

NYCIJACIA

Elizabet Hejč

II
izdanje

Elizabet Hejč je vodeći učitelj joge u školi Selvaradžana Jesudijana u Evropi, i sa njim autor poznatih knjiga o jogi i spiritualnosti.

Inicijacija je jedinstveni autobiografski, okultni roman koji opisuje životnu priču žene XX veka, koja je prošla kroz veliki broj okultnih iskustava.

Autorka se priseća prošloživotnih iskustava u drevnom Egiptu. Mnogo uzbudljivih epizoda govori o njenoj pripremi za inicijaciju u Prvosveštenicu Ptahotep. Opisuje korake u duhovnoj obuci pomoću kojih je stekla spiritualnu moć i razumevanje vrhovnih misterija.

Knjiga podiže veo tajne sa nesvakidašnjeg procesa razotkrivanja i obnavljanja prošloživotnih moći i znanja.

Utisak koji ostaje nakon čitanja je da ste zaista prošli kroz iskustvo Inicijacije i doživeli preobražaj svesti.

GRIFON
EDICIJA OKULTNE I
EPSKE FANTASTIKE

Elizabeth Hejč

INICIJACIJA

*Prevod s engleskog:
Dubravka Grebenarović*

Naslov Originala: Elisabeth Haich

INITIATION

© Copyright under the Berne Convention

© Copyright za Jugoslaviju: IP "ESOTHERIA" Beograd

Sva prava prevoda i objavljivanja zadržava izdavač

Izdavač: IP ESOTHERIA, Beograd

Izdavački savet: Maja Mandić i Vladimir Madić

Glavni i odgovorni urednik: Vladimir Madić

Idejno rešenje korica: Izdavač

Lektura i korektura: Dragana Ćirović

Prelom, priprema i grafički dizajn: Srđan Krstić

Štampa: "Galeb", Zemun

Prvo izdanje

Beograd 1997.

YU ISBN 86-7348-019-1

SADRŽAJ

<i>NAPOMENA AUTORA</i>	7
PREDGOVOR	9
<i>UVOD.</i>	11
<i>1 BUĐENJE</i>	17
<i>2 LAVI SVETLOST</i>	27
<i>3 MOJI RODITELJI NISU "MOJI" RODITELJI</i>	30
<i>4 IZLAZAK SUNCA JE DRUGAČIJI</i>	36
<i>5 ŽELIM DA POBEGNEM</i>	41
<i>6 ČEZNEM ZA UJEDINJENJEM</i>	48
<i>7 CRVENI ČOVEK</i>	50
<i>8 MOJA BUDUĆNOST SE POKAZUJE</i>	53
<i>9 LJUBAVNE BORBE</i>	59
<i>10 PRVI SUSRET SA SMRĆU</i>	63
<i>11 PRVE VIZIJE BUDUĆNOSTI</i>	67
<i>12 PROŠLOST SE BUDI</i>	70
<i>13 DRUGI SUSRET SA SMRĆU</i>	75
<i>14 TMINA</i>	80
<i>15 PREKRETNICA</i>	86
<i>16 BORBA ZA SVETLOST</i>	93
<i>17 POLAŽEM ZAKLETVU</i>	108
<i>18 HORIZONT SE OSVETLJAVA</i>	111
<i>19 VIZIJE</i>	116
<i>20 AJUR - VEDE</i>	146
<i>21 POJAVILA SE SVETLOST</i>	161
<i>22 PROŠLOST POSTAJE SADAŠNJOST</i>	164
<i>23 ON</i>	172
<i>24 SINOVI BOGA</i>	181

25	<i>GODINE PRIPREME</i>	190
26	<i>DRVO POZNAVANJA DOBRA I ZLA</i>	204
27	<i>DVANAEST PAROVA BLIZANAČKIH KARAKTERISTIKA</i>	210
28	<i>LAVOVI</i>	220
29	<i>TELEPATSKE VEŽBE</i>	224
30	<i>BUDUĆNOST I IZLAZAK SUNCA</i>	231
31	<i>BO-GAR I PALICA ŽIVOTA</i>	246
32	<i>PTAIMOTEPOVO UPUTSTVO</i>	254
33	<i>OBLIK PIRAMIDA: SATANA</i>	272
34	<i>ČETIRI LICA BOGA</i>	290
35	<i>EPOHE SVETA</i>	310
36	<i>ZAVRŠNE PRIPREME</i>	322
37	<i>INICIJACIJA</i>	339
38	<i>U ZVANJU SVEŠTENICE</i>	378
39	<i>MI ĆEMO SE OPET SRESTI</i>	384
40	<i>LAV</i>	395
41	<i>MAGLA I PONOVRNO BUĐENJE</i>	403
42	<i>RU-KA I DVANAEST PILULA</i>	414
43	<i>POJAVLJUJE SE MLADI SVEŠTENIK</i>	422
44	<i>IMA I BO-GAR</i>	426
45	<i>IZAZOVI SE PONAVLJAJU</i>	431
46	<i>ZAKLJUČAK</i>	437

NAPOMENA AUTORA

Moje namere su daleko od toga da pružim istorijsku sliku Egipta. Čovek koji živi na bilo kom određenom mestu nema ni najnejasniju predstavu o posebnostima svoje zemlje, i ne razmišlja o običajima, jeziku i religiji sa etnografske tačke gledišta. On sve uzima zdravo za gotovo. On je ljudsko biće i ima svoje radosti i tuge, baš kao i svako drugo ljudsko biće bilo gde, na bilo kom mestu, u bilo koje vreme; jer ono što je istinski ljudsko je bezvremeno i nepromenljivo. Ja se ovde bavim samo čovekom, a ne etnografijom i istorijom. Zbog toga sam, pripovedajući priču koja sledi, namerno koristila moderne termine. Izbegavala sam da koristim reči koje imaju egipatski prizvuk da bih dočarala egipatsku atmosferu. Pouke Visokog Sveštenika Ptahotepa su date savremenim jezikom da bi savremeni ljudi mogli da ih razumeju. Takođe sam odlučila da za religiozne simbole koristim savremene termine da bi svi mogli da razumeju šta ti simboli znače.

Današnji ljudi nas bolje razumeju kad kažemo "Bog" nego kad bismo upotrebili egipatski termin "Ptah" za isti pojam. Ako kažemo "Ptah", svako odmah pomisli "O, da, Ptah, egipatski Bog." Ne! Ptah nije bio egipatski bog. Naprotiv, Egipćani su istog Boga koga mi zovemo Bog zvali Ptah. A da uzmemo i drugi primer, njihov termin za Satanu je bio Set. Reći Bog i Ptah za nas danas nose značenje koje ne bismo dobili iz reci Ptah i Set. Za ljude koje žive u našem vremenu ovi drugi termini, Ptah i Set, su prazni, suvi i bez značenja. Termin logos i pojam kreativni princip za nas danas imaju značenje koje ne bismo dobili iz termina "Horusov Soko". Elektricitet je hiljadama godina unazad bio elektricitet isto tako kao što je i danas, a atom je bio atom, samo sa drugim imenom. Ova tumačenja dajem ovde da bi moji čitaoci mogli da posvete pažnju sadržini priče koja ovde sledi a da ih u tome nepotrebno ne sprečava ono što može da izgleda kao

Inicijacija

anahronizam samo zbog termina koji se upotrebljava - kao, na primer, kada egipatski Visoki Sveštenik govori o "lančanoj reakciji"! Namerno sam izbegavala da pokušam da reprodukujem ili imitiram drevnu terminologiju za fenomene koje sad poznajemo pod imenima koje su svi navikli da koriste.

PREDGOVOR

Nacionalni ritam indijskog naroda je religija. Sa svakim otkucajem srca Indijac se oseća za korak bližim večno slavnom cilju spoznaje Boga.

Kad god on čuje da ime Boga sklizne sa usana nekog u prolazu, njegov oštar sluh uhvati melodiju i on počinje da peva veličajnu himnu. Čak i ako možda nema ni hrane ni krova nad glavom -jer vrlo često nebeski svod je njegov zaklon - on ipak nosi Boga u svom srcu. On zna daje u ovu životnu arenu dolazio nebrojeno puta i ponovo iz nje odlazio, kroz bezbrojna rođenja, da je uživao u svemu što stvoreni svet ima da ponudi, i da, pošto zna istinu da "Sve ovde na zemlji prolazi", ništa više ne može da ga zadovolji. Njegova želja je sad da nađe i dostigne onaj izvor iz koga ističe reka ispoljavanja.

Zato se on od ranog detinjstva moli: "Ja razmišljam o veličanstvu bića koje je stvorilo ovu vasionu. Neka *ono* prosvetli moj um."

Veličanstvenost i lepota prirode, koje ga podsećaju na to biće, postaju predmet njegovog obožavanja. Svaka sveta knjiga, bilo koje religije, koja udahnjuje dah tog bića, postaje predmet njegovog poštovanja i divljenja. I svako ko je pronašao to biće i govori o putu ka *njemu* postaje predmet poštovanja i divljenja. Ja imam veliku sreću da sedim kraj nogu jedne prosvetljene duše: Elizabet Hejč je moj učitelj, moj guru. U njenom prisustvu tanane latice moje duše počinju da se otvaraju. Često mi jedna njena reč otvara oči, i ponekad je dovoljan jedan pogled razumevanja da me osnaži u mom ubeđenju. Prijateljska primedba može ponekad da odagna sve moje sumnje. Svaki trenutak u prisustvu mog učitelja donosi mi nova iskustva i ubrzo moje napredovanje. Veoma često, kad me izvesna pitanja muče, ja nalazim pomoć u rečima svog gurua: "Nemoj da živiš za sadašnjost; ne dozvoli da prolazne stvari utiču na tebe. Živi u beskonačnosti, iznad vremena i prostora, iznad konačnih stvari. Onda ništa neće moći da utiče na tebe."

U prisustvu svog učitelja ja uživam apsolutnu nezavisnost mišljenja, jer sam naučio da je pogrešno da se želi da se primene misli

Inicijacija

neke druge osobe u sopstvenom životu. "Ja ne želim da me ti prosto slediš na putu kojim ja idem da bih stigla da cilja," ona mi je rekla. "Idi svojim putem, stazom koju si izabrao za sebe, koja odgovara tvojim sopstvenim najskrivnijim unutrašnjim težnjama. Nemoj da prihvatiš nikakvu tvrdnju zato što sam je ja izrekla. Čak i ako je ona istinita po sto puta, ona i dalje nije *tvoja* istina, i dalje nije *tvoje* iskustvo, i neće pripadati tebi. Oživi istinu, i ona će ti pripadati. Posmatraj živote onih koji su stigli do istine samo kao dokaz da cilj može biti dostignut."

Na ove reči mog učitelja, obuzela me je neodoljiva težnja ka apsolutnoj nezavisnosti, i taj nagon me je oslobodio od sramotnog stava očekivanja pomoći spolja. Meni nije potreban učitelj koji utiče na mene, nego učitelj koji me uči da ne dopustim da se na mene utiče.

Mnogo godina imao sam veliko preimućstvo da slušam najdublje istine iskazane najjednostavnijim rečima. Ko zna da li ću čuti da još neko objašnjava otkrovenja iz Biblije tako jasno kao Elizabet Hejč i na način koji se može tako primeniti na naš svakodnevni život. Putovao sam nadaleko i naširoko, i nigde na svojim putovanjima nisam naišao ni na jednog sveštenika koji bi bio u stanju da objasni istinsko značenje tih otkrovenja, iako sam to tražio od stotina njih. Kako bi, najzad, i mogao ako nije sam dosegao "unutrašnje carstvo Nebesko"? Kako bi i moglo biti drugačije dokle god ne doživi u sebi istinitost rečenice: "Ti si svetlost sveta", dokle god ne prepozna: "Ti si živi hram Svetog Duha"?

Stotine i hiljade pohađaju jednonedeljna predavanja i grupne meditacije koje vodi Elizabet Hejč. Želja je svih nas da posedujemo njena učenja u formi knjige.

Kroz iskustvo svakog predavanja naše duše žedne istine bile su obogaćene do neslućenog stepena. Velika je sreća za sve nas što znamo da će sad najzad deo tog znanja biti dostupan u koncentrisanom obliku jedne knjige. Ova knjiga je uvod u uzvišenu veštinu dosezanja i postizanja božanskog u nama i učenja da se prepozna to nepoznato biće koje se zove čovek. Otkrićemo veliku istinu: samorazvijanje je otkrivanje savršenstva koje je bilo u čoveku od samog početka. Religija je aktiviranje božanskog principa koji čeka na svoje ispoljenje u čoveku.

SELVARAJAN JESUDIJEAN

Cirih, April 1962

UVOD

napisao ga jedan učenik autora

Ja SAM tragalac. Tragam za objašnjenjem života na zemlji. Vo-
leo bih da znam kakvog ima smisla u činjenici da se neka osoba rađa,
odrasta od deteta do odraslog čoveka kroz svakojake teškoće,
venčava se, donosi na svet još dece koja takođe odrastaju kroz isto
toliko teškoća, takođe se venčavaju, takođe donose na svet još dece
koja onda sa podmaklim godinama gube veštine za koje su se toliko
pomučili da ih steknu, i konačno umiru. Jedan beskrajni lanac, bez
početka, bez kraja! Deca se neprekidno rađaju, uče, naporno rade,
žele u potpunosti da razviju i telo i um - i posle relativno kratkog vre-
mena sve je završeno, i dole, šest stopa pod zemljom, postaju hrana
za crve. Kakav je smisao u svemu ovome? Nastavljati dalje i dalje
samo da bi se proizvelo sve više i više generacija ljudi?

I kad neki ljudi ne ostave iza sebe samo svoje potomke već i delo
uma i duha, zašto i oni imaju isto takvo iskustvo? Zašto i oni stare i
odnose sa sobom u grob svoje uzvišene darove? Jedan Mikelandelo,
Leonardo da Vinči, Đordano Bruno, Šekspir, Gete, i mnogi drugi -
zašto su se ti titani rodili kad su konačno morali da istrunu na isti
način kao i crvi koji su se gojili njihovim telima?

Ne! Nije moguće da je život na zemlji tako besmislen! Iza na-
izgled beskrajnog lanca rađanja i smrti mora da postoji dublje
značenje, čak iako ono izgleda neobjašnjivo umu punom predrasuda.
Mora da postoji potpuno zadovoljavajuće i razumno rešenje -
viđeno s *druge strane!*

Kako i gde mogu da nađem tu *drugu stranu* svih stvari koja de-
finitivno mora da postoji? Kako i gde mogu da nađem put da se
upoznam sa njom? Koga treba da pitam za uputstva? Gde nalazim
osobu posvećenu u tu tajnu, osobu koja može da mi priča o ovoj
skrivenoj istini?

Tokom celog zabeleženog vremena bilo je izuzetnih ljudi na zemlji koji su s nepokolebljivim pouzdanjem glasno govorili o tajni života i čak svedočili o svojim ubeđenjima svojim životom - upućenici, kako ih zovu. Ali gde su i od koga ti "upućenici" primili svoju inicijaciju? I u *šta* su bili upućeni?

Sokrat, na primer. Zamislite njega kako uzima otrovni napitak s božanskom mirnoćom, ispija ga do poslednje kapi, govoreći bez straha i objektivno, smireno i o dejstvu otrova, izveštavajući kako mu se pod uticajem otrova prvo stopala hlade i umiru, kako mu se samrtnička hladnoća postepeno puže od stopala prema srcu kao zmija. On je svestan da će umreti, oprašta se od svojih vernih učenika, i sklapa oči. Takav nepokolebljiv mir i spokoj licem u lice sa smrću mogu da potiču samo od pouzdanog *znanja!* Gde je Sokrat stekao ovo znanje?

I gde su razni drugi divovi koji su živeli na zemlji u različita vremena stekli svoje znanje o tajni života i smrti - svoju *inicijaciju*? Čak i danas mora da žive na zemlji takvi "upućenici" i mora da postoji neki put da se postigne posvećenje, istinski velika *inicijacija*.

Život me je naučio da Biblija nije knjiga bajki, već da su je pisali posvećeni da bi nam preneli skrivenu istinu tajnim jezikom. A Biblija nam govori: "Traži i naći ćeš; kucaj i biće ti otvoreno."

Poslušao sam! Počeo sam da tragam. Svuda gde sam mogao. U knjigama, u starim zapisima, među ljudima za koje sam mislio da možda znaju nešto o inicijaciji. Uvek sam držao oči i uši otvorene, a u mojim traganjima po knjigama, starim i novim, kao i u učenjima ljudi i živih i mrtvih, neprestano sam pokušavao da otkrijem skrivene mozaičke kamenove kojima bih iz delića sastavio tajnu inicijacije.

I nalazio sam! U početku u retkim prilikama, tu i tamo, unutrašnjim ušima, čuo sam kako progovara glas istine u nekoj knjizi ili u recima neke žive osobe. I uvek sam išao dalje u pravcu naznačenom tim misterioznim glasom. Kao Arijadnina nit, ovaj tajanstveni glas me je uvek vodio dalje. Ponekad sam nalazio u mom sopstvenom rodnom gradu nekog ko je mogao da mi pruži vredno uputstvo za moju dalju potragu, a ponekad me je taj tajni glas vodio daleko u strane zemlje gde sam često nalazio uputstvo koje je bilo u izvanredno bliskoj podudarnosti sa rečima koje sam čuo kod kuće.

Tako me je moj put vodio do ljudi sa sve većim znanjem koji su mi objašnjavali sve više i više o inicijaciji i o značenju života. Prirodno, upoznao sam mnoge neznalice i ljude s polovičnim znanjem

koji su se pretvarali da znaju. Ali postigao sam da rnođu da prepoznám odmah kad su "ruke Esejeve, a glas Jakovljevi". Ovi jadni šarlatani, pretvarajući se da su "upućeni", odavali su se veoma brzo. Oni čak nisu bili ni u harmoniji sa sobom i svojim sopstvenim životom, pa kako su mogli da me nauče bilo čemu o najdubljoj istini života, o inicijaciji? U takvim slučajevima ja sam jednostavno nastavljao da tražim nekog sa pravim znanjem, istinskog posvećenog.

Kadgod sam nalazio nekog ko je mogao da mi kaže više nego što već znam, ostajao sam da naučim koliko sam više mogao.

Na taj način jednom sam se našao u prisustvu jedne stare žene koja je živela povučeno kao u manastiru. Bila je okružena nebrotjenim tragaocima, kao kocka šećera ka kojoj duđe kolone mrava čine hodočašće da bi dobile hranu.

Radila je u veoma bliskoj duhovnoj vezi sa dva mnogo mlađa muškarca, jednim iz Indije i drugim sa zapada, koga je stara žena zvala "sine".

Starica je bila visoka, kraljevskog stasa i držanja, ali izuzetno jednostavna i potpuno prirodna u pokretima. Njene duboke plave oči bile su iznenađujuće velike, a duđe smeđe trepavice su im davale izvanredan izraz. Oči su joj bile nasmešene, prijateljske, pune razumevanja, ali tako prodorne da bi većina ljudi bila postićena kad bi ih ona pogledala. Ljudi su osećali da ova žena može da prozre svakog, da može jasno da vidi njihove misli, celokupnu strukturu njihove duše. Veoma često, dok sam slušao njena predavanja među grupom drugih osoba, osećao sam kako u meni izvire veliki broj pitanja. Ona je nastavljala da govori, ali bi se nasmešila i onda u sledećih nekoliko rečenica ne bi propustila da odgovori na moja neizgovorena pitanja. Veliki broj drugih njenih slušalaca mi je reklo da su imali isto iskustvo. Ja jednostavno nisam bio dorastao toj ženi. Što sam više učio od nje i što su se više otvarale moje duhovne oči, to mi je ona izgledala veća i polje u kome je njeno znanje nadmašivalo moje se više širilo u svim pravcima. Što sam duđe ostajao sa njom, manje sam osećao da je poznajem. Svaki put kad sam je video izgledala mi je kao "druga osoba", sve dok nisam stekao utisak da ova žena nosi u sebi i može da ispolji čitav niz ljudskih karaktera i prema tome sama nije uopšte imala karakter. Jer biti *sve* istovremeno znači biti *ništa*.

"Majko," pitao sam je jednom, "ko si ti zaista?" "Ko?" pitala me je zauzvrat, "šta je *ko*? Postoji samo jedno biće *koje jeste*, i svaka osoba, svaka životinja, svaka biljka, i čak svako sunce, svaka planeta i svako

drugo nebesko telo je samo instrument za izražavanje ovog jednog i jedinog bića koje *jeste*. Koliko tih "ko" bi bilo? Isto *ja* govori kroz moja usta kao kroz tvoja i kroz sva živa bića. Jedina razlika je što svako živo biće ne zna savršeno svoje sopstveno *ja* i prema tome nije u stanju da ispolji *sve* karakteristike tog *sebe*. Ali svako ko poznaje *sebe* potpuno i savršeno može da ispolji sve karakteristike koje postoje u svemiru, jer sve ove karakteristike su razni vidovi jednog i jedinog bića koje *jeste*, jednog i jedinog *ja*. Spoljni je oblik koji vidiš pred sobom, misleći da je to "ja" samo instrument kroz koji *ja* ispoljava onaj poseban vid sebe koji je *neophodan* u bilo kom datom trenutku. Dakle nemoj pitati više takve gluposti kao što je "ko" sam ja."

"Majko," rekao sam, "kako si došla do toga da poznaješ "sebe" tako potpuno i savršeno da budeš u stanju da ispoljiš sve njegove moguće karakteristike? I ja bih voleo da budem tako napredan! Reci mi! Kroz kakva iskustva si prošla da bi postala tako mnogostran instrument za ispoljavanje jednog i jedinog bića koje *jeste*? Ili si ti oduvek bila na tom nivou? Da li si ti rođena u tom stanju?"

"Rođena?" odgovorila je kao odjek, "ja rođena? Gde si ikad video daje "ja" rođeno? Da li si ikada video jedno "ja"? "Ja" *nikad* nije bilo i *nikad* neće biti rođeno, samo telo. Istinsko, božansko *ja* je samo po sebi savršenstvo, tako da razvoj u *tome* nije moguć. *Jedino telo mora da se razvija da bi bilo u stanju da manifestuje sve više i više vibracije i više i više frekvencije sebe*. Čak i najuzvišenije razvijeno instrument, najuzvišenije razvijeno telo, mora da prođe kroz taj proces, uključujući i moje, koje je, uzgred rečeno, još uvek daleko od savršenstva. Sve je samo jedna faza razvoja. Stvaranje tela je uvek lančana reakcija - kako se ti procesi zovu danas - i kadgod lančana reakcija otpočne, ona prolazi kroz razne periode dok ne dođe do kraja. Nijedan materijalni oblik manifestovanja ne može da izbegne ovaj zakon. A paralelno sa razvojem tela stanje svesti se prirodno takođe menja."

"To znači da si i ti morala da prođeš kroz jedan period razvoja, zar ne, Majko? Molim te, reci mi kako je to bilo! Kakvo si to iskustvo imala koje je podstaklo da izrasteš u svoje sadašnje stanje svesti? Molim te, ispričaj mi sve o tome."

"Zašto bih ti ja pričala o tome?" odgovorila je. "Svako mora da ostvari savršeno *prepoznavanje sebe na svoj sopstveni način*. Kakvo dobro bi ti činilo da ti ja ispričam *svoj* put? Ti ne možeš da slediš *moj* put. Sami događaji nisu važni, nego jedino iskustva i lekcije koje do-

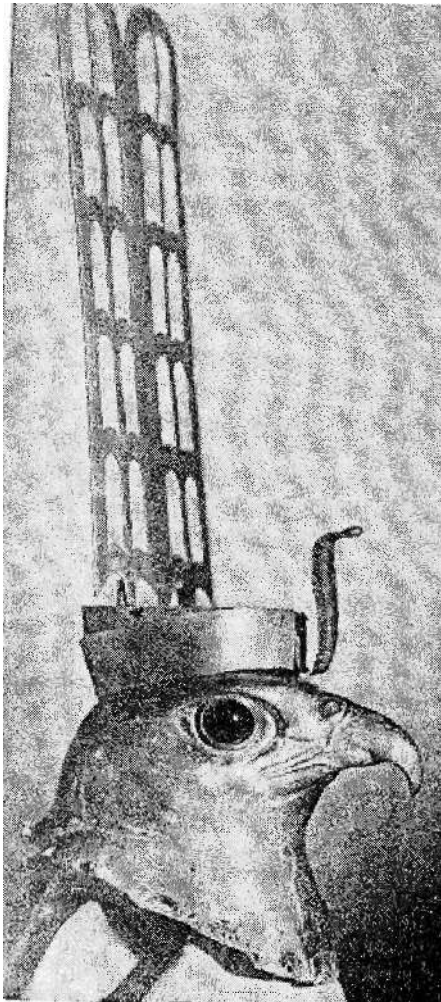
bijamo iz njih. Samo se nemoj uzbuđivati. Na svom putu naučićeš iste lekcije kao ja na svom. Postoje bezbrojne staze, ali one sve vode istom cilju."

"Majko, u pravu si. Vidim jasno da ne bih mogao da načinim napredak na tvom putu. Ipak bi mi veoma pomoglo ako bi htela da mi kažeš kako si stekla svoje iskustvo, jer bismo ja i svi drugi koji bi slušali tvoju priču bili u stanju da naučimo *kako neko može da izvuče korist iz iskustava*. Nisam radoznao u vezi s tvojom pričom, već samo rad da čujem *kako si počela da koristiš priliku i učiš lekciju koja se nalazi u svakom doživljaju*. Molim te, ispričaj mi o putu koji si sledila, Majko. Za nas bi bilo tako vredno da saznamo tvoj stav prema životu i *kako si reagovala na svoju sudbinu da bi razvila svoj duhovni horizont do tako sveobuhvatno velikog dometa*. Mogli bismo da naučimo mnogo iz tvoje priče."

Starica me je dugo gledala. Najzad je rekla, "Dakle, radoznao si da saznaš *kako sam ja reagovala?* I veruješ da će tebi i drugima pomoći da čuješ o tome? U redu! Možda će zaista biti dobro da ti ispričam o iskustvima koja su mi postepeno otvorila oči za *unutrašnje zakone života* i raznovrsne odnose koji povezuju sudbine različitih ljudi. Vrati se sutra. Ispričaću ti i nekolicini drugih čije su oči otvorene za suštinske stvari u životu o iskustvima koja su mi pomogla da pronađem ono što ljudi zovu prosvetljenje. Reći ću ti kako sam doživela svoju inicijaciju!"

Sledeći dan je zatekao mene i izvesan broj njenih najnaprednijih učenika kako sedimo ispred starice. I ona je počela da priča priču o svojoj inicijaciji.

Tako je napisana ova knjiga.

Kao što soko lebdi
nebom, Horus, oličenje
kreativnog principa jezdi
svemirom i stvara nove
svetove. Na svojoj glavi
Horus nosi dvostruke
tablice, koje
predstavljaju deset
božijih zapovesti.

Božanski horus

Muzej u Kairu

BUĐENJE

Kao bljesak munje bol mi je prošao kroz telo -i trenutak kasnije sletela sam na pod.

Opasnost! Upomoć! Ali ne od ovog odraslog ovde pored mene koji je sad šokiran i želi da me pregleda - Ne! Ne želim sad njega! Volim ga, ali u trenutku opasnosti on nije osoba koju hoću.

Potrčala sam natrag u sobu prema čudnoj, lepoj ženi kojoj sam upravo poževela laku noć. Znala sam da će mi ona pomoći na potpuno razuman način s potpunim razumevanjem. I u drugim prilikama volela sam da budem kraj nje; uvek mi se dopadao miris koji je širila, i uvek sam nalazila da sam u njenoj prisutnosti savršeno bezbedna. Sad, u panici, potrčala sam k njoj da bih potražila pomoć. Cmizdrila sam dok sam joj pokazivala svoju punačku ručicu koja je visila kao mlitavi dronjak, odbijajući da me dalje sluša. Lepa žena je pogledala moju ruku, bacila haljinu koju je šila i povikala:

"Roberte! Roberte! Brzo, dođi!"

Vrata su se otvorila i ušao je jedan odrastao čovek za koga sam nejasno znala da živi sa nama i da nam nekako pripada. Po prvi put pogledala sam ga s istinskom pažnjom. Bio je to visok čovek s licem kao od slonovače; kosa, brada i brkovi bili su mu crni kao ebanovina, oči su mu bile crne i blistave i uvek je zračio tolikom silom i snagom da su se svi oko njega držali na izvesnoj udaljenosti. Bacio je jedan pogled na moju mlitavu i beskorisnu ruku i rekao: "Doktora! Stefi, smesta dovedi doktora."

Ujka Stefi je otrčao i visoki tamnopusi čovek nas je upitao šta se dogodilo. I mi smo mu ispričali. Pošto smo Greta i ja rekle laku noć, ujka Stefi me je uzeo na krkače i tako me poneo u spavaću sobu. Tu me je pustio da skliznem dole, ali ja sam kliznula prebrzo. Da bi me zadržao da ne padnem, iznenada me je zgrabio za ruku. U istom trenutku osetila sam žestok ubod bola u desnom članku. Zatim, kad sam pokušala da podignem ruku, ona je samo mlitavo visila.

Inicijacija

"Da," rekao je visoki čovek, "članak joj je iščašen. Najgore u tome je što ja upravo krećem na službeni put i ne mogu da sačekam da doktor dođe. Cele noći sedeću na iglama. Pošaljite mi telegram čim doktor završi; javite mi šta je uradio."

Poljubio je nas i majku i otišao. Zaprepašćeno sam pogledala gore u čudnu lepu ženu koja je uvek pokazivala na sebe i govorila "Majka" i koju smo mi zato zvali majka.

Do tog momenta ja sam plakala i drala se iz petnih žila. Bila sam teško razočarana i uplašena kad sam otkrila da odrasli ne mogu da mi pomognu. Nisu bili u stanju da zaustave bol koji me je sve više mučio; a nisu bili u stanju ni da mi nameste ruku da bude kao pre. Kad sam čula da će visoki tamnopusiti čovek provesti celu noć na iglama, bila sam tako zaprepašćena i tako zabrinuta za njega da sam iznenada zaboravila na plakanje i upitala majku: "Zašto će on morati da sedi na iglama celu noć?" Majka me je prvo iznenađeno pogledala, a onda je počela da se smeje i rekla: "Zato što je otac sav uzbuđen zbog tvoje ruke."

Ali kakav je to odgovor! Jednostavno glupost! Nije ništa objašnjavao. Visoki čovek koga smo mi zvali otac je bio potpuno iskren kad je rekao da će sedeti na iglama - a sad mi se majka smeje. Zašto? Samo sam ponovila šta je otac rekao. Šta je mislila time daje otac "sav uzbuđen" i šta je značilo to da će on morati da sedi na iglama? Da li to znači da će se opasno izbosti? Majka je provodila mnogo vremena šijući i pokazala mi je kako igla može da bude opasna; vrh igle može da bude vrlo neprijatan. To boli! Zato igle treba da se upotrebljavaju *samo* za šivenje. Dakle, kakva je to glupost koju mi odrasli opet nude - samo zato što mi je ruka tako bespomoćna i što me boli tako da moram da je pridržavam drugom rukom? Šta je značilo to da će otac provesti celu noć na iglama, kad, uostalom, njih treba koristiti samo za šivenje? Već sam se prilično navikla da odrasli često pričaju gluposti i rade besmislene stvari, ali ovo je bilo previše, i ja sam insistirala da saznam nešto više. Ali nisam imala priliku da postavim još pitanja o tom "sedenju na iglama", jer se ujka Stefi vratio s doktorom.

Doktor je bio visok, upečatljiv čovek prijateljskog izgleda koji me je pogledao kao da se dugo poznajemo. Podigao me je visoko uvis i tako me izneo iz zaštitničke majčine blizine. To mi je ispunilo srce užasnim strahom; pokret je izazvao novi talas mučnog bola, i ja sam ponovo počela da se derem iz sve snage. Doktor me je postavio na sto

- videla sam svoju nožicu kako se koprcu veoma blizu ispod mojih grudi - i smejući se klimnuo glavom i rekao: "O, kako je ova mala devojčica ružna kad plače!"

Bila sam zapanjena. Šta? On kaže da sam ružna kad plačem? Kako on to zna? Sve do tad sam uvek mislila da može da se vidi sve izuzev *mene*. Sve i svi drugi, odrasli, kuvarica, Greta, kanarinac, moje igračke - u stvari *sve* oko mene je bilo vidljivo, čak i moje ruke, moj stomačić, i moja stopala, ali *mene* samu nisu mogli da vide. *Ja* sam bila prisutna, ali ipak neprisutna, negde, ali nevidljiva. Nikad još nisam videla *sebe*, i nisam mogla ni za živu glavu da zamislim kako može da bude moguće da se vidi to nešto, to "ja". Dakle, kako je moguće da ovaj odrastao čovek vidi moje očajanje, moj bol, moje plakanje: to jest "mene"? Pobogu! Ako me on vidi, vidi moju zaprepaštenost i užasnutost, to zaista mora da je "ružno". Iz čiste začuđenosti i iznenađenosti prestala sam da plačem i pogledala u doktora ispitivački.

Onda su svi odrasli počeli da se glasno smeju u majka je rekla: "Vidi kako je sujetna ova mala devojčica! Čak potiskuje bol da ne bi izgledala ružno."

Tu smo opet. Evo još jedne od besmislenih primedbi odraslih. "Sujetna" - šta je to? Kako bih mogla da budem sujetna kad čak ne znam ni šta je to, i kao bih mogla da "izgledam" kad čak i ne znam da sam vidljiva? Sve do sad uvek sam mislila da sam *ja* ta koja *gleda*. *Ja* sam bila ta koja vidi sve oko sebe, ali *ja* sam bila na ovaj ili onaj način *izvan vidljivog*. Sve mi je to prolazilo kroz glavu i baš sam htela da postavim još jedno pitanje, kad je doktor uhvatio moju punačku ručicu i snažno je povukao, tako snažno da sam ponovo htela da vrisnem - tako je strašno bolelo! - Ovaj luđak će da mi sasvim iščupa ruku! Pomislila sam - ali onda je on uvrnuo moju ručicu koja je na neki način bila pričvršćena za mene, jer me je strašno "bolela", i sasvim iznenađa ona se ponovo našla na svom pravom mestu.

"Eto nas," rekao je doktor. "Sad će članak malo da se naduje, zato ćemo preko noći da ga postavimo na jastuk, i uskoro ćemo da zaboravimo na ceo događaj."

Potom su odrasli nastavili da pričaju o tome kako sam ja sujetna, govoreći da iz čiste sujete nisam čak ni zaplakala kad mi je doktor zavrnuo zglob da ga vrati na mesto. Majka je bila posebno impresionirana time i to me je rastužilo. Mogla sam da vidim da me ta čudna lepa žena koju sam već veoma volela jednostavno ne razume.

A čak i da je doktor mogao da me vidi, *za majku sam sigurno bila nevidljiva*. Ipak, ona je zračila divnom ljubavlju, i malo kasnije, dok sam ležala u svom krevetu, s rukom koja je počivala na jastuku, bila sam srećna što se njeno fino blago lice naginje nad mene s vremena na vreme i smeši mi se ohrabrujuće. Zračila je blagošću i toplinom, i dokle god je bila u blizini nisam se osećala samom ni napuštenom. Znala sam da mogu da računam na nju; do izvesne mere ona je bila u mojoj vlasti i imala sam u nju potpuno poverenje. Postepeno sam pala u san. Noć je prošla, i moja ruka je ponovo postala poslušni instrument, verni prijatelj koji će mi kasnije u životu doneti tako mnogo radosti - tako mnogo, mnogo radosti - i pomoći mi da se probudim iz svog nesvesnog stanja.

Ali doktor nije bio u pravu! Ja nikad nisam zaboravila ovaj događaj, i po zakonu asocijacije on je ostao trajno i neraskidivo vezan za moje prvo buđenje i moje prvo osveščivanje u ovom životu. Od tad pa nadalje moja svesnost - moje sećanje - bilo je stalno budno. Od tad pa nadalje posmatrala sam sve, sve oko sebe kao i sve u sebi, s najvećom pažnjom i s neprekinutom koncentracijom. Od tad pa nadalje znala sam da živim u kući gde je visoki, tamnopusiti i moćni odrastao čovek bezuslovni gospodar. Majka ga je zvala "Robert", a mi smo morali da ga zovemo "otac". Celo domaćinstvo se obrtalo oko njega; majka mu je pripadala dušom i telom. Njegova moć se prostirala nad svima nama, i kasnije nad mnogo hiljada ljudi, kao šator, kao neki zaštitni omotač. Svi koji su pripadali očevoj sferi uticaja uživali su pomoć, sigurnost i prosperitet.

Tokom jutarnjih časova otac nije bio kod kuće, tako da sam ja mogla da budem s majkom. Bilo mi je dopušteno da je pratim po celom stanu, čak i u kuhinju, i često, kad je ona sedela mirno, vezući veliki stolnjak koncima živih boja, bilo mi je dopušteno da sedim kraj nje i zabavljam se. "vezući" razne šare po sopstvenoj mašti, koristeći iste konce živih boja. U podne otac se vraćao kući i posle ručka Greta i ja smo morale da idemo u dečiju sobu, što se meni uopšte nije sviđalo. Greta je takođe bila dete ove kuće, kao i ja, samo - kako su mi rekli - ona je bila tri godine starija od mene. U vreme kad sam iščašila članak ona je imala četiri i po, a ja jednu i po godinu.

Sledećeg leta proveli smo odmor u jednom selu kraj neke velike vode. Stanovali smo u jednoj maloj seljačkoj kući okruženoj velikom baštom i velikim imanjem. Greti i meni je bilo dopušteno da trčkamo unaokolo bosonoge, a takođe smo smele da pratimo jednu ženu s

veoma pocrnelim i izboranim licem kad bi išla u staju gde se nalazula jedna krava, tele i puno zečeva s crvenim očima. Sve je to bilo veoma uzbudljivo. U bašti je bilo ogromnog žutog cveća, naizgled velikog kao drveće, koje se uvek okretalo u pravcu sunca. I ono mi se dopadalo, otac je dolazio samo s vremena na vreme, i kad bi došao ljudi su govorili "Danas je nedelja". Ostatak vremena bile smo same s majkom i ja sam mogla da provodim ceo dan sa njom. Svakog dana silazile smo na jezero i radosno se kupale i brčkale u vodi.

Jednog dana majka je rekla: "Sutra je nedelja, ali već danas je veliki dan, i mnogo ćemo se zabavljati, jer dolazi otac." To na mene definitivno nije ostavilo utisak kao tako radostan događaj, jer me je otac tek neznatno zanimao i znala sam pouzdano da kad je on sa nama majčino vreme je uvek zaokupljeno njime. U takvim prilikama ja sam morala da idem u šetnju s Gretom i Sofijom, odraslom ćerkom smežurane stare seljakove žene.

Tokom večeri, dok smo čekali oca, iznenada sam čula kako komšije govore majci da je "voz iskočio iz šina" i da je to razlog što otac nije još stigao. Majka je bila užasnuta. Pozvala je Sofiju, poverila me je njoj na čuvanje, moleći je da dobro pazi na mene i da me ne ostavlja samu ni na tren. Onda je požurila na stanicu. Greta je smela da ide sa njom, pošto je Greta bila "tri godine starija" i mogla je da hoda bolje nego ja. Ja sam ostala sama sa Sofijom.

Već je bio mrak, i po prvi put meni je bilo dopušteno da budem budna i napolju u bašti u to doba dana. Bilo je to veoma uzbudljivo, mada sam se osećala pomalo nespokojno, pošto sam bila navikla da vidim sve po dnevnom svetlu, a sad je svet oko mene bio tako nejasan. Više sam osećala da sam blizu cveća i drveća nego što sam ga videla. A drveće topole je šaputalo na tako tajanstven način. Ali nije više bilo vremena za moja dalja zapažanja o bašti i cveću, jer se iznenada desilo nešto strašno: Sofija me je podigla, savila jednu ruku oko mene i ponela me do baštenske ograde gde je jedna užasna prilika izronila iz tame. Izgledala je kao čovek, ali je imala nekakav strašan žbun perja na glavi, oči su joj iskrile u tami kao užareno ugljevlje, na njenoj jakni bila su sićušna dugmeta, a preko ramena nosila je nešto za šta sam instinktivno znala daje strašno opasno. Kasnije sam čula naziv "puška". Menije to zlokobno biće veoma odvratno i nadala sam se da će me Sofija odvesti odatle što pre. Ali, na moje veliko zaprepašćenje, Sofija je opet uradila nešto potpuno besmisleno - po svom običaju, naravno. Umesto da pobjegne, prišla je veoma blizu

ogradi i dozvolila groznoj spodobi da joj nešto šapne strašno dubokim glasom. Onda je taj čovek - dotad sam već znala da je to čovek - obavio ruku oko nje i čvrsto je stegao. Pošto me je Sofija držala u jednoj ruci, stezao je čvrsto i mene, što mi je bilo veoma gnusno i vrlo neprijatno. Ali to nije bilo sve! On je imao ogromne brkove, i njihova dva "kraka" su mu štrcala s lica kao oštri rogovi. Zatim je povukao Sofiju sasvim blizu k sebi i ponašao se kao da hoće daje ujede. Očekivala sam da će Sofija, suočena s ovakvim ponašanjem, konačno pobeći. Ali ne, slobodnom rukom je zagrlila ovu strašnu spodobu, i kad je on hteo da je ujede - ili pojede - nije okrenula glavu na drugu stranu, nego mu je pružila usne, i oboje su se ponašali kao da su potpuno rešeni da pojedu usta onog drugog. Celo to vreme stezali su me tako jako da sam jedva mogla da dišem. Trudila sam se iz sve snage da držim tu užasnu spodobu što dalje od sebe, boreći se da mi nos ostane slobodan. Njegovo prisustvo je bilo neizrecivo neprijatno. Mirisao je na svašta, a izvesan ljuto-gorki miris je bio posebno odvratno. Ali, ni on ni Sofija nisu obraćali ni najmanju pažnju na mene, i stezali su mi glavu tako čvrsto da sam čula otkucaje muškarcčevog srca, dok su se njih oboje ponašali upravo kao da svaki hoće da se uvuče u usta onog drugog. Bože moj! ti odrasli i smešne stvari koje čine! Dok su se grlili, nisam mogla ni za živu glavu da zamislim šta je to ušlo u skromnu, tihu malu Sofiju. Bila je kao neka nepoznata osoba koja ne obraća pažnju na moje napore. A onda, baš onako iznenada kao što se i pojavila, užasna spodoba nas je oslobodila i nestala u tami. Trenutak kasnije čula sam utešne glasove majke i oca, i uskoro su se njihova srećna lica pojavila iz mraka. Sve komšije su se okupile i pitale oca o iskakanju voza iz šina. Sofija se ponašala kao da se nije ništa desilo, čak se i ne trudeći da bilo kome ispriča kakvo ju je užasno biće držalo u naručju pre samo nekoliko trenutaka. Samo je stajala tu sa svojim mirnim, nevinim licem. To je za mene bilo još jedno veliko iznenađenje, ali nisam imala vremena da o tome razmišljam, jer nam je otac doneo bombone iz grada i bila sam izuzetno nestrpljiva da saznam da li ću ih ja dobiti isto toliko koliko i Greta.

Bila sam zadovoljna; svakoj od nas doneo je tačno iste bombone. A sad je na majci bio red da mi pokvari zabavu; jer, baš kad sam htela da sve bombone odjednom strpam u usta, ona ih je sklonila i dala mi samo jednu, obećavajući mi da mogu da dobijem drugu sutradan posle ručka. O, bože! Jednog dana kad porastem, ješću kolikogod hoću

bombona odjedanput! Ali ovog puta morala sam da ih se odreknem i da odem na spavanje. Dok me je majka stavljala u krevet, upitala sam je baš pre nego što smo se pomolile (jer posle toga mi nije bilo dopušteno da pričam): "Majko, šta je to što ima žbun perja na glavi, nosi nešto čudno na ramenu, ima dugmad koja svetle u mraku i tako užasno ružno miriše - Majko, šta je to?"

Majka me je iznenađeno pogledala i rekla: "Pa, dušo, to je vojnik."

"Majko," pitala sam opet, "da li vojnici jedu ljude?" Htela sam da znam da li je on stvarno hteo da pojede Sofiju, ili *šta je drugo* možda hteo?

"Ne, ne," odgovorila je majka smejući se, "oni se brinu za dobre ljude; ne plaši se, neće on da te pojede."

Htela sam da joj kažem da je on hteo da pojede Sofiju, a ne mene, ali majka me je poljubila, pokrila me i rekla, "Hajde sad, spavaj, dušo, ja moram da idem kod oca."

Ležala sam tu sama sa svojim mislima, i dugo sam se i dalje čudila. Prosto nisam mogla da shvatim šta je to vojnik želeo od Sofije, i zašto mu je Sofija dozvolila da je drži tako čvrsto da sam ja bila prisiljena da budem u njegovoj neprijatnoj blizini. Staje sve to značilo? Kao i sve što nisam mogla da razumem, ovaj događaj me je uznemiravao. Ali konačno sam zaspala. Sutradan je sunce sjajno sijalo i, pošto sam dobila svoju bombonu, svi smo sišli na jezero da se kupamo i brčkamo. Usput smo sreli vojnika. Tada sam ja po danu videla da je to jedan prijateljski raspoložen odrastao čovek koji je veselo razgovarao sa ocem. Samo nisam mogla da razumem zašto se ponašao kao da me nikad ranije nije u životu sreo. Sigurno je morao da zna šta se juče dogodilo! Ali ja sam se još uvek plašila njegovih ogromnih brkova i nisam se usuđivala ništa da pitam...

Iz istog leta datira još jedno sećanje koje sam nosila u sebi godinama, koje je poticalo od jednog doživljaja koji je na mene ostavio dubok utisak. Jednog popodneva - otac je bio sa nama i svi seljaci su sedeli u svojim finim odelima ispred svojih kuća, tako da sam znala da je nedelja - začuli smo kako zvone seoska zvana. Ali njihova zvonjava nije nikako bila uobičajena. Zvonila su kao da ne mogu da prestanu da zvone. Zvonila su i zvonila. Njihova zvonjava je okončala nedeljni mir i spokoj celom selu. Za nekoliko minuta izgledalo je da svi protrčavaju pored naše kuće, i svi su išli u istom pravcu. Zatim su otrčali i otac i sin stare zborane žene; svi su nosili

vedra i sekire. Majka i nekoliko drugih žena su ostale s nama, decom, a žena je stalno ponavljala iste reči: "O, Oče na Nebesima, ne napuštaj nas, o, Oče na Nebesima, ne napuštaj nas!" I majka je bila veoma ozbiljna kad je rekla: "Moramo svi zajedno da se molimo da nam se otac vrati živ."

Pitala sam gde je on otišao i zašto. Majka je rekla da je u selu izbio požar, a otac je otišao da pomogne u borbi protiv njega. Molili smo se, ali ja sam bila veoma radoznala da saznam šta znači to "požar u selu". Jedna žena se udostojila da nam da obaveštenje da "plameni jezici" mogu da se vide s ruba naše bašte. Ja sam htela da idem da vidim, ali mi majka nije dozvolila. Greti su, međutim, dopustili da ode sa sinom vlasnika obližnje bakalnice da gleda požar, što sam ja smatrala teškom nepravdom. Zašto bi njoj bilo dopuštano, opet i opet, da radi ono što meni nije dopušteno da radim, samo zato što je tri godine starija? Ako je požar opasan, onda je on isto toliko opasan za nju kao i za mene, iako je ona "tri godine starija"! O, te tri godine! Koliko ću još puta morati da slušam da je ona tri godine starija, svaki put kad joj se dozvoli da radi nešto što je ne smem, i svaki put kad odbijem da priznam i trpim njen autoritet!

Kasno te večeri nekoliko ljudi se vratilo prolazeći pored naše kuće, a onda sve više i više njih, i svi su bili iscrpljeni od napora i pričali su kako je otac spasao nekoliko kuća, kako je prkosio smrti iznova i iznova uskačući u zapaljene kuće da spase decu ili životinje, i kako je bio neumorni vođa koga su svi ostali muškarci morali da slušaju. Nadahnutim idejama koje su mu stalno padale na pamet i svojom nepokolebljivom hrabrošću postavio je primer koji su drugi sledili tako da su se svi ponašali izuzetno dobro i požar je najzad bio lokalizovan. Majka je slušala s ponosom, a kad se otac najzad vratio kući sa sinom zborane, stare seljakove žene, majka se bacila u očevo naručje. "O, dragi Roberte, kako si bio divan! Divan u svakom pogledu!"

Otac se ćuteći smešio. Bio je pokriven garom, i brzo se povukao da se opere i očisti.

Meni je izgledalo potpuno prirodno što je otac tako izuzetna osoba. Pojam "Oca" je u mom umu bila istovetan sa pojmom "Velikog gospodara" koji je iznad svih i čiju volju svi moraju da slede. Njegova reč je zakon, i on je očigledno savršen. Da to nije tako, on ne bi bio "Veliki gospodar"! U tim danima mene je otac tek slabo zanimao. On je za mene jednostavno značio nepokolebljiv osećaj sigurnosti.

nosti. On za mene nije predstavljao problem, tako da sam na njega obraćala veoma malo pažnje. Samo kad bi cela porodica izlazila u šetnju - otac, majka, Greta i ja - i kad bi me svojom moćnom rukom uzeo za moju da me prevede preko ulice, primetila bih da njegova ruka kao da zrači ogromnom snagom i da su mu nokti uvek čisti kao sveži sneg. Tako je za mene bilo prirodno što je otac hteo da se smesta opere da bi se oslobodio čađi i gareži.

Leto je prošlo i ponovo smo se vratili kući. Jednom, kad me je majka spremala za šetnju, primetila sam da me je umotala u težak kaput i krznenu šubaru. Vazduh je napolju bio takav da sam osećala kao da mi grize kožu. Ljudi su mi rekli da je to "hladnoća". Mom nosu i mojim stopalima se to nije dopadalo. Ali bilo je belih pahuljica koje su lebdele padajući s neba, i svuda u prodavnicama bili su Deda Mrazevi s belim bradama. A kasnije je došlo vreme kad mi je majka na glavu stavila slamni šešir i pomogla mi da se uvučem u laki kaputić. Polja i bašte su oživelile od cveća, a nama je bilo dozvoljeno da se igramo loptom i obručem u gradskom parku.

To je bio period u mom životu kad sam mogla da budem savršeno srećna da mi majka nije s vremena na vreme zagorčavala život sečenjem noktiju. Ja sam se čak unapred plašila kad bih osetila da se približava dan da mi podseče nokte. Koža ispod mojih noktiju na rukama je bila tako osetljiva da je dodirivanje bilo čega, pošto bi mi nokti bili isečeni, čak i kontakt sa samim vazduhom, izazivao kod mene strašnu patnju. Posle svakog podsecanja trčala bih po sobi vrišteći, s raširenim prstima, ne dozvoljavajući da me išta dodirne. Ne bih mogla da kažem da je to što sam osećala bio bol. Ne, to nije bio bol, već neki nepodnošljiv osećaj. Kad je majka to primetila po prvi put, nije znala šta to sa mnom nije u redu. Pomislila je da me je možda posekla a da to nije primetila, i htela je da mi pregleda prste. Ali ja sam, kad me je ona samo dodirnula, vrištala tako glasno da se ona uplašila i pozvala našeg porodičnog lekara i pitala ga šta bi to moglo da bude sa mnom. On joj je objasnio da su moji živci do neobičajene mere preosetljivi. Savetovao je majci da mi ruke pere u mlakoj vodi svaki put kad mi podseca nokte, i da me pusti da neko vreme prskam po vodi. To je pomalo pomagalo, ali mnogo godina će proći dok moja koža ne postane dovoljno jaka da sečem nokte a da ne doživim taj nepodnošljiv osećaj.

Moja draga, dobra majka! sa koliko ljubavi i razumevanja i nežnosti si pokušavala da nadvladaš sve teškoće koje su proizilazile

Inicijacija

iz te moje preosetljivosti. Da nisi okružila moje osetljive živce svojom nežnom ljubavlju, umrla bih u ranom detinjstvu. Samo uz tvoju pomoć bila sam u stanju da ojačam zdravlje, polako i obazrivo razvijajući otpornost. Toplo, meko gnezdo koje ste ti i naš velikodušni otac pun ljubavi gradili za nas, decu, omogućilo mi je da postanem korisna osoba. Pomogla si mi da naučim, kroz svesno razvijanje svojih sposobnosti, da svoju osetljivost držim u ravnoteži. Bila sam tad samo dete i nisam imala ni najmanju predstavu o svojoj senzitivnosti. Samo sam opažala sve i htela sve da znam, dok sam u pogledu svog zdravlja samo sledila tvoje savete. Imala sam u tebe puno poverenje!

LAV I SVETLOST

Ovako je proteklo nekoliko zima i nekoliko leta. Jednom sam čula da imam četiri godine. Greta je već išla u školu, a ja sam često s najvećom pažnjom slušala šta je ona čitala iz svog bukvara. Ona je takođe imala i dečije novine i čitala mi priče i iz njih. Kad Greta nije bila kod kuće, dosađivala sam baki, majci mog oca, koja je neko vreme pre toga došla da živi sa nama, i neprestano sam je gnjavila da mi nešto čita, jer sam uvek bila radoznala da saznam šta će se dalje desiti u priči. Nikad me nije umaralo da slušam šta se događa ljudima. Bila sam puna znatiželje u vezi sa životom. Bilo je prosto divno misliti o svemu što može da se desi! Nije postojalo baš ništa što sam više volela od bajki!

Moja tetka Adi, sestra moje majke, posećivala nas je često i uvek bila voljna da mi ispuni želju. Imala je lepuškasto lice. Bila je puna ljubavi i lepa kao mačka. Njene tople smeđe oči su radosno sijale, a imala je čudni miris koji je širila oko sebe, kao što to jedino imaju ljudi koji nose ljubav u svojim srcima. Uživala sam da udišem taj predivni "miris ljubavi", ali sam ga susrela kod samo veoma malog broja ljudi. Kad je tetka Adi dolazila, mi smo hrlile k njoj radosno, pomagale joj da skinje kaput, i naše prve reči su uvek bile "Adi, Adi, ispričaj nam priču!"

I ona nam je pričala najdivnije priče. Neumorno. Mogla je da priča neprestano jednu priču za drugom, najzanimljivije bajke koje sam ikad čula. Kad sam bila bolesna, tetka Adi je dolazila i pričala mi priče dok ne bih potpuno zaboravila na svoju bolest. Mi joj prosto ne bismo dopuštali da stane. Kadgod je to želela, mi bismo odmah počinjali da je pitamo: "Tetka Adi, šta se desilo posle ...šta se desilo onda?" I nastavljali bismo da joj dosađujemo i da je gnjavimo dok ne bi nanovo počela da priča. Kad bi došlo vreme da ona ide kući majci, mojoj drugoj baki koja je tako divno svirala klavir, ja sam ostajala

sama s Gretom i posmatrala je kako čita svoju knjigu bajki. Bajke u njenim dečijim novinama i u njenim slikovnicama nisu bile ni blizu tako lepe, naravno, kao priče koje nam je Adi pričala. Ali ipak su bile priče i ja sam želela da ih znam. Počela sam da provodim duge periode gledajući knjige iz kojih je Greta naučila da čita. Gledala sam različita slova u njima i želela da čitam. Ali nisam znala šta ona znače.

Jedne noći sanjala sam isti san kao i mnogo noći pre toga, san tako čest da je dotad već cela porodica znala za njega: trčala sam, trčala koliko me noge nose a jedan lav me je jurio, spreman da me ščepa i pojede. Trčala sam očajnički, boreći se za vazduh, duž staze koja je vodila do jedne male kuće. *U otvorenim vratima stajala je jedna žena* koja nije ličila na moju majku, ali je u snu ona bila *moja majka*, i čekala me raširenih ruku. Znala sam da, ako dođem do nje, moć lava će nestati i ja ću biti spašena. Sad je on bio tako blizu da sam mogla da osetim njegov vreli dah na svom vratu...njegova čupava griva me skoro dodiruje...uskoro će me uhvatiti...trčim poslednjim atomom snage, onda iznenada osećam udarac, svom snagom koja mi je ostala vičem "Majko!"...Onda stižem do nje i, iscrpljena, padam joj u naručje. Spašena sam, lav nestaje, i ja se budim sa strašnim lupanjem srca, drhteći od strahote sna. Bez oklevanja, ne časeći ni časa, skačem, prebacujem ćebe na ramena, i trčim - bosa i u maloj spavaćici - u spavaću sobu svojih roditelja i uvlačim se u krevet pored majke, pod njenu ćebad. O, tog divnog, blaženog osećanja mira i sigurnosti koje me preplavljuje kao dobrodošli talas tople vode! Majka me grli i pita, "Opet onaj san...opet lav?"

"Da," odgovaram, i u njenom blagoslovcnom prisustvu srce prestaje da mi treperi. Kroz nekoliko minuta čvrsto spavam.

Sledećeg jutra budim se u majčinom krevetu. Nje nema, ali joj je spavaćica tu, kraj mene. Brzo zarivam svoj nosić u nju da bih udahnula dragoceni miris majke. Otac leži u svom krevetu u blizini i čita novine. To znači da mora da je nedelja, zaključujem u sebi bez reči. Majka ulazi i počinje da razgovara s ocem. Otac spušta novine, i to, kako to već sudbina hoće, pravo pored mene. Ja ih podižem i počinjem istraživačkim pogledom da ispitujem mnogo tajanstvenih crnih slova na belom papiru. Šta bi ona mogla da znače?

"Oče," pitam, "molim te, reci mi šta ova slova znače."

"Pogledaj," odgovara otac, "ovo je L, ovo je I, ovo je T, pa onda još jedno T, ono je L, a ovo poslednje slovo je E."

"A ovo ovde?"

"To," kaže otac, "je A, a ono D, a ono S". Dok gledam u sva ta slova, čini mi se da mi se nešto iznenada otvara ispred očiju kao dizanje vela, i isto tako iznenada čini mi se da mi bljesak svetlosti plavi um, svetlosti... svetlost!!! Tajanstvena slova otkrivaju svoje značenja, i ja otkrivam kako čitam uzbuđeno i radosno.

"Oče! Oče! Tu kaže "male ads", zar ne?"

Majka stoji kao ukopana od potpunog iznenađenja, zatim mi prilazi, podiže me u naručje u ljubi me s radosnim uzbuđenjem. "Pa ti znaš da čitaš!"

Otac mi čestita kao nekom odraslom, što me pomalo zbunjuje. Onda ulazi Greta, sva srećna i takođe uzbuđena, jer ja umem da čitam. Ubrzo svi u kući znaju za novost, i Adi, kad je u podne naišla, čuje vesti čim je otvorila vrata.

Umem da čitam! Crna slova na belom papiru za mene više nisu tajna. Mogu da ih razumem, *umem da čitam!*

I tako je otpočelo novo razdoblje u mom životu. Čitala sam sve što mi je padalo pod ruku. Želela sam da učim, učim, učim! Čitala sam sve što se moglo čitati: knjige bajki, dečije novine, školske udžbenike, kalendare, novine koje su ležale na očevom radnom stolu, sve...čak i časopis koji je neki čovek dao našoj služavki. U njemu sam pročitala takve stvari kao što je "ljubljenje", "ljubav", "tajni sastanci", i na posletku o "ubijanju", "ubistvu" i "leševima". Onda, kad sam pitala majku da mi objasni neke od ovih čudnih i pomalo zastrašujućih reči, ona mi je otela časopis iz ruku, uzviknuvši: "Pobogu, gde si to našla?" Zatim je otišla u kuhinju i rekla služavki da mi nikad, nikad, nikad više ne da takav časopis. Eh, kakva šteta! Do dana današnjeg ne znam šta se desilo sa lepom groficom koju je iz kreveta oteo noću muškarac u crnom koji ju je odneo na konju koji je galopirao...

Tako sam morala da se suočim sa tužnim životnim činjenicama. Kadgod sam bila potpuno fascinirana nečim, majci se to nije dopadalo. Malo po malo došla sam do zaključka da je mnogo bolje ne raspravljati o stvarno zanimljivim stvarima sa odraslima, pošto takve rasprave uvek ispadnu naopako. Jedini izuzetak, otkrila sam, bila je muška posluga u kući. U retkim trenucima kad sam bila nasamo s njima, postavljala sam im pitanja. Nekako, osećala sam da su oni u mojoj vlasti. I kadgod su mi dali neko obaveštenje, nisu se usuđivali da majci kasnije ispričaju o tome, jer bi oni bili prvi koji bi dobili grdnju zbog toga.

MOJI RODITELJI NISU "MOJI" RODITELJI

Bilo mi je oko pet godina kad je jednog dana za ručkom otac govorio o "direktoru". Uvek me je zanimalo sve o čemu su odrasli razgovarali i tako sam odmah upitala oca: "Oče, ko je to direktor?"

"Direktor je glavni čovek u kancelariji," odgovorio je on. "Svi ostali moraju da rade šta on kaže. On je odgovoran za celu kancelariju."

"Ali oče, ti ne moraš da ga slušaš, zar ne? On nije viši od tebe, zar ne?"

"Da, jeste," odgovorio je otac. "Ja još nisam direktor, i zato moram da radim šta on kaže." I otac mi je objasnio šta je direktor ili šef.

Ne! Nisam htela da poverujem svojim ušima. Neki direktor... važniji od oca? Kako je to moguće? Dotad sam uzimala apsolutno zdravo za gotovo da reč "Otac" znači "Veliki gospodar" svega. On je zapovedao svima u celoj zemlji i bio odgovoran za sva blaga carstva; njegova reč je bila zakon; niko se ne bi usudio da mu protivreči; "On" je bio jedino biće koga je otac povremeno pitao za savet; ili bi katkad raspravljao o državnim pitanjima sa "Njim". Ali ovo je bilo nešto potpuno različito! "On" nije bio ono što zovemo *osobom*. Ako je otac iznad i viši od svih ljudi, kako je moguće da ima direktora koji mu je nadređen?

Sad sam pogledala oca s najvećom pažnjom možda po prvi put. I dok sam ga gledala i posmatrala ga veoma temeljno, iznenada mi je postalo jasno da ta osoba koju veoma volim nije "moj otac".

Sve otkako sam probudila svoju svest u ovoj sredini, navikavala sam se na činjenicu da sam ja ovde, da je ova lepa, čudna plavokosa žena moja majka, a ovaj visoki, tamnokosi, moćni čovek moj otac. Da, *ovde* je on otac, ali on nije *moj* otac! u *mom domu* on nije moj otac; samo ovde gde sam ja sada! U stvari on je upravo toliko stranac

kao što je i strana, lepa žena-majka; tek postepeno sam se navikla na njih. Oni su prijatni ljudi, vole me, ja sam im važna, i dosad sam ih nedvosmisleno zavolela. Ali oni nisu moja majka i moj otac. Počela sam da ih zovem "majka" i "otac" samo iz navike!

Dotad nikad nisam temeljno razmotrila situaciju. Prihvatala sam stvari onakve kakve jesu, pošto sam se osećala srećnom sa ovim ljudima. Oni su mi pružali sigurnost, uživali su u mom prisustvu, a sve što sam činila izgledalo im je kao nešto najznačajnije, šarmantno i očaravajuće. U takvim okolnostima zašto ne bih uživala da budem u njihovoj blizini? Čak sam ponekad mogla i da se sa Gretom sasvim lepo igram, kadgod bi ona za trenutak zaboravila da je iznad mene zato što je "tri godine starija" od mene. Da, sve je bilo u redu ovako. Ujka Stefi je često dolazio, svirao divnu muziku na klaviru, i pokazivao mi svakojake zanimljivosti. Duvao je mehuriće od sapuna sa mnom, a svojim perorezom napravio je malu zvečku od ljsuke oraha. Drugom prilikom napravio mi je malo prase od suvih šljiva i čačkalica, a jednom mi je doneo limenu kutiju punu divnih bojica i četkicu. Dozvolili su mi da slikam lepo šareno cveće u svesci koja je pripadala *samo meni*. Tog puta čak nisam morala ni da je delim sa Gretom! Tetka Adi je dolazila sa mnogo svojih šala i bajki. Baka - majka moje majke - takode je bila veoma nežna, fina i uvek mi se smešila s izrazom lica tako punim ljubavi. Ja sam je veoma volela. Kad bi ona sela za klavir, to je za mene bio praznik. Oduševljavala me je božanskom muzikom i bila sam potpuno opčinjena dok sam je slušala. Tu sam se potpuno slagala s mojom dragom, nežnom majkom: ona je volela muziku više od svega, baš kao i ja. Moja druga baka je bila veoma zanimljiva gospoda. Često mi je pričala o svojim mnogobrojnim putovanjima po stranim zemljama, i mnogo puta me je vodila u Narodni Muzej. Tu sam videla veličanstvene stvari. Čudesno lepe, živopisne, divovske leptire koji su, baka mi je rekla, živeli u nekom dalekom delu sveta - začudo, ja sam ih dobro poznavala - onda veliki broj gigantskih prepariranih životinja. U početku sam bila strašno uplašena, ali me je baka umirila.

Takode sam veoma uživala kad je cela moja porodica pokazivala veliko iznenađenje i oduševljenje svim onim što sam činila kao nešto što se samo po sebi podrazumeva i kad su naši rođaci pričali o mojim "talentima". Kad mi je bilo četiri godine, majka mije pokazala kako da "heklam" malom savijenom iglom. Onda sam ja isheklala haljinicu za moju lutku koja je uvek sedela sama u svojoj maloj fotelji

zato što ja nisam znala šta da radim s njom. Bila je beživotna, a mene je privlačilo samo ono što je živo. Kad sam završila s tim, haljinica je izazvala takvu senzaciju u porodici da sam se stvarno zapanjila. Ako majka može da ishekla tako divnu čipku, zašto je onda tako izuzetno što ja umem da heklam? Moje šareno cveće koje sam naslikala u svojoj svesci izazvalo je toliko mnogo oduševljenja u porodici da mi je otac poklonio malu kasicu u obliku praseta, i odonda je, kadgod bih naslikala neki lep cvet, ubacivao jednu srebrnu paricu u moju banku. O, to je sve bilo tako prijatno, tako prijatno...

Ali sad je došlo to strašno iznenađenje! Da otac ima direktora nad sobom!

Baš u tom času postalo mi je potpuno jasno da sam ja *ovde* u *ovom* okruženju, i da zovem to *ovde "dom"*, a ipak *ovde nisam kod kuće*. Ovde ja nisam bila u *svom domu!* To je bilo moje postojano, nepokolebljivo ubeđenje.

Da sam u to vreme posedovala svoje sadašnje iskustvo i znanje iz psihologije, odmah bih analizirala kako sam ja, jedno dete, mogla da dođem na tu ideju. Ali ja sam bila još uvek dete koje je doživljavalo sve na detinji direktan način, i bila sam potpuno ubeđena da sam odvučena iz svog doma silom. Naravno, ja nisam znala odakle sam došla, jer sam u međuvremenu zaboravila sve u vezi sa tim. Ko bi mogao to da mi objasni? Samo dvoje ljudi koji su me nazivali svojim detetom! Ali, znala sam da ako bih im postavila pitanja, oni bi mi ponovo dali jedan od svojih karakterističnih "odraslih odgovora" koje ne bih bila u stanju da razumem. I ponovo bi kraj priče bio "sačekaj dok odrasteš". O, kako sam to mrzela! Da čekam dok odrastem? Zašto sam morala da provedem sve to vreme u mraku, u neznanju? Htela sam da znam sve *sad*, a ne "jednog dana"!

Tako sam to pitanje motala po mislima do večeri i sve dok nije bilo vreme za spavanje. Tada je majka došla i sela na ivicu mog kreveta i upitala me: "Što si tako tiha? Zašto se nisi opet igrala sa lutkom? I zašto lutaš po celom stanu sanjareći o nečemu? Kaži mi šta ti je. Možeš sve da mi kažeš i da me pitaš sve što hoćeš."

O, sad sam je volela svim srcem i s punim poverenjem. Bila je nežna, blaga i lepa. Često sam otkrivala da me je branila kad me je neko kritikovao; uvek sam mogla da otrčim do nje; uz nju sam uvek nalazila sigurno utočište. Sad smo bile zajedno i tako međusobno pune poverenja da sam verovala da mogu o svemu da razgovaram s

njom. Zagrlila sam je i upitala: "Majko, gde ste me ti i otac dobili? Odakle sam došla?"

Isprva sam videla u njenim očima da je malo iznenađena; bila je čak pomalo zbunjena, ali onda se ljupko nasmešila i rekla, "Postoji jedno veliko jezero u kome sva mala deca plivaju; kada se dvoje ljudi vole i mole Boga da dobiju malo dete, Bog dozvoljava svom slugi, velikoj rodi, da odleti do jezera i upeca iz njega detence koje je Bog izabrao za to dvoje ljudi, da odnese to malo dete na leđima i odleti kod njih. Onda ona uzme to detence u svoj veliki kljun i položi ga kraj žene. Tako malo dete dobije svoje "zemaljske roditelje" i postaje zemaljsko dete."

U početku sam je slušala sa nestrpljivim zanimanjem, a onda sam jasno shvatila da "priča" nešto kao što tetka Adi čini u svojim bajkama. Ne! To nije istina! Ona prosto ne želi da mi kaže istinu o tome *kako* i *gde* su me ona i otac našli. Bila sam razočarana i pogledala sam je u oči ispitivački. Onda mi je ona rekla da budem dobra devojčica i da se pomolim za njom. Trenutak kasnije poželeva mi je laku noć i izašla. Ostala sam sasvim sama.

Otad mi je postajalo sve jasnije da otac i majka nisu moji pravi roditelji i da ova zemlja nije moj pravi dom. Znala sam da me majka ne poznaje; znala sam da me ne *vidi*. Bila sam za nju stranac, i svi ovi ljudi oko mene su mi izgledali potpuno strani. Jednostavno se nismo razumeli. Kad sam majci govorila o stvarima koje su mi bile potpuno očigledne, ona bi bila tako iznenađena i zbunjena da bi otrčala kod oca i ispričala mu šta sam čudno rekla. I otac bi se iznenadio. Videla sam da su te stvari bile nove za njih oboje, potpuno nepoznate. Kasnije su pričali svim mojim rođacima o mojim primedbama i zapažanjima, a onda su mi se svi smejali. "Kako čudno dete!" Čula bih opet i opet. Međutim, ja, sa svoje strane, nisam uopšte nalazila da sam čudna; naprotiv, ljudi oko mene su mi se činili čudni, i iako sam ih volela osećala sam se među njima kao potpuni stranac. Sve mi je izgledalo premaleno i ograničeno i bezbojno. Duboko u svojoj podsvesti osećala sam neodoljivo ubeđenje da samo "*On*" može da me razume *savršeno* i da bih bila srećna da živim u mnogo većim prostorijama, mnogo slobodnija i među ljudima koji su barem slični meni.

Ovo osećanje da sam stranac i sama me nikad nije napustilo tokom celog mog života; naprotiv, postajalo je sve jasnije i jasnije. Pokušavala sam da pronađem neku vrstu kontakta, ali uzalud. Majka

je divno pričala o ljubavi dece jedno prema drugom. "Tako je divno imati sestru sa kojom možeš da raspravljaš o svemu i u koju možeš da imaš potpuno poverenje," rekla je. Odlučila sam da stvorim takav odnos sa Gretom, ali ona nije opravdala moje poverenje. Gledala me je s visine zato što je bila "tri godine starija" i kad bih joj ispričala nešto u strogom poverenju, odmah bi otrčala kod majke i ispričala joj sve moje male tajne. Tako su svi moji napori usmereni prema mojoj sestri bili potpuno jednostrani. Konačno sam odustala od pokušaja da uspostavim s njom odnos poverenja, i mi smo živele jedna uz drugu a ipak odvojene, kao dva bića koje su se sastavila s dva odvojena sveta. Svi su mi bili strani...strani...svi.

Vreme je jurilo koracima od sedam milja i ubrzo mi je bilo sedam godina. Onda me je jednog lepog dana majka odvela u školu. Uskoro sam se našla među puno dece, a osećanjc da sam sama i stranac je u meni postajalo sve jače. U mojoj porodici svi su me voleli i ja sam njih volela. Ljubav je kraljevala nad svime, a sve ostalo je dolazilo iza toga. Zato sam se čak u ovom okruženju osećala kao kod kuće. Postepeno sam se bila navikla na ove ljude. Ali deca u školi su mi bila potpuno strana. Ona su jedan drugog razumela veoma dobro, ali među njima ja sam bila kao neko malo čudovište. Oni su se stalno čudili meni i ja njima. Smejali su mi se i to me je duboko povređivalo. Uvek su pričali o svemu što su imali i pokazivali jedan drugom svakojake stvari - pera, olovke ili gumice -i svi su želeli da imaju da pokažu nešto što drugi nemaju. Meni je sve to izgledalo strašno dosadno i besmisleno. Mene su opčinjavale knjige, bajke, muzika i muzeji. Druga deca bi samo širom otvorila oči kad sam ja pričala o tome, i postavljali su mi vrlo čudna pitanja. Igrali su se loptama i obručima, dok sam se ja igrala prizmom koja je stvarala najdivnije boje na sunčevoj svetlosti, i magnetom koji mi je dao ujka Tomi, drugi brat moje majke. To je bilo tako tajanstveno! Magnet je privlačio sve majčine igle; onda bi joj se makaze namagnetisale i morala je da zadržava sve pribadače i igle da bi ih sprečila da ne skoče na makaze...da, želela sam da saznam o sili što leži skrivena u magnetu. Najzad sam zaključila da magnet sigurno mora da voli pribadače i igle onako kako moja majka voli nas, decu. Uostalom, ja sam skakala da je zagrlim baš kao što su pribadače činile sa magnetom. Nalazila sam da je sve to čudesno zanimljivo! Ali druga deca su mi se smejala. Bila sam sama...sama.

Te zime počela sam da uzimam časove klavira. Kadgod sam svirala razne muzičke komade, imala sam osećaj da na ovaj ili onaj način u muzici postoje upravo iste vrste oblika i figura kao što su oni koje je ujka Toni pravio s kartonima. On ih je nazivao "geometrijskim figurama". Svirala sam jedan komad za koji je izgledalo baš kao da baca sićušne kockice koje odskaču. Zatim je bio jedan drugi koji je izgledao kao da ima male šiljke svuda po sebi, a male lopte su se pele na sve sve te šiljke. Kadgod sam izlazila s majkom u šetnju u gradski park, obuzimalo me je strahopoštovanje od fontane jer sam u njenom glavnom mlazu videla vile i gnome koji su igrali i okretali se i skakali. I videla sam da je igra vode u fontani *takođe muzika*. Nisam čula tu muziku ušima, ne, *videla sam je*. *Znala sam da je to muzika*. Za mene je sve to bilo savršeno očigledno! Ali druga deca su mi se smejala kadgod sam pričala o tome, i govorila da sam "glupa". Nisam znala zašto. Ali, kad sam po prvi put čula drugu decu kako sviraju u našoj muzičkoj školi, bila sam prosto zapanjena. Šta? Zar oni ne mogu da čuju kako povređuju geometrijske figure u muzici? Nastavnik je rekao da ne sviraju u ritmu. To je bilo baš kao da im srca nisu kucala u ritmu. I zar nisu mogli da čuju kad sviraju pogrešno? O, bilo je užasno kad su udarali pogrešne note - to mi je bilo uši toliko da sam mogla da vrištim - a oni nisu čak ni primećivali! Gledala sam tu decu radoznalo i mislila u sebi: "Zar oni nemaju uši? Kako je to moguće? Zar druga deca nisu kao ja?" Mislila sam da svako dete, i dakako svaka osoba, može da vidi i čuje kao ja. Ali malo po malo ću naučiti da većina dece, i većina drugih ljudi, ima *veoma različite* oči i uši od mene, i da me iz tog razloga oni posmatraju kao da sam neko čudovište.

I tako sam bila sama - sve više i više sama.

IZLAZAK SUNCA JE DRUGAČIJI

U proleće sam bila vrlo bleđa, a vreme obroka je za mene predstavljalo stalnu agoniju. Nisam imala apetita, čak ni za najbolju hranu, a ipak je majka želela da me ubedi da jedem. Ali, kad nisam mogla? Moje jedino zanimanje za supu bilo je da se igram sa grudvicama masnoće na površini, mešajući ih kašikom i pokušavajući da ih sjedinim, male u jedan veliki. Prvo bih postigla da se dva mala spoje, a onda bih umešala u njih još jedan i još jedan sve dok se ne bi napravila jedna velika grudvica masnoće na gornjoj površini supe. Moji roditelji nisu cenili moje napore, i mnogo puta me je otac udaljio od stola zato što sam neposlušna, što odbijam da jedem supu i spanać i repu, i zato što samo hoću da se igram s hranom. Kada je otac video da na *mene* njegova kazna ne ostavlja nikakav utisak i da bih se, čim bi me odveo u moju sobu, zabavila knjigama koje sam tako mnogo volela, odlučio je, po savetu našeg lekara, da odvede celu našu porodicu na more tokom leta. Čim su nam se završili prolećni ispiti, krenuli smo na put.

Putovali smo noću; majka nas je pokrila ćebadima i pobrinula se da nam bude toplo i udobno. Ja sam zaspala, ali me je nepoznata okolina probudila podosta pre izlaska sunca. Otac i Greta su još spavali, ali majka je bila budna i zamolila sam je da mi dopusti da sednem do prozora. Toliko često sam slušala o lepoti rađanja sunca da sam poželela da iskoristim ovu priliku da to i sama vidim.

Sela sam kraj prozora, proturila glavu kroz zavesu i pogledala napolje. Nebo je još uvek bilo prilično tamno i tek je počinjalo da se osvetljava, postajući tamno sivo. Polako je nebo postalo prilično svetlo i videla sam kako naš voz tutnji kroz raznovrsne pejzaže - kuće, drveće i polja s ljudima i konjima i kravama u njima...a još uvek

sunce nije izašlo! Kako može da bude svetlo a da sunce još nije izašlo? Bilo je to za mene veliko iznenađenje, ali ipak je bilo istina! Onda, kada je nebo bilo svetlo skoro kao da je dan, sunce se pojavilo na horizontu...konačno se podiglo, a s njim je nebo postalo divno purpurno crveno, baš kao što sam i očekivala da će biti, dotad uzalud. Ali ova boja je bila mnogo bleđa - kao razvodnjena - tako različita od onog što sam očekivala. Kakvo razočaranje! Izlazak sunca nije takav!

U međuvremenu su se i ostali u našem kupeu probudili i otac je pitao: "Kako ti se svideo izlazak sunca? Sad si imala priliku da ga vidiš po prvi put u životu. Zar nije divan?" Nasmehio mi se.

"Ne, oče," odgovorila sam razočarano i ljutito. "Nije uopšte bio lep! Izlazak sunca ne treba da bude takav! Bilo je dosadno, trajalo je predugo i sve se upropastilo jer se nebo prerano previše osvetlilo... osvetlilo, ali je ipak bilo tako bezbojno i ružno...pre nego što je sunce konačno izašlo. Ne! Nije uopšte bilo lepo! Izlazak sunca je stvarno potpuno drugačiji! Sasvim drukčiji!" I skrenula sam pogled na drugu stranu, ljuta i razočarana.

Otac me je slušao, kao što je to često činio, strpljivo i veoma pažljivo. U njegovim lepim blistavim crnim očima videla sam zainteresovanost i njegov uobičajeni razveseljen izraz koji mi je govorio da mi se ruga, ali da je ipak pun ljubavi i razumevanja. "Ma nemoj! Izlazak sunca treba da je drugačiji? Nisi zadovoljna izlaskom sunca? Hoćeš da kažeš da ti, mali naduvenko, nisi zadovoljna onim što priroda čini i da želiš da propisuješ kako da se rađa sunce? Kako misliš da znaš kako sunce treba da se rađa kad nikad u svom životu nisi imala priliku da vidiš izlazak sunca? Samo mi to reci!" Gledao me je pomno i ispitivački i čekao na moj odgovor. Tad sam gaja pogledala s poverenjem i rekla: "Ne znam *kako* znam, i ne *znam gde* sam ranije videla izlazak sunca, ali *znam* da on ne bi trebalo ovako da izgleda! Sunce treba da se uzdigne pravo iz mračnog neba, i *odmah sve treba da se osvetli i zablista...ne da bude tako mutno, dosadno sivo...nego sve crveno i crvenkasto purpurno tako daje celo nebo i sve na zemlji preplavljeno crvenilom*. Trebalo bi da bude mnogo, mnogo lepše, da više iznenađuje i više uzbuđuje. Znam... Sećam se!"

"Hm," rekao je otac, "sećaš se?" Nasmehio se snishodljivo. "Tvoja mašta radi prekovremeno!" Zatim je uzeo šolju kafe koju mu je majka ponudila, gucnuo i ponovo se okrenuo ka meni: "Stvarno mi je veoma žao što nisi bila zadovoljna sunčevim izlaskom. Danas je pot-

puno vedro i on prosto ne bi mogao da bude lepši i živopisniji. Ali ja sam tu nemoćan, ne mogu ništa da učinim povodom toga."

Nisam odgovorila. Bila sam ljuta, ne samo zbog razočaravajućeg izlaska sunca, već naročito zbog činjenice da je otac - kad sam ja tačno *znala* i sećala se, da, sećala se jasno! rekao da "moja mašta radi prekovremeno". Mašta je nešto sasvim drugačije, kad izmislim nešto u svom umu, to je mašta. Ali sunčev izlazak, *pravi sunčev izlazak*, onakav kakav *treba* da bude - njega nisam izmislila! To je bilo nešto što živi u meni, urezano duboko u mom scćanju, čak dublje od jučerašnjeg dana i svega što se tada dogodilo. Bila sam zaista ljuta! Uvek sam bila ljuta kad sam se osećala bespomoćno, nesposobna da dokažem nešto što sam pouzdano znala. Gledala sam prkosno na drugu stranu u daljinu sve dok se iznenada nije začula neka gužva u hodniku i otac nas pozvao: "Okean! Deco, dođite brzo! Eno ga okean."

Pojurili smo do prozora u hodniku i tu, daleko ispod nas, bilo je more - o, moje drago, ljubljeno more!

Voz je tutnjao, penjući se visoko uz planinsku kosu, a dole, ispod nas, nalazilo se ogromno prostranstvo mora. Bila sam sva uzbuđena i srećna, jer sam tačno znala da poznajem more i da *ga ne vidim po prvi put*. Smatrala sam to nečim što se podrazumeva, nečim savršeno očiglednim, čak se ne zamarajući da se zapitam kako je moguće da imam takvo osećanje. Gledala sam dole u njega ne govoreći ni reči, dok mi je u srcu srećan glas pevušio: "O, ti divno, divno more! Ljubljeno more, uvek isto, koje razume sve, iskusi sve i preživi sve! O, ti dragi prijatelju, ti koje si tako često slušalo kako ti pričam o svojim bolima i radostima i tugama...slušalo s takvim razumevanjem...i pružalo mi utehu svoje beskonačnosti i večnosti...tvoja nadahnuta uteha prevazilazi sve ljudsko! Ti si tu - ti si ponovo tu - ti si uvek tu, nepromenjeno, i mogu ponovo da gledam u tvoje dubine, slušam tvoje talase kako pričaju o večnosti..."

Otac me je dotakao po ramenu i upitao: "Kako ti se dopalo more? Da li ti odgovara, ili i ono treba da bude drukčije?"

"Ne, oče," odgovorila sam, "more je baš onakvo kakvo treba da bude...Ali obala? Zašto je obala svuda oko njega? More treba da bude beskrajno. Ne bi trebalo da budemo u stanju da vidimo drugu obalu!"

"Da," rekao je otac, "videćeš da je tako kad se spustimo niže. Pravo ispred nas sad je jedan veliki zaliv, i zato izgleda kao da more

ima obale svuda okolo. Kad se spustimo niže i priđemo, videćeš samo vodu, otvorenu vodu doklegod seže pogled."

Osetila sam veliko olakšanje. Bila sam oduševljena veličanstvenim pogledom, a isto tako i moja sestra. Najzad smo pronašle nešto u čemu smo se savršeno slagale. Ona je uživala u moru koliko i ja i kasnije, kad smo išle da lovimo mušule i krabe među stenjem, bile smo najbolje prijateljice u svakom pogledu.

Svi smo bili srećni u ovom letovalištu. Otac je bio u dobrom raspoloženju i to je delovalo podstrekački na sve nas. Majka je blistala, pošto je mogla da bude s ocem po ceo dan.

Jednog dana smo otišli u malu crkvu koja je stajala okružena čempresima u divnoj bašti. Majka je klekla i molila se dugo i svesrdno. Otac je stajao kraj nje i izgledao veoma ozbiljan. Greta je klekla i takođe se molila. Ja sam želela takođe da budem pobožna, ali nisam mogla. Nisam klečala, jer nisam osećala želju da to učinim. *Nikad nisam želela da savijeni kolena pred vidljivim oblicima!* Da li je trebalo da kleknem zato što drugi to rade? Ne, naravno da ne! Samo zato što sam htela da budem "dobra devojčica"? Bogu to nije potrebno; Bog može da vidi da to ne bi bilo iskreno. Ne, nisam klekla; umesto toga gledala sam kako se drugi ljudi mole.

Posle nekog vremena, kad mi je već postajalo pomalo dosadno, otac je dotakao majku po ramenu. Ona je ustala i svi smo izašli. Napolju je sve bilo natopljeno sunčevom svetlošću! Skakutala sam unaokolo srećna i osećala se mnogo bližom Bogu na suncu nego u hladnoj crkvi!

Te večeri, dok se majka molila sa mnom, upitala sam je: "Majko, zašto si se onako vatreno molila u crkvi?"

"Molila sam se," rekla je, "da, ako nam Bog pošalje još jedno malo dete, da to bude jedan bratić za tebe."

Zanemela sam. Bratić? Možda će mi on biti dobar prijatelj? Odlično! To bi bilo sjajno. Tada sam razumela zašto je majka klekla i molila se tako predano. Za dete...to je imalo smisla!

Sledeće zime probudila sam se jedanput usred noći. Iz roditeljske sobe čula sam čudne zvuke. Bilo je to plakanje bebe u naručju. Nekoliko trenutaka kasnije pojavio se otac, potpuno obučen, i upitao: "Jeste li budne?"

"Da, oče," rekle smo Greta i ja.

"Nešto divno se dogodilo! Bog je vama dvema poslao jednog bratića."

O! To je bilo veoma uzbudljivo i ja sam želela da odmah odem i vidim svog malog brata. Ali otac je rekao da strpljivo sačekam do jutra; onda će mi on i majka pokazati dete. Otac je bio vrlo čudan. Smešio se slatko i nežno i govorio tako prigušenim i blagim tonom da se nisam usudila da mu protivrečim.

Sledećeg jutra došla je moja baka po majci, pomogla mi da se obučem i obe smo ušle u spavaću sobu mojih roditelja. Tu je ležala majka, a na jastuku u njenom naručju jedno malo dete s crnom kosom. Gledala sam ga pažljivo i onda primetila da ima duge i veoma tanke čuperke kose po ušima, kao neko majmunče. Pošto sam bila sveže umivena, dozvolili su mi da protresem njegovu malu pesnicu. Svi su gledali u mene, i svi su bili tako nepomični i ozbiljni i dostojanstveni.

Ondas je bilo troje dece u porodici, a ja sam bila čak usamljenija nego pre.

ŽELIM DA POBEGNEM

Oprilike u to vreme upoznala sam tetku Rafaelu, očevu sestru. Ona je živela s mužem, teča Ferdinandom, u drugom gradu. Sad su došli u posetu da vide novorođenu bebu. Ja sam bila veoma impresionirana i puna divljenja prema toj vrlo neobičnoj, kraljevski lepoj ženi. Bila je visoka kao otac, sa stasom kao u neke grčke boginje, s klasično lepim, plemenitim, ravnodušno blistavim licem krunisanim kosom crnom kao ebanovina. Oči su joj takode bile sjajno crne kao očeve. Pokreti su joj bili kraljevski, dostojanstveni, a ipak puni šarma. Bila je savršeno oličenje svega što se može nazvati lepim i elegantnim. Zavolela sam je od prvog trena kad sam je videla. I ona je mene volela i često me vodila sa sobom kad je izlazila u kupovinu. Muž joj je bio veoma mudar i drag čovek. Dobro smo se slagali od trenutka kad smo se sreli. Bila sam oduševljena kad sam čula da ćemo provesti leto u planinskom odmaralištu veoma blizu mestu gde su teča Ferdinand i tetka Rafaela živeli sa svojom decom.

To leto je bilo divno, i često su mi dozvoljavali da idem u šetnju po planini sa ocem i teča Ferdinandom. Šume i planinske livade su bile veličanstvene, a ja sam uživala u lepoti penjanja na planinske vrhove s lepim pogledom i gledanju s visine na gradove i sela sa svim njihovim kućercima. Da, *tamo gore* bila sam srećna! Ali dole, u porodičnom krugu, moja sreća je bila mnogo manje potpuna. Greta je bila mnogo različita od mene i uvek je želela da se igra nešto drugo, dok je majka bila zauzeta oko našeg malog brata. Nije imala vremena da mi pokaže kako da pravim predmete svojim malim rukama, niti da odgovara na beskrajni niz mojih pitanja. Osećanje da sam sama je narastalo i poprimilo takve razmere da sam se postepeno povukla od drugih i prestala da učestvujem u bilo čemu što su radili. Uza sve to, majčino mišljenje je bilo prosto da sam neposlušna.

Jedne večeri, kad smo kretali na spavanje, majka me je izgrdila što se vraćam tako kasno iz bašte i što neću da idem da spavam. Ja

sam se namrštila i nisam ništa rekla. Ali, kad je majka nastavila da me grdi i nazvala me neposlušnim detetom, razgoropadila sam se i rekla: "Vidim da me uopšte ne voliš. Za mene je najbolje da pobegnem i napustim te zauvek."

Majka je ljutito odgovorila: "Hajde pobeгни i idi gde hoćeš!"

Istrčala sam iz kuće, niz stepenice, kroz veliku baštu, napolje na široku stazu u šumi, i uputila se prema planini. Baš prethodnog dana pela sam se na tu planinu s ocem i teča Ferdinandom. Prilično daleko, visoko na planinskoj kosi, videli smo jednu veliku pećinu poznatu kao "razbojnikova pećina". Htela sam da tamo provedem noć da bih smislila šta dalje da radim. U mraku nisam videla utabanu stazu, pa sam se probijala kroz žbunje i drveće, granje i lišće dok sam se pela vazdušnom linijom uzbrdo prema "razbojnikovoj pećini". Iznenada, daleko iza mene, čula sam majčin glas. Zvala me je po imenu. Stajala sam mirno za trenutak, a zatim nastavila da se bučno penjem kroz žbunje. Majka me je pozvala nekoliko puta zaredom; potom sam je čula kako žuri za mnom. Verovatno me je čula kako se probijam kroz žbunje. Stigla me je, zgrabila me za ramena i pitala uzbuđeno: "Zar se ne plašiš da će te pas ujesti? Zar si potpuno poludela?"

Nisam odgovorila. Zašto bih se brinula o psima? Bila bih u stanju da se odbranim, ali ja sam želela da pobegnem! Da odem u svoj pravi dom, gde bih bila stvarno kod kuće, daleko od ovih stranih ljudi, daleko od ove strane okoline gde me niko ne razume. Ljudi su bili dobri prema meni, i puni ljubavi, želeli su mi najbolje, ali bili su mi strani, bili su drugačiji od mene i drugačiji od ljudi koji žive tamo gde sam kod kuće.

Išle smo kući u tišini, i ja sam sa sigurnošću očekivala da budem strogo kažnjena. Međutim, na moje veliko iznenađenje, ni majka ni otac nisu rekli ni reči. Kad smo majka i ja ušle u sobu, otac me je pogledao donekle radoznalo i kao da se pomalo zabavlja. Jedina kazna bila mi je što me je majka stavila na spavanje i izašla ne poželevši mi laku noć.

Sutradan roditelji su se ponašali kao da se ništa nije desilo. Ipak, mogla sam jasno da vidim da je majka uplašena mojim pustolovnim ponašanjem, dok je otac priznao i poštovao moju hrabrost. Porasla sam u njegovim očima. Međutim, što se mene tiče, nisam se osećala ni odvažno ni hrabro. Bila sam samo ono što sam.

A Greta, uvek poslušna, uvek pristojna, uvek lepo obučena, gledala me je s visine kao da sam kriminalac, skrećući pogled od mene. A ja sam je gledala srca prepuna prezira zbog njene kukavičke poslušnosti!

Sledeće zime nisam se vratila u školu jer sam i dalje bila veoma bleđa i zato što mi je bilo izuzetno teško da ustajem rano ujutru. Privatni učitelj nam je dolazio u kuću i pokušavao da mi natrpa svašta u glavu...činjenice koje su mi bile strašno dosadne. Geografija! Zašto bih morala da učim podatke o zemljama koje ne poznajem? Ako hoću da naučim o tim zemljama, otići ću tamo kad odrastem, mislila sam, i tako neću morati više da učim o njima. A dok ih ne poznajem, zašto bi iko želeo da mi utuvi u glavu kako te zemlje izgledaju? Dok mi je tutor pričao o Paragvaju, Nikaragvi i Venecueli, ja sam slušala kako gas tiho šišti u lampi. A kad je završio svoje predavanje o Južnoj Americi, upitala sam ga da li je i on čuo šuštanje gasa u lampi. Odgovorio je vrlo blago da bi trebalo sad da slušam njega, a ne lampu.

"Ali lampa je mnogo interesantnija," rekla sam.

Kasnije je on otišao kod majke i dugo su razgovarali o tom čudnom detetu koga mnogo više zanima zašto gas šušti u lampi nego geografija. A pošto je moj učitelj otišao, majka me je dugo i ozbiljno "prekorevala" objašnjavajući mi zašto treba da učim.

"U redu, u redu, biće mi drago da učim, ali hoću da učim nešto drugo, a ne ono što biste vi hteli," rekla sam. Majka je ostala postojana i kazala da ću morati da polažem ispite u školi. Zato ću morati da učim predmete koji su dati školskim programom. Pokušala sam da joj objasnim da smatram da je takvo učenje nezanimljivo, dok je majka pokušavala da mi pojasni da ipak moram da učim; mi se jednostavno nismo razumele, i meni je dozlogrdilo. Želela sam da pobeegnem! Želela sam da saznam istinu, želela sam da se vratim svojim pravim roditeljima, želela sam da živim među svojim sopstvenim narodom gde ne bih morala da učim tako nešto, gde bih mogla da radim šta hoću, gde bih mogla da sviram, ne samo dosadne vežbe za prste, gde bih imala slobodu -jednom reči - gde bih bila kod kuće.

Malo pomalo stekla sam naviku da sedim na fotelji u mračnom kupatilu, s nogama koje su visile, i mozgajući u tom sumraku šta da radim. Htela sam da odem odatle... i odem kući...mojoj pravoj kući! Nisam se usuđivala da to kažem majci, jer sam znala da bi bila veoma ljuta; zato sam mislila da bi verovatno bilo najbolje da joj objasnim

svoju odluku u pismu koje bih mogla da joj dam u prikladnom trenutku.

Majka je bila veoma zauzeta mojim malim bratom. Ona je bila majka entuziasta koja nikad nije poveravala svoju decu strancima. Dojila je, kupala i brinula se za svu svoju decu sama. Zbog toga sam imala mnogo prilika da joj napišem svoje pismo u dečijoj sobi. Napisala sam vrlo pristojno, a ipak vrlo jednostavno, da vrlo dobro znam da nisam njeno dete, da ona i otac nisu moji istinski roditelji, da su me oni verovatno našli negde i doneli me sa sobom kući, što je bio čin zbog koga su verovatno zažalili pošto nisu mogli da me vole, i zato bih ja volela da me odvedu natrag, što je brže moguće, gdegod da su me našli. Objasnila sam joj kako sam ovde bila strašno nesrećna i da ne želim više tu da ostanem nizašta na svetu. Nastavljala sam da objašnjavam da bi to verovatno bilo najbolje i za nju pošto bi uskoro bila oslobođena, jednom zauvek, sve brige i sekiracije koju sam joj zadala. Na dnu pisma napisala sam "Ljubim ti ruku" i svoje ime. Moje pismo je bilo završeno. Ali nisam se usudila da ga predam. Zato sam čekala povoljnu priliku.

Jednog lepog popodneva neki majčini prijatelji i rođaci su bili u našoj kući u poseti. Čavrljali su prijatno, divili se nama, deci, i našem novom bratiću - nas troje smo svi nosili svoja najlepša odela - onda su otišli u trpezariju gde je bio postavljen sto, a kafa i kolači ih čekali. U tom krugu gospođa, moja majka je bila stvarno šarmantna, sedeći na začelju stola kao što je bila navikla. Bila je blistavo lepa, vesela i smirena i pomislila sam da je to trenutak da joj predam pismo. Sigurno sad neće biti ljuta. Sačekala sam dok sve gospođe nisu popile kafu i onda se prikrala iza majčine stolice. Dok je ona čavrljala sa svojom susetkom uspela sam da provučeni ruku oko njenog struka i spustila joj pismo u krilo. Majka me je primetila odmah kad sam se ušunjala u sobu, jer nije volela da se mi, deca, mešamo sa odraslima. Trebalo je da ostanemo u dečijoj sobi i izađemo samo kad nas pozovu. Pošto je bila zauzeta oko gostiju, nije mogla odmah da me pita šta hoću. Kad sam joj čušnula pismo u krilo, pogledala me je širom otvorenih očiju u kojima se ogledalo iznenađenje, stavila pismo u džep i nastavila da ćaska sa gostima kao da se ništa nije desilo. Bilo mi je veoma drago što sam izabrala tako pogodan trenutak!

Ali, te večeri, pošto su gosti otišli i otac se vratio kući, izbila je oluja. Oluja koju nisam očekivala! Majka je bila stvarno veoma uplašena i neuobičajeno uzbuđena. Dala je ocu moje pismo i, sva

potresena i rastrojena, rekla mu: "Ovo dete je sigurno potpuno ludo; pogledaj šta mi je napisala." Onda, okrenuvši se ka meni, izlila je svoje bes: "Čekaj samo, mlada damo, ako ti mi nismo dobri roditelji, možemo da budemo sasvim drugačiji. Onda ćeš imati druge roditelje, i veruj mi da ćeš zažaliti!"

Otac je pročitao moje pismo s velikim zanimanjem i primetila sam da je našao da je veoma zabavno. Uopšte je bilo vrlo teško uznemiriti oca, a sigurno se nije uznemirio zbog mog pisma. Pogledao me je ispitivački i upitao: "Šta hoćeš da kažeš time da želiš da se vratiš svojim "istinskim" roditeljima? Ko misliš da su ti "istinski" roditelji? I gde su oni? Ti šašava mala devojčice!" - i to je bio kraj ovog pitanja što se oca tiče.

S druge strane, majka je bila veoma uzbuđena, i danima je pričala s bakom, tetka Adi i ujka Stefijem o mom pismu, čak ga pokazujući najboljem prijatelju mog oca, porodičnom lekaru. Naš lekar je bio veoma dubokouman i misaon čovek, visoko obrazovan u prirodnim naukama, prijatelj i savetnik svim članovima porodice po svim pitanjima koja se tiču duše i tela. Majka je bila veoma ogorčena zbog mog ponašanja i rekla mu je da, kao što je njemu dobro poznato, cela naša porodica čini sve što je moguće da me usreći i da sam ja jedno nezahvalno dete, jer uprkos onome što cela moja porodica čini za mene, ja još uvek želim da odem i da ih napustim.

"I gde hoćeš da odeš, ti ludo malo dete, samo mi reci gde hoćeš da odeš?" Neprestano me je pitala. Ali to je bilo nešto što ni ja sama nisam znala, pitanje na koje bih želela da mi majka i otac daju odgovor! *Ja* sam htela da saznam nešto o mestu na kome su me našli, mestu odakle su me doveli! Naš porodični lekar, sa svojim mirnim plavim očima, pogledao me je ispitivački i zapitao me vrlo iskreno, kao što bi pitao nekog odraslog: "Šta si mislila pod tim, dete, reci mi otvoreno samo šta si mislila."

Ali ja više nisam mogla i nisam htela da pričam o tome. Samo sam želela da se vratim nazad, nazad odakle sam došla, odakle su me doneli. Gde sam bila kod kuće, gde bih bila opet među *ljudima kao što sam ja*.

Ali shvatila sam da ne mogu da postignem svoj cilj. Moraću da ostanem tu. Shvatila sam da ovi ljudi znaju isto tako malo, ili čak i manje, o mom poreklu nego ja. Tako nisam mogla da očekujem da mi pomognu da pronađem rešenje ovoj zagonetki. Svojim pitanjima sam ih samo uvredila i uplašila. Shvatila sam da je moje pismo bilo

veliko razočaranje za majku, a ja to nisam želela! Vratila sam se u dečiju sobu gde sam našla Gretu koja je gledala u zemlju da bi izbegla da se susretne s mojim pogledom...da bi izbegla da mora da gleda tako podlo malo dete. Osećala sam se kao neki kriminalac. Ne, cela stvar je bila potpuno beznadežna! Nikad više nisam pričala o tome. Malo pomalo porodica je zaboravila ceo ovaj događaj, i malo pomalo na moju dušu se spustio veo koji je postajao sve gušći i gušći. Želela sam da izbegnem da i dalje mislim o svom pravom zavičaju, pošto je izgledalo potpuno nemoguće da saznam bilo kakve detalje o tome.

Otrprilike u to vreme - bilo mi je oko sedam godina - otac je jednom dok smo jeli rekao nešto o ljudskom biću kao "kruni stvaranja".

"Kako to misliš, oče?" pitala sam.

"Jednostavno da je čovek najsavršenije razvijeno biće na zemlji. Nema ničeg uzvišenijeg".

Bila sam prosto zapanjena. Kako je moguće, mislila sam, da otac, koji ima tako briljantan um, koji zna odgovore na sva pitanja, i koji uvek nadmaši sve u svakoj raspravi - ne zna da nad ljudskim bićem postoje...kako bih ih u stvari nazvala?...divovi ili giganti - ne po fizičkoj veličini već po znanju i moći - koji se uzdižu nad nama, ljudskim bićima, vodeći nas svojim moćima i pomažući nam da napredujemo na putu našeg razvitka?

Bacila sam pogled na oca da vidim da li možda on ne želi da govori o tim superiornim bićima, ili stvarno ne zna ništa o njima. Posmatrala sam mu lice i videla da je potpuno ubeđen dok govori o Čoveku kao kruni ostvarenja prirode. Nisam se usudila da dalje postavljam bilo kakva pitanja, jer sam nekako imala dubok utisak da "On" ne voli da pričam o tajnama s neupućenim ljudima. Čovek mora da ume da čuti.

Ali trenutak kasnije skočila sam kao užasnuta. "On?" - ko je *taj* čije samo postojanje uzimam zdravo za gotovo, verujući da se podrazumeva da je "On" uvek sa mnom, da je "On" uvek kraj mene spreman da mi pomogne? Ko je taj "On" na koga dižem pogled tako ponizno, kome bežim tražeći utočište kadgod se osećam usamljeno ili neshvaćeno...od koga mogu uvek da očekujem apsolutnu ljubav i razumevanje...koji mi nikad ne sudi i nikad me ne osuđuje, već me uvek prvo sasluša, uvek me shvata ozbiljno, uvek mi pomaže i nikada...nikada., *nikada* me ne napušta. *Ko i gde je "On"?* I dok sam tragala za odgovorom na to pitanje, iznenada su se pojavila pred mojim okom

Želim da pobegnem

razuma dva tamno plava, sveltubeća, sveznajuća, svemoćna oka, oka tako neizmerno duboka i beskrajna kao sam nebeski svod...

Želim da uzviknem Njegovo ime, ali slova su zakopana pre-duboko u mom sećanju, moje razmišljanje nije dovoljno jasno da ih izvuče iz mene na površinu. Onda iznenada primećujem da sedim za našim porodičnim stolom, da majka sedi na jednom kraju stola, s mojim malim bratom na krilu, dok mu kašikom stavlja zalogaje ovsene kaše u otvorena usta... i moja vizija nestaje.

Celog popodneva sedim za svojim pisaćim stolom, pokušavajući da nateram svoj um da iznese na videlo iz nesvesnog dela mene sećanja koja su tamo, koja ja naprosto ne mogu sasvim da pojmem. Ponekad mutne i zamagljene slike iskrsavaju preda mnom. Hoću da ih dohvatim, ali one odmah ponovo iščezavaju...

Ali, jedno mi je postalo jasno: tokom celog perioda u kom sam bila svesna na ovoj zemlji, uvek sam nosila u sebi sliku nekoga koga sam, jednostavno i sasvim kao da se podrazumeva, zvala "On".

ČEZNEM ZA UJEDINJENJEM

Jednog dana majka je primila poziv da poseti rođaku koja se, sa mužem i sinovima, preselila i živela u gradu. Cela porodica je izašla iz kuće da nas dočeka. Dva dečaka su nas promatrala kritično, a nas dve devojčice smo ih temeljno ispitivale, svi u tišini dok nas tetka nije poslala u dečiju sobu.

Iznenada smo se našle u svetu malih dečaka. Oni su imali voz koji je išao po šinama, malu štamparsku presu i čarobnu svetiljku. Sve je to na mene ostavilo veliki utisak, ali ono što me je najviše uzбудilo bila je činjenica da su dečaci imali mnogo knjiga. Sve knjige Žila Verna! Divno smo se proveli, i otišli smo kući kad je već bilo kasno uveče. Naše dve porodice su bile u potpuno harmoničnim odnosima, i odonda smo se viđali jednom nedeljno. Ta popodneva su bila prijatna i ugodna, a dečaci su bili dobro vaspitani i srećni.

Pod uticajem onog što sam jednom pročitala u nekoj knjizi, uvek sam tragala za nekom vrstom "večnog ujedinjenja u prijateljstvu", ali moje prijateljice u školi su me ismejavale. One nisu bile zainteresovane za takve "gluposti". Sad sam predložila dečacima da sklopimo "sporazum o večnom prijateljstvu". Oni su smatrali da je to odlična ideja. Međutim, mlađi dečak, koji je imao jaku volju i stoga bio sklon da bude kolovođa, rekao je da ćemo morati da pokažemo svoj potpis. Tako je svako od nas bio obavezan da napiše svoje ime na parčetu papira. Dva dečaka i Greta su napisali svoja imena s prvim slovima veoma velikim i opremili ih svakojakim kitnjastim zavijucima; ostala slova su napisali što nečitkije, završavajući ih impresivnim zavijutkom. Ja sam nalazilada su sva ta ukrašavanja površna i napisala sam svoje ime jednostavnim, jasno čitljivim slovima.

Pošto je pogledao potpise, mlađi dečak se okrenuo k meni i obratio mi se glasom punim prezira: "Šta? Ti hoćeš da sklopiš sporazum o večnom prijateljstvu, hoćeš da budeš član jednog bratstva pri-

jatelja, a nemaš čak ni pristojan potpis? Ne možeš da se pridružiš našem pobratimstvu dok ne budeš imala pristojan potpis!"

Bila sam duboko razočarana, poražena, utučena.

Čim sam stigla kući i okačila šešir i kaput, počela sam da vežbam svoj "potpis". Napisala sam svoje ime hiljadu puta, počinjući prvo slovo divovskom krivinom i žvrljajući ostala slova potpuno nečitko. Pokušavala sam da oponašam potpis našeg porodičnog lekara koji je pisao tako potpuno nečitke recepte. Zatim sam završila svoje umetničko delo jednom dugačkom linijom koja je krivudala napred - nazad preko stranice. Bilo je to izveštačeno. Bilo je to sve sem istinskog i stvarnog. Ali sledeće subote mogla sam da pozdravim svoja dva prijatelja ponosno: "Sad samo pogledajte šta imam...Sad i ja imam potpis!"

Dva dečaka i Greta su proučavali moje umetničko delo, onda je mladi rekao: "Dobro. Potpis ti je i dalje *suviše* čitak, ali ćemo ga ipak prihvatiti i primiti te kao člana našeg bratstva."

Očekivala sam da ću biti srećna sad kad mi se želja ispunila, ali, začudo, nisam mogla. Ne! Nešto nije bilo kako treba. A kad sam se vratila kući, stojeći pred ogledalom i gledajući se oči u oči s "nevidljivom" sobom, začula sam u sebi glas: "Tvoj potpis je bio lažan. To nije bila tvoja slika. Veruješ li da možeš da dobiješ *istinito* preko *lažnog*? Istinsko prijateljstvo lažnim potpisom? Ljudi koji ne mogu da prihvate tvoj pravi potpis ne mogu da budu tvoji pravi prijatelji..."

Okrenula sam se od ogledala tužno i otišla na spavanje. Nisam više mogla da koristim potpis koji sam tako dugo uvežbavala. Smučio mi se. Znala sam da je "večno prijateljstvo u životu i u smrti" bilo isto tako veštačko kao i moj "potpis" i da ova dva dečaka nemaju ni najnejasniji pojam o vrsti prijateljstva koje sam tražila - pravo, istinsko, večno prijateljstvo koje je iznad vremena i prostora! I bila sam sama u potrazi za istinskim prijateljstvom, potrazi za ujedinjenjem...sama...sama.

CRVENI ČOVEK

U uzrastu od devet godina doživela sam nešto što me je mnogo potreslo i to iskustvo se jasno izdvaja u mom sećanju. Moj mali brat, koga sam nežno volela, imao je samo dve godine. Razboleo se, ali naš lekar nije mogao da odredi uzrok njegove patnje. Bila sam u sobi dok je on ležao na krevetu s majkom koja je sedela kraj njega. Iznenada, dete se trglo iz dubokog sna, razrogačenih očiju punih straha koje su zurile u pravcu vrata i povikao: "Majko, majko, Crveni čovek... Crveni čovek dolazi da me ugrabi!" Dete je mahalo svojim sitnim ručicama kao da se bori protiv nekoga, a onda povikalo iz petnih žila: "Majko! Pomozi mi! Crveni čovek!"...i palo u nesvest.

Majka je poskočila, uhvatila ga u naručje, položila ga nežno natrag u krevet i odmah poslala po doktora. Dok smo čekali, pitala sam: "Majko, ko je taj Crveni čovek koga je on video?"

Majka je odgovorila: "Ništa stvarno, dušo. On samo vidi neke stvari... halucinacije... u groznici."

Kad je lekar stigao, ustanovio je da dete ima zapaljenje pluća.

Jadna majka! Cele tri nedelje nosila je dete danju i noću u rukama, ne spavajući i ne ostavljajući ga samog ni za tren. Ja sam bila prestravljena dok sam gledala kako mi se brat žestoko bori za život i majka da spase svog sina jedinca. Bilo je to možda po prvi put u mom životu da sam potpuno otvorila srce prema majci; i možda po prvi put u mom životu da sam videla da je materija od koje je njeno srce sačinjeno ljubav i samo ljubav. Ja sam takode proživela kroz taj period u strahu i drhteći za bratovljev život, i od tog doba osećala sam da stvarno pripadam mojoj porodici. Kada se on konačno oporavio, radovala sam se bezgranično kao i ostali u porodici. Najzad sam počela da se osećam "kod kuće" na tom mestu.

Međutim, nisam zaboravila "Crvenog čoveka". Majka je uzalud pokušavala da me ubedi da to nije bilo nešto stvarno. Moj brat ga je

video - nešto ga je navelo da vidi crvenog čoveka - i to je trebalo da ne bude ništa stvarno? Šta je moj brat video ostalo je za mene otvoreno pitanje o kome sam premišljala dugo i često. U to vreme nisam ni sanjala da ću jednoga dana - mnogo, mnogo godina kasnije - odgovor naći u Indiji.

Godinu dana posle toga preselili smo se u drugi kraj grada gde je bilo mnogo drveća i gde su kuće bile okružene lepim baštama. S prozora našeg novog doma mogli smo da gledamo napolje u svim pravcima prema brdima i planinama.

Vratila sam se u školu, i opet je za mene počela stara priča. Druge devojčice iz škole sam ja zbunjivala isto toliko koliko i one mene. One su se igrale lutkama, a meni je to bilo strašno dosadno. A ja sam čitala knjige za koje su one mislile da su isto tako nezanimljive. Što sam postajala starija, to sam sve grozničavije čitala. Ne samo knjige koje smo mi, deca, dobijali, nego i sve knjige u očevoj biblioteci. Tu sam našla komplet tomova koje su me naterale da počnem da čitam još lakomije nego ranije. Sabrana dela Šekspira! Gutala sam jednu knjigu za drugom. One su na mene ostavile tako dubok utisak da prosto nisam mogla da prestanem da čitam. Po ceo dan nisam mogla ni na šta drugo da mislim. Ponašala sam se kao mesečar koji hoda u snu. Za vreme obroka nisam čak ni čula šta mi ljudi govore. I dalje bih ponovo postavljala na pozornicu lice junaka ili junakinje pojedine tragedije ili komedije koju bih upravo čitala. Prvo sam pročitala sve tragedije, jednu za drugom, živeći u stanju dubokog emotivnog nemira. Onda su stigle na red komedije koje su me razveseljavale toliko da sam se stalno tresla od smeha na našoj sofi.

Pored Šekspira, postojao je još jedan komplet debelih knjiga pod nazivom *Etnografska istraživanja* koji mi je mnogo značio. Tu sam našla opise svih vrsta rituala u oblasti praznoverja i crne magije. U tim tomovima pročitala sam stvari koje su bile zaprepašujuće nove i koje je bilo teško razumeti: sujeverja o ljubavi, recepte za pripremanje ljubavnih napitaka, i druge opskurne obrede koji se tiču ljubavi i seksa. Pošto sam provela poprilično vremena čitajući neke od najfantastičnijih stvari, ispalila sam na majku neka pitanja kao rafale:

"Majko," pitala sam, "možeš li da učiniš da te neko zavoli ako uzmeš žutu repu, izdubiš rupu kroz nju od vrha do podnožja, pljuneš kroz rupu tri puta, onda uzmeš repu u ponoć i baciš je preko kuće osobe koju voliš? I da li je istina da ako uzmeš parče spavačice neke

devojke, spališ ga i i ispečeš ga u kolaču, da će se osoba koja pojede kolač zaljubiti u devojku čija je spavačica i raditi sve što ona želi? "

Majka me je pustila da završim s pitanjima, dok joj se izraz lica menjao od zaprepašćenja do užasnutosti. Konačno je prasnula: "Po-bogu! Gde si čula sve te jezive gluposti? Jesi li razgovarala s vešerkom? Koliko puta sam ti zabranila da raspravljaš o osetljivim pitanjima s kuvaricom ili vešerkom! Gde si čula sve te grozne crnomagičarske gluposti? Reci mi smesta!"

"Majko," odgovorila sam, nadmoćno sigurna u svoju nevinost. "Ne uzbuđuj se. Te stvari ne mogu biti tako strašne ako jedan naučnik provodi vreme proučavajući ih. Pročitala sam ih u naučnim knjigama iz očeve biblioteke, u *Etnografskim istraživanjima*."

Bilo je to dovoljno da natera majku da otrči do očevog ormana s knjigama koji je brzo zaključala, zadržavajući ključ i čuvajući ga. Onda mi je bilo dopušteno da čitam smo ono što mi je ona davala. Da bih dobila na drugi način nedostupne informacije, zamolila bih majku s vremena na vreme da mi da neki tom enciklopedije u kome bih pročitala o nekoj biljci ili životinji o kojoj smo učili u školi. I postarala bih se za to da taj tom sadrži pojedinu reč koja me je interesovala mnogo više od te biljke ili životinje. Onda bih otišla u dečiju sobu i temeljno proučila ono što sam želela da saznam. Tako sam s majčinim izričitim dopuštenjem - i pomoći! - čitala jednu po jednu pojedinost zabranjenog podatka, dok je majka živela u blaženom neznanju što se tiče pravog predmeta moje pažnje. Što je još bolje, majka mi je sama odala činjenicu da mogu da saznam svakojake uzbudljive stvari o sujeverju od naše vešerke. Što sam brže mogla potražila sam priliku da potajno razgovaram s njom. Tako sam uspela da čujem neke od najužasnijih priča o duhovima, praznovericama i vradžbinama sve dok nisam dospela u stanje takve prestrašenosti da se više nisam usuđivala da sama uđem u mračnu sobu. Onda me je jednom ujka Stefi pitao zašto se bojim.

"Zato što bih mogla da vidim duha," rekla sam.

"O, znači to je to! Hoćeš da znaš jedan lak način da se odbraniš?...Samo zviždi stvarno glasno, i svi duhovi će se momentalno razbežati glavom bez obzira" odgovorio je.

Onda sam stalno zviždala, dok sam istovremeno dalje prekopavala po pričama o duhovima. Tako sam, s jedne strane, proširila znanje o najnižim nivoima misticizma, a s druge, natprosečno razvila veštinu zviždanja.

MOJA BUDUĆNOST SE POKAZUJE

Proveli smo to leto na velikom jezeru u unutrašnjosti, gde smo boravili zajedno sa nekim našim rođacima. Baš ovo leto se živo ističe u mom sećanju zbog događaja o kojima ću razmišljati tek mnogo, mnogo kasnije.

Majka je i dalje bila veoma zaposlena oko mog malog brata i tako sam ja imala malo više slobode. U društvu jedne devojčice mojih godina bilo mi je dopušteno da tumaram po selu i obližnjem parku i livadama. Majka je mislila da idem kod svoje drugarice, dok je njena majka mislila da ona ide kod mene. Umesto toga, mi smo lutale po selu i njegovoj okolini, pokušavajući da zadovoljimo našu devojačku radoznalost. Na obali jezera nalazio se niz vila i mi smo posmatrale jednog cigančića kako se penje do svake vile redom, svira nekoliko melodija na svojoj violini, i pruža ruku za novac. Iznenada mi je palo na pamet da je moja baka zaradila mnogo para održavajući koncerte, i upitala sam se da li bih i ja mogla da zaradim nešto para. Moja mala prijateljica je uvek slepo činila štagod bih joj ja rekla da učini; tako smo se nas dve popele do svake od vila, pravo do trema ili u baštu gde su ljudi sedeli, i ja sam recitovala po jednu pesmu. Ljudi su bili veoma iznenađeni, ali kad je moja prijateljica obišla krug pružajući tanjir, svi su spustili nešto novčića u njega, neki više, neki manje. Svi su se od srca smejali na naš račun, a jedna gospođa je pitala da li moja majka zna šta ja radim.

"Ne," odgovorila sam, "ovo je naš privatni poduhvat. Majka ne zna za to."

"Baš kao što sam i mislila," rekla je gospođa, "zašto vas dvoje dce sad ne otrčite kući."

Perspektivni poslovni poduhvat se završio tog istog dana. Pošto smo podelile novac, otišla sam kući i ispričala kako sam zaradila nešto para, ponosno pokazujući mnogo novčića, niklovanih i i bakrenjaka. Majka samo što se nije onesvestila.

"Pobogu!" povikala je. "Gde si, za ime sveta, došla na takvu ideju? Šta će ljudi pomisliti? Brukaš nas!"

"Zašto?" pitala sam ja. "Baka zarađuje novac svojim izvođenjima. I mali cigančićje zaradio novac. Pa šta je to sramota ako ja zarađim novac recitujući poeziju?"

"Samo pokušaj da razumeš, ti glupava budalice," odgovorila je majka, "da tvoj otac ima visoki položaj s ugledom u celom našem narodu, i ti jednostavno ne možeš da radiš takve stvari!"

"Kakve veze otac ima s tim šta ja radim? Otac je otac, a ja sam ja. Ja nemam visoki položaj, pa zašto ne bih zaradila nešto novca? Svaki posao je pošten ako ga neko radi pošteno. A stvarno sam vrlo lepo recitovala!" ponosno sam završila svoju argumentaciju.

Majka je ljutito frknula: "Ti jednostavno ne razumeš. A za kaznu što radiš tako nešto i što mi protivrečiš, ne dopuštam ti da izađeš iz dvorišta!"

Tako mi se desilo da sam izgubila slobodu, ali ova epizoda je imala dalje posledice. Moj deda-stric, koji je iznajmio drugu polovinu vile za sebe i svoju porodicu, bio je prijatna osoba blagoslovena veličanstvenim smislom za humor. Kada je čuo da sam recitovala poeziju u vilama duž obale, želeo je i on da me čuje. Naše dve porodice su uvek zajedno obedovale i te večeri moj deda-stric je predložio da odrecitujem nešto posle večere. Nisam imala ništa protiv. Odrasli su svi seli u krug, dok sam ja stala u centar i počela da recitujem neke pesme koje sam naučila u školi. Deda-stricu su se dopale i želeo je da čuje još.

"Ali, ja ne znam više nijednu," rekla sam.

"Onda nam ispričaj nešto, šta god hoćeš."

"Mogu li da vam ispričam jednu priču iz knjige koju sam dobila kao nagradu što sam dobro položila ispite?" upitala sam.

"Naravno," rekao je deda-stric, "samo napred."

Počela sam da pričam priču iz *Vikara iz Vejkfilda*. Međutim, nisam se zadovoljila samo time da ih pričam, glumila sam ih kao da sam na sceni. Na taj način sam prikazala animiranu priču o tome kako je vikar iz Vejkfilda vodio sveti život, kako se jedan mladić upoznao s njegovom ćerkom, Olivijom, i najzad pobegao s njom. Nisam imala ni

najneodređeniju predstavu šta to znači pobeći tako s nekim, pa tako nisam znala zašto je vikar bio tako uzbuđen. Samo sam pričala priču onako kako sam je pročitala u knjizi. Nastavivši sa svojom improvizovanom monodramom, pričala sam o sastanku ljubavnika u mraku i o slatkim i nežnim rečima koje su šaputali jedan drugom, kako je vikar urlao od besa i dohvatio pištolj, i najzad kako ga je njegova blaga žena smirila gurnuvši mu Bibliju u ruku...

Dotle su se svi odrasli već presavijali od smeha, a kad sam ja htela da prestanem, deda-stric je uporno želeo da čuje više o vikaru. Ništa mi nije preostalo osim da nastavim, a to ih je još više nasmejalo. Smejali su se kao da pričam najsmešnije priče na svetu. A ja sam pričala tragediju!

Kad sam završila, deda-stric me je uzeo za ruku i privukao do mesta gde je sedeo. "Kaži mi gde si čula sve te priče," pitao je.

"Da," majka je ponovila kao odjek, "baš to bih i ja htela da znam!"

"Iz knjige koju sam dobila u školi kao nagradu," odgovorila sam.

"Divno!" rekla je majka, pomalo uznemireno, ali i dalje se smejući. "Kako mogu ti ljudi u školi da daju takve knjige deci?"

"Pusti to, Lilijan," rekao je deda-stric, "oni sami sigurno nisu pročitali knjigu i nesumnjivo su mislili da knjiga o vikaru mora da bude puna nečeg svetog i bezazlenog. Nisu shvatili da Sluge Gospodnje ponekad imaju ćerke. Samo se opusti, Lilijan, i pusti je da nam ispriča još neke priče sledeći put. Ono što ima u glavi ionako joj ne možeš izbaciti. A dugo se nisam tako slatko nasmejao!"

Odonda sam morala da održavam predstave svake večeri. Pored našeg porodičnog kruga, moja publika je uskoro počela da uključuje prijatelje iz susedstva koji su dolazili da me čuju kako pričam priče koje sam ranije pročitala u knjigama. One su uključivale neke od Šekspirovih tragedija, i ja ponovo nisam mogla da razumem čega to ima u ovim duboko tragičnim scenama što se odraslima čini smešnim. Uprkos njihovom veselju, odglumila sam scenu u kojoj kraj Lir, sam i napušten, ispušta svoj poslednji dah na samrti - a odrasli su se grohotom smejali!... U *Ričardu III* izvela sam kroz scenu u kojoj svi umiru jedan za drugim, jedan najedan način, drugi na drugi, a ja sam demonstrirala kako; do tog trenutka odrasli su već skoro pucali od smeha. Kako, pitala sam se, ljudi mogu da se smeju tako tragičnim događajima u kojima toliko mnogo ljudi umire? To nije smešno! To je strašno, mislila sam, dok sam nastavljala svoje izvođenje smrtno ozbiljna.

Kako ću se često - kako veoma često - u kasnijim godinama sećati te male devojčice koja je bila tako ozbiljna i tako samopouzdana dok je pričala priče i izvodila predstavu. Moja kasnija sudbina u životu se već pokazala. Čak u tom ranom uzrastu, navikla sam se da iznosim na videlo pojedinosti iz svog unutrašnjeg sveta - divne, božanske, istinite stvari - bez obzira da li moja publika razume moje istine ili ne. Ja govorim *zbog istine same po sebi*, i važan je samo jedan jedini slušalac: *Bog!*

Leto je prošlo i mi smo došli kući. Te zime odlučila sam da prestanem da nosim odeću za male devojčice i da se obučem kao klovn. Jednostavno nisam mogla da nadvladam osećanje da nisam ona ko sam, i da sam u stvari neko drugi. Čak iako sam prestala da govorim o tome, nisam mogla da nadvladam to osećanje. Naprotiv, samo se uvlačilo dublje u mene i bilo aktivno u mojoj podsvesti. Molila sam i nastavljala da molim sve dok moja dobrodušna majka više nije mogla da kaže "ne". Svojim rukama mi je napravila pravi klovnovski kostim, stvarno lep. Čak mi je kupila dve šarene klovnovske kape i otada sam išla u toj odeći. Bilo mi je ogromno zadovoljstvo da vežbam na trapezu i da letim u krug, oponašajući kod kuće sve što sam videla u cirkusu. Viseći naglavačke i videći svet naopačke osećala sam se slobodnom.

U to vreme nisam još znala da psiholozi zovu klovn "tipom osobe koja menja personalnost".

Pored svojih amaterskih cirkuskih akrobacija, stekla sam naviku da zauzimam čudne i neuobičajene položaje tela. Isprva su moji roditelji bili iznenađeni i smejali su mi se; onda su ubrzo naši rođaci i prijatelji bili razveseljeni i zabavljeni "komičnim" položajima u koje sam stavljala razne delove tela. Gdegod da sam išla, tražili su mi da pokazujem te poze. Ja sam ih izvodila mahinalno, ne misleći uopšte zašto ih izvodim. Samo sam primećivala da mi one čine da se osećam dobro, da u izvesnim položajima mogu bolje da učim, i da, kad sam umorna, mogu opet da se osetim iznenađujuće svežom za samo nekoliko minuta pomoću sposobnosti da sedim u izvesnim drugim položajima.

Ostatak porodice se smejaio mojoj "šašavoj" navici i majka se postepeno privikla da me vidi u nekom od nemogućih položaja

kadgod bi ušla u moju sobu. U početku mi je držala predavanje kako jedna "dobra devojčica" mora da sedi na stolici i ne sme da dubi na glavi ili izvrće noge u nemoguće položaje ili da ih okači preko ramena. Blagovremeno, međutim, ostavila me je na miru s tom mojom novom idiosinkrazijom.

Za mene su ovi različiti položaji tela bili nešto što se podrazumeva. Oni su mi bili u krvi, uživala sam u njima bez mnogo razmišljanja, i jedino što me je čudilo bila je reakcija ljudi oko mene koji su svi bili iznenađeni nečim što je tako očigledno. Jednom prilikom, u toku leta, dok je moja familija bila u poseti tetka Rafaeli na nekoliko nedelja, obišao nas je jedan gospodin, koji je mnogo vremena proveo na putovanjima po Dalekom Istoku, i koji je znao zanimljive priče o ovim udaljenim mestima. Nas decu su predstavili tom čoveku i, kao i obično, naši roditelji su mu ispričali šta umemo da radimo. Tetka Rafaela mu je, smejući se, kazala o mojoj izuzetnoj navici da zauzمام čudne poze s iskrivljenim nogama koje niko drugi nije mogao da oponaša, osim možda neki indijski gumeni čovek.

Legla sam na pod, a pošto sam uvek bila postiđena kad su ljudi pričali o meni - osećajući se neudobno da samo "virim" iznad zemlje - zauzela sam položaj u kome sam mogla potpuno da sakrijem glavu, pružajući gledaocima utisak da je ona odsečena. Odrasli su se smejali. Zatim sam demonstrirala nekoliko drugih "teških" položaja u kojima sam toliko uživala. Naš neobični gost je posmatrao moju predstavu neko vreme ne nasmešivši se i najzad povikao zaprepasćeno: "Pa ovo dete izvodi tipične *Joga vežbe!* Gde si ih naučila, mala devojčice?" Okrenuo se ka meni.

Nisam znala šta znači reč "Joga"; zato sam odgovorila da mi niko nije pokazao te vežbe i da ih radim samo zato što mi se sviđaju i što se posle osećam bolje. Čovek nije hteo u to da poveruje i gledao me je dugo i ispitivački, klimajući glavom.

Pitanja odraslih su već počela da me gnjave; zato, kad nam je majka mahnula da možemo da idemo, izgubili smo se u dečijoj sobi i ja sam brzo zaboravila primedbe koje je izneo naš ugledni posetilac.

Tek mnogo, mnogo kasnije, kad je sećanje iznenada oživelo i ja počela da razumem i mnogo toga ostalog što je bilo nejasno i nedokučivo u mom životu, setila sam se primedbi gospodina sa Dalekog Istoka koji je mnogo putovao... Tada sam razumela gde sam naučila te fizičke položaje koje sam vežbala kao dete i kasnije kao

Inicijacija

odrastao čovek...položaje koje je ugledni posetilac nazvao "Joga vežbama". Tada sam shvatila jasno da sam te vežbe radila iz "dugo postojeće navike", jer sam bila obavezna da ih vežbam svakodnevno u hramu godinu za godinom. Te vežbe su bile odraz moje prošlosti i u isto vreme senka događaja koji će tek nastupiti u mom životu; jer mnogo kasnije, kao odrasla osoba, podučavala sam tim vežbama mnoge ljude da bih unapredila njihov mentalni i fizički napredak.

LJUBAVNE BORBE

Godine su proticale brzo. Kako sam rasla, telo je počinjalo da mi sazreva. Uživala sam da čitam knjige koje su se bavile ljubavnim pričama i problemima ljubavi; kopala sam sve dublje po svojoj ličnosti. Gledala sam napred u budućnost i odlučila da nađem muža plemenitog duha koji će me savršeno razumeti. Tako sam počela manje da se zanimam knjigama, a sve više mladima, kasnije mladićima. Mladići su se isto tako interesovali za mene. Majka je uzalud pokušavala da me odgaji kao skromnu mladu damu. Čak i u najranijem dobu morala sa da shvatim da posedujem privlačnu moć. Međutim, u svom slepilu, smatrala sam da je ta moć koja privlači toliko ljudi ka meni privlačnost koja zrači iz moje ličnosti. Uvek moramo da platimo za svoje duhovne greške, i pošto sam bila slepa za istinu u tom uzrastu, cena koju ću kasnije platiti je da umalo da postanem fizički slepa. Tek ću imati da naučim da moja privlačna moć nije namenjena da posluži mom privatnom životu, već pre da povede ljude da me prate na putu svog spasenja.

U to vreme, međutim, sveukupno moje razmišljanje bilo je usredsređeno na moju ličnost, i verovala sam da ću pronaći najveću sreću u ljubavi muškarca i žene. Tako sam prošla kroz mnoga iskustva koja su uobičajena u ovom svetu. Bila sam voljena i zaljublji-vala se, ali su sve moje radosti i tuge bile samo preludijum za moju kasniju sudbinu.

Veza sa jednim muškarcem posebno je dominirala šest godina mojim životom, od moje trinaeste do devetnaeste godine, i, osvrćući se na to, nazvala bih celokupno to iskustvo "treningom za razvoj neobično jake snage volje". Moja sudbina je znala da će mi to oruđe biti potrebno u životu. Kad mi je bilo trinaest godina, upoznala sam jednog mladog čoveka čije su briljantne osobine činile da se ističe vi-

soko iznad proseka. Karakter mu je bio izgrađen od namernih i odlučnih stremljenja za onim što je najuzvišenije i najbolje i najlepše u životu, kombinovanim sa skoro patološki naglašenim egoizmom i željom za moći. Voleo me je, tako je govorio, ali je voleo sebe i želeo da me učini svojim poslušnim robom. Prepoznao je vrlo rano da oboje imamo isto duhovno gledište i da umetnost meni znači isto što njemu. To ga je navelo da pomisli da je u meni našao partnera vrednog njega samog. Nadao se da će me, vremenom, pretvoriti u svoju sopstvenu predstavu o ženi - visoko obrazovanoj, ali bezuslovno poslušnoj. Mislio je da će ukinuti potpuno moje nezavisno mišljenje. Kupovao mi je izvrsne knjige o umetnosti, istoriji umetnosti, muzici, svetskoj istoriji, najbolja književna dela - i moderna i klasična - i insistirao je da čitam ta dela u originalu. Pošto sam ja nalazila da je učenje jezika samo zbog njih samih izuzetno dosadno, on je posvetio vreme učenju jezika sa mnom. Zatim je potražio najboljeg nastavnika klavira za mene. Ukratko, učinio je sve što se može zamisliti da mi pomogne da steknem neuobičajeno dobro obrazovanje. Majka je u njemu videla anđela pomagača u mom obrazovanju, jer su za mene jezici stvarno bili teški. Najbolji učitelji su uzalud pokušavali da me podučavaju; odbijala sam da učim duge spiskove reči napamet. Ovaj mladić mi je donosio nemačke, francuske i engleske novine, časopise i pozorišna dela, a onda ih čitao sa mnom, tako mi pomažući da prodrem u razne jezike. To je bilo veoma korisno i sigurno samo dobro, ali pored toga što je bio od pomoći on je nastavljao da pokušava dosledno i odlučno da me potčini svojoj vlasti. Ubrzo pošto smo se upoznali, rekao je da ću ja postati njegova žena i da on želi da smatram sebe *njegovom svojinom*. Sve što sam želela da pročitam morala sam prvo da mu pokažem da bih dobila njegovu dozvolu. Odbijao je da mi dopusti da se sprijateljim s bilo kim bez prethodne njegove dozvole. Kao i druge mlade devojke, ja sam išla u školu za ples sa svojom sestrom. Strasno sam volela ples i podjednako volela da se dobro provedem sa drugim mladim ljudima iz odeljenja. Takođe sam uživala u klizanju. Nijedno od ovoga nije za njega imalo privlačnosti. A ja sam bila mlada i želela sam da igram i da se klizam i provodim se sa drugim mladim ljudima. To ga je činilo ljubomornim - i to do stepena koji je daleko prevazilazio bilo šta što bi čovek mogao da smatra normalnim. I što je bilo najgore od svega, njegova ljubomora išla je ruku pod ruku s gotovo neutaživom žudnjom za moći.

U početku sam bila polaskana što je jedan čovek koji je bio tako dobro poznat i koga su visoko cenili mnogi ljudi izabrao mladu devojku kao što sam ja za svoju buduću ženu. On je bio briljantan govornik, i dosta često sam silno uživala u razgovoru s njim. Bilo mi je takođe drago što je on imao ista duboka i ozbiljna stanovišta o prijateljstvu i ljubavi koje sam i ja imala. S druge strane, kad sam počela da osećam da on sistematski i dosledno pokušava da mi silom nametne svoju volju, sve više i više, kao čelični okov, sve njegove pažnje su počele da mi smetaju. Otpočela je borba, strašna borba između nevidljivih sila dve duše! Što je više osećao da nadrastam njegovu moć, to je čvršće nastojao da me zadrži. Kad mi je bilo sedamnaest godina, želeo je da javno objavimo našu veridbu. Poslao je svog oca da poseti mog. Moj otac nije bio baš oduševljen. Mnogo kasnije rekao mi je da nikad nije bio impresioniran agresivnim pristupom mog verenika, ali nije hteo da se meša u našu slobodnu volju. On je poštovao svačije pravo da donese svoju odluku - uključujući i sopstvenu decu - i tako je dao svoj pristanak, mada nerado. Nadala sam se da će ljubomora mog verenika oslabiti posle naše veridbe. Međutim, kako je vreme prolazilo, a moje telo nastavljalo da se razvija u obliku i čarima, njegova ljubomora više nije poznavala granica, i često je pravio strašne scene. Pošto bi me mučio satima, često je išao u drugu krajnost, molio za oprostaj na kolenima, plakao kao beba, preklinjao me za ljubav i obećavao da me nikad više neće mučiti. Smatrala sam takve scene potpuno nepodnošljivim. Nikad ranije u svom mladom životu nisam iskusila nešto takvo. Moj otac je posedovao ogromnu moć, vrstu moći koju je zračio oko sebe nesvesno i nenamerno. On nikad nije pokušavao da nametne svoju volju drugima. Voleo je da ostavlja svima slobodu i nikad nije očekivao od drugih da ga slede i slepo slušaju. U to vreme zauzimao je položaj na najvišem nivou, i moja detinja želja je već poduže bila ispunjena - on više nije imao šefa ni direktora da ga nadziru. Čak iako je bilo tako, nikad se nije ponašao samovoljno ili tiranski prema svojim podređenima. Bio je kao snažna kula za sve oko sebe, i kod kuće i u svojoj kancelariji. Stotine njemu podređenih i svi naši rođaci su tražili njegov savet. Bio je pravedan, velikodušan i uvek spreman da pomogne. Nije čudo da sam odrasla misleći da su svi muškarci kao on. Kod kuće nikad nisam znala za nešto kao što je egoizam ili beskrupuloznost, a moja sestra i ja smo obe odrasle u zdravoj atmosferi istinske, nesebične ljubavi. Nisam mogla da znam šta su sadizam i mazohizam više no što sam

mogla da razumem - a kamoli podnesem - sve svađe s mojim verenikom u koje sam upletena. Želela sam da budem slobodna! Slobodna!

Dugo, međutim, nisam mogla da se oduprem njegovoj volji. Urođena sklonost ka vernosti, zajedno sa stavom punim razumevanja prema slabostima drugih ljudi, takođe su me sprečavali poprilično dugo da nešto preduzmem. Ali, moja snaga volje se razvijala s godinama, i iznenada sam počela da se pitam zašto bih nastavila da trpim to mučenje.

Jednog dana sam mu rekla da želim da budem slobodna. Nije hteo ni da čuje za to. Borili smo se očajnički, jer me je njegova volja još držala čeličnim stiskom. Što sam se duže borila, to se više razvijala moja moć, dok najzad nije postala veća od njegove. Najzad je došao trenutak kad sam imala dovoljno hrabrosti da mu kažem da više ne želim da mu budem žena. Usledilo je još burnih scena, ali njihovo dejstvo na mene je bilo potpuno izgubljeno! Bilo mi ga je žao, ali sam istovremeno izgubila sve poštovanje za njega zbog njegovog ponašanja, tako zapovedničkog i tiranskog s jedne strane, a tako krajnje kukavičkog s druge. U tim danima nisam znala da su te dve karakteristike vrlo blisko povezane, tako blisko da su u stvari dva komplementarna lica iste bolesti. S druge strane, osećala sam da je on bolestan u duši, i želela sam bezuslovno da budem slobodna. Poslednjim velikim naporom oslobodila sam se njegove volje.

Razgovarala sam s roditeljima. Nisu bili iznenađeni. I jednog lepog popodneva, kad mi je bilo devetnaest godina, krenula sam na put s mojim bratom od tetke kod njegove majke, sestre mog oca, lepe tetka Rafaele.

Raskinula sam veridbu...

PRVI SUSRET SA SMRĆU

Još od svojih detinjih dana, često sam postajala bleđa i umorna oko proleća. U većini slučajeva, najbolji mi je bio lek da posetim tetku Rafaelu. Ona je živela u planinama sa svojom porodicom, i kombinacija okrepljujućeg planinskog vazduha i atmosfere mudrosti i religije u kojoj su ti ljudi živeli uvek bi me izlečili veoma brzo. Osećala sam se veoma srećnom u toj mirnoj i uzvišenoj okolini i dolazila bih kući sveža i puna nove energije i živosti.

Pošto je moja veridba raskinuta, otišla sam ponovo da vidim tetku. U to vreme ona je već bila udovica i živela je sa svojom ćerkom. Pozdravila me je s velikom ljubavlju, i ja sam u potpunosti uživala u dugo željenom miru i spokoju. Osećala sam se kao zmaj sa poki-danim užetom, koji se diže nebu pod oblake, u beskraj. Kako je to bilo divno proleće! Kao i obično, tetka me je savršeno razumela. Izrazila je svoje poglede na moju odluku pokazavši veliku pronicljivost; kasnije nikad nije pomenula to pitanje. U njenom domu živela sam u potpunoj slobodi. Puštala me je da dolazim i odlazim kad mi se dopada. Mogla sam da tumaram preko brda i šuma i uživam u prirodi u potpunosti. Tokom tog perioda kad sam se osećala potpuno srećnom u svojoj slobodi i gledala s poverenjem u budućnost, susrela sam se sa smrću po prvi put u svom životu!

Pešačeći jednog dana stigla sam na neko žitno polje. Pošto su moji planovi za brak nedavno bili propali, zaustavila sam se tu i pokušala da dočaram sebi svoju budućnost. Pre svega, postaću pijanista, rekla sam sebi, kao moja baka. Onda ću se udati za zdravog, srećnog, *normalnog* muža i imati decu. Onda će deca odrasti i možda ću čak imati unučiče. A onda šta? Onda ću ostariti. A onda?... Onda ću jednog dana morati da umrem.

Smrt! To je kraj, cilj, pravac u kome svi idemo. Ali zašto? Čemu sva ta muka? Zašto bih vežbala klavir i postala veliki umetnik? Da li

se zapravo bilo šta menja ako su kosti pokrivene kožom ikad klizile preko dirki s velikom veštinom? Ako ljudska bića moraju da umru jednog dana u svakom slučaju, kakve veze ima šta su učinili od svojih života? Da li su bili slavni i sjajni ili nepoznati i nepriznati, da li su bili poštteni ili nepoštteni? Zašto se boriti, naporno raditi, rađati decu, patiti i biti srećan, radostan ili tužan, kad je konačni svršetak smrti i uništenje? Sigurno bi bilo mnogo lakše umreti odmah!

Ova misao je bila tako strašna, tako nepodnošljiva, da je svet oko mene postao taman i prazan. Naslonila sam se na drvo i zurila niz dolinu u grad, beskrajne kuće s mnogo ljudskih bića koja su živela u njima. Odozgo, sa tog mesta, izgledali su kao sićušni mravi. Sva ta stvorenja su živela, borila se, mučila zbog ljubavi i novca, svako od njih je imao svoje probleme, nosio svoj krst, shvatali su sve očajnički ozbiljno...Ali zašto? Zašto, kad je život samo tren koji će proleteti, kad na kraju čeka smrt koja rešava sve probleme, okončava sve patnje i svu radost? Za čim mi jurimo? Do čega stižemo? Do *smrti!* Bilo da smo srećni ili nesrećni, kraljevi ili prosjaci, kraj za sve nas je *smrt!*

Panika me je obuzela. Ne! Ja ne mogu da podnesem da prođem kroz to! Ne mogu da učim, volim i živim sa tom mišlju. Sve je besmisleno! Radije ću smesta izvršiti samoubistvo *da ne bih morala da umrem na kraju svog života!*

Jedan đavolski, sarkastični glas mi se snasmejao u uvo: "Ha, ha, ha! Baš liči na tebe da budeš tako glupa! Hoćeš da se ubiješ da ne bi morala da umreš? Da li stvarno misliš da možeš da izbegneš smrt? Ti si *ovde*, ovde, na zemlji, u telesnom obliku. Ne možeš tek tako pobeći odavde bez *smrti!* Ako se ubiješ, kraj, od koga si želela da se spaseš pre samo jednog trenutka, biće neminovan. Trenutna smrt! I to ne "neko dana", ko zna kad, već upravo ovde i sad! Razumeš li? Dokle god si *ovde*, u svom telu, ne možeš da umakneš, a da ne umreš! Ti si zatočenik! Razumeš li? Zatočenik! Samo kroz vrata smrti možeš da budeš oslobođena svog tela, ne možeš da pobegneš od smrti...ne možeš da pobegneš...Ha, ha, ha!"

Pokušala sam da saberem svoje rasturene misli. Da, istina je, bila sam u klopci, i samoubistvo ne bi pomoglo. Samo bi me odvelo pravo u ono što sam bila željna da izbegnem. Dakle, šta sad? U svakom slučaju mogla sam se trenutno utešiti činjenicom da sam još veoma mlada i da je smrt još uvek verovatno daleko. Bila sam zdrava. Svi moji preci su doživeli veliku starost. Ove činjenice su mi dale novu hrabrost. Do vremena kad budem ostarila, mislila sam, mnogo toga

još može da se dogodi. Naučnici koji stalno otkrivaju nove činjenice o životu će jednog dana sigurno otkriti *tajnu besmrtnosti*. Uхватila sam se za tu misao i dobila podstrek i energiju da nastavim da živim, radim i želim.

Bila sam potpuno u pravu! Besmrtnost je otkrivena, samo ja to nisam znala u to vreme, da je to "otkrivanje besmrtnosti" u stvari nešto što ću morati ja da učinim za *sebe*, da otkrijem da *smrt* ne postoji, i da sva ljudska bića - uključujući i mene -jesu i biće besmrtna! Jer svako mora da otkrije besmrtnost u sebi i za sebe. Nijedna druga osoba ne može da mu prenese ovu istinu. Ako neko ne veruje u neku istinu, čak i savršeno očiglednu činjenicu, ona jednostavno ne postoji za njega bez obzira koliko mnogo drugih ljudi ju je već otkrilo. Svako ljudsko biće mora da prepozna činjenicu da smrt nije ništa drugo do sam život i da čovek ne samo što ne *mora da umre*, nego čak ne *može da umre!* To je potpuno nemoguće!

U to vreme, nisam znala ništa od svega ovoga; za mene, smrt je bila veliki, crni zid u koji sam udarala glavu ogromnom snagom.

Ipak, bila sam mlada, pa sam se smirila koliko sam mogla. Odložila sam celo to pitanje i odlučila, dokle god je to ljudski moguće, da ne mislim o problemu smrti. Takve misli bi me samo oslabile, a ja sam više volela da pravim planove za budućnost.

U normalnim okolnostima, bila sam navikla da radim sve po svome i na sopstvenu inicijativu. Moj otac se nikad nije brinuo za lične probleme svoje dece. Njegova profesija ga je okupirala do te mere da nikad nije imao vremena da se zainteresuje za ono što se događa u njegovoj porodici. Mi smo se obično sretali samo za porodičnim stolom gde ja nikad nisam pominjala scene koje su se dešavale između mene i mog verenika. Majka me je volela, kao što je volela svu decu, ali je počela da me razume tek mnogo kasnije, kad smo se oprostile jedna od druge zauvek. U to vreme, ona je želela da ja postanem isto tako sposobna i delatna domaćica i majka kao što je ona bila. Ja sam i sama to smatrala središnjim ciljem u svom životu, ali način na koji sam želela to da postignem bio je sasvim suprotan od onog koji mi je ona predočavala. Put mog života mogao je da bude samo moj sopstveni, i nisam mogla da prihvatim savete koje mi je ona davala u pogledu moje budućnosti. Majka je želela da se priprelim za ulogu nežne majčice, dok sam ja, svakom kapi svoje krvi, tragala za ispunjenjem u muzici i umetnosti. Tako sam bila potpuno prepuštena sama sebi i postepeno se navikla da razmišljam i delujem

nezavisno koliko je to bilo moguće u porodičnom krugu. Zato sam pokušala da stvorim u sebi sliku o svojoj budućnosti potpuno sama, ne tražeći savet ni od koga. Odlučila sam da nastavim svoje studije na muzičkoj akademiji i da polažem diplomske ispite da bih dobila diplomu. Otac nam je često govorio: "Ne budite slepi za hireve sudbine samo zato što sada sve ide dobro. Zemaljska bogatstva mogu da propadnu. Kakvo god znanje da steknete biće lično vaše, zadržaćete ga i ne može vam biti oduzeto. Učite što više možete, i barem steknite nekakvu diplomu. Ako vam ide dobro, možete je ostaviti u fioci, ali ako uletite u teška vremena, možete njome zarađivati za život!"

O, oče moj, ti divni, nesebični, mudri čoveče! Ovaj savet je bio najveće blago među svim onim koje si mi ikad preneo. U to vreme niko od nas nije mogao ni da zamisli kako bismo ikad mogli da upadnemo u teškoće i verovali smo tajno da ti samo pričaš kao neki strog pedagog. Kako često sam se sećala ovog saveta tokom rata kada je sve što smo posedovali bilo uništeno i ja bila bez sredstava sa teško ranjenim, onespoboljenim mužem. Spasli smo se pomoću onoga što sam naučila, onoga što sam nosila *u* sebi, što sam *znala*, jer je sva naša vidljiva svojina bila izgubljena. Dok sam stajala tog dana tamo, na planini, mlada, neiskusna devojka, razmišljajući o svojoj budućnosti, nisam imala predstavu šta mi sudbina sprema. Ali osećala sam da moram da poslušam tvoj savet.

I tako, kad sam se vratila kući tog leta i okrenula novu stranicu svog života, najvažnije mi je bilo da usredsredim svu svoju energiju na sticanje diplome nastavnika muzike. Sve ostalo sam prepustila prstu sudbine.

PRVE VIZIJE BUDUĆNOSTI

Tokom šest godina dok sam bila verena dogodilo se nešto što je bilo tako iznenađujuće i tako upečatljivo da je imalo uticaja na tok celog mog kasnijeg života. Preko toga moja pažnja je usmerena prema svetu koji leži skriven duboko unutar ljudskog bića: nepoznati, nesvesni svet ljudskog ja.

Bilo mi je petnaest godina kad sam otkrila da ponekad mogu da vidim budućnost u snovima, vrlo precizno, kao da je ono što vidim verna reprodukcija stvarnosti. Ono što se tada dogodilo dešavalo se ponovo u raznim prilikama i još uvek se dešava danas, uvek na isti način: u početku su moji snovi prelazili brzo kroz svakojake haotične i irelevantne slike. Onda sam iznenada, kao da je zavesa pogurana na jednu stranu, videla živopisne, reljefne i logično povezane slike, sa savršenom jasnoćom baš kao u stvarnom životu.

U tom prvom jasnom snu o budućnosti videla sam, u spavaćoj sobi mojih roditelja, jednog mladog čoveka kako drži novorođenu bebu. Beba je bila sva pomodrela, kao da je ugušena, a taj mladić je pokušavao da je podstakne da diše. Jedna žena kao pomoćnik stajala je kraj njega, spremna da pomogne. Dete nije disalo. Doktor ju je držao prvo pod ledeno hladnom vodom, zatim pod toplom vodom. Onda ju je držao naglavačke i ljuljao je tamo - amo. Kad je napokon vrisnula, svi mi okolo smo ispustili uzdah olakšanja. Sa mesta gde je stajao na ulazu otac je sad potrčao u majčinu sobu, pao na kolena pored njenog kreveta, položio glavu na ivicu kreveta i zajecao kako nikad u celom svom životu nisam videla tog snažnog čoveka da jeca. Majka je bila veoma bleđa, ali se nežno nasmešila i pomilovala očevu crnu kosu. Otac se smirio posle kratkog vremena, ustao i otišao u sledeću sobu gde su tetka Rafaela i njena ćerka čekale da bi mogle da vide majku. Začudo, u svom snu mogla sam da gledam sve sobe istovremeno, što bi, naravno, bilo nemoguće u stvarnosti. Drugo što

mi je palo u oči je bilo da je mladi čovek, pošto je predao bebu svojoj pomoćnici, izašao iz kupatila, hodajući nekakvim posebnim klizećim korakom. Takođe sam zapazila i njegovu lepu, kovrdžavu, plavu kosu, i čula sam ga kako vrlo razgovetno kaže: "Majka i dete su van opasnosti, ali im je potreban potpuni mir. Ako iko dođe da ih poseti, ja ne mogu da preuzmem odgovornost ni za kakvu infekciju koja može nastupiti za vreme ovog sadašnjeg stanja slabosti."

"Naravno, doktore," odgovorila je tetka Rafaela, i videla sam kako se ona vrlo uviđavno oprostila i otišla sa ćerkom. Onda se slika zamračila i ja sam se probudila.

Sledećeg jutra otrčala sam kod majke i ispričala joj svoj san. Majka se nasmejala i rekla: "Molim te, nemoj da sanjaš takve stvari, imam dovoljno dece! I šta tetka Rafaela radi u tom snu? Ona čak i ne živi ovde. I ko je taj lepi mladić s klizećim korakom i kovrdžavom plavom kosom? Tvoji snovi kao ovaj o zgodnim mladićima mi se čine veoma sumnjivi."

"Ne znam ko je on, majko, ali sam ga baš tako videla u mom snu."

Kasnije, za vreme ručka, svi smo raspravljali o mom čudnom snu neko vreme, ali do sutradan niko više nije na njega pomislio.

Polu godine kasnije majka se osećala veoma loše. Nije mogla da jede i lekari su posumnjali da možda ima čir na dvanaestopalačnom crevu. Slikali su je rendgenom i izvršili druga ispitivanja. Rezultat...nije bilo tačne dijagnoze. Naš lekar je savetovao majci da ode kod čuvenog ginekologa. Posle pregleda, stari profesor je rekao: "Čestitam! Ova bolest će se završiti krštenjem." Blago se nasmešio.

Majka je došla kući u oćajanju. Imala je već trideset devet godina. Međutim, malo pomalo se smirila, i šest meseci kasnije, tačno godinu dana posle mog sna, kad niko nije mogao da veruje da ćemo imati još jednu prinovu u porodici, pojavila se mala beba. Stari profesor je preporučio mladog doktora koji je već stekao veliki ugled zbog svoje sposobnosti. Kad se beba rodila, izgledalo je da je umrla od gušenja. Prošlo je dvadeset dugih minuta pre no što je beba prvi put udahnula. Otac je bio toliko iscrpljen od brige koja se odužila da je, kad je opasnost prošla, pao na kolena kraj majčinog kreveta i, onako snažan čovek kakav je bio, zajecao kao beba. Tetka Rafaela i njena ćerka su bile u kratkoj poseti kod nas na putu za Italiju. Provele su dva dana s nama i dete se rodilo baš kad su se spremale da nastave put. One su čekale u drugoj sobi, i, kada je otac ušao da kaže da se sve srećno završilo, tetka Rafaela je pitala da li bi mogla da pre odlaska

vidi majku i dete. Onda je doktor ušao u sobu. Imao je plavu kosu i poseban klizeći hod! Zatim je rekao tačno, reč po reč, ono što sam čula da kaže u mojoj viziji. Zaista, sve se dogodilo tačno kako sam to već doživela! Bilo je to kao da sam videla deo filma mnogo pre drugih događaja u filmu i potpuno odvojeno od njih.

Ondam često viđala buduće događaje, kao slike u snu, s podrobnim pojedinostima. U početku mi je ovo iskustvo uvek dolazilo u snovima. Svaki put bilo je to kao da je zavesa gurnuta na jednu stranu. Kasnije, međutim, bila sam u stanju da uđem u to stanje namerno, voljnim činom, kad ne spavam. Ali, to će se dogoditi tek mnogo kasnije.

Moja nova beba, sestrice, bila je skoro kao unuča u porodici. Greta je tada imala devetnaest godina, ja šesnaest, a moj brat devet. Bila je svačija mala ljubimica. Ali pažnja koja je njoj poklanjana potisnula je nas dvoje starije dece prilično daleko u pozadinu, i mi smo često bile same. Nekoliko godina nas je pratila samo naša guvernanta kad smo išle na klizanje i koncerte i zabave. Majka je bila isto onako zauzeta našom novom sestricom kao što je to bila devet godina ranije kad se rodio moj brat. Nije čudo da nisu imali vremena da se gnjave mojim poslovima, čak i kad su приметili da imam nesuglasice sa svojim verenikom. Morala sam da sama bijem svoju bitku, bez ičije pomoći.

PROŠLOST SE BUDI

Kad sam otišla od tetka Rafaela i vratila se kući pošto sam raskinula veridbu, bilo je već leto. Imala sam devetnaest godina i želela sam da uživam u svojoj slobodi. Najzad sam mogla da se viđam sa drugim mladim ljudima a da se ne izlažem opasnosti da doživim strašnu scenu od svog ljubomornog verenika. Po povratku, otišla sam pravo na teniski teren. Prvog dana sam upoznala vrlo privlačnog, doteranog mladića. Držanje i ponašanje su mu bili veoma šarmantni. Imao je lepu glavu i ramena, dobro građeno, vitko, muževno telo i uvek se pojavljivao u besprekorno belim teniskim pantalonama i sportskoj majici. Dopao mi se od prvog trenutka, a izgledalo je da se i ja njemu sviđam. Trećeg dana jedna od devojaka koje su s nama igrale tenis je prilično nezgodno slomila reket o glavu dečaka koji nam je skupljao lopte. On je počeo gorko da plače. Mladić je sa saosećanjem odbacio svoj reket, potrčao do dečkića, stavio ga na krilo i počeo da ga teši. Uopšte nije izgledalo da mu smeta što je dečko uprljao njegovo besprekorno tenisko odelo. Pomilovao ga je po glavi, obrisao mu suze i dao mu nešto novca. Nije prošlo ni nekoliko trenutka a dečak je počeo da se smeši kroz suze i otrčao do tezge da kupi neke slatkiše.

Srce mi je pohrlilo k njemu. Ima li zaista takvih mladih ljudi, pomislila sam, koji imaju bar malo saosećanja? Počela sam da ga volim...

Iduće zime sam se verila za njega. Voleli smo jedan drugog duboko i strasno, a ja sam jedva čekala trenutak kad ću postati njegova žena telom i dušom, svakim delom svoga bića.

Otac je želeo da završim studije pre braka, a ostalo mi je još godinu dana na muzičkoj akademiji. Tako smo morali da čekamo, a ja sam nastavila da vežbam svakodnevno po pet sati, učim zakone

harmonije, sviram kamernu muziku i činim sve što mogu da bih položila ispite. Moj verenik je svako veče provodio u našoj kući.

Jedne večeri, kad je on otišao, otišla sam u krevet i čvrsto zas-pala. Spavala sam i, kao i obično, sanjala sam o mnogo čemu na ha-otičan i besmislen način. Iznenada, začula sam neki čudni zvuk koji se ponavljao ritmično, neku vrsta škljocajućeg zvuka koji je postajao sve glasniji i glasniji, sve dok naglo nisam povratila svest i probudila se.

Otvorila sam oči i primetila da ritmični zvuk potiče od biča ro-bovlasnika koji korača pored mene i pucketa bičem da održi ritam koraka robova koji me vuku. Ja sam oslonjena na nešto nalik na sanke na šinama koje polako klize. Shvatam da me odvođe iz palate; trenutak ranije čula sam kako se zatvaraju vrata.

Želim da poskočim, ali otkrivam da ne mogu. Nisam u stanju da pomerim nijedan mišić, jer sam umotana od vrata do stopala. Ležim tu, kao da sam isklesana od komada mermera, s rukama prekrštenim preko grudi, s nogama ispruženim jednu uz drugu. Iz tog položaja mogu samo da gledam pravo napred ili da zurim naviše. Gledajući u pravcu svojih stopala, u blistavoj sunčevoj svetlosti vidim naga, zno-java leđa muškaraca koji me vuku sve dalje i dalje. Iznad i iza njih, u daljini, uzdiže se bela kamena građevina, sa crnom šupljinom koja izgleda označava ulaz. U sjajnoj beloj svetlosti zidovi građevine se ističu jasno nasuprot tamno plavog neba. Kako robovi nastavljaju dalje, građevina kao da se približava i crna šupljina postaje sve veća.

Nebo iznad mene je tako intenzivno plavo da izgleda skoro crno. Dve velike ptice kruže polako nad glavama - rode ili ždralovi?

Kamena građevina iznenada izgleda vrlo blizu; crna šupljina široko zjapi... da...to je stvarno otvor. Sad ga prepoznajem. Mi smo u Gradu Mrtvih! *To je grob!* Stižemo, robovi ulaze i gube se u tami. Sad me šupljina guta...i iznenada svet oko mene postaje crn posle za-slepljujuće sunčeve svetlosti napolju. Sve je nestalo...ja sam u potpu-nom mraku! Obuzima me strašan strah, i ja bez reči tražim odgovor na pitanje: "Koliko dugo - koliko dugo moram da ostanem ovde unu-tra, kao zatvorenik?"

Jasno čujem jedan poznati glas kako mi hladno i ravnodušno ka-zuje svoju volju:

"Tri hiljade godina..."

Užas me ponovo obuzima i svest mi pada u zaborav ...

Neko me je grubo tresao. Podigla sam pogled i ugledala sestrine oči. Ona me je stezala i zurila u mene prosto užasnuta.

"Pobogu," rekla je, "Šta, za ime boga, nije u redu s tobom? Sediš ovde s praznim pogledom u očima i stenješ strašno kao da ćeš umreti. Da li ti je loše? Da pozovem majku?"

Osećala sam da želim da odgovorim, ali ne mogu da ispustim ni jedan zvuk. Strašno iskustvo kroz koje sam upravo prošla paralisalo je svaki deo mog tela. Stenjala sam i mahala rukom da je ubedim da je sve u redu. Onda sam se ponovo ispružila i pokušala da razmišljam, ali čak i to je bilo nemoguće. Ležala sam tu, još uvek obuzeta panikom, i prošlo je nekoliko minuta pre no što je srce počelo ponovo da mi normalno kuca, pre no što sam počela da se smirujem i shvatam ko sam i gde sam. Sestra je ostala kraj mene zakratko; zatim, videći da sam opet ovladala svojim čulima, ponovila je svoje pitanje: "Mogu li nešto da ti pomognem?"

Konačno sam uspela da zakreštim: "Ne, hvala ti, sve je u redu."

Sutradan sam pokušala da saberem svoje razbacane misli i procenim stanje. Šta sam to videla? Šta sam doživela tokom noći? Izgledalo je kao neka vizija budućnosti, ali to je teško mogla da bude moja budućnost. *U mojoj viziji budućnosti, ja uvek ostajem ista ličnost, ali u ovoj viziji bila sam neko sasvim različit!* Dugo sam zurila u sebe u ogledalu i pokušavala da razumem kako je moguće da jedno ljudsko biće bude u isto vreme dve ličnosti? Jer, ja sam ovde, to mogu da vidim u ogledalu, *ali ipak postoji i druga slika mene, ona koju sam videla u jednom drugom ogledalu, ogromnom srebrnom ogledalu, u vreme kad sam bila ona druga osoba!*

Ja sam biće koje je ovde, a ipak sam istovremeno drugo biće, *koje je sahranjeno u grobnici.* Za samo nekoliko minuta, doživela sam da budem neko ko zna tačno ko je, gde pripada, u stvari ko živi svoj život svesno, kao što to čini svako, bilo da o tome razmišlja ili ne. Iznenada sam dosegla sećanje na jedan život, jedan dom, i shvatila da sam, kao dete, tragala za tim domom kome sam stvarno pripadala, i da sam znala da je "Onaj Veliki", moj otac i muž, moj "pravi otac". Kako su

godine proticale, ja sam se navikla na svoj sadašnji položaj...da prihvatam činjenicu da su moji sadašnji otac i majka moji pravi roditelji. Nekako, međutim, ono neobično osećanje me nikada nije napustilo, a sada sam ga osećala veoma snažno. Ipak, bilo je čudno da mi se mnogo toga što je, kad sam to doživela u prošlosti, izgledalo sasvim prirodno sad čini veoma neprirodno. Ta dva pojma su međusobno bila snažno suprotstavljena. Na primer, smatrala sam da je potpuno ispravno, u stvari bila sam počastvovana što sam kćer i žena svog oca, Faraona. Ali sada, kad sam postala svesna te činjenice, osetila sam duboku užasnutost, jer su moralni standardi mog vremena bili potpuno različiti. Ipak, u vreme mog drevnog postojanja, na to se gledalo kao na nešto potpuno normalno, jer ako bi žena jednog faraona umrla, a on nije imao sestara, prihvaćena procedura bila je da svoju sopstvenu kćer učini svojom ženom. On nikad ne bi postavio neku ženu koja ne pripada porodici iznad svoje rođene ćerke koja je rođena u porodici faraona. A koja bi druga osim njegove ćerke sedela kraj njega kao kraljica i zakonita žena, ako ne sledeći ženski član porodice u naslednoj liniji? Bilo bi nemoralno uvesti ženu nižeg porekla u porodicu. Setila sam se mnogih stvari, naročito hrama u koji sam često išla, ali su mi mnoge stvari ostale zamagljene, kao što je razlog zašto sam tako neumoljivo vezana dole u mom kovčegu. Zašto sam dovedena u grob? I kome je taj glas koga se tako dobro sećam pripadao? Kome? Neka barijera je blokirala ovaj deo moje prošlosti, i ako bih pokušavala da se prisetim bilo čega, nešto kao elektrošok bi me odgurnulo nazad. Nisam mogla da mislim unatrag!

Dok smo sedeli za porodičnom trpezom sledećeg jutra, rekla sam ocu: "Oče, u školi smo učili da su piramide bile grobna mesta drevnih kraljeva. To nije istina! Nisu sve piramide bile grobovi, neke su korišćene u sasvim različite svrhe. Mrtvi su sahranjivani izvan grada u specijalnom pogrebnom gradu. Odošeni su iz grada u kovčezima veoma sličnim sankama gde su onda zazidavani u velikim građevinama. Grobovi su zatvarani kamenim vratima."

Otac mi je uputio začuđeni pogled i rekao: "Kako pobogu ti to možeš znati kad se svi naučnici slažu da su piramide bile grobovi Faraona, a nikad ne pominju Grad Mrtvih."

"Sasvim sam sigurna, oče, da je to tako," rekla sam, znajući da je ono što sam videla istina.

"Pa, reci nam kako znaš," rekao je on i svi su se upiljili u mene s iščekivanjem.

"Ja to znam a ipak ne mogu da objasnim," rekla sam i ispričala im o svojoj viziji. Otac je slušao pažljivo i primetio da sam čak i tada drhtala od straha kad sam prepričavala svoja iskustva. Videći da očitno pričam o nečemu u čemu sam učestvovala, on je odgovorio: "U *Hamletu* Šekspir kaže: "Ima mnogo stvari na nebu i zemlji, moj Horacio, o kojima vaša mudrost i ne sanja." Danas ljudi pričaju o nasleđenoj memoriji, nečemu u šta ja ne verujem. Voleo bih da znam kako istorija cele porodice, koja sadrži bezbrojne pretke, može da bude sadržana u ćeliji koja živi jedan minut? Naučnici razvijaju velike teorije koje se menjaju svakih dvadeset godina. Ne savetujem ti da brineš o tome, i nemoj da misliš o svom snu - ili svojoj viziji - kako god da želiš da to nazoveš. To bi samo poremetilo tvoju psihičku ravnotežu. Možda si čitala nešto o toj temi u nekim novinama?"

"Ne, oče, nikad još nisam pročitala niti čula bilo šta o Egiptu izuzev onog što su nas učili u školi. To me nikad nije interesovalo. Ali u školi sam učila stvari koje su bile potpuno različite od iskustava u mojoj viziji. Ne mogu da objasnim šta ta vizija treba da znači, jer sam apsolutno sigurna da su događaji kojima sam bila očevidac bili tačni do detalja. Takođe sam sigurna da je osoba koja sam bila u snu postojala, ali ne mogu da objasnim kako mogu da budem ova osoba u sadašnjosti. Ko je bila ona druga osoba? Ne razumem. Da li je moguće da ljudska bića žive više od jedanput?"

"Mogu li da dobijem malo voća?" rekao je otac okrećući se k majci. Voće je doneto na sto i porodica je razgovarala o drugim pitanjima.

Kad sam otišla u krevet te noći pitala sam se da li će se san ponoviti. Ali nije. Čekala sam mnogo, danima, čak sam pokušala da se sanjanjem vratim u taj čudni svet. Ali uzalud, san se nije vraćao.

Kako je vreme proticalo, prestajala sam da mislim o tome. Moj zdravi odnos prema životu vukao me je dalje s novom vitalnošću. Vežbala sam klavir, slikala, učila svoje lekcije i provodila svako veče sa svojim verenikom. I tako je prošlo godinu dana.

DRUGI SUSRET SA SMRĆU

Najzad je došao dan mog venčanja.

Gledajući sad unazad, čini mi se da je to morao biti san. Sva okićena, u beloj haljini sa skutom i s čipkanim velom, zakoračila sam u našu dnevnu sobu, videla kako sjajno moj verenik izgleda u svom najboljem nedeljnom odelu i položila svoju šaku na njegovu ruku. Fotografisali su nas, što me je dosta nerviralo, jer su me fotografi činili nervoznom. Onda smo izašli i sišli niz stepenice i ušli u kočiju svu ukrašenu cvećem. Za nama su išle Greta i moja rođaka koje su nosile ružičaste svilene haljine, a pratila su nas dva mladića, rođaka sa kojima smo nekad obrazovali naše bratstvo "večnog prijateljstva". Obojica su sad bili otmeni mladi oficiri.

Zatim je išao moj brat sa svojim tužnim, ozbiljim licem. On je imao četrnaest godina, a moja sestra, lepa kao lutka, četiri. Ona je izgledala potpuno samouvereno i sasvim superiorno među odraslima. Zatim je dolazila cela gomila rođaka, uključujući prelepu tetka Rafaelu, obučenu kao kraljicu, onda majka mog verenika, i najzad moja majka, blistavo mlada i lepa, u pratnji oca, koji je sa cilindrom i frakom bio zaista divan prizor, dovoljan da srce svake žene zakuca brže. Kada je video da mi je njegov cilindar zabavan, uputio mi je vragolast pogled koji je jasno pokazivao da on smatra sve te formalnosti isto tako smešnim kao i ja. Kad bi samo znao, mislila sam ja, koliko se mučim u ovim dugačkim rukavicama koje se penju preko lakta! Volela bih da ih prosto strgnem, tako su mi smetale da se slobodno krećem. Dok sam držala svoj buket u rukama i stajala kraj svog verenika s cvetom u rupici revera, izgledalo mi je da smo mi dve žrtvene životinje, veselo ukrašene cvećem, primorane tiranijom sve-moćnog "običaja" da sprovedemo do kraja celu tu šaroliku pomodnu koještariju.

Najviše bi mi odgovaralo da sam mogla da pobeđem, da masa starih tetaka, teča, prijatelja i nepoznatih posmatrača ne bi gledala u nas kao u dve lutke na izložbi. Znala sam da svi oni misle na ono što sam ja smatrala vrhunskom svetom tajnom, ispunjenje ljubavi. Ali sa kakvom razlikom u gledanju! I znala sam da neki od prisutnih muškaraca šapuću jedan drugom glupe šale. Ali nisam mogla da pobeđem, i ubrzo je duga kolona automobila bila na putu prema crkvi. Nekoliko trenutaka kasnije našli smo se unutra, stojeći pred oltarom. Trudila sam se da izgledam uzbuđeno i razneženo, ali bez uspeha. Osećala sam se zapravo kao i uvek. Što sam strpljivije mogla, slušala sam mudre i lepe reči koje je izgovarao naš prijatelj i porodični sveštenik.

On me je gledao i u očima sam mu mogla videti da misli na to kako sam ga zamolila da ne održi dug govor na našem venčanju, jer bih u suprotnom morala da jako i glasno zevam iz krajnje dosade. Tada je majka bila ljuta zbog moje bezgranične drskosti, ali barem sam uspela da ubedim pastora da održi mudar, ali kratak govor. Hvala bogu! Dugačak govor na ceremoniji još nikad nije učinio brak srećnim! Uskoro se masa prijatelja i rođaka sjatila oko nas, ljubeći nas i grleći oko tri četvrti časa, sa starim tečama koji su u potpunosti iskoristili priliku da grle i ljube mladu nevestu sa svake strane dok sam ja podnosila njihove pažnje s nemim gađenjem. Najzad je i sve to bilo završeno, i samo smo još morali da prođemo kroz svadbeni ručak. Konačno su se rođaci i prijatelji oprostili od nas, a ja sam se presvukla da krenem na svadbeni put sa svojim "mužem".

Postajući supruga svog voljenog posle dugog perioda čekanja, doživela sam najveću sreću, kao što sam i očekivala. Postigla sam svoj cilj; postala sam njegova žena pred Bogom i ljudima. Između nas nije više bilo ničeg "zabranjenog". Volela sam ga strasno, celim svojim bićem, i on je voleo mene na isti takav način. Doživela sam najuzvišenije ispunjenje ljubavi, telesno i duhovno.

A onda se sve oko mene srušilo.

Lupila sam još žešće glavom u crni zid u koji sam jednom ranije udarila: po drugi put u životu susrela sam se sa smrću. Ovog puta susret je bio mnogo ozbiljniji.

Dokle god sam čekala na sreću, postojala je fiksirana tačka u mojoj budućnosti prema kojoj sam se kretala. Imala sam nešto što sam čekala i zbog čega sam delala. Ali, kad se očekivani događaj materijalizovao, budućnost je iznenada postala prazna. Upala sam u

vakuum, jer nisam znala šta još treba da čekam. Šta sam to još imala da željno iščekujem u budućnosti? Ostvarila sam sve. Štagod drugo bi moglo doći samo služi da popuni ostatak vremena. *Ostatak vremena, ostatak vremena?* Do kad? A odgovor je bio: *do smrti!*

Bila sam primorana da shvatim da bilo šta drugo da učinim ili postignem u ovom životu, ili štagod da mi moja sudbina donese, ja i svi drugi ljudi sa mnom se krećemo samo u jednom pravcu - prema smrti! - bez i najmanje mogućnosti da možemo da se krećemo u bilo kom drugom. Niko ne može da zna unapred koliko će mu biti potrebno da stigne do tamo, ali pre ili kasnije svi mi padamo u to ništavilo.

Bila sam prinuđena da shvatim da čak ni naša ljubav ne može da traje zauvek, iz prostog razloga što će pre ili kasnije jedan od nas morati da umre. Onda će sreće nestati. U prisustvu svog muža, dok sam gledala u negove sjajne oči pune ljubavi, osećala sam kao da me davi neka hladna ruka, i duboko u sebi čula sam pitanje: "Koliko dugo ćeš moći da gledaš te divne oči? Šta će budućnost doneti? Čak iako možda uvek budeš tako srećna i pretpostavljajući da s njim proživiš dug život, čak i izuzetno dug, pre ili kasnije kraj će biti isti, naime, ili će on morati da sklopi tvoje oči ili ćeš ti morati da sklopiš njegove! Onda ćete izgubiti jedan drugog i moraćete da se oprostite. Vreme prolazi zapanjujućom brzinom i neće biti mnogo važno da li će kraj nastupiti posle kratkog ili dugog vremena. Najveća sreća, najlepša ljubav - sve - mora jednog dana stići do kraja, i vi ćete izgubiti jedno drugo i sve što je bilo lepo i dobro..."

Gledala sam u muževljeve oči pune ljubavi, ali sam čula *taj* glas. Znala sam da nije važno koliko se možda trudim da ga ne čujem, ipak ću ga i dalje čuti, neću moći da ga utišam, *zato što je bio upravo, govorio je istinu!*

Često sam primećivala da se ljudi ponašaju kao da je sve stalno. Oni jednostavno ne misle na budućnost. Većina njih ide kroz život kao da nikad neće morati da umru i kao da njihovi voljeni nisu smrtna bića. Oni odbijaju da shvate da je naše zajedničko bitisanje ovde na zemlji samo jedan kratkotrajni dar, pošto će jednog dana *morati da se okonča!* Pre ili kasnije, jedan ili drugi umire, i onda je sve gotovo. Ljudi odbijaju da misle na to, ali bilo da misle ili ne misle o tome, *to je tako!* Niko to ne može poreći. A kakav je smisao u tome da se bude srećan kad će nam sudbina taj dar jednoga dana nemilosrdno oduzeti? Čega ima dobrog u tome da se bude srećan ako smo

prinuđeni da kasnije budemo još nesrećniji? Borimo se za sreću i kad je ostvarimo unapred znamo da *moramo* daje izgubimo. Što je veća sreća, veći je gubitak. U danima kad još nisam bila tako srećna, bila sam u stvari mnogo srećnija jer *nisam imala mogućnosti da izgubim svoju sreću!* Tako postaje očevidno da je samo osoba koja nikad nije bila srećna stvarno i trajno srećna! Kakva strašna kontradikcija! A zašto je tako? Zato što sve traje samo neko vreme, zato što ništa nije trajno, zato što sve umire, sve prolazi, sve mora da prođe!

O, vreme! O, smrtnosti! Koliko dugo ću morati da nastavim da patim kao zatvorenik u tvojim okovima? Koliko dugo ću morati da udaram glavom o tvoj crni neprobojni zid? Otrovala si svaki srećan trenutak u mom životu jer sam uvek morala da shvatim, upravo u trenutku kad sam nešto imala, da je to već izgubljeno, jer mora da se okonča.

I kako sam ti zahvalna, *o, smrtnosti!* Jer mi ti nikada, čak ni za tren, ne dopuštaš da uživam u prolaznoj, privremenoj sreći; ta stalna patnja me je navela da nađem *neprolaznu, beskonačnu večnost*, samo večno, božansko *biće!*

U tim danima, zasigurno, nisam imala ni najblažu slutnju svega toga. Nisam znala da je to stanje u kome se osoba oseća kao da je u pustinji, vičući iz dubine duše upomoć, prethodnica spasenja. Baš kao što nam Biblija kaže: "Ja sam glas onog koji viče u pustinji. Ja pravim prav put Gospodnji. Krštavam te vodom; ali posle mene će doći jedan snažniji od mene, kome nisam dostojan da se sagnem i vežem remen na cipelama; on će te krstiti Svetim Duhom i vatrom."

Tokom tog perioda u mom životu ja sam još uvek bila u pustinji, vičući bez glasa upomoć, i lijući nevidljive suze. Bila sam krštena vodom - suzama - i nisam znala da je na domaku vreme kad ću se upoznati s večnim *bićem*. Jer posle ovog stanja dolazi On koji kaže za Sebe: "Ja sam uskrsnuće i život; kogod veruje u mene, čak iako umre, ipak će živeti" - i koji krštava Svetim Duhom i vatrom...

Ali, on još nije bio tu, i ja sam još proživljavala stanje Jovana Krstitelja; vikala sam u divljini upomoć, jer sam bila potpuno sama sa svojim očajanjem, kao u pustinji. Nisam želela da kažem svom mužu ništa o očajničkom stanju uma u kome sam se nalazila. On je bio potpuno srećan i ne bi bio u stanju da me razume. Kad on nije imao takve ideje i kad je *još uvek snivao san smrtnih ljudi*, zašto bih ga ja probudila i učinila nesrećnim? Nisam uopšte videla rešenje za svoj problem, pošto niko ne bi mogao da kaže da nisam u pravu. U

najboljem slučaju bi morao da prizna da je sve suđeno da prođe i da je jedna jedina uteha ne misliti na to. Sa svoje strane, međutim, ja uopšte nisam bila zadovoljna idejom da prenebregnem stvarnost...a čak još manje zadovoljna religioznim bajkama o "drugoj strani" i "drugom svetu". To su tvorevine mašte namenjene da budu ljudima umirujuće sredstvo. Kogod može da veruje u njih je srećan, ali osoba koja razmišlja insistira da ima dokaz. U sebi sam stalno nosila težak duhovni teret a da nisam bila u stanju da ga se otresem. Pre ili kasnije, međutim, stalni teret na duši mora da utiče na telo...

TMINA

Po građi i stasu ja sam jako ličila na oca. Bila sam visoka kao i on, kosa mi je, mada ne tako crna kao njegova, ipak bila tamno smeđa, a ten mi je bio bled kao njegov, a ne rumen kao majčin. Samo su mi oči bile tamno plave umesto crne.

Posle udaje postala sam bleđa i vitkija nego ikad. Nikad nisam mogla da se naviknem na ideju prolaznosti vremena i prolaznog aspekta ljudskog postojanja. Kao posledica toga, nikad nisam mogla da se osećam potpuno slobodnom i srećnom. Ovaj stalni pritisak na dušu bio je veoma loš za moje zdravlje.

Jedne večeri sam legla bez ikakve telesne bolesti. Kada sam ujutru otvorila oči, nehotice sam pogledala u plafon. Na moje krajnje zaprepašćenje, videla sam debelu crnu liniju koje ranije nikad tu nije bilo. Potpuno zapanjena, uspravila sam se naglo da vidim šta je ta crna linija. Dok sam to činila, linija kao da je poskočila i polako ponovo potonula.

Srce je skoro prestalo da mi kuca. Shvatila sam da se crna linija koju sam videla nalazi u mojim očima, a ne na plafonu. Otvorila sam i zatvorila oči, zatim zatvorila jedno i potom drugo, i otkrila da tu liniju mogu da vidim samo desnim okom.

Setila sam se da sam čula o oboljenju očiju po imenu *leteće mušice* (*mouches volantes*). Kažu da čovek vidi crne tačkice koje igraju, kao da roj mušica zuji po sobi. Kako sam čula, te bolesti ner-voze nisu naročito opasne. Pokušala sam da otkrijem da li mogu da vidim te *mouches volantes*. Pogledala sam uvis, pogledala naniže - crna linija je sledila zakone gravitacije. Činilo mi se kao da je neko debelo crno vlakno vezano za neku tačku iznad moje glave. Drugi kraj, izgledalo je, visio je i pomerao se prateći pokret mog oka. To sigurno nije bilo nervno priviđenje, bilo je to stvarno, bilo je tu!

Od tog trenutka otpočelo je bolno putovanje, putovanje koje će prepoznati svako ko je oboleo od bolesti koju nauka još nije odgovetnuta.

Putovala sam od jednog do drugog čuvenog profesora, samo da bi mi kazali da oči ne mogu da mi se izleče, jer nema simptoma organskog oboljenja. Jedan od profesora mi je rekao: "To uopšte nije bolest, pa zato ne može biti izlečena. To je stanje koje se pojavljuje u starom dobu, vrlo retko kod nekoga tako mladog. To je isto kao oseteti u vrlo mladom dobu usled stalne napetosti. Kako se to može izlečiti? Može se zaustaviti ako se osoba oslobodi napetosti. Ali izlečiti to je nemoguće. Možete izlečiti samo bolest; nauka ne zna ni za jedan lek za takve očne tegobe kakve vi imate. Kad su u pitanju stari ljudi takvo oboljenje nije opasno, jer se razvija veoma sporo. Niko ne zna šta se dešava kad su u pitanju mladi ljudi. Sa organske strane, vaše oči su potpuno zdrave, samo izuzetno osetljive. Svi naši testovi pokazuju da vam je vid oštar za ne verovati, tako jake oči kao što su vaše su vrlo retke. Vaše opažajne sposobnosti su isto tako velike. Vaša osetljivost na svetlo je tako jaka da možete da vidite koliko prstiju podižem i možete čitati vrlo sitna slova praktično u potpunom mraku. Veoma retko, mornari koji mogu da prepoznaju predmete na velikoj udaljenosti imaju sličan vid. Oni imaju tu prednost da žive na veoma zdravom morskom vazduhu i nisu ni u kakvoj stalnoj nervnoj napetosti. Uz to, oni imaju dovoljno otpornosti da održe ravnotežu osetljivosti. Ali vi, draga moja ženo, živite u velikom gradu i niste veoma otporni, pošto ste neobično mršavi. Recite mi, da li patite od neprekidne psihičke napetosti?"

"Ne, profesore," rekla sam, "vrlo sam srećna."

Kako sam mogla da mu objasnim da patim od puke smrtnosti? Kako sam mogla da mu kažem da se borim protiv vremena koje se kreće nepopustljivo i pretvara sva bića, svu sreću u razaranja i smrt?

A čak i da sam mu rekla, kako bi mogao da mi pomogne? Uместo toga, pitala sam ga nešto drugo: "Možete li da mi kažete da li će se ti simptomi pojaviti i u drugom oku?"

"Kako bih mogao da znam? Nadam se da će vam injekcija koju vam prepisujem pomoći i ukloniti lučenje. Takode se nadam da drugo oko neće oboleti. Ali ja ne mogu da gledam u budućnost, a još manje da bilo šta garantujem. Moj savet je da se dobro čuvate i jedete obilno da biste izgradili otpornost. Nosite naočare za sunce na jakoj

sunčevoj svetlosti da biste zaštitili oči, dosta se odmarajte, i nadajmo se da će sve ispasti dobro."

To je bilo dovoljno. Otišla sam kod roditelja zajedno sa mužem, osećajući se kao da je neko drugi prolazio kroz sve to umesto mene. Primetila sam kako taj neko odgovara na pitanja koja moji roditelji postavljaju, i posmatrala sam kako taj neko večera; sve je bilo tako izmenjeno, postalo tako različito. Moja porodica je bila veoma uznemirena, ali su pokušavali da mi to ne pokažu i ulagali su veliki napor da izgledaju srećni i veseli. Majka je pokušala da me uteši: "Budi ubeđena da će sve opet ispasti dobro. Niko u našoj porodici nikad nije imao problema sa očima. Oči će ti uskoro opet biti normalne. *Ne misli na to!*"

O, koliko često sam čula ove reči od prijatelja koji su me voleli i koji su pokušavali da mi pomognu ili me uteše! "Ne misli na to!" Kako bih mogla da ne mislim o nečemu što mi stalno igra pred očima! Kako mogu da zaboravim crnu traku koja visi ispred mene gdegod da pogledam? Kad gledam u nekoga, čini mi se da mu je crna vrpca zakačena za nos ili obrvu ili da se spušta polako do njegovih usta. Kasnije, kada su se crne linije povećale, videla sam sve kroz crnu, razučenu paučinu. Kako bih mogla da ne mislim na to?

Prvih dana moje bolesti osećala sam se kao da me je ogromna stena pogodila u glavu i potpuno me spljoštila. Nisam mogla da verujem: *moje* oči u velikoj opasnosti? To mora da je ružan san koji će uskoro proći kad se probudim. Onda ću biti oslobođena ove strašne noćne more...i ponovo slobodna.

Ali nikad nisam oslobođena ove noćne more. Sedela sam ispred ogledala i gledala se. Detinjasto lice s velikim tamno plavim očima mi je uzvraćalo pogled. Ove oči je trebalo da pokazuju znakove starosti? Ali, ja sam mlada, tek sam se otisnula u život! Ne mogu još da budem stara! Kad sam bila gore, na onoj planini, i susrela se sa smrću po prvi put, znala sam da sve ima samo prolaznu vrednost. Ipak, da li vreme prolazi tako brzo, tako neočekivano? Tog puta sam se umirila, znajući da je smrt daleko. Hoće li mi smrt tako brzo doći? Ili, može li biti da izvesni delovi tela stare brže od ostalih, da osetljiv mehanizam kao što je ljudsko oko propada brže od drugih organizama? - i da bi celo telo moglo da živi duže od očiju? Slepā? - užasno! - užasno!

Ne! Nisam to mogla da podnesem! Želela sam da pobeđnem...da uteknem...ali gde? Moja stigma, crna linija u mom desnom oku, pratila me je gdegod da sam išla. Nisam mogla da je se rešim.

Pala sam u stanje potištenosti koje samo oni koji su doživeli sličnu nesreću mogu da razumeju. Kako mi je srce krvarilo za slepe ljude koje sam viđala na ulici, kako sam saosećala sa njima! Nisam mogla da zaboravim svoje očajanje ni za tren, ni za jedan jedini moment. Tamne mrlje su mi lepršale gore dole ispred očiju i stalno menjale svoj izgled. Nikad nisam prestajala da ih gledam. Stekla sam naviku da pomno ispitujem oči kad se probudim ujutru. Da li je postalo gore? Mogu li još da čitam sitna slova desnim okom? I ako nisam mogla - ako bih morala da priznam s neopisivim užasom da mi se stanje pogoršalo preko noći, krv bi mi jurnula u glavu, i sa srcem koje je tuklo nastavljala sam da se ispitujem da vidim koliko je lošije postalo.

O, Betovene! U tim danima naučila sam da razumem tvoje očajanje kad si izgubio sluh! Upoznao si duševno stanje, paniku, koja se pojavljuje kad nekog savlada osećanje da nije više u stanju da trpi, želja da pobegne, da se spase od te užasne patnje. Da, ali gde? Moja nesreća će uvek biti sa mnom; ne mogu da je se rešim, obolela sam zauvek!

Moje očajanje zbog kratkotrajnosti života nije bilo dovoljno, sad sam nosila nešto kao trajni "spomen" sa sobom da me podseti na propadanje i smrt. Ponekad sam mislila da ću od tih crnih linija poludeti!

Više nikako nisam mogla stvarno da uživam. Moj muž je činio sve da me navede da zaboravim na stanje svojih očiju. Ali, šta god da je radio, kolikogod da mi je ugađao poklonima - nikad nisam mogla da budem srećna. Svugde gde bih pogledala videla bih kvarenje i smrt, jer sam uvek videla crne linije. Kao kartuzijski kaluderi koji su primorani da posmatraju dva slova "M" "M" na svojim dlanovima kao podsetnik reci *Memento Mori*, tako su mene crne linije ispred očiju stalno podsećale na slepilo i smrt.

Kad bi me muž odveo na neko lepo mesto u prirodi, ja bih razmišljala: "Koliko dugo ću još moći da gledam sunce, planine, polja, nebo, u stvari, prirodna blaga?" Kad bih videla neko divno izvođenje u Operi, pomišljala sam: "Koliko dugo ću moći još da uživam u prefinjenim kretnjama gracioznih baletskih igrača?" Najdublje očajanje me je obuzelo, prouzrokovano surovošću stvarnosti, jer je i moje levo oko, iako veoma polako, ipak počinjalo da oboljeva. Bila sam tako podobro na putu da oslepim. Nisam mogla čak ni da plačem kako treba; nikad nisam mnogo plakala, jer sam o plakanju mislila kao o besmislenom načinu izražavanja, oblikom samosažalj-

enja koji sam smatrala nedostojnim sebe. Sad je plakanje bilo strogo zabranjeno, jer bi mi veoma povredilo oči. Trpela sam svoj očaj bez ijednog spoljnog znaka i nikad nisam pričala o tome, jer sam videla da ako budem stalno govorila o svom oboljenju, moji prijatelji i poznanici će patiti kao i ja; i kao posledica toga, pošto normalna ljudska bića obično pokušavaju da se otarase svega što izgleda neprijatno, udaljili bi se od mene. Nisam želela da postanem neprijatna i dosadna sa svojim nevoljama. Naprotiv, uvek sam bila vesela i duhovita, kao klovn koji skriva svoju najdublju tugu pod islikanom maskom. Tako sam podnosila svoj jad u nemoj patnji.

Ovaj udarac je uništio i moje umetničke ambicije. Pored sviranja klavira, veoma sam napredovala u crtanju i slikanju i moji nastavnici su očekivali od mene mnogo u budućnosti. Slikanje i crtanje su mi oduvek pružali veliko zadovoljstvo. To je takođe sad okončano. Kad sam pokušavala da slikam, videla sam gomile crnih grumenčića na platnu. To me je činilo veoma nervoznom i morala sam da se uzdržim da u besu ne bacim četkicu. Izgubila sam energiju i volju da slikam. Pomisao da bih stekla ugled i postala slavna samo da bih od svega odustala zbog slepoće duboko me je potresla. Ne! Više sam volela da se odreknem svoje slikarske karijere i da nastavim da sviram klavir, jer sam mogla da sviram i slepa.

Vežbala sam zatvorenih očiju. Išla sam po sobi s povezom na očima i pokušavala da pronađem različite predmete. Pokušavala sam da se obučem i očešljam zatvorenih očiju da bih bila spremna kad dođe potpuna tama. Činila sam to i zato što je zatvaranje očiju bio jedini način da pobegnem od tih crnih linija koje su se pooštravale i nastavljale da mi igraju ispred očiju. Bila mi je to jedina nada...

Injekcije soli su bile podjednako mučne i tegobne. Ljudski refleksi su takvi da se oči sklapaju odmah kad se suoče s mogućom opasnošću. Očni kapci se mahinalno zatvaraju kad se neki predmet približi oku. Morala sam da savladam te reflekse i da se kontrolišem. Morala sam da držim oko otvoreno, da ga ne pokrećem i da *gledam* - jer, ako je oko otvoreno, prinuđen si da gledaš, sviđalo ti se to ili ne - kako doktor probada moje oko iglom. Morala sam da prođem kroz tu proceduru mnogo puta. Nisam u to vreme znala šta učim, naime *kontrolisati prirodne instinkte* bila je u stvari *jedna od najnaprednijih Joga vežbi* koje na kraju dovode do potpune kontrole nad svim telesnim funkcijama. Mene je sudbina primorala da to činim, i tako sam pukim slučajem stekla vrlo snažnu moć uticaja na svoje nerve. Ali,

kad me je doktor ispratio do vrata posle prve injekcije, osećala sam se veoma slabom i morala sm da se saberem da se ne bih zateturala i pala. Osmeh koji sam pokušala da mu uputim nije se pojavio baš lako; osećala sam se kao da su mi mišići oko usta zardali. A i pored svih mojih muka, injekcije uopšte nisu pomagale.

Prestala sam da idem kod profesora i postajala sve veći pesimista. Odgovor je bio uvek isti: "To nije organska bolest; vaše oči su potpuno zdrave. Koprenom se prevlači očno sočivo." Iz dana u dan vid mi je postajao sve gori. Kakve veze ima da li neko oslepi sa zdravim ili bolesnim očima? Morala sam da prihvatim naizgled neizbežno. Da popustim. Ali nisam mogla! Kako može neko da se preda i prihvati slepilo kao normalno stanje stvari? Nepromenljivost i ja smo se borili jedan protiv drugog. Nije bilo govora o tome da izgubim. Nisam mogla da popustim, zato sam morala da budem uništena.

One noći kad se crna linija pojavila po prvi put, *ja* sam ubijena. Nisam to odmah primetila. To zabavno, tašto, drsko i senzualno biće koje je želelo da bude poznati i slavni umetnik i lepa žena bilo je uništeno. Moja skrivena životna filozofija, koja se rodila na planini posle mog prvog susreta sa smrću, sad me je žestoko dograbila. Sad nisam mogla - i čak nisam ni želela - da pustim da glas, koji se ponavljao podsećajući me na prošlost, prođe nezapaženo...! kako sam počela da slušam taj glas vrlo pažljivo umesto da se okrećem od njega, počela sam polako da prepoznajem jedan poznati i voljeni glas: **NJGOV** glas...

PREKRETNICA

Jednog popodneva vratila sam se kući iz grada. Kuće u našem nizu nalazile su se u dobro održavanim baštama, sunce je sjajno sijalo, cveće je cvetalo svuda, ptice su radosno pevale, i ja sam se setila reći Don Karlosa: "O, moja kraljice, uprkos svemu život je tako lep!"

"Da," htela sam da dodam, "kad bi samo moje oči sačuvale moć vida!" Iznenada sam začula glas u sebi koji me je sasvim razgovetno pitao: "Da li si ti već slepa? Zar ne možeš više da vidiš svet, nebo, drveće i cveće?"

"Mogu," odgovorila sam gledajući oko sebe, "sve je još uvek potpuno jasno," i setila sam se šta mi je doktor rekao poslednji put kad sam ga posetila da bi mi proverio vid: "Desno oko je postalo prilično zamagljeno i mutno, ali vi još uvek zapažate drugim okom više nego većina prosečnih ljudi s oba oka."

"Pa, ako ti je vid i dalje tako dobar, zašto se ponašaš tako očajnički, kao da si već oslepela? Zašto da te nada napusti? Pretpostavimo da ćeš oslepeti u drugoj polovini života. Ako počneš da gubiš nadu sad, dok još uvek možeš da vidiš sasvim pristojno, *ceo* tvoj život biće upropašćen beznađem i bolešću! Da ne govorimo o činjenici da zapravo ne znaš da li ćeš oslepeti ili ne. Možda ćeš umreti pre no što potpuno oslepiš: u tom slučaju, desiće se da si provela nedelje, mesece i godine u beskorisnoj brizi, dok ti je sve vreme vid bio bistar i normalan izuzev nekoliko dosadnih crnih grudvica. Kakvo gubljenje vremena - brinuti o događajima koji se još nisu odigrali! Budućnost? Da li ti zaista znaš šta je budućnost? Događaji *koji još nisu stigli da se odigraju!* Zašto da kvariš zadovoljstvo u životu onim što ne postoji? Tvoje sadašnje stanje nije tako loše. Uživaj u životu, tako će ti šanse za oporavak biti mnogo bolje. Depresija će ti samo ubrzati razarajući proces u očima. Živi u sadašnjosti, i zapamti:

čim prestane tvoje duhovno slepilo, tvoje telesne oči će povratiti svoje funkcije.

O, kako su istinite bile reči ovog svetog glasa! U trenutku najdubljeg očajanja osetila sam da crne mrlje u mojim očima pokazuju moju *unutrašnju* tamu, moje *duhovno* slepilo. Ali kako, pobogu, izlečiti duhovno slepilo? Jer to je bilo središte mog problema, činjenica da sam se osećala potpuno slepa suočena s tajnama života i smrti. Bila sam okružena tamom, jer sam osećala smrt svuda i nisam mogla da shvatim smisao života. Žudela sam da postanem "videća", bila je to moja najveća želja - ali kako?

A glas je odgovorio: "**Traži i naći ćeš; zakucaj i otvoriće ti se!**"

Nisam razumela te reči tada, ali sam želela da ih poslušam. Pokušala sam da dišem duboko i smireno, i *koncentrišući se na sadašnjost*. Bilo je to veoma teško - crne mrlje su mi igrale ispred očiju i podsećale me na moj jad - ali ja sam pokušavala opet i opet i dostigla sam taj stepen da sam se ponovo osećala zadovoljnom i srećnom; u stvari, osećala sam da moram da budem srećna, jer će moje oči imati koristi od stanja mog uma. Htela sam da pomognem sebi. Morala sam da budem srećna, morala sam da uživam! Počela sam da mislim na buduća zanimanja koja će mi priuštiti stalnu zabavu. Moj muž je bio veoma zaokupljen svojim poslom - bio je građevinski inženjer - i retko sam ga viđala, izuzev prilikom obeda. Jedna misao mi je projurila kroz glavu: beba! Koliko dugo sam priželjkivala bebu! Kakvu veću radost bih mogla da očekujem? I ne bih bila sama sve vreme.

Otvorila sam dušu bezimеном, nepoznatом biću koje je negde čekalo da postane *moje* dete. I biće je čulo moj krik...

Tokom trudnoće lučenja su polako nestala iz mojih očiju, i kad su došle babinje, potpuno sam zaboravila da sam ikada imala ikakve nevolje. Moja sećanja na ležanje na operacionom stolu sanatorijuma i buđenje posle anestetika, kad sam bila potpuno iscrpljena, činilo mi se kao dugo zaboravljeni san. Našla sam se u nekom obliku ekstaze, ali ipak čujem zvuk koji juri kroz mene kao munja i osvešćuje me. To je krik...ne kao krik novorođene bebe, već više kao rika lava! "Živo je," ta misao me obuzima i osećanje velike zahvalnosti me savladava. Otvaram oči. Nada mnom se pojavljuje lice i čujem glas kako kaže: "Dečak, lep, zdrav dečak" - ugledam malu okruglu glavu i debeljuškasto, ružičasto telo.

"Je li to moje dete?" pitam se dok zurim u njega s očekivanjem! Osećam da je samo njegovo telo "*moje dete*", inače je nezavisno biće za koje znam da je nastalo kao "*naše dete*".

Onda po prvi put u svom životu dete leže u krevetac, zavijeno u ljudsku odeću i gleda u svet širom otvorenih očiju.

Moji otac i majka su već stigli i čekaju da požele dobrodošlicu mom detetu i meni posle ove strašne borbe za život. Ja sam na izmaku snaga, srce mi jedva kuca posle velikog gubitka krvi. Ali dete je živo!

Posle ovog napornog iskustva moj oporavak je bio veoma spor. Dugo sam se osećala veoma slabom, veoma osetljivom na bilo kakvo svetlo, lučenja su se ponovo pojavila i staklasta supstanca mog desnog oka je ponovo postala neprozirna. Debeli oblaci nekakve magle natkrilili su moj pogled u ovom oku. Ipak, nikad nisam imala vremena da se ozbiljno brinem oko svog vida. Tu je bilo moje dete, provodila sam sve vreme u njegovom prisustvu, a kad bi mi se nasmešilo i zagrlilo me svojim punačkim ručicama, teret i pritisak mojih briga izgledali su mi veoma daleki.

Godine su jurile. Moj mali dečko se divno razvio i svi su mu se divili zbog njegovih krupnih plavih očiju koje su zračile tolikom ljubavlju i toplinom. Bio je veoma rano sazrelo dete. Kad je imao četiri godine, ponovila se scena iz mog sopstvenog detinjstva. Moje dete mi je pokazalo slikovnicu i pitalo me za značenje nekih slova. Objasnila sam mu potanko. Dete je posmatralo slova pažljivo i iznenada uzviknulo: "Majko, to znači "bik", zar ne?"

Uzela sam ga na krilo i ljubila ga, ljubila. Onda sam mu objasnila sva ostala slova. Nije morao da ih uči. Izgledalo je da samo treba da ih se priseti.

Proveli smo leto zajedno u našoj porodičnoj vili kraj jezera. U stvari, ceo niz divnih leta! Moj brat i moja mlada sestra pozivali su gomile prijatelja koji su ponekad ostajali kod nas nedeljama uzastopce. Igrali smo krocket, veslali i plivali, a uveče bismo svirali kamernu muziku ili igrali igre, ili plesali na terasi. Bio je to srećan, zdrav život.

Moje oči me nisu mnogo brinule za to vreme. Po rođenju deteta provela sam nekoliko meseci na moru. Uz tajne izvore energije mora potpuno sam se oporavila. Vratila sam se kući odličnog zdravlja i mnogo sposobnija da podnesem svetlost. Počela sam da crtam i

slikam ponovo i čak se latila drvodeljstva. Ovo bavljenje umetnošću mi je pružalo veliko zadovoljstvo.

Naizgled činilo se da je sve u redu. Ipak, ja nisam bila srećna! Nisam znala zašto. Neko unutrašnje nezadovoljstvo je raslo u meni sve dok više nisam mogla da ga prenebregnem.

Jedne noći, pošto sam još jednom doživela najveće ispunjenje zemaljske ljubavi i jedinstva, umesto da mirno usnim, sedela sam na ivici kreveta i dugo premišljala o svojim problemima u kukavnom očajanju. Plakala sam i jecala i u tmuni te noći počela sam da se ispitujem surovo da bih otkrila zašto sam tako nesrećna i nezadovoljna. Imala sam sve što je potrebno da bi jedno ljudsko biće bilo srećno, odakle je mogla da potiče moja patnja?

Ovo pitanje kao da je dozvalo odgovor. Iz dubine moje podsvesti razlozi su počeli da uzlaze i dopiru do sveti.

Ja sam tragala za ljudskim bićem **koje je bilo moja druga polovina, moje upotpunjenje**. Ljubav je otkrovenje sile koja primorava dve komplementarne polovine da se sjedine. U stvari, podsvesna želja za sjedinjenjem je uobičajeno poznata kao "ljubav". Ja sam doživela to sjedinjenje, ostvarila sam najviše ispunjenje tela i duha i nisam bila srećna, i postajala sam sve nesrećnija posle svake takve prilike.

Sedela sam tu u mraku i u očajanju se pitala: zašto ne mogu da budem srećna? Žudela sam za odgovorom i napeto razmišljala. I tada sam shvatila da **radost sjedinjavanja nije ono što sam očekivala!** Tragala sam za nekom vrstom ispunjenja nesvesno i, **ne našavši ništa drugo, verovala sam da je fizička ljubav to ispunjenje**. Pošto sam ga doživela, morala sam da priznam da to **nije ono što sam očekivala**. Pošto sam iskusila najviši oblik fizičkog sjedinjenja, bila sam primorana da vidim i shvatim da tražim nešto drugo!

Ali šta?

Tragala sam za ispunjenjem **unutrašnje prirode, pravim jedinstvom koje ostaje!** Tragala sam za sjedinjenjem u kome identitet mene i mog ljubavnika postaje jedno isto. Žudela sam da imam udela u njegovoj duši, mislim, **celom njegovom biću!** Želela sam da postanem **on!**

No, nisam žudela za onim što mi je fizičko sjedinjenje donelo. To fizičko sjedinjenje je očajnički pokušaj da se postane jedno biće - svaka žila i mišić su napeti do najviše tačke - i u trenutku kad oboje veruju da su ostvarili ispunjenje, odvajaju se...a da nikad nisu dosegli jedinstvo.

U tami pojavila se preda mnom slika mog detinjstva: setila sam se kako sam sedela za stolom s porodicom i pokušavala da spojim dve male masne kapljice koje plivaju na površini moje činije sa supom. Da! Na upravo isti način na koji sam pokušavala da ujedinem dve masne grudvice, pre mnogo godina, želela sam sad da načinim jedno biće od naše dve duše. Od dva ja htela sam da stvorim jedno jedino. Ali to je bilo nemoguće! U ljubavi, svaki ljubavnik čezne da se spoji sa drugim. Ipak, njihova žudnja je samo fizička želja, i oni se u očajanju stiskaju jedno uz drugo. Svi mogu da primete kako dva ljubavnika pritiskaju srce uz srce u svom vatrenom zagrljaju; čini se kao da su prisiljeni da sjedine svoja srca, da budu sjedinjeni *u svome srcu*. Ali ne uspeavaju! Zašto? *Njihova tela stoje između njih*. Otpor tela sprečava ujedinjenje. Kako je čudno da ja želim da postanem jedno biće sa svojim ljubavnikom telom kad mi *samo telo* preprečuje put. Da li moje telo žudi za tim sjedinjenjem? Može li telo žudeti za bilo čime što je nemoguće zbog samog postojanja tela? Ne! Telo ne može u sebi nositi želju koja ne može biti ispunjena zbog njegovog sopstvenog prisustva. *Ko i šta* dakle žudi za tim najuzvišenijim sjedinjenjem? To može biti samo nematerijalni duh, prava priroda.

A zašto ja žudim za tim sjedinjenjem? Zašto želim nešto što je nemoguće? Želim to jer znam da ću samo preko tog potpunog sklada, tog najuzvišenijeg sjedinjenja, pronaći zadovoljenje, i da ću samo u tom stanju uma ostvariti krajnju sreću! Za tom srećom sam tragala otkako sam počela da živim. Ali, zašto tragam za nečim što je nemoguće dostići? Činim to samo zato što znam, osećam zasigurno, da je to nekako moguće, i da nekako ta mogućnost postoji - samo ne znam *kako*. Šta usporava i sprečava moj napredak prema cilju? Telo! Telo stoji između nas! Dakle, ta mogućnost možda postoji, *ali samo u bestelesnom stanju*. Čeznem za tim izgubljenim jednoglasjem. Nekad sam ga poznavala, negde i nekako, ali sam ga izgubila. Može li biti moguće da sam živela u nematerijalnom stanju pre mnogo vremena, i da sam, *rodivši se u ovom telu, ispala iz te duhovne harmonije?* Da li je moguće da sam nekad živela u svetu potpunog saglasja, svetu bez materijalnih elemenata, gde sam živela u bestelesnom stanju?

Stigavši tako daleko u logičkom sledu misli, počela sam da se osećam veoma uplašenom: bestelesno stanje? U svetu bez materijalnih elemenata? Dakle, u "drugom" svetu? U "potonjem svetu"? Da li je moguće da "drugi svet" *stvarno postoji?* Svet u koji nikad nisam verovala i na koji sam uvek gledala kao na neophodnu izmišljotinu

religiozne prirode, korišćenu da se nametne moralni standard življenja među primitivnim narodom obećanjem "neba" i upozorenjem na "pakao"? Jedino moje telo postoji u ovom zemljskom svetu? A moje ja, koje *poznaje* to nemoguće sjedinjenje tela i koje želi da ga *ponovo ostvari*, da li ono pripada "večnosti"? Ako je tako, sva ljudska bića potiču iz drugog sveta gde je to saglasje realnost, i *ispala* su iz njega u ovaj svet - u materijalno telo i jedan zemaljski svet?... Ipak, čežnja za našom ranijom srećom živi u nama, u našoj duši, koja pripada tom "drugom svetu". I neprestano grešimo pokušavajući da postignemo tu sreću, to jedinstvo *u našem telu i uz pomoć naše prirodne i s nama nerazdvojive telesne seksualnosti*. Ipak, telo je to koje sprečava naš uspeh. O, sad shvatam šta se misli pod "padom iz raja"!

Tako mogu da doznam sreću koju želim samo u drugom svetu - u raju. Pošto ne mogu da na silu uvedem taj drugi svet u svoj sopstveni materijalni svet, nastojaću da upoznam taj drugi svet u kom obitava moja večna sreća. Ali kako? Prazne reči mi nisu od koristi -*ja hoću stvarnost!* Hoću konkretne činjenice!

Ta noć bila je prekretnica mog života. Shvatila sam da je seks najveća od svih prevara. Priroda nam obećava divan doživljaj, najzvišenije vrhunce sreće, ostvarenje ispunjenja, a ipak nas lišava svih naših moći, i kad verujemo da smo došli nadomak ispunjenja, padamo niže no ikad ranije. Gubimo ogroman deo energije i osećamo se siromašni kao prosjaci posle tog doživljaja. Stara latinska poslovice pominje da se i ljudi i životinje osećaju potišteni posle fizičkog sjedinjenja...

Tražila sam večno, vazda prisutno pročišćenje, ne ono što seks može da da. Šta ostaje od seksualnog zadovoljstva ujutru? Ništa, izuzev možda velikog umora! I takvo stanje stvari će se ponavljati zauvek? Šta je to drugo do neprestana borba za nedostižno saglasje? Nikad neće ljudsko biće ostvariti ispunjenje svojih nastojanja, nikad ne može ono da se ukopa u pravi sklad gde može da ostane zauvek. Prvo je postojala izvesna sila - sila privlačnosti, koja je sastavila dva bića koja su u potrazi jedno za drugim. Kasnije, ta sila je utihnuta, praznina ostaje, i svako ostaje sam, beznadežno sam, večno sam...

Shvatila sam najzad: *To* nije bio cilj moje potrage.

A ako nisam to tražila, ako me je seks prevario, odbiću da nastavim dalje na taj način! Odbiću da dopustim da budem prevarena! Seks može da zadovolji samo telo, ali nikad dušu, ono pravo ja. Nikad neće seksualno zadovoljenje utažiti ovu žudnju!

Inicijacija

Šta sad? Želim, moram da nađem tu sreću. Moram da tragam za odgovorom na svoja pitanja. Ne mogu da stojim mirno, moram da idem napred. Ali kuda?

Ako sreća leži u drugom svetu, potražiću je u drugom svetu!

I tako sam se latila toga da nađem svoju sreću i ispunjenje tamo gde sam se nadala da ću ih otkriti, u drugom svetu...

BORBA ZA SVETLOST

Pokušavala sam da doprem do sveta koji se nalazi s druge strane, ali nisam znala kako da krenem. Osećala sam se kao neko ko pokušava da osvoji džunglu, ali ne zna odakle da počne, i čiji je jedini instrument mala sekira kojom će proseci stazu kroz šipražje. On zna da je džungla puna pritajenih opasnosti, otrovnih zmija i divljih životinja. Lako bi mogao da se izgubi i padne u neku provaliju. Ipak, njegovo neznanje po pitanju ovih opasnosti pruža mu neophodnu hrabrost da se uprkos tome probija kroz ovu džunglu.

Ja nisam znala da će moje putovanje otkrivanja u drugi svet biti kreto opasnostima, da će se neznane sile iz područja podsvesti baciti na mene kao divlje zveri, da će me svetlosti litalice voditi lažnim tragovima, i da me ponori ludila vrebaju sa svake strane. Sve što sam imala bila je moja mala sekira, moj normalni ljudski zdrav razum!

Odakle da počnem? Religija govori o životu s one strane, potonjem životu, ali svi sveštenici s kojima sam razgovarala do tog trenutka su ili želeli da poverujem u svakojake dogme koje oni sami nisu stvarno razumeli, ili su mi pričali sentimentalne priče o kraljevstvu nebeskom u koje oni sami nisu verovali, ali za koje su smatrali da su odgovarajuće da zadovolje "ženicu".

Više sam volela da otkrijem šta veliki filozofi misle o ovom strahovito važnom pitanju, smislu života i smrti. I, pošto nikad nisam čula za velike istočnjačke filozofe, počela sam da proučavam dela evropskih mislilaca.

Pre svega, pročitala sam klasična grčka i rimska dela prevedena na jezik koji sam mogla da razumem. Pod uticajem tih velikih ljudi moj um je sazreo i mnogo sam naučila iz njihovih učenja. Bila sam ushićena Sokratom, Platonom, Pitagorom, Epiktetom i Markom Aurelijem. Naročito je jedna mala rečenica Epikteta ostala uz mene

na mom putovanju kao večni plamen i pomogla mi da pređem iz mraka u svetlost:

"Stvari nikad nisu loše; loš je način na koji mislite o njima."

Od trenutka kad sam pročitala tu rečenicu, pokušala sam da promenim čitavo svoje raspoloženje, svoj duhovni položaj - **da mislim različito o stvarima!** - Ipak, sve te velike istine nisu mogle da pruže odgovor na moje veliko pitanje koje se ticalo velikog drugog sveta.

Kasnije sam čitala novije filozofe: Kanta, Sopenhauera, Ničea, Dekarta, Paskala, Spinozu. Nijedan nije mogao da me zadovolji. Osećala sam da su svi oni otišli dokle je razum i intelekt mogao da ih dovede, ali da nisu dostigli krajnji cilj, **sjedinjenje**. U stvari, oni su bili manje sposobni da odgovore na to pitanje nego antički filozofi. Među tim modernim filozofima, Spinoza je verovatno postigao najviši stepen u svojoj potrazi, ali sam ja osećala da su se najnoviji mislioci nekako upetljali u svoje sopstvene moždane vijuge i došli do ćorsokaka. Uprkos svojim filozofskim sistemima, ostali su nezadovoljni, razočarani i nesrećni ljudi. Kako su zapravo oni mogli da mi pomognu da pronađem velike istine o drugom svetu? Oni sami ih nisu znali i tragali su za njima isto tako beznadežno kao i ja. Ja sam htela stvarnost, ne reči.

Jednog jesenjeg dana stajala sam na prozoru našeg stana sa svojim malim sinom i gledala lišće kestena kako polako leprša ka zemlji. Kao i mnogo puta ranije, promišljala sam o smislu života i smrti. "Smrt," pomislila sam, "smrt i ponovo smrt!"

Iznenada sam čula glas u meni kako kaže: "Smrt? Zašto uporno vidiš samo *jednu* stranu istine? Sta drveće i priroda otkrivaju u proleće? Život! - i ponovo život!" Život i smrt se smenjuju u beskrajnom krugu. Smrt je samo druga strana života..."

U tom trenutku videla sam sasvim jasno da kad život nestaje iz drveta i njegovog lišća u jesen, listovi postaju beživotne, prazne mahune, opadaju i umiru. Ali samo prazne mahune! Srž života koja je živela u lišću sad počiva u drvetu i izbija ponovo u proleće, zaodeva se iznova materijalnim oblikom i postaje ponovo lišće, ponavljaajući svoj večiti ciklus. Drveće udiše i izdiše život, a samo se lišće menja, samo spoljna ljuska! Život ostaje večan, jer život je večno *biće*. I videla sam čak i dalje: izvor večnog postojanja - ljudska bića to zovu **"Bogom"** - udahnuje život u čoveka, baš kao što Biblija kaže da Bog udahnuje život u Adamove nozdrve. Onda Bog opet udahne, za-

državajući dah, tako da prazna čaura pada: telo čovekovo umire. Ipak, život ne prestaje u tom trenutku, on se zaodeva novim telom u jednom večnom ciklusu i nastavlja da se kreće, kao što sve na ovom svetu živi i kreće se u ritmu, od putanje planeta do daha i pulsa svakog živog stvorenja.

Zatim, u tren oka, setila sam se kako sam, kad mi je bilo šest ili sedam godina, kad sam po prvi put čula za smrt, stala ispred ogledala, ispitujući sliku nevidljivog: mog sopstvenog odraza. Čak i u tom ranom dobu ja jednostavno nisam mogla da razumem da ću jednog dana morati da umrem, da ću jednog dana prestati da postojim. Htela sam da vidim gde je to ja koje misli tako nešto i koje ne želi da umre. Nastavljala sam da gledam u ogledalo, pomerajući se sve bliže i bliže, sve dok nisam nosom dotakla staklo. Gledala sam u svoje sopstvene oči sa onolike blizine koliko sam mogla da pridem. Želela sam da vidim to "ja"! Iako je postojala jedna crna rupa u mom oku, nisam mogla da vidim "sebe". "Ja" - moja ličnost - bila je nevidljiva, baš kao što sam uvek i zamišljala da će biti sve otkako sam po prvi put postala svesna na ovoj zemlji. Čak ni u ogledalu nisam mogla da vidim "sebe", samo svoje lice, *svoju masku*, i dve crne rupe u očima iz kojih sam gledala. Osećala sam veoma jasno da je *nemoguće* da ne postojim!

"Dobro," pitala sam se dok sam stajala pred ogledalom, "ali kroz šta ćeš gledati u svet kad se jednog dana ove oči sklope?"

"Kroz druga dva oka!" odgovorila sam bez i jednog trenutka oklevanja. "Ovde ću ja sklopiti ove oči, a u jednom novom telu otvoriću dva nova oka."

"A šta ako postoji zastoj u vremenu između dva tela; šta ako ne pronađeš novo telo odmah? Šta ako moraš da čekaš nedelju dana, ili možda mesecima, godinama, čak hiljadama godina?"

"To jednostavno ne može da se desi," odgovorila je mala devojčica, što sam ja tada bila, "jer kad zaspim, ja ne znam, pošto se probudim, koliko dugo sam spavala. U snu ne postoji vreme, i u smrti će biti isto dokle god da sam bez tela. Da li provodim u tami i ništavilu nedelju dana ili hiljadu godina, svejedno je. Osećaću se kao da sam upravo sklopila oči ovde i ponovo ih otvorila tamo. U ništavilu ne postoji vreme. Ali prestanak mog postojanja je prosto nemoguć." I zatim sam otišla od ogledala, potpuno zadovoljna, da bih nastavila da se igram.

Sad, dok sam kao odrasla osoba stajala ispred prozora i prepoznavala zakon reinkarnacije u drvetu kestena, sećanje na ovo detinje iskustvo mi je bljesnulo kroz glavu, i bila sam zapanjena da je jedno dete moglo da otkrije tu istinu tako prirodno i spontano sa ono malo svog prvobitnog razumevanja, a da nikad nije čulo ili pročitalo o reinkarnaciji. Sad ja ne bih rekla da ne postoji vreme u "mraku", već pre da u "nesvesnom" nema "pojma o vremenu".

Sad sam takođe razumela kako je bilo moguće da nosim u sebi zamagljena i mutna sećanja osobe koja sam bila mnogo pre toga vremena. Vizije drevnog Egipta bile su samo stara sećanja koja nenadano iz podsvesti izlaze na površinu i izranjaju u svesti.

Moja potraga za drugim svetom i životom posle ovog i moji pojmovi o reinkarnaciji skrenuli su mi pažnju na spiritualizam. Spiritualisti tvrde da su u stanju da uspostave kontakt sa dušama pokojnika, a takođe veruju i u reinkarnaciju. Međutim, ja sam gajila izrazitu antipatiju prema spiritualizmu jer sam u kući čula roditelje da govore o tome s priličnim potcenjivanjem. Majka je imala veoma dragu staru prijateljicu koja se bavila spiritualizmom. Majka nam je ispričala da je ta prijateljica održavala spiritualističke seanse i da bi se za vreme tih eksperimenata težak, masivan hrastov sto dizao u vazduh. Majka nikad nije učestvovala u tim seansama i nikad se uopšte nije zanimala za te stvari, jer je bila ubeđena da su takvi eksperimenti štetni za živce. Dok sam ja razmišljala o reinkarnaciji, setila sam se da sam jednom kao mlada devojka učestvovala u takvoj jednoj seansi u kući te postarije gospođe bez majčinog znanja. To jest, naravno, ako bi ono što smo doživeli moglo da se nazove "seansom"!

Ta postarija prijateljica moje majke je veoma volela svoje unučice i često je pozivala mlade ljude na ručak. Ja sam često bila jedan od gostiju na tim ručkovima za mlade. Jednom je nekoliko nas ostalo duže pošto su drugi otišli. Gospođa je bila vesele i živahne prirode i uživala je da razgovara s nama omladinom. Meni je bilo petnaest godina, a druga deca su bila otprilike istog uzrasta. Bili smo radoznali i željni da čujemo gospođinu priču o spiritualizmu.

"Ako želite," rekla je, "možemo da gledamo kako se pomera sto." Svi mi mladi smo se smesta složili i počeli da se pitamo šta će se dalje dogoditi.

Unet je jedan sto za eksperiment. To nije bio težak hrastov sto o kome je majka pričala, nego jedan mali sto sa samo tri noge. Gospođa je postavila sto na sredinu sobe, a mi mladi smo stali oko njega

s dlanovima na površini stola i prstima raširenim tako da su palci ruku svake osobe dodirivali jedan drugog a njihovi mali prsti dodirivali male prste osoba s leva i s desna. Soba je bila sjajno osvetljena. Mi omladina smo bili u dobrom raspoloženju i mislili smo da je baš mnogo smešno kad je postarija dama pozvala glasno, "Da li je neko tu?"

Mi smo se gledali kao lopovi i jedva smo se uzdržavali da ne prsnemo u smeh. Ali nismo želeli da uvredimo dragu staru gospodu i svojski smo se potrudili da zadržimo ozbiljno lice. Stajali smo i čekali. Sasvim iznenada mali stoje počeo da se trese kao da je neka unutrašnja sila pokušavala da rascepa drvo. Onda je trešenje postajalo sve jače i jače i iznenada se sto nagnuo na stranu tako da mu se jedna noga našla u vazduhu; zatim se opet spustio i stao nepomično.

"Da," rekla je gospođa, "sto je rekao "da". Kad sto lupi jedanput, to znači "da", kad lupi dvaput, to znači "ne".

"Volfanže", rekla je svom unuku, "uzmi papir i olovku i zapisuj slova. Duh je prisutan."

Volfgang je uzeo olovku i čekao. Onda je sto počeo da se pomera, udarajući opet i opet. Mi smo navodili slova u alfabetu i kadgod se sto zaustavio na jednom od slova koje srno uzviknuli, Volfgang je zapisao to slovo.

Ne mogu da objasnim zašto nam je to sve bilo strašno smešno. Smatrali smo da je komično što navodimo slova i smešno što stara gospođa sve uzima tako ozbiljno. Ja nisam mogla da poverujem ni za trenutak da se sto sam pomera. Sigurno je to bio Nikolas, drugi gospodin unuk. Samo lupanje je bilo dovoljno zabavno, ali ono što se dogodilo potom nateralo nas je da neodoljivo prsnemo u smeh, a to je navelo staro gospođu da zatrese glavom ka nama. Ali mi ipak nismo mogli da se ne smejemo, čak iako to nismo želeli. Sto je iznenada počeo da se naginje tako mnogo da je njegova ivica skoro dodirнула pod. Mislila sam da će se njegove noge okliznuti i da će pasti, ali ne, on se vratio ponovo u uspravni položaj i onda počeo da se okreće i vrti i kreće po sobi. Morali smo da trčimo s njim, a kad je sto počeo da rotira, morali smo da trčimo oko njega i pratimo ga gdegod je išao po sobi. Najzad se sto smirio u jednom uglu i nije se više pomerao. Gospođa je ponovo pozvala: "Jel' tamo nema nikog?"

Sto se nije pomerao.

"Bio je to neki šaljiv duh, jer ste svi vi bili tako veseli," rekla je, "i sad su svi duhovi otišli. Sačekajte trenutak, deco, tražiću da se

donese kafa." S tim rečima se izgubila u kuhinji. Mi mladi smo ostali sami. Bila je to prilika da zapitam Nikolasa: "Ti si bio taj koji je pomerao sto, zar ne?"

"Ja?" kao eho je odgovorio zapanjeno, "mislio sam da ste to ti ili Emerih. Ali sigurno nisam bio ja. Ja sam samo igrao igru kao i ostali, a vrhovi prstiju su mi jedva dodirivali sto."

Svi smo pogledali u Emeriha. On je iskreno protestovao, "Ne, ni ja nisam pomerao sto."

"Dodite svi", rekla sam, "hajde da sami nateramo sto da se opet pomera."

Svi su se složili i otrčali smo do stola, stali oko njega i počeli svojim rukama da ga guramo tamo amo da bi se pomerio. Na naše veliko zaprepašćenje, to nije upalilo! Sto je bio nepokretan, baš kao što je parče drveta uobičajeno beživotno i nepokretno, i kad smo ga pogurali još jače, on se jednostavno prevrnuo i ležao na podu. Za vreme prethodnog eksperimenta sto se ponekad naginjao tako jako da je njegova ivica skoro dodirivala pod i onda se ponovo uspravljao. Ali bez obzira kako da smo pokušavali, nismo mogli da ga nateramo da to ponovo uradi. Najzad, pošto smo se saglasili da poguramo sto u istom pravcu, svi mi zajedno, jedna strana se podigla posle čega je sto jednostavno pao. Nismo mogli da ga zadržimo niti da ga nateramo da ponovo stoji uspravno.

Pogledali smo se i iznenada začutili. Nismo mogli da razumemo ceo taj događaj. Nikome od nas nije više bilo do smejanja. Dva unuka postarije gospođe su priznala tiho da ni oni nisu mogli da razumeju tu stvar, ali činjenica je bila da kad je njihova tetka Margaret bila prisutna ogromni stari hrastov sto, koji je bio tako težak da su samo četiri odrasla muškarca zajedno mogla da ga iznesu iz sobe, bi se dizao u vazduh. Očigledno ga tetka Margaret nije dizala.

Na putu kući, i zadugo potom, mislila sam o pomeranju stola i pitala se kako je to uspelo. Nisam verovala ni za tren da ga je "duh" pomerao, ali ***moralna sam da priznam da je neka nepoznata sila bila tamo.***

Pošto se sve ovo desilo, ja sam nastavila da vežbam klavir, idem na klizanje, svađam se sa svojim verenikom, i sto koji se pomera se izgubio negde u skladištu mog sećanja. Sad mi se to sve vratilo. Mogla sam jasno da vidim da stara dama nije razumela mnogo o spiritualizmu, ali je možda bilo spiritualističkih grupa koje su ulazile u tako

nešto veoma ozbiljno. Ako ću da proučim i istražim celo ovo pitanje temeljno, bez presrasuda, mogla bih možda da naučim nešto preko spiritualizma što će mi pomoći na mom putu.

Uspela sam da se upoznam s vođom najveće i najpoznatije spiritualističke grupe u zemlji. Počeo je dajući mi da čitam knjige u koje sam mogla da verujem ili ne verujem. Teorije ne mogu da zadovolje tragaoca za istinom. Ja sam htela praksu i ubeđenje. U jednoj knjizi sam pročitala o jednom veoma poznatom medijumu koji je stekao svoju sposobnost sedeći u isto vreme svakog dana s papirom i olovkom, držeći olovku u ruci, spreman da piše, i čekajući puni sat. To je religiozno ponavljao dan za danom, nedelju za nedeljom, i mesec za mesecom. Posle otprilike šest meseci, olovka je počela da se pokreće i zapisuje razne reči. Na taj način ovaj medijum je napisao mnogo knjiga koje su u svoje vreme bile veoma poznate. One me nisu interesovale jer su to bile propovedi pune slatkastosti i svetlosti i čak ni tako dobre kao što su propovedi koje mogu da se čuju u bilo kojoj crkvi. Pa, mislila sam, treba li čovek da doziva "duha" za tako nešto, *ako je zaista duh bio taj koji je pomerao ruku medijuma!*

Ja sam takođe uzela papir i olovku, spremno držala olovku preko papira i čekala.

Prvog dana ništa se nije dogodilo.

Drugog dana olovka je odmah počela da se tresse tako jako da mi se ruka tresla s njom. Zatim je počela da se pomera tamo amo nezgrapno, grčevito, i zapisivala razne abrakadabre na papiru.

Trećeg dana olovka je odmah počela da se tresse i uskoro je ispisala reči koje su se jasno mogle pročitati. Izgledale su kao da ih je napisala neka stara osoba drhtavom rukom. Nastavljala sam eksperiment svakog dana, i olovka je nastavljala da piše sve duže i duže rečenice. Dok je olovka pisala, ja sam posmatrala svoju ruku i šaku. Odakle je dolazila sila koja je pomerala moju ruku? Kad bi olovka mogla da piše sasvim sama, razmišljala sam, sve olovke koje leže unaokolo bi mogle da se podignu i počnu da pišu. Dakle, bez sumnje, olovku je pomerala *moja ruka*, ali bez *moje* želje da to činim i bez *mog* prethodnog znanja šta će ona napisati. Prema tome sila je morala da potiče iz nekog izvora izvan moje sopstvene svesti, ali nesumnjivo iz mene. Mogla je to da bude neka sila koja dolazi iz moje podsvesti, ali za sada nema dokaza da je ta sila poticala od nekog nepoznatog bića izvan mene, ili, recimo, od "duha".

Ali, ko zna tačno šta je naša "podsvest"?

Pokazala sam te zapise vodi naše spiritualističke grupe. Sa zapanjućom sigurnošću on je rekao da su to tipični medijumski zapisi koji potiču od duha. Ja sam ćutala. Ja sam veoma obazriva kad tako nešto tvrdim. ***Bilo je sigurno da sila koja je pokretala moju ruku ne potiče iz moje svesti, jer s moje strane nije postojala aktivna volja da se pokrene olovka. Ali ta sila je ipak mogla da potiče od mene, iz moje podsvesti.*** Činjenica da spiritualisti ***veruju*** da te sile potiču od duhova nije dokaz da je stvarno tako!

Nastavila sam eksperimente i posmatrala sebe i olovku.

Jednog nedeljnog popodneva moj muž i ja smo zajedno sedeli. On je čitao knjigu, a ja sam se bavila svojim drvorezom, i dok sam radila rukama, razmišljala sam o svojim nedavnim eksperimentima s olovkom, papirom i čudnim pisanjem. Ako je moguće, zaključila sam, da moja ruka, moji nervi ili bilo koji dotad još nepoznati instrument u meni prima i izražava misli nekog neznanog, bestelesnog bića izvan mene, onda takođe mora da bude moguće, na potpuno isti način, da primim i izrazim misli druge osobe, odvojene od mene, ali koja obitava u nekom telu. To bi značilo korak napred na mom putu.

Ispričala sam svom mužu o čemu sam razmišljala i upitala ga da li je raspoložen da izvrši eksperiment u prenošenju misli sa mnom. On se odmah složio, i bio je nestrpljiv kao i ja da sazna da li ćemo uspeti.

Nisam znala kako se izvode takvi eksperimenti, ali sam zamišljala da, ako hoću da primim misli druge osobe, najvažnije što treba da uradim je da postanem potpuno pasivna i ispraznim se od svojih misli da se one ne bi nametale. Zatim sam desnom rukom uhvatila njegov levi članak, misleći da će nam pomoći da imamo takvu fizičku vezu; i, opuštajući sve svoje mišiće i pokušavajući da ne mislim ni na šta, čekala sam.

Zamišljala sam da za uspešno prenošenje misli moj muž treba da misli o nečemu i da će se njegove misli, na ovaj ili onaj način, ***pojaviti u mom umu.*** Stoga sam očekivala misao koja neće dolaziti iz mene. (Do tog vremena nikad još nisam shvatila da mi u stvari ne znamo izvor misli za koje verujemo da su naše sopstvene!) Na moje veliko zaprepašćenje, dogodilo se nešto sasvim različito, nešto za šta zaista nisam bila pripremljena. Dok sam stajala tu sa svojim mužem i čekala da primim misao od njega, osetila sam veoma jasno - i čak "videla" - da neka struja sile debela oko tri do četiri pedlja kao bujica

ističe iz područja njegovog solarnog pleksusa, obuhvatajući moje telo kao laso, takode otprilike u visini solarnog pleksusa.

Osećala sam tu struju sile tako jasno kao da je bila *materijalna* - veoma fina, kao gusta magla, ali ipak materijalna. Pošto me je ova struja sile okružila, povukla me je nepogrešivo u jednom određenom pravcu tako da sam morala da zakoračim. Kadgod sam zakoračila u pogrešnom pravcu, ona me je veoma jasno povukla natrag u pravom pravcu. Tako smo stigli do prozora gde me je materijalizovana volja mog muža ostavila da stojim. Onda je naišlo novo iznenađenje. Moja leva ruka koja mi je visila pored boka kao i obično, iznenada se podigla u vazduh, postajući *bestežinska!* Do tad nikad nisam shvatala da mi ruke vise naniže zbog gravitacione sile zemlje. Čovek čuje o gravitaciji u školi, ali ja nikad ranije nisam bila svesna činjenice daje moja sopstvena ruka okrenuta naniže zbog ove sile. Tu, ispred prozora, međutim, bila sam u stanju da sama iskusim činjenicu da mi je ruka izgubila težinu i podigla se u vazduh kad je privlačenje zemljine teže prestalo. Kako se moja ruka pomerila naviše, tako je podigla zavesu. Ja nisam pomerila ni jedan jedini mišić, tako je izgledalo. Bilo je to kao da je masa koja je isticala iz muževljevog solarnog pleksusa pridržavala moju ruku. Zatim mi je ta masa pogurala glavu napred sve dok mi nos nije dodirnuo prozorsko okno. U tom trenutku, masa je napustila moje telo - moju ruku i moju glavu - i bila sam u stanju da se ponovo slobodno krećem.

Pogledali smo se i oboje smo bili veoma uzbuđeni. Ja sam bila potresena novim iskustvom, činjenicom da ljudska volja ističe iz solarnog pleksusa i bukvalno dolazi do druge osobe, obujmljujući je kao oktopus, i čak ukidajući dejstvo gravitacije. Ovaj "materijal" je izgledao kao da se sastoji od bezbroj malih kapljica magle, nešto kao kad se mlečni put pojavljuje na nebu noću. Bilo je to kao da su te kapljice magle sve blisko povezane jedna s drugom i kao da sve plove u istom pravcu.

Moj muž je bio uzbuđen zato što nije mogao da shvati kako je moguće da ja izvršim sve što je on zamislio - da odem do prozora, podignem zavesu, i pogledam napolje kroz prozorsko okno - baš kao da sam automat. Rekla sam mu da neka struja ističe iz područja njegovog solarnog pleksusa i da ja osećam tu struju tako jasno kao da je materijalna. Rekla sam mu i da je samo subjektivno kad osećamo da je nešto materijalno. Sila nam daje utisak materije.

Setila sam se da sam jednom, nekoliko godina ranije, kad je naše dete boleo stomak a ja mu na stomak stavila naš električni pokrivač, otkrila kad sam mu pomilovala lice da je njegova koža, koja je obično bila fina i nežna kao ružina latica, iznenada na dodir bila rapava i gruba kao turpija. Osećala sam kao da milujem lice čoveka koji se dva dana nije obrijao. Otkrili smo da je električno ćebence postalo pomalo vlažno i da nešto od struje propušta u detetovo telo. Kad sam isključila ćebe, koža naše bebe je prestala da bude gruba na dodir. Dakle, moja ruka je električnu struju osećala prosto kao rapavu materiju. Kad razmotrimo ovu činjenicu koju svako može da proveri za sebe, možemo da odlučimo da li želimo da uporedimo ovu "materijalnu" manifestaciju ljudske volje sa nekim oblikom materije ili sa električnom strujom. Rezultat je isti u svakom slučaju, jer moderna nauka zna da materija nije ništa drugo do jedan oblik energije, vibracija, i samo nam daje utisak daje materija jer je za nas nedokučiva.

Običaj je bio da se cela naša porodica okuplja svake nedelje uveče; tako sam se ja uskoro našla kako pričam okupljenoj grupi o našem iskustvu od tog popodneva. Svi su odmah hteli da i oni oprobaju neke eksperimente. Prvo sam ustala s majkom. Svi ostali su sedeli mirni kao miševi i pokušavali da ne misle ni o čemu; jer, kad sam ja bila u tom stanju ultra prijemčivosti, bila sam tako osetljiva na misli prisutnih osoba da bi to poremetilo naš eksperiment prenosa misli.

S majkom sam ponovo iskusila nešto novo. Struja koju je ona emitovala je bila slabija, mnogo blaža i manja u prečniku nego ona mog muža. Zatim sam izvela isti eksperiment s raznim tečama, tetkama i drugim rođacima koji su se te večeri okupili na večeri u kući mojih roditelja. U tim eksperimentima sam naučila da svaki pojedinac emituje različitu vrstu struje. Jedan od mojih teča kome je uvek bilo teško da donese odluku i disciplinuje svoje misli slao je veliki, moćan tok misli, ali slične čestice sile u toj struji nisu tekle u istom pravcu, već tamo amo na haotičan način. Rezultat je bio isto tako haotičan. Takođe je bio veoma težak zadatak za mene da otkrijem šta on hoće. Jedna od mojih tetaka je imala veoma tanak, ali prodorno oštar tok struje koji sam ja osećala kao krutu, tvrdu žicu, koja je povređivala pri dodiru. Svi smo mi znali da je ona veoma agresivna osoba. Svaka pojedina prisutna osoba imala je različito zračenje volje.

To je za mene otvorilo jedan novi svet! Počela sam da razumem mnoge fenomene koje sam ranije samo osećala, ili naslućivala, ili nisam uopšte zapazala. Odjednom mi je postalo jasno zašto čovek može da bude isto tako umoran posle neke rasprave ili prepirke kao posle rvanja. Takođe sam razumela zašto je ponekad veoma zamorno, a ponekad veoma osvežavajuće i stimulatívno biti s drugim ljudima. Razumela sam jasno i na gotovo fizički opipljiv način pravo značenja simpatije i antipatije; zračenja koja daju i ona koja apsorbuju. Prvi isijavaju snagu, dok drugi prijanjaju uz neku osobu kao pipci oktopusa, crpeći i apsorbujući njenu snagu. Ovakvi eksperimenti s takvim ljudima uvek su me ostavljali tako slabom da bi mi se kolena tresla kad bi se eksperiment završio; morala bih da sednem, potpuno iscrpljena, i sačekam malo da povratim snagu da nastavim s eksperimentima. Te večeri svi u porodici - uključujući i sobaricu, kuvaricu i drugu poslugu mojih roditelja - želeli su da izvrše eksperiment u prenošenju misli sa mnom.

Tokom tog perioda svog života naučila sam još nešto, jednu činjenicu koja ne može da se promeni nikakvim ljudskim dekretom, naime da kulturni, samodisciplinovani ljudi emituju sasvim drugačija zračenja nego oni grubi i sirovi ljudi koji žive samo za zadovoljenje svojih nagona. Naravno, to nije pitanje društvene ili ekonomske klase! Mnogi jednostavni, neobrazovani i neuki ljudi koji žive pokraj neke šume ili na planini, sami i često potpuno nedotaknuti civilizacijom, emituju viši i čistiji oblik vibracija od onih učenih, visoko obrazovanih i načitanih, ali potpuno egoističnih ljudi. Ova zračenja ne mogu da se sakriju, falsifikuju, podražavaju ili "opravdaju". Ona odmah otkrivaju osobu s kojom se ima posla.

Preko ovih eksperimenata došla sam do još pomalo interesantnih saznanja. Kadgod bi neko hteo da ja učinim nešto što je suprotno od kodeksa ponašanja koje su me učili da prihvatim, to je stajalo kao zid razdvajanja između volje te druge osobe i mene, i zahtevalo je ogroman napor s moje strane da prevaziđem tu prepreku sa gotovo eksplozivnim "probojem".

Ovi eksperimenti su me uvek uveliko zamarali. Čak i kad sam eksperimentisala s ljudima koji imaju pozitivno raspoloženje, prvo sam morala da ispraznim svoj um i volju da bih bila prijemčiva za volju drugih, to jest, **da bih osvestila volju drugih u sebi** i vodila vibracije drugih ljudi kroz svoje sopstvene nerve, potiskujući što je moguće više svoja sopstvena zračenja. To je u stvari bio najteži deo. Naši

nervi su uvek **prilagođeni našim sopstvenim vibracijama**; njihova otporna moć je prilagođena našoj sopstvenoj životnoj struji.

Svaka promena u našem mentalnom ili fizičkom stanju zahteva napor od naših nerava, bez obzira da li je ova promena naviše ili naniže. Ona uvek postavlja zahteve našim nervima. Čak i kad doživimo takve mentalne ili duhovne promene u sebi, one uvek mogu da budu štetne, bez obzira da li su izazvane iznenadnim šokom, izlivom strasti, ili čak preteranom radošću. U takvim okolnostima, razumljivo je da može biti zamorno ili pogubno kad moramo da prilagodimo svoje nerve potpuno stranim vibracijama, koje se od naših sopstvenih razlikuju ne samo u frekvenciji nego i u samoj svojoj prirodi. Kad je **razlika u vibracijama veoma velika**, rezultat može biti znatno oštećenje, prekomerna razdraženost nerava, neuritis ili druga nervna oboljenja. To objašnjava zašto mnogi senzitivni ljudi misteriozno oboljevaju u određenim sredinama. To takođe objašnjava veliku opasnost koja pretil svakom medijumu, naime, gubitak njegovog sopstvenog karaktera. Nažalost, to se dešava neizbežno u većini slučajeva. Medijum prima svakojake vibracije, ali ne može da ih sistematizuje ili usvoji; zato sam postaje haotičan, nepouzdan i slabe volje! Nikad ne smemo da se igramo s takvim stvarima! Literatura iz ove oblasti sadrži mase tužnih priča o različitim medijumima koji su se konačno degenerisali u automate slabe volje, primajući sve i svakakve uticaje, ne posedujući nikakav sopstveni otpor, i konačno bivajući "raskrinkani" kao lažljive varalice i obmanjivači. Nikakvo čudo! Kao direktan rezultat njihovih sposobnosti kao medijuma, njihova sopstvena volja postaje sve slabija dok ne postanu samo igračka za posmatrača oko sebe.

Ja sam sama bila svedok ovakvom razvoju događaja. Jedna žena s neobično velikom sposobnošću kao medijum bila je u stanju prvobitno da izvede izvanredna dela. Kasnije, međutim, sve više je gubila svoju sopstvenu ličnost, dolazeći do tačke kad je imala sve manje i manje otpora da se odupre željama drugih ljudi i bila je uvek željna da izvede eksperiment. Kadgod se neznana sila nije pojavljivala, ona je počinjala da vara da bi zadovoljila radoznale ljude oko sebe. Priča se završila ogromnim skandalom. Kao i obično, neupućeni ljudi su trijumfovali, tvrdeći da su sva dostignuća ove žene bila ništa drugo do varka od početka do kraja. Ne! Nikako nisu sva njena dostignuća bila prevara. ***S druge strane, baš kao rezultat njene istinske sposobnosti***

kao medijuma, ona je postala tako slabe volje i bez karaktera da je na kraju završila kao varalica.

Mogla sam da primetim te posledice na sebi. Nisam želela da se zavaravam; želela sam da saznam istinu, i, kako je vreme prolazilo, otkrila sam veoma pogubne efekte eksperimanata ove prirode. Bila sam dovoljno svesna i imala sam dovoljno jaku volju da nadvladam strane vibracije i postanem ponovo ja posle svakog eksperimenata. Međutim, videla sam da me to što moram da se opirem uticajima drugih osoba čini veoma umornom i nervoznom i to me je navelo da prestanem s tom aktivnošću. Kasnije sam potpuno odustala od svih spiritualističkih eksperimenata. Veoma dobro znam da mnogi spiritualisti tvrde da njihov rad na prizivanju nije zamoran niti škodljiv. Nadam se da će mi oni oprostiti što dajem svoje iskreno, otvoreno mišljenje, zasnovano na dugogodišnjim eksperimentima, a to je da oni medijumi koji se ne osećaju umorni posle svojih eksperimenata ***nikada ne primaju volju druge osobe ili bića***, već samo ispojavaju manifestacije ***svog sopstvenog nesvesnog***; i to uprkos svom čvrstom ubedenju da one dolaze od stvorenja van njih samih.

Moji eksperimenti su me ubedili da osoba može da "primi" ***svoju sopstvenu volju od nekog nenaslúčenog kompleksa koji leži duboko u njenoj sopstvenoj podsvesti i ispolji ga baš kao što bi i volju drugog stvorenja***. To je uzrok većine samoobmana koje se dešavaju u ovoj oblasti. Ali nemoguće je razmatrati takva pitanja razborito s neupućenim ljudima. Oni se drže svojih fantastičnih verovanja u "duhove", zavaravajući sebe i celu vojsku neškolovanih i lakovernih ljudi. Oni nemaju ni najmutniju predstavu o svojim sopstvenim ***nesvesnim moćima***.

S druge strane, ljudi koji su rešeni da saznaju istinu i da sistematski provere i istraže sve fenomene mogu da otkriju krajnje zanimljive ***činjenice***. Jednostavno moramo da budemo oprezni kada koristimo reč "duh"!

Hajde da samo promislimo za trenutak. Ako volja neke osobe može da izazove da se ruka neke osobe podigne i tako pobedi ***gravitacionu silu zemlje***, koliko toga još može ona da uradi? Šta je granica njenih moći? Kad sam počela da saznajem ove činjenice, razumela sam fenomen ovde na zapadu poznat kao ***"levitacija"*** - vežba koja se još uvek praktikuje revnosno i izvodi čak i danas u manastirima Tibeta. Iako nisam nikad ranije čula za te tibetanske vežbe, moji ek-

sperimenti su me doveli do istih zaključaka. Taj fenomen je poznat i u Evropi, a pouzdani očevici su opisali kako su velika **Tereza Avilska, Jovan od Krsta i Franjo Asiški** svi bili primečeni da se dižu i lebde u vazduhu, ne samo jednom, već u brojnim prilikama i to satima. Ja znam da je *to moguće*; jer snaga volje jedne osobe ima isto dejstvo kao i ona druge osobe i može da nadvlada silu zemljine teže za izvesno vreme. Sve to zavisi od veličine i snage volje.

Bilo je takođe slučajeva tokom mojih eksperimenata kada nisam mogla da postanem svesna volje druge osobe. U tim slučajevima bilo mi je nemoguće da izrazim šta ona misli. U tim prilikama osećala sam se kao da me masa njene volje pritiska kao neki ogromni teret. Bilo mi je teško da dišem. Uzdisala sam i stenjala kao da umirem. Onda bih zamolila osobu o kojoj se radi da se bolje skoncentriše. Čim bih postala svesna njene volje i izvršila je, bila bih u stanju da ponovo dišem lako i slobodno i strašan pritisak bi prestao! Preko ovih eksperimenata došla sam do ubedenja da u veoma mnogo slučajeva *astma nije ništa drugo do nevidljiva volja neke druge osobe koja kao težak teret pritiska obolelu osobu. S druge strane, ta nevidljiva, neizvršena volja može biti volja same obolele osobe koja izlazi iz njenog nesvesnog i izaziva njenu bolest, a da ona ne zna da je ta bolest u stvari rezultat njene sopstvene volje.*

Ceo naš život sastoji se iz takvih nevidljivih bitaka. U nekima smo pobeđeni, a u nekim drugim pobednici.

Ovi eksperimenti i iskustva su bili za mene izvrsna škola. Oni su mi pružili priliku da dublje gledam u nesvesno i da se temeljno upoznam sa sobom i drugim ljudima. Postala sam čvrsto ubeđena da je moguće primati misli drugog bića. A u isto vreme sam videla kao je to izuzetno teško! Došla sam do toga da razumem kako Tibetanci ili istočni Indijci provode tri dana u divljini - kilometrima daleko od svakog ljudskog naselja - posteći, moleći se i na drugi način se pripremajući da uspostave vezu sa duhom preminule osobe. Svakako da to nije isti način na koji se hiljade takozvanih spiritualista, posle rada u kancelariji ili usred potpuno svetskog života, okupljaju i veruju da mogu iznenada da stupe u vezu sa drugim svetom.

Oni zamišljaju da će ih izgovaranje kratke molitve zaštititi od opasnosti. Da li su ikad mogli da vide da je čitanje molitve moglo da spreči osobu koja skače u provaliju da ne padne i pogine? Neuko eksperimentisanje sa spiritualizmom predstavlja isto toliku opas-

nost kao i skakanje u provaliju. Budimo razumni! Ne zaboravimo da imamo moć rasuđivanja da bismo proverili i testirali sve naše eksperimente. Tokom mnogih godina koje sam provela u najraznolikijim grupama, bila sam primorana da zapazim kako nebrojene katastrofe, nervni slomovi, samoubistva i ozbiljni mentalni poremećaji potiču od neodgovornih igri koje ljudi zovu spiritualizam. Dobronamerni, čestiti, ali potpuno neuki i psihološki neškolorani ljudi održavaju seanse! Neuki ljudi oživljavaju sile čije su im poreklo i priroda potpuno nepoznati. Pošto niti razumeju ove sile niti su u stanju da ih kontrolišu, oni su potpuno u njihovoj milosti. Samo ljudi koji su dovoljno jaki da se odupru svim uticajima, koji imaju temeljno psihološko znanje, znatno iskustvo i ogromnu *svesnu* snagu volje i samokontrolu treba da se zanimaju za spiritualizam i eksperimentišu sa njim.

POLAŽEM ZAKLETVU

Malo pomalo shvatila sam da moja društva spiritualističkih prijatelja nemaju više ništa da mi ponude. Moja iskustva u tim društvima, međutim, otvorila su vrata ljudskoj duši, i ja sam u zaprepašćenju videla kako su tužni i usamljeni ljudi dok lutaju u krajnjem mraku neznanja. Moja sopstvena sposobnost kao medijuma omogućila mi je da zavirim u ogromno polje podsvesti. Ja sam se bukvalno raščlanjivala u najrigoroznijoj vrsti samo-analize, odbijajući da budem zaslepljena nesigurnim i nebuloznim teorijama. Prosecajući svoj put svojom malom sekirom, napredovala sam u toj džungli, korak po korak. Spiritualizam me je konačno doveo do proučavanja psihologije. Počela sam da temeljno proučavam *zapadnu* psihološku nauku; jer u to vreme nisam imala nikakvu predstavu o tome kakvo je ogromno psihološko znanje Orientalaca, naročito Indijaca i Kineza.

Kadgod iskreno težimo nečemu i koncentrišemo se potpuno da to postignemo, sudbina nam uvek pomaže da napredujemo. Posle temeljne teorijske obuke, upoznala sam se sa glavnim lekarom državne psihijatrijske bolnice koji mi je pomogao da dobijem sistematsku obuku i steknem praksu. Dobila sam dopuštenje da proučavam pacijente u svakom sektoru državnog aziluma, uključujući i odeljenja rezervisana za umobolne opasne manijake.

Jednog popodneva kod kuće sedela sam dugo sama u svojoj sobi i pokušavala da sredim svoje misli. Ono što sam doživela u azilumu bilo je jednostavno užasno! Strašno! Danteov *Pakao* je pitom u odnosu na ono što sam ja videla. A koliko na ovoj zemji ima bolesnih ljudi koji pate, bilo da su smešteni u bolnicu za umobolne bilo da šetaju slobodno; i koliko ima zdravih ljudi koji pate zato što posmatraju mučenje kroz koje prolaze ti drugi ljudi. Malo po malo oni se razboljevaju i propadaju. I koliko ima psihijatrijskih slučajeva koji

obmanjuju ljude koji ih ne poznaju jer se ponašaju normalno i nemaju žig na čelu koji pokazuje da su mentalno oboleli.

Ponekad oni dobijaju visoke položaje, žene se nevinim muževima ili ženama punim poverenja, i onda svoje rođake, svoju okolinu i porodicu, često celu poslovnu firmu - ili čak celu naciju - vuku u propast.

Ispred mojih očiju otvorio se pakao, i ja sam u očajanju stajala na rubu neizmernog okeana patnje, očajna zbog bespomoćnosti čovečanstva suočenog s tim strašnim bolom.

Nešto se mora učiniti! Svi moraju da budu obavešteni o uzrocima mentalnih oboljenja. Zdravi ljudi svuda moraju da rade zajedno i da se ujedinjenim naporima bore protiv ove nesreće.

Moje bavljenje mentalno obolelima otvorilo mi je vrata najdubljih tajni širokog niza ljudskih porodica, i bila sam zapanjena kad sam otkrila da u ovom svetu živi mnogo više mentalno bolesnih nego zdravih ljudi. Videla sam bezbrojne mentalne nenormalnosti od kojih ljudi pate, i videla sam da bi ogroman broj ljudi mogao da bude spašen pravim tretmanom; njihova psihička ravnoteža bi mogla da bude povraćena jednostavnim sredstvima, često samo promenom sredine, i tako bi se povratila sreća porodicama o kojima se radi.

Sedela sam i promišljala o tome koliko bi moglo da se učini ako bi svaka zdrava osoba posvetila sebe tom poslu. Svom snagom želela sam da se posvetim nadvladavanju ove patnje...ali kako i odakle da počnem?

I gde bih mogla da nađem neku pomoć?

Dok sam sedela tu postavljajući sebi to pitanje iznenada sam osetila da je neko u sobi pored mene. Moji eksperimenti s mentalnom telepatijom i spiritualističkim seansama su mi izvežbali nerve i doveli ih do takvog stepena osetljivosti da čak i kad bi me uveli u sobu vezanih očiju mogla bih odmah da vidim da li je ta soba prazna ili ima nekog u njoj. A ako bi bila zauzeta, mogla bih čak da kažem nešto o karakteru osobe u njoj. Sad sam osetila poznato peckavo osećanje, kao neku blagu električnu struju, koje mi je govorilo da je nešto ili neko u blizini. Ali ovog puta osetila sam poznato zračenje a da nisam znala zašto je poznato niti gde sam se ranije sa njim susrela...ovo veličanstveno, savršeno čisto, izuzetno moćno zračenje...i ponovo sam čula poznati glas u sebi: "Gde ćeš naći neku pomoć? U sebi! Zar ne vidiš da je baš u tome nevolja - svi čekaju pomoć spolja, i pošto svi *očekuju* pomoć, a ne *pružaju* je, niko ne dobija pomoć. Ali, ako bi svi

pružili pomoć, svi bi je i **primali**. Onda bi ceo svet bio oslobođen patnje!"

Odgovorila sam glasu u sebi: "Ne znam ko si ti, čak ni kakva si sila; samo čujem tvoj glas koji mi uvek govori istinu. Ti vidiš moje misli, moje unutrašnje biće koje je nevidljivo ljudima, tako da ne treba da ti kažem da želim da posvetim celi svoj život nadvladavanju patnje drugih. Čak iako sam ja samo zrnce prašine, tim jednim zrcem prašine želim da uvećam silu koja pruža pomoć. Ništa više u životu ne može više da me interesuje, ništa više ne može stvarno da me usreći dokle god neprestano u svojoj svesti ne nosim patnje drugih. Želim da budem saradnik u spašavanju sveta!"

"Pažljivo!" rekao je glas u meni. "Pazi se tih velikih reči! Biti saradnik znači obavezu i žrtvu. Onda moraš da staviš tačku na svoje nesavršenosti! Ne smeš nikad da se zaboraviš ni za trenutak. Moraš uvek da budeš na oprezu da ne učiniš ni jednu jedinu stvar u suprotnosti sa večnim zakonima života. ***Sva iskušenja kojima do sad u životu nisi uspela da se odupres vratiće se da te opet progone i jao tebi ako im se ne odupreš.*** Nijedan smrtnik ne može da se bori s božanskim silama. Nikad više ne smeš da koristiš moći koje stičeš kao saradnik ***za svoje sopstvene lične ciljeve.*** Nikad ne smeš da imaš lična osećanja ili posmatraš nešto sa svog sopstvenog ličnog gledišta. Budi oprezna! Bilo bi bolje da nastaviš da živiš svoj lični život kao drugi ljudi nego da ne uspeš kao saradnik. Upozoravam te."

"Ne plašim se," odgovorila sam. Potpuno sam završila sa svojim ličnim životom i nemam više ličnih želja. Posle svega kroz šta sam prošla i doživela, više za mene ne može biti lične sreće. Ne plašim se nikakvih iskušenja. Odupiraću im se jer više nemam iluzija. Želim da budem saradnik na velikom zadatku!"

Neko vreme nisam ništa čula, samo sam osećala veliku ljubav koja je zračila prema meni. Onda sam ponovo čula glas u sebi: "Tvoje samopouzdanje mi je dobro poznato, dete moje, ali nemoj da se zaboraviš ***ovog puta...***"

Sela sam na divan, protrljala čelo, pogledala okolo - soba je bila prazna. Ko je to bio? Ko je to? - Ili, kakva je to sila koja mi se obraća glasom koji tako dobro poznajem? Kako ja znam taj glas? Kako on to poznaje moje "samopuzdanje"? I kada to ja nisam obraćala dovoljno pažnje...da bih zaslužila da se ne zaboravim ***"ovog puta"?***

Ali nisam dobila više nikakav odgovor.

HORIZONT SE OSVETLJAVA

Prolazili su dani, prolazile su nedelje, prolazili su meseci... Čekala sam na znak, nešto što bi mi ukazalo na put koji vodi ka onome što treba da uradim, prema mojoj dužnosti, prema mojoj žrtvi... u skladu sa glasom nevidljivog koji mi se obratio, ali glas više nije dolazio...

Bez obzira koliko često sam pokušavala da uđem u posebno stanje uma i duha u kome bih ponovo osetila čudno i neopisivo brujanje i bockanje kroz celo svoje telo, kao da se kupam u soda vodi, bez obzira koliko često sam pokušavala da blokiram svoje čulne organe, da se dovedem u stanje unutrašnje prijemčivosti, spremna da čujem glas... sve je to bilo uzalud.

Bila sam zbunjena. Čekala sam i čekala na znak - uzalud. S druge strane, nisam želela da gubim vreme; tako sam došla do zaključka da bi za mene najbolje bilo da obavljam svoje svakodnevne dužnosti što je bolje moguće, nadajući se sve vreme da će mi moj unutrašnji glas pre ili kasnije reći šta treba da bude moja dužnost kao saradnika u velikom planu. Takođe sam osećala da ću morati da očistim dušu od svakog sebičnog stava ako želim da vidim istinu savršenom jasnoćom, baš kao što i prozorsko okno mora da bude čisto da bismo kroz njega jasno videli sunce. Prvi korak u tom pravcu je znati šta je zaista u meni. Čim potpuno upoznam svoje unutrašnje ja, moći ću da ga očistim i pročistim.

Počela sam da istražujem izvor i unutrašnju motivaciju svih svojih misli, svojih reči, svojih pokreta i postupaka. Kakva nesvesna sila deluje unutar mene? Odakle potiču moje misli? **Šta** je to unutar mene što me pobuđuje da kažem ovo ili ono? **Zašto** želim da uradim baš ovo, a ne nešto drugo? Kad sam bila srećna zbog nečega, istraživala sam zašto sam srećna zbog toga. Kad sam bila depresivna ili ljuta, tragala sam za razlozima za ova osećanja. Kad sam osećala da

me privlači neka osoba, ili da me odbija, odmah sam analizirala sebe da otkrijem osobine odgovorne za ova osećanja. Stalno sam posmatrala sebe da bih znala zašto volim da činim nešto, a ne volim da činim nešto drugo. Kad sam se osećala pričljivo, tragala sam za razlozima i motivima koji stoje iza moje govornosti; kad sam se osećala povučeno, tražila sam razloge za svoju rezervisanost. Analizirala sam svaku reč koja mi je izlazila iz usta da vidim da li je potpuno istinita, da li bi mogla da se pokaže kao takva da nikoga ne može povrediti. Posmatrala sam efekte svojih reči i postupaka na drugima oko sebe. Stalno sam pokušavala da u mašti zamenim mesto s osobom s kojom sam razgovarala. Kako bih se *ja* osećala kad bi *ona meni govorila reči koje ja govorim njoj? Stalno, neprekidno, posmatrala sam sebe.*

Ovo neprestano samo-posmatranje donelo mi je nebrojena blaga. Malo pomalo upoznala sam magičan svet podsvesti i nadsvesti. Došla sam do toga da prepoznajem različite manifestacije *jedne i iste sile*, od najnižih nagona do najuzvišenijeg duhovnog sebe. Došla sam do toga da shvatam da imamo slobodan izbor: možemo da se poistovetimo sa svojim instiktima ili postanemo njihovi gospodari, to jest, ostanemo *mi sami!* Naučila sam da biti slobodno ljudsko biće znači kontrolisati svoje instinkte i ne postati rob sopstvenih strasti, želja i htenja.

Uporedo sa svojom neprestanom samoanalizom, nastavila sam da izučavam psihologiju i filozofiju, a da ne zanemarujem svoje rezbarenje niti muziku. Umetnički rad pruža divnu priliku da se okrenemo ka unutrašnjosti duhovno i da promišljamo o svakakvim pitanjima.

Jednom nam je u poseti bio jedan umetnički kritičar i video moj nameštaj koji sam sama izrezbarila. Iznad kreveta bila sam okačila fauna koji svira flautu, sve izrezbareno od drveta. Kritičar me je upitao da li sam prvo modelovala ovu figuru u glini. Rekla sam mu da čak i ne znam kako se modeluje u glini i da sam je izrezbarila direktno od drveta. "Jednostavno sam otesala sve drvo koje je bilo suvišno," rekla sam.

"Da li ste studirali anatomiju?" dalje je pitao.

"Ne, studirala sam muziku i nisam mogla da pohađam dva koledža istovremeno."

Pošto je pomno promotrio moje rezbarije još neko vreme, rekao je "Šteta što niste vajarka!"

"Bez školovanja bih uvek bila diletant, a to je upravo ono što ne bih volela da budem. Međutim, ne mogu da se upišem na umetničku akademiju, jer ne želim da zanemarim muža i dete."

"U redu," rekao je, "razgovaraću s direktorom Škole za Primenjene umetnosti. Možda može da napravi izuzetak i primi vas da idete na časove vajarstva a da ne pohađate sve sporedne kurseve. Ionako vam nisu potrebni. Verujem da bi trebalo da bude moguće da pohađate umetničku školu pod specijalnim uslovima."

Tako mi je omogućeno prvo da pohađam umetničku školu i kasnije da me obučava jedan od najvećih majstora vajara tog vremena. Prvi put kad sam mu se javila, prišao mi je vrlo blizu, napeto mi zurio u lice, i rekao vrlo iznenađenim glasom "Kako zanimljivo! Vi ste prvo živo biće s egipatskim očima koje sam ikad video. Jeste li znali da imate egipatske oči?"

"Ne," odgovorila sam. Čak i ne znam kakva je razlika između egipatskih očiju i običnih očiju."

"Otvori očiju su razrezani longitudinalno po rubu oka i to čini da očni kapci leže u potpuno drugačijem položaju nego kod drugih rasa. Kada pogledate neku sliku, možete odmah da kažete prema toj karakteristici da li je slika egipatska ili ne. Ali nikad nisam ni sanjao da ću naći takve oči kod žive osobe. Današnji Egipćani više nemaju takve oči. Viđamo ih samo na slikama, baš kao što možemo da vidimo dugu, razvučenu egipatsku lobanju samo na slikama i izvanim predmetima za svakodnevnu upotrebu. Ali, gde ste vi dobili te vaše oči?"

Nasmešila sam se ljubazno i rekla: "Naprosto ne znam, profesore. Možda se vraćam praliku."

I on se nasmešio i pomogao mi da počnem da radim ...

Godinu dana kasnije on je ušao u atelje gde sam radila. Oko sebe je imao nekoliko ljudi jednog do drugog.

"Od sad," rekao je, "ne primam više školarinu od tebe. Ako nemaš svoj atelje, možeš da radiš ovde, ali kao nezavisni umetnik. Više ti nije potrebno moje podučavanje, samo praksa da bi postajala sve bolja u izražavanju sebe u ovom medijumu."

Zahvalila sam mu se na trudu i na njegovoj ljubaznoj ponudi. Pošto sam imala veliki atelje u kući i već održala nekoliko izložbi, nastavila sam rad pod sopstvenim krovom. Moj profesor mi je ostao dobar prijatelj i navratio bi povremeno da vidi kako napreduje moj rad.

Rad me je činio srećnom - potpuno srećnom, čak zanesenom. Vreme, prostor i svet oko mene prestajao je da postoji; nisam osećala fizičke želje, glad ili žeđ - čak sam potpuno zaboravljala na sebe. Primetila sam da je neka sila uticala u moje nerve dok sam se koncentrisala na rad, i da je ta sila vršila umirujućii uticaj na moj um i telo. Mnogo puta kad sam se skoncentrisala na rad i nisam mislila ni na šta drugo, iznenada bih spoznala neku istinu koja nije imala nikakvu vezu s mojim radom. Na taj način često sam dobijala odgovore na filozofske, psihološke ili druge nerešene probleme koji su mi zaokupljali misli. U takvim slučajevima zastajala bih nepokretno za trenutak, s alatkom za modelovanje u ruci, dok je moje unutrašnje oko procenjivalo novu istinu, novo otkriće. U takvim trenucima osećala sam se kao da mi je glava upravo probila kroz plafon jedne sobe i izronila iznad poda gornje sobe. Bilo je divno osećanje unutrašnjim okom gledati okolo po toj novootkrivenoj gornjoj sobi i proučavati sva skrivena blaga koja su tamo ležala. Ti sjajni bljeskovi inspiracije počeli su da se pojavljuju sve češće i češće, ne samo dok sam modelovala u glini ili svirala klavir, nego skoro svaki put kad bih se skoncentrisala na nešto.

Jednom sam doživela nešto veoma čudno! Ovog puta, međutim, to se nije dogodilo tokom mog rada, nego kasno uveče, baš kad sam se spremala da zaspim.

Naši kreveti su bili jedan kraj drugog, i oboje smo imali običaj da malo čitamo u krevetu pre nego što zaspimo. Te posebne večeri oboje smo neko vreme čitali. Najzad sam ja osetila da sam pospana, poželeva sam laku noć mužu, isključila svoju lampu za čitanje, protekla se i zatvorila oči da bih zaspala. Zatvorila sam oči, **ali sam i dalje videla sve u sobi!** Oči su mi bile sasvim normalno zatvorene, ali bila sam u stanju da vidim sve - svaki predmet - u sobi, uključujući i mog muža koji je ležao u svom krevetu do mog i prelistavao knjigu. Brzo sam ponovo otvorila oči da vidim da li mi muž stvarno prelistava knjigu ili je ceo fenomen samo projekcija moje mašte. Ali njegovi pokreti su se nastavili baš kako sam ih videla zatvorenih očiju! Ponovo sam zatvorila oči, ali sam i dalje sve videla. Tako iznenađena, ponovo sam se podigla u krevetu, pogledala po sobi sa zatvorenim očima, i još uvek sam videla sve potpuno jasno! Samo jedno je bilo veoma čudno, naime, da nisam videla stvari u tri dimenzije, nego kao ravne i providne - baš kao što su mi kapci izgledali providni kao fotografski negativ, ili kao rendgenska slika, ali mnogo jasnije i provid-

nije. Na primer, videla sam svoju šivaću mašinu kroz njen drveni poklopac, slike na zidu u susednoj sobi kroz zatvorena vrata, odeću koja visi u plakaru, i moje male predmete kako leže bez reda na mom pisaćem stolu. Cela slika je bila kao neki otisak svih stvari kako leže jedne iza druge.

Muž me je posmatrao neko vreme dok sam gledala po sobi u raznim pravcima zatvorenih očiju.

"Šta to radiš?" najzad me je upitao.

Sva uzbuđena, odgovorila sam da mogu da vidim sve u sobi sa zatvorenim očima. On je postao radoznao i pokušao nekoliko drugih eksperimenata da otkrije da li mogu da vidim koliko prstiju je podigao, i slično. Ne samo da sam mogla da mu vidim prste, nego čak i kosti i organe u njegovom telu. Bilo je to istinski nezemaljske, ali moj smisao za humor je prevagnuo i prasnula sam u smeh što ga vidim tako providnog.

Najzad smo zaspali. Kao i obično, spavala sam mirno, i sledećeg jutra ponovo sam sve videla potpuno normalno, i to samo otvorenih očiju. I zadugo potom ova neobična pojava se nije ponovila. Nastavila sam sa svojim vajanjem kao da se ništa nije dogodilo.

Dok sam nastavljala da radim alatkama za oblikovanje, nisam zanemarivala proučavanje psihologije. Sve više ljudi je dolazilo kod mene da raspravljamo o njihovim duhovnim problemima. Na taj način nastavljala sam da stičem praktično iskustvo.

Nekoliko godina je prošlo ovako: stalan rad zimi, zajednički porodični život na obali jezera usred prirodnih lepota leti.

VIZIJE

Nastupio je period u mom životu u kome sam imala vizije dok sam bila potpuno budna. Mnoge od njih su imale tako ogroman uticaj na mene i na moj dalji život da moram da pomenem najvažnije od njih.

Pred kraj svakog leta moj muž i ja smo išli na proputovanja po raznim zemljama. Jedanput, kad smo se vraćali iz Italije, zaustavili smo se u Dolomitima da bismo planinarili. Tu sam doživela jednu od vizija koja je na mene ostavila najdublji utisak u životu.

Jedne večeri posle iscrpljujućeg dana u planinama, vratili smo se u hotel i ja sam legla. Sunce je sijalo tako intenzivno i žestoko dok smo pešačili da je izgledalo kao da je svaki pojedini zrak bio koplje upereno pravo u moja leđa i moje srce. Gigantski crvenkasti zidovi stena odbijali su sunčevu svetlost u svim pravcima, kao da su je umnožavali hiljadu puta. Cela atmosfera je bila demonska; sve je blistalo od vrućine kao da smo išli po predvorju pakla. Stvarno sam bila srećna kad smo napokon krenuli prema kući, a sunce koje je žarilo kao bacač plamena najzad nestalo iza horizonta.

Otišla sam u krevet rano i ispružila se, spremajući se da zaspim. Baš u tom trenutku iznenada sam osetila kao da plafon pada na mene...kao da padam u ambis bez dna...padam ka sigurnoj smrti. Doktor, pozvan na očajničko preklinjanje mog muža, našao je da sam pretrpela srčani napad. Dao mi je injekciju. Noć se vukla, a kad je došlo jutro, puls mi je još uvek bio tako slab da je bio jedva primećan. Mučena osećanjem ništavnosti, saznala sam šta znači plašiti se smrti. Po svom običaju, posmatrala sam se pomno, čak i u tim okolnostima, otkrivajući da je strah od smrti fizičko stanje. U mojoj svesti bio je mir i spokoj, nije bilo uopšte nikakvog straha od smrti; ipak, patila sam od takvog užasnog straha od smrti da jedva mogu da nađem reči da to izrazim. Bilo je to nepodnošljivo. Nisam više bila

potpuno u ovom svetu, a još ne u sledećem. Lebdela sam u ništavilu, trpeći tako strašno da sam mislila da bih pre umrla nego i dalje trpela to mučenje. Odustala sam od borbe, odlučivši da svesno uđem u smrt da bih pobegla od ovog straha od nje.

Međutim, baš kad sam htela da skliznem svesno u to ništavilo od koga sam se tako plašila, prostor oko mene se iznenada raširio u svim pravcima, a beskraj pružio pred mojim zaprepasćenim pogledom. U tom beskraju videla sam jedan dugačak, dugačak put kako krivuda napred, a na njegovom kraju, iza svega materijalnog, stojeći u večnosti, veličanstveni lik muškarca sačinjen od zaslepljujućeg svetla, s rukama ispruženim u neopisivoj ljubavi. Izgledao je beskonačno daleko od mene, a njegov lik je blistao tako intenzivno moćnim svetlom da nisam mogla da mu vidim crte lica. Ipak, prepoznala sam ga kao *Spasioca* sveta.

Na putu, ovalna bića koja su izgledala kao jaja kretala su se polako napred. Kako su se kretala zajedno, ličila su mi na mnogo ovaca, viđenih iz takvog ugla da su im samo leđa bila vidljiva, a ne i noge. Ja sam stajala na početku ovog puta i morala da im pokazujem put. Oni su trupkali pored mene polako u neprekidnoj reci, krećući se u pravcu pojave od svetla koja ih je čekala ispruženih ruku. Oni koji su došli do njega, ušli su u njegovo svetlo i nestali, utapajući se u njegovu blistavu slavu. Ceo dugačak put bio je pokriven naizgled beskrajnom rekom tih ovalnih bića koje sam ja prepoznala kao *ljudske duše*. Ja sam im pokazivala put i nastavljala da im ukazujem kojim pravcem da idu, dok se sve više i više ovih duša približavalo.

Počinjala sam da shvatam da neću umreti, jer još uvek imam da obavim ovaj posao, i da uopšte ne mogu da umrem dok ne ispunim taj zadatak. Shvatila sam takođe da ću obavljati taj posao veoma dugo, dok moj pesak u velikom kosmičkom sunčanom časovniku ne iscure i ja sama se ne vratim svojoj domovini svetlosti gde će me čekati ljubav koja stalno zrači.

Beskrajan mir me je obuzeo, a srce je počelo da mi radi normalnije, mada je još uvek bilo slabo. Pogledala sam u muža koji me je posmatrao zabrinutog lica. Opet sam mogla malo da pomerim jezik, i šapnula sam mu da mi je bolje. Jadni dragi dečko je zaplakao kao dete od čiste radosti što ponovo mogu da govorim i što mi se svetlo vraća u oči.

Posle još jednog dana provedenog u krevetu, oporavila sam se dovoljno da bih bila u stanju da opet putujem. Još nekoliko dana i sve se vratilo na normalu.

Za vreme naših letnjih boravaka na obali jezera bila sam gotovo uvek prijemčivija za vizije i u stanju veće osetljivosti za slanje i primanje telepatskih poruka. Jednom, za vreme našeg letnjeg odmora, otišli smo na spavanje posle jednog srećnog dana. Kuća je postala tiha, i ja sam zaspala pokraj svog muža. Sanjala sam svakojake haotične, naizgled nepovezane slike, i onda sam u svom snu iznenada začula korake...spore, otegnute korake. To me je nateralo da shvatim da sam zadremala dok sam sedela na vrhu dugog niza stepenica. Zadugo nije bilo nikog da prođe od koga bih mogla da isprosim bilo šta. Sad me je zvuk nekoga ko se približava probudio. Za nekoliko trenutaka bila sam potpuno budna, široko otvorenih očiju. Tad sam videla da su spori, otežući koraci koraci jednog veoma starog, slomljenog čoveka koji se dovukao s bolom do mesta koje sam ja zauzimala i da se sad sprema da sedne s druge strane ovog stepeništa.

Ove stepenice vodile su od mesta gde smo mi bili, u izdignutom čošku grada, i spuštale se dole do centra grada. U delu oko nas bilo je mnogo državnih gradskih kancelarija, hiljade ljudi je moralo da se popne uz ove stepenice i side niz njih svakog dana. Samo sada, u podne, bio je kratak prekid u inače postojanoj reci ljudi. Bilo je to dobro mesto za mene da sednem. Krov na ulasku stepeništa me je štitio od kiše, i prihod mi je bio dobar. Imala sam svoje "stalne mušterije" koji su mi davali milostinju svakog dana na putu do svojih kancelarija. Ali, kakva drskost od tog starog prosjaka da se i on tu smesti! Sigurno će mi naškoditi. Ljudi koji prolaze neće davati dvojici prosjaka istovremeno, i tako ću sigurno izgubiti pola svog prihoda.

Gledam ga nestrpljivo i hoću da mu kažem da ide negde na drugo mesto da prosi; ovo je moje mesto i na njemu je da se pokupi! Gledam ga i jedno nesigurno osećanje me obuzima. Zurim u njegove oči i iznenada se osećam nelagodno. Vidim da je i on zbunjen. Pravi pokret kao da će pobeći, ali je prekasno. Prepoznajem ga, i on prepoznaje mene. O, Oče milosrdni, to je *on!* Evo čoveka koga tražim celog svog života, čoveka koji me je napustio, čoveka koga nikad nisam mogla da zaboravim. A sad on stoji preko puta mene, prosjak baš kao i ja. O, zašto, o zašto moramo da se ponovo sretnemo *ovako!*

Gledam ga, njegovo zborano staro lice, i njegovu kožu. Njegove usne vise mlitavo i opušteno; njegova tanka, zamršena kosa i brada su zapušteni: odeća mu se sastoji od starih, iznošenih rita. Šta je postalo od zgodnog, elegantnog mladog kavaljera kakav je nekad bio? Gleda me s bolom i patnjom, svestan svog duga...postidjen. Nje-

govo staro, izborano lice se krivi. Njegove slabašne i uvele usne se opuštaju naniže i on počinje nemo da plače. Diže ruku da izbriše suze, i ja mu vidim ruke pokrivenne krhkom kožom, ispucale i pune rana; njegove dugačke, prljave nokte; njegove ukočene, zapuštene, odvratne, gihtične prste. O, te ruke koje su nekad bile tako lepe, tako elegantne, tako dobro negovane... te ruke koje sam nekad bila tako srećna da ljubim...

Onda gledam u svoje ruke...O, užasa! ...one su isto tako stare i zapuštene kao njegove. Podigavši ih, vidim svoje sopstvene prste iskrivljene i kvrgave od gihta, kožu mojih ruku ispucalu i krvavu na hiljadu mesta. Od kad su moje ruke postale tako užasne, tako odvratne? Ne znam! Nikad nisam pomišljala da se posmatram. Živela sam kao mesečar koji hoda u snu. Sad, kao da se budim iz mrtvila, počinjem da se sećam. Kao da neka teška, neprobojna magla koja mi pokriva svest sad počinje da se povlači i pruža mi čist pogled. Pravim kratak pregled celog svog života, svog položaja među ljudima koji su se prema meni ponašali kao da sam polu-životinja, bez ljubavi, bez sažaljenja. U svom polusvesnom stanju, podnosila sam sve, njihove mnogobrojne udarce, njihovu bezdušnost, njihov podsmeh kad su se oni - ljudi na farmi - rugali mojim nesavršenostima i mojoj bespomoćnosti. Kako sam mogla da mislim na to kako mi ruke izgledaju, ili na svoju spoljašnost uopšte? Kad sam bila mlada, ponekad sam želela da budem lepa da *njemu ugodim*. U tim danima vezivala sam šarene trake u kosu, ali pošto sam izgubila njega i bebu, nije mi više ni do čega bilo stalo.

Nikad više nisam uopšte pomišljala da se pogledam u ogledalo, i nije me bilo briga kako mi ruke izgledaju. Samo sam brinula šta mi ljudi stavljaju u ispružene ruke koje prose. Da, sad se iznenada sećam jasno da su mnogi ljudi, dok su pružali ruku da mi stave novčić u šaku, a ja ga nestrpljivo grabila, brzo povlačili svoju ruku od moje i ispuštali novčić da mi ne bi dotakli prste. Sad razumem. Sad sam i ja zgađena dok gledam u svoje oronule ruke...dok gledam svoje prljave, smrdljive prosjačke rite. Pitam se kako li mi izgleda lice? O, da me samo on nije tako surovo naspustio, nijedno od nas dvoje ne bi sad bilo u tako strašnom stanju zapuštenosti, i ja ne bih izgubila dete...Zašto? Zašto je sve to moralo da se desi? I zašto moramo da se sretnemo ponovo na ovaj način? Naši životi su završeni! Nema načina da nešto ispravimo! Sve je gotovo ... prekasno ... prekasno!

Neizrecivo beznade me obuzima i tonem u potpuno očajanje. Strašan bol mi probija celo biće. Osećam da mi srce puca. Grč mi steže srce kao u gvozdenom stisku. Onda sve postaje crno preda mnom... sve nestaje... Padam u provaliju ništavila.

Neko stenje, škripi i zadihano dahće... Čujem to i hoću da vidim ko je., polako se oko mene osvetljava, i potom mi se pogled zaustavlja na muževljevom prestrašenom licu. Iznenada shvatam da sam ja ta koja se bori da diše. Uspravljam se u krevetu, i on me očajnički tresе. Kad vidi da ga prepoznajem, uzdahne s olakšanjem i pita me poluprestrašenim glasom:

"Sta ti je? Je li ti sad opet dobro? Ukočio sam se od straha. Probudio sam se od tvog stenjanja. Sedela si u krevetu široko otvorenih očiju, ali me nisi prepoznavala. Gledala si pravo kroz mene, pravo u prazno... nisi me čak ni videla. Sta ti je? Zaboga miloga, kaži mi šta ti je!"

Gledam ga, otvaram usta da odgovorim, ali ne mogu da izustim ni jedan jedini zvuk. Grlo mi je i dalje stisnuto i zatvoreno od čistog užasa. Malo pomalo dolazim svesti dovoljno da obrazujem reči koje on može da čuje i razume: "Ne sad - ne mogu da govorim sad - sutra!"

Muž prestaje da mi postavlja pitanja, i ja padam nazad na jastuke. On mi uzima ruku u svoju dok me pažljivo posmatra. Onda, videći da sam se ponovo smirila, gasi svetlo.

Sledećeg jutra, dok smo sedeli zajedno u bašti, ispričala sam mu svoju viziju od prethodne noći.

Bila sam prosjakinja koja se sećala čitavog svog života, i ja **sam** ili sam nekad bila - ta prosjakinja. **Ja** se sećam jasno svega što sam nekad doživela kad sam bila ta žena. Bio je to moj sopstveni život koji mi je iznenada dopro do svesti.

"Bila sam napuštena služavka," nastavila sam da pričam mužu, "koja je živela na velikom seoskom imanju. Nisam imala oca, i nisam se sećala da sam ikada imala bilo oca bilo majku. Među mnogim ljudima koji su me okruživali dok sam odrastala, bio je jedan kočijaš koji se starao o konjima, sluge koje su cepale drva i hranile lovačke pse, kuvarica koja je radila u velikoj kuhinji i mnogo drugih devojaka koje su radile u kuhinji, dvorištu i kući. To je mesto gde sam odrasla, i to je sve što sam poznavala kao dom. Od kad sam mogla da se setim ljudi su mi naređivali, i morala sam da radim kojigod posao da su mi davali. Kad sam odrasla, takođe sam morala da pomažem u velikoj

kući gde je živeo naš gospodar i njegova porodica. Bila je to ogromna kuća s mnogo soba, i saznala sam od sobarica da su sobe i njihov nameštaj svi veoma lepi. Nikad mi nije bilo dopušteno da uđem u njih jer nisam imala cipele, a samo slugama sa cipelama je bilo dopušteno da budu unutra. Ja sam bila služavka napolju. Sve sobe su se otvarale prema jednom veoma, veoma dugačkom hodniku, i moj posao je bio da održavam taj hodnik čistim. Donosila sam ogromna vedra vode sa bunara. Onda sam, klečeći, ribala velike šarene pločice četkom. Još uvek vidim te pločice sasvim blizu svog lica dok se naginjem nad njih i ribam, ribam, ribam, pomeram se unazad jedan red i onda ribam druge. Povremeno prosipam vodu na pod i nastavljam da ribam, red po red... bez kraja! A kad konačno završim, moram da operem hodnik gornjeg sprata. Dani prolaze... meseci i godine, a ja nastavljam da perem i ribam te iste kamene podove. Zadovoljna sam i retko mislim na bilo šta osim na posao koji moram da obavim. Volim da perem te podove s pločicama. Oni su šareni, a ja volim šarene stvari. Zauzvrat toga što radim, mogu da jedem u kuhinji i spavam u sobici iznad štale iza kuće. U dvorištu često vidam kočije koje ne pripadaju našem gospodaru. One pripadaju njegovim gostima koji su već sjahali na ulaznim vratima. Kočijaši voze njihove kočije u dvorište, isprežu konje, vode ih uokolo u krug dok se ne ohlade, potom ih vode u štalu da tu provedu noć. Mnogi gosti dolaze u lov i onda su moji hodnici puni blata. Ti mnogobrojni muškarci idu s blatnjavim čizmama i ja moram da ustajem u cik zore da operem svoje hodnike da bi bili čisti kad moj gospodar i njegovi gosti ustanu.

Jednog dana kad se slučajno nalazim u dvorištu, čudesno lep mladić izlazi iz kuće, prelazi dvorište i ulazi u štalu da se pobrine o svom konju. Osedlava konja, uzjahuje i odlazi. Kao pogođena čarolijom, dižem pogled na njega. On je tako čarobno lep, i jednom čak gleda u mene! Obožavam ga kao da je bog, i kasnije, tokom te iste noći kad me poseti u mojoj sobici, dopuštam mu s radosnim prepuštanjem da radi sa mnom šta god želi. Njegovo lice sija kroz magle koje mi pomračuju um... duge i zanesene minute provodim u njegovom naručju...

Pošto je on često dolazio u lov, život mi je bio sačinjen od srećnih dana kad je bio tu i dugih dana čekanja da se vrati.

Kroz godinu dana došla je naša beba. Kuvarica mi je pomogla kad sam potražila pomoć i onesvestila se pred njenim vratima. Nisam znala šta se dešava. Ali, pošto sam izdržala strašan bol i kad su

mi položili bebu u naručje, osetila sam u srcu toplinu za nju. Po prvi put u životu bila sam stvarno srećna. *Nekome sam bila potrebna; nekome sam značila sve!* Kuvarica je razgovarala s gospodaricom koja je došla, pogledala mene i dete i dala pristanak da dete ostane sa mnom. Radiću, obećala sam, napornije no ikad pre, samo ako mogu da zadržim svoje dete...

Kada se on, otac mog deteta, vratio ponovo u našu kuću u posetu i popeo se i moju sobicu da me opet vidi, po svom običaju, ponosno sam mu pokazala dete i zamolila ga da mi dopusti da radim u njegovoj kući, na njegovom imanju, da bih mogla da ga služim. Prvo je užasno uzmakao i onda je nastavio da govori kako uopšte nije sigurno da je on otac. "Ko zna", rekao je, "koji sluga unaokolo može biti otac!" Uzalud sam pokušavala da mu objasnim da me nijedan muškarac nikad nije dotakao, da sam se branila kao divlja životinja, i da sam samo njemu dozvolila da radi sa mnom šta želi. Uzalud sam ga preklinjala da mi dozvoli da radim u njegovoj blizini, obećavajući mu da mu neću dosađivati niti ga uznemiravati samo ako mogu da budem blizu njega. Neko vreme je slušao. Onda, kad sam klekla pred njim, obgrlivši mu kolena, odgurnuo me je i otrčao u noć. Nikada ga više nisam videla. Da li se ikad vratio u kuću ili ne, ne znam. U svakom slučaju, nikad nije više ušao u naše dvorište. Uzalud sam čekala godinu za godinom. Nestao je iz mog života. Ali, beba je bila tu! Značila mi je sve. Ispunjavala mi je svaku budnu misao. Značila mi je više od samog života!

Ribala sam šarene pločice u hodniku i mislila na svoju bebu... Izvlačila sam vodu iz bunara i mislila na svoju bebu. Žurila sam s poslom čak više i napornije, da bih mogla biti s detetom. Bila je to devojčica, lepa i inteligentna kao njen otac. Uvek je radila suprotno od onog što sam joj rekla, ne podnoseći protivljenje. Što sam više postajala njen rob, sve je rnanje ljubavi prema meni pokazivala. Dok je bila još uvek sasvim mala, bila je gruba i neposlušna prema meni. Ništa što sam govorila ili radila nije joj se dopadalo, i najviše je volela da me ostavi i trčkara po okolini sama. Ponekad je išla tako daleko da se vraćala tek sledećeg dana. Bila sam očajna i, kad je posao bio gotov, izlazila u noć da pokušam da je nađem. Kad bi se vratila sutradan, svetio bi se vratilo u moj život i sve je opet bilo u redu.

Jednog dana moje dete me je ostavilo i nije se vratilo. Čekala sam u oćajanju, pretražila okolni predeo - čekala i tragala - ali bez uspeha, moje ćerke nije bilo. Sunce je nestalo iz mog života, moj svet

je iznenada postao prazan; nisam imala ni za šta više da živim i bila sam potpuno nesposobna da radim. Posle nekog vremena nisam to više mogla da izdržim i pošla sam da tražim svoje dete. Nikad se nisam vratila. Putovala sam iz grada u grad i iz sela u selo pitajući ljude da li su videli moje dete. Godine su prolazile, a ja sam i dalje tragala. Tragala bez nade, nastavljajući iz čiste navike, terana unutrašnjim nemirom. Ljudi su mi davali hranu da jedem, i kako je odeća počinjala da se tanji i cepa, davali bi mi stare iznošene rasparene ostatke odeće. Nastavljala sam da idem od mesta do mesta, dalje i dalje...

Jednom u svom lutanju srela sam kuvaricu s kojom sam radila na imanju. Ona se u međuvremenu udala i živela je sa svojim mužem u tom gradu gde sam je srela. Odvela me je kući, dala mi da večeram i ispričala mi da je otac mog deteta..."

Tu me je muž iznenada ščepao za ruku i prekinuo moju priču. Beo kao krpa, drhtavim glasom, rekao je: "Čekaj, čekaj! Ja ću nastaviti priču. Znam šta se dogodilo. *Sećam se šta se onda dogodilo!* Dok si pričala, sve mi je iznenada postalo jasno. Prepoznao sam sebe i znam da sam ja bio taj čovek koji te je napustio. Znam da sam bio strašno lakomislen onda i da mi je nedostajalo odgovornosti. Živeo sam samo da se zabavim i razbacivao sam novac obema rukama do dana kad sam izgubio sve.

Imovina moje porodice je prodana na javnoj licitaciji, a ja sam bio primoran da napustim svoju zemlju i svoje plemićko dobro. U početku sam se okrenuo prijateljima koji su provodili vreme u piću i kockanju sa mnom i na drugi način mi pomogli da spiskam svoje nasledstvo. Ali, posle nekoliko nedelja oni su mi dali do znanja da je moje prisustvo u njihovim domovima suvišno. Ovakvo iskustvo se ponovilo i s drugim takozvanim prijateljima sve dok nisam postao potpuno zgađen sobom, kao i njima. Negde u to vreme, jedan pravi prijatelj me je posavetovao da radim. Želeo sam da počnem iz početka i iskreno sam pokušavao da nađem posao, ali niko nije uzimao ni mene ni moju potragu za poslom ozbiljno. Ja nisam znao *kako* da radim, niti šta treba da činim. I tako sam tonuo sve niže i niže. Najzad sam došao na fiks ideju da je moja tragična sudbina Božija kazna što sam tako podlo napustio tebe i naše dete. Otišao sam da posetim prijatelja u čijoj kući si radila. Nisam imao nikakav drugi zadatak osim da otkrijem šta se desilo vama dvema, ali, kad sam došao, već te nije bilo, i niko nije znao gde si. Kako je vreme prolazilo, nalazio sam sve manje i manje prijatelja voljnih da mi pozajme novac.

Kad je došlo vreme da niko od mojih nekadašnjih prijatelja nije hteo da me primi i da mi da "pozajmicu", i kako sam zalazio u godine, počeo sam da tražim pomoć od potpuno nepoznatih ljudi. Tako sam malo pomalo postao prosjak, lutajući po zemlji, putujući iz mesta u mesto, i provodeći noć gdegod bi mi dobrodušni ljudi dozvolili da spavam u njihovom ambaru ili štali. Fizički, kao i finansijski, padao sam dublje i dublje u propast. Uz glad koja me je mučila sve više i više kako sam zalazio u godine, konačno sam stigao do tačke kad više nisam uopšte imao ponosa niti samopoštovanja i kad sam počeo da prosim javno po prometnim uglovima ulica. Tako se dogodilo da smo se najzad sreli kao prosjaci."

Slušala sam nestrpljivo sve što mi je pričao, jer je to bilo tačno onako kako sam znala da je. Znala sam od samog početka da je moj muž stari prosjak, i bila sam zadivljena i zapanjena što se i on seća tog prethodnog postojanja s tako mnogo detalja kao i ja. Događaji kojih se sećao podudarali su se tačno sa onim što mi je kuvarica ispričala kad sam je posetila, naime, da je proćerdao svoje nasleđe i imanje, i da je jedanput - mnogo kasnije - navratio na plemićki posed gde sam ja nekad radila u nadi da će me naći. Ništa nije ostalo od zanosnog mladog kavaljera kakav je on nekad bio. Iz puke zapuštenosti i nedostatka poštenog napora, već je bio postao ljudska olupina, lutajući po okolini i tražeći milostinju. Pošto sam srela kuvaricu, vratila sam se na naše staro imanje da se raspitam zna li neko njegovu adresu. Ali nije bilo nikog ko zna gde je on otišao niti gde bi se mogao naći. Kako sam zalazila u godine, postajalo mi je sve napornije da putujem. Na posletku sam se skrasila u gradu i zarađivala za život proseći pokraj stepeništa. Tu smo se mi konačno ponovo susreli i tu sam provela svoje poslednje časove. Jer, kad sam ga prepoznala i shvatila da sam protraćila ceo život i da nema načina da se nešto ispravi jer je suviše kasno... suviše kasno... naše dete je izgubljeno i moj život je završen... Umrla sam baš tu sedeći na kamenu na uglu. Moje sećanje se tu zaustavlja...

Dugo smo se gledali bez reči, jedva verujući da se tako nešto može dogoditi dvoma inteligentnim ljudima u ovom modernom svetu. Ono što smo upravo doživeli ne može biti objašnjeno nijednom od savremenih teorija naslednosti ili psihologije. ***Mi smo znali da se sve zaista i istinski desilo baš tako!*** Nije tu bila uključena nikakva mašta!

Iskustvo da se sećamo ovog ranijeg susreta potreslo nas je oboje do dubine duše. Dugo smo sedeli jedan kraj drugog u potpunoj tišini, dok su nam se misli vrtele u krug. Konačno je moj muž rekao: "Nikad se ranije nisam pitao zašto sam, od svoje rane mladosti, strogo izbegavao piće, karte i druge igre na sreću, ples i sve druge oblike društvenog života. I to uprkos činjenici da je veoma u mojoj prirodi da uživam u piću, plesanju i zabavi. Sad razumem zašto je, pošto sam proćerdao svoje nasledstvo živeći razuzdano i bio primoran da živim prezren u bedi, u mojoj svesti bila veoma duboko zakucana ideja da nikad više ne smem da pijem, nikad više da se kockam, nikad više da budem nepažljiv i lakomislen.

Odonda sam naučio da prepoznam vrednost novca. I došao sam do toga da shvatam da vrednost *ljudskog bića počinje kad je ono u stanju da zaradi za život za sebe i svoju porodicu*. Svi ti stavovi sad leže duboko ukopani u mojoj podsvesti zbog onoga što sam naučio i do čega sam došao u toj inkarnaciji. Zato sam, u svom sadašnjem životu, bio tako željan da učim - samo da učim tokom svih godina moje mladosti. Podsvesno znanje i prepoznavanje tih činjenica bilo je ono što mi je davalo snagu da odolim i kažem "ne" kad su mladići s kojima sam išao na koledž izlazili da se zabave. Uvek sam se plašio da će mi se desiti nešto strašno ako dozvolim sebi da se upetljam u njihove zabave i društveni život. Sad shvatam da sam se samo plašio bede koja je bila rezultat mog obesnog i nemarnog načina života u tom prethodnom postojanju. Moja duboka antipatija prema piću i kocki i moje shvatanje da nikad ne smem da se upustim u takav način života bili su ukorenjeni duboko u mojoj podsvesti."

"Da," odgovorila sam, "i pošto si bio potpuno dokon u tom životu, sada si preterano vredan i misliš samo na posao."

"Tako je. U drugoj polovini tog mog postojanja ja sam *želeo* da radim, ali nisam naučio neki zanat i nisam znao šta znači rad. Kad sam tražio posao, ljudi su odbijali da me shvate ozbiljno... ne bi mi čak ni poverili da nešto uradim. Kasnije, tokom mojih vagabundskih godina, stranci bi se sažalili na mene i dali mi posao - da cepam drva, utovarujem kola, berem grožđe, tresem tepihe - i dok sam radio te fizičke poslove neveštih rukama nenaviklim na rad, počeo sam da osećam veliku i nadmoćnu želju da naučim nešto korisno... da budem bogat u veštini i u znanju. I tako sam u ovom životu naučio sve što sam mogao, i nameravam da nastavim da učim do kraja svog života!"

Kad je izgovorio reči "do kraja svog života" osetila sam kao da se neka gvozdena ruka steže oko mog srca. Gde ćemo moje dete i ja biti na kraju njegovog života? Ukočila sam se od straha... to je zakon prirode: *kad udarimo rukom o zid, zid nam vraća, udarac bez svoje namere! Nije zid taj koji nam u stvari uzvraća udarac, nego se naš sopstveni udarac odbija unatrag. U svakom slučaju, šta god da udarimo, uvek nam vraća isti udarac koji mu uputimo.* Ne, ne želim da odmislim taj predosećaj jasno do kraja. Mi ga nećemo napustiti... ne... ne... ne!

Onda sam razmišljala o odnosu između svog prošlog i sadašnjeg života. Šta je bio razlog za tu moju slabost, za moje življenje u toj mentalnoj izmaglici? I zašto sam, bez ikakvog prelaza, sada blagoslovena talentima i sposobnostima? Nisam mogla da nađem odgovor na to.

Danima smo bili pod utiskom ovog ogromnog iskustva, ali smo se uskoro zatekli kako idemo na plivanje i vožnju čamcem sa prijateljima iz susedstva; tako su naša sećanja iz prethodnog postojanja uskoro počela da blede. Oboje smo bili suviše praktični da bismo lupali glave oko veoma daleke prošlosti. Moj muž je ionako uskoro morao da ode pošto je njegov odmor bio završen. Ja sam i dalje ostala s drugim članovima naše porodice i njihovom decom.

Celo područje velikog jezera bilo je vulkanskog porekla, i lokalne radijacije su verovatno delovale na mene tako jako da sam tu često imala vizije.

Ja sam po prirodi sklona da budem veoma trezvena i uvek pokušavam da nađem prirodan uzrok svemu što doživim. Nikad nisam bila sklona da verujem u duhove ili demone, i kad su mi ljudi pričali priče o pojavljivanju duhova i noćnim prikazama koje je trebalo da se događaju skoro svake noći u ovom ili onom zamku, ja sam se samo smeškala snishodljivo kao što to čine neiskusni, misleći u sebi da te osobe puštaju da ih zanese mašta. Poslednje što bih "zamislila" je da ću ja sama imati takva iskustva. Štaviše, karakteristika vizija je da čovek nikad ne uspeva da ih ima delovanjem volje. S druge strane, one mogu da dođu potpuno iznenada i neočekivano kad je čovečiji um zaokupljen drugim stvarima.

Baš tog istog leta pošto se moj muž vratio na posao u gradu, svi smo se povlačili da se odmorimo posle jednog radosnog dana. Ušla sam u svoju sobu gde je moj sinčić već čvrsto spavao. Legla sam, uga-

sila sveću - na tom dalekom mestu nije bilo struje - i pošla na spavanje.

Ne znam koliko sam dugo spavala kad sam se iznenada probudila, svesna nekog zvuka u sobi. Zvučalo je kao da neko pipajući traži put po mraku. Mašila sam se kutije šibica, brzo upalila sveću... i trenutak kasnije bacila se prema strašnoj prikazi koja je *već* nosila moje dete u rukama i pokušavala da pobegne. Bilo je to žensko obličje, slično slikama veštica koje vidamo, i kad sam je iznenadila svetlom, pokušala je da se išunja iz sobe na užetu od žice koje je vodilo od naših kreveta kroz prozor. Bacila sam se na nju, zgrabila svoje dete i pokušala da ga otmem od nje. Ona ga je čvrsto držala, i otpočela je strašna borba. Veštica se već malo popela na žici. Izgledalo je skoro kao da je na ovaj ili onaj način ona povezana s njom, kao da iz žice struji neka sila koja joj daje snagu. Ali nije mogla da umakne, jer sam se ja očajnički priljubila za svoje dete. Svaka od nas stezala je telo mog dečaka gvozdenim stiskom, vukući ga tamo - amo dok smo se borile. Nekako sam intuitivno osećala da ona može da se drži za moje dete samo za kratko vreme, i, ako ne bude uspela da ga otme od mene u tom kratkom periodu, moraće da pobegne praznih ruku. Tako se žestoka borba nastavljala dok ona nije iznenada i potpuno neočekivano oslobodila dete, skliznula iz sobe na žici i nestala u tami...

A ja...? Klečala sam u svom krevetu; moj sin je ležao kraj mene, potpuno spokojno, udobno pokriven, i čvrsto spavajući. Ali sveća je gorela na mom noćnom stočiću. Da li sam sanjala? Da li sam zaboravila da ugasm sveću pre nego što sam zapala? Ne, palidrvce je još uvek sijalo pored nje, kao dokaz da tek što sam upalila sveću. Cela scena mora da se dogodila u vremenu od nekoliko trenutaka. Da nije tako, palidrvce ne bi bilo još uvek vruće. Ne, *nisam sanjala!*

Ugasila sam sveću, legla nazad u krevet, i pokušala da umirim galopirajuće otkucaje svog srca. Šta je to bilo? Veštica? Da li postoje takve stvari? Šta je to veštica? Zašto slikari uvek slikaju istu vrstu veštica, i odakle ta figura potiče? Kako se uopšte dešava da postoji tako nešto kao što su veštice, i zašto ljudi tvrde da veštice jašu na drškama metli? Ako su veštice zaista samo izmišljotine, plod mašte, zašto njihovi crteži i skice izgledaju skoro isto širom sveta - prikazujući ih s dugačkim, šiljatim, opuštenim nosevima, grbavim leđima, i drškama metli u rukama? Zašto se veštica nikad ne prikazuje sa zgrčenim stopalom? Zato što ljudi kažu da đavo ima zgrčeno sto-

palo. Ali kako oni znaju pouzdano da *đavo ima zgrčeno stopalo*, a veštica nema? Ko je ikad video đavola i vešticu? Sad imam neku predstavu o tome zašto se veštice crtaju s drškama metli u ruci. Veštica koju sam ja videla držala se za tu žicu, a onda je izletela kroz prozor na njoj, lako sam mogla da je zamislim da jaše na dršci metle. Mogu da razumem zašto neobrazovani seljaci koji ništa ne znaju o strujama sile misle da se veštica drži za dršku metle i odleće na njoj. Veštica je bila personifikovani sluga "zlog". Jednostavno sam to znala. Ona je bila realnost, činjenica! Da li je cela scena bila samo projekcija, iluzija? Naravno, znala sam da jeste. ***Ali šta ju je izazvalo? Odakle je potekla?*** I zašto baš takva slika? Za mene je to bila realnost i zanimljivo pitanje bilo je zašto svi koji vide takvu iluziju, ili projekciju, ili kakogod izaberemo da je nazovemo, vide je u istom obliku. Zašto svi mi nosimo tu sliku u našoj podsvesti, ako ona zaista dolazi iz naše podsvesti? Moglo bi, naravno, da se odgovori da sam ja videla slike veštica i da je to bila projekcija slika koje sam videla. Ali, nije bio takav slučaj! Jer iako je veštica bila veoma slična uobičajenim slikama koje vidamo, zapazila sam na svoje veliko iznenađenje da se njen izgled nije podudarao s njima u svim detaljima,

I odakle je poteklo to čudno žičano uže? Nikad nisam videla tako nešto ni na jednoj od slika, a ipak je bilo tamo. Staviše, posle mojih eksperimenata u prenošenju volje od jedne do druge osobe, imala sam potpuno drugačije mišljenje o toj žici, Mogla sam daje razumem kao oblik toka sile, možda čak toka volje. Ali odakle je ona poticala? I od koga? A ako struja sile može da se vidi kao neki fizički oblik, da nije sama veštica možda samo oblik sagrađen od sila koje zrače iz nekog izvora ili iz različitih izvora? I šta smo mi, ljudska bića? Odakle potiče ljudski oblik? Da nismo mi takođe vidljivi oblici sačinjen i od različitih tokova sile? Šta je "realnost"? Samo ono što može da se dotakne i uhvati? Da nismo mi, ljudska bića, takođe samo projekcije? I *da mi samo ne verujemo* da smo zaista oformljeni? Da nisu ljubav, mržnja, nada, očajanje, dobro i zlo takođe realnosti? Da ljudi ne pate ili se raduju zbog tih nedodirljivih, nevidljivih sila koje nisu ništa manje "stvarne" od dodirljivih "realnosti"? Naravno, znala sam da je fizički oblik mog deteta - "pravo dete" - kako bi ljudi rekli - ležalo mirno u krevetu za vreme moje borbe s prikazom. I podjednako sam ubedena da se cela borba odigrala samo ***između sila*** a ne ***između "rela"***, ali, da li to čini tu borbu imalo manje stvarnom? Zar nije možda prikaza veštice i deteta čak mnogo stvarnija od dečijeg

materijalnog oblika koji leži u krevetu? Šta je to materijalni oblik? Samo rezultirajući spoljašnji pokrivač sila koje sačinjavaju materijalno telo. Dakle, sila je uzrok, materijalno telo samo posledica. Šta je važnije i stvarnije?

Dugo sam nastavljala da sebi postavljam ta i slična pitanja o iskustvima koje sam imala. Za mene to je bilo potpuno stvarno. Imala sam dovoljno dokaza da nisam zaspala. A čak i da je bilo tako, savršeno je moguće doživeti potpunu stvarnost u snu!

Nekoliko noći kasnije, pošto je cela porodica otišla na spavanje i kuća se umirila za noć, i ja sam otišla u krevet. Bio je to izuzetno vreo dan, a moja soba je bila sparna i zagušljiva, tako da ne samo da sam ostavila otvorene prozore, nego i vrata koja su vodila iz moje sobe u hodnik napolju. Tako sam iz kreveta mogla da vidim stepenice koje su se pele do gornjih soba.

Dok sam tu ležala, procenjivala sam u mislima ceo taj dan. Šta sam dobro uradila? a šta ne tako dobro? Šta je trebalo da kažem ili uradim, a šta *nije* trebalo da kažem ili uradim? Onda sam u mislima pretresala šta bih skuvala sutradan, jer je domaćinstvo bilo moj zadatak. Tako su mi misli bile zaokupljene sasvim svakodnevnim, prozaičnim stvarima. Iznenada sam primetila da se dva čudna obličja približavaju od ulaznih vrata pokušavajući polako i krišom da prođu ispred mojih. Oba su bila ljudskog oblika u punoj veličini, potpuno crna kao senke. Nisam ih videla kao trodimenzionalne figure. Umesto toga, imala sam utisak da je jedini razlog što uopšte mogu da ih vidim taj što su apsorbivali svu svetlost na mestu gde bi se našli. Da se izrazim na *drugi* način, ja u stvari nisam videla sama ta bića nego rupu koju su oni stvarali u zracima svetlosti gde su se nalazili. Naučno govoreći, oni su izazivali potpunu smetnju svetlosnim zracima, i mogla sam da budem svesna njihovog prisustva samo na temelju činjenice da tamo gde su ta sva bića stajala nije uopšte bilo svetlosnih zraka. Inače su bili nevidljivi. Teško je naći izraz koji bi odgovarao ovom fenomenu. U tren oka shvatila sam zašto farmeri upotrebljavaju reč "senka" pričajući o duhovima i sablasnim prikazama. U stvari te dve figure su bile "senke", ali ne senke koje stvara nešto drugo. Naprotiv, bile su to senke samo zbog potpunog odsustva svetlosti. Nikad nisam ni sanjala da može da postoji tako potpuna tama. Kasnije mi je palo na pamet da astronomi znaju za takvu "crnu rupu" na nebu. Izazvana potpunim odsustvom svetlosti, ona je poznata kao "konjska glava" zbog svog neobičnog oblika. Oni ne

mogu da je objasne drugim terminima osim kao smetnju u svetlosnim talasima. Nešto guta i razara svetlost koja zrači iz vasiona, i mi vidimo samo ogromnu senku. Dve figure koje sam ja videla bile su sačinjene od istog odsustva svetlosti.

Na ramenima one su nosile jedan kolac sa koga je visilo nešto krajnje i neopisivo užasno. Ličilo je na oktopusa, izuzev što nije imalo nikakvu organizovanu niti organsku formu. Visilo je sa te motke kao neka amorfna masa od sirovog testa, neprestano se rastežući i onda grčeviti. Bila je to jedna odvratna, zelenkasta, gnojna, raspadajuća masa iz koje su, nekako sam znala, vrebale bolest, nesreća, katastrofe i smrt. Znala sam da je to čudovište samo koncentrisano "zlo"! Okretalo se i protezalo na motki s namernom zloćom, i ja sam shvatila da traži nove prilike i žrtve na koje da izbljuje svoju zastrašujuću moć. Videla sam senovite figure kako se kreću prema sobi moje sestre. Užasnuta, znala sam da moram da sprečim taj satanski izvor moći da ne izazove neku štetu. Hrabro se uspravivši u krevetu, vrisnula sam iz petnih žila: "Greta! Greta!"

Samo što sam vrisnula, dve senovite figure su odmah nestale, dok se demon smanjio po veličini i savio u zelenkastu fosforescentnu sferu otprilike veličine fudbalske lopte, onda se otkotrljao klizajućim i skokovitim pokretima uz stepenice. Glasom ispunjenim paklenim smehom, koga sam bila potpuno svesna iako nisam mogla da ga čujem svojim fizičkim ušima, dreknuo je prezrivo na mene: "Ti, dakle, misliš da možeš da me uhvatiš! Ha, ha, ha!" S tim rečima kliznuo je kroz otvoreni prozor i nestao u tami.

Iskočila sam iz kreveta i otrčala u hodnik da vidim šta je to. Svuda je bila potpuna tišina!

Skoro u istom trenutku, moj brat je otvorio svoja vrata na gornjem spratu, izašao na ogradu od stepeništa, pogledao dole i rekao: "Ko je to dole?"

Upalila sam sveću i odgovorila: "Ja sam. Zašto si izašao iz sobe?"

"Probudio sam se iznenada," rekao je, "kao u noćnoj mori, s osećanjem da je u kući neka užasna opasnost. Izašao sam iz sobe da pogledam okolo... a i ti si ustala. U čemu je stvar?"

Dok je on govorio, moje dve sestre su izašle iz svojih soba, a onda i poslugi, i svi su se pitali zašto sam vrištala. Ispričala sam im sve. Onda smo pretražili kuću. Pronašli smo da su vrata zaključana i da je sve na svom mestu. Zamolila sam brata da pokuša da pomeri prozor iznad stepenica da vidimo da li je možda promaja mogla da ga pom-

eri tako da se u njemu ogleda pun mesec. Možda je to bio razlog što sam videla zelenkastu fosforescentnu loptu? Ali mesec se nalazio s druge strane kuće, i bilo je potpuno nemoguće da sam ja videla njegov odraz iz svog kreveta.

Pošto ništa nismo našli, nismo imali drugog izbora nego da se vratimo u krevet. Još dugo sam i dalje čula đavolsko podrugivanje: "Ti, dakle, misliš da ćeš me uhvatiti? Ha, ha, ha!"

Nekoliko dana kasnije moj sinčić se požalio da ga boli stomak. Bila sam sigurna da je bol izazvan zapaljenjem slepog creva. Otišla sam s njim istog dana natrag u grad i odvela ga da ga ispita jedan od prijatelja mog oca koj je postao čuveni hirurg i upravnik jedne velike bolnice. On je našao da je zaista to bila upala slepog creva, ali je rekao da možemo da čekamo do jeseni da se operiše. Tako smo se odvezli natrag do obale jezera gde je moj sinčić mogao da se igra sa svojim mladim prijateljima dok ne odemo iz letovališta kad se završi leto.

Gledajući unatrag, najviše bih volela da mogu da preskočim period koji je usledio da ne bih morala da u sećanju ponovo preživim sve događaje iz tog vremena. Međutim, smatram da sam obavezna da ih prepričam u opštim crtama da bi kasniji događaji u mom životu bili razumljivi.

Dete je operisano i operacija je bila uspešna. Nedelju dana kasnije bilo mu je dopušteno da dođe kući. Za vreme dok je bio u bolnici, ćerkica moje sestre se razbolela od vrlo neobične i uporne infekcije grla. Jednom, dok sam bila kod njih u poseti, videla sam da ona ima crveni osip na koži ispod obloge oko vrata. Pretpostavljajući da je osip možda izazvan vlažnom oblogom, kožu su joj tada lečili puderom, i do sutradan osip je nestao. Do vremena kad je moj sin otpušten iz bolnice, njegova sestra je ustala, i njih dvoje su se uskoro zajedno igrali po ceo dan. Ali, bilo je nešto u izgledu mog sina što mi se nije sviđalo. Bio je bled, umoran i nedostajala mu je energija. Što je najgore, umesto da vraća snagu, on je svakim danom postajao sve slabiji i neraspoloženiji. Nedelju dana kasnije, kad sam mu izmerila temperaturu, bila sam šokirana kad sam otkrila da ima groznicu. Počeo je gorko da plače i izgledalo je da mu je iz časa u čas sve gore. Što je bilo neobično, telo mu je bilo pokriveno osipom koji je izgledao tačno kao onaj koji je njegova sestra imala na vratu. Pozvali smo najpoznatijeg dečijeg specijalistu u toj oblasti. Posle pregleda, on je pitao da li je neko u porodici imao šarlah.

"Ne", odgovorila sam, "niko."

"Jeste li sigurni da niko nije imao upornu infekciju grla?"

Tlo je počelo da mi se ljulja pod nogama.

"Da", rekla sam, "njegova sестrica od tetke je dugo imala gušobolju i sličan osip oko vrata."

Profesor se nasmešio. "Da, to je bio šarlah. Otpornost vašeg sina je bila još uvek niska i on je dobio ozbiljnu infekciju. Moraćemo da ga odmah vakcinišemo. Da li ćete se *vi* brinuti o detetu?" pitao me je.

"Da."

"Jeste li *vi* imali šarlah?"

"Ne, i neću ga ni sad dobiti. Ja sam imuna na sve zarazne bolesti."

"Ja mogu da preuzmem odgovornost," rekao je profesor, "samo ako i vas vakcinišemo."

Iz iskustva sam znala da ne mogu da podnesem nikakav serum, i pokušala sam da ga ubedim da ne treba da me vakciniše. Uzalud. Oboje smo vakcinisani serumom koji je bio u to vreme sasvim nov i jedva testiran. Osećala sam se kao jagnje koga vode na klanje! Bila sam primorana da svesno dozvolim da budem otrovana.

"Možete mi verovati na reč, to vam neće naškoditi!" Ove reči će mi dugo odzvanjati u ušima u periodu koji će uslediti. Kasnije, dok sam ležala beznadežno bolesna i otrovana, za dlaku izbegavši smrt, poželeva sam mnogo puta da mogu da pozovem tog dobronamernog doktora da bi mogao da vidi zašto lekar treba ponekad da poslušava svog pacijenta, a ne da se prema njemu odnosi samo kao prema broju. Taj serum je bio polagani, podmukli otrov...

Prvo smo morali očajnički da se borimo za dečakov život. Šest dugih nedelja sedela sam kraj njega dok mu se temperatura kretala između 104 i 105 stepeni. Posledica dugotrajne visoke temperature i reakcija na serum bili su toliko snažni da ga je srce često izdavalo. Jedan mlad lekar se uselio kod nas da bi bio spreman u svakom trenutku, danju ili noću, da injekcijom ponovo uspostavi srčani rad. Bili smo tu, nas troje u izolovanom stanu, i borili se za dečakov život.

"Ti, dakle, misliš da možeš da me uhvatiš? Mene? Ha, ha, ha!" Ponovo i ponovo u ušima bih čula đavolski glas dok sam tokom dugih dana i noći držala dete u naručju, odbijajući da ga predam. Povratila sam ga od veštice: slepo crevo mu je već bilo izvađeno. Ali, bitka sa zelenkastim fosforescentnim čudovištem još nije bila završena.

Moj sin je postajao sve slabiji kako je temperatura rasla. Profesor ga je vakcinisao novom dozom seruma. Tokom nekoliko dana

temperatura se spustila, ali je potom leva strana dečakovog grla počela da otiče. Lekari su rekli da se infekcija spustila i smestila u žlezdi, i posmatrali su oticanje da bi videli da li treba da operišu. Ono je postajalo sve veće svakim danom, tako da se dečakova glava u velikoj meri nagnula na jednu stranu. Naša borba je postajala sve beznadežnija kako je njegova temperatura nastavljala da raste. Dete je bilo u stalnom delirijumu. Pet dugih nedelja jedva da smo mogli da ugrabimo sat ili dva sna dnevno. Dete se prevrtalo tamo-amo po krevetu, umirivši se pomalo kadgod bih ga držala u naručju. Poslednjih pet dana sedela sam kraj njegovog kreveta neprestano, držeći njegovo jadno malo telo u naručju i čekajući...slušajući ga kako teško diše i čekajući...pet beskrajno dugih dana i noći čekala sam...

Nikad nisam verovala da je moguće da ljudsko biće toliko dugo izdrži bez sna. Posle pet dana i pet noći, još uvek sam držala dete u svom naručju. Tokom tih dugih časova sećala sam se da sam često čula majke kako se žale na nezahvalnost svoje dece: "Jesam li zato brinula o njemu? Jesam li zato činila tolike žrtve i sedela uz njegovo uzglavlje kad je bio bolestan? itd, itd." **Čineći to, shvatila sam da majka ne brine o detetu zbog njega, već zbog sebe!** Ima mnogo žena koje zamišljaju da su dobre i požrtvovane majke zato što brinu o svojoj deci. Ne! Po tom kriterijumu ja nisam bila dobra majka, jer sam negovala svoje dete i činila sve što je u mojoj moći da mu spasem život **-zbog sebe!** Tresla sam se na misao da ću izgubiti dete. Ne, nije to bilo zato što sam volela **dete**; bilo je to zbog **ljubavi prema sebi** da sam želela da ga spasem. Bilo je to tako važno **meni**. **Ja** sam bila duhovno tako vezana za svoje dete da nisam mogla da podnesem čak ni pomisao da bi ono moglo da nestane iz mog života. Sedela sam tu držeći svog dečaka u rukama, shvatajući sasvim dobro da to radim za **sebe** i da želim da zadržim dete **za sebe**. Držala sam ga čvrsto u naručju i pokušavala da mu dam nešto od svoje životne snage da bi ostao **sa mnom**. Da, znala sam da neka nevidljiva sila zrači iz solar-nog pleksusa svakog ljudskog bića, sila koja može da naraste do ogromne jačine kad osoba koja je u pitanju nešto želi svim srcem. Ona može čak da nadvlada gravitacionu silu zemlje. Sad sam ja želela **da povećam** silu gravitacije; želela sam da zadržim svoje dete ovde, na zemlji.

Sedela sam tu sa svojim detetom, pokušavajući da skoncentrišem sve svoje misli da bih mu podarila snagu da nadvlada strašnu bolest. Ipak, nisam mogla da molim boga da mi dete sačuva u životu.

"Stvari nikad nisu loše," setila sam se Epiktetovih reči, "loš je samo način na koji mislite o njima." *S moje tačke gledišta* bila bi najveća katastrofa da izgubim dete. Ali, ne smem da molim najveću silu, Tvorca, za nešto lično, subjektivno; jer *On* zna šta je dobro i zašto, i ja ne smem da želim da zadržim svoje dete iz kratkovidih, ljudskih razloga. A dete? Za njega je takođe sigurno najbolje da se ispuni Božja volja, kakva god da je. Zato, dok sam sedela tu sa svojim dečakom u naručju, a moje malo ljudsko materinsko ja je drhtalo od straha da će izgubiti dete, molila sam se neprestano: "Neka bude Tvoja volja...Neka bude Tvoja volja..."

Ponavljala sam to stotinama puta u tim dugim časovima, dok mi je telo postajalo sve ukočenije i ukočenije, dok konačno nije počelo da se buni. Leđa su mi bila tako utrnula da ih više nisam osećala. Pokušala sam da sasvim neznatno promenim položaj, ali je dete primetilo moj pokret odmah, jače me steglo i povikalo: "Ostani tu, ostani tu, drži me čvrsto! Ako ostaneš ovde i čvrsto me držiš, oprostiću ti za sve nepravde i zlo koje si mi učinila!" Počelo je da mi se vrti u glavi...kakva je to nepravda i zlo koje sam učinila koje on treba da mi oprostí?

Do tog doba mislila sam da činim sve što jedna majka treba da čini za svoje dete. Od trenutka kad se rodilo, ovo dete je zauzimalo prvo mesto u svim mojim mislima. Na svaki način na koji sam mogla želela sam da ga usrećim. Kakvu tajnu ranu ono sad leči? Kakvu nepravdu i zlo sam učinila za koje mi je potreban njegov oprostaj?

Pokušala sam da to otkrijem. "Draga moja dušice", rekla sam, "smiri se. Sad sam s tobom i držim te čvrsto. Ali, za šta ćeš mi oprostí?"

Odgovorio je: "Ne znam, samo me čvrsto drži i sve ću ti oprostí..."

Podigla sam pogled prema mladom doktoru koji je rekao tiho: "Govori u bunilu - ne obraćajte pažnju na njegove reči."

"Da, da, on je u bunilu..." ali ja sam već dovoljno znala o psihologiji da znam da dečakove reči dolaze iz neke velike dubine. Mislila sam o njima dugo, dugo, pitajući se kakvo zlo sam nanela ovoj ljudskoj duši... kakav veliki dug možda imam prema njemu...

Dok se jednog dana nije sve razjasnilo...

Uveče petog dana koji smo proveli bez sna, dete me je oslobodilo na nekoliko minuta. Uz pomoć mladog doktora, ustala sam, ukočenog svakog zgloba, i kretala se okolo kao automat radeći ono

što je trebalo da uradim. Ali, moje duševno stanje je bilo tako duboko mračno kao da su se svi đavoli Pakla stušili za nama. Plašila sam se da ću se slomiti. Bilo mi je potrebno da nađem neku vrstu nove snage da bih podnela teret. U takvim trenucima čovek se odriče svoje nadmenosti i traži pomoć gdegod se nada da će je naći. Biblija! Knjiga je ležala na noćnom stočiću i ja sam posegnula za njom kao davljenik. Otvorila sam je bez razmišljanja, i pogled mi je pao na sledeći odlomak u starom zavetu: "**Ne boj se, Tvoji neprijatelji ispljuju svoje nevidljive strele na tebe samo dok Gospod to dopušta. Ali kad dođe njihovo vreme, ti ćeš biti oslobođen svakog zla.**"

Efekat ovih reči je bio neopisiv. Osećala sam se kao da je breme teško kao planina spalo sa mene...posle šest nedelja beskrajne tame -svetlo... najzad svetlo... svetlo!

Telefon je zazvonio. Bila je to majka. "Kako je naš malecki?" pitala je.

"Majko, dete će ozdraviti!" kriknula sam u telefon.

"Da li je temperatura spala?"

"Ne, još uvek je 104 stepena, ali Bog mi je poslao poruku..." i ispričala sam joj šta sam pročitala u Bibliji.

"Dao Bog da bude tako," rekla je majka.

Morala sam odmah da spustim slušalicu, jer me je dete dozivalo. Potrčala sam k njemu, i baš u sledećem trenutku strašan otok se otvorio. U poslednjih nekoliko dana postao je veliki kao neka golema lopta. Provalio je unutra u njegovo grlo i usta i užasna zelenkasta masa gnoja mu je pocurila preko usana. Nisam mogla da se ne setim *zelene lopte*... bila je iste boje.

Lekari su čekali da otok sa spoljne strane dečakovog vrata omekša da mogu da ga zaseku, ali je spolja on bio još uvek tako tvrd da se nisu usuđivali. Sad je priroda to uzela u svoje ruke i oslobodila dete. Nekoliko trenutaka kasnije on je ponovo legao i zaspao dubokim snom. Spavao je kao mrtav. Cele noći smo stražarili. Puls mu je postao jači, disanje sporije, a čelo mu više nije bilo mokro od znoja... Spavao je mirno. Posle dugih dana beskrajnog bdenja, i ja sam legla i pokušala da zaspim. Ali, bez uspeha. Nervi su mi zaboravili šta je to san.

Dete je čvrsto spavalo do 11 sati sledećeg jutra. Otac je često telefonirao: "Kako je dečko? Još uvek spava? Kakav mu je puls?"

"Da, oče, nema temperaturu i čvrsto spava...zdravim snom."

Najzad je otvorio oči i zatražio mleko. Kao prazan sunder koji upija tečnost, popio je četiri čaše jednu za drugom. Onda je zatražio svoje igračke.

Sutradan je bio Božić. Moj muž, moji roditelji, i moj brat i sestra stigli su do tog popodneva da donesu malu jelku i pune ruke igračaka za dečaka. Postavila sam ga u fotelju i odgurala ga u središnju sobu da bi porodica mogla da mu maše kroz rešetke ispred ulaznih vrata. Dečak je još uvek bio toliko mršav da ga nisi mogao prepoznati... ali živ! Svi smo plakali od radosti. Zlo je bilo prisiljeno da se povuče... njegovo vreme na velikom kosmičkom satu je isteklo. Ja sam bila toliko potresena da nisam mogla da govorim. Osećala sam se kao da sanjam. Bila sam slika i prilika zahvalnosti. Moja želja i Božja volja su u ovom slučaju bile istovetne... **On** mi je vratio mog dečka!

Moj sin se polako oporavljao, mladi doktor se oprostio od nas, i najzad je došao dan kad je naš dečko mogao da ustane. Morao je da ponovo iz početka nauči da hoda. Ali, postajao je jači iz dana u dan i kad je prošlo dva meseca bilo mu je dovoljno dobro da se vrati u školu. Ja sam ponovo mogla da spavam i htela sam da se vratim svom klesanju. Međutim, osećala sam se tako čudno, baš kao da sam malo pripita, a svet oko mene izgledao mi je kao da ga gledam kroz vodu. Sve kao da je postajalo sve maglovitije... kao da se udaljavalo od mene.

Serum kojim sam bila vakcinisana bio je spravljen od hormona pastuva. Kako sam kasnije čula, nov, jedva ispitani preparat delovao je na žene kao potpuno nova supstanca - otrov -- u njihovoj krvi. Novine su bile pune skandala. Većina žena koje su bile vakcinisane pokazivale su rane simptome neuroze. Zatim, kako su njihova tela pokušavala da se oslobode zatrovane krvi, patile su od neprestanih krvarenja. Nije bilo načina da im se pomogne, i mnoge su umrle. Kao posledica toga, pojavile su se mase tužbi.

Ja sam se osećala sve lošije iz dana u dan. Stvari oko mene izgledale su mi sve više kao da ih gledam kroz vodu. Neobičan osećaj me je obuzeo, i nisam više mogla da se prepoznam. Bila sam u stanju da uspravno hodam, ali sam se uvek osećala omamljeno. Čudan osećaj da gledam svet kroz neku nepoznatu tečnost jačao je iz dana u dan.

Jednog dana dobila sam napad. Umesto pravilnog srčanog pulsa, pojavilo se samo treperenje. Nesposobna da hodam, jedem i spavam, ležala sam u krevetu s ledenom santom na srcu i dalje videći

svet kao da pliva oko mene. Odvelo bi nas predaleko kada bih opisivala kako sam patila. Dovoljno je reći da sam lutala raznim područjima Pakla... mesecima!

Do leta sam se pomalo oporavila, i po savetu našeg lekara, svi smo otišli na jezero. Možda mi je promena vazduha prijala. Ležala sam na terasi naše porodične vile, pokušavajući da umirim i kontrolišem nerve koji su mi igrali. Stotinama i hiljadama puta ponovila sam reč: "Miiiirno"... "miiiirno"... "miiiirno"... Polako se moje stanje popravilo i ponekad sam čak mogla da spavam noću.

Jednog dana primetila sam da se moj sin ne igra s drugom decom na plaži. Naprotiv, muvao se oko moje sofe i bio sumnjivo miran. S iznenadnim užasom, počela sam da strahujem da se ne razboljeva ponovo. Ne sviđa mi se kad su deca sumnjivo mirna.

"Šta je tebi?" pitala sam ga. "Zašto se ne igraš s drugom decom?"

Dečak se naslonio na zadnju stranu moje sofe, pogledao me pažljivo i odgovorio: "Mama, da li je moguće da sam ja živio ranije?"

Njegovo pitanje me je zaprepastilo. "Odakle ti ta ideja?" pitala sam zauzvrat.

"Bio sam u bašti i video jednu veliku crnu bubu. Kad sam je bocnuo grančicom, prevrнула se na leđa i ležala mirno kao da je mrtva. Bio sam radoznao da vidim šta će da uradi, pa sam je posmatrao i čekao. Dugo sam nastavio da je posmatram, možda je prošlo čak pola sata. Onda se iznenada buba uspravila i pobjegla. Tad sam doživeo snažno osećanje da sam ranije živio. Izgledalo je samo kao da sam umro i ljudi su mislili da sam ja mrtav, ali onda sam ja ustao i nastavio kao buba, i sad sam ponovo živ. To znači da uopšte nikada nisam umro! A pitam te još iz jednog razloga, mama. Svakog dana kad se probudim ujutru, pre nego što otvorim oči, uvek imam osećaj kao da moram da skočim i idem u lov da nađem hranu za svoju ženu i decu. I tek kad otvorim oči i pogledam po svojoj sobi, shvatim da sam mali dečko i tvoj sin. Ali, mama, moja žena i moja deca i svi kojih ima nisu kao ljudi ovde, nego su... svi... svi crni i potpuno goli." Postiđeni osmeh se raširio preko lica mog sina.

Slušala sam ga sa sve većim interesovanjem, ali nisam želela da on primeti moje iznenađenje. Pustila sam ga da završi s pričom. Onda sam upitala: "Dakle, bio si otac nekoliko dece... ali gde si živio?"

Dete je uzelo papir i olovku i sigurnom i čvrstom rukom nacrtalo okruglu kolibu s veoma posebnim otvorom na krovu za dim. On ni-

kad nije mogao da vidi takvu kolibu u našoj zemlji. Ispred kolibe nacrtao je jednu голу ženu s dugačkim grudima koje su visile. Pored kolibe bila je nekakva voda s talasima, a u daljini drveće palmi. "Živeli smo u kolibama kao što je ova", rekao je pokazujući mi crtež. "Sami smo ih gradili, baš kao što je svako od nas sagradio sebi čamac dubeći deblo. Tu se nalazila jedna velika reka, ali mi nismo mogli da idemo duboko kao što to činimo ovde, na jezeru, jer je nekakvo čudovište živelo u vodi. Ne sećam se kakvo, samo da je odgrizalo ljudima noge, i zato nismo išli u vodu.

Sad razumeš zašto sam uvek urlao i vrištao poslednje godine kad si pokušavala da me odvedeš napolje u vodu. Bojao sam se da će nešto ispod vode da mi odgrize noge. Čak i sad, kadgod idem da se kupam, imam isto osećanje. Samo što sam dosad naučio da nema ničeg opasnog u vodi ovde. A mama, sećaš se prošle godine, kad sam hteo da veslam? Bilo je to baš pošto smo kupili veliki porodični čamac. U početku nisi htela da me pustiš, jer si rekla da ću morati da naučim kako se vesla. Ali, ja sam prosto znao da umem, jer sam se sećao kako sam dobro savladavao svoj izdubljeni kanuu... tako dobro kao da je on deo mene. Dok sam sedeo u njemu, mogao sam čak da pljusnem u vodu i popnem se opet s druge strane.

Sećaš se, tako sam dugo nastavljao da te molim da si najzad postala nestrpljiva i rekla da mogu, ali da ću videti da ne umem da veslam. Sećaš se? I sećaš se kako ste svi bili iznenađeni kad *ja jesam* zaveslao, *i to samo jednom rukom*. Bio sam suviše mali da upravljam oboma veslima - ruke su mi bile prekratke - ali bio sam u stanju da pokrećem naš veliki čamac sigurno među drugim čamcima i svim kupačima. O, čoveče, sa svojim izdubljenim kanuuom - tamo gde sam živio - mogao sam da uradim sve! Trebalo je da me vidiš onda! A drveće nije bilo kao ovo ovde."

Pokazao je na crtež svojim kratkim prstićem. "Bilo je kao ovo, a bilo je tamo i svakojakog bilja. Vidiš, ovo sam ja kako lovim jednu veliku pticu, a ovo pored mene je moj šešir."

Sve što je nacrtao činilo je savršeni tropski pejzaž s drvećem palmi i drugim tropskim biljem. Figura koja je trebalo da predstavlja njega bila je tipičan crnac. Samo mu je šešir bio sumnjiv. Izgledao je baš kao filcani šešir modernog čoveka. Ne želeći ni da ga uznemirim ni da uzburkam maštu, ispitivala sam ga veoma oprezno. On nikad nije video gole žene, izuzev možda kao umetnička dela, a te nikad ne-

maju viseće grudi; zato sam ga upitala: "Zašto si nacrtao svoju ženu s ovako dugačkim, ružnim, visećim grudima?"

Dete me je pogledalo preneraženo takvim pitanjem, onda odgovorilo bez oklevanja i vrlo trezveno: "Zato što je ona imala takve grudi! I one nisu ružne! Ona je bila veoma lepa!" dodao je ponosno. Ovaj odgovor me je ubedio da dečko nije na ovaj ili onaj način čuo te stvari od drugih. On nikad nije bio u bioskopu i nikad nije imao nikakve knjige o Africi. Gde je mogao da pokupi ideju da je žena s dugačkim, visećim grudima lepa? Naš ideal lepote je sasvim različit. Na kraju sam ga upitala: "Šta je poslednje čega se sećaš?"

"Lovio sam kad se približio jedan tigar. Hitnuo sam koplje, ali to ga nije zaustavilo. S mojim kopljem u grudima bacio se na mene. Ne znam šta se dogodilo posle toga."

"Dobro, to je sve veoma zanimljivo. Naravno da je moguće da si ti živeo ranije i da se sve to stvarno dogodilo. Ali, sad si ovde. Ne misli više na prošlost; misli na sadašnjost. Meni možeš da pričaš o tome, ali nemoj da govoriš drugim ljudima o svojim sećanjima."

"Da, mama," rekao je dečko, "već to znam, jer odrasli misle da smo mi, klinci, šašavi. Oni nas uvek ismejavaju. Ali, šta misliš da se desilo s mojom ženom i decom?"

"To ne mogu da ti kažem. Ali, ne zaboravi da sve prolazi. Samo ljubav ostaje večno, i tako će te ljubav opet dovesti do njih u ovom životu."

"O, izvrsno!" rekao je dečko, i otrčao je da nastavi da se igra s drugom decom.

Nikad više nisam pitala dečaka o tim sećanjima. Nisam želela da mu podstičem maštu, niti sam želela da se izgubi u tim sećanjima.

Zašto bih? Znala sam da nije mogao da vidi niti pročita nikakve knjige o Africi. Znala sam svaki njegov korak i šta radi. A zaista je bilo iznenađujuće setiti se da se, iako je inače bio prilično hrabar i čak sklon da bude pomalo pustolov, kad smo ga prvi put odveli na kupanje u jezeru, tukao i ritao i borio najdivljačkije, derući se iz petnih žila kao da pokušavamo da ga ubijemo. Morala sam da mu objasnim da može da dođe s nama ostalima bez straha i da mu se ništa neće desiti. Tek tad me je pustio da ga odnesem u vodu, ali sam morala da mu obećam da ću stražariti za nega i da ga neću ostaviti samog. Sutradan se desilo isto. Odbijao je da sam uđe u vodu, ritajući se i vrišteći kao što je činio i prethodnog dana. Ponovo sam morala da ga nosim u rukama. Malo pomalo nadvladao je strah, i najzad je postao

kao patkica, radosno pljuskajući, veslajući i jedreći po jezeru po ceo dan. Naš razgovor me je podsetio na to kako su, kad je bio veoma mali - imao je oko četiri ili pet godina - on i njegova mala rođaka zajedno bojili slike. Dok su lica koje je njegova mala rođaka bojala bila uvek ružičasta, njegova su uvek bila tamno braon. Kad sam pokušala da mu objasnim zašto ne treba da boji lica tako tamno, nije odgovorio, nego je samo nastavio da crta lica boje čokolade.

Nismo više razovarali o njegovim sećanjima. Tu i tamo on bi nešto prokomentarisao što bi mi pokazalo da je to još živo u njemu. Nekoliko godina kasnije, kad je imao oko trinaest godina, jedan od naših komšija je došao trčeći u našu baštu, zovući me da izađem na ulicu. Moj sin, rekao je, popeo se na vrh jednog veoma visokog jablana, tako visokog da sigurno neće moći da siđe a da ne padne. Bilo je tu dosta drveća, a sva su bila visoka oko šezdeset do sedamdeset stopa. Zurila sam uvis u granje da pokušam da vidim na kome je drvetu moje sin. Najzad sam viknula da otkrijem gde je i on je odmah viknuo u odgovor da pita šta hoću.

"Smesta silazi!"

"Zašto?"

"Nećemo sad da raspravljamo zašto," doviknula sam. "Odmah se spuštaj ovde." Ne rekavši ni reči, počeo je da se spušta, silazeći vešto ali oprezno s potpunom sigurnošću, kao majmunče. Najzad je skočio dole s najniže grane i, s kontrolisanom ljutinom, pitao: "Zašto sam morao da siđem?"

"Zato što je apsolutno besmisleno da se penješ tako visoko. Stvarno je sramota kad drugi ljudi moraju da mi kažu šta radiš. Kakve koristi ima od takvih pustolovnih vratolomija? Šta si, pobogu, radio tamo gore?"

"Napravio sam sebi gnezdo gde mogu da jedem kuvani kukuruz. Gore je to mnogo ukusnije, a ja imam tako divan pogled. Mogu da nadgledam sve!"

"Pa, nemoj više to da radiš. Kakvog može da ima smisla da se radi nešto tako opasno? Sagrađi sebi gnezdo ovde dole!"

Dečko je za trenutak ljutito skrenuo pogled u stranu, a onda je rekao: "U redu. Ne treba više da se penjem tako visoko jer ti misliš da je to opasno. A ko misliš da je pazio na mene kad sam živeo u džungli i peo se po mnogo višem drveću da bih mogao da osmatram životinje? Gde si ti tad bila?"

"Ne znam gde sam bila tada, ali sad sam ovde i ti moraš da me slušaš!" odgovorila sam nedvosmisleno. Nije bio nimalo zadovoljan, ali pošto sam mu davala dosta slobode u drugim stvarima, uskoro je našao drugu zanimaciju i ovaj događaj je bio zaboravljen.

Posle nekog vremena vratio se kući iz škole potpuno ozlojeđen. "Gluposti!" eksplodirao je. "Sveštenik je pokušavao da nas navede da verujemo da ljudi žive samo jednom. Ali ja znam da ljudi žive više nego jedanput! Znam to! Ali, najbolje je ne pokušavati da se razgovara s odraslima. Čovek prosto mora da drži jezik za zubima!"

Utisci ovog života su verovatno zamenili sećanja u njegovoj svesti, i zadugo nije više pominjao ta pitanja. Kad mu je bilo oko petnaest godina, zatražio je da mu kupimo veliki džez bubanj. Zajedno smo otišli u najbolju muzičku radnju u gradu, i on je izabrao najveći bubanj koji se mogao videti sa svim njegovim ukrasima. Zatim se ponovilo čudesno iskustvo koje smo imali kad je po prvi put probao da vesla. Čim se bubanj našao u kući, uzeo je dve palice za bubanj, seo kraj njega i počeo da svira *najteži ritam i najnemogućije sinkope*, sve potpuno sigurnom rukom i s potpunim samopouzdanjem.. Svirao je pomamno, s očima koje su sijale i suzama koje su mu tekle niz obraze. Nije ništa rekao o tome kako to da je umeo da svira bubanj. Samo jedanput, dok je svirao neki veoma neobičan ritam, primetio je: "Čuješ ovo, mama? Tako smo signalizirali jedan drugom i prenosili poruke preko ogromnih rastojanja." I nastavio je da svira kao besomučan.

Nikad ga nije interesovalo da čita priče o životu crnaca. "Zašto bih?" pitao je. "Znam bolje kakav je tamo bio život nego što knjige mogu da mi kažu. Zašto bi me bilo briga šta su beli ljudi o tome pisali? A kad pročitam prave istinite opise, uvek počnem da plačem, čak i kad se trudim da ne zaplačem..."

Čak i kao odrastao mladi vazduhoplovni oficir, uvek bi bio dirnut do suza kad bi u bioskopu gledao film o crncima. Sedeći tu u mraku, plakao bi kao beba - skoro bez glasa - a velike slane suze su mu jurile niz obraze.

Gde je bio naučio da svira bubnjeve? Kako je to teško shvatila sam sama kad sam jednom to pokušala. Kako jedno gradsko dete poželi da ima bubanj? I zašto bi jedan srećan, savremen mlad čovek briznuo u plač kad svira bubnjeve ili gleda filmove o crncima?

Godinama kasnije Pol Branton nas je posetio na povratku iz Indije u Evropu. Ispričala sam mu o sećanjima svog sina. Zatražio je da

vidi crteže. Pošto ih je pažljivo proučio, rekao je: "Ova vrsta kolibe je tipična za jedno određeno pleme koje živi na obalama Zambezija u centralnoj Africi. Nacrtao ju je tačno u svim detaljima."

"Da, ali ovaj šešir nije Afrički urodenički šešir? Izgleda baš kao šešir civilizovanog čoveka napravljen od filca," rekla sam ja.

Branton se nasmešio. "Ne, pogrešili ste. Dete je u pravu. Šešir je zaista tipičan za to pleme. Samo ne pravi se od filca, nego od upletenog rogoza. Njegovo lovačko oružje je takode tačno nacrtano. A čudovište koje grize ljudske noge je, naravno, krokodil. Tamo ih mnogo ima. Ali, recite mi kako to da ste pridobili jedno crnče da vam bude dete?" konačno je pitao.

"Ne znam kako da ogovorim na to pitanje," odgovorila sam. Onda smo se oboje nasmešili i pričali o drugim stvarima.

To se sve dogodilo nekoliko godina kasnije. Prva sećanja mog sina pojavila su se tog leta na obali jezera kad mu je pažnju privukla mala crna buba i kad je prestao da se igra i dugo, dugo je posmatrao. On je, a da to nije znao, koristio indijski metod da postigne veliku koncentraciju. Indijski jogiji to čine zureći dugo u crnu tačku na zidu, ili u kristalnu kuglu. Ne znajući, dete je činilo to isto, jer je mala crna buba bila kao crna tačka, i dečko je verovatno pao u trans potpuno nesvesno. Tako je u njemu oživelo sećanje na prethodnu inkarnaciju.

Leto je prošlo i moje stanje se popravilo. Svest mi je ponovo bila čista, i više nisam videla svet tako maglovito. Gorući osećaj u mojoj krvi je takode nestao. Ali, u jesen, posle našeg povratka u grad, počela sam da osećam iste simptome kao i mnoge žene koje su umrle od vakcinisanja konjskim serumom. Morala sam opet da se vratim u krevet, jer sam patila od užasnih grčeva i bolova. Nikad ne bih verovala da jedno ljudsko biće može da izdrži takvo mučenje a da ne umre. Sasvim sam izgubila kontrolu nad svojim telom, kao da su mi nervi potpuno paralizovani. Kad sam htela da podignem ruku, ruka mi se nije micala. Bilo je to užasavajuće stanje. A u svojim besanim noćima čula sam ružni, odvratni glas koji je zaglušivao tutnjanje u mojim ušima: "Ti, dakle, misliš da možeš da me uhvatiš? Ha, ha, ha..."

Lekari su se konsultovali i predložili operaciju.

Iste večeri primili smo telefonski poziv od jednog prijatelja mog muža iz detinjstva sa kojim smo održavali blisku vezu. On se upravo bio vratio sa svog dugogodišnjeg boravka u Indiji. Sutradan je navra-

tio da nas poseti. Videvši me u tako bednom stanju, rekao je: "Znaš da sam, dok sam bio u Indiji, posvećivao dosta vremena učenju joge kod velikog majstora. Ako slediš moje savete i radiš kako ti kažem, ponovo ćeš ozdraviti. Ni u kom slučaju ne smeš da se podvrgneš operaciji."

Obećala sam da ću raditi šta god mi kaže.

Onda mi je pokazao nekoliko prostih vežbi disanja koje sam mogla da radim dok sam ležala i krevetu polumrtva. Rekao je da treba da ih primenjujem često tokom dana, i dok ih radim treba da **upravljam svojom svešću i kontrolišem je.**

Sledila sam njegova uputstva doslovce.

Za nekoliko dana moje stanje je bilo znatno bolje. Bolovi su oslabili, i svi drugi simptomi su pokazavili iznenađujuću promenu na bolje.

Za dve nedelje bilo mi je toliko bolje da sam čak mogla da ustanem na nekoliko minuta. Ponovo sam postala **ja!** I dalje sam osećala manje smetnje, ali naš prijatelj mi je pokazao još neke joga vežbe i nastavila sam da se oporavljam. Do proleća, bila sam dovoljno jaka da otputujem na more i tamo provedem nekoliko meseci oporavljajući se. Ta blagoslovena klima, kombinovana sa slanom vodom i joga vežbama, povratila mi je zdravlje. Tokom poslednjih pet nedelja koje sam provela tamo sa mnom je bio moj muž i doživela sam najbolji period svog **ličnog** života. Samo onaj ko je bio beznađežno bolestan i potom se oporavio zna šta to znači biti **ponovo** zdrav!

O, ti neznana snago i moći koju ljudi zovu **Bog! Tebi** zahvaljujem što si mi **ti** vratio zdravlje; što si dozvolio da pobegnem iz Pakla; što si mi omogućio da izbegnem da postanem teret svojim voljenima... omogućio mi da ponovo postanem korisno radno ljudsko biće!

Sunce nikad nije bilo tako divno, ni nebo tako plavo, ni more tako blistavo kao tog leta.

Kad je stigla jesen otišli smo kući, i ja sam se ubrzo vratila radu u svom ateljeu.

Jedne večeri svi zajedno smo otišli u bioskop. Program se sastojao od velikog broja filmova Volta Diznija, i mi smo se strašno zabavljali gledajući Mikija Mausea, Plutona i Paju Patka. Onda je došao na red film u kome su se sve tri ove životinje udružile i osnovale agenciju za isterivanje duhova i utvara iz ukletih kuća. Reklamirali su svoje usluge u novinama, i njihova reklama je pobudila pažnju jed-

nog od mnogobrojnih duhova koji su zajedno živeli u jednom starom zamku. On je smesta sazvao sve ostale duhove i utvare i demone i s gnušanjem im pročitao oglas. Razjareni idejom da čak ni duhovi više neće moći da žive u miru, svi su se posavetovali i odlučili da održe lekciju ljudima u toj novoj agenciji. Jedan od njih je pozvao agenciju i zatražio da pošalju čoveka. Onda je glavni duh odredio poseban zadatak svakoj od okupljenih utvara. Jedna je trebalo da se sakrije iza vrata, jedna pod krevetom, jedna pod u ogledalu tako da svako ko se pogleda u njemu vidi duha umesto sebe - sve sa idejom da ljudima u Miki i komp. zada takav užasan strah da budu srećni da odustanu od svog plana. Kad su svi poslovi bili raspodeljeni, glavna utvara je dala signal i svi njegovi drugari su nestali jednostavno uvivši se u *zelenkaste fosforescentne lopte koje su se otkotrljale, klizeći i skakućući, i izgubili se u različitim pravcima, smejući se đavolski na ideju da zemaljska bića i pomisle da pokušaju da ih uhvate!*

Ukočila sam se od zaprepašćenja! Moji mladi sestra i brat počeli su da viču: "Vidi, vidi! Esterina zelena lopta! Deder, vidi ovo!"... Bili su toliko uzbuđeni i tako glasni u svojim komentarima da sam pomislila na kratko da će nas razvodniti izbaciti iz bioskopa. Oni nisu mogli da znaju - niko nije - da je cela scena, kad se glavna utvara sama umotala u zelenkastu loptu, nasmejala đavolski i otkakutala, bila tačno onakva kakvu sam videla mnogo, mnogo ranije!

Bila sam potpuno potresena. Može li zaista biti da su i drugi ljudi videli te pojave? Nisam sumnjala ni na tren da je Volt Dizni zaista video takvu zelenkastu loptu! Ako ne, kako je došao do toga da izmisli - čistom maštom - scenu koja se s tačnom preciznošću potpuno podudara sa onim što sam ja videla mnogo, mnogo pre toga? Bilo je naprosto previše pretpostaviti da je to samo čista koincidencija. Ali, to nije bilo sve!

Nekoliko nedelja posle toga dobila sam knjigu koja se zvala: *Aramejska magija i misticismizam*. Bila je to velika zbirka autentičnih dokumenata. Pošto sam pročitala o izvesnom broju fenomena, stigla sam do sledećeg citata: "...kako taj neko treba da prođe kroz vrata koja su zabravljena i zaključana? Znajući sasvim dobro da su vrata čvrsto zabravljena, pomislio sam: "Niko ne može da uđe ovde!" Čak i ako se ručica na vratima okrene i vrata zaškripe. Ali, šta je to bilo? Začuo se škripavi šum u sobi, zvuk kuckanja u ormanu. Prešlo je preko mog kreveta i objavilo svoje prisustvo kuckajući po rešetki mog kreveta, onda prošlo pored mog kreveta i zvecnulo po staklu

lampe na mom noćnom stočiću." (strana 458) I malo dalje: "Nisam ništa video, i nisam naročito ni pokušavao da išta vidim. Samo čovek iz susedne sobe tvrdi da je video, na podu moje sobe, *svetlost veličine punog meseca*. On tvrdi da je jasno video kako se ta kotrljajuća lopta svetlosti pojavljuje na vratima i nestaje iza zida." (strana 459)

Jedva sam verovala svojim očima. Da li ponovo srećem kuglu od svetla nalik na pun mesec? Očigledno ta svetlosna lopta nije tako retka. Kako je to čudno! Uz malo razmišljanja, možemo da nađemo analogni primer u elektricitetu: kuglu munje. Ta lopta takode izgleda da se kotrlja kroz vazduh. Ima izveštaja koji beleže kako su takve munjevitke kugle uskočile u sobu kroz otvoren prozor, kotrljale se po sobi i izašle kroz drugi otvoren prozor ne pricinivši nikakvu štetu. Dokle god munja ostaje umotana u loptu, nema opasnosti, ali kad izroni iz te sfericne forme, ona uništava sve na svom putu. U ovom drugom slučaju, munjevita kugla je hiljadu puta opasnija od obične munje. Šta je, dakle, ova zelenkasta fosforescentna lopta koja može da načini tako katastrofalnu štetu, ako ne munjevita kugla samo na drugom nivou?

Ostavljena nama u nasleđe iz neverovatno drevnog vremena, postoji ova izreka koja se pripisuje izuzetno istaknutom inicijatu, **Hermesu Trismegistosu**, za koga se govorilo da poznaje sve tajne Neba i Zemlje: "**Kako iznad, tako ispod; kako dole, tako gore.**"

Kako izuzetno uporedan fenomen: ova zelena kugla i kugla munje!

AJUR - VEDE

Ponovo sam svakog dana radila u svom ateljeu.

Jednom, dok sam radila, iznenada me je obuzeo nepodnošljiv nemir. Osetila sam se kao da u stvari *ništa ne radim*. Vreme je divlje jurilo gigantskim koracima. Prolazili su dani, svaki nalik na onaj prethodni, a ja nisam ništa radila. Ništa? Kako to da ne radim ništa? pitala sam se. Radim po ceo dan, proučavajući i čitajući čitavu biblioteku knjiga. Kad sam umorna, sviram klavir. Zašto bih se osećala kao da ništa ne radim? Vratila sam misli na poslednjih nekoliko godina i čula u sebi odgovor: "Nisi učinila ništa, apsolutno ništa, da ublažiš patnje drugih. To što si supruga, majka, vajarka - sve su to lične stvari." To je bila istina, ali šta sam mogla da učinim? Nekoliko godina čekala sam da mi više sile daju naređenje šta da radim. Nijedanput nisam čula glas. Kako da znam kakvu vrstu posla treba da radim? - pitala sam se. Kad pomislim na prošlost, sad, dok ovo pričam, i prizovem u sećanje osobu kakva sam tada bila, prosto moram da se nasmešim. Kako je naivno ljudsko biće, kako neuka osoba! Kako bi iko mogao da bude saradnik u "velikom planu" ako sam još nije dosegao cilj? Ako nije u stanju da sebe pobedi?

Ali, svaka osoba koja se probudi i vidi cilj života prolazi kroz sve veće muke želeći da spase ljudski rod *umesto da prvo spase samog sebe!* Više sile se u stvari staraju da se svaki neofit izleči od ove naivne ideje. U to vreme, međutim, ja još nisam bila izlečena i težila sam da usrećim ljude. Sve otkako sam položila zavet, nisam nikad zaboravljala ni za tren da je to ono zbog čega živim. Razna iskušenja koja bi možda bila prava iskušenja za druge ljude ili za mene ranije u životu, više nisu predstavljala nikakve probleme. Bilo je dosta muškaraca koji su hteli da zadovolje svoju žudnju za zadovoljstvom. Oni su govorili da "vole" *mene*. Ja sam, međutim, jasno videla da oni čak i ne primećuju *mene*, onakvo biće kakvo zaista jesam. Oni su jednostavno

želeli fizičku ljubav; kako su mogli da me interesuju pošto sam jednom sagledala zamku prirode? Takve žudnje nisu čak ni laskale mojoj sujeti. Naprotiv, smatrala sam da je degradirajuće što muškarci i dalje žude za mojim telom.

Kad se razgovor kretao oko dubokih filozofskih tema, muškarac s kojim sam razgovarala i koji je tvrdio da mi je prijatelj, bio je zanesen mojom "inteligencijom", ali je prvom prilikom hteo da me poljubi. Da nije možda hteo da poljubi moju inteligenciju?

Drugi je bio zanesen mojim muzičkim sposobnostima. Kad sam svirala klavir za grupu prijatelja, rekao je da je obožavalac muzike. Poljubivši me u ruku, pogledao mi je duboko u oči... ali s kakvom senzualnošću. Bila sam već upoznata s takvim "obožavanjem muzike" i nasmejala sam mu se. Kako je to bilo dosadno, kako dosadno!

Mene su zaista privlačili muzika, filozofija i psihologija, u stvari sve vrste umetnosti i nauke, ali bila sam primorana da opet i opet uviđam da većina filozofa, psihologa, astronoma, naučnika, umetnika, baš kao i drugi muškarci, smatraju seks mnogo zanimljivijim! Jadničci! Šta će im preostati kad jednog dana izgube svoju muževnost! Praznina, njihova sopstvena strašna praznina! Svi ti muškarci hteli su da me ubede da traćim svoj život zato što ne želim da doživljavam seksualna zadovoljstva u svakoj prilici. Kako ponižavajuće! **Da li muškarci mogu da vide samo seks?** Zar ne mogu jednostavno da budu ljudska bića koja su iznad i više od seksualnog nivoa? Kao deca koja se **igraju jer im je zabavno da se igraju, zbog samog zadovoljstva u igri**, a ne zato što se igra tiče seksa na bilo koji način.

Mnogi ljudi se bave muzikom, umetnošću, pozorištem i filozofijom samo da bi mogli da osvajaju nove partnere jednog za drugim. Biblija kaže: "Ako niste kao mala deca, istinski vam kažem, nećete ući u Carstvo Nebesko." Ogromna dubina ove divne izreke postala mi je stvarno očevidna kad sam videla nemir i nezadovoljstvo ljudi koji žive samo za seks. Svi ti siroti, prazni ljudi, kad bi primetili moju ravnodušnost, mislili su da inhibiram svoje prirodne nagone ili se jednostavno pretvaram. Ja sam sebe uvek vrlo strogo analizirala, i nikad se u meni nije javila misao da me privlači neki muškarac. Volela sam svog muža isto onako mnogo kao i uvek, ali ne više kao žena koja voli muškarca, već kao jedno ljudsko biće koje voli drugog! To nije bilo nikakvo iskušenje, nikakva borba, i nikakva "pobeda" nad mojim žudnjama, jer ja jednostavno nisam imala želju za muškarcem. Od

one noći kad sam jasno prepoznala varku fizičke ljubavi, nisam se više osećala kao *žena*. U toj noći ja sam postala ljudsko biće, *ja*, a *ja nema želju za seksom! "Ja" je bez pola!* Ja nije polovina nečeg što traži svoju drugu polovinu kao dopunu; *ja je potpuna celina!*

A kad neki čovek prepozna ovu istinu, telo ga prati!

Dok sam umovala o ovome u svom ateljeu, iznenada sam imala isto osećanje kao i pre mnogo godina kad sam vežbala prenošenje misli i kad nisam bila u stanju da primim i izrazim misli druge osobe. Osetila sam takvu težinu na grudima da sam jedva mogla da dišem.

Spustivši alatke za modeliranje, pokušala sam da se skoncentrišem. Onda, baš kao što sam to osetila pre mnogo godina, osetila sam čudan osećaj bockanja kroz celo telo, i opet sam začula dobro poznati glas koji je tako dugo bio nem, blagosloveni glas: **"Zašto zapuštaš svoje duhovne sposobnosti?"**

"A kako da ih *ne* zapuštam? Šta mogu da uradim u vezi s njima?" postavila sam pitanje kao odgovor.

"Vrlo dobro znaš da samo to što se neko rodi s talentom za muziku, vajarstvo ili drugu umetnost ne znači nikako da je ta osoba umetnik. Ona mora da razvija svoj talenat, i da bi to radila mora da vežba, vežba i vežba još više! **Talenat bez vrednoće i vrednoća bez talenta nisu umetnost.** Ali, ako kombinuješ talenat s vrednoćom, **to** je prava umetnost! Ti imaš talente koje jednostavno puštaš da dokono miruju: sposobnost da izraziš svoj duh. Vežbaj, vežbaj, vežbaj... i postaćeš umetnik u kraljevskoj umetnosti koja stoji iznad svih drugih umetnosti: u umetnosti **bez umetnosti!**

Srce je počelo brzo da mi lupa. Godinama sam čekala unutrašnji nalog u vezi s tim šta treba da činim. Nikad nisam dobila odgovor. Nije mi preostajalo ništa drugo nego da nastavim da radim i ispunjavam svakodnevne dužnosti koje mi je život nametao. Učila sam psihologiju i vajarstvo. Ta dva učenja su jedna drugo divno dopunjavala. Kad sam radila na nekoj bisti, kopala sam duboko po psihologiji svog modela. Nalazila sam da su svi ljudi apsolutno očaravajući, i što sam dublje bila u stanju da prodrem u njihovu psihologiju to su mi glave bolje ispadale. Počela sam da shvatam da su portret i psihološka analiza jedna te ista vrsta rada! Praveći bistu neke osobe, morala sam istovremeno da mu dajem psihološke savete, i svi koje sam ikada vajala ostali su mi duhovno veoma bliski. Moja monumentalna dela i velike kompozicije predstavljali su mi takođe veliki izvor zadovoljstva. Koncentracija je otvarala uvek nova vrata uvek novim

vidicima istine. Ali, u dubini duše, bilo mi je žao što više ne čujem "glas". Bila sam suva kao piljevina, osećajući da sam izgubila vezu s nekom silom koja potiče iz veoma uzvišenog izvora.

Sad je taj izvor ponovo otvoren i "glas" mi je govorio da treba da se bavim umetnošću *bez umetnosti*. Kako da se njom bavim? Da li postoji nešto tako kao što je odgovarajući oblik vežbi? Ako postoji, ja za to nikad nisam čula...

Još jednom, veoma razgovetno, začula sam u sebi glas: "**Traži!**" "Da tražim? Gde? I kako?" pitala sam.

Nije bilo odgovora.

Te večeri pozvani smo da posetimo našeg prijatelja koji mi je, kad sam umirala, spasao život naučivši me vežbama joge i kako da upravljam svojom svešću.

Bili smo veselo društvo. Muškarci su osvežili sećanja na školske dane, a ja sam se zabavljala gledajući biblioteku našeg prijatelja. Naročito me je jedna knjiga mnogo privukla, i upitala sam da li bih mogla da je ponesem kući.

"Naravno," rekao je naš prijatelj. Uzela sam knjigu i sela da razgovaram s muškarcima. Zamolila sam našeg prijatelja da nam ispriča kako i gde je naučio te vežbe joge kojima me je izlečio. Ispričao nam je da ga je jednom jedan indijski maharadža pozvao da idu u lov na tigrove. Tokom lova, konj se iznenada poplašio i zbacio ga iz sedla tako nesrećno da je pao na leđa i nije mogao da ustane. Odneli su ga nazad u negovu sobu. Maharadža ga je posetio i pitao koga od svoja dva lekara da mu pošalje, Engleza ili Indusa.

Naš prijatelj je tražio engleskog lekara. On mu je prepisao razne sedative i lekove protiv bolova, i posavetovao ga da ostane u krevetu. Prolazili su dani, prolazile su nedelje, a on je i dalje ležao bespomoćno, nesposoban čak i da pomeri vrat ili leđa. Na kraju šeste nedelje, i dalje mu je bilo sve gore.

Maharadža je ponovo došao da ga poseti. "Tražio si engleskog lekara," rekao je, "i ja sam ti ga posalo. On te leči šest nedelja, ali tvoje stanje se samo pogoršava. Predlažem da zatražiš savet od mog indijskog lekara, mog stručnjaka za Ajurvede. On bi mogao da ti pomogne."

Naš prijatelj je zatražio da ga Maharadža odmah pošalje.

"Šta je to stručnjak za Ajurvede?" pitala sam.

"To je osoba koja je upućena i upoznata s Ajur-vedama", odgovorio je naš prijatelj. "Vede su svete knjige Indijaca, najviša filozofija

na zemlji. One su sastavljene od raznih delova. Ajur-veda je nauka o zdravlju. Ona sadrži sve tajne ljudskog tela, bolesti, metoda lečenja i održanja zdravlja. Pre čak pet do šest hiljada godina, ti upućenici su razvili operativne tehnike za zamenjivanje povredjenih telesnih organa zdravim organima izvađenim iz leševa. Bili su u stanju da izvedu najneverovatnije operacije. Bili su u stanju da zamene slepo oko zdravim, i kod životinja i kod ljudi, i mogli su da zamene celu nogu. Takođe su znali da bolesti izazivaju bezbrojna mnoštva sićušnih nevidljivih bića koja mi danas zovemo bakterijama. Takođe su smatrali bakterije ćelijama nevidljivog tela nekog demonskog duha, dok zapadnjački naučnici, s izuzetkom nekoliko upućenika kao što je Paracelzus nikad nisu pokušali da istražuju u toj oblasti. Zli duh prisvaja jednu ili više osoba, nasilno provaljuje u tu osobu svojim telom, i kad se vibracije te osobe podudare s vibracijama zlog duha, ona oboli. Međutim, uvek ima osoba čije su vibracije različite od demonovih. Te osobe ne oboljevaju. Po terminama zapadnjačke nauke, one su imune."

"U svetim indijskim knjigama svi ti duhovi bolesti su temeljno opisani što se tiče njihovog izgleda i čak prikazani u slikama u boji. To su užasne figure, svaka sa svojim karakterističnim izgledom i bojom. Demon kuge je, na primer, crno čudovište, a setićete se da se kuga zove još i "Crna smrt". Duh jedne druge podjednako fatalne bolesti je žuti demon, a bolest koju on izaziva je žuta groznica. Duh gube ima lavlju glavu, a možda znate da se gubavci mogu prepoznati s prilične daljine po lavolikom izgledu lica. Kroz lice gubavca, čovek može da vidi i prepozna lavlje lice duha koji ga je prisvojio. Zapaljenje pluća izaziva ogromni crveni demon koji je predstavljen kao da se sastoji od vatre i plamena. I tako dalje, svaka bolest se pripisuje tome što nekog čoveka poseduje izvestan specifični demon."

"Samo trenutak", prekinula sam ga. "Sta si rekao? Zapaljenje pluća potiče od ogromnog crvenog demona? Zanimljivo..." I sećanje iz detinjstva mi je iznenada ponovo iskrslalo pred očima. Ponovo sam videla svog malog brata kako skače u krevetu, gledajući u jednom pravcu sobe izbuljenim očima, i vrišteći iz petnih žila: "Majko, majko, crveni čovek dolazi da me odvede! Majko, upomoć!..." I još uvek mogu da vidim kako je mahao svojim ručicama kao da pokušava da se odbrani od nevidljivog neprijatelja. Onda se onesvestio i majka je rekla: "Ono što vidi nije ništa stvarno; ima halucinacije..." Ali, ja sam u vreme kad se to desilo videla da "crveni čovek" predstav-

lja realnost za dete. Očevidno, to je bila *objektivna* realnost, kakvu su Indusi već znali pre nekoliko hiljada godina! Jer, realnost nije samo ono što možemo da dohvatimo rukama i vidimo očima!

Ispričala sam mu o tome što sam doživela kao dete, ali naš prijatelj nije bio iznenađen.

"Bolesni često vide te demone u trenutku kad ih ti demoni prisvajaju. Ponekad i kasnije, tokom bolesti, kad se bore sa demonom. Ali, kad god to pomenu, ljudi samo kažu da oni imaju groznicu i da im se priviđaju stvari. Izgleda da niko ne *razmatra poreklo tih slika u mašti obolelog*, pošto ljudi nikad ne misle o ovome: niti *zašto ljudi koji pate od iste bolesti uvek vide iste slike*, a da nikad nisu jedan s drugim razgovarali, niti se čak sreli i poznavali."

Zatim je naš prijatelj nastavio svoju priču o Maharadžinom ajurvedskom doktoru. Bio je to prilično mlad Indus, prijatan i lepo vaspitan, koji mu je kasnije postao blizak prijatelj i sa kojim se još uvek dopisivao. Pošto mu je ispitao nervne reflekse, mladi indijski doktor je otišao i pri povratku doneo pilule, naredivši mu da ih uzima po tri dnevno. Odlazeći, mladi indijski doktor se nasmešio i rekao: "Za tri dana ćete ponovo jahati."

Naš prijatelj je uzdahnuo ne verujući.

Sledećeg jutra mogao je da pomeri glavu. Onda je indijski doktor ponovo došao, dao mu još pilula i odredio mu da izvrši nekoliko vežbi disanja kombinovanih s vođenjem svesti. Sledećeg popodneva bio je u stanju da sedne u krevetu i osetio je bockanje u kičmenom stubu kao da nova životna snaga utiče u njega.

Drugog dana mogao je da ustane, hoda nekoliko koraka po sobi, pojede ručak proždrljivo i s apetitom i kasnije side u baštu.

Trećeg dana, pošto se probudio svež i pun elana, izašao je na jahanje.

Kad se prijateljstvo između ove dvojice osnažilo, on je jednom upitao indijskog doktora šta mu je to dao što ga je tako na čudesan način izlečilo.

"Naša nauka se prenosi s oca na sina," reko je Indus. "Kad sin biva upućen u tu na uku, on mora prvo da se svečano zakune da nikad neće, ni pod kakvim okolnostima, da oda ove tajne. Niko nikad nije prekršio ovu zakletvu. Ne mogu da ti kažem tajnu tih pilula, ali mogu da ti kažem nekoliko stvari o našoj nauci. Pilule koje sam ti dao predstavljaju hemijsku smesu koja se sastoji uglavnom od zlata. Ta zlatna komponenta, međutim, nije samo inertna materija. Naprotiv, mogli

bismo je čak nazvati "živo zlato". Pri njegovom pripremanju, ono se drži na konstantnoj umerenoj temperaturi u hermetički zapečaćenom sudu za topljenje nekoliko nedelja.

Tokom ovog procesa specijalna svojstva povezana sa životom razvijaju se u zlatu. Ti znaš da ako dvadeset i jedan dan držiš jaje na konstantnoj temperaturi od 104 stepena, izlećeće se živo pile. S drage strane, ako deset minuta izložiš jaje temperaturi od 212 stepeni, jaje će se stvrdnuti ali nikad neće postati pile. Upravo to se dešava s ovim preparatom zlata. Konstantna temperatura tokom vremena od nekoliko nedelja razvija u zlatu oblik energije s istim vibracijama kao što ima naša "životna energija". Ta energija je daleko iznad atomske energije. Trajalo je milione godina da se zlato razvije od obične proste zemaljske materije tokom izuzetno sporog procesa. Ako dalje razvijemo taj proces, možemo da transformišemo zlato u drugi materijal nabijen upravo najvišim oblikom energije. Baš kao što čovek može da namagnetiše parče običnog gvožđa, možemo isto tako da razvijemo obično zlato u magnetsko ili "živo zlato". Magnetizam zlata, međutim, predstavlja mnogo višu energiju od magnetizma koji se nalazi u gvožđu. Ono ima iste vibracije kao i naša sopstvena životna energija. U stvari, ono je *sam život* i ima isti čudesni uticaj na sva živa bića. Čovek može da se uporedi sa živim magnetom napunjenim upravo ovim najvišim oblikom energije.

Baš kao što magnet gubi svoje punjenje s vremenom, ali može da se ponovo namagnetiše propuštanjem električne energije kroz njega, na isti način ljudska bića mogu da se ponovo napune tom energijom. Sedište ove životne energije je moždina u kičmenom stubu. Kad si pao s konja, taj veoma osetljiv organ je bio povređen i napon tvoje životne energije je naglo opao. Tvoj organizam nije bio u stanju da se oporavi, jer su sami centri za izlečenje bili povređeni. Ove pilule su ponovo napunile tvoje nervne centre, prirodni procesi su pušteni u pogon, i sad si dobro. To je sve. Vidi šta te pilule čine za Maharadžu. Uprkos svojim poodmaklim godinama, on želi da i dalje svakog dana dokazuje svoje velike moći sa svojom omiljenom ženom. Uz pomoć ovih zlatnih pilula, on još uvek zadržava moći jednog mladića. Priroda bez pomoći nije više u stanju da njegovo telo snabdeva ovom energijom, ali ovaj preparat pokreće njegove nervne centre, i to je dovoljno da svakodnevno puni njegove seksualne organe."

Naš prijatelj je pitao indijskog doktora: "Zašto držite svoje znanje tako u tajnosti? Zašto ne bi čitavo čovečanstvo moglo da

uživa blagodeti vaše nauke? Zašto engleske lekare koji su ovde ne učite tome?"

Za kratko indijski doktor je skrenuo pogled u daljinu. Baš kao što je jajetu potrebno da se oplodi da bi se život u njemu promenio iz latentnog u aktivno stanje, na isti način priprema ove zlatne smese zahteva neki izvor moći da bi transformisao izvesne latentne sile u zlatnim molekulima u aktivne, i tako promeni inertno zlato u aktivni, životni materijal.

Taj izvor moći je samo ljudsko biće. Moć reprodukcije ne može da se manifestuje preko tela, već isto tako na drugoj energetskoj ravni. Hipnotizer, na primer, ispoljava svoju moć reprodukcije na duhovnoj ravni i može da prodre u um druge osobe, navodeći izvesne sile da se promene iz latentnog u aktivno stanje, baš kao što je ćelija sperme iz njegovog tela u stanju da se ujedini s jajnom ćelijom da bi pokrenula proces života u njoj. Da bi pokrenuo izvestan proces u raznim materijalima, u ovom slučaju zlatu, čoveku je potrebno zračenje njegove sopstvene životne energije. Međutim, ako on troši tu energiju preko seksualnih organa, on automatski stavlja u latentno stanje same nervne centre koji su mu potrebni da bi zračio životnu energiju u svom originalnom, osnovnom obliku. Ti nervi se otvaraju i zatvaraju automatski. Čovek može da kanališe tu energiju bilo u seksualne organe bilo u druge, više nervne centre, ali ne može da ih istovremeno kanališe i u jedne i u druge!

Lako možeš da razumeš da kad otac upućuje sina u tu nauku, sin, pored svog zaveta ćutanja, mora da položi zakletvu o potpunoj uzdržljivosti. Eto zato sin može da bude iniciran kad je već oženjen i ima nekoliko svojih sinova, da ne bi bilo prekida u lancu znanja. A samo mi pokaži zapadnjačkog lekara koji bi bio voljan da proživi život u potpunoj čednosti zbog ovog znanja! Naprotiv, naše iskustvo je da većina vaših lekara želi da iskoristi svoje znanje da zaradi što je više moguće novca da bi mogli da zadovolje svoje životinjske nagone do krajnosti.

Mnogi zapadnjački lekari su nas posećivali i pokušavali svakojakim ubedivanjima da nas navedu da odamo svoje tajne. Mi smo videli da tim tajnama oni samo žele da zarade gomile novca, zadovolje svoju sujetu, ili postanu slavni. Tužna je činjenica da je strani uticaj u ovoj zemlji išao do tog stepena da su mučeni neki od naših Ajurvedskih doktora u bezuspešnom pokušaju da se navedu da odaju svoje tajne. Od tada, stranci u Indiji ne upoznaju nijednog Ajurvedskog

doktora, jednostavno zato što niko od njih neće da prizna daje on jedan od tih niti da poseduje bilo kakvo posebno znanje. Bili smo primorani da nosimo maske i postanemo "misteriozni orijentalci". Morali smo da platimo visoku cenu da bismo naučili tu lekciju.

Ipak, mogu da ti kažem ovoliko: tokom svih tih godina bilo je stranih lekara koji su iz velikodušnih, stvarno humanitarnih razloga tražili da steknu naše znanje i bili spremni da polože zakletvu Brahmaharije (uzdržljivosti). Ti doktori su primili inicijaciju i rade sa nama. S druge strane, oni naše znanje drže u tajnosti isto kao i mi. Kad čovečanstvo bude napredovalo do takvog stepena da većina lekara bude voljna da se odrekne svojih seksualnih požuda da bi bila u stanju da leče, indijski Ajurvedski lekari će biti voljni da im otkriju ovo tajno znanje. Zasad, međutim, ljudi na zapadu koriste sva svoja otkrića da bi naudili jedan drugom. Uzmi, na primer, dinamit, i avione. Šta su oni učinili sa njima? Pretvorili ih u nova oružja! Šta bi oni učinili kad bi znali tajne kosmičke energije i još više životne energije? Oni bi samo smislili nove načine da se pobiju i zarade još više novca! Rat je posao! A zašta služi taj posao? Zašto ljudi jure za još više i više novca? Da bi priuštili sebi veći stepen seksualnih zadovoljstava, požuda i perverznosti. Pitaš zašto ne odajemo naše tajne! Odgovor leži u tome da ih strani doktori u stvari ne žele. Kad čuju da će morati da se odreknu požude da bi stekli to znanje, oni odmah izgube interesovanje. Oni jednostavno ne mogu da veruju da bi plaćajući tako jeftinu cenu mogli da nauče tajnu celokupnog života. Njima je mnogo lakše da se ne pomuče da učine ni jedan jedini pokušaj, već da se samo rugaju Orijentalcima.

Većina stranaca koji dođu u našu zemlju misle da je nauzvišenija sreća na zemlji zadovoljenje seksualne žudnje. Kako bi oni ikad mogli da saznaju bilo šta o ogromnoj moći koju poseduje jedna duhovna osoba ako nikad sami ne učine napor da je dostignu? Ta moć ne može da se stekne ni preko novca ni preko sile. Njena cena je odricanje! A ljudi koji su platili tu cenu ubrzo uviđaju da u stvari *nisu morali ničeg da se odreknu*. Oni otkrivaju, naprotiv, da su pronašli besmrtnu sreću namesto smrtne... trajno stanje zadovoljstva umesto prolaznog. Niko ne može da sklopi bolju pogodbu! Ali mi ne raspravljamo o tome. Te tajne ne mogu da se razumeju samo intelektom.

Duh ne može da se razume, može samo da se iskusi. Čovek može samo da bude duh. Mi smo zadovoljni da pustimo druge da putuju

stazom intelekta. Oni su već postigli mnogo i postići će još više. Ali "najviša istina" će zauvek ostati skrivena za osobe koji samo slede svoj intelekt i nikad ne nauče blaženstvo čistog *bića* kome vodi put odricanja. Ljudi na zapadu su od orijentalnog jogija načinili stri-povski lik. Zar je čudno što upućenici ne otkrivaju svoje tajne, nego se samo povlače i ostaju nedostupni zapadnjacima?

Ispričao sam ti sve ovo zato što vidim da se ne zanimaš za naše nauke samo iz radoznalosti, već više zbog duboke duhovne žudnje. Ti tragaš za istinom. Ti tragaš za Bogom! Mi smo spremni i srećni da pomognemo takvim ljudima. Daću ti mali savet: ako želiš da brže napreduješ i zaroniš dublje u tajne ljudskog života, vežbaj jogu!"

Indijski doktor je nastavio da objašnjava da su tokom mnogo hiljada godina orijentalci otkrivali i usavršavali razne metode kojima ljudi mogu da dođu do cilja sreće, cilja koji svako nosi u srcu bez obzira kako je možda neupućen i neznalica i kako je nizak njegov individualni stepen svesti. Upravo ovde, na zemlji, ljudi mogu da dostignu to ispunjenje, to spasenje, to stanje večnog blaženstva - ili, kako ga orijentalci zovu, Nirvanu. Vrata su za svakog čoveka otvorena kad pronade ključ.

Ključ je *joga!*

Indijski doktor našeg prijatelja je nastavio da objašnjava da je svaki ljudski postupak ili aktivnost koji se radi s koncentracijom u stvari joga, jer jedini način koji imamo da postignemo veliki cilj je preko koncentracije. Proučavajući jogu sistematično, međutim, učimo tehnike za razvijanje i poboljšavanje naših sposobnosti koncentracije, a to su metodi koji su usavršavani hiljadama godina. Ima raznih puteva u jogi: fizičkih, mentalnih, i duhovnih vežbi u koncentraciji. Te vežbe razvijaju najviše sposobnosti ljudskog bića, otvarajući njegove duhovne oči, njegove duhovne uši, i učeći ga da bude gospodar samog sebe... gospodar stvaralačkih sila... gospodar sila sudbine. Put prema sreći je otvoren, ili, da izrazimo to na drugi način, put do samoostvarenja - do Boga! Najuzvišeniji i istovremeno najteži put joge je Raja Joga. Raja znači "kralj", a ako prevedemo taj izraz bukvalno, otkrivamo da je taj put joge poznat kao "kraljevska joga" ili "veličanstevna joga". To je najkraći put, ali istovremeno najstrmiji i najdžombastiji. To je staza koju Hrist propoveda u Bibliji. Strpljenjem i istrajnošću, međutim, čovek stiže do cilja.

Školski drug mog muža je nastavio svoju priču: "Indijski doktor mi je pokazao osnovne vežbe joge, one koje sam pokazao tebi. Ali

kasnije mi je rekao kako da dođem u vezu s jednim od najvećih živih jogina. Otišao sam kod njega. Bio je to čovek od preko osamdeset godina, ali nije izgledao stariji od četrdeset. On je bio Hatha jogi. Ti jogiji poznaju sve tajne tela. Oni mogu da održe svoje telo u postojanom i savršenom zdravlju tokom nekoliko stotina godina, ako to žele. Indusi tvrde da sada ima jogija koji žive u planinama i koji su stari sedam i osam stotina godina."

Moj muž je počeo da se smeje: "Sad, nemoj mi reći! Stari sedamsto godina? Nije uopšte loše, ali u tom trenutku si se probudio, je li tako?"

"Vidiš," odgovorio je naš prijatelj potpuno ozbiljno, "ti si pravi zapadnjak. Samo zato što ima nekih stvari o kojima ti nisi čuo, to ne znači nikako da one ne postoje. Orijentalci znaju mnogo više o nauci o čoveku nego mi na zapadu, ali su naučili da ćute. Od vremena kad su prvi zapadnjaci stigli na Orijent, oni su učinili svašta što je nateralo Orijentalce da ćute. Čak i danas oni i dalje umeju da čuvaju svoje tajne. Ja sam u Indiji video stvari koje su me naučile da budem veoma oprezan kad se rugam ljudima koji nemaju pravo da budu saslušani."

"U redu, u redu," odgovorio je moj muž, "i ja verujem da mora da postoji neki način da se poživi duže kad pomislim da se čak i ovde na zapadu ljudski vek stalno produžava uprkos svemu što činimo da ga skratimo nikotinom, alkoholom i pogrešnim životnim navikama. Pre pedeset ili šezdeset godina prosečni životni vek je bio trideset pet godina, dok je sad oko šezdeset. To tera čoveka da se zapita šta je granica! Medicinska nauka napreduje džinovskim koracima. Ko zna koliko ćemo mi daleko otići?"

"Vidiš - tvoje istinsko uverenje nije uopšte cinično. Ali ovde, na zapadu, mi se ne usuđujemo da priznamo šta verujemo jer se ne smatra da to treba činiti. Da bismo razgovarali o stvarima koje ne razumemo, mi se uvek trudimo da se pravimo superiorni i cinični. Ja gajim veliko poštovanje prema onom što znaju naši naučnici, ali oni se ponašaju kao da znaju sve tajne života, dok su potpune neznalice u vezi sa smrću. Orijentalci su otkrili tajnu života i smrti, ali njihovo jedno jedino oružje protiv cinizma zapada je ćutanje. Nije čudo. Evo jednog primera. Jedan Indus mi je pokazao upaljač. Bila je to mala figura Bude kako sedi u takozvanoj lotus pozi, jeftin upaljač kakvog možeš da nabaviš na svakom bazaru. On mi je rekao: "Jedan Orijentalac nikad ne bi upotrebio figuru Hrista za upaljač, jer mi osećamo poštovanje za svete simbole drugih religija, baš kao i za našu. Mi

znamo da jedan isti *Bog* stoji iznad i iza svih raznih svetih simbola!" Rekavši to, nežno je spustio upaljač sa Budom na svoj kućni oltar. Kao zapadnjak, osetio sam se duboko postuđenim, i često se pitam kad ćemo se mi na zapadu probuditi i imati dovoljno razuma da ne nastavljamo stalno da vredamo Orijentalce takvim uvredama koje su netaktične, bez poštovanja i lišene dobrog ukusa. Razmisli samo i o svim našim zapadnjačkim filmovima koji se bave Orijentom. Orijentalci takode gledaju te filmove, i siguran sam da možeš da pogodiš šta o njima misle. Ali oni ćute..."

Upitala sam našeg prijatelja: "Da li postoje knjige o jogi?"

"Najlepša i najsvetija knjiga Indijaca je *Bhagavad Gita*. U njoj možeš da pročitaš najlepše opise duhovnog puta do samorazvoja kroz Raja Jogu. To je ono što bih ti preporučio."

Čula sam dovoljno.

Iste te večeri htela sam da počnem da čitam knjigu koju mi je naš prijatelj pozajmio. Legla sam udobno u krevet, uzela knjigu i otvorila je.

Na moje veliko iznenađenje, videla sam da to nije bila knjiga koju sam izabrala! Okrenula sam je i pogledala naslov sa zadnje strane. Kako je to čudno! Pročitala sam naslov dok sam površno prebirala po biblioteci našeg prijatelja i sad se jasno sećam da sam izvadila knjigu koju sam želela. Da li sam možda pogrešila i izvukla knjigu koja je bila do nje? Očigledno. Ali, sad kad sam imala tu knjigu, htela sam barem da je pogledam. Odmah je pobudila moje interesovanje. Spolja je izgledala kao moderna knjiga. Ali iznutra je sadržavala neki veoma, veoma star rukopis. Papir je bio požuteo i smeđ od starosti, pun tragova od crva. I tamno crno mastilo i rukopis pokazivali su da je knjiga zaista veoma stara. Sto sam više čitala, to sam se više iznenađivala... dok najzad ruke nisu počele da mi se tresu od napetosti dok sam gutala stranu za stranom.

Rukopis je govorio o tajnom duhovnom redu koji je bio star koliko i sama zemlja. Bez ikakvog spoljnog, vidljivog oblika "pripadništva", red je stalno primao neofite koji su dolazili u vezu s njim a da u stvari ništa o tome nisu znali. To "dolaženje u vezu" se dešava kad neka osoba dostigne takav stupanj razvoja da se potpuno odriče svoje ličnosti i posvećuje ceo svoj život ublažavanju patnji drugih. Kad god neki čovek dođe do te odluke, član tajnog reda stupa u duhovnu vezu s njim, ili pre pojedinac koji odlučuje da se odrekne svoje ličnosti i tako dosegne univerzalnu ljubav dostigne takav stu-

panj u svom razvoju da automatski reaguje na vibracije koje struje među pripadnicima ovog tajnog duhovnog bratstva. Prvo on čuje u sebi glas duhovnog vođe i vodiča, koji ga upozorava na teškoće, opasnosti i posledice njegove odluke. Ako se on i dalje drži svoje odluke, ovaj "red" koji postoji da bi pomagao ljudskom rodu da se uspne i izađe iz haosa, prima ga za svog člana.

U početku je on na probi, a da to u stvari ne zna. Taj probni period počinje odmah i tokom *sedam dugih godina* neofit je potpuno prepušten sam sebi. Tokom tog vremena on nema kontakta s redom, bez obzira koliko mnogo to možda želi i traži. Ali razni testovi koje mora da prođe dolaze jedan za drugim. Njih sedam se odnose na ljudske vrline: da se oslobodi senzualnosti, taštine, besa, pohlepe, zavisti, osetljivosti - zatim, s druge strane, sposobnost da opstane van uticaja.

Ako on položi sve te testove uprkos tome što je potpuno sam, i ako se drži svoje odluke, smatra se spremnim da otpočne sa svojim radom i konačno je primljen u red. Istog dana, on saznaje da je primljen preko "očigledne" koincidencije. Odonda on dobija temeljnu obuku i, istovremeno, specifične zadatke. Isprva su ti zadaci laki, i kako ih on zadovoljavajuće izvršava, postaju sve teži. Zadaci su veoma različiti. Neki neofiti rade u javnosti, drugi iza scene. Neki lutaju po okolini kao prosjaci, drugi su veoma bogati. U oba slučaja oni moraju da ispune svoje dužnosti. Neki rade kao asistenti čuvenih pronalazača, drugi kao pisci ili predavači. Neki zauzimaju položaje od velike svetovne moći, dok drugi možda obavljaju poslove radnika u velikim fabrikama. Može se čak desiti da dva člana reda *naizgled* rade jedan protiv drugog. Ponekad su oni slavni i uživaju ogromnu popularnost; u drugim slučajevima možda žive u kukavnoj bedi i izloženi su oskudici i poniženjima. Oni moraju da ispunjavaju sve svoje zadatke na potpuno slobodan i bezličan način, jednostavno kao sluge u okviru velikog plana. I dok izvršavaju svoje zadatke, moraju da *snose punu odgovornost za svaki svoj pojedini postupak!* Oni primaju zaduženja, ali moraju sami da smisle kako da ih sprovedu, potpuno svesni odgovornosti koju snose za sve što čine. Što se više uzdignu, to im je odgovornost veća.

Svako ko odbije da snosi odgovornost za svoje postupke i svoj rad, i pokuša da prebaci odgovornost na nekog drugog člana reda, svako ko ne priznaje svoj rad kao svoj sopstveni, lično izabrani zadatak, već pokuša da ga predstavi kao da radi po instrukcijama reda ili kao

duhovno oruđe nekog člana reda - takva osoba je izdajnik i odmah gubi svaku vezu sa redom. On, međutim, ne zna da je izgubio vezu, i moguće je da godinama i dalje veruje da je saradnik unutar reda. Takve osobe red koristi da testira druge ljude i otkrije da li oni prihvataju i slede lažne proroke ili da li su dovoljno napredovali u nezavisnom mišljenju i donošenju sopstvenih odluka da bi merili svaku reč koju čuju i prihvatili je tek pošto je položila ispit. Oni koji slede lažne proroke su i dalje slepi i dopuštaju da ih vode slepi, pa i jedni i drugi usput propadaju.

Članstvo reda je ograničeno na ljude koji se potpuno pouzdaju u sebe i sposobni su da se odupru uticajima. To ne smeju biti ljudi koji *čine dobro* ili *izbegavaju da čine zlo* samo zato što su poslušnog duha ili zato što očekuju da će biti nagrađeni i "otići u Raj", ili zato što se plaše kazne i žele da izbegnu da odu u Pakao. *Naprotiv, članovi reda moraju da budu osobe koje uvek - u životu i smrti - slede svoje sopsteno najdublje ubeđenje i postupaju u skladu s tim!* To je zato što *članovi čuju poruke reda u svojim srcima, kao svoja najdublja ubeđenja!*

Čitala sam ove redove sa sve većim uzbuđenjem. Odreći se zemaljskih zadovoljstava? Kako sam se dobro sećala noći kad sam onako očajnički jecala u krevetu!... Može li ih se iko odreći konačnije nego što sam ja to tad učinila? Iskrena i duboka žudnja da se ublaže patnje drugih? Sam bog zna kako je ozbiljna bila zakletva koju sam onda položila u svojoj sobi, misleći o strašnim patnjama mentalno bolesnih i neprestanim, stalnim mukama i stradanjima svih ljudi širom sveta! Sad se sećam upozorenja koje sam tad tako jasno čula, i strašnog, uzvišenog osećanja da sam sama, očajničkog osećanja da sam mnogo dugih godina bila potpuno napuštena! Koliko je godina proteklo od tog vremena? Sedam godina! Da, tačno sedam! A danas, ova čudna koincidencija s knjigom. Koincidencija? Ne! To je bila poruka... poruka!

Bila sam potresena do dubine svog bića ovim iskustvom! Po svom običaju, ispitala sam celu stvar ponovo svojim razumom i intelektom, jer nikad nisam prestala da koristim intelekt kao sredstvo testiranja i provere. Ali, šta bi mi intelekt mogao reći sada? Ja sam najbolje znala da je *sve to tako*. Šta bi drugo mogao moj intelekt da učini sem da jednostavno prihvati činjenice? Čak i najskeptičniji intelekt bi bio ućutkan suočen s tako mnogo koincidencija! Ne, nisam mogla da sumnjam u to: bila sam primljena!

Inicijacija

Savladalo me je osećanje sreće i zahvalnosti koje se ne može iskazati. Osećala sam Božju milost, njegov blagoslov, duboku smernost i osećanje strahopoštovanja. U takvom stanju ostala sam otada.

POJAVILA SE SVETLOST

Bilo je upadljivo primetno da je od tog doba sve više ljudi - muškaraca i žena, starih i mladih - dolazilo kod mene po savet o tome kako da pronađu svoj put do sreće. Sve više "tragalaca" dolazilo je k meni po pomoć. Ja sam, međutim, osećala da sam još uvek u krajnjoj tmimi. Kako bih ja bila u stanju da pomognem drugima? Kako bih bila u stanju da izlečim mnoge rane u dušama ljudi oko mene kad ja sama još nisam rešila zagonetku života i smrti?

Najvažnije za mene je bilo da pobegnem iz svog sopstvenog mraka. "Tragala" sam u bilo kom pravcu na koji me je upućivao moj unutrašnji glas, i pokušavala sam da učinim napredak čitajući dobre knjige. Pronašla sam knjigu koja je opisivala tajne vežbe Raja Joge, to jest, put do samog sebe. Želela sam da započnem te vežbe odmah, jer sam dosegla tačku kad sam znala da je čitanje neophodno samo da bi se saznalo šta *čovjek mora da učini!* Ako želimo da dosegneмо cilj - *sebe* - moramo da ono što znamo sprovedemo u stvarnost! Želela sam realnost, ne samo lepe opise i teorije. S druge strane, duhovna joga zahteva najstroži asketizam.

Razgovarala sam s mužem. On mi je oduvek bio najbolji prijatelj i znao je kako je za mene bilo od životne važnosti da nađem odgovor na tri velika pitanja: *Odakle, kuda, zašto?* Dao je pristanak na moje asketske vežbe.

Otac je bio kupio jedno imanje u planinama. Tu, u šumi, imali smo malu kuću u koju sam se sad uselila potpuno sama. U to vreme sin mi je bio odsutan od kuće, školovao se, i vraćao se samo za raspust, dok mi je muž stalno putovao i viđao me samo vikendom.

Velika terasa ispred kuće pružala je veličanstven pogled na dolinu gde su počinjale prostrane ravnice. Bilo je to gotovo kao gledati u beskraj. U podnožju planine široka reka ispredala je svoj put polako i dostojanstveno u daljinu. Na daljoj obali, drumovi i auto-

putevi obrazovali su vene i arterije divovskog tela i automobili koji su se kretali okolo izgledali su kao sićušne ćelije gigantskog krvotoka. Sve je bilo majušno, sela sa svojim malim kućicama za lutke, i sićušni, uposleni ljudi nalik na mrave.

Drugi prozor je gledao na šumu gde si mogao satima i satima šetati u tišini koja je ulivala strahopoštovanje. Fazani bi se često usudili da se popnu do kuće, a jeleni su često prilazili sasvim blizu. Noću su se mogli čuti kako trupkaju uokolo. Vrata i prozori su imali jake rešetke za zaštitu od divljih svinja i drugih opasnih životinja.

Tu sam ja živela sasvim sama. Svakog jutra nalazila sam svoje dnevno snabdevanje svežeg mleka na terasi, zatim silazila u podrum s drvima, nacepala svoju dnevnu zalihu, i upalila vatru u peći. Onda sam počinjala svoje vežbe. Ova šumska kuća je bila idealno mesto da se vežba joga. Čitav taj predeo je bio poznat po svojoj atmosferi koja je ulivala strahopoštovanje. Mir i tišina u šumi i iskonska čistota prirode uokolo bili su tako veliki da je svako ko je navraćao težio da se uzdigne duhom u kontemplaciji i meditaciji - čak i bez joga vežbi. Svi koji su posetili ovo gorsko utočište postajali su osetljiviji na više vibracije. Njihovi pritajeni organi fizičkog čula su su razvijali. Dok sam živela tu bila sam u stanju da izvedem bez napora najteže vežbe u koncentraciji i meditaciji.

Kao predmet proučavanja uzela sam zbirku starih figura Rozenkrojcevacu koje su poticale iz šesnaestog i sedamnaestog veka. Bila je to istinska riznica velikog znanja. Kada bih završila svoje vežbe koncentracije koje su trajale nekoliko časova, meditirala sam nad tim čudesnim simboličkim predstavama najdublje istine, i korak po korak skrivene tajne ove knjige otkrivale su se pred mojim zavidljenim duhovnim očima. Druga tema koju sam proučavala dok sam ovde u šumi vodila usamljenički život bila je Orijentalna filozofija, prvenstveno Vede i Upanišade.

Dugotrajne vežbe u koncentraciji i meditaciji pomogle su mi da prodrem, korak po korak, u najdublje predele svoje psihe. Tim vežbama pokretala sam u rad sile koje su nastavljale da deluju tokom vremena koje sam posvećivala svakodnevnom aktivnostima, čak i u vreme kad sam spavala. Ponekad, dok sam lutala po šumi, u meni su se budile slike mesta koja sam dobro poznavala a nisam bila u stanju da ih identifikujem, jer ih nikad nisam bila videla u ovom životu. Dok sam bila budna, a čak i u svojim snovima noću, viđala sam ljude koje sam takođe poznavala, i čak u nekim slučajevima poznavala veoma

dobro, ali koje nikad nisam videla u ovom životu. Njihova odeća i njihova imena su bila čudna, a njihov jezik kojim smo komunicirali u mojim snovima bio je sasvim drugačiji od bilo kog jezika koji sam ikad čula u ovom životu.

Kad god bih sela da meditiram i usmeravala svoju pažnju ka unutrašnjosti, bila sam svesna zelenkasto-plavog fosforescentnog svetla u sebi... svetla koje je izgledalo da dolazi od nevidljivih očiju velikog i divnog duhovnog bića. Neka neopisiva snaga, ljubav i dobrota zračili su ka meni iz tih očiju. S osećanjem potpunog poverenja zaranjala sam u ovaj izvor sile koja pruža ljubav. Osećala sam da sam u sigurnosti, i nisam osećala ni trunke straha. Kopala sam sve dublje i dublje u nepoznati svet nesvesnog.

Onda je jednom, potpuno neočekivano, svetlost odagnala mrak koji je skrivao i prošlost i istinu, i sve je postalo jasno.

Kad sam se smestila da vežbam meditaciju, fosforescentno svetlo se pojavilo pred mojim unutrašnjim očima kao i obično. Onda sam osetila s čak još većom jasnoćom no ikad pre da izvor svetlosti leži u očima nekog moćnog bića koga sam dobro poznavala. Malo pomalo one su postajale tako jasne da nisam više samo osećala - *znala sam* - da gledaju u mene. Osećala sam njihov pogled, njihov sjaj, njihovu moć, njihovu svetlost i njihovu ljubav kako sijaju na mene, i u sledećem trenutku, pod uticajem tog pogleda, poslednji ostatak zamagljenog oblaka u mojoj svesti je nestao, i preda mnom je stajala, kao da izranja iz tame, uzvišena figura s dva tamno plava, beskrajno duboka oka, *Njegova* figura, *Njegovo* lice i *Njegove* oči: -ON!

PROŠLOST POSTAJE SADAŠNJOST

On je stajao tu i gledao me mirno. Taj blistavi pogled s nebeskim mirom dao mi je snagu da podnesem potresno iskustvo i beskrajnu radost što ponovo vidim *Njega*. Njegovo plemenito lice je bilo nepomično, ali Njegove oči su se smešile na mene, i ja sam znala da je *On* srećan što sam najzad bila potpuno budna i ponovo vidim *Njega*. Jer *On* je uvek video mene. Njegove oči su uvek bile u stanju da prodru kroz izmaglice koje su zaklanjale moju svest. *On* je video sve moje borbe, sve moje boli i tuge, i *On* me nikad nije napustio. Naprotiv, *On* mi je pomogao da se probudim i osvestim.

Sećanje me je snažno obuzelo, i maglovite slike koje sam nosila u sebi a da nisam bila u stanju da ih svesno izoštrim iznenada su postale oštre i jasne. Nove slike su mi izronile u svesti, nova sećanja koja su dugo ležala skrivena i zakopana u dubinama moje podsvesti. Sad, uklapajući se kao kamenčići u mozaiku, obrazovala su savršenu sliku jednog prošlog života u zemlji kraj velike reke, Nila, u zemlji Piramida...

Slike sećanja su postajale sve življe, dok su utisci mog sadašnjeg života postepeno bleđeli, ustupajući mesto ponovo probuđenoj svesti osobe koja sam nekad bila. Okolina u kojoj sam sedela, jednostavna sobica u kući u šumi... divan pogled preko reke na dolinu... malo pomalo su nestajali. I *On*, takođe, nigde se nije video. Soba se otvorila i raširila oko mene. Našla sam se u velikoj dvorani, u svojoj sopstvenoj sobi, i opazila sam jednu ljubaznu debelu ženu koja mi se radosno smešila...

Da, naravno! Danas je moj šesnaesti rođendan, i upravo oblačim svoje svećane haljine. Treba da ih nosim na velikom prijemu na kome će me otac predstaviti predstavnicima zemlje kao svoju suprugu, naslednicu Kraljice koja je rano umrla.

U jednoj velikoj ovalnoj srebrnoj ploči koja je bila iskucana čekićem i uglačana brižljivo s ljubavlju i velikom veštinom, videla sam svoju figuru, svoju sliku, i posmatrala sam svoju dragu Menu kako me oblači.

Majka mi je umrla dok sam bila još veoma mlada, i samo se maglovito sećam kako je bila bleđa... i kako nežna. U riznici svojih dragocenih sećanja još uvek vidim njene velike, tužne oči dok mi je upućivala poslednji dug, dug pogled pre no što je umrla. Taj poslednji dug pogled pun ljubavi stvorio je vezu među nama koju i dalje osećam u sebi, i danas kad će me predstaviti zemlji kao njenu zastupnicu osećam tu vezu još dublje, još jače.

Sad potpuno odevena i spremna stojim pred ogledalom i gledam svoj lik. Sviđa mi se! Vidim tananu, nežnu, vitku osobu u divnoj haljini... svetlucavoj, svilastoj, obrubljenoj zlatom. Zlatni pojas oko njenog struka naglašava njenu vitkost, široka ogrlica joj ističe ramena, a marama oko glave upućuje na samopouzdan i superiorni izraz lica. Suetna sam; sviđa mi se ono što vidim u ogledalu. A draga, stara, dobrodušna Menu, koja me smatra najsavršenijim bićem na zemlji, jedva vidi kroz suze radosnice koje joj naviru na oči.

Dva najstarija predstavnika zemlje dolaze i vode me niz dugačak hodnik u veliku salu za prijeme. Laganim, ceremonijalnim korakom vode me između redova ljudi od položaja do "Velike kuće" - do Faraona - do mog oca koji će mi sad postati muž. On sedi na zlatnom prestolu kao slika i prilika Boga. Nije bez razloga što njegovo ime, *Far-ao*, znači "Velika kuća". Njegova osoba je spoljni omotač, "kuća" Boga. Bog živi u njemu, ispoljava se u njemu, zrači kroz njega. Snaga njegovog pogleda je tako prodorna da su ljudi koji nisu potpuno iskreni primorani da skrenu pogled. On sedi tamo gledajući pravo u mene, kroz mene! Ja mu uzvraćam pogled bez straha, ukrštajući pogled s njegovim. Znam da je ogromna snaga koja zrači iz njegovih očiju snaga ljubavi. On sve vidi. On vidi da sam ja sujetna, baš kao što vidi sve druge moje nesavršenosti, ali on sve razume. On je sama ljubav, on je moj otac!

Veličanstveni lav, njegov lav, sedi nepomično kraj prestola. Dostojanstven i uzvišen, on je simbol vrhunske moći Faraona. Stižem do stepenica prestola i zaustavljam se. Faraon ustaje, silazi, okreće se ka veličanstvenoj kutiji za nakit koju mu Rizničar pruža, podiže najlepšu tvorevinu zlatarskog zanata: zlatnu ogrlicu za ramena. Podižući je s ljubavlju on je stavlja preko mojih ramena. Zatim

uzima zlatni obruč koji se završava zmijskom glavom i pričvršćuje je za belu svilenu tkaninu preko mog čela. To je simbol pripadnika vladajuće rase, Sinova Boga. To je simbol posvećenih...

Zatim, uzevši me za desnu ruku, Faraon me vodi do prestola. Okrećemo se ka predstavnicima zemlje i plemićima, i on me predstavlja njima kao zastupnicu Kraljice, kao svoju suprugu. Sedamo, ja s njegove leve strane, nešto iznad njega. Sad ljudi od položaja sa svojim ženama, najstariji među njima, prolaze pored nas polako i klanjaju se pred nama s ispruženim rukama, prvo pred Faraonom a onda preda mnom. Mi sedimo nepokretno. Samo očima uspostavljamo vezu sa svakim posebno dok oni prolaze pored nas. Ja mislim na činjenicu da sad ja predstavljam duh svoje drage majke, i to me čini svesnom svojih dužnosti i odgovornosti.

Ljudi visokog staleža prolaze i ja vidim kako im se duše ogledaju u očima. U nekima je istinska ljubav i poštovanje, u drugima zavist, radoznalost ili kukavička servilnost. Vrhovni Rizničar, Ru-Ka, takođe se klanja preda mnom. Kao što je tako često činio i ranije kad sam ga sretala u palati, upućuje mi pogled koji je istovremeno pomalo ciničan, drzak i laskavo intiman. Ja odgovaram na njegovu drskost hladnim zurenjem, i povorka polako stupa napred. Onda vidim svoje prijatelje, stare i mlade, nekadašnje drugove u igri, s licima punim iskrene ljubavi. Pogledi nam se sreću i to ujedinjenje nas obogaćuje. Polako, ceremonijalno, svi ljudi prolaze kraj nas, bez reči, ali duhom ujedinjeni.

Poduga povorka se najzad završava. Faraon ustaje i pruža mi ruku. Lagano silazimo niz stepenice i, hodajući između redova državnika i plemića, napuštamo odaju. Odvevši me u svoju sobu, otac seda, rukom mi daje znak da sednem, i smešeći se neko vreme me gleda bez reči. Vidim da mu se sviđam. Od glave do pete pogledom mi prelazi preko figure sa zadovoljstvom. Onda, pogledavši me radosno u oči, kaže: "Od sad ćemo se često viđati, jer ti ćeš zauzeti mesto svoje majke i obavljati njene dužnosti u javnosti. Tokom mnogo godina pripremali smo te za ovaj zadatak, i ti znaš svoje dužnosti. Želim da se sa radošću sećaš ovog dana nad danima, zato poželi neku želju. Znaš već neko vreme da ću te pitati šta želiš, pa mi sad reci. Šta je to?"

Da, bila sam spremna, i kao i druge mlade žene, mogla sam da imam mnogo želja. Mogla sam da zatražim divan nakit, jer znala sam da veliki svečani nakit mogu da nosim samo prilikom uzvišenih cere-

monija. Ili sam mogla da poželim da putujem, ili da zatražim mladog dresiranog lava, ili nešto drugo slično tome. Ali, ja nisam želela ništa od toga!

"Oče," rekla sam, "kakvo je značenje nakita koji nosim na glavi?"

Faraon je pogledao u moje čelo, zatim u moje oči, a onda odgovorio: "Zlatna zmija je simbol vladajuće rase, Sinova Boga."

"Da, oče, ali to je isto tako simbol inicijacije. Ja nisam vredna da je nosim jer nisam posvećena. Želim da budem posvećena! To je želja koju hoću da mi ispuniš!"

Otac je postao veoma ozbiljan. "Zatraži nešto drugo, dete moje," rekao je. "Ti si još uvek veoma mlada i nisi još dovoljno zrela da primiš inicijaciju. Nežni mladi izdanci ne smeju da budu izloženi jakom suncu; inače će sagoreti i nikad neće moći da procvetaju. Sačekaj dok stekneš potrebno iskustvo u zemaljskom, fizičkom životu. Kad bi sad bila posvećena, bilo bi ti mnogo teže da rešiš probleme koji će doći kasnije. Zašto bi sebi donela nepotrebne nevolje? Prihvati moj savet i poželi nešto drugo."

"Oče," odgovorila sam, "ne želim ništa drugo. Ono što vole drugi mladi ljudi meni je smrtno dosadno. Iznad i iza svih zemaljskih zadovoljstava ja vidim telesne želje. Veoma mi se sviđa lep nakit, ali čak i zlato je oblik materije koji je postao dragocen ispoljenjem duha, kroz rad zanatlije. Naravno da uživam u lepom pejzažu i novim prizorima kad putujem, ali nikad ne mogu da zaboravim da je sve to tvorevina, a ne *tvorac*. Volela bih da iskusim najuzvišeniju istinu u njenoj realnosti. Želim da naučim da spoznam Boga, *samog tvorcal* Oče, ja znam da je ono što mi zovemo *život* samo nestvarni san. Ovde nam sve izmiče iz ruku, nikad ne možemo biti konačno srećni u bilo čemu, sve je samo prelaz između prošlosti i budućnosti. A ja želim da doživim *večnu sadašnjost* koja nikad neće postati prošlost i koja nikad nije bila budućnost. I želim da pronađem ono stanje ili "mesto" koje nikad nije bilo "tamo" pre no što sam ja do njega stigla, ne postaje "ovde" kad do njega stignem i ne pretvara se opet u "tamo" kad odem dalje. Želim da iskusim *večnu sadašnjost u vremenu i prostoru*. Oče, ja želim najuzvišeniju stvarnost -ja želim inicijaciju!"

Dok me sluša, otac postaje sve tužniji. "Tvoje duhovno buđenje je došlo ranije nego što je trebalo," kaže on. Sve što mogu da učinim je da odem svom bratu Ptahhotepu, Visokom Svešteniku Hrama i Poglavaru naše rase. Govoriću sa njim, i on će te uzeti pod svoje vođstvo. Neka ti večno Božije svetlo obasja put."

Polaže mi ruku na glavu i blagosilja me. Volela bih da mu se bacim na grudi da mu zahvalim što mi je uslišio želju, ali me moja teška zlatna ogrlica zadržava i sprečava me da pravim bilo kakve nagle pokrete. Otac, koji može da pročita svaku misao, vidi da želim da izrazim svoju radost ovim iznenadnim izlivom. "U nečemu si i dalje veliko dete," kaže on nežno, "a u drugom si odrasla i zrela. Moraš da uvežbaš da se dobro kontrolišeš ako hoćeš da budeš posvećena."

Odgovaram smejući se: "Ja već imam samokontrolu, Oče, kad to želim."

"Da, verujem ti, ali da li to uvek želiš?" pita me on smešeći se.

"Dosadno je uvek se savlađivati, Oče."

"U tome i jeste problem," odgovara on ljubazno klimnuvši glavom. "Opasno je što nalaziš da je samokontrola dosadna. Samo se seti da ako, makar samo za trenutak, svoju volju ne usmeravš prema svom omiljenom lavu i on te napadne u tom trenutku slabosti, bićeš izgubljena. Nisko jaje isto toliko zver po svojoj prirodi kao što je i lav. Moramo oboje da držimo pod stalnom kontrolom; onda nas oni služe svojom gigantskom snagom. Uvek vodi računa o tome!"

Opraštamo se jedno od drugog. On me prati do vrata i predaje me dvojici postarijih dvorjana koji čekaju u predvorju. O, kakva su gnjavaža te ceremonije. Zašto moram da hodam tako polako i dostojanstveno između ove dvojice starih ljudi samo da bih se vratila u svoju sobu? Volela bih da potrčim niz dugačak hodnik i upadnem u svoju sobu gde me čeka moja Menu puna uzbuđenja i radoznalosti. Ali, ne! Moram *da hodam...* s dostojanstvom i uzvišenošću... da divna zlatna ogrlica na mojim ramenima ne sklizne i nakrivi se. Najzad stižemo do mojih vrata gde se - s dostojanstvom i uzvišenošću - opraštam od dvojice staraca. Ulazim unutra i zaustavljam se na vratima da bi Menu mogla da se divi meni i mom blistavom zlatnom nakitu. Ona je zaista van sebe dok gleda moju lepotu i moje kraljevske pokrete i zato što, kako ona to kaže, tako ličim na svoju majku.

Onda joj ja kažem: "Vidiš li kako si neuka, Menu? Ja ne mogu da ličim ni na koga drugog, i ne sviđa mi se da govoriš takve stvari. Moj nos ili moja usta mogu možda da liče na majčine, ali *ja*? Možeš li ti ikad zaista da vidiš *mene*, pravu *mene*, moje *ja*? Ti vidiš samo moje telo, prebivalište mog ja, ali ti nikad ne vidiš moje *ja*. Kako onda mogu *ja* da izgledam kao neko drugi?"

"O, ne," kaže Menu, "ako ja ne mogu da vidim *tebe*, kako to da si *ti* tako lepa? Samo mi to kaži! Ako ne mogu da vidim *tebe*, onda ono što

vidim ispred sebe i što smatram tako lepim nisi stvarno *ti* nego samo prebivalište tebe, pa *ti* nisi uopšte lepa! Onda nemoj da stojiš tu i gledaš tako ponosno i kraljevski!"

Na ovo obe prskamo u smeh. Uprkos svom ograničenom intelektu, Menu mi često daje tako mudar i duhovit odgovor da se posidim. Da, ona je otkrila moju slabost, moju sujetu. Potom mi s beskrajnom nežnošću skida zlatnu ogrlicu i ukrasnu traku s glave, polaže ih pažljivo i obazrivo u kovčeg za nakit, jer Rizničar, Ru-Ka, čeka napolju s dva nosača nakita da odnesu ove dragocene zlatne predmete natrag u riznicu da sačekaju sledeću visoku ceremoniju na dvoru. On ulazi u moje predvorje i klanja se preda mnom. Ovaj čovek me ljuti, jer vidim da se ne klanja iz poštovanja prema meni, nego zato što *mora*. Upućuje mi još jedan bezobrazno intiman pogled, dok ja dajem sve od sebe da izgledam što je moguće više uzvišeno i kraljevski. Potom sam najzad sama s Menu.

Menu je postala moja dadilja kad mi je majka umrla. Ona je bila i još uvek je moja lična sluškinja, i ja sam mnogo intimnija s njom nego s dvorskim damama koje su preuzele dužnost da me vaspitaju i obrazuju. Iz dubine srca Menu me voli tako neizmernom ljubavlju da bih mogla s njom da činim šta mi je volja. Ona je uvek bila potpuno oduševljena svime što sam ikad rekla ili učinila, i nikad nisam nešto poževela a da mi ona to ne bi slepo ispunila, ako bi to bilo u njenoj moći. Uvek je bila kraj mene ili negde u mojoj blizini, i sad, kad treba da preuzmem javne dužnosti pored svog oca, ona počinje da se brine da ću je možda sve više i više udaljavati od sebe. Ali ja je volim s bezgraničnim poverenjem jer znam i mogu da pročitam u očima ljudi da me niko na dvoru mog oca ne voli tako iskreno, tako bezuslovno, tako potpuno nesebično kao Menu.

Svog oca sam tokom detinjstva tek retko viđala. On je bio i jeste "veliki čovek" u našoj zemlji. Jer on je došao na svet s dužnošću da čuva i vodi ljude u njihovom *zemaljskom životu*. On je posvetio svoj život zadatku da pokaže sinovima ljudi kako da upravljaju zemljom na takav način da svi njeni stanovnici mogu da se razvijaju srećno. Taj zadatak mu je nalagao da tako mnogo radi da je imao vrlo malo vremena za mene. Svakog dana provodio je nekoliko minuta u bašti gde sam se ja igrala s decom iz Kraljevske porodice, ili bi organizovao da mu odem u posetu na nekoliko minuta u njegovu sobu.

Dok sam još uvek bila sasvim mala, on bi me na kratko podizao u naručje ili bi čučnuo pored mene na pod. Onda bi me pogledao s

beskrajnom ljubavlju, blagoslovio me i otišao. Uvek je sa mnom razgovarao kao da razgovara s odraslim. U našoj rasi, poznatoj kao "Sinovi Boga", ne smatra se uopšte važnim da li smo na ovom svetu dugo ili tek kratko vreme, niti da li duša živi ovde na zemlji u još nerazvijenom telu - kao dete - ili u razvijenom telu - kao odrastao. To pitanje rasta i godina smatra se važnim samo među sinovima ljudi koji su tako blisko vezani za svoja tela i poistovećuju se sa svojim fizičkim instrumentom do te mere da potpuno zaboravljaju svoju pravu prirodu kao duše nezavisne od vremena i mesta. Sinovi ljudi veruju da neko može stvarno biti "mali" ili "veliki".

Ali pripadnici naše rase, Sinovi Boga, čak zadržavaju svoju duhovnu svest kad se rode u svojim telima. Oni nikad ne zaboravljaju da samo telo može biti "dete" ili "odrastao" i da duša jeste i uvek ostaje ista. Ona nije ni "velika" ni "mala", ni "mlada" ni "stara", jer duša je nezavisna od sveta vremena i prostora! Zato moj odnos sa ocem nikad nije uopšte bio poremećen činjenicom da smo mi različitih godina i da se retko viđamo. Kako sam postajala starija, otac me je ponekad vodio sa sobom u šetnju, i kad bih se umorila, podigao bi me i nosio u svom moćnom naručju dok je nastavljao da priča o svim tajnama prirode. Nalazila sam da su ta njegova predavanja izuzetno očaravajuća, i jednom sam mu rekla: "Oče, volela bih da znam toliko mnogo o svemu, baš kao i ti!"

"Ako budeš posvećena," odgovorio je, "*sve tajne Neba i zemlje će ti biti poznate.*" Nikad nisam zaboravila te njegove reci i čekala sam strpljivo vreme kad ću i ja biti posvećena.

Iako sam uvek živela među stranim ljudima, nikad se nisam osećala potpuno samom zbog ovoga. Znala sam da me moj otac potpuno razume, i iako nismo bili jedno kraj drugoga fizički, bila sam ujedinjena s njim duhom, pripadala sam mu. A na isti način sam bila ujedinjena sa svojom majkom. Ona više nije živela u telu, ali ja sam bila neraskidivo ujedinjena s njom duhom. Zapanjujuće je shvatiti kako malo jedinstvo duha zavisi od fizičkog zajedništva! Moja draga Menu, na primer, je skoro uvek sa mnom, jedva da me ostavlja samu i na trenutak, a ipak *ja* nisam sa njom. Ona može da me voli, ali ne i da me razume. Ona jedva da sad sama misli i jedva da živi izuzev za mene; ona živi u meni i potpuno je u mojoj moći, iako ja ne iskorišćavam tu situaciju. Otac mi je jednom rekao da *nikad ne treba zloupotrebljavati moć koja proističe iz superiornosti duha.*

Baš sad Menu je tako srećna kao da je moj otac *nju* predstavio dvoru kao svoju suprugu, kao da je *ona* tako lepa, i kao da je *njoj* dat moj nakit kao zastupnici kraljice. O, moja draga stara Menu! A sad, sasvim prirodno, ona me pita koju sam želju tražila da mi otac ispuni.

"Inicijaciju, naravno!" odgovorila sam.

"Šta?" Menu vrišti s užasom. "Inicijaciju? Nećeš da kažeš da hoćeš da napustiš dvor i pridružiš se neofitima u hramu? Zašto nisi tražila divne dragulje? Ili da Imhotep, umetnik, napravi tvoju statu? - Ili bilo šta drugo sem inicijacije!"

"Zašto se toliko uzbuđuješ?" pitam ja sa svoje strane. "Jedna jedina stvar koju želim je inicijacija, i to je sve. I kako može bilo šta da me usreći što nije *u meni*, nije ja *sama*, već visi napolju na mom telu tako da čak ne mogu ni da ga vidim? Ja sad čak posedujem dragulje kojima će ljudi jednog dana ukrasiti moje telo, pošto ga napustim, kad ga stave u grob, da bi ljudi mogli da znaju da pripadam rasi Sinova Boga. Ja upravo sada imam te dragulje, ali ipak se ne osećam srećnije no ranije ni u kom pogledu. A iz istog razloga ljudi će obesmrtiti moj spoljni oblik. Zašto bih želela tako nešto? Koga je briga šta će sinovi ljudi reći nekoliko hiljada godina od sad o statuama mog spoljnog oblika? Jedino što može da me učini srećnom je ono što je u meni, što je *istovetno sa mnom*, a ne stvari van mene. Jedino što može da me učini zaista srećnom je unutrašnje iskustvo kroz koje, uprkos mom zemaljskom telu, mogu da zaslužim krajnju istinu u životu. Želim da budem posvećena!"

Menu stenje u očajanju, kao da sam zatražila samu smrt: "O, znam, niko ne može da razgovara s tobom. Kad ti nešto naumiš, to prosto mora da se desi. Ali ja osećam da će te inicijacija dovesti u veliku opasnost. Nemoj to da želiš! Poželi nešto drugo, molim te! Šta je Faraon rekao na tvoju ideju?"

"On mi je dao svoje dopuštenje da vidim njegovog brata, Ptahhotepa, i sad, molim te, prestani da ječiš. Nemoj da mi pokvariš ceo dan!"

Te večeri napuštam palatu s Menu. Noseći teške velove, hodamo kroz dugu kolonadu stubova od palate do hrama, na putu do Visokog Sveštenika, očevog brata, sina Boga *Ptahhotepa*. Ptahhotep je vrhovni sveštenik. U isto vreme, međutim, on je vrhovni lekar i arhitekta, jer poznaje sve tajne prirode i vlada njima. On je došao na svet s dužnošću i zadatkom da vodi sinove ljudi u njihovom *duhovnom životu* i upućuje ih u naukama. On je iznad oca jer se nikad nije poistovećivao sa svojim telom, dok se otac oženio i tako se usidrio čvršće u materijalnoj ravni.

Ne razgovarajući, upućujemo se ka hramu. Menu je naučila da čuti kad se ja povučem u svoje misli. Jedan neofit koji nas je čekao ispred hrama uvodi me unutra. Menu ostaje u predvorju. Na kraju druge duge kolonade Ptahhotep me čeka u maloj odaji za primanje. Neofit ostaje napolju.

Tu sedi ON, predstavnik *Boga*.

Vidim *Njega* po prvi put izbliza, i njegove oči me nadvladavaju. Oh, te oči! Tamno plave, tako duboko tamno plave da izgledaju skoro crne. One su tako tamne zato što su bez dna, tako beskrajno duboke kao sam nebeski svod. Kad se pogleda u oči sinovima ljudi lako se vidi dno. U njihovim očima vidi se njihova duša, ceo njihov karakter. Vide se *individualne oči*. Ptahhotepove oči su potpuno različite. Te oči uopšte nemaju dna, i gledati u njih je kao gledati u beskraj neba u zvezdanoj noći. U tim očima nema ničeg ličnog, ničeg pojedinačnog, samo beskrajna dubina gde je beskraj na svome. Ceo svet, cela vasiona leži u tim očima. Prepoznala sam sebe u tim očima, i od prvog trenutka osetila sam potpuno poverenje, jer znam da me te oči poznaju i *sadrže me u sebi*. Znam da sam ja u *Njemu*, a *On* u meni i da me voli kao *Samog sebe* jer sam ja u stvari *On* i *On* i ja smo

potpuno jedinstvo. *On* je otelovljena *Ljubav*, i ja osećam tu beskrajnu ljubav kako prodire u mene, sija u meni.

Dirnuta do dubine svog bića, padam na kolena pred *Njim*.

Ptahhotep pruža ruku, diže me na noge i kaže: "Mala moja kćeri, *nikad ne savijaj kolena pred vidljivim oblikom*. Ne ponižavaj u sebi božanstvo koje svako živo biće nosi unutar sebe. Isti Bog se ispoljava kroz tebe, kroz mene i kroz čitav stvoreni svet. Sam *Bog* je jedini pred kim možeš da padneš na kolena. Sad ustani i reci mi zašto si došla."

"Oče moje Duše," kažem dok ustajem, "želim inicijaciju."

Ptahhotep pita: "Da li ti znaš šta je inicijacija? Šta to tebi znači kad kažeš da želiš da budeš posvećena?"

"Ne znam tačno iz čega se ona sastoji, ali želim da budem sveznajuća. Osećam se kao zatvorenik u svom telu, kao da napipavam svoj put okolo u tami, potpuno na milost i nemilost nevidljivih sila koje ne poznajem i stoga ne mogu njima da upravljam. Hoću da budem u stanju da sve vidim jasno, želim da budem sveznajuća kao ti i otac i drugi upućenici."

Ptahhotep odgovara: "Inicijacija znači *postati svestan*. Ti si sada svesna do stepena koji odgovara otporu tvojih nerava i tela. Kad neki čovek postane svestan do višeg duhovnog nivoa, on automatski uvodi više, jače, prodornije sile u svoje telo. Iz tog razloga on mora takode da povisi nivo otpornosti svojih nerava i tela. **Postići vrhunski, božanski stvaralački nivo svesti, dok u isto vreme povećavaš otpornost nerava do vrhunskog stepena da bi bio u stanju da izdržiš to božansko stanje a da ne naškodiš telu - eto, to znači inicijacija.** Inicijacija takode povlači za sobom svemoć i sveznanje."

"Razumem, Oče moje Duše, i to je upravo ono za čim čeznem."

Ptahhotep me gleda bez reči neko vreme, i ja osećam kako njegov pogled prolazi potpuno kroz svaku žilicu mog bića.

Konačno kaže: "Bićeš posvećena, ali ne sad. Nisi još spremna za to u svakom pogledu. Nisi još naučila da kontrolišeš božansku stvaralačku silu *unutar svog tela*. A ako bi sebe učinila svesnom te sile na duhovnoj ravni pre no što si naučila da je kontrolišeš u njenom fizičkom ispoljavanju, to bi predstavljalo za tebe veoma veliku opasnost."

"Kakvu opasnost, Oče moje Duše?"

"Postojala bi opasnost da možda sagoriš svoje nervne centre. Ako postigneš najviši nivo duhovne svesti i tako stekneš kontrolu nad tom silom, mogla bi da mnogo naškodiš sebi uvodeći tu silu u

svoje niže nervne centre. U tom slučaju tvoja svest bi potonula dublje od nivoa u kojem je rođena u ovom životu. Ti još nemaš iskustva u upravljanju tom silom. Buđenje svesti mora da počne na najnižem nivou na skali ispoljavanja, jer onda ćeš uvoditi u svoje telo samo silu koja odgovara nivou tvog razvoja, tj. silu koju tvoji nervi mogu da podnesu bez povrede. Tako će nervi imati dovoljno jaku otpornost da nose sile koje su dovedene u njih."

"Oče moje Duše," odgovaram ja, "šta to znači *voditi božansku silu u telo* i iskusiti tu silu u telu? Kako mogu da naučim da prepoznam i kontrolišem tu silu u njenom fizičkom ispoljavanju? Ako tako počinje inicijacija i ja moram prvo da prođem kroz to iskustvo, onda bih volela da to učinim odmah da bih mogla da se pripremim za višu inicijaciju."

Dosad je Ptahhotepovo božanski plemenito lice bilo nepomično kao statua od alabastera, samo su mu oči sjajno blistale. Ali sad, na ove moje reči, mirne crte njegovog lica se razvlače u osmeh, dok mu oči zrače još više svetlosti i više razumevanja.

"Odmah?" kaže kao odjek. "To nije moguće, dete moje. Postati svestan božanski stvaralačke sile na najnižem nivou na skali ispoljavanja znači *doživeti fizičku ljubav*. Moraš da sačekaš dok te neki mladi čovek ne privuče, dok njegovo pozitivno muško zračenje ne probudi tvoje srce i natera ga da isijava negativnu žensku silu. Moraš da spoznaš tu moć ljubavi, jer ukoliko nemaš to iskustvo iza sebe, ne možeš da ga kontrolišiš. Ono bi uvek predstavljalo stalno iskušenje, uključujući i veliku opasnost da padneš na mnogo niži nivo svesti nego onaj na kome si sada."

"Oče moje Duše, nikad neću postati žrtva fizičke ljubavi! Ljubav nije za mene iskušenje i ne plašim se te opasnosti, jer ona zaista nije za mene opasna! Dopusti mi, molim te, da budem posvećena!"

Ptahhotep ponovo postaje sasvim ozbiljan i kaže: "Dete moje, ti misliš da ljubav ne bi mogla da predstavlja za tebe opasnost samo zato što ne poznaješ tu ogromnu snagu. Biti hrabar u suočenju s opasnošću koju *ne poznaješ* nije ni hrabrost ni moć, već samo neznanje i slabost! Zbog svog nedostatka iskustva ti ne znaš iskušenja ljubavi i veruješ da si u stanju da se suočiš s tom silom. Ali ne zaboravi da je i *ljubav takode ispoljavanje božanski stvaralačke sile i da je stoga jaka kao i sam Bog! Ti ne možeš da uništiš tu stvaralačku silu; možeš samo da je preobraziš*. Ali ako ne poznaješ tu silu, ne možeš znati kako ona može da se preobrazi. Sad budi dobra devojka i idi kući i

čekaj dok ti sudbina ne donese to iskustvo. Kad otkriješ šta znači ljubav u svojoj potpunoj realnosti, kad je doživiš i jasno spoznaš što je ta sila, onda možeš da se vratiš i ja ću ti dati tvoju inicijaciju."

Na ovo sam se bacila na kolena pred *Njim*, zagrlila mu noge i preklinjala ga očajnički: "Ne, ne, ne teraj me, ne uskrađuj mi inicijaciju! Odupreću se svim iskušenjima ljubavi, neću se pokolebati, preklinjem te, daj mi inicijaciju!"

Ptahhotep se ponovo smeši i miluje me po kosi. Osećam ogromnu moć kako protiče kroz njegovu ruku i uliva se u moju glavu kao neka jaka struja.

"Zaista," kaže on, "nisam navikao na ovakvo ponašanje. Da li misliš, dete moje, da kad ti ja kažem da neću da te posvetim i ti se baciš na kolena preda mnom, da će me to naterati da se predomislim? Jedan od zahteva inicijacije je apsolutna samokontrola. Dete, dete, treba da pređeš još dug put samokontrole. A tvoje samopouzdanje nije u ravnoteži sa tvojim iskustvima. Prvo stekni neophodno iskustvo, a onda možeš ponovo da dođeš."

Vidim da on nema ništa više da kaže. Ustajem i opraštam se od njega, "Oče moje Duše, idem sad, ali ti me nećeš napustiti, zar ne? Smem li da ponovo dođem kod tebe neki drugi put?"

Ptahhotep odgovara s ljubavlju koja se ne da iskazati: "Znam da si bila mnogo sama još od ranog detinjstva i da si to još uvek. Prosto je moralo da bude tako da bi mogla da razviješ svoje samopouzdanje. Ali ti nikad nisi sama i to moraš da osećaš, zaista. Ti si ujedinjena s nama večnom karikom najviših zakona srodstva i združivanja. Ja sam uvek s tobom čak i kad to ne znaš. Znao sam pre tebe da danas dolaziš da me posetiš s ovim zahtevom, a takođe znam i šta će uslediti. *Ali ima zakona koje čak i mi moramo da poštujemo*. Ti pripadaš nama."

Poklanjam se duboko pred njim da bih dobila blagoslov. Onda odlazim.

. Čekajući me u predvorju, Menu pita:

"Kako je bilo? Šta ti je Sin Boga rekao? Molim te, ispričaj mi sve! Odmah! Baš nisam mogla da shvatim šta te je tako dugo zadržalo. Molim te, molim te, reci mi! Hoćeš li biti posvećena?"

"Sin Boga nije hteo da mi to da. On kaže da nemam nikakvog iskustva u zemaljskom životu."

"Hvala Bogu!" kaže Menu, sijajući od radosti, "zar ti nisam rekla da za tebe ne bi bilo dobro da primiš inicijaciju? Zнала sam!"

"Da, da, Menu, ti sve bolje znaš, ali samo me ostavi sad na miru. Hoću da malo sredim svoje misli..."

I hodamo bez reči natrag u palatu.

Cele noći i celog narednog dana ja mogu da razmišljam samo o Ptahhotepu, zastupniku Boga. Znala sam da na osnovu svog porekla pripadam Sinovima Boga, ali veliko iskustvo za mene je bilo da čujem od njega da je on čuvar moje duše. *On* je vidljivi predstavnik Boga ovde, na zemlji, i znam da mogu da govorim s *njim* o svojim najskrivenijim mislima baš kao i u svojim sopstvenim. najskrivenijim i najličnijim molitvama Bogu. Njegove oči su me prozrele sasvim, njegov pogled je osvetlio najskrivenije kutke moje duše, i to me je učinilo srećnom. Tako je divno znati da pripadam živom biću koje me razume bez reči i koje nikad neće da se naljuti na mene jer sve vidi odozgo, baš kao i sam Bog.

Ne treba da mu objašnjavam šta mislim, niti zašto želim da učinim nešto ili postignem nešto, kao što sam navikla da činim sa svojim učiteljima. Ptahhotep vidi najskrivenije motive iza mojih misli i dela, čak i one kojih ja nisam svesna. Ne treba čak ni da mu kažem ijednu reč; dovoljno je da samo stojim pred njim. *On me vidi!* Njegov duh je otvoren za mene i ja osećam da sam u stalnoj vezi sa njim. To sam osećala čak i pre nego što sam ga srela. Osećala sam da me neka sila jaka kao čelik vodi, a sad znam daje ta sila bila-i da jeste-njegovo zračenje. Znam da me on čak vidi i kad nisam sa njim. Čak i sad osećam njegov pogled na sebi; ništa što radim ili mislim nije skriveno od njega. A u tom slučaju on takođe može da vidi da ne mogu da prihvatim ne kao odgovor na pitanje da budem posvećena. Ne! Ne shvatam zašto bi trebalo prvo da za sobom imam iskustva u ljubavi. Ja se nikad neću zaljubiti. Muškarci me interesuju samo do te mere da od njih očekujem da primećuju moju lepotu i da joj se dive. Pošto oni svi to čine, to je za mene sasvim dovoljno; jer sujeta u meni je prisutna samo kad sam u društvu drugih. Kad sam sama, samo jedna želja ispunjava moju dušu - inicijacija. Ne mogu i neću da čekam dok ne budem za sobom imala ljubavno iskustvo, jer se nikad neću zaljubiti.

I tako, te večeri, u pratnji veoma zabrinute Menu, idem ponovo Ptahhotepu da mu još jednom zatražim inicijaciju.

Ponovo Menu čeka u predvorju, dok me neofit vodi u baštu gde Ptahhotep sedi pod palmama. Klanjam se pred njim. On mi uzvraća pozdrav, gleda me svojim sjajnim očima - osećam da gleda u mene - i

čeka. Ja stojim i ne kažem ništa. Zašto bih govorila kad on ionako zna šta želim. On mi čita misli.

On me pušta da stojim.

Najzad ustaje, polaže mi ruke na ramena i pita: "Zašto si došla?"

"Oče moje Duše," odgovaram, "zašto pitaš kad ionako već znaš? Nesrećna sam jer si odbio da me posvetiš. Nemam nikavih drugih želja, nikakvih drugih misli - samo inicijaciju. Molim te, daj mi inicijaciju."

Ptahhotep me miluje po kosi s ljubavlju i kaže sasvim ozbiljno, gotovo tužno, "Dao sam ti odgovor juče, samo budi smirena i imaj strpljenja! Seti se šta sam ti rekao juče o stvaralačkoj moći, i živi život kao drugi mladi ljudi. Zanimaj se svojim cvećem i svojim životinjama, idi i igray se s drugim mladim ljudima, uživaj, i za sada ne misli o inicijaciji."

"Oče," odgovaram uzbuđeno, "ja mislim samo na inicijaciju. Šta god da radim, misli mi se vraćaju pravo na inicijaciju. Kad gledam u svoje cveće, ili kad posmatram svoje kornjače kako gamižu tamo-amo i žive život isto tako mudro kao da imaju intelekt, zapadam u tajne i misterije kojima bih volela da znam odgovore. Htela bih da znam sve, da razumem sve, da budem posvećena!"

"Kad bi kornjače imale razuma," kaže Ptahhotep smešeći se, "ne bi vodile tako mudar život. Ali sad ti ne želiš da budeš mudra zato što imaš intelekt, već zato što ga imaš previše. Ali sad barem pokušaj svojim izvanrednim intelektom da **razumeš** da si još suviše mlada da bi bila posvećena. Vrti se opet kad budeš imala zemaljska iskustva za sobom. Onda ću ti dati tvoju inicijaciju."

O, Bože! Nije tako lako izaći na kraj sa Ptahhotepom kao što je to sa mojom dragom starom Menu. Ptahhotep je tvrd, i sva moja snaga se odbija od njega kao strele od kamenog zida. Ponovo se klanjam duboko pred njim i odlazim. Ali napolju odgovaram na Menuina pitanja s besom i očajanjem, besom zato što Ptahhotep misli da sam premlada, a očajanjem zato što stojim nemoćna suočena s vremenom koje se uzdiže preda mnom kao neprobojni zid, nepobediv kao i sam Ptahhotep.

Cele te noći ne mogu više da zaspim, i celog narednog dana koračam gore dole po svojoj sobi, nemirna i nesrećna kao dresirani lavovi u lavljem dvorištu. Rađanjem u mom telu moja svest je otupljena i umrtvljena; osećam se kao da sam u neprekidnoj tami. Želim da vidim jasno iako sam zarobljena u telu. Želim da znam.

Želim inicijaciju! Zašto bih čekala? Ako je ljubav za mene nešto prema čemu sam ravnodušna, biće isto tako i kad budem posvećena i sveznajuća. Ja već znam da je fizička ljubav samo potreba prirode da se produži vrsta. Zašto bi za mene bilo opasno da to ne saznam iz iskustva? Imam svoj intelekt i svoju svest i oni će me zaštititi od te opasnosti. Neću upasti u zamku prirode, zamku ljubavi. Sigurno ću biti u stanju da se oduprem tom iskušenju...

Ovako premišljam celog dana. Kad ponovo dođe večer, prosto više ne mogu da izdržim. Uzimam svoj veo i ponovo idem s Menu kroz dugu kolonadu stubova do hrama, do Ptahhotepa. Hoću da mu kažem da se ne plašim tog iskušenja, da ću biti dovoljno jaka, da može da me posveti.

O, kako sam bila slepa! Kako luda! Kao da Ptahhotep nije jasno video budućnost. Kao da nije znao kako će sve ispasti. Ali čak i *on* mora da poštuje božanski zakon i posmatra strpljivo kako ja srljam strmoglavo u propast... posmatra strpljivo kako se strmoglavljujem glavačke u ambis samo da bih kasnije morala da se popnem i izađem iz njega *svojom sopstvenom snagom*.

On me ponovo prima u svojoj maloj sobi za primanja. Ja ulazim, klanjam se i kažem sa svom odlučnošću koju mogu da skupim. "Oče moje duše, želela sam da te poslušam, ali ne mogu. Toliko čeznem za znanjem da sam se ponovo vratila. Ne mogu da shvatim zašto treba da čekam kad sam potpuno sigurna da imam dovoljno snage da se oduprem iskušenjima fizičke ljubavi. Dovoljno sam jaka. Imam samokontrolu. Molim te, daj mi inicijaciju."

Na ovo Ptahhotep zatvara svoje blistave oči i ostaje dugo nepomičan. Ja čekam s unutrašnjim nestrpljenjem, ali spolja ne pomerajući nijedan mišić da ne bih uznemirila *njega*. Najзад, Ptahhotep otvara oči. Ustaje, prilazi mi, uzima me za ruke i kaže: "Tri puta si tražila da primiš inicijaciju. Tri puta, uprkos mom odbijanju. Pravilo je da kad neki pripadnik plemena Sinova Boga zatraži tri puta da bude posvećen, ne možemo više da ga odbijamo. To je znak da mu je inicijacija neophodna, bez obzira što iz toga može da proistekne da će se izložiti opasnosti. Razgovaraću s tvojim fizičkim ocem. Moraćemo da raspravimo kako ćeš moći da vršiš svoje dužnosti za vreme perioda inicijacije. Drugi neofiti, naravno, žive u hramu tokom tog vremena, ali s tobom ćemo morati da napravimo izuzetak, jer ti moraš da ispunjavaš dužnosti supruge Faraona. Sad idi s mirom."

Želim da mu se bacim oko vrata da mu zahvalim što mi je dao dopuštenje da budem posvećena, ali radije mu pokazujem kako umem da se kontrolišem. Stojim nepomično, a oči mi izražavaju radost. Ptahhotep se smeši na mene i kaže: "Šta si učinila u mislima, već si učinila, nikad nemoj to da zaboraviš!"

"O, Oče, ako ti smatraš da sam to već učinila, onda zaista i hoću!" I s tim mu se bacam u naručje i ljubim njegovo plemenito i uzvišeno lice, desno i levo. "Hvala ti, hvala ti! Kako je to divno! Biću posvećena! Posvećena!"

"Da, vidim da poseduješ ogromnu samokontrolu," kaže Ptahhotep.

"Samo sad, Oče," odgovaram radosno se smejući, "samo sad! Najzad, ti nisi samo visoki sveštenik, već moj rođeni ujak. Dakle, mogu da te poljubim, zar ne? Ali, kad budem posvećena, videćeš kako sam ozbiljna i koliko mnogo samokontrole posedujem!"

"Da, znam," kaže Ptahhotep grleći me s ljubavlju. Onda me ponovo miluje po glavi i vodi me do vrata. Opraštamo se.

Igrajući i skakućući - gotovo hodajući u vazduhu - vraćam se u palatu s Menu. Beskrajno sam srećna. Ali Menu, od trenutka kad čuje da ću biti posvećena u hramu, plače i krši ruke bez prestanka kao da umirem. Njene žalopojke mi kvare veselje, i osećam se kao da sam okružena nevidljivim senkama. Najzad, kad je stiglo vreme za spavanje, a ona ponovo počinje da priča o svojim mračnim predosećanjima, mom strpljenju je kraj. "Čuj, Menu," kažem joj, "ti znaš da su hteli da te odvedu od mene posle mog šesnaestog rođendana pošto budem predstavljena zemlji kao Faraonova supruga; znaš da po pravilu treba da budem okružena dvorskim damama. Vodila sam tešku borbu da bih naterala Faraona da pristane da ostaneš sa mnom i da me dvorske dame prate samo prilikom visokih državnih ceremonija, kao što je to bilo ranije. Ali ako se ponašaš tako, sigurno ću dati da te odvedu i uzeću dvorske dame. Da se razumemo, većina njih je strašno dosadna, ali bar se ne mešaju u moje privatne stvari."

Menu, jadna, stara, debela Menu! Toliko je uplašena mojim rečima da odmah prestaje da plače, seda na pod kraj mog kreveta i gleda me bez reči, ali s toliko mnogo ljubavi, toliko brige i zebnje da ne mogu, a da ne prsnem u smeh. Zagrlivši je, kažem joj: "Samo se smiri, Menu, neću te oterati. Nikad. Volim te. Ti si jedina osoba koja me zaista i istinski voli svim srcem. Uvek ću želeći da budeš kraj mene. Hajde, utišaj svoja strahovanja. Inicijacija mi neće naškoditi,

samo će mi pomoći! Ptahhotep će se brinuti o meni. On će uvek biti sa mnom!"

Onda, odlazeći, Menu kaže: "Nadam se da ti inicijacija zaista neće naškoditi, ali ja se uvek plašim kad vidim velike bljeskove munje i čujem grmljavinu kako dolazi iz piramida. Nadam se da ti nemaš nikakve veze sa tim."

"Ne, ne, Menu, sad budi dobra devojka i idi da spavaš," kažem joj, i Meni odlazi.

Ali ja neko vreme razmišljam o njenoj poslednjoj primedbi.

Sevanje i grmljavina koja dolazi od piramida? Da, istina je! Još otkako sam bila mala devojčica znala sam da munje i gromovi udaraju iz piramida povremeno i da će posle toga padati kiša. Bilo je to uvek nešto što se podrazumevalo kao i sam život, i ja nikad o tome nisam dalje razmišljala. Ali sad, kad budem posvećena u hramu, verovatno ću saznati i tajnu koja leži iza te pojave.

Potom, s velikim i divnim osećanjem iščekivanja, tonem u san.

SINOVI BOGA

Sutradan me Faraon poziva. Treba da se vidim s njim posle njegove audijencije.

U ugovoreno vreme upravitelj kraljevskog domaćinstva dolazi i prati me do oca.

"Dođi, dete moje," kaže on, "hoću da ti kažem šta smo se Ptahhotep i ja dogovorili o tvojoj inicijaciji."

"Da li je on dolazio da se vidi s tobom?"

"Ne," kaže otac i gleda me ispitivački.

"Da li si ti išao da se vidiš s njim?" pitam opet.

"Opet ne," odgovara on i smeši se.

"Oče," kažem mu, "dugo hoću da te pitam kako raspravljaš s Ptahhotepom o raznim stvarima, a da ne odeš da se vidiš s njim niti on dođe da se vidi s tobom. Često primećujem da mi ispričaš nešto o Ptahhotepu kao da ste se vas dvojica dugo savetovali. A ipak ti nisi napuštao palatu i on nije došao da te poseti. Kako je to moguće, oče?"

Još od mog detinjstva otac je naviknut na moja pitanja, i sad mi odgovara strpljivo kao i uvek:

Imaš ogledalo, i videla si svoju glavu u tom ogledalu, zar ne?"

"Da, Oče, vidim svoju glavu svakog dana kad mi Menu sređuje kosu."

"I šta si primetila?" pita otac.

"Da uopšte imam mnogo dužu glavu nego sinovi ljudi. Ali i ti, i Ptahhotep, i većina ljudi naše rase - Sinova Boga, kako nas ljudi zovu - ima istu dužu formu glave. To je primetno čak i pored marame ili kape ili nakita koji se možda nose. Kako to, Oče? Zašto je oblik naše glave različit od glava sinova ljudi?"

"Vidiš, dete moje, da bi razumela mnogo toga ovde na zemlji, moraš prvo da znaš nešto o razvoju zemlje.

Baš kao i sva nebeska tela u vasioni i kao i svi oblici života na ovim nebeskim telima, naša zemlja je podložna zakonima stalne promene. Božanski stvaralačke sile zrače iz večnog beskrajnog prvobitnog izvora i u talasima koji se neprestano šire one prodiru u ravan materije. To će reći, materija se stvara iz tih sila. Ovaj proces dostiže svoju najvišu tačku u ultra-materiji, onda se automatski preokreće i biva obrnut. Proces spiritualizacije ponovo počinje i materija se transformiše u silu. Ali ovaj proces traje eonima godina! Promene se nastavljaju redovno, ali tako tanano i polako da ne mogu da se primete i posmatraju tokom jednog ljudskog života. S druge strane, neke promene, koje zahtevaju hiljade godina spore i neprimetne pripreme, dese se iznenada i vidljivo kad dođe pravo vreme. Upravo sad mi živimo u takvom prelaznom vremenu u kome su promene primetne. Jedna od tih pojava se jasno vidi u činjenici da različite rase ljudi s okruglastim glavama vode i njima upravljaju vladari koji su od njih duhovno uveliko superiorniji i koji su čak različiti od njih fizički. Oni imaju graciozniju figuru i izduženu lobanju.

Nekad je na zemlji živela rasa ljudi veoma različita od rasa koje danas žive. *Oni su ispoljavali potpuno zakon duha, a ne zakon materije kao rase ljudi koji žive danas.* Ovi ljudi su bili svesni na božanskoj ravni i predstavljali Boga ovde, na zemlji, bez ikakve primese koristoljubivih karakteristika tela. U svojoj božanskoj čistoti ovi ljudi su zaslužili ime "Sinova Boga".

Čitav njihov život se zasnivao na duhovnosti, ljubavi i ne-sebičnosti. I nisu imali nikakvih fizičkih apetita, nagona i strasti koje bi bacale senku na duh. Pripadnici ove uzvišene rase vladali su svim tajnama prirode, i kako su bili savršeno upoznati sa svojim sopstvenim moćima i držali te moći potpuno pod kontrolom duha, bili su takode u stanju da kontrolišu prirodu i upravljaju njom zajedno sa svim njenim ogromnim silama. Njihovo znanje je bilo bezgranično. Nisu morali da zarađuju za hleb fizičkim oruđem, i umesto da zarađuju za život znojem lica svoga, oni su pokretali u rad sile prirode.

Oni su poznavali sve zakone prirode, misterije materije, sile uma i tajne sopstvenog bića. Takođe su znali tajnu povezanu s *preobražavanjem sile u materiju i materije u silu*. Konstruisali su naprave i oruđa kojima su mogli da uskladište, pokrenu i iskoriste ne samo sile prirode, već takođe i sopstvene duhovne sile. Ziveli su srećno i mirno kao dominantna rasa u velikom delu sveta.

U isto vreme, međutim, druga stvorenja slična Sinovima Boga su takođe živela na zemlji, ali s mnogo materijalnijim telima i na mnogo nižoj ravni razvoja. Tupog duha, njihova svest je bila potpuno poistovećena s telom. Živeli su u iskonskim džunglama boreći se s prirodom, jedni s drugima, i sa životinjama. Ta stvorenja su bila precizna današnjeg čoveka. *Rasa sinova ljudi koju vidiš u našoj zemlji predstavlja prelaz između ove dve rase.*

Kao što rekoh malopre, zakon stalnog kretanja i promene deluje širom vasione. Zemlja sad prolazi kroz period u kome napreduje proces materijalizacije. To znači da se božanski stvaralačka sila pretvara sve dalje i dalje u materiju, a moć na zemlji postepeno pada sve više u ruke sve materijalnijih rasa ljudi koji su nekad bili pod upravom viših, duhovnijih rasa. Malo pomalo viša rasa odumire. Oni se povlače s ravni materije na duhovnu ravan i ostaviće na miru čovečanstvo neko vreme - kako se vreme računa na zemlji, mnogo, mnogo hiljada godina - da bi čovečanstvo moglo, bez vidljivog vodstva, da se uzdigne svojom sopstvenom moći.

I tako se desilo da ova materijalistička rasa pećinskih ljudi nalik na životinje eksperimentiše u skladu s božanskim zakonima, postaje moćnija i snažnija dok ne dođe vreme da ona počne da vlada zemljom. Međutim, pre no što napusti zemlju, viša rasa mora da usadi svoje naročite moći u nižu klasu. Kroz delovanje zakona o nasleđivanju to će omogućiti nižoj rasi - posle jednog dugog, dugog procesa razvoja - *da se ponovo uzdigne iz materije.* Zato su mnogi sinovi božanske rase učinili velike žrtve da začnu decu s kćerima primitivnog čoveka. Kroz prvo ukrštanje rasa oni su razvili nove individualne tipove i, postepeno, novu rasu ljudi.

Božanska moć Sinova Boga i silne fizičke moći kćeri ljudi proizveli su različite tipove potomaka. S jedne strane fizičke, a s druge duhovne gigante. Bilo je takođe i fizičkih divova koji su, nasleđem s majčine linije, nasledili primitivne, nerazvijene umove. U tim osobama duhovna moć njihovih očeva, delujući na materijalnoj ravni, stvorila je kolosalno snažna tela. Svojom ogromnom fizičkom snagom ovi pojedinci su nadvladali slabije osobe i, zbog životinjskih apetita svoje prirode, postali su tirani koji ulivaju veliki strah.

Ali bilo je takođe i duhovnih divova koji su ispoljavali svoju nasleđenu stvaralačku moć kroz više centre mozga, više nego na nižoj, fizičkoj ravni. Ovim duhovnim gigantima je dodeljen zadatak da vode i podučavaju neko vreme nižu, telosvesnu rasu ljudi nalik život-

injama, kao i hibridnu rasu koja se kasnije rađala iz mešanja koje sam već pomenuo. Ovi duhovni giganti su imali zadatak da podučavaju ljude ove dve rase mudrosti, naukama i umetnosti kao osnovama jedne više civilizacije, i da im pružaju dobar primer božanski sveobuhvatne ljubavi, nesebičnosti i duhovne veličine. Zato danas ima zemalja u kojima vladaju despotizam i tiranija, dok drugima upravljaju ljubav i mudrost. To će postepeno nestati i čovečanstvo će znati za velike posvećenike i njihove tajne nauke samo kroz istorijske zapise, tradiciju i legendu. Međutim, čak i u najmračnijem periodu ljudskog razvoja, zahvaljujući zakonu nasleđivanja, postojaće mogućnost da se rodi neki sin Boga u ljudskom telu da bi čovečanstvu pokazao izlaz iz mraka i bede."

"Oče", pitam, "da li je naša zemlja zemlja Sinova Boga?"

"Ne, dete moje. Kontinent koji je nekad bio dom Sinova Boga je potpuno uništen. Postepeno je bilo sve manje i manje potomaka božanske rase. Oni su ostavili svoje smrtne omotače za sobom i nisu se reinkarnirali. Konačno, ostalo ih je samo nekoliko u različitim krajevima zemlje da prenesu vladavinu na ljudska bića čija moć stalno raste. Zbog međusobnog mešanja dve rase, međutim, pojavili su se neki pojedinci sa znanjem magije dobijenim od svojih očeva i životinjskom, fizički usmerenom sebičnošću svojih majki. Oni su uspeali da se uvuku u hram, i pomoću svojih duhovnih moći primili su inicijaciju. Međutim, oni su unizili svoje znanje i sveli ga na crnu magiju i sebično su primenjivali svoje moći i prirodne sile koje su kontrolisali instrumentima i oruđima hrama.

Sinovi Boga koji su tada još uvek živeli u ovom delu zemlje videli su šta se sprema. Oni su znali da te sile nemilosrdno uništavaju sve one koji ih koriste na pogrešan način, to jest, sa satanskom sebičnošću umesto božanskom nesebičnošću. Oni su znali da crno magičari idu pravo u prokletstvo i da će njihova slepa gramzivost izazvati opšte razaranja. Zato su poslednji Sinovi Boga sagradili ogromne brodove, zatvorene sa svih strana i čak izolovane od sila koje prodiru i razaraju materiju. Onda su u tajnosti ukrcali na brod nekoliko svojih alatki, svoje porodice i domaće životinje; i, zatvorivši sve otvore, otplovili su iz dela sveta koji će biti uništen. Neki su otplovili na sever, neki na istok, neki na jug, dok su neki, plovčci prema zapadu, stigli ovde gde smo mi sada.

Crnomagičari su ubrzo izgubili kontrolu nad svojim instrumentima. Njihov zadatak je trebalo da bude da dovedu najviše kosmičke

božanske sile u te instrumente i pohrane ih tu, jer jedini izvor ove moći na zemlji je *samo ljudsko biće*. Ali, što su ti ljudi postajali sebičniji, to se više promena dešavalo u struji kojom su punili te instrumente za -kasniju upotrebu. Jednog dana, kad su Sinovi Boga u svojim izolovanim brodovima već otplovili na dovoljnu daljinu, tragedija se dogodila. Jedan od crnomagičara je nenamerno doveo u svoje telo silu koja poništava materiju, to jest, pretvara je u drugu vrstu energije. Kad je taj proces jednom pokrenut, materija koja se transformiše u energiju i dalje to čini, delujući kao razaračka sila dok ne dematerijalizuje sve. Tako je razoren čitav kontinent. Najzad su nove sile tako stvorene usporile i konačno zaustavile proces dezintegracije.

Čitav dematerijalizovani kontinent je transformisan u energiju zračenja koja se prvo uzdizala do gornjih dosegâ zemljine atmosfere, onda vraćala transformisana u prvobitnu formu sveukupne materije. Posle daljih procesa transformacije, cela divovska masa pala je ponovo na zemlju u obliku nečega što je izgledalo kao beskrajni pljusak vode, blata i peska.

Vode okeana su se kotrljale preko gigantskog raseca u telu zemlje. Kopnene mase druge hemisfere, raskidane na komadiće kaktizmičkim potresom, pomerale su se sve dalje jedna od druge da bi se povratila ravnoteža širom zemlje, dok najzad nisu zauzele sadašnje položaje. Deo razorenog kontinenta sad leži u našoj zemlji kao moćna peščana pustinja i postoji opasnost da vetar raznese te peščane planine i prekrije plodne, nastanjene predele.

Sinovi Boga su u svojim brodovima imali specijalne instrumente i opremu da bi stabilizovali svoje lađe i držali ih stalno u horizontalnom položaju. Na taj način su preživeli katastrofe i konačno pristali. U svakom delu zemlje na koji su stupili otpočeli su novu civilizaciju.

Svojim znanjem, mudrošću i ljubavlju osvajali su srca domorodaca. Postajali su vladari. Bili su obožavani, poštovani kao bogovi ili polubogovi. Prvo što su učinili bilo je da konstruišu odgovarajuće građevine za svoje svete instrumente da bi ih izolovali potpuno od spoljnog sveta i obezbedili odgovarajuću zaštitu od moćne, prodrorne energije pohranjene u njihovim instrumentima. Te građevine, koje mi zovemo piramide, mogu se sad videti u raznim krajevima sveta kuda su pobjegli Sinovi Boga sa instrumentima koje su spasli."

Duboko impresionirana, slušala sam priču o ovim strahovitim događajima. To mi je razjasnilo mnogo toga što ranije nisam razu-

mela - ali ne sve. "Kako su Sinovi Boga donosili te silne kamene blokove i postavljali ih na svoje mesto, jedan preko drugog?" pitala sam.

"Sećaš li se, dete moje," odgovorio je Faraon, "da sam ti ispričao da Sinovi Boga nisu morali da rade fizičkom silom jer su podsticali sile prirode da rade za njih? Mi još uvek posedujemo neke od tih instrumenata kojima možemo da *kontrolišemo gravitacionu silu zemlje po volji, neutrališući je ili je umnožavajući*, zavisno od rezultata koji želimo da postignemo. Na taj način možemo da učinimo da neki predmet izgubi težinu ili, obrnuto, čak postane teži no što normalno jeste. Kad se na taj način učini da jedan kameni blok nema težinu, čak bi i dete malim prstom moglo da ga pogura ili podigne na bilo koju željenu visinu. Brodovi su bili dupke natovareni tim gigantskim kamenim blokovima a da nisu pretovarivani, jer su blokovi bili unapred izloženi odgovarajućem obliku zračenja i tako lišeni težine. Sve gigantske građevine, ovde i u drugim krajevima sveta, koje ljudska snaga nikad ne bi bila u stanju da sagradi, podigli su Sinovi Boga na ovaj način.

Gde god da su se Sinovi Boga iskrcali iz svojih brodova stvorili su visoku civilizaciju. Gde god da još vladaju, oni predvode ljude u nesebičnoj ljubavi i žrtvuju se za njihovo dobro... žrtvuju se što ostaju ovde na zemlji za sada da bi ih podučavali i prenosili i širili duhovne moći. Bilo je nekad vreme kad je vladar, Faraon, bio istovremeno i visoki sveštenik. Jedna te ista ličnost bila je svetovni i duhovni vođa naroda. Kasnije, međutim, kako je zemlja rasla u kulturi i bogatstvu, Sinovi Boga su podelili zadatke, i odonda jedan od njih je ispunjavao dužnosti svetovne vlasti, dok je najstariji, vođa rase, bio duhovni vođa naroda. Faraon vlada zemljom. Visoki sveštenik ispunjava svoje dužnosti u hramu. On je čuvar znanja u svim oblastima. Pošto celokupno znanje potiče iz istog izvora, on je taj koji daje inicijaciju u nauke, umetnosti, a takođe i veliku inicijaciju u hramu *u duhovnu "umetnost bez umetnosti"*.

Sad znaš zašto ljudi kojima upravljamo i koje podučavamo imaju različito oblikovane glave od potomaka Sinova Boga koji su sada vladajuća porodica. Mi koji imamo tu izduženu lobanju relativno malo koristimo svoj intelekt jer *smo u stanju da doživimo istinu direktno svojim unutrašnjim vidom*. Naše čelo nije jako lučno, jer su u našim glavama moždani centri koji imaju veze sa sposobnošću mišljenja razvijeni samo do one mere koja nam je neophodna da zapazimo i svesno doživimo spoljne utiske. Naprotiv, u zadnjem delu naše lo-

banje mi imamo potpuno razvijene moždane centre, fizičke instrumente duhovnog otkrovenja. Ti moždani centri nam omogućuju da budemo svesni božanske ravni i daju nam one nadmoćne kvalitete i karakteristike koji nas razlikuju od sinova ljudi. Ljudska bića, u svojoj svesti, *žive u vremenu i prostoru*. Mi, iako takode nastanjujemo zemaljska tela, uživamo *savršenu duhovnu slobodu, u slobodi od vremena i prostora*. Kroz moć božanske svesti i uz pomoć tih moždanih centara, mi smo u stanju da se krećemo slobodno u vremenu i prostoru.

To znači da smo mi u stanju da selimo našu svest u prošlost ili u sadašnjost po svojoj volji. Drugim rečima, *mi smo u stanju da doživimo prošlost i budućnost kao sadašnjost*. A s istom lakoćom možemo da oslobodimo sebe od prepreka koje nameće prostor i preselimo svoju svest na bilo koje mesto koje želimo. U tom stanju ne postoji nikakvo "ovde" i nikakvo "tamo", već samo *sveprisutnost*. Jer prošlost i sadašnjost - ovde i tamo - su samo različiti vidovi, različite projekcije jedne i jedine realnosti, večnog sveprisutnog *Bića: BOGA*.

Krv obe rase teče u tvojim venama. Ti si nasledila osobine naše rase, ali isto tako i osobine hibridne rase s majčine strane. U tebi počinju da deluju viši organi, nažalost suviše rano da bi imala vremena za zemaljska iskustva ili da bi savladala svoju delimično zemaljsku prirodu. Ti si nezadovoljna zato što se osećaš zarobljena u vremenu i prostoru, uhvaćena između "ovde" i "tamo". Duh u tebi počinje da se budi i čezne za svojom božanskom slobodom. Tri puta si zatražila inicijaciju i dobićeš je. Onda ćeš naučiti da svesno koristiš sve više organe koji još nisu potpuno aktivni u tebi. Takode ćeš steći sposobnost da uspostaviš kontakt u bilo koje vreme sa sličnim bićima da bi bila u stanju da razmenjuješ misli s njima.

Ja sam tako u stanju da uspostavim duhovni kontakt u bilo koje vreme sa svojim bratom Ptahhotepom ili sa bilo kojim od drugih potomaka rase Sinova Boga koji još živi na zemlji. Kroz potpuno ujedinjenje naših svesti u stanju smo da razmenjujemo misli o bilo kojoj datoj temi mnogo bolje nego da razgovaramo na zemaljskoj ravni uz pomoć glasnih žica, jezika i ušiju. Svojom svešću možemo da potražimo jedan drugog u bilo koje vreme, ali osetimo odmah ako je onaj drugi zauzet i usredsređen na nešto drugo. U takvom slučaju mi uznemiravamo jedan drugog samo ako imamo nešto vrlo važno da saopštimo, inače se povlačimo. Ali, lako možeš razumeti zašto samo osobe koje su postigle savršenu nesebičnost mogu da imaju takve

sposobnosti. Kad bi ih egocentrični sinovi ljudi takođe imali, stvorili bi takav kaos da bi svi finiji, viši organi bili uništeni u opštoj zbrci.

Uglavnom se "srećemo" ujedinjavajući naše svesti na ovaj način uveće, pošto su naše dnevne dužnosti okončane, i u tom ujedinjenju mi *vidimo* misli onog drugog. Tako je samo pitanje trenutka kad ćemo biti u stanju da se saglasimo o stvarima o kojima bi se u trodimenzionalnom svetu dugo raspravljalo.

Pošto smo promislili o našim svetovnim zadacima, prebacujemo se našim svestima u nedimenzionalno stanje sve-svesti, da bismo izvukli novu životnu energiju iz večnog, božanskog, prvobitnog izvora. U tom stanju mi smo jedno sa svim živim bićima, s celom *vasionom*, identični sa njom u božanskom *iskonskom jedinstvu*, jedno sa samim *životom*, s večnim *bićem*, dakle sa suštinom svake pojave - s tobom, takođe, i sa svim drugim ljudima. Samo ona bića koja svojom svešću i dalje žive u tri dimenzije nisu svesna tog jedinstva. S druge strane, svako biće se budi iz sna s obnovljenom životnom energijom, bez obzira da li zna ili ne zna da ta energija potiče od božanskog prvobitnog izvora.

I tako ćeš ti biti posvećena. To znači da stupaš na dug, dug put. Moraćeš da putuješ ovom stazom na zemlji čak i pošto Ptahhotep i ja napustimo trodimenzionalni svet i ostanemo samo u duhu u sferi zemlje. Ja imam drugačije zadatke od Ptahhotepa. Na njemu je da ti daje duhovnu i intelektualnu poduku. U večnom jedinstvu, međutim, mi ćemo uvek biti zajedno. Bilo bi bolje da si imala više strpljenja. *Ali ti si ono što si, i ono što si će odrediti i tvoju sudbinu i tvoju budućnost.* Mi ne možemo da se umešamo. Moć koja dolazi iz jedinstva će te uvek pratiti i pomagati ti da prebrodiš najteža vremena.

Pošto ti imaš dužnost da predstavljaš suprugu Faraona kraj mene, nećeš moći da stanuješ u hramu kao što to čine drugi neofiti za vreme perioda pripremanja za inicijaciju. Ti ćeš ići tamo svakog jutra za uputstva. Tokom dana radićeš svoje vežbe tamo s drugim neofitima, a kad dođe večer vraćaćeš se u palatu. Na ceremonije u palati dolazićeš na vreme da ispunjavaš svoje dužnosti pored mene. Dakle, možeš da se javiš Ptahhotepu sutra ujutru."

Ali ja i dalje imam jedno pitanje i stoga ostajem da stojim.

Otac me gleda ispitivački. "Oče," pitam, "rekao si mi da su Sinovi Boga, da bi prenosili i širili svoje duhovne moći, uzimali žene među kćerima ljudi. Zar nisu kćeri Sinova Bogova takođe uzimale muževe

među sinovima ljudi? Zašto su samo Sinovi Boga začinjali decu s kćerima ljudi? - a ne i kćeri Boga sa sinovima ljudi?"

Otac me gleda duboko u oči i kaže, "Ureži ovaj moj odgovor u sećanje. Ako budeš zaista dobro razumela ovu istinu, možda ćemo moći da skrenemo kormilo tvoje sudbine na drugi pravac: ako istočiš kap iz čaše crvenog vina u čašu belog vina, crveno vino u čaši ostaje čisto crveno vino kao što je bilo i pre. Belo vino nije više čisto belo vino, već mešavina oba. A ako onda istočiš nešto belog vina, ono što izlivaš je u stvari mešavina crvenog i belog vina. Da li razumeš, dete moje?"

"Da, oče, razumem. Hoćeš da kažeš da krv čisto odgajenog Sina Boga i dalje ostaje čista ako on začne decu sa nekom ćerkom sinova ljudi. Ali krv kćeri Boga bi postala mešana krv ako bi se ona udala za jednog od sinova ljudi. Odonda bi ona bila mešana, a takva bi bila i njena deca."

"Pamti ovu istinu u svakom trenutku svog života," kaže otac. Potom "ustaje, ja se klanjam pred njim, i on me blagosilja. Čuvajući jedinstvo duše u srcu odlazim iz te odaje.

GODINE PRIPREME

U pratnji Menu idem u hram.

Koliko ću često prolaziti kroz ovu dugačku kolonadu između palate i hrama? Koliko često i koliko godina! - dok i sama ne postanem staza, pa da me i sa zatvorenim očima noge nose do hrama.

Danas ulazim u hram po prvi put kao neofit. Baš zbog toga što bih volela da požurim, uzdržavam se i hodam ceremonijalnom sporošću. Rešena sam da uživam u svakom trenutku početka svoje inicijacije. Povučena sam u sebe, zadubljena u misli. Potpuno svesna onoga što mi je otac juče ispričao idem napred ka svojim budućim dužnostima kao posvećenika.

Na ulazu me čeka onaj isti neofit od pre. Menu odlazi. Prvo me grli, ljubi i steže čvrsto kao da se nikad više nećemo videti. Onda se smiruje i klanja preda mnom onako kako smatra da treba. Ja je grlim i osećam da me i moja majka ljubi preko njenih usana.

Neofit me prati do Ptahhotepa koji čeka u svojoj maloj sobi za primanje. Koliko često - koliko često - ću stajati tako pred *njim*! Koliko će često njegov pogled počivati na meni, ili prodirati kroz mene skroz na skroz svojim mirom, sigurnošću i snagom!

"Drago moje dete," počinje on, "inicijacija, kao što sam ti već objasnio, znači postati svestan najvišeg nivoa, božanske ravni. Da bi to moglo da se uradi neophodna je duga fizička obuka i duhovna priprema. Čovek prvo mora da ojača svoje nerve da bi ih osposobio da podnesu te visoke vibracije a da se ne povrede, da ne nastupi smrt.

Postati svestan na datoj ravni znači uvoditi vibracije karakteristične za tu ravan u nerve i preko nerava u telo. Od časa kad se telo rodi, to jest, od časa kad ga "ja" nastani, telo razvija moć otpornosti koja odgovara prosečnom stepenu svesti duha koji u njemu obitava.

Nivo svesti jednog živog bića diže se i pada, u zavisnosti od njegovog emocionalnog stanja, u okviru granica jedne oktave vibracija. Ta

kolebanja, međutim, ne smeju da pređu granice elastičnosti nerava; jer ako se to desi, dolazi do ozbiljnijih i manje ozbiljnih povreda i bolesti, čak i smrti. Vibracija koja pripada stvaralačkoj životnoj energiji je apsolutno smrtonosna za bića čija svest nije još dosegla taj nivo. Ona bi sagorela nerve i nervne centre. Iz tog razloga životna energija iz kičmenog stuba, gde joj je sedište, transformiše se u nisku vibraciju koja odgovara stepenu svesti osobe o kojoj je reč i tek ta transformisana životna struja se uvodi u telo.

Tako životinje, na primer, pokreće i oživljava mnogo niža životna vibracija nego primitivnog čoveka; a primitivnog čoveka sa njegovom zverskom, sebičnom prirodom pokreću i oživljavaju niže vibracije nego osobu koja je duhovno razvijena. Kad bi neko uveo životnu energiju visoko razvijenog ljudskog bića u životinju ili mnogo manje razvijenog čoveka, životinja ili čovek "niskog nivoa" bi odmah umrla usled kontakta sa moćnijim vibracijama.

Velika inicijacija znači *svesno doživeti* životnu energiju i stvaralačke vibracije večnog *bića*, doživeti te vibracije na svakoj ravni razvoja i u njihovoj originalnoj frekvenciji, bez transformacije, i istovremeno uvodeći te vibracije u nerve i telo. To prirodno zahteva primerenu količinu *otpornosti* koja može da se dobije kroz fizičku i duhovnu obuku. To znači da čovek mora da se polako i oprezno pripremi i probudi odgovarajuće nervne centre i nauči da ih kontroliše. U početku ćeš ti dobijati tu fizičku i duhovnu obuku od Mentuptaha, vođe škole neofita. U vežbama koncentracije pomoći će ti Ima," - i Ptahhotep pokazuje na neofita koji me je doveo ovde. - "Kad položiš pripremni test koji ti daju Mentuptah i Ima, primićeš dalju obuku i inicijaciju pod mojim vodstvom. Sad ću te odvesti u školu za neofite i daću ti sve što ti je potrebno za početak. Ako poželiš da razgovaraš sa mnom tokom obuke, možeš da urediš da me vidiš svake večeri. Nek Bog dalje upravlja tvojim koracima,"

Pošto me je Ptahhotep blagoslovio, klanjam se i pratim Imu do škole za neofite.

Ima me vodi u malu ćeliju, jednu od mnogih sagrađenih u zidu hrama. Daje mi prostu belu pamučnu haljinu i par prostih sandala i kaže da ova ćelija pripada meni.

Kada izađem - pošto sam skinula svoju svilenu haljinu i zlatne sandale i presvukla se u prostu odeću - ja sam neofit baš kao i Ima. On me dalje vodi kroz dugačku kolonadu stubova i kroz velika vrata stupamo u vrt hrama. Vrt je veličanstven: veliki pravougaoni prostor

zelene trave ovičen palmama je idealno mesto za vežbu. Dok idemo dalje, vidim neofite kako rade iza dela bašte koji liči na park, blizu povrtnjaka i voćnjaka. Svi neofiti nose istu odeću kao i ja, ali niko od njih nije tako mlad.

Ima me vodi Mentuptahu, upravitelju škole neofita. On je ljubazan čovek s toplim očima punim ljubavi. On mi objašnjava moje dnevne dužnosti. Neofiti su podeljeni u grupe. Sve grupe su pod Mentuptahovom upravom, ali svaka pojedina grupa takođe radi pod vodstvom nekog naprednog neofita, kandidata za sveštenika. Ima vodi grupu kojoj sam ja dodeljena. On je visok, vitak, ali veoma snažan mladić. Zapazila sam njegovo kristalno čisto zračenje kad me je prvi put odveo kod Ptahhotepa. On je prošao većinu pripremnih testova i bliži mu se vreme kad će primiti inicijaciju. Ima je kandidat za sveštenika. Svojom pojavom ne odaje toliko utisak da je muškarac, više daje androgeno biće koje je izvan i iznad pola. Toliko iznad i izvan pola kao arhandel. On zrači oštrinom kao oštar mač. Njegovo anđeoski lepo lice nosi znake nadmoćne inteligencije i moći koncentracije. Iznad obrva ima dva dobro razvijena ispupčenja, znake mudrosti. Usta su mu lepo oblikovana, lepa, puna energije, fino izvajana, ali blaga u uglovima usana, što otkriva da on gaji nežnu ljubav prema svakom živom biću. Volim ga od prvog trenutka, osećam potpuno poverenje u njega kao što bih u dragog, voljenog brata. Srećna sam što je on taj koji će me pripremiti za moje testove!

Ima me predstavlja drugim neofitima. Svi su oni izabrali sveštenički poziv kao svoje zanimanje u životu, ali samo oni koji polože sve svoje testove i prime inicijaciju će postati sveštenici i svcštenice. Ima mnogo onih koji to nikad ne uspeju. Ipak, ako to žele, oni mogu provesti ostatak života u službi hrama, radeći u vrtu i brinući o životinjama. Neofiti koji polože pripremljene ispite dobijaju stalno nove i progresivno teže zadatke i zaduženja koja odgovaraju njihovom stepenu napretka.

Grupa pod Iminim vodstvom je cela sastavljena od duhovno dobro razvijenih neofita. Po očevoj liniji, većina njih su potomci Sinova Boga, baš kao i ja, i mogu se prepoznati čak iz daleka po izduženom obliku glave. Ja sam dodeljena toj grupi i osećam se dobro u njihovoj čistoj atmosferi.

Svakog jutra u svitanje treba da se okupimo u vrtu. Počinjemo s fizičkim vežbama. Te vežbe podrazumevaju jaku koncentraciju. Zauzimamo razne položaje tela i, dok radimo vežbe disanja, mo-

ramo da uvodimo svoju svest u različite delove tela. Kroz dugo i strpljivo vežbanje na ovaj način možemo da celo telo učinimo potpuno svesnim, pomeramo ga kako nam volja, kontrolišemo i upravljamo najmanjim delovima tela i svim unutrašnjim organima. Strpljivo i uporno tako razvijamo telo u izvanredan instrument.

Kad završimo ove vežbe, ulazimo u veliku odaju hrama za obuku uma i duše. U tim vežbama Mentuptah nam diktira međusobno povezane **slike sna** koje moramo da doživimo kao da su stvarni. Tim slikama sna mi namerno proizvodimo različita emotivna stanja u sebi i učimo kako da ih kontrolišemo. Tim vežbama Mentuptah nas vodi kroz sve različite sfere donjeg i gornjeg sveta, kroz sedam Pakala i sedam Nebesa, učeći nas da sačuvamo prisustvo duha bez obzira šta da se dogodi tako da čak i u najtežim situacijama možemo odmah da odlučimo šta da činimo.

Čim potpuno savladamo ovu vrstu vežbi, idemo stepenicu više. Moramo da doživimo različita emotivna stanja po komandi, bez slika sna, ali s istim intenzitetom kao da zaista imamo neki razlog. Počinjemo te vežbe sa najnižim negativnim stanjem, penjući se korak po korak dok ne dosegneмо najviše pozitivno stanje. Na primer, počinjemo doživljavajući najdublje stanje potištenosti, penjemo se postepeno preko ravnodušnosti, onda nastavljamo sve više i više, preko radosti i dalje do najvišeg stanja sreće.

Kad posle dugog uvežbavanja postanemo umešni u ovoj vežbi, obavezni smo da uvežbamo brže prelaske iz jednog emotivnog stanja u drugo sve dok ne budemo mogli da ih doživimo sva, jedno za drugim, lako i sigurno kao što neki muzičar izvlači celu oktavu tonova iz svog instrumenta, od najnižeg do najvišeg. Kad postignemo veštinu da prelazimo brzo kroz celu skalu ljudskih emocija - od najmračnijeg očajanja do najvišeg blaženstva - preduzimamo sledeći korak. On se sastoji od doživljavanja suprotnih emotivnih stanja, jednog za drugim, a da se ne utroši vreme za promenu, prelazeći iz duboke tuge odmah u najviše veselje. Ili, da uzmemo drugi primer, iz straha odmah u samopouzdanu hrabrost.

Dopušta nam se da vršimo ove vežbe samo pod upravom našeg učitelja. One predstavljaju veliki napor za naše nERVE. Potrebno nam je mnogo vremena da dostignemo tačku u kojoj ćemo biti u stanju, uz pomoć slika sna, da doživimo emotivna stanja živo kao da su spoljni događaji u našim životima. Potrebno nam je još duže da budemo u stanju da iskusimo celu skalu emotivnih stanja od najnižeg do naj-

višeg. Tek onda kad možemo da potpuno umirimo nerve posle ovih vežbi, zadržavajući ih u stanju smirenosti preko celog dana, dozvoljeno nam je da upražnjavamo najteže vežbe doživljavanja dijametralno suprotnih emocija a da ne utrošimo vreme prelazeći iz jednog u drugo. Cilj ovih vežbi je da nas **učini nezavisnim i od spoljnih događaja i od sopstvenih ličnih raspoloženja**, tako nas osposobljavajući da **sami odredimo svoja raspoloženja i zadržimo emotivnu ravnotežu bez obzira šta da se desi**. Učimo se **stalnom unutrašnjem oprezu i prisutnosti duha**.

Ljudi veruju da uvek mora da postoji neki razlog da bi bili radosni ili srećni. Kroz vežbe sa slikama sna mi prvo zamišljamo da imamo razloga da budemo u jednom ili drugom raspoloženju. Tako učimo da kontrolišemo same razloge! Međutim, kako u stvari nemamo neki razlog, moramo **da ga zamislimo sami**.

Potom dolazi sledeća stepenica doživljavanja emotivnog stanja samog po sebi, bez razloga, bez prethodnog zamišljanja neke situacije koja bi izazvala da se doživi neko raspoloženje.

Posle dugog ponavljanja, kad postanemo potpuno vešti u ovim vežbanjima, otkrivamo da smo **uvek zamišljali da imamo neki razlog** da budemo "tužni" ili "radosni", "potišteni" ili "puni života", itd. Preko ovih vežbi mi tako postajemo ubeđeni da događaji i dešavanja u našim životima ne smeju da imaju nikakvog uticaja na nas. **Otkrivamo da se svako stanje svesti budi - i može jedino da se probudi - u nama samima**. Jedan isti događaj može da natera jednu osobu na smeh, drugu na suze, dok treća ostaje potpuno ravnodušna; sve to zato što svako samo projektuje spolja svoj sopstveni unutrašnji stav, i samo taj unutrašnji stav izaziva našu reakciju, a ne sami spoljni događaji.

Kao krainji rezultat učenik mora da stekne spособnost da zadrži, spokojan i nepokolebljiv, emotivni mir u svakoj prilici, i da ga nikad ne izgubi ni pod kakvim okolnostima. Ove vežbe nas takođe uče da **šta god da se dogodi na zemlji to je samo prelazna slika sna koju mi sami projektujemo u vremenu i prostoru**. **To treba da shvatimo ozbiljno samo ukoliko doprinosi našem iskustvu**.

Ali potrebno je mnogo, mnogo vremena da se dosegne ovaj nivo sposobnosti! **Moramo da držimo sebe pod najstrožom prismotrom, nikad ne smemo da se zaboravimo ni za trenutak, moramo uvek da budemo budni i svesni, uvek analizirajući svako osećanje, svaku misao, da bismo utvrdili u kom sloju sebe je ono začeto**. A sve to nije nešto što se nauči od danas do sutra!

Kao dodatak ovoj dugotrajnoj duhovnoj obuci, takođe moramo da upražnjavamo **čisto mentalne vežbe koncentracije**. Njih mi određuje Ima. Posle grupnih vežbi on me vodi u miran kutak vrta i objašnjava mi šta znači koncentracija. Ne smem da dopustim da mi misli lutaju bez cilja. Naprotiv, moram sebi da zapovedim da se skoncentrišem samo na jedan određeni pojam. Moram da misli saberem u jednoj tački, dajući im centripetalni pre nego centrifugalni pravac. Ima mi daje rečenicu na koju treba da se skoncentrišem. Kad uspem da se skoncentrišem na nju, treba da odem i da mu to kažem. Onda me ostavlja samu.

Ta rečenica je: **"Ja uvek ispoljavam božanstvo."**

Sedam i pokušavam da se skoncentrišem na ovu rečenicu. Ponavljam u mislima: "Ja uvek ispoljavam božanstvo," jedanput, dvaput, deset puta, sto puta... Ne mislim ni na šta drugo: "Ja uvek ispoljavam božanstvo...Ja uvek ispoljavam božanstvo... Ja uvek ispoljavam božanstvo..."

Posle jednog sata idem kod Ime i kažem mu: "Ne mogu da se skoncentrišem na tu rečenicu. To je nemoguće."

"Nemoguće?" pita on, "zašto bi to bilo nemoguće?"

"Ti si mi rekao da **koncentracija znači upraviti sve sile, sve misli na jednu tačku, povlačeći i držeći zajedno sve sile intelekta i svesti.** Ali kad se ja koncentrišem na jednu **rečenicu**, ne mogu da privučem sve sile svog uma **u jednu jedinu tačku.** Rečenica se sastoji od nekoliko reči. Te reči slede jedna drugu i u vremenu i u prostoru. To znači da ne mogu **istovremeno da mislim na te reči u datom trenutku** već jedino **jednu za drugom** u vremenu i prostoru! I kad promislim rečenicu do kraja, moram da skočim natrag na početak i promišljam je ponovo do kraja. Zato je koncentracija na ovaj način nemoguća. Ili moram da skačem s kraja na početak posle svake rečenice, ovako

Ja uvek ispoljavam božanstvo,

Ja uvek ispoljavam božanstvo

Ja uvek ispoljavam božanstvo

ili, ako zamislim rečenicu u kružnoj formi, proizilazi da će se moja koncentracija vrteti u krug,

ali to nije koncentracija!"

Ima sluša pažljivo. Onda, sasvim zadovoljan, kaže: "Vežbala si ispravno! **Otkrila si da je nemoguće skoncentrisati se na reči**. Činjenica da si na kraju zamislila da su reči u obliku kruga pokazuje da si se stvarno trudila da se koncentrišeš. Ali bez obzira koliko da približavaš reči, one i dalje obrazuju krug i nikad ih ne možeš dovesti u centar. Otkrila si da bez obzira koliku silu primeniš na njih da bi ih usmerila na centar, reči se odupiru toj sili tako da ih ne možeš privući u centar. **Ovaj princip otpornosti prema tome da se nešto privuče u centar** je onaj koji koristimo pri građenju mostova. Mi gradimo u lukovima od kamena, baš kao što si ti sagradila krug od reči, a most ne pada u vodu zato što kamenovi vrše pritisak jedan na drugi i kamenje ne popušta pod pritiskom. Zbog snage njihovog otpora, kamenovi drže ceo most. A ako tvoja koncentracija cilja na centar, sprečena je u tome otporom reči i koncentracija je nemoguća. **Isto se dešava ako pokušaš da se skoncentrišeš na jednu reč**. Reč se sastoji od slova koja **nikad ne mogu da se potpuno sakupe u jednoj tački.**"

"Dakle, šta moram da učinim?"

"Za sledeću vežbu probaj da se skoncentrišeš na **jedno slovo**. Uzmi slovo "**o**", na primer," kaže Ima i ostavlja me samu.

Pokušavam. Sedeći ponovo na travi, koncentrišem se na "o"... u mislima ponavljam slovo "o", govoreći "o", "o", "o", "o", "o"... i dalje ne misleći ni na šta drugo sem na "o", "o", "o", "o", "o", "o", "o", "o"... dok iznenada ne načinim novo otkriće. Vraćam se kod Ime i nasmejana mu kažem: "Već sam završila."

"Pa," pita on, "šta si otkrila?"

"Da se "o" na koje sam se koncentrisaia iznenada pretvorilo u cev. Jedan dugačak tunel u obliku "o" u kome sam se stalno kretala napred. Ali ni to nije savršena koncentracija!"

"Dobro," kaže Ima. "To znači da si već dosegla četvrtu dimenziju. Sad pokušaj opet s rečenicom "Ja uvek ispoljavam božanstvo" i pokušaj opet. da se skoncentrišeš na to. Kako bi sad rešila taj problem?"

"Šta bi trebalo da radim?" pitam.

"Šta bi ti uradila?" pita Ima sa svoje strane.

Razmatram problem neko vreme i onda kažem: "Reči su odeća, materijalna manifestacija značenja. Ako želim da stignem u centar, moram da se okanem reči koje me ometaju i da se skoncentrišem samo na značenje rečenice, bez reči, bez forme. Je li tako?"

Ima se smeši i kaže: "Hajde da vidimo kako ćeš uspeti. Idi i pokušaj. Onda se vrati."

Idem natrag i koncentrišem se na značenje rečenice: "Ja uvek ispoljavam božanstvo..." samo na značenje...

Onda se vraćam kod Ime. On upravo završava raspravu s jednim drugim neofitom. Videći da ga čekam, upućuje mi šaljiv pogled kao da već zna koliko sam odmakla s mojom vežbom koncentracije. "Dakle?" pita.

"Ima, to je tako čudno! Dok sam pokušavala da se skoncentrišem samo na značenje rečenice, nisam više mogla na njega da mislim, i ceo unutrašnji proces mi se preselio iz glave u grudi, tako da više nisam o njemu mislila, nego ga osećala i doživljavala! U času kad sam se skoncentrisala na značenje ove rečenice bez reči, *sama sam postala to značenje!* Ali onda ova rečenica treba da se tumači drugačije, ne "Ja uvek ispoljavam božanstvo", nego mnogo tačnije *"Ja sam božanstvo koje se uvek ispoljava!"*

Dok govorim, Ima me gleda smešeći se sve zadovoljniji i zadovoljniji. "Koncentrisala si se veoma dobro," kaže on. "Veoma dobro! Otkrila si da **koncentracija ne može da bude neprekidno stanje, već samo prelaz između projektovanog sveta i bića.** Kad usredsrediš misli na nešto, *ne možeš da se zaustaviš samo na mišljenju*, jer te koncentracija vodi natrag tebi, i ti postaješ baš ono na šta se koncentrišeš. *Od razmišljanja napreduješ kroz koncentraciju u stanje bivstva!* Mišljenje potpuno prestaje i mislilac postaje istovetan s onim što misli. *Misliti nešto znači projektovati neku misao spolja pomoću intelekta, kao pomoću ogledala, dakle **iskoračiti iz sebe samog.*** Kroz koncentraciju

mi povlačimo natrag projekciju, i ono što se misli postaje ponovo istovetno s misliocem, sa samom osobom. Dva činioca se udružuju u savršenom jedinstvu. Ono što se stvara vraća se u stvoritelja!

Nastavi da vežbaš i doživljavaćeš taj proces sa sve većom jasnoćom. Evo ti nove vežbe. Voliš da sediš ispod ove palme. Koncentriši se na to." I sa tim Ima odlazi.

Ponovo sedam i gledam u palmino drvo, usredsređujući misli na ovo drvo, ni na šta drugo... Prolaze sati i dolazi večer. Moram da idem kući. Menu me čeka napolju i mi idemo kući zajedno.

Sledećeg jutra ponovo sam u vrtu hrama, i posle naših grupnih vežbi ponovo zauzمام svoje mesto pod palminim drvetom, koncentrišući se na njega.

Kad sam započela ovu vežbu, svakojake druge nebitne misli su me uznemiravale. Iznenada sam se setila šta mi je Menu rekla prethodne večeri - opazila sam pticu gore u paprati - onda mi je komarac zujao oko ušiju - onda sam se setila drskosti Kancelara Ru-Kaa i osetila ljutnju. Ali sam rasterala sve strane misli kako su se pojavljivale u meni i koncentrisala se samo na palmino drvo.

Sad bolje napredujem. Misli ne mogu više da dođu do mene i da me stvarno uznemire. Ranije sam još uvek bila u svetu misli - među mislima. Moje misli su bile u stanju da me guraju tamo amo. Ali nisam dopustila da budem gurana. Ostala sam upravo gde sam, s palminim drvetom, klizeći polako i skoro neprimetno sve dalje i dalje u sebe gde misli ne mogu više da me prate i da me uznemiravaju. Tu i tamo neka misao nailazi nenadano, ušunjavši se kroz moj razum kao neki umorni putnik. Sa svog sigurnog položaja posmatram tu zalutalu, umornu misao koja se bori, ali se ne trudim oko nje... Mislim na palmino drvo... polako palmino drvo ispunjava celo moje biće.

Prolaze dani, možda i nedelje, ne znam. Ne znam više ništa što se događa u mom spolnjem svetu, jer se koncentrišem na palmino drvo celokupnom svojom pažnjom. Onda mi se iznenada pojavljuje čudno osećanje da više ne gledam u drvo spolja već iznutra. Svakako, ja i dalje zapažam njegovu spoljnu formu svojim očima, ali počinjem, u rastućoj meri, da vidim i doživljavam unutrašnje biće, nadahnjujući, stvaralački princip palme... da ga vidim, da ga doživljavam, DA BUDEM ONO!

I najzad dolazi trenutak kad iznenada postajem svesna činjenice da palma nije više izvan mene - ne! - ona nikad nije bila izvan - bilo

je to samo pogrešno shvatanje s moje strane **-*palmino drvo je u meni i ja u njemu -ja sama sam palmino drvo!***

Ne znam koliko sam dugo bila tako u sebi. Čak ne znam ni šta znači **vreme**. "Tamo", u stanju u kome sam, predstava o vremenu je nepoznata. A ne mogu da objasnim ni šta je to "tamo". Ali, iznenada, neka sila me povlači natrag, polako, u moju ličnu svest, i ja primećujem da Ima stoji preda mnom. Susrećem se s njegovim nežnim pogledom. On seda kraj mene na meku travu, čeka strpljivo dok ponovo ne dođem sebi, onda me gleda upitno.

Pokušavam jedanput, dvaput da progovorim, ali ne uspevam odmah. Govor izgleda da je postao potpuno suvišan.

Najzad se moja živost ponovo budi i moja volja ponovo deluje. Nervi mog grkljana pokreću moje glasne žice i ja opet mogu da proizvedeni zvuke.

"Oh, Ima," kažem ozbiljno, tiho, i iznenađena zvukom sopstvenog glasa, ***ja sam postala palmino drvo*** - ili, još bolje, otkrila sam da je palmino drvo ***uvek bilo ja!*** Samo ja to nisam shvatala!" Ima klima svojom anđeoski lepom glavom i blista od radosti. "Divno napreduješ! Tako sam srećan - tako srećan! Napreduješ brže no iko za tako kratko vreme. Ako položiš sve druge svoje pripreme testove isto tako brzo, uskoro ćeš biti spremna za inicijaciju!"

Radosno se gledamo u tišini. Dok mu gledam u oči osećam čak još dublje kako je čisto biće Ima i kakvom ogromnom snagom zrači. Gde god da je on, vazduh je čistiji.

Onda mi on pruža ruku i mi ustajemo. Vreme mi je da idem kući.

Pošto sam otišla na spavanje te noći i već ležim u krevetu, Menu kleknu na kolena kraj mene i pita: "Šta sad radite u hramu?"

"Radimo vežbe."

"Kaži mi kakve vežbe?"

S punom ozbiljnošću odgovaram: "Pa, moja poslednjavežba bila je da razmišljam toliko dugo o drvetu palme da sam na posletku otkrila da sam ja sama palmino drvo!"

Menu me gleda zapanjeno. "Šta si otkrila? - Šta si ti?" pita ona.

"Palmino drvo," ponavljam ja.

"Ti, palmino drvo?" pita ona razrogačenih očiju.

"Da, da, Menu, ali pusti me na miru, hoću da spavam." Onda Menu počinje tako jako da se smeje da se valja po podu a suze joj teku niz obraze:

"Ha, ha, dakle ti si drvo palme? Gde ti je stablo, i gde ti je lišće? Ha, ha, ha, znači nisi više mlada devojka! Ha, ha, ha!"

Na to se ja uspravljam u krevetu, povređenog ponosa, i odgovaram sa svim dostojanstvom kojim raspolažem: "Molim te, primi k znanju da ja nisam mlada devojka, već zastupnica kraljice. Ja sam žena Faraona, razumeš li? I ako se budeš rugala mojim vežbama, ništa više neću da ti ispričam."

Na to Menu počinje da plače. Prekrivajući mi ruke poljupcima, ona kaže kroz suze: "Zar ti nisam rekla da će biti opasno da budeš posvećena? Ko zna, možda oni mogu zaista da te začaraju i pretvore te u palmino drvo. Sad tako čudno pričaš. Pazi se, molim te, pazi se! Dobro bi bilo da Faraon zna šta se događa!" Brišući suze, Menu odlazi iz moje sobe sa zabrinutim izrazom lica.

Ostajem sama s vrlo neprijatnim osećanjem da nije trebalo da pričam Menu o svojim najdubljim, najsvetijim iskustvima.

Sutradan, Ptahhotep me zove. Treba da ga vidim te večeri.

On sedi na svom uobičajenom mestu i svojoj maloj sobi za priimanje. Pogled mu je dubok kao što je nebo visoko. On zna sve.

"Dodi, mala moja kćeri," kaže s osmehom.

Prilazim mu s poverenjem. Uzima mi ruke u svoje, smeši se i pita: "Znaš li šta treba da bude tvoj sledeći zadatak?"

"Da, Oče, znam," odgovaram.

"I šta je to?"

"Da ćutim," odgovaram, smešeći se i ja njemu samouvereno, uprkos osećanju krivice, jer znam da me on ne osuđuje. On klima glavom. Razumemo se. Ne moram da se izvinjavam. On me poznaje bolje nego ja sama i zna s potpunom sigurnošću da nisam postupala zlonamerno kad sam razgovarala s Menu o svetim stvarima koje su daleko iznad njenog nivoa razumevanja. Gledam u Ptahhotepove oči. On me vidi sa svim mojim nesavršenostima, ali takođe vidi moju rešenost da naučim da ubuduće ćutim.

Onda me nežno miluje po kosi. Klanjam se i odlazim.

O! Koliko ću često stajati pred njim i morati da priznam da mi je jezik bio brži od pameti... da ponovo nisam uspela da budem u stanju da pružim dovoljno otpora osnovnom nagonu za komunikaciju koji je usađen u dušu svakog čoveka.

Ali, ipak, s vremenom učim da se čuvam i od te sile. Učim da držim svoj **nagon za komunikacijom** tako brižljivo i potpuno pod kontrolom kao svog omiljenog lava, i kroz to stalno samoposma-

tranje, postepeno gradim naviku da slušam iznutra, kad god želim nešto da kažem, da bih bila sigurna da imam prava da to kažem. I dolazim do toga da **prepoznam dva bića u sebi: lični ego** koji je uvek sklon da čavrlja, bez kontrole, *čisto da bi komunicirao i privlačio pažnju na sopstvenu ličnost* - i u pozadini svoje svesti više ja koje obuzdava moj lični ego, govoreći mu kad i šta treba da govori ili čini, a kad treba da ostane bez reči ili pasivan. Važno je obratiti pažnju na to više ja i povinovati se njegovim narednjima. Samo čuti njegove naredbe nije dovoljno; svako to čini!

Tokom ovog perioda, ima mi zadaje da radim dalje vežbe u koncentraciji pošto se završe grupne vežbe u hramu.

Sedimo zajedno u mom omiljenom kutku u vrtu hrama i ima objašnjava: "Sad znaš iz iskustva šta je koncentracija. Ali ako posmatraš sebe tokom koncentracije, zapazićeš da radeći to prolaziš kroz tri faze: intelektualnu, emocionalnu i duhovnu.

Sva **koncentracija počinje s intelektualnom fazom**. Ti usmeravaš svoje misli na predmet svoje koncentracije i razmatraš šta je taj predmet u stvari. U tom stadijumu ti koristiš svoj intelekt zato što želiš da razjasniš misli i potražiš sveukupno zadovoljavajuću definiciju koja izražava potpuno i jasno predmet tvoje koncentracije. Čim nađeš takvu definiciju, tvoj intelektualni rad je završen, jer ti *sad znaš* šta je ta stvar. Ne treba više o tome da razmišljaš, jer *kad znaš šta je* nešto, više ne *umuješ* o tome. Mišljenje je most između neznanja i znanja. Kad znamo sve - kao Bog - nemamo dalju potrebu da razmišljamo. *Bog je sveznajući. On sam je znanje*, i njegovo znanje je savršeno kao krug. O čemu bi *on* razmišljao kad *on sve zna* ! Samo osobi koja je primorana da širi svoje znanje je potrebno da misli. *Taj rad na širenju znanja sastoji se od mišljenja*.

Kad je tvoje znanje koje se tiče predmeta tvoje koncentracije potpuno, vršiš prelaz s mišljenja na osećanje. To je druga faza koncentracije. Tvoja svest projektuje spolja preko tvog nervnog sistema sve karakteristike predmeta tvoje koncentracije, utiskujući ih na tvoje organe čula; tako ti imaš osećaj da si ih doživeo. Svakim nervom i svakom kapi krvi osećaš predmet svoje koncentracije i kakav je on. Kad si temeljno doživela predmet svoje koncentracije pomoću mišljenja i osećanja, nastavljaš s trećom fazom, *duhovnom koncentracijom*. To znači da u svojoj svesti postaješ istovetna s predmetom koncentracije. Više ne misliš o njemu, niti osećaš šta je to i kakvo je, *ti si to!* Mi to zovemo *stanjem bivstva*. U tom stanju ne moraš više da

misliš o toj stvari, niti da je osećaš, jer si sama to postala. U tom stanju sve tvoje misli, sve tvoje reči, sva tvoja dela postaju ispoljavanja predmeta tvoje koncentracije.

Ti si to iskusila s drvetom palme, ali uopšte još nisi vežbala da **posmatraš sebe tokom te tri faze**. Uzmimo drugi primer, recimo da sediš na obali reke i koncentrišeš se na vodu. Prvo razmišljaš šta je voda. Sećaš se da je voda tečnost sačinjena od jedinjenja dva gasa. Znaš da može biti topla ili hladna, da kad se dovoljno ohladi pretvara se u čvrsto stanje, da ima boju i brojna druga svojstva. I misliš po tim načelima sve dok tvoj intelekt potpuno ne pojmi šta je voda i šta ona znači. ***Sve je to intelektualna koncentracija.***

Onda ustaneš i uđeš u reku. Sad osećaš šta je reka i kakva je. Osećaš **direktnim čulom** da je voda tečnost, da teče oko tvog tela, i osećaš njenu temperaturu bez merenja. Možeš da prskaš okolo po vodi, praviš mala mreškanja ili čak velike talase svojim šakama i rukama. ***To je koncentracija pomoću osećanja.***

U potpunoj koncentraciji, međutim, dolazi trenutak kad prestaješ da budeš biće odvojeno od vode, ti se utapaš i sjedinjuješ s vodom, nemaš više ljudsko telo - postala si voda. Sad više ne treba da **misliš o** vodi i njenim raznim svojstvima. A ne treba ni da **osećaš** šta je i kakva je voda. Naprotiv, ti sama **si** sada voda. **Potpuna koncentracija znači postati istovetan s objektom koncentracije, biti to!** U dve prethodne faze koncentracije ti si odvojena, dok u ovoj trećoj i poslednjoj fazi **-stanju bivstva** - doživljavaš potpuno jedinstvo, zatim kao posledicu toga, potpuno razumevanje i potpuno **prepoznavanje iznutra**. Naravno, tvoje telo se nije pretvorilo u vodu, ali **u svojoj svesti ti doživljavaš to stanje.**

Posmatraj ljude oko sebe. Primetićeš da neki stalno pričaju o ljubavi i dobroti, slatko se smeše izveštačenim osmesima, i pokušavaju da pokažu drugima u svim mogućim prilikama da su "ljubazni" i "dobri". Ali samo spolja! Oni nose masku ljubavi i dobrote; ali kad dođe do postupaka, otkrivaju svoju sebičnost -- zato **što jesu** sebični.

Neki drugi čovek možda nikad ne govori o dobroti i nikad ne misli da želi da bude dobar; ipak, sve što misli, kaže ili uradi izvire iz dobrote, jer on sam je dobrota! **ČOVEK NE MISLI O TOME ŠTA JE; NITI TO OSEĆA; PROSTO ZATO STOJE ONO ŠTO JE!** On ne mora da govori o tome; sve što misli, kaže ili radi je izražavanje onog što on jeste, manifestacija njegovog sopstvenog **bića!**

Sad dolazi najteži od svih zadataka: koncentriši se **na sebe**. Prvo **razmišljaj i razmatraj** šta si, onda **osećaj** šta si, i najzad moraš da **budeš** ono što si!

Da bi postala svesna ovde, na zemlji, morala si da napustiš pravu sebe i uđeš u svoj intelekt i osećanja. Do sada si bila u stanju samo da **misliš i osećaš** šta si, ali još nikad nisi bila u stanju da **budeš** ono što si! Posmatraj ljude oko sebe i videćeš da **oni nisu istinski oni sami**. Naprotiv, oni se uvek poistovećuju s mislima, osećanjima i ulogama koje igraju ovde, na zemlji. Oni su "**ispali**" iz sebe samih i postali oni koji se pretvaraju, ljudi koji žive u svetu privida. Samo u očima **veoma male dece** možeš i dalje da vidiš iskru, **svetlost pravog bića**. Kako se njegov intelekt budi, dete počinje da se poistovećuje sa svojom spoljnom osobom, postajući sve udaljenije od svog božanskog, istinskog sebe. I celo vreme čovek, kako mi mislimo o njemu, je samo maska kroz koju istinsko **ja** - veliko **nevidljivi jedan** - gleda na svet. Čovek ne može da bude više no instrument za ispoljavanje **sebe**. Ali ljudi postaju tako vezani za svoju masku da više ne mogu da je se oslobode. Istinsko **ja** je kralj i gospodar, čovek je samo njegov sluga. Ali sinovi ljudi su napustili svoje **ja** i, silazeći s prestola, poistovetili se sa svojom maskom, sa svojim osobom. Oni slugu pretvaraju u kralja i odvajaju se od svog istinskog bića. Oni teraju svoje više **ja** u izgnanstvo, u **nesvesno**. Intelekt izaziva to odvajanje, a uz pomoć vežbi koncentracije i namernog napora da se postane **svestan i budan**, intelekt može biti instrument kojim se mi izbavljamo od ove razdvojenosti i vraćamo svom pravom ja.

U prošlosti ti si se koncentrisala na razne stvari. Od sad pa nadalje, tvoj jedan jedini zadatak je da se koncentrišeš **na sebe**, napredujući kroz tri faze koncentracije dok ne postigneš potpuno poistovećnje sa svojim sopstvenim istinskim **ja**, dok zaista ne **budeš** svoje **ja**. Tvoj je zadatak da dosegneš stanje bića koje jedino može da se opiše, u prvom licu, kao "ja sam ono što sam". Ali, pazi! Nije dovoljno da **misliš** šta si, niti da **osećaš** šta si; moraš da **budeš šta si u svom sopstvenom istinskom unutrašnjem ja!**

To je tvoj zadatak u koncentraciji do tvoje incijacije."

I tako sam ušla u dug period svog života u kome sam se posvetila ovim dvoma zadacima: naučiti da **udem** moje sopstveno istinsko **ja**, i naučiti da ćutim.

DRVO POZNAVANJA DOBRA I ZLA

Kad sam napredovala do tačke kad sam prilično dobro ovladala veštinom da ćutim, stajem pred Ptahhotepa ponovo jedne večeri, i on me pita: "Šta si naučila tokom svojih napora da ćutiš? Da li si naučila *samo* veštinu da ćutiš?"

"Ne, Oče, to je bilo prosto nemoguće. Dok sam se borila s *ćutanjem*, istovremeno sam morala da se borim sa *govorom*. Do iste mere do koje sam ovladala ćutanjem takođe sam ovladala govorom. To je zato što *ćutanje* znači *ne govoriti, a govoriti* znači *ne ćutati*. Ja nisam bila u stanju da razdvojim te dve stvari. Otkrila sam da su ćutanje i govor dve različite strane iste celine, kao dve strane novčića."

"Tako je," kaže Ptahhotep. Onda ustaje i vodi me do jednog od velikih belih kamenih blokova od kojih su zidovi sobe načinjeni. Pokazujući na glatku, belu površinu kamena, pita: "Šta vidiš na ovoj beloj površini?"

"Ništa," odgovaram ja.

"A šta bih mogao da nacrtam na njemu?"

"Sve."

"Sad," kaže Ptahhotep, "to *Ništa* dakle sadrži *Sve*. U tom stanju oba zajedno stvaraju savršenu celinu. U okviru te celine nešto može da postane *prepoznatljivo* samo ako postane odvojeno i posebno od celine.

Sad posmatraj kako crtam, zelenom bojom, oblik lista na ovoj površini. Oblik lista je već bio tu, na ovoj kamenoj površini, pre no što sam ga nacrtao, ali ti nisi mogla da ga prepoznaš, *jer su pozitivni oblik lista i negativna priroda pozadine i dalje mirovali jedno u drugom*. Oni su bili potpuno istovetni. Oblik lista nije još bio izdvojen iz *Svega* što je sadržano u tom *Ništa*. Kad se list pojavio na zidu, on je postao izdvojen iz *Svega*, i stoga prepoznatljiv.

I zapamti nešto veoma važno: činjenica da se ovaj list pojavljuje u *zelenoj* boji znači da je on ostavio za sobom u *Svemu* svoj oblik u komplementarnoj boji, u ovom slučaju *crvenoj*, kao svoju nevidljivu, negativnu sliku. *Šta god da vidiš kad gledaš oko sebe je prepoznatljivo samo zato što se izdvojilo od svoje komplementarne polovine i ona je zaostala u nevidljivom, neispoljenom stanju.*

Ti možeš da stekneš *znanje* samo kroz poređenje dve strane, pozitivne i negativne, koje su postale izdvojene jedna od druge. Dok su ove dve strane zajedno, počivajući jedna u drugoj, ne možeš ništa da opaziš niti prepoznaš.

Posmatraj vidljivi svet. On je prepoznatljiv samo zato što se izdvojio iz celine u kojoj su *Ništa* i *Sve* i dalje na miru jedan u drugom. Drugim rečima, on se izdvojio iz apsolutne celine koju mi nazivamo Bog. Stvari u svetu oko nas su prepoznatljive samo zato što se pozitiv pojavljuje nezavisno od negativa i mi možemo da ih uporedimo. *Opažanja ne bi bilo ukoliko celina ne bi bila podeljena na dve polovine - jedne od njih ispaljene i druge, njenog odraza i komplementarne polovine, neispoljene - tako da obe postaju prepoznatljive kroz poređenje!* Sad pođi za mnom."

Ptahhotep me vodi u drugu odaju gde postavlja jednu malu figurinu na jedan veliki sto ispred belog zida. Onda stavlja dve male svetiljke iza figurine, jednu s desne i drugu s leve strane, tako da se dve senke male statue pojavljuju na zidu. Onda Ptahhotep podiže jedan providan crveni disk i drži ga ispred svetiljke desno. Na moje veliko iznenađenje vidim da je senka s desne strane na zidu crvena, dok je ona s leve strane *zelena*.

"Kako se ovo dešava, Oče moje Duše?" pitam zapanjeno,

"Razmisli za trenutak i naći ćeš i sama objašnjenje," kaže Ptahhotep.

Ćutim neko vreme i koncentrišem se dok ne doživim rešenje. Onda objašnjavam: "Statueta zaržava crvenu boju dok se crveno svetlo projektuje ka zidu, i dozvoljava samo komplementarnoj zelenoj boji da se pojavi na zidu. Zato se *zelena* senka pojavljuje s druge strane. S druge strane, statueta zadržava *svu svetlost* od druge svetiljke, i tako senka na ovoj strani zida izgleda da se pretvorila u *crvenu*"

"Sasvim tačno," kaže Ptahhotep "Vidiš da dve komplementarne boje ne mogu da postoje jedna bez druge, isto kao što *ćutanje* ne može da postoji bez *pričanja*. Šta god da vidiš od stvari u svetu oko sebe, znaj da njihova komplementarna suprotnost zaostaje u neis-

poljenom stanju. Kad govoriš, negativna strana govorenja, *ćutanje*, zaostaje neispoljena. A kad ćutiš, pozitivna strana ćutanja, *govorenje*, ostaje neispoljena. Kad se stvara planina, njena komplementarna polovina, dolina, takođe mora da se stvori. Kako bi bila moguća planina bez doline, ili dolina bez planine? *Ništa nikad ne može da se ispolji i postane prepoznatljivo ukoliko njegova suprotnost - njena komplementarna polovina - nije istovremeno prisutna neispoljena! Kad se ispolji nešto pozitivno, negativno ostane neispoljeno, i obrnuto, kad se ispoljava nešto negativno, pozitiv je neispoljen. Gde god se nešto pojavljuje, njegova komplementarna polovina mora takođe da bude prisutna, mada u neispoljenom stanju.* To dvoje su vezani za sva vremena i večnost.

I tako vidiš da je izdvajanje u stvari jedno samo naizgled, jer dve komplementarne polovine, čak i kad su razdvojene i ispale iz svejedinstva ne mogu nikad da pobegnu jedna od druge. Neraskidivo *božansko jedinstvo* stoga se ispoljava uvek i svuda; jer čak i u tom naizgled razdvajanju, ono nastavlja da bude aktivno svuda kao *sveprisutna privlačna sila između pozitivnog i negativnog*. I pozitivno i negativno teži da se vrati svom prvobitnom stanju, *božanskom jedinstvu*. Čak iako se nešto pojavljuje u vidljivom svetu, ono ne može da se otcepi trajno iz božanske celine; jednom, ranije ili kasnije, ujedinice se sa svojom komplementarnom polovinom i vratiti se božanskoj *celini*. Sila koja prebiva u svemu što postoji i privlači svaku stvorenu formu natrag u prvobitnu celinu je ono što zovemo Bog.

"Sve stvoreno - vidljivi svet oko nas - je kao drvo. S desne strane ono rađa pozitiv - dobar plod, a s leve negativ - rđav plod. Ali obe strane pripadaju istom drvetu i potiču iz iste celine.

I dobro i zlo su iznikli tek kroz izdvajanje iz jedinstva koje samo po sebi nije ni dobro ni zlo već božansko. Samo kroz izdvajanje je moguće da se postigne poznavanje i znanje. Prema tome prepoznatljiv svet mora da se sastoji od dobra i zla. Kad to ne bi bilo tako, on ne bi bio prepoznatljiv i ne bi mogao uopšte da postoji.

Celokupno stvaranje je drvo znanja dobra i zla! Ali stvoritelj - Bog - nije *polovina* koja je otpala od jedinstva, ostala izdvojena od njih i prema tome prepoznatljiva; naprotiv, *sam Bog je celina*. On stoji iznad svih stvorenih oblika koji su otpali iz celine. Upravo u *samom sebi* on ima savršeno jedinstvo. *On* je *Ništa* iz čega se *Sve* pojavljuje i ispoljava, ali u *njemu ništa* i *sve* sačinjava naraskidivu, božansku celinu.

Tvorevina uvek znači polovinu celine... polovine koja je ispala iz jedinstva i koja je postala prepoznatljiva kroz poređenja, dok je njena komplementarna polovina ostala, neispoljena. Zato se nikada ne može pronaći i nikada prepoznati **Bog** -stvoritelj - u svetu stvorenog, prosto **zato što Bog nema komplementarnu polovinu sa kojom bi mogao da se uporedi**. Naprosto nema mogućnosti da se **on** poredi, i tako nema mogućnosti da se **on** prepozna. - **Može se samo BITI BOG!**

Slušaj, dete moje: postoji samo **jedno** večno **biće** - samo **jedan Bog**. U svemu živom živi to jedno jedino **biće**, živi taj jedan jedini **Bog**. **Bog** je nerazdvojivo jedinstvo, **on** je prisutan svuda, **on** ispunjava celokupnu vasionu. Cela vasiona živi zato što je Bog oživljava svojim večnim **bićem!** Otuda je **Bog** kao drvo života koje daje svoje sopstveno biće stvorenom, prepoznatljivom svetu koji je postao izdvojen od svoje komplementarne polovine, drugim rečima, koje daje život drvetu poznavanja dobra i zla. Ovo drvo poznavanja dobra i zla - naš stvoreni svet - je živ samo zato što drvo života - Bog - uliva svoj sopstveni **život** u njegove vene - **živi u njemu!**

Materijalni svet je kao drvo smrti: drvo poznavanja dobra i zla, a **Bog** koji prebiva u njemu je drvo života koje živi u svemu što je stvoreno. **Bog** je jedan i jedini. Ovaj jedan jedini **Bog** je **ja**, najskrovitije biće u svim bićima. Bog je svuda prisutan, i pošto dve stvari ne mogu da zauzimaju isti prostor u isto vreme i ništa ne može da istisne **Boga** ni sa kog mesta u vasioni, samo jedan te isti Bog može da bude prisutan svuda kao **ja** u svakom stvorenom obliku. **Bog** je nerazdvojivo **jedinstvo**. Sva bića, sve biljke, životinje, sam čovek, su plodovi na drvetu poznavanja dobra i zla; svi su živi zato što životna struja sa drveta života teče kroz njihove vene, to jest, **zato što drvo života živi u njima**. A to znači i u tebi, ćerkice! - Tvoje telo je takođe plod i na drvetu smrti, na drvetu poznavanja dobra i zla, i nema samostalnog života. Ali u tebi živi drvo života, jer tvoje **ja** je takođe jedna grančica na **božanskom velikom drvetu života**, i ti si živa samo zato što **Bog** živi kao tvoje **ja** u tebi i tvom telu, održavajući tvoju ličnost u životu.

Zahvaljujući tome što si rođena u svom telu postala si prepoznatljivo biće. Izdvojila si svoju svest iz velikog **sve ili ništa** - iz **Boga**, od sopstvenog istinskog **ja**. Ispala si iz božanskog, rajskog, prvobitnog stanja - u kome su sve mogućnosti ispoljavanja, uključujući sve biljke, sve životinje i samog čoveka, još uvek u okviru **sveobuhvatnog jedinstva** - u svet mnogih oblika i raznolikosti. Postala

si ispoljenje, stvoreni oblik. Shodno tome, sve što si ti ovde, na zemaljskoj ravni, samo je prepoznatljiva polovina celine, sačinjene od dobra i zla. I pošto ti je svest smeštena u telo, probudila si se u tom telu, naime, tvoja svest je postala istovetna s telom.

Jesti od nečeg znači postati istovetan s tim; jer ono što jedeš je ono od čega se sastojiš, **ono što ćeš biti**. Preko poistovećivanja sebe s tvojim telom, tvoja svest je - simbolično -jela od drveta poznavanja dobra i zla i iz istog razloga postala podanik kraljevstva smrti.

Ali sad saslušaj dobre vesti: tvoje telo je rezultat odvajanja; ono je samo vidljiva polovina tvog sopstvenog istinskog **ja**. Druga polovina je ostala u neispoljenom, nesvesnom delu tvog bića. Ujedinjujući te dve komplementarne polovine, možeš da se vratiš božanskom **jedinstvu!** Nemoguće je doživeti to jedinstvo **fizički**, to jest, učiniti **takođe** tvoju nevidljivu nesvesnost vidljivom i fizičkom, i ujediniti dve polovine. Jer **jedna** svest ne može da oživljava **dva** tela. Pokušati da se iskusiti jedinstvo na ovaj način bi značilo smrt. Zbog same činjenice da je telo postalo vidljivo i prepoznatljivo zato što se izdvojilo iz svoje komplementarne polovine, ponovno ujedinjenje na ovaj način bi moralo da podrazumeva **smrt tela**. Ipak, ti i dalje možeš da doživiš, u telu, ovo božansko ujedinjenje sa svojom komplementarnom polovinom: **u stanju svesnosti!** Možeš da proširiš svoju svest dok ne učiniš nesvesni deo sebe potpuno svesnim, dok svesno ne doživiš neispoljenu, nevidljivu polovinu sebe, i na taj način postigneš božansko jedinstvo u svojoj svesti. Čak i dok tvoje telo ostaje u vidljivom svetu stvorenog, možeš da stopiš svoju svest sa svojim sopstvenim istinskim ja, iz kog si se izdvojila, tako stvarajući savršeno jedinstvo. Na taj način, upravo ovde u ovoj zemaljskoj egzistenciji, možeš da doživiš blaženstvo - doživiš Boga - da budeš Bog.

Ovo stremljenje za ponovnim ujedinjenjem postoji u svemu što je stvoreno. Svako biće traga za svojom komplementarnom polovinom da bi se sa njom ponovo ujedinilo. Pozitivni - muški oblici traže negativne - ženske oblike, i obrnuto. Ova težnja od strane pozitivne i negativne sile čak sačinjava osnovnu stukturu materije. U stvarnosti, **ne bi moglo da bude nikakve materije bez ove težnje**; jer ovo stremljenje ka jedinstvu - ka **stanju da se bude Bog** - sačinjava privlačnu silu između pozitivnih i negativnih sila, i ceo svet je sagrađen na tom stremljenju da se dostigne božansko, praiskonsko stanje. Samo ovo stremljenje je izvor sve sile u ispoljenom svetu. Priroda ga koristi i, projektovano u telo, ono je **osnova seksualne moći**.

Dokle god neko biće traži svoju komplementarnu polovinu izvan sebe, u stvorenom, prepoznatljivom svetu, ono nikad neće naći jedinstvo, prosto zato što ***njegova komplementarna polovina nije izvan njega, ispaljena, odvojena od njega samog, već naprotiv, neodvojena od njega samog, u njegovom sopstvenom neispoljenom delu, u njegovom nesvesnom!*** Nijedno biće ne bi moglo da postoji kad ne bi imalo svoju drugu polovinu u neispoljenom. Uzmi na primer sebe, mala moja kćeri. Suprotno od svega što jesi i što ispoljavaš u svom svesnom delu sadržano je u tvom nesvesnom delu koji ipak pripada tebi, i koji si ti isto toliko koliko si i tvoj svesni, ispoljeni deo. Ti ne nalaziš svoju komplementarnu polovinu izvan sebe - u čoveku od krvi i mesa, na primer, nego u nesvesnom delu tvog istinskog ja. Kad ujediniš u svojoj svesnosti dve polovine sebe, našla si put kojim se vraćaš u beskrajno ***sve i ništa***, postala si ponovo istovetna s ***Bogom!***

Preko ovog ujedinjenja koje se odigrava u tvojoj svesti, večna čežnja tvog ispoljenog bića prestaje zato što je ono našlo svoju komplementarnu polovinu i stopilo se u jedinstvo s njom; i iz tog razloga ***seksualna žudnja tvog tela takođe nestaje jednom zauvek***. Ti postaješ potpuna u samoj sebi. Upravo ovde, u ovom fizičkom postojanju, doživljavaš ***božansko stanje: besmrtnost, blaženstvo - ispunjenje!*** I budući da jedno isto, individualno ***biće*** živi u svim bićima, istovremeno postaješ istovetna s ***istinskim ja svakog bića*** kad se probudiš u svom sopstvenom istinskom ja. Postići ćeš jedinstvo s Bogom i istovremeno jedinstvo s celokupnom vasionom. Uzdignućeš svoju svest iz svog tela, iz svog ličnog bića, i doživeti sveobuhvatajuću ***kosmičku svest***. Osećaćeš sebe kao "ja" - svoju pravu prirodu - u svakom biću, u celoj vasioni, ***u Bogu***. To znači da ***ćeš ponovo jesti od ploda sa drveta života!*** Onda ćeš se preseliti iz ***sveta posledica*** u svet uzroka, iz ***kraljevstva prolaznog*** u ***kraljevstvo večnog***, iz ***stvorenog u stvaralačko***, iz ***kraljevstva smrti*** u ***kraljevstvo života***. Ukratko, postići ćeš ***vaskrsnuće*** u večnom ***biću***. A to je ***inicijacija!***"

Ptahhotep prestaje da govori. Ali ja vidim to božansko jedinstvo iskazano u nedokučivim dubinama njegovih nebeskih očiju. Beskrajna sreća, spokoj i mir zrače iz njegovih očiju u moju dušu. U njegovom pogledu vidim ispunjenje istine.

On me blagosilja i odlazi.

DVANAEST PAROVA BLIZANAČKIH KARAKTERISTIKA

Sutradan uveče nalazim se ponovo pred Ptahhotepom.

"Došlo je vreme," kaže on, "da proučiš i uvežbaš **dvanaest parova suprotnosti** kao svoju sledeću vežbu. Pri inicijaciji bićeš ispitivana u vezi s njima. Zato pažljivo slušaj i nastoj da zapamtiš šta ti sad govorim:

Baš kao što su *ćutanje* i *govorenje* dva komplementarna ispoljenja iste sile, isto tako ima dvanaest parova suprotnosti koje moraš da naučiš da kontrolišeš. Od sad ćeš provoditi u hramu samo jutro i zatim se vraćati u palatu. I moraš da ugrabiš svaku priliku da budeš među ljudima što je moguće više, jer je daleko lakše ovladati svakim od ovih parova suprotnosti kad si u hramu, nego kad si u palati. Ovde srećeš samo ljude kao što si ti, neofite, koji streme da dostignu božansko jedinstvo, kao i sveštenike i sveštenice koji već žive u božanskom jedinstvu. A u svetu svakodnevnog podložna si svakojakim iskušenjima. Srećeš se s ljudima koji su robovi svoga tela, i takvi ljudi pokušavaju da i na tebe utiču. Opasnost da poklekneš je mnogo veća. Ako možeš da ovladaš svim karakteristikama i svojstvima kojih ima širom sveta, bićeš u stanju da položiš testove inicijacije.

Tih dvanaest parova suprotnih karakteristika su:

ćutanje	—	pričanje
prijemčivost	—	otpornost prema uticajima
poslušnost	—	vladanje
poniznost	—	samopouzdanje
brzina munje	—	obazrivost
prihvatati sve	—	biti u stanju da se pravi razlika

Dvanaest parova blizanačkih karakteristika

spособnost za borbu	—	mir
opreznost	—	hrabrost
ne posedovati ništa	—	upravljati svime
nemati nikakvih veza	—	privrženost
prezir prema smrti	—	poštovanje prema životu
ravnodušnost	—	ljubav

Zemlja sad prolazi kroz jedan dug period u kome će samoživci ljudi kojima gospodari telo postepeno preuzeti vladajuću moć. Ali ti već znaš da kad se iskažu negativne sile, pozitivne sile moraju takođe da budu prisutne, mada u neispoljenom stanju. Tokom tog mračnog perioda zemlje, Sinovi Boga koji ispoljavaju božanske zakone ne-sebičnosti će postepeno napuštati zemaljsku ravan, povlačeći se u duhovnu ravan neispoljenog. Međutim, oni će nastaviti da deluju u ljudskom podsvesnom, jer će u stvari biti nesvesnost čovečanstva i ispoljavati se u dušama ljudi koji sazrevaju kao čežnja za oslobođenjem i spasenjem.

Na zemlji, megalomanija izvesnih osoba, zajedno sa nezadovoljstvom porobljenih masa, dovešće do ljutih i sve ljućih bitaka tokom hiljada godina. Mnogo milenijuma stalnih borbi i svađa i vladavine pohlepe, taštine, zavisti, osvetoljubivosti, mržnje i drugih životinjskih odlika bi zbrisalo sa lica zemlje sve što je dobro i istinito i lepo kad ne bi bilo božanskog providenja i grupe duhovno ujedinjenih ljudi - pod vodstvom Sinova Boga koji deluju na duhovnoj ravni - koji će sačuvati naše tajno znanje da ne padne u zaborav. Zemlja - kao i svaka druga planeta - je pod vodstvom jedne uzvišene duhovne moći, a ta moć se manifestuje preko Sinova Boga na način koji je prilagođen ljudima koji su u pitanju. Ona se ispoljava preko grupe upućenih, posvećenih ljudi koji su kroz svoj razvoj postali jednaki Sinovima Boga. Oni su saradnici u velikom božanskom planu spašavanja zemlje od mraka, izolacije i vladavine materijalističkih i paklenih sila. Svaki posvećenik učestvuje u ovom poslu, a kako ćeš i ti biti posvećena, to znači i ti.

Da bi čovek bio koristan saradnik u tom velikom planu, mora da ovlada celom skalom parova suprotnosti. I ti takođe, za svoju inicijaciju, moraćeš da položiš ispit iz njih.

Ovladavanje tim svojstvima znači koristiti ih u *pravo vreme* i na *pravom mestu*. Isto svojstvo koje je *božansko* u *pravo vreme* i na *pravom mestu* je *satanski zlo* u *pogrešno vreme* i na *pogrešnom mestu*. To

je zato što Bog stvara samo ono stoje dobro, lepo i istinito. Ne postoje loše osobine kao takve, niti loše sile, već samo pogrešno korišćene osobine i pogrešno primenjene sile!

Već si otkrila šta znači govoriti ili ćutati u pravo vreme i na pravom mestu. **Ćutati** je savršeno božanski i donosi blagoslov svima kojih se to tiče, ako to činimo *gde* i *kad* treba. Ali, s druge strane, ako ćutimo na mestu i u vreme *kad* treba da dignemo glas - kao na primer kad bismo mogli da spasemo neku osobu od velike opasnosti samo jednom rečju - naše ćutanje postaje satansko.

A ako **govorimo** na pogrešnom mestu i u pogrešno vreme, božanski dar govora se pretvara u satansko brbljanje i ogovaranje.

U sledećim blizanačkim parovima suprotnosti, **prijemčivost** je božanska ako smo prijemčivi i otvoreni prema svemu što je uzvišeno i lepo, dobro i istinito, to jest, ako smo prijemčivi za Božju volju i puštamo Ga da deluje u nama. S druge strane, prijemčivost, ili primljivost, je katastrofalna ako postane beskičmenjački nedostatak karaktera i pokoravanje uticaju.

Sposobnost da se odupreš uticaju znači sposobnost da se pruži nepopustljiv otpor svim niskim pobudama. Ali ako mi takođe pružimo otpor višim silama, odmah pretvaramo svoju božansku osobinu otpora prema uticajima u satansku vrstu samoizolacije.

Dužnost je svakog saradnika u velikom božanskom planu da pruži potpunu **poslušnost** Božjoj volji. Ta volja može da se ispolji direktno kroz tebe ili kroz druge ljude. Možeš da prepoznaš Božju volju kad temeljno ispitaš sve što se od tebe traži da bi bila sigurna da je to u saglasnosti s tvojim **najdubljim uverenjem**. Bog nam se obraća kroz naše najdublje uverenje i mi mu moramo pružiti apsolutnu poslušnost. Naprotiv, slušati nekoga protiv svog uverenja, čisto iz kukavičluka, straha, materijalne koristi ili samo u želji da se bude "dobar" - to je iz niskih, ličnih razloga, to je **servilnost** i to je satansko.

Vladati znači podariti neukim i slabim ljudima nešto od vladareve sopstvene snage volje. Univerzalna ljubav, ujedinjujući sve sile koje deluju u ljudima, treba da vodi ljude prema opštem blagostanju, bez narušavanja njihovih prava na samoopredeljenje. Svaki vladar koji, bez ljubavi i iz sebičnih pobuda, nameće svoju volju drugima i krši njihova prava na samoopredeljenje pretvara božju aktivnost **vladanja** u satansku **tiraniju**.

Poniznost je ono što moramo da osećamo prema božanskom, prema višem ja koje nas oživljava. Moraš shvatiti da sva dobra, lepa i

istinita svojstva pripadaju *njemu*, da je tvoja ličnost **instrument za ispoljavanje božanstva**, a sama po sebi i bez božanstva ona predstavlja samo jednu **praznu ljušturu**. Treba da prepoznaš u sebi isto božanstvo, isto večno biće koje se manifestuje širom vasione, i moraš sebe podrediti skrušeno tom božanstvu. Ali nikad ne smeš postati podređen zemaljskim ili podzemnim silama ili se klanjati pred zemaljskim oblicima; jer to bi značilo preobraziti božansku poniznost u slabo, kukavičko, satansko **samo-poniženje**, i čineći to povredila bi **božanstvo** koje te oživljava svojim *sopstvenim* večnim **bićem**.

Ako želiš da dobro služiš u oviru velikog božanskog plana za spasenje sveta, nikad ne smeš da zaboraviš da ne živiš i ne radiš svojom sopstvenom snagom. Sva moć dolazi od Boga, a sve moći koje ispoljavaš dolaze ti iz tvog višeć sebe - iz Boga. Stalno pamti da je tvoja ličnost kao takva jedno imaginarno biće. Tvoje pravo biće -jedina, večna realnost u tebi - je **Bog!** Zato **samopouzdanje** znači imati poverenja u Boga koji prebiva u tvom srcu, a ne u fantomskom biću tvoje ličnosti kao takve. **Božansko samopouzdanje je nužno za svaku stvaralačku delatnost** i predstavlja unutrašnje jedinstvo s Bogom. Ali kad neki čovek zamišlja da su njegovi kvaliteti i moći njegovi sopstveni, a ne božji, on pretvara samopouzdanje u satanski lažni **ponos i drskost**.

Da bi bila saradnik u okviru velikog božanskog plana moraš takođe da budeš u stanju da donosiš odluke brzinom munje. Moraš da naučiš da momentalno, bez oklevanja, izabereš najbolju od velikog broja različitih mogućnosti. Mogu da se pojave situacije u kojima samo jedan trenutak odlaganja može da znači propuštanje jedinstvene, neponovljive prilike. Kad možeš da deluješ u trenutku, s potpunom koncentracijom i prisutnošću duha koji stoji iznad i izvan svakog pojma o vremenu, tvoja moć da odlučuješ momentalno je božanska. Ali, delovanjem brzo kao munja bez koncentracije i prisustva duha božanska **brzina munje** bi se pretvorila u satansku **prenagljenost**.

I eto zato se moraš takođe naučiti **božanskoj opreznosti**. Pre no što deluješ, moraš da obuzdaš svoju narav i s mnogo strpljenja dopustiš da odluka sazri u tebi. Da bi prepoznala Boga, moraš često sebi da dozvoliš da prođe neko vreme da bi stigla do prave odluke. To znači delovati s promišljenošću. Ali ako odužiš i dovodiš promišljenost i opreznost do tačke da nikad ne dođeš ni do kakve odluke, preobražavaš božansku **opreznost** u satansku, sumnjičavu **neodlučnost**.

Kao koristan saradnik u božanskom planu moraš naučiti da prihvatiš sve što ti sudbina donese. **Tvoja vrednost nije određena spoljnim okolnostima, već stepenom u kom ispoljavaš Boga**. Svetovne degradacije ili poniženja ne mogu da razore, čak ni da umanje, tvoje unutrašnje vrednosti. Baš zbog toga ni pohvala ni slavljenje ne može da ih učini većim. Iz tog razloga nikad ne sme na tebe da utiče način na koji se neuki ljudi odnose prema tebi. Ti ostaješ ono što si, bilo da te ljudi nipodaštavaju, bilo da te slave. Nauči da budeš zadovoljna u svim i svakakvim uslovima i da prihvatiš okolnosti koje ti sudbina donese s potpunom mirnoćom. Bilo da tvoj rad u okviru velikog božanskog plana zahteva od tebe da živiš u kukavnoj bedi, bilo da zauzimaš visoki položaj i upravljaš velikim imetkom, moraš da posmatraš **i jedno i drugo samo kao sredstva za ostvarenje velikog cilja**. Nijedan od njih ne sme da promeni tvoj unutrašnji stav. Naučiti da se sve prihvati na taj način je božanski. S druge strane moraš uvek da budeš u stanju da odlučiš kad ti, **kao predstavnik božanskog vodstva, moraš da se odbraniš** od poniženja ili kleveta. Isto tako, ima perioda kad moraš da budeš u stanju da odlučiš da je ispravno skromno se povući i odbiti slavu i hvalu koju ti upućuju mase. Nikad ne sme da se dopusti da **prihvatati sve** bude uniženo do tupe **ravnodušnosti** ili kukavičkog **nedostatka karaktera**.

Uvek izaberi najbolje i ne budi zadovoljna s onim što je gore. Moraš da budeš u stanju da razlikuješ i izdvajaš šta je **lepo** od onog što je **ružno, dobro** od **zla, istinito** od **lažnog, božansko** od **satanskog**. Bez potpuno razvijene sposobnosti da razlikuje i izdvaja čovek ne može da bude koristan saradnik u velikom planu.

Ako hoćeš da budeš korisna, moraš da budeš **sposobna da se boriš** svom snagom. Mačem istine moraš da budeš u stanju da se boriš sa senkama greške da bi pomogla da se donese pobjeda božanskog na zemlji. Ali tvoja plemenita i hrabra **volja za borbu** nikad ne sme da se unizi do glupe **svadljivosti**.

I mada često moraš da se hrabro boriš, ne smeš da zaboraviš da moraš da se boriš duhovnim oružjem da bi doneo **mir** na zemlju. Moraš da se boriš da povратиš jedinstvo koje je raskinuto, da povратиš mir onima koji se bore. Ali nikad ne smeš da dopustiš da se tvoja ljubav prema miru pretvori u kukavičko ili lagodno **ne želiti da se boriš**.

Da bi bio koristan saradnik moraš takođe da se naučiš **opreznosti**, a da si u isto vreme sposoban da odlučiš koje je pravo vreme i pravo mesto da upotrebiš taj božanski dar. Možeš da spaseš sebe i druge od

velikih opasnosti, štete i beskorisnih žrtvi ispravnim upražnjavanjem **opreznosti**. Ali božanski dar opreznosti sklizne u satanski **kukavičluk** kad se čovek ne usuđuje da nešto učini zbog straha ili nedostatka samopouzdanja.

Moraš da poseduješ naopkolebljivu **hrabrost** i ne smeš da se plašiš ni od kakve opasnosti. Moraš da hrabro ideš napred, da se suočiš sa svakom teškoćom, srčano odbijajući svaki napad na božansko kad veliki cilj na kome radiš to od tebe zahteva. Ali nikad ne sme da se dopusti da se božanska **hrabrost** izrodi u smelu **nesmotrenost**.

Kao saradnik u velikom planu moraš takode da razumeš šta to znači ne posedovati ništa. Bilo da tvoj zadatak zahteva od tebe kukavno siromaštvo ili ti da najveće bogatstvo, moraš **uvek da se setiš da ništa, apsolutno ništa nikad i nigde u stvari ne pripada tebi. Naprotiv, sve je Božje vlasništvo, i od njegove svojine ti dobijaš nešto samo za svoje stvarne potrebe koje odgovaraju tvom zadatku.** Baš kao što je svejedno kanalu da li više ili manje vode teče kroz njega, jer mu voda ne pripada, i ti moraš da posmatraš sve što ti sudbina daje kao nešto što ti dolazi od **Boga** i nešto što moraš da proslediš dalje. Od čega ćeš živeti je nešto o čemu ne treba da brineš. Uvek ćeš dobijati onoliko koliko ti treba. I bez obzira koliko si možda bogat, uvek moraš da se setiš činjenice da u stvari ne poseduješ ništa. Ali ovaj božanski pozitivan stav nikad ne sme da se sroza u **nevođenje računa ni o čemu ili prezir prema materijalnim stvarima. Nikad ne smeš da očekuješ od ljudi oko sebe da te izdržavaju, a da ti ne radiš!**

Materija je takođe ispoljavanje Boga, i zato moraš da poštuješ materiju kao nešto božansko. Ali u isto vreme moraš da ovladaš njome. Moraš da ovladaš veštinom da budeš u stanju da stekneš onoliko materijalnih dobara koliko ti je potrebno za tvoj zemaljski zadatak. I dobro pamti da dokle god si na zemlji, moraćeš da se baviš **materijom**, a ne da budeš **bez** nje, i sigurno **ne protiv** nje. Za tebe je neophodno da budeš u stanju da stekneš i zadržiš materiju, da njom ovladaš i koristiš je mudro; jer inače si potpuno na milost i nemilost zemaljskih sila i, pod njihovom kontrolom, nesposobna da izvršiš svoj zemaljski zadatak nezavisno i slobodno. Ali vodi računa da se božanska sposobnost da ovladaš materijom ne izrodi u **sebičnu, satansku žudnju za imetkom.**

Kao saradnik u velikom božanskom planu ne možeš da sebi dozvoliš da se vežeš za nekog. Nauči da prepoznaješ božanske, zemaljske, i demonske karakteristike u svima. Nemoj da voliš osobu, već voli

božansko u osobi, podnosi zemaljsko, a zaobilazi demonsko. Kad god to tvoj zadatak bude od tebe zahtevao moraš da budeš u stanju da ostaviš bez odlaganja osobu koju najviše voliš, jer uvek moraš da se setiš da su karakteristike koje voliš u njemu **Bog, ne sama osoba. Osoba je samo instrument za ispoljavanje Boga.** Moraš da pronađeš i voliš ista ispoljavanja i u drugim ljudima. **Voli Boga u svakom; onda nećeš da budeš vezana ni za koga.** To **nemanje veza** nikad ne sme da se pretvori u **opštu ravnodušnost i tupost prema ljudima oko tebe.**

Treba da budeš privržen, u životu i u smrti, ljudima u kojima si prepoznala ispoljavanja Boga. Voliš svog gospodara i svoje saradnike u velikom božanskom planu zato što si **prepoznao Boga u njima.** Ti si privržen **Bogu** u njima, jer voliš njihovu osobu samo kao instrument Boga. Na taj način poštovanje i privrženost koje pokazuješ prema svom gospodaru i saradnicima nikad ne mogu da se pretvore u kult osoba ili lično veličanje.

Da bi igrala korisnu ulogu u velikom božanskom planu, moraš da budeš sposobna da koristiš svoju sopstvenu osobu, kao poslušno oruđe, pred javnošću. Moraš da budeš u stanju, pred grupama drugih ljudi, da oživljavaš svoje talente i sposobnosti svojim duhovnim silama, uzdigneš ih do vrhunca oštroumnosti na takav način da iskazuješ svoj duh u najvišem stepenu kroz svoju osobu, kroz položaj svog tela, kroz pokrete svojih ruku, kroz pogled svojih očiju i kroz ubedljivu snagu svog govorništva, sve to da bi mogao da podvedeš ljude pod svoj uticaj i povedeš ih navise sa sobom ka višem duhovnom nivou. Drugim rečima, moraš da budeš u stanju da se pojaviš pred javnošću bez inhibicija i bez stidljivosti. Ali nikad ne smeš da dozvoliš da **veština "pojavljivanja u javnosti"** probudi đavola **taštine** u tebi; nikad ne sme da se dopusti da se ona unizi do **samodopadljivosti** i niske želje da se **"razmećeš" svojim Bogom danim talentima.** Kad ti mase ljudi s oduševljenjem kliču i aplaudiraju, moraš neprestano da u svojoj svesti gajiš osećanje da ljudi nisu oduševljeni tvojom osobom - koja je samo prazna halja - već Bogom koji se iskazao kroz tvoj zemaljski instrument.

Ako u primeni veštine "pojavljivanja u javnosti" izbegneš varljivo iskušenje đavola taštine, nećeš biti ni najmanje uznemirena kad ti, u ispunjavanju drugih zadataka, postane dužnost da ostaneš potpuno **nepoznata i neprimećena.** U tom slučaju ne smeš da iskažeš svoje talente, nego pre da takoreći **nestaneš u masi,** a da ne želiš da se istakneš niti da budeš primećena. Međutim, nikad ne smeš da dopustiš

da se skromno "**ostajanje neprimećenim**" unizi do **ličnog samonipodaštavanja** ili **samouništenja**. U srcu moraš uvek da nosiš svoju vrednost kao ljudskog bića.

Ako želiš da budeš koristan saradnik u velikom božanskom planu, moraš da budeš u stanju da stekneš **potpunu ravnodušnost prema smrti**. Moraš da imaš nepokolebljivo uverenje **da uopšte nema smrti**. Kad tvoje telo prestane da bude upotrebljivo, tvoje **ja** ga odbacuje baš kao što ti odbacuješ pohaban komad odeće. **Ja** je, međutim, grana na drvetu života, dakle sam **život, a život** je besmrtn. Kad se u svojoj svesti poistovetiš sa **životom**, nećeš ustuknuti u strahu od smrti nikad kad te tvoj zadatak dovede u smrtnu opasnost. Naprotiv, s potpunom ravnodušnošću i savršenim prezirom prema smrti bićeš u stanju da se suočiš s najvećom opasnošću. Ali nikad ne dopusti da se **prezir prema smrti** pretvori u **nepoštovanje života**.

Moraš da poštuješ **život** iznad svega ostalog. **Život je sam Bog**. Včno **biće** se iskazuje u svemu što živi. Nikad ne smeš nesmotreno i neodgovorno da se izložiš opasnosti. Poštuj takođe **život** u svom telu i živi s radošću. Ali radost življenja nikad ne sme da postane cilj sam po sebi i da se pretvori u čulnost.

I poslednje, ali ne najmanje važno, moraš da budeš u stanju da položiš najteži od svih testova: test **ljubavi** i **surove ljubavi: ravnodušnosti**. Poslednji par blizanačkih karakteristika sačinjava neraskidivo jedinstvo upravo ovde, na zemaljskoj ravni. Kad god ispoljiš jednu njegovu polovinu, druga se ispoljava sama po sebi.

Moraš potpuno da se odrekneš svog ličnog gledišta, svojih ličnih težnji i osećanja, **učeći da voliš sve i svakog bez razlike i diskriminacije, baš kao što i sam Bog voli sve i svakog!** Baš kao što sunce sija - šalje svoje zračenje puno ljubavi - s potpunom nepristrasnošću prema lepom i ružnom, dobrom i zlu, istinitom i lažnom, ti moraš naučiti da **voliš lepo i ružno, dobro i zlo, istinito i lažno, bez razlike i sa savršenom nepristrasnošću**. Najviša vrsta ljubavi, božanska ljubav, je savršeno **nepristrasna ljubav!** Mora da ti bude potpuno svejedno da li je neka stvar ili osoba lepa ili ružna, dobra ili loša, istinita ili lažna, moraš ih voleti sve istom ljubavlju. Moraš da naučiš **da lepo ne bi čak ni postojalo bez ružnog**. Moraš da naučiš da **dobro ne bi čak ni postajalo bez zlog, niti istinito bez lažnog**. I zato ih sve moraš podjednako voleti. Moraš da naučiš da su lepo i ružno, dobro i zlo, istinito i lažno, samo slike odraza **neizrecivog** koje mi, da bi nam bilo lakše, zovemo **Bog**.

Kad savršeno stalna i potpuno nepristrasna ljubav bude zračila iz tebe prema svim bićima, tvoja ljubav više nikad neće biti pomešana s ličnim naklonostima ili antipatijama. Sve ćeš posmatrati sa stanovišta celine, i kad interesi cele zajednice budu u suprotnosti s interesima pojedinih osoba, ti ćeš bez oklevanja stati u odbranu cilja grupe s nemilosrdnim neobaziranjem na interese pojedinaca. Ali ta nemilosrdnost mora uvek da bude ukorenjena u univerzalnoj, božanskoj ljubavi; nikad ne sme da izvire iz lične antipatije.

A moraš takođe da budeš u stanju da iskažeš svoju bezličnu, surovo nepristrasnu ljubav za svoje bližnje u onim slučajevima kad njihova duša možda može da bude spašena samo na račun njihovog zemaljskog blagostanja, čak i kad su tebi lično ti ljudi veoma, veoma bliski. Moraš čak da budeš u stanju da gledaš bez uzbuđenja kad oni koji su ti najbliži i najdraži dovode sebe u veliku opasnost, i kad ne reaguju na uobičajene mere, ne smeš da ih zaustaviš duhovnom snagom, hipnozom, niti magičnim silama kad je na kocki spasenje njihove duše. Bolje je za nekog čoveka da podnese materijalnu ili fizičku propast, čak i smrt, nego da izgubi dušu. U svim okolnostima moraš da nastojiš da spaseš njegovu dušu. Baš kao što se *Bog* ne meša u poslove ljudi, već im radije ostavlja njihovu slobodnu volju, i ti moraš da pustiš svoje bližnje da ostvaruju svoju slobodnu volju i nikad ne smeš da ih silom primoravaš da bilo šta učine. U svojoj želji da pomogneš moraš uvek da sve razmatraš s gledišta duhovnog blagostanja, ne sa stanovišta zemaljskog i fizičkog. Ali ova božanska **nepristrasna ljubav** ne sme da se izopači u **ravnodušnost** i **tupost** i nikad ne smeš da odbiješ da pomogneš nekom čoveku zbog lične antipatije kad možeš da ga spaseš zemaljskim sredstvima.

Ovo su najteži od svih testova zato što se **moraš odreći ličnih osećanja, takoreći ih jednostavno odbaciti**. Tek kad budeš potpuno zagospodarila nad prethodnih jedanaest parova suprotnih osobina, bićeš u stanju da prepoznaš glas Boga tako jasno da ćeš moći da osetiš, čak i u najtežim slučajevima, šta treba da **činiš** u savršenoj božanskoj ljubavi, a šta **ne treba da činiš!**

Onda više nećeš moći da pogrešiš, jer ti ćeš **sama BITI ljubav!** A ljubav može da deluje samo u ljubavi. Moraćeš samo da zračiš svoje ja, da **budeš svoje ja**, i cela vasiona će moći da crpi od tvoje **topline**, od tvog **svetla**, i od tvoje **snage**. Onda ćeš i sama postati božanska, a tvoja svest će postati istovetna sa **samim Bogom!** Vratit ćeš se iz sveta drveta poznavanja dobra i zla, naime, iz carstva drveta smrti, gde je sve vidlj-

ivo u stanju izdvojenosti, u carstvo božanskog jedinstva. Onda ćeš ponovo jesti od ploda drveta života. I sa tog drveta daćeš da jedu i oni koji pođu za tobom da bi svi mogli da se vrate jedinstvu besmrtnog, večnog *života*, večnom *biću*, *Bogu*."

O, ti *zastupniče Boga!* Neću nikada, nikada zaboraviti tvoje reči. One su se urezale tako duboko u moju dušu da sam se poistovetila sa značenjem tih reči. One su mi čak ušle i u krv, u srž mojih kostiju, i osećam da sam posle ovih uputstava drugačija osoba od one koja sam bila pre.

Ali moj zadatak je da sve ovo i *ostvarim*.

LAVOVI

Sledećeg dana je velika svetkovina.

Kao i obično, Menu me oblači, obuva mi pozlaćene sandale, a onda prelazi u moju sobu za primanje gde dvorske dame i Ru-Ka, Rizničar, čekaju s dva nosača nakita. Veoma ceremonijalno Ru-Ka stupa prema nosačima nakita i otvara kovčeg. Onda najviša dvorska dama, moja bivša glavna guvernanta, izvlači veličanstvenu zlatnu ogrlicu, prilazi mi s mnogo pompe i ceremonijalnosti i stavlja zlatnu ogrlicu na moja ramena. Zatim, isto tako ceremonijalno, pričvršćuje mi na glavu nakit sa zlatnom zmijom, i na kraju moje ogrlice i obruče oko nogu. Ja stojim kao statua, nepomična i dostojanstvena. Iako se ponašam sa svom prikladnom etikacijom, u stvari bih volela da dobro potegnem Ru-Kaa za bradu zato što me gleda opet na tako bezobrazan i drzak način.

Ru-Ka nije istinski loš, i on i sam ima nešto krvi Sinova Boga u svojim venama. On je vrlo inteligentan i vešt, i mada i on može da čita ljudska srca i misli, ne zloupotrebljava tu sposobnost do preterane mere. Kad se klanja.preda mnom, to nije klanjanje Rizničara pred svojom Kraljicom. Naprotiv, on se klanja kao "muškarac" pred mojom ženskom lepotom i gleda me požudnim pogledom. Drzak momak! On zna sve vreme da ja mogu da pročitam sve njegove misli i sva njegova osećanja.

Ali kad pomislim na Ptahhotepove reči:

"U svakom živom biću postoji težnja za božanskim jedinstvom. Muško traži žensko, a žensko traži muško. To je privlačnost između dva oblika ispoljavanja stvaralačkih sila..."

U tom svetlu mogu da razumem i Ru-Kaa. Ta moć deluje u njemu, i nije njegova krivica što smatra da sam privlačna. To je razlog za njegovu drskost. Da nije te sile koja deluje u njemu ne bi se uznemiravao oko mene. A tajno, u dubini duše, ja u stvari nisam uopšte ljuta što se on divi mojoj lepoti...

Posle ceremonije oblačenja, dvorske dame i Ru-Ka me prate do Faraona. Kako je lep - kako je veoma lep moj otac u svojoj prazničnoj odeći! Baš kao utelovljeni Bog! Zatim svi mi napuštamo palatu i izlazimo napolje gde nas čekaju kočije. Ova ili ona građevina će biti posvećena danas s ceremonijom svečanog otvaranja.

Otac i ja stupamo u zlatnu kočiju - kočiju s lavovima! - i otac uzima uzde iz ruku dvorjanina.

Dok sam još bila mala devojčica, otac me je već vozio svojim kolima. Morala sam da stojim iza njega i on mi je objasnio kako da održim ravnotežu elastičnim pokretima tela za vreme trzanja i truncanja pri vožnji. Morala sam da naučim da mi celo telo bude potpuno opušteno da bih mogla u trenutku da pratim kretanje kola. Kad me je podloga poda mnom ljuljala tamo amo i bacala gore dole, morala sam da budem u stanju da stojim na prstima, održavajući stopala, kolena i ostatak tela savitljivim i sposobnim da brzo načine neophodne pokrete u suprotnom smeru.

Te vožnje kolima su bile uvek veoma zabavne i isprva smo imali mnogo prilika da se smejemo mojoj nespretnosti. U početku je otac puštao lavove da idu sporo, postepeno ubrzavajući njihov korak u kas, ali u času kad su počinjali da trče, kola su me bacala napred - nazad i ja sam se, naravno, plašila. Umesto da ostanem opuštena, grabila sam panično očeve ruke, odeću i pojas. Otac se slatko smejao, i s beskrajnim strpljenjem mi pokazivao opet i opet kako da stojim uspravno. Najzad sam naučila kako da pravim ispravne kretnje i mogla sam da stojim uspravno a da se ne okačim o oca ili o ivicu kola.

Bilo je divno biti u stanju stajati tako sigurno i tako naizgled nepomično, kao otac, dok su kočije jurile iznad tla! Često su naše vožnje bile prilično duge. Bilo je to uzbuđujuće osećanje juriti iza lavova u galopu. Lavovi su takođe uživali što mogu da se dobro natrče, i ne samo mi - otac i ja - već su se i lavovi radosno smejali. Kroz te vožnje moje telo je postalo mišićavo i snažno i tako gipko kao da sam svakog dana trenirala rvanje. Koristila sam svaki pojedini mišić, koji je morao da se uskladi i reaguje odmah pri svakoj kretnji kočije. Bila je to stalna igra, mada nevidljiva, pošto je u stvari pod ispod nas, a ne mi sami, stalno igrao.

Kad mi je bilo petnaest godina otac me je naučio kako da upravljam lavovima. Kako je divno osećanje bilo imati te veličanstvene, ogromne životinje u svojoj vlasti! Oni su odgovarali na najmanji mig moje volje, i bili su tako izuzetno osetljivi da su odmah

činili sve što sam od njih želela a da nisam morala da pomeram uzde. Ali otac me nikad nije puštao da ih vodim sama - čak ne ni mog omiljenog lava, pravog ličnog ljubimca do te mere da je bio ljubomorani - jer su lavovi uvek u velikoj meri nezavisni i samo posvećeni mogu da ih kontrolišu. Nadam se da će mi, kad budem posvećena, biti dozvoljeno da sama upravljam lavovima!

Sad, na putu na javnu svetkovinu, otac vodi svoje lavove sa svim prikladnim dostojanstvom, a ja stojim kraj njega kao njegova supruga. Ponosna sam na oca. On je još uvek veoma mlad, snažan i veličanstveno lep. Njegovo telo i njegovo krasno lice zrače ogromnom snagom i koncentracijom, naročito sad kad upravlja lavovima. Stojeći i balansirajući na prstima, dok mu telo upija svaki pokret kočije, on izgleda kao da stoji nepomično, tako sigurno kao da je sam bog sunca.

Stižemo na naše odredište i počinju dosadne ceremonije.

Ja ne volim te javne svetkovine. One su uvek iste. Velike gužve, vojnici koji marširaju, plemići! - I neko vreme koje mi izgleda beskonačno moram da stojim mirno, gotovo nepokretno, posmatrajući ceremonije dok se sve ne završi. Zatim treba da izmenjam prijateljske pozdrave s ljudima visokog položaja, dok čitam mnoge glupe i izdajničke misli iza sve poniznosti i laskanja koje nose na svojim licima. Kakva je sreća što među svim tim mnogobrojnim dvoličnjacima na dvoru ima nekoliko istinski ispravnih i ocu i Ptahhotepu odanih saradnika. Evo jednog oficira, na primer, čije zračenje je tako sjajno da izgleda skoro zlatno. "Ko je to?" pitam oca šapatom.

"Ime mu je Tis-Ta," odgovara otac šapućući. "On je nedavno postao oficir, ali ima tako sjajne kvalitete - kao što možeš da vidiš iz njegovog zračenja - da hoću da ga postavim za zapovednika."

Ceremonije su uvek iste, jedina razlika je što ponekad moramo da sedimo na terasi palate, ponekad na velikom podijumu, a u drugim prilikama na terasi hrama. Ponekad su ceremonije povodom posvećivanja neke nove građevine, ponekad da se proslavi trgovačka ekspedicija koja se vraća iz susednih zemalja i donosi natrag robu nabavljenu trampom u stranim zemljama. Zatim, u drugim prilikama, učestvujemo u svetkovinama žetve ili raznim hramovnim svetkovinama, a te ne volim iz prostog razloga što velike mase nemaju nikakvog pojma o značenju ceremonije. Umesto da obožavaju Boga u

raznim oblicima u kojima se ispoljava, kako je predstavljeno u simboličnim slikama, neuke mase obožavaju same simbole.

Ali pre ili kasnije čak i najdosadnija ceremonija se završava. Najzad idemo kući i ponovo možemo da budemo ono što smo.

Ne, ne bih volela da budem Faraon! Državni poslovi me uopšte ne zanimaju. Po zakonu trebalo bi da ja budem naslednica prestola, ali otac nikad ne priča o tome i vrlo malo pažnje obraća na moje pripremanje za dužnosti Faraona. Znam da su Ptahhotep i otac u stanju da se izdignu iznad vremenske ravni. Oni mogu da vide i dožive *prošlost* i *budućnost* kao sadašnjost. I ja počinjem da razvijam tu sposobnost, i često mogu da vidim delove budućnosti, ali kad god bih htela da vidim svoju *sopstvenu* budućnost, pred očima mi se pojavljuje samo gusta magla koja sve zaklanja. Ali otac zna moju budućnost, i pošto se prema meni ne odnosi kao prema konamesniku, pretpostavljam da možda nikad neću postati Faraon. Već sam imala to predosećanje i sama. To me uopšte ne zabrinjava, jer bih ja radije bila sveštenica u hramu. Ali, zaista čudno, takođe ne vidim nikakve slike u budućnosti koje bi me prikazale kao sveštenicu u hramu. Vidim samo maglu...

Posle ovakvih proslava, uvek sam srećna kad se sutradan vratim u hram. Uvek se osećam prijatno u čistoj duhovnoj atmosferi hrama.

TELEPATSKE VEŽBE

Jednog dana Ptahhotep mi šalje poruku da treba da dođem da ga vidim te večeri. Dok stojim pred njim, on kaže: "Do sad si položila svoje pripreme testove sasvim zadovoljavajuće, i sad možeš da pokušaš da uspostaviš psihički kontakt s nekom drugom osobom. Otkrićeš da postižeš bolje rezultate u ovim vežbama pošto sunce zađe. To je zato što sunčevi zraci deluju podsticajno na one nervne centre i žlezde koji služe *fizičkom ispoljavanju duha* i tako vezuju svest za materijalnu ravan.

Sunčevi zraci imaju suprotni efekat na duhovne manifestacije. Posle zalaska sunca, ovo delovanje prestaje, svest može da se oslobodi od izvesnih nervnih centara i povuče se u duhovnu ravan. Živa bića idu na spavanje. Odlazak na spavanje znači da se svest povlači iz tela u duh. I pošto većina ljudi nije u stanju da *svesno* stigne do dubljih nivoa duha, oni gube svest - padaju u san. Uz vežbu može da se postigne otpornost nerava do te mere da čovek može da ostane svestan čak i na najdubljem nivou. Na taj način nervni centri i moždani centri koji miruju tokom dana postaju aktivni, primajući vibracije duha, *sebe*, i upravljajući njima. Na taj način može da se uspostavi veza s nekim na daljinu, to jest telepataska veza. Bolje je za početnika da vežba posle zalaska sunca da ne bi bilo efekta sunčevih zraka koji deluje protiv njega. Kasnije on razvija sposobnost da ostvari telepat-sku vezu u bilo koje vreme.

U toj vežbi, baš kao i u svakoj vežbi u koncentraciji, počinje se usmeravanjem celokupne pažnje na jednu jedinu misao. Usredsredi svoje misli potpuno na osobu sa kojom želiš da uspostaviš kontakt, dopuštajući mašti da pripomogne. Sklopljenih očiju zamisli osobu do koje želiš da stigneš, gledajući je svojim unutrašnjim okom, njeno telo, njeno lice, njene oči, i zamišljajući da si *ti ona* a da je *ona ti*, sve dok zaista ne dobiješ osećaj da su njene ruke tvoje ruke i tvoje telo

njeno, dok ne postigneš potpuno poistovećenje sa osobom koju pokušavaš da dosegneš. Kad si stigla do tog nivoa, misli na misao koju želiš da preneseš jasno i usredsređeno. Misli s unutrašnjom svešću da si **ti** osoba o kojoj se radi i da **ta osoba u tebi misli tu misao**.

Ova vežba ima tri faze: prvo uvežbavaš **u prisustvu osobe** koju želiš da dosegneš telepatski, i tokom tvoje vežbe osoba o kojoj se radi **pokušava da primi tvoju misao**.

Kasnije ponavljaš istu vežbu **na daljinu** i u unapred dogovoreno vreme, a da **oboje znate da će se onaj drugi koncentrisati na njega**.

Konačno ćeš preneti poruku preko telepatskog kontakta a da **tvoj partner to nije unapred. znao**. **Ove tri faze sačinjavaju pozitivnu polovinu telepatskih vežbi**. U tom poslu **ti si taj koji želi da pošalje poruku**. **Negativna polovina vežbi** sastoji se u **razvijanju sposobnosti da se primi i razume telepatska poruka**. I ova vežba sastoji se iz **tri faze**. U početku **sebe činiš prijemčivim i "praznim" u prisustvu osobe** od koje želiš da **primiš poruku**, onda si **sam u unapred ugovoreno vreme** tako da znaš **ko** će se skoncentrisati na **tebe i kad**. Konačno moraš da budeš u stanju da primiš svaku telepatsku poruku a da **ne znaš unapred ko će se skoncentrisati na tebe i kad**.

S vremenom razvijaš se do te mere da **reaguješ odmah na svaku poruku iz daleka, u bilo koje vreme i od bilo koje osobe**. Bez obzira šta da radiš, **osećaćeš da se neko koncentriše na tebe i čućeš njegov glas u tebi**. Kasnije nećeš biti u stanju samo da **čuješ** glas te osobe; bićeš čak u stanju da **vidiš** osobu s kojom si u kontaktu. Njena figura, njeno lice i **naročito njene oči** pojaviće se pred tobom baš kao slika u snu. Kad dostigneš taj nivo u svom napretku, nećeš osećati da te okovi materije - tvog tela - toliko pritiskaju, jer će dotle **izolacija koju si osećala zato što si zarobljena u svom telu biti u velikoj meri umanjena**. Bićeš u stanju da **uživaš u slobodi duha još dok živiš u telu**.

Kad budeš želela da stvoriš telepatsku vezu, videćeš da ćeš **bolje uspevati noću**. Tada svest nije tako snažno zaokupljena sopstvenim mislima. Osoba o kojoj se radi je manje izolovana. Ona je pasivna i tvoja telepatska poruka će bolje moći da stigne do njenih nervnih centara. Nervni centri većine ljudi su u tako pritajenom stanju, tako loše razvijeni, da je potreban veoma snažan napor s tvoje strane da bi oni uopšte mogli da prime poruku. **Kad spavaju, možeš ih navesti da sanjaju o tebi i da razumeju tvoju poruku u snu**. Vežba će ti otkriti sve zakone telepatrije, uključujući i kako da odmah znaš da li je neko zau-

zet i kako da se izoluješ kad si ti zauzeta i skoncentrisana na nešto. Samo početnici uznemiravaju jedan drugog!

Svake večeri treba da upražnjavaš ove vežbe prema mojim uputstvima. A sad, hajde da odmah malo vežbamo. Smesti se preko puta mene, zatvori oči, i pokušaj da mi preneseš neku misao."

Sedam preko puta Ptahhotepa i koncentrišem se na *njega*. Zamislim da sam ja Ptahhotep i izazivam u sebi osećaj da su moje ruke i stopala, celo moje telo, njegove ruke, njegova stopala, njegovo telo. Zatim s krajnjom usredsređenošću mislim ovu misao: "Ja, Ptahhotep, ustajem, prilazim i milujem po kosi ovu mladu osobu (mene)." Jer Ptahhotepove ruke zrače čudesnom snagom i ja sam uvek srećna kad mi položi ruku na glavu.

Gotovo odmah Ptahhotep ustaje, stavlja mi svoju blagoslovenu ruku na glavu i miluje me po kosi. Dakle, moja koncentracija je bila uspešna. Ili nije? Uostalom, Ptahhotep može da mi čita misli čak i kad se ne trudim da mu telepatiski prenesem misao.

"Dobro," kaže on s osmehom. "mogao sam da pročitam tvoju misao ne samo zato što i inače mogu da ti čitam misli, već zato što si se zaista skoncentrisala veoma dobro. I tvoj lav bi mogao da oseti šta želiš."

"Moj lav, Oče moje Duše? To verujem. Ali neka osoba?"

"Strpljenja, dete moje. Vremenom će sve biti moguće. Sad, pokušajmo obrnuto. Ja ću preneti jednu misao tebi. Učini sebe praznom i prijemčivom."

Ptahhotep seda i ja činim šta traži. Trenutak kasnije *čujem njegov glas iznutra, iz mene, kao da izlazi iz mog sopstvenog srca*: "Čim stekneš dovoljno samokontrole u svim blizanačkim karakteristikama doći će vreme da ti otkrijem poslednje tajne pre inicijacije."

Otvaram oči i pitam s radosnim iščekivanjem: "Da li to znači da se približavam svojoj inicijaciji?"

Ptahhotep se smeši: "Pošto si čula moju poruku, spremna si da je primiš, izuzev što još treba da se usavršiš u samokontroli."

Skačem na noge, bacam mu se oko vrata i ljubim mu obraze cmačući ga da se ori. Ptahhotep me grli i kaže glasno se smejući: "Vidiš, vidiš kako ne možeš da se kontrolišeš! Nisi u stanju da se odupreš dejstvu duhovnog jedinstva. Doživela si ujedinjenje našeg duha, izvori ovog jedinstva ulili su se u tvoje telo, i sad tvoje telo želi da učestvuje u radosti ujedinjenja. Ali, ne zaboravi da ono što je božansko na duhovnom nivou zato što odgovara zakonima duha postaje

satansko na materijalnom nivou zato što deluje protivno zakonima materije. **Ujedinjenje u duhu je moguće, ali ujedinjenje u telu nije; dva tela ne mogu da zauzimaju isti prostor.** Zbog čežnje za jedinstvom, ljudi pokušavaju da sjedine tela, i stoga skliznu u seksualnost. Priroda iskorišćava stremljenje ka ujedinjenju, čežnju za davno izgubljenim rajskim stanjem, da bi začela nove generacije ljudi. Veliko razočaranje je samo što seksualnost ne može da stvori ujedinjenje. Ono što je nemoguće je prosto nemoguće. I sva bića, pored toga što su umorna zbog crpljenja energije, takođe su tužna posle seksualnog odnosa, prosto zato što *duša ostaje nezadovoljena*. Priželjkivanje rajskog jedinstva se nastavlja, a priroda i dalje koristi ovu neispunjenu težnju da proizvede nove generacije potomstva. Za tebe bi bilo veoma, veoma poželjno *da ne dopustiš da čežnja za ujedinjenjem teče nesmetano kroz tvoje telo*. Ja sam dovoljno zaštićen da bih bio u stanju da se oduprem tvojoj zanosnoj lepoti, ali ćeš možda sresti mlađe, neiskusne ljude koji ne mogu da ti odole kad ih zagrliš oko vrata! Naravno, moj savet je uzaludan," kaže Ptahhotep s osmehom. "Ono što tebi u stvari nedostaje je iskustvo. I tom nedostatku iskustva mogu sad da zahvalim za tvoje vatreno izražavanje ljubavi."

"Oče moje Duše," kažem, "ti nisi ljut na mene?"

Ptahhotep se smeši: "Ne, ne, malo moje dete, nisam uopšte ljut. Dokle god samo meni prebacuješ ruke oko vrata, sve je u redu. Ali budi veoma, veoma oprezna s drugim muškarcima! Što se više uzdigneš duhom, sve će neodoljivije biti tvoje zračenje. Ne moraš da se približiš nekoj osobi ni izbliza toliko-da bi tvoja privlačna moć bila delotvorna. Pazi se da ne vodiš muškarce u propast."

"Oče," pitam zapanjeno, "hoćeš li da kažeš da nisam dovoljno duhovna? Znaš kako sam uspešna u vežbama. I Mentuptah je takođe veoma zadovoljan sa mnom. Već znam kako da kontrolišem svoje telo i nervne centre do vrlo visokog stepena. Položila sam sve svoje pripreme testove."

"Da," kaže Ptahhotep. "Duhovno si već veoma budna i vladaš svojim telom. Ali u isto vreme si veoma slobodna i nedostaje ti pažnje na fizičkoj ravni. Zaboravljaš da zabraviš ta vrata, ne zato što to nisi u stanju, već zato što to ne želiš uvek. Ne štitiš svoje telo dovoljno od visokih frekvencija duhovnih vibracija, a to predstavlja stalnu opasnost za tvoje nervne centre. **Kad ti duhovne sile uđu u telo, ti uvodiš te visoke frekvencije, nepreobražene, u svoje niže nervne cen-**

tre i to znači da postoji opasnost da tvoji viši, tananiji nervni centri sagore i budu razoreni. To bi bilo stvarno **šteta za taj fini instrument.** Ti imaš dovoljno **samokontrole kad to želiš**, ali često popustiš uzde iz čistog oduševljenja. Ponekad prosto **ne želiš** da primeniš samokontrolu. Budi na oprezu, drago dete, i **uvek budna!**"

O, Ptahhotepe, moj dragi, dragi učitelju! Kako si rano video šta se neizbežno sprema i koliko si želeo da me spaseš! Ali ni najbolji savet ne može da pretvori neiskustvo u iskustvo, i moj unutrašnji nedostatak uravnoteženosti i samokontrole morao je da se vrati u ravnotežu kroz bolno iskustvo.

Faraon pred Amonom

Muzej u Kairu

Faraon sa žezlom života

Četiri lica Brame

Angor-Tom, Bajon, Kambodža

BUDUĆNOST I IZLAZAK SUNCA

U mom životu počinje jedan dugačak novi period. Ispitujem svaku svoju misao, svaku svoju reč, svaki svoj postupak. Razmišljam i posmatram da vidim da li, u pravo vreme i na pravom mestu, zaista izražavam božansko, a ne satansko. I u toj stalnoj predostrožnosti, tom neprestanom samoposmatranju, otkrivam kako sam još uvek nedisciplinovana i neobuzdana i senzualna - jednom reči tako lična. Koliko će mi još biti potrebno da dostignem nivo kad neću dopuštati sebi da me nadvladaju strasti, kad se neću više poistovećivati sa svojim spoljnim utiscima, već uvek ostajati gospodar svih svojih fizičkih, duhovnih i intelektualnih moći?

Tokom tog perioda priprema za inicijaciju provodim samo jutra u hramu i vraćam se u palatu posle fizičkih i duhovnih vežbi. Posle podne učestvujem u javnom životu. Vožnje brodom i kočijom smenjuju se s izletima i kraćim putovanjima u razna naselja radi nadgledanja.

Ali ta putovanja i razgovori usredsređeni na njih su mi smrtno dosadni. Nije da ja ne volim društvo, o, ne! Veoma uživam da budem s ljudima, ali s ljudima koj su mi bliski i koji imaju šta da kažu. Ali ovi ljudi su tako različiti od nas koji imamo poreklo od Sinova Boga. Naravno, i mi imamo ljudske krvi i naša rasa takođe nije više čista, ali mi svesno živimo u duhu i nismo tako materijalisti kao sinovi ljudi. Oni kao da su potpuno zaboravili da su, unutra, u sebi, slobodan duh i da je njihovo telo samo instrument za ispoljavanje njihovog duha.

Ti ljudi su tako poistovećeni sa telom da *žive u iluziji da su samo telo*. Kad je njihovom telu potrebna hrana, oni veruju da *oni* žele da jedu, da su *oni* gladni, i umesto da uzimaju hranu pod budnim nadzorom duha, oni se ponašaju kao da *oni* sami jedu, pre nego da su samo

posmatrači i vladaoci svog tela. Jedu pohlepno kao životinje. Posmatram ih tokom "obroka" i često mi dođe da okrenem glavu da ne vidim njihovo zversko ponašanje. I ja puštam svoje telo da jede s dobrim apetitom; i ja snabdevam svoj stomak i organe za varenje čistim silama, primajući sav ukus hrane koju jedem da bi moje telo moglo da upije sve dragocene sile iz hrane - ali kako bih mogla da se poistovetim s tim? Moje **ja** ne može da bude gladno, jer moje **ja** nije materija, već **gospodar materije**. Istina je da moja svest prima poruku od tela sa sadržajem da joj je potrebna hrana, i ja sam svesna te poruke u tom obliku da osećam glad. Ali **ja** u meni niti jede niti pije. Kako bih mogla da zaboravim čak i na tren da su te funkcije neophodne samo da bi se telo održalo zdravim? Jedino što moje **ja** zaista treba da uradi sa svim tim je **da posmatra budno i kontroliše** šta ulazi u telo i pobrine se da zubi i jezik vrše svoj posao kako treba.

Nikad ne mogu da razumem kako ljudi, pošto su jeli kao zveri, mogu da kažu nešto kao: "Bože, ala je to **meni** bilo ukusno!" Kome je to bilo ukusno? Zar takvi ljudi ne znaju da je to bilo ukusno njihovim **nepcima!** ti jadni ljudi su takvi **robovi svojih fizičkih želja...** Mi se jednostavno ne razumemo. Ali otac i Ptahhotep kažu da je **naša dužnost da ostanemo među njima i probudimo više želje i ciljeve u njima.** I celo vreme otac zna da su plemići na njegovom dvoru uglavnom zainteresovani samo **kako i gde** mogu da dobiju dobro plaćen položaj, da bi se obogatili što je brže moguće i zadovoljili svoju glad za moći.

I još nešto - ti sinovi ljudi idu u lov na divlje životinje, koristeći svoju inteligenciju da ubijaju nedužne životinje - i čak se ponose time! Trebalo bi da se stide! Ti ljudi su gori od životinja koje love. Životinje ubijaju samo zbog gladi! A ljudi ubijaju iz strasti, zato što im ubijanje - rat i lov - pružaju zadovoljstvo. Ali otac kaže da su ljudi još nerazvijeni i da ne smemo da ih procenjujemo našim standardima.

Još nešto - ti ljudi pridaju beskrajnu pažnju svom porodičnom stablu. Kad neki čovek ima jednog pretka više poreklom od Sinova Boga nego drugi, on to pominje što češće, i pokazuje prezir prema drugima koji imaju manje blistavosti u svom poreklu. Zato obraćaju tako mnogo pažnje porodici iz koje potiče ćerka i porodici mladića za kog se udaje. Kako je to besmisleno! Kao da ne znaju da je u stvari zemaljski život samo putovanje između rađanja u telu i njegovog napuštanja sa smrću, dok je **ja** isto u svakom živom biću. **Samo telo može imati "poreklo"**. Nivo na kome je neka osoba je određen

samo nivoom njegove sopstvene inteligencije. Veoma često neka osoba s nekoliko predaka iz nasledne linije Sinova Boga ipak ima niži stepen inteligencije nego neko drugi s daleko manje praotaca u božanskoj rasi.

Kad sam među tim ljudima, osećam se kao da sam među mrtvima. Oni izgledaju kao da se kreću, govore, jedu, piju i obavljaju funkcije živih samo zato što prirodne sile deluju u njima. A gde je svesni duh koji kontroliše ove prirodne sile i upravlja njima, ne samo u telu, već takođe i izvan njega u vasioni? Oni ne znaju da imaju sposobnost da upravljaju tim stvaralačkim silama. Oni su tako slepi da vide samo *spoljnu formu* ljudi, i nemaju pojma da ja mogu da im pročitam misli, osećanja, vidim celu njihovu dušu, njihovo *unutrašnje biće*. Oni me lažu u lice iz prostog razloga što, pošto nisu u stanju da pročitaju moje *misli*, veruju da ni ja ne mogu da vidim *njihove* i da ne znam da su njihove misli veoma različite od onog što kažu. Oni ne shvataju da laž stvara neku vrstu izolacije oko njih i razvija tamnu senku, kao dim, u njihovom zračenju, i da ta tamna mrlja ne samo da je ružna, već čak i ružno miriše. Moji ljubimci lavovi brzo nanjuše gnusan vonj tih lažljivaca. Kad god se neko od njih približi, oni počinju da mršte njušku, onda ustaju, upućuju osobi o kojoj se radi prezriv pogled i veličanstvenim korakom se odšunjavaju. Ali ja, ne raspoložujući tako lakim načinom da se odbranim, moram da nastavim da razgovaram s takvim ljudima kao da nisam jasno videla njihovo licemerje - i čak ga *namirisala!*

Mnogo mi se više dopada da budem sama sa ocem. On ima bajnu kuću sagrađenu za nas dvoje u senovitoj bašti kraj mora. Kad god on ima nešto slobodnog vremena idemo tamo brodom ploveći niz Nil, vodeći samo minimalni broj slugu. To nam predstavlja divan odmor, uz duboko uživanje u beskrajnom moru i spokojstvo druženja jednog s drugim.

Otac i ja oboje volimo more - tu veliku majku zemlje - detinjastom privrženošću. Mi smo oboje tako presrećni u našoj kućici kraj mora, a naš život tamo je na mnogo načina tesno povezan sa samim morem. Tu mi doživljavamo savršenu slobodu, besmrtnost, večnost...

Koristimo svaku priliku da budemo blizu mora. Idemo zajedno u šetnje duž morskog obale. Zajedno idemo da tražimo školjke, a ponekad uzmemo brodić i odveslamo prilično daleko, sasvim sami. Ima neke neizmernosti u lepoti mora kad je vazduh čist i voda pod

nama glatka kao ogledalo. Ali ima nečeg isto tako velikog u onome kad si napolju, među svim tim talasima, kad ih vetar diže uvis, a mi osećamo ushićenje dok nas talas podiže visoko prema nebu, a onda klizimo dole u udolinu sledećeg. Svlačimo odeću, skaćemo u hladnu vodu i plivamo oko našeg ćamca.

Jednom, posle jednog takvog okrepljujućeg plivanja, dok smo sedeli na plaži, pitala sam oca: "Kako je moguće da ljudi mogu da budu tako slepi za duhovnu istinu? Šta će se desiti svetu kad upravljanje dođe u ruke sinova ljudi, kao što mi je Ptahhotep jednom rekao da će se dogoditi? Plašim se i da pomislim na posledice ako upravljanje pređe u ruke samoživih ljudi opsednutih čežnjom za moći. Počinem da budem u stanju da osetim šta će se desiti u budućnosti. Moje vežbe u hramu bude moje unutrašnje gledanje i moje vidovnjačke moći rastu iz dana u dan, ali ja i dalje ne vidim sve tako jasno kao Ptahhotep i ti."

Dugo otac sedi i gleda preko vode. Najzad kaže: "Da, zemlja mora da prođe kroz veoma težak period tokom mnogo hiljada godina. Kao što već znaš, **ćistokrvni Sinovi Boga su svi odavno napustili zemaljsku ravan**. A njihovi sinovi, koji su rođeni kao mešanci između dve rase, ali koji i dalje nose u sebi mogućnost savršenog božanskog ispoljavanja, takođe postepeno nestaju sa lica zemlje.

Da bi više sile bile prenošene preko naslednih kanala kad ćistokrvni Sinovi Boga već napuste zemlju, njihovi sinovi, koji su nasledili svoje sposobnosti od svojih otaca i koji su postigli inicijaciju, ponovo su uzimali za žene kćeri ljudi i to se nastavljalo dalje i dalje generacijama sve dok ovo međusobno sklapanje brakova nije prodrlo u sve nivoe života obe rase.

Ali, dokle god se talasi stvaralačke sile kreću u pravcu dalje materijalizacije, zemaljski element uvek igra dominantnu ulogu u nasleđivanju. Iz tog razloga sve se manje i manje naslednika Sinova Boga - sa njihovim prvobitnim izduženim oblikom lobanje i njihovim kapacitetom da ispoljavaju više sposobnosti - rađa na zemlji. Ipak, u skladu sa zakonima nasleđivanja, ovo neprekidno međusobno sklapanje brakova omogućava da se neki ćistokrvni Sin Boga reinkarnira u bilo koje vreme - čak i u najmračnijem, najmaterijalističkijem periodu ljudskog razvoja. Jer dolazi vreme kad će se rađati samo ljudi s kratkim glavama i kad će oni zauzeti položaje vladajuće sile širom sveta, čak i ovde, u Egiptu! Oni neće imati duhovnu viziju i mudrost sadašnje dinastije koja je potomak više rase, i umesto

da vladaju svojim narodom nesebičnom ljubavlju, oni će vladati samo intelektom, slepom, grubom žudnjom za moći, i s preispoljnom sebičnošću.

Kao što znaš, neprekidno sklapanje brakova između Sinova Boga i kćeri ljudi postepeno je dovelo do razvoja jedne hibridne rase koja prenosi dalje nasleđene karakteristike obe rase. Ima mnogih pojedinaca koji, iako imaju ljudske krvi, ipak imaju izduženu formu lobanje, i tako su nasledili sve duhovne i psihičke moći svojih očinskih predaka. Ali, prema zakonu o nasleđivanju, ovo neprekidno međusobno orodažavanje će za posledicu imati više varijacija različitih pojedinaca čak i u istoj porodici, ali sve manje pojedinaca s nasleđenim karakteristikama božanskog porekla. Čak i danas ima slučajeva da, među nekoliko sinova u datoj porodici, jedan bude i dalje potpuno božanski duhovan, drugi već sasvim fizički ljudski, a treći može lako da bude mešavina oba. Odnos između onih s višim i onih s nižim karakteristikama se stalno pomera u korist onih s nižim karakteristikama. Nije čudo da ljudi usmereni ka fizičkom vrlo često gaje ogorčenu mržnju prema svojoj braći koja su nasledila božanski duhovne karakteristike. Suviše često ta mržnja vodi do tragičnih sukoba.

Međutim, kao rezultat sve daljih međusobnih orodažavanja i u skladu sa zakonima nasleđivanja, visoko znanje posvećenih će prodirati sve dublje i dublje u ljude i sve šire i šire kroz celokupno stanovništvo. Pošto se pojavljuje sve više varijacija i raznolikosti, doći će vreme kad će *svako ljudsko biće* imati mogućnost da dosegne najviši stupanj znanja i inicijaciju. To međusobno sklapanje brakova, nastavljajući se tokom mnogo hiljada godina, konačno će izbrisati razlike za koje sad osećamo da su toliko ogromne između sveznajućih pripadnika vladajuće porodice i potpuno neukih i nerazvijenih masa. Tako će, vremenom, narod i njegovi vladari postati jednaki kao ljudi. *U svojim čistim oblicima* obe od ove dve rase, Sinovi Boga i primitivni ljudi, postepeno će potpuno nestati, ali će uvek biti nekih pojedinaca rođenih na različitim nivoima razvoja. U nekima od njih nasleđene karakteristike njihovih božanskih predaka će se ispoljiti u većem stepenu, dok će u drugima primitivne ljudske karakteristike biti dominantne.

Tako će svi imati karakteristike nasleđene s obe strane i rase će biti tako potpuno izmešane da ljudi neće više moći da se razlikuju po rasnim karakteristikama, već samo na osnovu karakternih crta i spo-

sobnosti. Uopšteno govoreći, ljudi s višim sopsobnostima će imati potpuno isti oblik lobanje kao i drugi ljudi, ali će se ipak izdvajati nad većinom kao veliki naučnici i umetnici, filozofi ili mistici. I izduženi oblik lobanje Sinova Boga i kratki, majmunoliki oblik glave primitivnog čoveka će potpuno nestati. U hibridnoj rasi mozak i nervni centri koji služe za ispoljavanje viših duhovnih i psihičkih sposobnosti će biti u nerazvijenom, latentnom stanju hiljadama godina. U skladu s tim, ljudske glave će biti okruglastog oblika. S druge strane, u toj hibridnoj rasi će se izuzetno razviti nervni centri koji služe intelektu i tako će njihove buduće generacije imati visoka, zasvodena čela.

Baš kao što će talasi duhovne sile koji zrače iz više rase stizati do sve većeg broja ljudi kao rezultat ovog međusobnog orodaavanja, sve dok ne stignu i do ljudi najnižeg nivoa i omogućće im da i oni steknu znanje, na isti način će svetovna vlast prelaziti u ruke ljudi sve nižeg i nižeg nivoa. U svom neznanju, naravno, oni će prvo uništiti velike božanske kulture koje su Sinovi Boga izgradili na raznim delovima zemlje. Samo nekoliko ostataka i ruševina velikih građevina i spomenika koje danas imamo ostaće kao nemi svedoci da govore o znanju, mudrosti, dobroti i lepoti koje su nekad carevale na zemlji. Kako vreme bude prolazilo, ljudi će samo preko legendi saznavati o svemoći i sveznanju velikih "belih maga" i "posvećenika"; ali, pošto će ti ljudi sami biti neuki, oni će hiljadama godina nastaviti da **veruju, u svojoj oholosti i aroganciji, da su te legende samo bajke.**

Neprestani proces mešanja koji se odigrava između dve rase stvorio je neku vrstu "merdevina razvoja" na kojim se čak i najniži nivo primitivnog čoveka može uspeti uvis. **Ljudi nalik životinjama i sami nisu ništa drugo do čisti duh koji je pao duboko dole u materiju i koji, pošto je izgubio svoju božansku svest u materiji, nije više svestan svog visokog porekla.** Da bi im pružili mogućnost da ponovo steknu svoju svest na višoj ravni, Sinovi Boga učinili su veliku žrtvu da ulože svoju snagu u brakove s kćerima ljudi. Tim brakovima, međutim, oni su se usidrili u materijalnu svest i primorani su da prođu kroz ceo razvojni proces do potpune spiritualizacije zemlje **u svojstvu pomagača**, neki od njih u ljudskim reinkarnacijama, a neki od njih u bestelesnim duhovnim stanjima.

Nivo vladajuće klase će tonuti sve niže i niže, a vladajuća sila će se premeštati iz jedne zemlje u drugu. Neprestani ratovi koji će besneti na zemlji dovešće do neznanja, siromaštva i bede.

Poslednji posvećenici će odbiti da predaju tim ljudima naprave i uređaje preko kojih kontrolišu sile prirode i ogromne stvaralačke sile koje deluju u tajnosti. Pre no što napuste zemaljsku ravan za hiljade godina, oni će uništiti sve svoje instrumente. Jedan od poslednjih posvećenika, koji će se pojaviti iz različitog naroda od našeg, ali koji će ipak odrasti ovde, u Egiptu, i primiti inicijaciju, spašće jedan od tih instrumenata iznevši ga iz Egipta, i neko vreme sveštenici njegovog naroda će moći da čuvaju tajnu. Ali doći će vreme kad će poslednji posvećenik morati da napusti zemlju i on će uništiti poslednje instrumente. On će to morati da učini da bi sprečio neuke sinove ljudi da unište jedni druge, sebe i - lančanom reakcijom - ponovo cele Kontinente, samo kao rezultat svoje strasti za moći i posedovanjem. Razaranja koje je jednom zadesilo dom Sinova Boga ne sme se nikad ponoviti.

Pošto svi instrumenti posvećenika budu uništeni i njihovo visoko znanje ode sa zemlje, ljudi će morati da obrađuju zemlju svojom sopstvenom fizičkom snagom i moraće čak da režu kamen svojim rukama, baš kao što su to činili primitivni ljudi! Takođe će morati da trpe tiraniju drugih ljudskih bića iz svoje sopstvene rase. Međutim, pošto se sve što se ispoljava na zemaljskoj ravni proizilazi iz sila koje poreklo imaju u nerazdvojivom jedinstvu i stremljenju ka ravnoteži, tiranija samoživih vladara će probuditi ljude iz njihovog nesvesnog stanja. Kroz bol i stradanje njihova pažnja će biti usmeravana na višu, duhovnu istinu.

Duhovne vođe zemlje moraju da ostave čovečanstvo naizgled samo zato što ljudi treba da otkriju božansku istinu u sebi i u prirodi, stajući na sopstvene noge, koristeći sopstvenu volju, nezavisnu od spoljne pomoći. Kad to ne bi bilo tako, oni nikad ne bi imali priliku da se uspnu na najviši nivo. Ali baš kao što dobra majka pomaže detetu da nauči da samo hoda da bi moglo da razvije nezavisnost, dok ga celo vreme motri iz daljine, spremna da mu pomogne da ponovo ustane posle pada, isto tako duhovne moći vode zemlju i spremne su da intervenišu kad god je neophodno da se čovečanstvu pomogne da se izvuče iz teških situacija. One su aktivne na duhovnoj ravni, odatle vode čovečanstvo i upravljaju njime. Kad god, umesto znanja, neznanje i zablude i sujeverje steknu prevlast nad zemljom - kad god je duhovna tmina tako velika da preti da izmakne kontroli, uvek će biti neko od Sinova Boga spremnog da učini veliku žrtvu da siđe na

zemlju, da se ponovo rodi u ljudskom telu, i na taj način donese božansku svetlost i utehu čovečanstvu.

Preko međusobnog sklapanja brakova između božanske i čovečije rase, nasledne božanske karakteristike će se proširiti među ljudima. Na taj način uvek će biti moguće da neki Sin Boga, kroz neku čistu ženu, dobije telo sa svim organima koji su mu potrebni da bi se potpuno ispoljio. U svakoj epohi tokom razvoja zemlje kroz mnogo hiljada godina Sinovi Boga će se inkarnirati da bi naučili ljude zakonima prirode, ljubavi i nesebičnosti, i da bi izvršili najraznovrsnije zadatke. Mada će vlast ostati u rukama ljudi širom zemlje, i dalje će biti nekih vladara koji će upravljati s mudrošću i pravdom i sagraditi visoke civilizacije na zemlji, ili barem na delovima zemlje. Drugi, rađajući se kao naučnici, umetnici i mistici, doneće čovečanstvu *najvišu* umetnost, muziku i književnost. Oni će svetlu doneti nove ideje i nova otkrića da bi usmerili razvoj zemlje u novim pravcima. Većinom će ti Sinovi Boga živeti veoma usamljeničkim životom, često u najkukavnijem siromaštvu i napušteni od svojih bližnjih, jer će biti veoma malo ljudi koji će moći da ih razumeju. Ipak, njihova duhovna svetlost će se prostirati u sve većim talasima, u sve širim krugovima. Imena ovih duhovnih divova pamtiće se hiljadama godina, a ljudi će proučavati njihova dela u najvišim školama čovečijih sinova.

Zatim, biće takođe i reinkarniranih Sinova Boga koji će tajno raditi u okviru čovečanstva. Oni će tražiti prebivališta u visokim planinama, u pećinama ili u drugim udaljenim predelima gde, neuznemireni u svojim utočištima, mogu da šalju izuzetno jake sile u atmosferu zemlje. Ljudi koji su se već razvili do te mere da mogu da primaju te duhovne talase *će automatski uspostaviti duhovne veze sa Sinovima Boga i raditi zajedno sa njima*. Često oni neće ni biti svesni ove duhovne veze. Naprotiv, što se njih tiče, oni će samo postupati na osnovu svog sopstvenog "unutrašnjeg ubeđenja", ne znajući da je to "unutrašnje ubeđenje" božanska sila koju su poslali Sinovi Boga. Na taj način će neki visoko razvijeni ljudi prenositi i objavljevati celom čovečanstvu učenja koja će Sinovi Boga donositi na zemlju s vremena na vreme. Iako većina neće biti u stanju da odmah razume te uzvišene istine, osetiće ljubav i moć koje su sadržane u njima, i iz tog razloga će u njih *verovati*. Tako će iz božanskih učenja Sinova Boga nastati *religija*.

Svi Sinovi Boga su uvek donosili i uvek će donositi *istu istinu* u različite delove zemlje, ali će je ljudi *tumačiti u zavisnosti od karakteristika svoje rase i svog stepena razvoja*. Ta će različita tumačenja, kako budu prelazila na kasnije generacije, dovesti do *različitih religija koje sve izviru iz istih istina*. Jedan isti Sin Boga će se reinkarnirati u različitim vremenima i na različitim mestima zemlje da bi objavio najviše istine čovečanstvu. A iz *iste istine* koju objavljuje *isti duh*, ljudi u različitim delovima zemlje će razviti *različite religije*. Zbog tih razlika koje izviru samo iz ljudskog neznanja, ljudi će ratovati jedni protiv drugih, pokušavajući da pošalju jedan drugog u pakao "u ime Boga".

Stepen razvoja kog su dosegli ljudi u različitim nacijama u bilo koje dato vreme će se uveliko razlikovati, i u skladu s tim prema reinkarniranim Sinovima Boga će se veoma raznoliko ophoditi. U nekim zemljama, gde su ljudi najzainteresovaniji za božansku istinu, Sinove Boga će priznati, čuti i poštovati.

Ali talasi sile nastavljaju da zrače sve dok ne dosegnu svoje krajnje materijalne granice. Takođe će biti perioda u najmračnijim vremenima zemaljskog života kad budu zavladao materijalizam, mržnja, zavist, strah i teror, i u takvim vremenima takođe Sinovi Boga će morati da se vrate na zemlju i prema njima će se veoma loše ponašati. Neuki ljudi opsednuti strašću za moći će mučiti i ubiti Sina Boga. Međutim, on će podneti tu žrtvu do kraja, tako zračeći ogromnom duhovnom silom. Duh u ljudima će se probuditi i poraziti tminu u njihovoj duši. Malo pomalo lice zemlje će biti potpuno izmenjeno.

Od krajnjih materijalnih granica talasi stvaralačke sile će onda ponovo poteći natrag, najavljujući jedan novi period razvoja i napretka. Ljudi će imati sve više i više prilike da sarađuju sa Sinovima Boga u velikom božanskom planu za spasenje zemlje, i kako vreme prolazi oni će ispoljavati sve više i više duhovnosti. Onda će se reinkarnirati mnoštva pojedinaca koji su nekad *bili otelovljeni u božanskoj rasi*, ali koji ili nisu mogli da polože svoje testove za inicijaciju i umrli su za vreme inicijacije, ili su kasnije *pali*, pošto su već postali posvećenici. Oni će ponovo postati svesni znanja koje su nekad imali, i dok ljudi budu i dalje ubijali jedan drugog u nekim delovima zemlje, postojaće jedna sve veća i veća grupa ljudi koji primaju i prenose zračenja Sinova Boga i pripremaju novi život duše.

Ljudi poreklom iz niže klase će se takođe postepeno uspeti na više nivoe. U početku oni će samo biti u stanju da shvate svojim in-

telektom da su sposobni za bolje stvari i da bi mogli da žive mnogo srećnije na zemlji kad se ne bi ubijali i porobljavali jedni druge. Što se čovečanstvo uspane više, to će materijalizam i strast za posedovanjem više gubiti vlast nad ljudskim životima. Malo pomalo strast za osvajanjem i moći će se smanjiti, i umesto da koriste snagu da se bore jedan protiv drugog, ljudi će iskoristiti svoje sposobnosti da zauzduju sile prirode. Na taj način oni će otkriti korak po korak da ne moraju da zarađuju za hleb dosadnim, teškim, napornim radom, da ne moraju da zalivaju zemlju znojem lica svog, i da aktiviranjem viših nervnih centara mogu da upravljaju silama prirode. Tako će zemlja postepeno da se vrati pod vlast viših talasa sile i ljudi ne samo da će biti u stanju da **razumeju** svojim intelektom, već takode da dožive i pojme najviše božanske istine. Na taj način civilizacija će se ponovo razviti.

Dokle god se neki čovek poistovećuje s materijom - sa zemljom - njegova svest je povezana sa zemljom u jednom stanju poistovećenja: **On je zemlja**. U skladu s tim, kad njegovo telo izgubi svoju korisnost i umre, on takode umire, to jest, njegova svest nestaje i pada u latentno stanje. To je ono što ljudi zovu **smrt**.

Ali, situacija je upravo suprotna kod duhovno ponovo probuđene osobe koja se nalazi iznad materije tokom svog fizičkog života. Za nju je činjenica da se rađa u telu smrt, dok smrt tela znači njeno buđenje, **uskrснуće**, život!

Kad ljudi prestanu da se poistovećuju sa svojim telom - ili da se izrazim simbolično - kad prestanu da jedu od plodova drveta poznavanja dobra i zla, **ispoljavajući samo desnu polovinu drveta znanja** i ostavljajući levu polovinu u neispoljenom stanju, **oni će živeti u jednom rajskom stanju, u sebi i kao deca zemlje**. To je stanje razvoja koje čovečanstvo mora da dosegne.

Dok čovečanstvo ne dosegne tu ravan postojanja, biće duge borbe, ali duhovne sile će postepeno prodreti čak i u najizolovanije srce, i tokom hiljada godina koje će nastupiti svet će se ponovo preobraziti u obećanu zemlju. Jednog dana, u veoma dalekoj budućnosti, spasenje zemlje će biti ostvareno!"

Otac prestaje da govori i dugo gleda preko mora kao da tu čita budućnost.

"Oče," pitam, "da li ćete ti i Ptahhotep učestvovati u tom velikom poslu? Da li ćeš se i ti ponovo roditi da obavljaš zadatke na zemlji tokom vekova i vekova koji će doći? A šta je sa mnom, oče? Šta će se

dogoditi sa mnom? Ja često vidim sasvim jasno budućnost drugih ljudi, ali kad pokušam da vidim svoju, pred očima mi se pojavi samo zavesa od magle i ne mogu pogledom da prodrem u nju, niti kroz nju."

Otac mi na to pitanje upućuje veoma čudan pogled. Zatim, prebacujući mi ruku preko ramena i približavajući me sebi, daje mi odgovor: "Ja ću se reinkarnirati mnogo puta u zemaljskim životima zato što sam, preko braka sa tvojom majkom, usadio svoje korene duboko u ravan materije, dublje no što bi uobičajeno bilo prikladno za nekog ko je našeg duha. Ali Ptahhotep se nikad nije odrekao svoje duhovnosti i nikad se nije poistovetio sa svojim telom. Kad završi sa svojim sadašnjim zadatkom, on se više neće ponovo roditi više od deset hiljada godina. Zajedno s velikim brojem Sinova Boga on će nastaviti da usmerava razvoj zemlje, radeći na duhovnoj ravni i projektujući svoj uticaj na zemljski život odatle.

Mnogi visoko razvijeni ljudi će biti u duhovnoj vezi s njim i saradivati s njim u velikom božanskom planu za spašavane zemlje. Oni moraju da izvršavaju zadatke koje im Ptahhotep propiše i to sasvim nezavisno. Čim izvrše jedan zadatak kako treba, dobijaće nove i, postepeno, sve teže i teže. Tokom mnogo hiljada godina ljudi koji dostignu duhovnu zrelost takođe će primiti inicijaciju. Oni neće biti upućivani u piramidama kao sada, već će im jednostavno biti propisani zadaci koje treba da ostvare kao deo svog života i rada, i ti zadaci će sačinjavati njihove testove inicijacije. Na taj način oni će se postepeno razviti u saradnike Sinova Boga. A sa Ptahhotepom će raditi i oni pali Sinovi Boga koji su se do preterane mere poistovetili s materijom, sagoreli svoj mozak i nervne centre prenoseći u njih prekomerno moćne vibracije i stoga morali da se ponovo rode na čak nižem materijalnom nivou.

Samo kroz iskustva koja će steći kroz nekoliko reinkarnacija moći će ti pali Sinovi Boga da se uspnu do svog prvobitnog nivoa božanstvenosti. Kroz mnogo bola i patnje oni će morati da probude više moždane i nervne centre u svom telu na jednom nižem nivou, i koštaće ih mnogo napora i duge vežbe da ponovo aktiviraju te organe i da budu u stanju, ponovo, da iskažu duhovne i magične moći. Oni se nikad neće osećati sasvim na svome među ljudima, jer će njihov način razmišljanja biti sasvim različit od većine ljudskih bića oko njih, i nikad neće biti u stanju da potpuno razumeju ljudski zemaljski život i da mu se prilagode. Oni će biti stranci, putujući kroz život sami

i neshvaćeni, uvek smatrani za čudake. Uglavnom, kao što sam ti već rekao, imaće zadatak da podučavaju ljude nauci, umetnosti i književnosti, i da donesu nove ideje na zemlju. Od strane nekih ljudi koji ih razumeju biće priznati i poštovani, dok će drugima, koji su primorani da prepoznaju njihove uzvišene talente, predstavljati predmet zavisti i mržnje.

Kroz dugo stradanje i mnogo patnje ovi pali sinovi - i kćeri - Boga biće probuđeni iz svog materijalnog sna, ponovo će otkriti svoje veze sa izgubljenom braćom, i ponovo steći svoju izgubljenu *kosmičku svest*. Onda će i oni takode raditi sa svojom braćom u okviru velikog božanskog plana i objavljivati božanske istine na zemlji."

Pitam oca: "Rekao si da će Sinovi Boga postepeno nestati s lica zemlje i da će ljudi, mada još neprobudeni na duhovnoj ravni i stoga potpuno usredsređeni na sebe u fizičkoj ravni, steći kontrolu i vlast nad svetovnim pitanjima. U tom slučaju, kako će ljudi moći da upravljaju lavovima? Te divne životinje su tako izuzetno osjetljive da već sad ne podnose sebične sinove ljudi u svojoj blizini. Na svom životinjskom nivou oni su ispoljenje najviše moći - moći sunca - i žive i kreću se u harmoniji sa sunčevim vibracijama. Oni reaguju na hrabrost, poštenje, ljubav, i imaju tako tanane nerve da jednostavno ne mogu da podnose zračenja niskog nivoa. Kad god im se neko približi oni odmah znaju da li im on prilazi u duhu ljubavi ili s niskim stavom straha i strašću za moći. Zato oni mrze sebične sinove ljudi gladne moći. Ako će se desiti to što kažeš, kako će lavovi ikad moći da služe sinove ljudi? Ne mogu to da zamislim, Oče."

"Tvoje zamišljanje budućnosti je sasvim ispravno ako ti ne pokazuje buduću sliku lavova kako služe čovečanstvu. Sasvim je tačno da ljudi neće biti u stanju da zadrže prijateljstvo tih divnih životinja. Lažima i lepim rečima sebični i neuki ljudi mogu - i često će uspeti - da prevare jedan drugog, ali nikad lavove! Životinje ne obraćaju pažnju na spoljašnjost; one vide samo istinu, *jer su one same istina!* Lavovi će prestati da budu domaće životinje, povući će se u divljinu, daleko od ljudi, i živeće divljim životom svoje vrste."

"Ali, Oče, koje životinje će ljudi koristiti da im vuku kočije? Volovi i magarci su previše spori!"

Otac se smeška: "Ima mesta na svetu, već sad, gde jedna sjajna životinja u srodstvu sa zebrom i magarcem radi u službi ljudi. Štaviše, uskoro će doći vreme kad će ta ista životinja početi da se koristi u

našoj zemlji umesto lavova. Seti se da naša vladavina znači mir. Mi održavamo red i blagostanje širom zemlje pomoću mudrosti i ljubavi. Zato za sada mi nemamo razloga da se borimo jedan protiv drugog. Ali kad se završi vreme moje vladavine, jedan vladar iz različite porodice će doći i osnovati novu dinastiju. S mnogo višom srazmerom ljudske krvi u venama, on se neće zadovoljiti samo da vlada mudrošću, nego će uz to krenuti da osvaja susedne zemlje. Bliži se vreme kad moć naše zemlje neće više biti zasnovana na znanju i nesebičnoj ljubavi, već na hladnoj, sirovoj, gruboj sili - i dobro, istinito i lepo će biti potisnuto u pozadinu. Tada će životinja nalik na zebra igrati veliku ulogu u životu sveta. To je jedna poslušna životinja, i mada nije tako snažna kao lav, ima tu prednost da voljno učestvuje s ljudima u ratovima, nešto što nijedna druga životinja ne bi uradila a da i sama ne postane divlja i opasna.

A u periodu od nekih više hiljada godina ljudi će napredovati do tog stepena da će otkriti kako da pokreću kočije bez životinja. Sve tajne stvaranja su bile poznate uzvišenoj rasi Sinova Boga. Oni su znali kako da svoja vozila oslobode sile zemljine teže i da njima upravljaju snagom misli. Ostavili su mnogo skica i crteža tih vozila koja su mogla da lete zato što nisu imala težinu, i neki od Sinova Boga su sačuvali te skice na posebno obrađenom palminom lišću odnevši ih na drugi kraj sveta kad je njihova prvobitna otadžbina razorena. Neki posvećenici ih još uvek tamo čuvaju i one će i dalje biti čuvane još nekih šest do osam hiljada sledećih godina. Do tog vremena ljudi će otkriti sasvim različite metode za pokretanje svojih vozila na zemlji i u vazduhu. Naravno, ne snagom misli, i iz tog razloga njihovi pogonski sistemi neće biti tako sigurni i bezopasni kao pogonski sistemi Sinova Boga. Još kasnije, ljudi će otkriti sve tajne Sinova Boga, čak i poslednje tajne života. Onda će ovaj period razvoja proći pun krug."

"Oče, sad mi, molim te, ispričaj o mojoj budućnosti."

Opet me otac gleda tako čudnim, tužnim pogledom. Onda me privlači bliže i, glasom koji jasno odaje da savladuje tugu, kaže: "Drago moje dete, ja sam već govorio o tvojoj budućnosti, samo je ti nisi prepoznala kao *svuju* budućnost. To, uz činjenicu da možeš da vidiš samo zastor od izmaglice kad god pokušaš da prozreš svoju budućnost je dokaz da *svetsko ja - Bog* - ima valjane razloge što ne želi da ti pokaže tvoju budućnosti. Kako bih ja mogao da idem protiv volje Boga? Zadovolji se time da je za tebe bolje da ne znaš svoju

budućnost. Kad bi je znala, ne bi mogla da izvršavaš svoje sadašnje zadatke i dužnosti kako treba. Jedino što mogu da ti kažem je da ćemo *oboje proći kroz te nastupajuće događaje zajedno*, mada ne u fizičkom prisustvu onog drugog. S vremena na vreme moraćemo da se reinkarniramo, ali ne istovremeno i ne na istom mestu. Takođe će biti perioda kad ćeš morati da živiš i radiš na zemlji dok ću ja živeti u svetu duhovne energije, delajući u zemljinoj atmosferi isto kao i Ptahhotep i mnogi drugi Sinovi Boga. Ali ti ćeš nas često sretati u svojim snovima... detalji zaista nisu tako važni, jer bilo šta da ti se desi u budućnosti, preko jedinstva više sebe uvek ćeš biti u vezi s nama."

Grlim ga i ponavljam zadovoljno: "Da, Oče, ja vam pripadam, i znam da me nikada nećete napustiti."

"Nikada te nećemo napustiti!" ponavlja otac polako i ozbiljno.

Kad dođe večer, otac i ja sedimo na terasi, uživajući u veličanstvenom zalasku sunca nad morem. Dok sunce tone sve dublje i dublje na zapadu, otac pokazuje široko ušće reke i kaže: "Vidiš tamo daleko dokle se kotrljaju talasi mora - jednog dana - hiljadama godina od sad, tu će biti kopno prekriveno gradovima i kućama i ljudima koji se kreću tamo - amo. Nil, plaveći neprestano, nosi sa sobom dosta zemlje, tako da se linija obale postepeno pomera sve dalje u more. Hiljadama godina unazad ovde gde smo mi sad bila je samo voda, a nekoliko hiljada godina od sad biće kopno baš do tamo gde vidiš onaj čamac s jedrom prema vetru. Lice zemlje se ne menja samo kataklizmama i potresima, već i polaganim delovanjem vode."

Dok on priča, sunce se polako spušta. Nebo je obasjano svim bojama duge, menjajući se svakog trenutka. Zatim sunce nestaje ispod horizonta, i uskoro nas okružuje mrkli mrak. Samo zvezde sijaju kao veliki dijamanti.

Dugo ostajemo napolju, na terasi, i ja kažem ocu da sad mogu da uspostavim telepatske veze. Otac hoće da me isproba da vidi da li vladam svojim višim moždanim centrima. Pokušava da mi prenese misao postajući istovetan sa mnom u duhu. Oboje smo ponosni i zadovoljni što sam u stanju da glasno ponovim njegove neme poruke. Napredovala sam do stepena - barem posle zalaska sunca - da budem u stanju da uspostavim vezu i s Ptahhotepom. Ja se sad koncentrišem na *njega*, i njegovo telo, njegovo plemenito lice, i naročito njegove oči pojavljuju se pred mojim unutrašnjim pogledom. Zatim čujem njegove poruke kao eho u sebi. Čujem njegov bliski i dragi,

ljubljeni glas kao da je to moj sopstveni unutrašnji glas. Onda njegova slika u meni polako bleđi, i ja shvatam da se on izoluje od mene. Koncentriše se na nešto drugo.

Iznenada osećam da sam raspoložena da pokušam da uspostavljam vezu i sa Imom. Dok se koncentrišem na njega nekoliko trenutaka, njegova slika mi se pojavljuje u svesti. Ja ga vidim, njegovo anđeoski lepo lice, i posmatram kako se smeši i kaže mi bez reči da me razume i da je veoma srećan zbog mog napretka. Dragi Ima! Uvek osećam njegovu bratsku pomoć i ljubav u sebi.

Rano sledećeg jutra opet smo napolju, na terasi; jer je izlazak sunca, ako je to uopšte moguće, čak lepši od sunčevog zalaska. Još uvek je mrak, a nebo je tamno plavo, skoro crno. Iznenada, skoro bez upozorenja, gornji rub sunca se pojavljuje, i sa njim veličanstvena crvenkasto purpurna boja, preplavljujući ceo nebeski svod dok sve ne zablista. To je praćeno velelepnom uzajamnim mešanjem boja, svih vrsta i nijansi i tonova - od najsjajnije plameno-žute, sve do duboko tamno plave. Prizor nebeskog svoda obasjanog Božjom rukotvorinom ispunjava mi dušu neiskazanom radošću, i neko osećanje beskrajnog mira i blaženstva ispunjava mi telo novom životnom silom. Koliko često se divim sunčevom izlasku s terase naše male kuće! Čista sreća i ushićenje me ispunjavaju i zasićuju do dubine duše. A radost mi je utoliko veća što, kad smo ovde, otac pripada samo meni. Ovde on nije Faraon, već samo moj otac, moj najbolji prijatelj i pratilac.

BO-GAR I PALICA ŽIVOTA

Jednog popodneva posle oluje koja je trajala nekoliko dana, kad se vetar utišao ali se talasi i dalje dizali visoko, otac i ja veslamo malo dalje od obale da uživamo u talasima koji ljuljaju naš brodić tamo - amo.

Iznenada ja primećujem nešto u šta udaraju i tuku talasi sa svih strana. Ono se pojavljuje i nestaje, izranjava i tone ponovo se gubeći iz pogleda.

"Oče," vičem. "Pogledaj! Šta je to tamo?"

Otac skreće pogled tamo gde pokazujem. "Hajde da odveslamo tamo!" odgovara i počinje da vesla iz sve snage. Kako se približavamo možemo da vidimo da je ono što smo opazili verovatno trup jedrilice koja je doživela brodolom. Vidimo rascepane grede koje se još uvek drže zajedno, prebijeni jarbol s jedrom u dronjcima. Onda uočavam ljudsku figuru priljubljenu uz olupinu.

"Gledaj, dete!" viče otac pokušavajući da vesla još brže! Izgleda kao da nikad nećemo stići tamo, ali najzad uspevamo. Unezvereni dečak od oko deset godina drži se očajnički za rascepane grede. Već je polumrtav, noge mu mlitavo vise, a talasi mu udaraju po telu bacajući ga tamo - amo. Oči su mu potpuno bez izraza a ruke, koje kao da su prilepljene za grede, su sve što ga drži da ne sklizne u vodu.

Otac pokušava da upravlja našim brodićem i da ga dovede sasvim blizu, ali talasi nastavljaju da nas udaraju i vraćaju, sve dok on najzad ne uspe da zgrabi deo olupine i da nas privuče. Dok to radi, ja olabavljujem detetove zgrčene ruke, zatim ga zajedno uvlačimo u naš brodić. Izgleda da je u nesvesti. Otac počinje da vesla ka obali što je brže moguće. Naše sluge su videle šta se dogodilo i u nekoliko brodića zaplovile nam u susret. Otac unosi dete u kuću. Onda sluge podižu dečaka u vis za noge, tako da mu glava visi. Zatim, snažnim, ritmičkim, ujednačenim udarcima otac pritiska dečakov trbuh i re-

bra da bi izbacio svu vodu koju je dečak možda progutao. Konačno otac naređuje slugama da polože dečaka na njegov krevet, zatim ih sve šalje napolje.

Sad prisustvujem nečemu veoma čudnom: otac odlazi do kovežića koji sam uvek viđala u njegovoj sobi kod kuće i koji je uvek nosio na putovanja kud god da je išao. On vadi malu palicu koja liči na krst sa krugom na vrhu. On drži palicu s tim obručem čvrsto u ruci i počinje da prelazi njime preko dečakovog tela, pomerajući ga u raznim pravcima jednim za drugim. Mogu da primetim da se otac veoma snažno koncentriše, usmeravajući svu svoju pažnju na dečaka. Prvo neko vreme drži štap iznad dečakovog temena, onda ga povlači polako preko njegovog lica naniže do srca, zaustavljajući se tamo na trenutak. Onda, krećući se od predela srca, otac povlači zamišljene linije preko dečakovog trupa do genitalija, zatim, ponavljajući iste pokrete, počinje od vrha glave, pomera palicu duž dečakovih ruku i do njegovih šaka, onda najzad preko njegovih nogu naniže do stopala.

Otac jedva da je dotakao dečakovu glavu malom palicom a dete je duboko udahnuo. Zatim, kako otac pomera štap preko različitih delova dečakovog tela, on nastavlja da diše pravilno, a telo mu se trza i drhti. Postepeno on dolazi k sebi i, do trenutka kad otac pravi poslednje pokrete, dečak iznenada otvara oči, uspravlja se naglo i seda, po svemu naizgled savršenog zdravlja. Onda, neočekivano, pada na kolena pred ocem, rukama obgrljuje očeva kolena, čelo naslanja na očeva stopala i plače i jeca gorko. Otac mu pomaže da se uspravi, uzima ga na krilo i briše mu suze s nežnom pažnjom i ljubavlju.

Dečak govori jezikom koji mogu da razumem samo putem duhovne veze. Moje telepatske vežbe su razvile moje tanane organe čula do te mere da mogu da razumem *suštinu* priče a da ne moram da razumem reči. Dečak nam priča da je njegov otac, koji je bio trgovac u nekoj dalekoj zemlji, zaplovio da donese pun brodić robe u Egipat da je tu proda. Poveo je sa sobom ženu i sina da bi mogli da vide kakav je Egipat. Posle nekoliko nedelja putovanja uhvatila ih je strašna bura. Posle višednevne borbe s pobesnelim prirodnim elementima brod se raspao i potonuo. Njegova majka i nekoliko mornara su odmah nestali u talasima, dok su se on, njegov otac i neki od mornara priljubili za nekoliko delova olupine. Potom je video kako je i njegov otac skliznuo u vodu i potonuo. On se čvrsto držao za bilo šta što je mogao da dograbi...i to je sve čega je mogao da se seti.

"Oče," kažem kad je dete završilo priču i počelo da se smiruje, dok primećujem u njegovom duhovnom zračenju zjapeću prazninu krajnje panike i očajanja, "dečak sad ne pripada nikome. Dopusti mi da ga uzmem i da ga podignem i obrazujem. Menu će ga naučiti jezik i sve što mu je potrebno da zna što se tiče ponašanja. Može da dobije obrazovanje i obuku u hramu. Vidiš kako ima čistu dušu i kako je inteligentan. Odvešću ga u hram da bi mogao da razvije svoje sposobnosti. Videćemo kako se tamo razvija i za šta pokazuje talenat. Možda će postati sveštenik. Molim te, dopusti mi da se brinem o njemu."

"Dobro," odgovara otac. "Možeš da ga zadržiš. Činjenica da si ga ti videla i našla ga u talasima je deo sudbine koja tebe i njega spaja za vekove i stoleća. Prema unutrašnjim zakonima sudbine, on ti pripada."

Dok još razgovaramo o njemu, dečak nas gleda. Onda, kao da je razumeo, pada na kolena preda mnom, obgrljava mi kolena, i pokazuje sve znake zahvalnosti i poverenja. Uzimam dečaka za ruku i predajem ga jednom slugi koji mu daje odeću i hranu. On jede s tako zdravim apetitom da je teško zamisliti da je bio potpuno iscrpljen pre svega nekoliko minuta. Čim su mu namestili krevet u jednom uglu moje sobe, on odmah pada u san.

Otac i ja izlazimo na terasu. Površina mora se postepeno smiruje, i mi uživamo u igri boja u zalazak sunca.

"Oče," pitam, "kakva je to snaga u tom tvom malom štapu? Od čega je načinjen i kako? Delovao je na tog dečaka kao magija. On je bio polumrtav, ali, posle tvog lečenja palicom, ispunila ga je nova životna energija."

Posle nekoliko trenutaka tišine, otac odgovara: "Da, mali je zaista bio ispunjen novom životnom energijom. Tajna te palice je jedna od tajni inicijacije. Mi moramo da je čuvamo kao tajnu jer palica ne samo da može da prenese životnu silu, već takode može i da ubije. Kad bi tajna palice pala u ruke neukih i samoživih ljudi, oni bi je odmah pogrešno iskoristili. Već se veoma približilo vreme kad ćeš ti primiti inicijaciju, a naučila si da ćutiš. Zato sam te pustio da ostaneš da gledaš dok sam lečio dečaka palicom. Ptahhotep će ti dati potpuno objašnjenje tajne palice, a pošto budeš posvećena naučiće te i da je koristiš. Sutra ćemo se vratiti u grad i ti ćeš mu se opet javiti. Veoma si napredovala u samokontroli. Tvoja inicijacija je na pololu. Posle završnih uputstava, dobićeš je."

Zanemela sam od unutrašnjeg uzbuđenja. Moja inicijacija je veoma blizu! Duge godine pripremnih vežbi će se najzad završiti, i biću primljena u tajno svetište hrama. Posvećena!

U tišini - i u dubokoj duhovnoj mirnoći - otac i ja posmatramo velelepnu, večno promenljivu dramu zalaska sunca.

Naših nekoliko srećnih dana slobode se tako brzo završavaju! Ponovo smo u gradu, u palati. Ja uzimam dete -jadnu ptičicu koja je ostala bez gnezda - u svoje odaje i pričam Menu šta se desilo. Menu-ino dobro, plemenito srce hrli dečaku i ona se prema njemu ophodi kao da je njeno rođeno dete. On pokazuje na sebe i kaže: "Bo-Gar," i kad ga tako zovemo, on nas nagrađuje srećnim osmehom. On ima nežnu dušu. Telo mu je vitko, puno života i vatre, pokretljivo, gipko i snažno. Sve lako shvata. Uči nove reči i izraze u našem jeziku pošto ih samo jednom čuje.

Uveče idem Ptahhotepu za još neka uputstva.

Dok idem tamo s Menu duž puta koji mi je postao tako poznat, mislim da Ima više ne treba da čeka na vratima da me odvede u Ptahhotepovu sobu za primanje. Ja znam put - čak i moje noge znaju put do Ptahhotepa. Ipak, na vratima hrama vidim Iminu veličanstvenu figuru kako se pojavljuje iz mraka. Njegovo čisto zračenje ispunjava vazduh svud oko njega. Bacam jedan pogled krišom na njegovo lepo telo i proveravam sebe da vidim da li bih mogla da osećam prema njemu fizičku privlačnost. Ne! Nikad ne bih mogla da ga volim fizički! Osećam da je ljubavna veza koja nas povezuje tako duboka da nas potpuno ujedinjuje. Kako bi neka osoba mogla da ga voli i žudi za njim fizički? Ima je takođe potomak rase Sinova Boga; i on ima izdužen oblik lobanje. On je čist, uzvišen, kao anđeo - duhovno otelovljen. Ne, on me nikad ne bi mogao voleti fizički, a ni ja njega! Radosno ga pitam: "Kako si znao da dolazim? Da li te je možda Ptahhotep poslao da mi izađeš u susret?"

Ima se smeši: "Zar se nisi privikla na činjenicu da duhovno probuđenoj osobi nisu potrebni spoljni izvori informacija da bi znao šta neki srodni duh radi i gde je? Koncentrisao sam se na tebe da bih saznao da li si se već vratila u grad s Faraonom, da bih mogao da ti pripremim naredne zadatke. Dok sam to radio, otkrio sam da si na putu ovamo. Ptahhotep te očekuje. Uđi. Sutra ćemo ponovo raditi zajedno."

Ima odlazi i ja ulazim u Ptahhotepovu sobu za primanje.

Kroz svoje duge vežbe u samoposmatranju i samokontroli, i kroz dugotrajne napore da zagospodarim nad onih dvanaest parova bližanačkih karakteristika, naučila sam da ne prenosim svoju radost u telo; zato, umesto da se bacim Ptahhotepu oko vrata, ja isijavam svu svoju ljubav i radost preko nervnih centara koji su nosioci moje svesti - naročito preko očiju.

Duboko se klanjam pred *njim*.

On razume i vidi moju svesnu kontrolu preko mog izražavanja ljubavi, to jest, preko sila koje deluju u meni. Ja razumem i vidim da *on* razume i vidi... i mi smo ujedinjeni u duhu. O! To ujedinjenje je hiljadu puta veća sreća nego fizički zagrljaj! Ja sam blaženo srećna u tom savršenom jedinstvu i čekam šta *on* ima da mi kaže. Neko vreme njegov pogled počiva na meni, pun ljubavi i radosti. Njegov pogled prodire skroz kroz mene, neometano. Konačno on kaže: "Došlo je vreme da saznaš tajnu palice i upotrebe drugih naših instrumenata. Tvoj otac je znao da si spremna da saznaš te tajne; zato je iskoristio priliku da ti pokaže životodavni aspekt palice. Od sada ćeš dolaziti kod mene svake večeri da bih mogao da ti prenesem poslednja tajna otkrovenja." Sutradan sam rano u hramu, i svi smo srećni što se ponovo vidimo. Ja volim sve neofite, a i učitelja neofitske škole - tu plemenitu, ljubaznu osobu koja nikad ne čini suvišan pokret i nikad ne dozvoljava ni nama da sebi priuštimo nijednu izgubljenu kretnju. Preko njegovih metoda vežbi mi razvijamo čudesnu kontrolu nad telom. Kroz te vežbe ja sam naučila da prenesem stvaralačku silu koja odgovara mom stepenu razvoja - moć moje svesti - u razne delove i organe svog tela. To je moje telo učinilo toliko svesnim i toliko oživljenim da mogu da osetim svaki njegov deo isto tako jasno kao unutrašnjost svojih usta.

Malo pomalo naučila sam ne samo da osećam tačno sve svoje organe, već takode i da ih svesno kontrolišem. Na primer, sad mogu da upravljam otkucajima srca. Da bih to učinila moram da se skoncentrišem na jednu posebnu tačku u svom telu, naime, na sedište sile koja me prisiljava da udahnem. Kad izdahnemo sav vazduh iz naših pluća i onda ne udahnemo opet, nešto nas tera da udahnemo - tera nas sve dok bezuslovno ne *moramo* da ponovo udahnemo. *Šta* je to što nas prisiljava da udahnemo teže je otkriti nego *šta nije*. Sigurno da to nije nos, koji u stvari uopšte ne diše, nego je samo otvor kroz koji možemo da dišemo. Nisu ni naša pluća, jer jasno možemo da osetimo da su ona samo radni instrument u procesu disanja.

Najzad otkrivamo da nas izvesna sila, smeštena u predelu srca, tera da udahnemo i kontroliše naše disanje. Kad se zamislim u tu tačku, mogu da ubrzam ili usporim otkucaje srca po svojoj volji, kroz moć imaginacije. Slično tome naučila sam, korak po korak, da dove-dem sve organe svog tela pod kontrolu svoje volje. Čudesno je imati toliko kontrole nad telom. Mentuptah je veoma zadovoljan mojim napretkom. Klima mi glavom i upućuje mi topao prijateljski osmeh kad me ponovo opazi među neofitima ovog jutra. Posle naših grupnih vežbi, pitam Imu: "Ima, obećao si mi nove vežbe koncentracije."

"Da, slušaj," kaže Ima. Dosad si izvodila vežbe koncentracije kombinovane sa sporim, pravilnim disanjem u kome bi **ti** udahnula vazduh i onda ga **ti** ponovo izdahnula. Od sad, kad sedneš da radiš svoje vežbe koncentracije, treba da ih izvodiš drugačije. Dokle god udišeš i izdišeš, poistovećuješ se sa svojim telom. Ali istina u tome je da **tvoje telo** u stvari vrši udisanje i izdisanje, a **ne ti**. Telo živi zato što **više ja - Bog** udahnjuje svoj dah u njega. Svi mi živimo zato što naše fizičko biće udiše dah **Boga**. Ti znaš da je **Bog prava priroda** u tebi. Tako tvoje telo udiše tvoju **pravu prirodu - tebe** - i to telu daje život. Dokle god veruješ da si **ti** ona koja diše, **istovetna si u svojoj svesti sa svojim telom umesto sa sobom**. S druge strane, kad iskušiš **u svojoj svesti da tvoje telo udiše tebe i onda ga opet izdiše, dajući tvom ja slobodu, možeš da doživiš čudesan prelaz iz osobe - oživljenog tela koje si bila sve do sad - u svoje istinsko ja.**

Od sad pa nadalje, dok vežbaš, pokušaj da shvatiš da nisi **ti** ta koja udišeš i izdišeš, već da **tebe udiše i izdiše tvoje telo**. Sa svakim dahom imaćeš osećaj, dok udišeš, da puniš telo životodavnom silom i da ti telo izdiše **tebe**; a u izdisaju, da se povlačiš iz tela i ostaješ odvojen od njega u **sebi** do sledećeg udisaja. Kad uspeš to da učiniš, doživećeš nešto slično smrti tela kad se povučeš iz njega i tvoje telo te izdahne poslednji put. Vežbaj to neko vreme i kaži mi kako napreduješ."

Dok se Ima sprema da krene, molim ga da ostane jedan trenutak i pričam mu kako sam, uz očevu pomoć, našla malog Bo-Gara i spala ga.

"Ima," kažem mu, "volela bih da dovedem dečaka u hram da stekne vaspitanje i obrazovanje. Da li bi ti bio voljan da provedeš s njim neko vreme da bi video za šta je posebno nadaren?"

"Da, naravno. Biće mi drago da razgovaram s Mentuptahom i on će ga primiti. On može da živi u hramu i obučava se s drugom decom."

"Ne, Ima," odgovaram. "Hoću da zadržim dečaka kod sebe. U njemu ima nečeg beskrajno dragog i čistog. Dovodiću ga u hram svakog dana i vraćati ga uveče. Dovešću ga sutra."

Sutradan Bo-Gar dolazi u hram sa mnom. On ne zna gde ga vodim, jer još uvek ne razume šta mu kažemo, ali ipak ide, poslušno, s dirljivim poverenjem i licem koje sija. Srećan je što može da pode s Menu i sa mnom. Ja sam zavolela Bo-Gara od prvog trenutka kad sam ga videla poluudavljenog u vodi. I ja sam njemu draga, i lako je videti da je zaista srećan samo kad mu je dopušteno da mi sedi kraj nogu.

U hramu ga vodim kroz dugačku kolonadu stubova u školu za neofite gde se obučavaju talentovana deca. U početku on neće da mi pusti ruku. Shvatam da se plaši da hoću da ga ostavim tu. Grlim ga s topline i kažem mu da je sasvim u redu da tu ostane, jer ću ja doći i povesti ga sa sobom uveče natrag u palatu. On ne razume moje reči i gleda me zabrinuto i upitno svojim velikim očima. Kad vidi da se ne opraštam od njega, očevidno donekle umiruje svoja strahovanja i ostaje tu.

Kad dođe veče i ja odlazim da ga uzmem, vidim da se Bo-Gar izvrsno slaže s drugom decom. Obilno koristeći ruke i noge, nešto im govori, dok oni slušaju njegovu priču s najvećim zanimanjem, kao da ga razumeju. Kad me Bo-Gar ugleda, oči mu zasijaju radosno, trči mi u susret i baca mi se oko vrata. Oduševljena sam što vidim da se već oseća kao kod kuće.

Od tog vremena, svakog jutra nas troje idemo u hram: Menu, Bo-Gar i ja. Kako prolaze nedelje i meseci, mali Bo-Gar uči naš jezik tako dobro da brzo stiče sposobnost da se tečno izražava.

On učestvuje rano ujutru u fizičkim vežbama po Mentuptahovim uputstvima. Njegovo telo je do iznenađujućeg stepena okretno i provodljivost njegovih nerava je izuzetno velika. On radi vežbe s ogromnom koncentracijom, otkrivajući veliku i urođenu kontrolu nad telom. Ima ga voli i posvećuje mu što je moguće više pažnje. A usamljeni dečacić koji je izgubio svoje rođake postaje privržen Imi svim srcem kao bratu. Zahvalan je za svaku ljubaznu reč. U hramu upravitelji škole nalaze da Bo-Gar pokazuje malo sklonosti ka nauci, ali mnogo dara za crtanje i vajanje. Zato ga Imhotep, veliki umetnik, uzima u svoj atelje kao svog najmlađeg učenika. Imhotep mu predviđa veliku budućnost.

Svake večeri Bo-Gar me čeka na kapiji hrama i na povratku u palatu priča mi šta se dogodilo, šta je naučio i šta je radio s drugom decom. Da se Bo-Gar nije tako duboko ugnjezdio u Menuinom dobrom srcu, ona bi se osećala uvredeno što je njemu dopušteno da razgovara sa mnom na povratku u palatu, jer njoj nikad nisam dozvoljavala tu privilegiju. Kad smo bile same nas dve, terala sam je da ćuti da mi ne bi ometala tok misli. Ali izgleda da ona prihvata kao nešto što se samo po sebi razume to što njemu dozvoljavam povlasticu koju sam njoj uskraćivala.

PTAHHOTEPOVO UPUTSTVO: SEDAM OKTAVA VIBRACIJA I ZAVETNI KOVČEG

Stojim pred Ptahhotepom i slušam revnosno njegove reči: "Danas ću ti objasniti zakone na kojima se zasniva čudesno dejstvo palice. To su, naravno, jednostavni zakoni prirode. Bog je svuda prisutan i proisticanje Njegovog sveprisustva se ispoljava u vidljivom, materijalnom svetu kao prirodni zakon. Dakle, ništa ne može da se desi izvan prirodnih zakona. Ipak, ti zakoni se razlikuju od jednog do drugog stupnja razvoja.

Različiti zakoni se primenjuju na duhovni, intelektualni i materijalni svet. A u materijalnom svetu nalazimo različite zakone na delu u jednom istom obliku materije, u zavisnosti od veličina o kojima se radi. Na primer, prirodni zakon je da površina vode koja miruje bude horizontalna. Ali ovaj zakon važi samo u okviru određenih veličina. Kap vode u čašici cveta ima sferičan oblik, a jedno mikroskopsko biće koje živi u tom minijaturnom svetu bi došlo do zaključka da voda uvek ima sferičan oblik. Zašto? Zato što je odnos između pritiska površine vode i sile koja tera vodu u horizontalu veoma različit u jednoj kapi - to jest, u maloj količini - od odnosa u jednoj velikoj masi vode. A ipak, isti zakoni deluju u oba slučaja.

Ljudi veoma malo znaju o zakonima prirode, s izuzetkom onih koje su iskusili u svakodnevnom životu. Na njih su se navikli i zovu ih "prirodni zakoni". I pošto su našli za njih ime, oni veruju da znaju pravu suštinu zakona prirode. Oni prihvataju te zakone i njihovo delovanje kao nešto što se samo po sebi razume. A kad se iznenada suoče s nekom pojavom o kojoj ništa ne znaju, oni odmah govore o "čudima" ili "magiji".

Ljudi ne shvataju da te sile nisu manje prirodni zakoni od onih na koje su navikli i koje misle da poznaju, mada nemaju nikakvu predstavu o njihovom istinskom karakteru. Jer čovek ne zna zašto će neka biljka porasti iz semena ili zašto će se neko novo biće razviti iz oplođene ćelije. Ljudi ne znaju ni šta "osemenjivanje" zaista znači i zašto će se, posle osemenjivanja, ćelija podeliti i ponovo podeliti. Nemaju nikakvu predstavu o tome zašto se taj proces ponovnog deljenja ponavlja opet i opet, ne zaustavljajući se čak ni na rođenju, nastavljajući se dalje i dalje sve dok se potpuno odrasla jedinka ne razvije iz te jedne jedine prve ćelije...zatim se i dalje nastavlja sve dok se ta lančana reakcija sama od sebe ne uspori i postepeno ustupi mesto opadanju. Ali, pošto ljudi to doživljavaju svakodnevno, oni to uzimaju zdravo za gotovo i to ih ni najmanje ne iznenađuje. Ipak, rast biljke iz semena, rođenje deteta, smrt, različita dejstva vetra koji duva iz različitih pravaca i mnoga druga iskustva svakodnevnog života su isto tako "čudesna" kao dejstvo i tajna ove palice i druga "čuda" i "magična moć" posvećenih.

Da bi ti zaista razumela sile koje koriste posvećeni i koje su primenjene kroz ovu palicu života, prethodno ćeš morati da naučiš mnogo toga.

Kad smo govorili o drvetu poznavanja dobra i zla naučila si da je sve što je uzelo materijalnu formu vidljivo i uočljivo samo zato što je ispalo iz savršenog jedinstva i savršene uravnoteženosti. A iz tog stanja rastavljenosti sve večno teži da se vrati u sklad i ravnotežu. "Ravnoteža" znači potpuno mirovanje, nepomičnost. S druge strane, "postati nešto" - to jest, uzeti vidljiv, opipljiv oblik - istovetno je s gubljenjem ravnoteže i sa stalnom težnjom da se ponovo postigne ta ravnoteža. To znači neprestani nemir, s neprekidnim kretanjem. Kad bi to stalno pokretanje stalo, čak i na tren, sve stvoreno bi iznenađeno bilo preobraženo u duhovnu energiju, to jest, materijalno razoreno.

Sva energija, sve sile vasiona, su kretanja koja proističu iz jedne tačke - njihovog sopstvenog centra - i zrače u kružnim talasima u svim pravcima, manifestuju se kao vibracije ili oscilacije. Te manifestacije sile prestaju samo kad sile koje su izbacili iz ravnoteže povrate svoje prvobitno stanje uravnoteženosti, božanskog jedinstva. Otuda, kad govorimo o "prvobitnom stanju", mi mislimo na stanje u kome sve materijalne pojave prestaju da postoje. U svojoj pravoj suštini materija je takođe kretanje, i ako se to kretanje zaustavi

tavi, materija mora neizbežno da prestane da postoji. Dokle god postoji trodimenzionalni, materijalni svet, njegov nepromenljiv zakon je zakon nemira, kretanja.

Činjenica da se stvaralačka sila ispoljava na svakom nivou nebrojenih mogućnosti znači da postoje bezbrojne različite talasne dužine, talasne forme i frekvencije. I dokle god smo mi u telu, s njegovom ograničenom sposobnošću opažanja, možemo da zapazimo samo izvestan broj tih talasnih formi zato što su naši organi čula ograničeni. Da li će se neki oblik vibracija javiti nama kao "nematerijalna energija" ili kao čvrsta "materija" zavisi od našeg sopstvenog pojma i utiska o nečemu što u osnovi nije ništa drugo nego "pokret", "vibracija", ili "frekvencija".

Što su kraći talasi u kojima se manifestuje neki oblik energije, to naša svest manje registruje osećaj materije. Vibracijama koje se prenose direktno na našu svest našim organima čula dajemo imena prema osećaju koji imamo: materija, zvuk, elektricitet, toplota, ukus, miris, svetlost. Još više, nematerijalne energije i zračenja, uočljive samo uz pomoć mozga i nervnih centara, zovu se misaoni talasi, pojmovni talasi. Iznad njih ima još viših, prodornijih zrakova i frekvencija, sve do ***najviših sve-prožimajućih frekvencija božanski stvaralačke sile: samog života!*** Mi možemo da pojмимо te frekvencije samo kao **stanje svesti.**

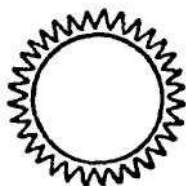
Tako širom vasiona deluju bezbrojne vrste frekvencija u rasponu od najkraće do najduže talasne dužine. Svaki stvoreni oblik, počevši od nebeskih tela i obuhvatajući sve, do najsitnijih jednoćelijskih bića - sve nebrojene manifestacije stvaranja su dejstva raznih oblika tih z r a k a . Mi živimo u tim raznim zracima, znali mi to ili ne; štaviše, ***ti oblici energije sagradili su i oblikovali nas, ljudska bića*** i stalno deluju u našem telu, našem umu i našem celokupnom biću. Cela vasiona se sastoji od tih različitih vibracija. Izvor tih stvaralačkih vibracija mi zovemo **Bog.**

Sam Bog stoji iznad svih pojava života i počiva u sebi u potpunoj uravnoteženosti bez vremena i bez prostora. Ali, on stalno zrači sebe u materijalnim oblicima da bi tim oblicima podario život. Kako je Bog sveprisutan i ispunjava celu vasionu, u sve što se nalazi u vasioni prodro je Bog i on sve ispunjava. Ništa ne može da postoji a da nije u Bogu i da Bog nije u to prodro, pošto je Bog svuda prisutan i ništa ne može da ga premesti ili iseli iz njegovog sopstvenog prisustva. Shodno tome, svaka tačka nudi mogućnost da se Bog može ispoljiti kroz

nju, i sve što postoji u našem vidljivom svetu nosi tu **tačku** kao svoj **centar u sebi**. Iz te tačke počela su njegova prva ispoljavanja, njegovo stvaranje, njegovo ispadanje iz ravnoteže.

Taj aspekt Boga koji stvara materijalni svet i daje mu život prodirući u njega, stvarni život u nama i u svom bićima, mi nazivamo "više ja". Izrazi kao "Bog", "stvoritelj", "univerzalno ja", "više ja" ili "stvaralački princip" svi znače jedno isto **božanstvo** u njegovim raznovrsnim vidovima.

Energije koje se zrakasto šire iz centra su još uvek visoko duhovne u centru i najviših su frekvencija. Ali što se dalje razilaze od

centra, postaju sve više materijalne... sve dok se te zračice energije postepeno ne pretvore u materiju. Na taj način sila koja se zrakasto širi sebe ograničava, i na rubu ispoljavanja na najvećoj udaljenosti od svog centra ona postaje čvrsta, materijalna ljuska ili kora. Iz tog razloga slika - ime - Boga koji se ispoljava u materijalnom svetu je krug, unutrašnji krug viših sila okružen čvrstom, materijalnom korom ili ljuskom.

Izražen slovima, taj simbol je OM.

Sva bića, od centralnog sunca pa do jednoćelijskih bića, sagrađena su prema tom principu. Pogledaj poprečni presek zemlje. U centru moćne sile su još uvek u evolucionoj fazi vatrenog kruga. Sledeći su gasoviti slojevi, potom oni od istopljenih ili tečnih krugova, i spoljni oblik je kora od čvrste materije. Ali, ja hoću da ti kažem da i druga, suprotna sila - **centripetalna sila** - deluje istovremeno, privlačeći sve materijalne manifestacije unutra, prema sebi. I da čvrsta materija nije dovoljno otporna, sve manifestacije života bi bile privučene u svoje sopstvene centre i nestale bi. Čak i naša zemlja, sa svim oblicima života na njoj, pretrpela bi tu sudbinu. Otpor materije sprečava da se to desi, i samo iz tog razloga moguće je da sve stvoreno postoji i da se život rodi ovde, na ovoj čvrstoj, materijalnoj kori zemlje. Ne zaboravi na otpornost materije, jer ćemo još govoriti o tome.

Evo još jednog primera koji ilustruje unutrašnju strukturu materijalnih oblika: presek kroz kičmeni stub svakog kičmenjaka pokazuje isti sastav, izuzetno finu supstancu kičmene moždine koja nosi stvaralačku silu života, razvijenu i zaštićenu čvrstom korom kosti. Koju god kost da presečeš - bilo to lobanja, kičmeni pršljen ili kost noge - otkrićeš isti presek.

Ako presečeš stabljiku neke biljke naići ćeš na isti model. Da li si ikad gledala drveće pošto ga obore? Unutrašnja struktura drveta je potpuno ista: od centra se zrakasto šire krugovi životne energije, hranjeni finijom materijom drvetove najunutarnjije supstance. Godovi odražavaju godišnje zračenje života u drvetu koje se odigrava svakog proleća, okruženo i zaštićeno spoljnim prstenom od čvrste kore drveta.

Rast uvek počinje od centra i zrakasto se širi ka spolja. Krajnji unutrašnji izvor svih sila i manifestacija je Bog.

Taj aspekt Boga, koji je zaogrnut materijom i pravi živa bića iz stvorenih oblika i koga mi zovemo **više ja (logos)** je ono što nas privlači natrag u naš sopstveni centar, pošto smo ispali iz božanskog jedinstva, stanja raja. To je nebeski mladoženja za kojim ljudska duša čezne. Čovek nikad ne sme da pobrka tu božansku prirodu sa ličnim "ja" koje u sebi nema pravo postojanje i samo je zamišljeno biće.

Životni izvor iza svakog oblika ispoljavanja, bilo da je to sunce, planeta, ljudsko biće, životinja, biljka ili neorganska materija je jedan te isti Bog, isto božansko **ja**.

Iako je isti **Bog** svuda prisutan u svakom stvorenju, on se manifestuje u bezbrojnim različitim varijantama, zato što Bog sebe otkriva **na svakom pojedinom nivou** na kome je ispoljavanje moguće i stvoreni oblici spoljeni na tim raznim nivoima otkrivaju samo toliko od **Boga** koliko svaki oblik **može svesno da doživi i podnese božansku stvaralsčku silu, u skladu sa sopstvenim nivoom. Svesno doživeti silu znači biti** ta sila i istovremeno je zračiti u svim pravcima, uključujući i sopstveno telo. Iz tog razloga telo takođe mora da ima odgovarajuću **moć otpornosti; inače bi ga zračenja prave prirode sagorela i uništila.**

Otuda tela u raznim manifestacijama života nisu načinjena na isti način. Naprotiv, materija iz koje se sastoje je različitih stepena otpornosti, u svakom slučaju odgovarajuća nivou svesti životne manifestacije o kojoj se radi. Ti znaš da **kemijski sastav materije određuje koje vibracije neko telo može da podnese. Kad se telo podvrgne zračenju koje prevazilazi njegovu otpornost, to oštećuje njegov celokupan nervni sistem i može da dovede do nervnog sloma i čak do psihičkog poremećaja. Kada broj vibracija te sile premaši opseg jedne oktave, ta sila čak postaje smrtonosna. Zato, kad želimo da uputimo neku osobu u viši stepen božanske moći, moramo prvo da**

pripremimo njeno telo, podvrgavajući ga, između ostalog, hemijskom procesu, da razlika ne bi bila veća od najviše jedne oktave. U suprotnom osoba umire.

U materijalnom svetu postoje četiri nivoa manifestacija koje mi zovemo materijom, biljnim životom, životinjskim životom i ljudskim životom, u zavisnosti od spoljnog izgleda i postignutog stepena svesti. U poređenju s ljudskim bićem jedva da uopšte možemo da govorimo o "svesti" materije, a ipak **kristal** može da posluži da se pokaže da i materija takođe ima neku vrstu svesti. Svaki nivo ispoljavanja života se karakteriše sopstvenim stepenom svesti koji je jedna oktava izdvojena od sledeće. **Samo čovek ima moć da ispolji nekoliko nivoa svesti, sve do božanskog nivoa**. Ako imamo na pameti **intervale - oktave** - kojima klasifikujemo nivoe obrazovajna, otkrivamo da čovek, kao kategorija, zauzima četiri stepenice na velikim merdevinama evolucije koje se prostiru od zemlje do neba; dalje, vidimo da svaka stepenica odgovara jednoj oktavi na skali vibracija. Čovek zna za te četiri stepenice ili stepena i dao im je imena: **čovek**, koga karakteriše intelekt; **genije**, koga karakteriše intuicija; **prorok**, koga karakterišu mudrost i univerzalna ljubav; i poslednji i najviši stepen, stepen **Bogočoveka**, okarakterisan sveznanjem i sve-moćnošću.

Tako, u materijalnom svetu, nalazimo **četiri manifestacije** koje zajedno otkrivaju **sedam oktava vibracija**.

Svako biće emituje vibracije od kojih je sačinjeno, naime, one koje **svesno** podnosi. **Materija**, baš najniži nivo svesti, ispoljava se samo kroz skupljanje, hlađenje i očvršćivanje.

Biljka se ispoljava na dva nivoa; materijalnom nivou i nivou sile - vegetativne sile, sile rasta - koja joj daje život. Biljka ispoljava materijalne vibracije nesvesno; ona nosi svoje telo kao haljinu, a njen nivo svesti je vegetativni nivo sile koja daje život materiji. Sila koja se ispoljava na tom nivou ima tri odvojena vida po kojima može da se prepozna gde god da se pojavi: traženje hrane, uzimanje hrane i upijanje i varenje hrane.

Životinja ispoljava tri sile, materijalnu, vegetativnu i životinjsku. Ona ima telo, traži hranu, jede i vari i svesna je na životinjskom nivou: ima emocije, instinkte, nagone, osećanja, simpatije, antipatije i želje. Životinja je svesna na trećem razvojnom stepenu, samo jedan stepen niže od čoveka.

Prosečan čovek stoji jednu oktavu vibracija više: on je **svestan na mentalnom nivou**. On ima intelekt i sposobnost da misli. Ali u isto vreme on manifestuje tri druga nivoa. Na materijalnom, on ima telo; na vegetativnom, on traži hranu, jede je i vari; na životinjskom, ima emocije, težnje, simpatije, antipatije i želje. Ali njegova najizuzetnija osobina je intelekt. **Čovek svesno misli**.

Sa sledećim stupnjem razvoja čovek čini veliki skok: on izdiže svoju svest iz sveta posledica na ravan uzroka. On se oslanja na božanski izvor uzročnog plana i ispoljava tu silu koja se pojavljuje u njegovoj svesti kao intuicija. Uz pomoć svog intelekta i duhovne moći u stanju je da izrazi svoja iskustva na višoj ravni rečima i da ih prenese svojim bližnjima, ljudima. Takođe može da dokaže postojanje svoje intuicije u drugim veštinama: bez dimenzija, u muzici, kao kompozitor; u dve dimenzije, linijama i bojama, kao slikar; u trodimenzionalnim formama kao vajar ili kao igrač. Ljudi kreativnu osobu nazivaju genijem. On ispoljava **pet oktava** vibracija materijalnih, vegetativnih, životinjskih, mentalnih i uzročnih sila.

Stupanj svesti sledeće više oktave vibracija, u jeziku ljudskih bića, zove se stupnjem *proroka*. Prorok ispoljava sve sile koje deluju na prethodno pomenutim ravnima svesti, ali je takođe svestan i na sledećem višem nivou, ravni božanske mudrosti i univerzalne ljubavi. Moramo da vodimo računa da nikad ne pobrkamo tu univerzalnu ljubav, koja se ispoljava na šestoj ravni i potpuno je duhovna moć, s "ljubavlju" treće, životinjske ravni koja je manifestacija životinjskih nagona. Ta druga "ljubav" je vibracija koja deluje tri nivoa niže na izvoru koga je nagon za produženjem vrste. Takva "ljubav" je **žudnja za posedovanjem i uvek traži telo**. Ona **tera osobu da se približi voljenom, da grli, ljubi i miluje njega ili nju -jednom reči - da poseduje**.

Ko god je podložan ovoj vrsti ljubavi i dalje **živi u svojoj svesti u stanju razdvojenosti i rastavljenosti i traži komplementarnog fizičkog partnera da bi našao zadovoljenje**. Ta ljubav uvek traži da **uzme**, da **ima** nešto, **da poseduje**. Ljubav na šestoj ravni ispoljavanja, ljubav proroka, ne potiče od stanja razdvojenosti, već od iskonskog stanja božanskog **jedinstva!** Otuda je ova ljubav univerzalna, uvek **daje, nikad ne uzima, nije joj potrebna nikakva dopuna, nikakva fizička manifestacija, već uvek zrači iz svesti božanskog sve-jedinstva**. Ljudi koji su svesni na ovoj ravni ne žele da poseduju nikog; oni osećaju da su jedno s beskrajnim *sve*.

Sedmo i najsavršenije ispoljavanje **Boga** je *potpuno svestan* čovek: **Bogočovek**. Svi drugi oblici otkrovenja ispoljavaju samo *transformisane vibracije*, samo **deo Boga**. **Bogočovek je osoba koja ispoljava Boga - njegovu božansku prirodu -potpuno i savršeno kroz savršenu svesnost; onaj koji doživljava i isijava božanske stvaralačke sile u njihovim praiskonskim nepreobraženim vibracijama i frekvencijama. On je krajnje svestan; nijedan njegov deo nije nesvestan.**

Samo čovek ima sposobnost da bude gospodar i da isijava svih sedam oktava vibracija, pošto **nervni centri koji odgovaraju tim oktavama transformisane i netransformisane stvaralačke sile postoje** u njegovom **nervnom sistemu**. S druge strane, on je u stanju samo da zrači vibracije na nivoima na kojima je postao svestan, jer dok on ne postane svestan na datom nivou, odgovarajući nervni centri ostaju u latentnom stanju. Tako će prosečno ljudsko biće zračiti vibracije do četvrte ravni, genije do pete, prorok do šeste, a samo **Bogočovek** je u stanju da svesno zrači svih sedam oktava i da zrači božansku stvaralačku moć, po svojoj volji, u njenom netransformisanom obliku ili da je transformiše, da je promeni, i **prenese je na niže (transformisane) frekvencije**.

Palica tvog oca sastoji se od materijala - neke **vrste bronze** - koja ima moć da prenosi zračenja koja odgovaraju svakoj ravni. Ona je tako načinjena da, prema volji onog ko je koristi, može da prenese netransformisana zračenja, bilo **umanjena**, bilo **pojačana**, kako već želi onaj ko je koristi.

Palica može da bude blagoslov ili prokletstvo. To zavisi od onog ko je koristi. Posvećena osoba je u stanju da ovom palicom zrači, u bilo kom željenom stepenu, sve sile stvaranja - od najviših, božanskih sila do najnižih, krajnje materijalističkih sila, zato što u svom biću poseduje sve te sile i može svesno da ih prenese na palicu. Od cele game tih vibracija, ljudsko biće svojim organima čula može da opazi samo jedan deo. Vibracije bilo iznad bilo ispod tog dela su one koje on može da doživi samo kao emotivno stanje. Tako, na primer, on doživljava najuzvišenije moguće božanske frekvencije kao univerzalnu ljubav. S druge strane, najniže moguće frekvencije, frekvencije krajnje materije, su niže od frekvencija koje naše oči i čulni organi opažaju kao materiju. Kako su one izvan naše skale čulnog opažanja, mi ih doživljavamo u našim emocijama kao mržnju. Jedna posvećena osoba će uvek koristiti palicu pravilno i uvek zračiti silu neophodnu da se stvori nešto dobro...blagoslov. Krajnje materi-

jalne vibracije će ona koristiti kad je neophodno kao jedan nevidljivi, odeljujući, neprobojni zaštitni zid. Uz palicu posvećeni mogu da upravljaju svim silama prirode, da ih uvećaju ili neutrališu.

Svako biće na zemlji poseduje te moći, ali samo u obliku koji odgovara njegovom stepenu razvoja. On koristi i te sile, ali nije ih svestan. Ili, da li si ikad srela čoveka koja razmišlja o tome kako da podigne nogu ili ruku? Ili da bi mogao - makar samo na kratko vreme - da celo telo podigne sa zemlje... skačući? Podigni svoju ruku i posmatraj kako to radiš. Zar nije istina da ti grčiš svoje mišiće a oni podižu tvoju ruku? Svaki pokret tvog tela se izvodi grčenjem mišića. Ali šta grči tvoje mišiće? Promisli na tren, kćeri moja, šta?"

"Moja volja, Oče."

"Tačno. Tvoja volja. Ali ako te pitam šta je tvoja volja, možeš li da mi daš odgovor?"

"Oče, često sam posmatrala šta se dešava kad ja **hoću** nešto. Ali mogla sam samo da primetim da kad **hoću** nešto, mogu da pošaljem Silu i dam toj sili pravac. Na primer, kao što si upravo rekao, ako hoću da podignem ruku iz njenog opuštenog visećeg položaja - ona visi zato što je zemlja privlači - onda ta sila koja ističe iz mene kroz moju volju utiče u moju ruku i nagoni moje mišiće da se grče i da tako podignu moju ruku."

"Sasvim tačno," kaže Ptahhotep, "zahvaljujući činjenici da se tvoja snaga volje ulila u tvoju ruku i mišiće, ti si **savladala ogromnu gravitacionu silu zemlje** na tvojoj ruci. Ovo važi takođe i kad skočiš, zato što je **tvoja snaga volje veća od gravitacione sile samo kratko vreme**. Dakle, vidiš da vreme troši tvoju snagu volje transformisanu u fizičku snagu. Vreme to čini! A prostor? Ti si koristila svoju snagu da podigneš svoju ruku, ili svoje telo, u **visinu**, da **ga pomeriš** sa zemlje, dakle da ga pomeriš dalje **u prostoru**. Tako vidiš da tvoju snagu troše dva velika faktora: **vreme i prostor**. Kad bi mogla da **pojačaš svoju snagu volje i pohraniš je u svom telu**, mogla bi da savladaš silu zemljine teže na duže i ostaneš na većoj razdaljini od zemlje. Mogla bi da kliziš kroz vazduh! Ne možeš to da uradiš sad zato što još nisi razvila svesnost na toj božanskoj ravni. Posvećeni, s druge strane, koji su svesni na božanskoj ravni, mogu da se oslone direktno na taj beskrajni večni izvor moći, a da ga ne transformišu, a kad požele, mogu da plove kroz vazduh upravo onoliko dugo koliko usmeravaju svoju snagu volje protiv sile zemljine teže.

Posvećena osoba poznaje sve vibracije i poseduje svesno razvijene organe kojima će koristiti te moći. Ti poznaješ, na primer, snagu misli kojom mi telepatski komuniciramo. Te moći takođe kontrolišemo preko jednog odgovarajućeg višeg organa našeg mozga. Ljudska bića čak i ne znaju da imaju takve organe. Posvećeni su u stanju da zrače najuzvišeniju od svih moći, božansku, stvaralačku moć. To je moć i zračenje života, večnog bića. Celokupna vasiona je živa i nastavlja da postoji zahvaljujući toj moći. Njeno svesno korišćenje leži samo u okviru sposobnosti *Bogocoveka*, jedinog bića koje je, u svojoj svesti, istovetno *Bogu* i zrači tu silu iz svoje Bogosvesti, njegove kosmičke sve-svesti. Nijedno drugo biće ne bi moglo da izdrži tu silu *svesno*.

Svaka sila ima svoju materijalizaciju na zemlji, i mi stoga nalazimo da u skladu sa svim silama i vibracijama postoji jedan oblik materije koji ima otpornu snagu da je izdrži i prenese, ili čak ima sposobnost da je pohrani i kasnije zrači tokom neke date dužine vremena. Kako ljudi nazivaju tu materiju nije ni od kakve važnosti. Od nje su načinjena tela stvorenja i oblici ispoljavanja koje odgovaraju raznim nivoima svesti. A ovo važi ne samo za materiju koja odgovara njihovom sopstvenom nivou svesti, već takođe za materiju koja vodi vibracije ispod te specifične ravni svesti o kojoj se radi. Materija biljaka, na primer, poseduje neophodnu otpornu moć za vibracije vegetativne životne sile, i u isto vreme za vibracije materije, pošto biljka ima materijalno telo. Nervi i tela životinja nose u sebi životinjsku silu koja odgovara životinjskom nivou, i u isto vreme vibracije vegetativnog nivoa jedne oktave niže, kao i vibracije materijalne ravni još jedne oktave niže.

Nervi prosečnog ljudskog bića, na primer, imaju dovoljno otpornosti da nose vibracije mentalne ravni kao i transformisane vibracije na svakoj od sledećih ravni - životinjskoj, vegetativnoj i materijalnoj. Mentalnim sposobnostima on misli i svestan je na toj ravni; životinjskim sposobnostima on oseća i doživljava emotivna stanja; vegetativni tokovi sile daju život njegovom telu, i najzad, njegovo telo je sagrađeno od materijalnih sila. I tako to ide sve više i više sve do Bogocoveka koji svesno koristi ceo svoj mozak i nervne centre i sposoban je da usmerava i najviše vibracije života, koji ima svoje sedište u kičmenom stubu, a da ih ne transformiše, u svoje nervne centre i u svoje telo. Grada njegovog tela poseduje otpornost da nosi na-

juzvišeniju moguću, božansku silu, kao i - sasvim prirodno - transformisanu vibraciju drugih šest ravni ispoljavanja.

Tako se tela ljudi u raznim ravnima razvitka samo naizgled sastoje od iste materije. U stvari ona se sastoje od različitih kemijskih elemenata čija otpornost uvek odgovara nivou svesti duha koji obitava u njima.

Činjenica da je telo Bogočoveka u stanju ne samo da podnese najviše frekvencije, već takođe i transformisane vibracije svih drugih oktava, znači da mora da postoji jedan **oblik materije** s otpornom silom neophodnom da bi se oduprla i da upravlja božanski stvaralačkom silom kao i svim drugim transformisanim frekvencijama nižih oktava, **a da se ne dematerijalizuje**. Otuda su sinovi Boga, u svojoj domovini, otkrili jedan materijal, neku vrstu bronze, od kojeg su konstruisali naprave za skladištenje ili zračenje, bilo pojačanih bilo umanjenih, najviših stvaralačkih frekvencija, bilo u njihovom prvobitnom ili u transformisanom ispoljavanju. Te naprave su tako konstruisane da mogu da sačuvaju stvaralačku silu u čistom, neizmenjenom obliku. U skladu sa tim, tokom jednog dugog perioda, one deluju kao izvor božanske sile - kao sam život. Pošto najuzvišenije od tih naprava koje nose i zrače stvaralačku silu predstavljaju savršeno jedinstvo - tako savršeno kao brak - između božanskih i materijalnih frekvencija - između **Boga** i **zemlje** - mi zovemo taj neverovatno moćni provodnik sile koja se menja s frekvencijom božanskog ja "Zavetni kovčeg".

Sad ti znaš zašto držimo te naprave u takvoj tajnosti. Bogočovek koji je razvio svoje najviše sposobnosti može da koristi te naprave nekažnjeno, kao što zavetni kovčeg sadrži i zrači istu silu kao i on sam, silu koju on **sam jeste**. Jedna osoba na nižem nivou, međutim, kad bi samo dotakla kovčeg, istog trena bi pala mrtva kao gromom pogođena. Božanske frekvencije bi momentalno sagorele njene nerve i ona bi pretrpela "šok". Ista stvar se dešava kad se ova frekvencija oslobodi iz svog stanja izolovanosti u kičmenom stubu i pogodi nečije nerve netransformisana. Osoba ili životinja ili čak i biljka o kojoj se radi umire trenutno. Ljudi tu vrstu smrti zovu "**kap**". Oni osećaju da je neka neznana sila pogodila tu osobu kao grom. Ta moć je reka samog života koji je normalno izolovan u kičmenom stubu - ili u najskrivnijem kanalu u slučaju biljaka - i normalno samo utiče u telo u odgovarajuće transformisanom stanju. Ta sila izbija samo u slučaju bolesti i izaziva "kap".

Iz istog razloga neposvećenim ljudima ne može se dopustiti da dođu u blizinu naših naprava. I više od toga! Pošto te naprave zrače najmoćniju energiju, moramo da ih držimo brižljivo skrivene iza masivnih zidova od kamena koji obezbeđuju najveću izolaciju. Životna energija sama po sebi ima smrtonosni efekat kad udari u oblik materije koji nema neophodnu otpornost. **Ta materija se dematerijalizuje, poništava.**

Kovčeg i još druga oruđa tako se sastoje iz materijala koji - a da se ne dematerijalizuje - može da se napuni božanski stvaralačkom energijom. Kovčeg zrači netransformisanu stvaralačku energiju i ima dejstvo da **daje život ili ga uništava zavisno od doziranja**. Ta sila ima iste osobine vibracija kao ljudska volja koja je sposobna da savlada sve, uključujući i silu zemljine teže, makar i na kratko vreme. Zavetni kovčeg isijava tu snagu umnoženu hiljadu puta. I baš kao što zemlja kroz svoju gravitacionu silu deluje na materiju i privlači je, mi možemo da delujemo protiv sile zemljine teže u svakom obliku materije bez izuzetka i u skladu sa tim nadvladamo njenu težinu i učinimo je bestežinskom na kraće ili duže vreme. Kad je to neophodno, možemo čak da učinimo i suprotno, tj. da delujemo **sa** silom zemljine teže i povećamo težinu nekog predmeta koliko god želimo preko ultra-materijalnih zraka. Na taj način se čak i najkrupniji kameni blokovi lišavaju težine na neki period vremena tako da najveće građevine koje možeš zamisliti mogu da se sagrade s najvećom lakoćom; ili težina kamenih blokova može da se poveća do te mere da potonu u zemlju. Na primer, kad **želimo da iskopamo bunar**, ne moramo da iskopavamo zemlju. Mi jednostavno uzmemo neki kamen odgovarajuće veličine i povećamo njegovu težinu tako da on potone u zemlju dok ne stigne do željene dubine.

Uz pomoć zavetnog kovčega, tog ogromnog izvora moći, takođe možemo da preobrazimo energiju bez materije, kao, na primer, svetlosne zrake, u materiju. I obrnuto, možemo da rastvorimo tu materiju i preobrazimo je u energiju koja će delovati vekovima.

Pogledaj ovu lampu. Baš kao što je samo sunce milionima godina slalo zrake, **od kojih se neki pretvaraju u zrake svetla u našoj atmosferi preko transformacija energije**, na isti način preko materije koja se poništava - dematerijalizuje - u ovoj lampi stvaraju se energije koje se pretvaraju u svetlosne zrake u vazduhu.

Ovaj proces bi mogao da se nastavi u ovoj lampi vekovima i vekovima i shodno tome ona bi davala svetlost stolicima kad ne bi bilo

zapisano u istoriji zemlje da ćemo morati da napustimo zemlju na hiljade godina i uništimo svu našu opremu. Kad to ne bi bilo tako, neuki sinovi ljudi bi ponovo izazvali neopisivo razaranja.

Biće mnogo toga u ostacima naše kulture što buduće generacije neće razumeti. Na primer, način na koji dobijamo tako glatku površinu, kao ogledalo, čak i na najtvrdem kamenju. Sastavi između njih se podudaraju tako besprekorno da između njih nema pukotine čak ni debljine dlake. Veoma će ih zbunjivati kako su naši "roboti", radeći samo "rukom", biti u stanju da preseku kamenje tako precizno. Pošto sinovi ljudi porobljavaju druge ljude, verovaće da smo i mi robove terali na rad. Hiljadama godina neće im pasti na pamet da mi jednostavno dematerijalizujemo suvišne kamenove na površini i tako smo u stanju da postignemo u dlaku precizne ivice i lica čak i najtvrdih kamenova bez i najmanjeg ljudskog napora. Mi podešavamo instrumente na željenu širinu i dubinu kamena i sve izvan dimenzija koje želimo se prosto dematerijalizuje. To je veoma jednostavno čim upoznaš pravu prirodu različitih energija, uključujući i energiju materije. Ali to znanje je blagoslov samo u rukama osobe koja zna. Ona zna takođe da *ljubav znači život, a mržnja znači smrt.* Samo posvećenici najvišeg stepena mogu biti arhitekti. U stvari, da bismo gradili s robotovima, nije nam potrebno da budemo posvećeni! Mi ne radimo robotovima, već silama prirode.

Zahvaljujući tim našim instrumentima u stanju smo da stvorimo svaki ispoljeni oblik. Ispoljavanje zavisi samo od toga koliko dugo i sa koje daljine pokrećemo stvaralačku energiju na rad. Sinovi ljudi uzimaju zdravi za gotovo da mogu da uđu u hram bolesni i da mi učinimo da ponovo ozdrave. *Bolest znači da su vibracije tela izašle iz sklada.* Mi vraćamo neskladni deo tela njegovoj ispravnoj vibraciji i osoba ozdravljuje. Svaki organ ima svoju sopstvenu karakterističnu vibraciju. To znači da je svaki organ onakav kakav je zato što ima izvesnu karakterističnu vibraciju, i ta vibracija stalno deluje unutar njega i održava ga. Kad se vibracija promeni, organ o kome se radi boljeva.

Mi takođe možemo da upravljamo vremenom na zemlji, čineći da nebo bude vedro i plavo ili, kad treba, da se pojave oblaci i kiša. Sinovi ljudi vide munju, čuju grmljavinu s piramida i srećni su jer znaju da to znači blagoslov kiše. Oni žive u sigurnosti znajući da će se hram pobrinuti za sve njihove potrebe: njihovo zdravlje, kišu koja znači blagoslov, i čak za njihovo duhovno blagostanje.

"Oče moje Duše," sad ja pitam, "kako puniš taj zavetni kovčeg stvaralačkom energijom?"

Ptahhotep me gleda prodornim pogledom i kaže:

"Vidim da već znaš kako punimo zavetni kovčeg. Već sam ti rekao: postoji **samo** jedan izvor na zemlji koji je u stanju da zrači tu snagu, a to je sam Bogočovek. Dužnost je visokog sveštenika da puni kovčeg božanski stvaralačkom silom. On ili uvodi svoju sopstvenu uzvišenu silu direktno u kovčeg ili postiže isti rezultat uz pomoć palice života pretvarajući potpuno pozitivan priliv sile koja ističe iz njegove ruke pri nižoj vibraciji, provodeći je kroz palicu i tu ga pretvarajući u božanski stvaralačku moć. Jer u svakodnevnom životu čak i savršeni Bogočovek zrači stvaralačku moć samo u jednom prebraženom stanju. Tek kad se njegove duhovne sile koncentrišu i u svojoj svesti se on poistoveti s Bogom, tek onda božanska sila zrači u svojoj iskonskoj vibraciji. On mora stoga da bude u stanju kosmičke sve-svesti kad želi da isijava stvaralačku silu. Kad bi ga neposvećeni sinovi ljudi videli u tom stanju pobegli bi trčeći užasnuti jer u tim slučajevima Bogočovek zrači tako nebeskom, božanskom svetlošću da obični ljudi ne mogu da podnesu taj prizor. Kad bi neposvećeni ljudi dotakli jednog posvećenika u tom božanskom stanju bića, oni bi istog trenutka pali mrtvi, baš kao da su dotakli zavetni kovčeg.

Tako, kad jedan posvećenik isijava svoje zrake u svrhu izlečenja, on se povlači u takvo stanje koncentracije da njegovo zračenje ljudi mogu da podnesu a da im ne naudi; to je sila koju on usmerava u odgovarajuće nervne centre koje podiže do nivoa stvaralačke sile uz pomoć palice. Jer palica je tako konstruisana da može ne samo da provodi zrake već i da ih prenosi u transformisanom stanju, pojačane ili umanjene, po volji. Dakle, jedan posvećenik ne treba da uđe u božansko stanje bića da bi sprovodio najviša životna zračenja u **zavetni kovčeg;** naprotiv, on može da uđe u niže stanje koncentracije i onda usmeri silu koja odgovara tom nivou u zavetni kovčeg, pošto je povisi uz pomoć palice do nivoa stvaralačke energije. Kad se kovčeg napuni na taj način, on zrači dugo tu najvišu i najjaču energiju, kao izvor svih drugih sila na zemlji.

Jedan posvećenik može da proizvede i kontroliše čak i najraznovrsnije frekvencije **palicom,** pošto je palica kovčeg u minijaturnom obliku, izuzev činjenice da se stvaralačka energija ne pohranjuje u njemu kao u slučaju zavetnog kovčega. Uz pomoć palice, ljudsko biće bi čak moglo da pretvori svoje niže moći u stvaralačku

silu kad bi mogao da zrači na **čist, pozitivan i potpuno nesebičan način** silu koja je nekoliko oktava niža. To je zato što **palica zrači snagu koju ljudsko biće stavlja u nju**. Kad bi neka primitivna i sebična osoba došla u posed palice, ona bi slala svoja sopstvena negativna zračenja koja bi izvirala iz njene sebičnosti - možda čak i u pojačanom obliku - i tako izazvala bolesti, epidemije, zemljotrese ili čak i veća razaranja kao što su nekromanti i oni koji su upražnjavali crnu magiju nekad činili u domu božanske rase.

Da li sad razumeš zašto posvećeni tako skrivaju svoju nauku od neposvećenih?"

"Razumem, Oče. I sad mi je potpuno jasno kako je moj otac oživeo polumrtvog dečaka. U stanju visoke koncentracije, otac je usmerio svoja zračenja, umnožena, u dete. To je delovalo kao čudo. Dete je ispunjeno životnom energijom i njegova iscrpljenost je odmah nestala. Ali, Oče moje Duše, šta će se dogoditi kad sinovi ljudi preuzmu vlast? Da li ćete vi uništiti magičnu palicu, kako reče otac kad mi je pričao da će posvećeni uništiti sve svoje instrumente? Kakva šteta što ljudi neće moći da uživaju blagodeti tih moći!"

"Dete moje," kaže Ptahhotep, **"svako biće živi u stanju koje je tačno prilagođeno njegovom stanju razvoja!** Kad bismo mi otkrili tajnu palice sinovima ljudi, oni bi je odmah iskoristili da naškode jedni drugima i samima sebi. Sinovi ljudi još nisu spremni za to saznanje i neće ni biti još dugo vremena. Palicu koju mi sad koristimo odneće iz Egipta poslednji posvećenik koji će posedovati tajno znanje, zajedno sa zavetnim kovčegom. On neće imati mogućnosti da sagradi piramidu. Nasuprot tome, on će napraviti mali zaklon za kovčeg da ga izdvoji i usami što je bolje moguće. On će napuniti kovčeg do mnogo manjeg stepena i daće da ga nose tokom migracija pomoću dugih drvenih motki kao drški. Kad taj poslednji posvećenik oseti da mu se približava smrt, uništiće svoju palicu. Izvesno vreme kovčeg će nastaviti da zrači energiju kojom je napunjen, a posvećenici će dugo nastaviti da ga nose uokolo u raznim zemljama sve dok malo pomalo ne primete da on više nema nikakvu moć. Onda će čak i poslednji ostaci kovčega biti uništeni.

U vremenu koje će doći ljudi će saznati za "magičnu palicu" i "zavetni kovčeg" samo preko zapisa ranijih vremena. Oni će sve to smatrati bajkom i nastaviti da je pričaju iz generacije u generaciju. Ali će se i dalje nejasno sećati daje nekad postojao "zavetni kovčeg" u kome je obitavala moć živog Boga. A takođe će se sećati da je nekad

postojao "čarobni štapić" ili, kako ga mi zovemo, "palica života" kojom su posvećeni, "čarobjaci", izvodili čuda. Iz zapisa iz ranijih vremena ljudi će znati ili maglovito osećati da "palica" predstavlja **moć** nad svim silama prirode.

U kasnijim vremenima, kad ljudi budu želeli da simbolizuju najveću moć, staviće palicu - skiptar - u ruku kao znak moći. U tim budućim vremenima, međutim, njihova palica - njihov skiptar - biće samo **prazan simbol moći**. **Istinska moć** i **sila palice** im više neće biti poznata. Tek posle nekoliko hiljada godina će jedan potomak plemena Sinova Boga biti reinkarniran; on će otkriti te istine ljudima svog plemena i napraviće novi "čarobni štاپ". Do tada, međutim, hiljadama godina postojaće jedna čudna vrsta ljudi koji će, da bi zabavljali ili varali, sebe nazivati "čarobjacima" i pretvaraće se da izvođe čarobne trikove uz pomoć "čarobnog štapića". **Oni će tako oponašati ono što je nekad zaista postojalo.**

Oni će držati "čarobni štapić" u ruci i izvoditi pokrete kao da izvlače čarobne sile iz tog štapića. Oni će takođe upotrebljavati "čarobne reči" oponašajući naše čarobne formule. Ali ljudi će naučiti istinsku ogromnu moć reči tek vekovima kasnije kad se pali sinovi božanske rase budu reinkarnirali - oni koji sad žive **ovde -i setiće se u svojoj podvesti** istina koje će u to vreme predstavljati drevne zapise.

Oni će dokazati da su njihova sećanja tačna. Doći će vreme kad će sinovi ljudi ponovo otkriti i ponovo steći sva znanja, čak i najuzvišenija. Čak i tada, naravno, to znanje će ostati neshvatljiva tajna za neuke mase, a u rukama neposvećenih te ponovo otkrivene istine će predstavljati prokletstvo. Ali, na kraju krajeva, to je put čovečanstva, kroz mnoge patnje i jade, koji ljudi sami stvaraju. Malo pomalo oni će naučiti da ne smeju da se igraju božanskom moći. Saznaće da te moći treba da budu korišćene s punom ozbiljnošću, s dostojanstvom i posvećenošću. **Jer Bog daje čovečanstvu sve, čak i sebe samog, kao blagoslov; samo ljudi, u svom neznanju, od svega stvaraju prokletstvo!**

"Oče moje Duše," pitam, "rekao si da su piramide napravljene od kamenih blokova da bi izolovale opremu pomoću koje prodorne frekvencije zrače. Ali kako onda možeš da sprovediš frekvencije napolje?"

"Svi debeli zidovi piramida sadrže i **tunele** kroz koje sprovode silu kovčega i druge dodatne opreme koja zrači energiju. Uz pomoć tih **okana** i **tunela** mi takođe kontrolišemo vreme. Pozitivni i nega-

tivni tuneli su izgrađeni u različitim pravcima; kad kroz njih teku pozitivne i negativne sile, one uzrokuju da se stvore oblaci i donesu željenu kišu. Izjednačenje tih pritisaka prouzrokuje udare munje praćene velikom bukom. Zato ljudi čuju grmljavinu koja dolazi s piramida. Druge piramide su sagrađene za razne druge instalacije."

"Šta će biti s piramidama kad sinovi ljudi dođu na vlast u našoj zemlji i zavetni kovčeg i svi drugi instrumenti budu uništeni? Hoće li piramide ostati prazne? I šta će se dogoditi s visokim sveštenikom i drugim sveštenicima i posvećenima?" pitam ja.

Nijedna izuzev najveće Piramide gde se sad čuva zavetni kovčeg i gde se dobija inicijacija neće ostati prazna. Kad se uklone svi naši instrumenti za zračenje božanske stvaralačke energije, poslednji posvećeni Faraoni će dati da se sahrane u jednoj od ovih piramida. Njihova tela, potpuno prožeta i natopljena božanski stvaralačkom silom će nastaviti - pošto sila neće biti potrošena - da zrače vrhunsku moć baš kao i zavetni kovčeg. Tako će njihova tela nastaviti u tajnosti da deluju kao ogromni izvori moći, štiteći ovaj kontinent od zlih uticaja. Zračenje dobro sačuvanih i svetih tela će pomoći našoj zemlji da sačuva svoju moć hiljadama godina. Ali tokom vremena većinu ovih grobova će razoriti neuki ljudi."

"A šta će se dogoditi s velikom piramidom, Oče?"

Ptahhotep gleda u daljinu neko vreme kao da nešto tamo posmatra. Zatim njegov nebeski pogled preleće natrag k meni i on kaže: "Kad dođe vreme da se svi tajni instrumenti unište, i kad sveštenik i posvećenici koji i dalje budu služili u hramu u to vreme uzmu hodočasnički štap i upute se ka udaljenim mestima, visoki sveštenik i njegov zamenik će zatvoriti kameni ulaz velike piramide iznutra tako da ga nijedan sin ljudi neće moći da nađe. Potom, pošto ispune svoje poslednje dužnosti, oni će dematerijalizovati svoja tela na isti onaj način kako si često viđala da se dematerijalizuju žrtve na oltaru u dvorištu hrama. Samo jedan bljesak, onda jedan mali beli oblak koji ubrzo nestaje - ni traga od pepela niti bilo čega drugog ne ostaje. Tako će unutrašnjost velike piramide biti zatvorena i zaklonjena od ljudskog pogleda hiljadama godina. Međutim, naše inicijacije neće prestati. Zrele duše će nastaviti da ovde budu posvećivane - ne fizički, naravno, već na višoj duhovnoj ravni. Ti ljudi će doživljavati svoju inicijaciju kao san ili viziju."

Ptahhotep prestaje da govori, i dugo se gledamo u oči. Ja razumem mnogo toga što on ne želi da kaže... ali ipak imam još jedno pi-

Ptahhotepovo uputstvo

tanje: "Oče moje duše, da li postoji neki specijalan razlog što se sve piramide grade u istom obliku? Zašto se ne grade u obliku kocke, na primer, kao druge građevine?"

Ptahhotep se smeška: "Zašto ne u obliku kocke? Ali piramide **jesu u formi kocke!** Ali to ću morati da objasnim sledeći put. Dosta ti je za danas."

Vidim da je Ptahhotep završio svoju poduku, ali ne odlazim. Volela bih da mi pokaže kako se koriste palica i zavetni kovčeg. On me gleda smešeći se i kaže: "Doći će vreme kad će ti biti dopušteno da saznaš o konstrukciji zavetnog kovčega i palici života. To će doći pošto primiš inicijaciju. Ali njihovo korišćenje je ograničeno na one koji su dostigli sedmi stepen posle inicijacije **sopstvenim naporima**. Te tajne ne smeju da padnu u opasne ruke. Budi strpljiva. Vreme postoji samo u našem razmišljanju, a ipak je svemu potrebno vreme da sazri."

On me blagosilja, i ja odlazim.

OBLIK PIRAMIDA: SATANA

Evo me ponovo pred Ptahhotepom u njegovoj laboratoriji.

"Već sam ti objasnio," kaže on, "da iza svih manifestacija vidljivog sveta postoji jedna praiskonska sila, težnja za vraćanjem u stanje jedinstva, i ta sila se vidi kao privlačenje između dve komplementarne polovine, pozitivne i negativne. Ti sad stojiš ispred mene zato što sila zemljine teže drži ovde tvoje telo. Da nema te sile, ti i sve što nije ukorenjeno u zemlju bi odavno, vrteći se kao čigra, odletelo u vasionu. Čak bi se i cela gigantska zemljina kugla odavno raspala. Sila koja održava zemlju i svu materiju u njenoj atmosferi *ne pripada samoj zemlji, već samo vrši uticaj na zemlju delujući iz svog centra*. Kad materija ne bi imala nikakvu otpornost i kad bi samo popuštala pred tom silom, ogromna masa zemlje i sve što na njoj živi bi nestalo u njenom, središtu. Ali, gde bi ona otišla? Razmisli na trenutak.

Pridi bliže, dete moje. Pokazaću ti. Ako stavim razne stvari na gornju površinu ovog stola, vežem za svaku jednu strunu, provučem strune kroz rupu na sredini gornje površine stola, a onda vučem sve strune odozdo, svi predmeti se povlače prema centru površine stola; i svi oni koji su manji od rupe nestaju. Gde oni idu? Zar nisu povučeni prema tački iz koje deluje sila? Ali odakle potiče sila u centru zemlje...sila koja sve vuče prema sebi? Možeš li na to da odgovoriš, dete moje?"

Razmišljam trenutak i odgovaram: "Zemlja je prepoznatljiva. Ako je sve što je prepoznatljivo takvo samo zato što je izdvojeno iz *"svega i ničega"*, i ostavlja svoju komplementarnu polovinu u neispoljenom stanju, onda i zemlja mora da ima svoju komplementarnu polovinu u neispoljenom stanju, i sila zemljine gravitacije koju ona vrši na sva živa bića i predmete koji žive na njoj je težnja za ponovnim

ujedinjenjem između zemlje i njene neispoljene komplementarne polovine koja je zaostala u praznini kao njen negativni odraz. Sila zemljine teže tako vuče celu zemlju prema *praznini* koja stoji između vremena i prostora da bi dovela do tog ujedinjenja. Kad bi zemlja popustila, cela zemlja i sve na njoj bi nestalo u centru, u *praznini*. Ali to bi bio povratak rajskom jedinstvu - *Bogu* - blaženstvu! Zašto to ne može da se desi, Oče?"

"Dete moje," odgovara Ptahhotep, *"prepreka je otpornost materije!* Bez *otpora* nikakvo stvaranje nije moguće! Otpornost materije je ono što sprečava zemlju i sve stvoreno da nestane i bude poništeno. Sve što se pojavilo i pojavljuje se u ovom prepoznatljivom svetu je ispalo iz neke tačke u vasioni, i ta tačka je onda postala njegovo središte. Kroz pad on je postao materija. Sad on ne može da se vrati božanskom jedinstvu jer mu otpornost njegove sopstvene materije to ne dozvoljava. Povratak rajskom božanskom jedinstvu - *Bogu* - moguć je samo preko oduhovljenje materije, to jest, *kroz preobraženje materije u duh*'. Ali materija, sama po sebi, nikad ne bi mogla da postane duh bez duhovne pomoći. Zato jedan *vid Boga* silazi u materiju, zaogrće se materijom, preuzima materijalne karakteristike i oživljava je kao *sebe, ja*, da bi omogućio njeno oduhovljenje, njeno spasenje.

Uticao koji je to ja u središtu svakog bića stalno vršio na krajnje unutrašnju strukturu materije tokom vekova i vekova vodio je razvitku oblika života koji postoje na svakom stupnju merdevina stvaranja. Tako je postalo svako biće, od proste prazivotinje sve do najviše pojave.

Najviše biće na zemlji je čovek. Njegov je zadatak da izvrši spiritualizaciju zemlje, zadatak na kome rade sva živa bića, svako u okviru granica svog sopstvenog pojedinačnog stepena razvoja. *Isvako ljudsko biće koje se preobražava iz bića poistovećenog s telom u biće probuđeno u duhu, božansko biće - poistovećujući svoju svest s božanskim ja - ispunjava svoju dužnost.* Ono je oduhovilo delić zemlje. Unapredilo je za jedan korak spasenje zemlje. Onda ono može da saraduje kao pomagač u spašavanju drugih bića.

I sad znaš zašto stojiš ovde preda mnom. To je zato što *ja* zemlje, koje je istovremeno naše sopstveno *ja*, *voli* zemlju i sva njena bića, privlači zemlju k sebi, u božansko jedinstvo, baš kao što mladoženja privlači sebi mladu. Ta težnja za jedinstvom, karakteristična za svaku ljubav, izražava se u svemu - uključujući i naša tela - *kao težina!*

Ta sila koju mi zovemo težina deluje u svakom prirodnom obliku, i kad gradimo moramo da računamo i radimo *sa* tom silom, ni kad protiv nje. Kad valjano povedemo o njoj računa, ona nam pomaže da dugo sačuvamo naše građevine. Kad bismo pokušali da gradimo protivno zakonima tih sila, sve naše zgrade bi se praktično za tren oka srušile.

Za tebe je dovoljno da razumeš da je u **piramidalnom obliku rezultanta sila najpovoljnija moguća za čuvanje građevina od prirodnih razaranja tokom mnogo hiljada godina.**

Piramide - naročito velika piramida - su građene prema raznim matematičkim i astronomskim zakonima da bi služile ljudima kao sat i kalendar. Naučićeš te zakone drugi put. Štaviše, činjenica da **kose strane** stoje pod uglom od **51 stepen u odnosu na svoju osnovu** omogućava piramidi da odbija sunčeve zrake daleko na more i daleko u pustinju. Tako naše piramide služe i kao **svetionici**. Svi zakoni na kojima se one zasnivaju, zajedno s istorijom onih koji su ih gradili, su upisani na keramičkim crepovima kojima su one pokrivenne. Kad sinovi ljudi jednog dana otkriju tajnu našeg pisma, moći će dugo da čitaju sa samih piramida znanja i podatke koje ti sad ja pružam: matematičke i astronomske zakone koje smo primenili, tajne piramida i sve naše naučno znanje. U najmračnijim dobima zemlje, međutim, i ta zapisana svedočanstva će se izgubiti, tako da će sinovi ljudi kasnije morati da otkrivaju svu istinu sami.

Ti moraš da naučiš zakon trodimenzionalnog sveta koji **se zasniva na zakonu duha i ne bi mogao da postoji bez njega.**

Prvi izvor sve istine i svih pojava je **večno biće - Bog**. Ali Bog je u neispoljenom stanju izvan vremena i prostora, i samo njegove manifestacije se pojavljuju kao projekcije u trodimenzionalnom svetu. Stoga, da bi se ti zakoni pravilno razumeli, moramo da počnemo od **Boga**. Da bismo pričali o **Bogu**, međutim, moramo uvek da se suočimo s činjenicom da **Bog** stoji iznad prepoznatljivog sveta. Iz tog razloga svako živo biće može da razume Boga do stepena do kog je samo u stanju da svesno doživi, ispolji i shvati Boga; to jest, do stepena do kog ono samo **može da bude Bog!** U svemu živi **Bog**, i sve živi **u Bogu**. Ipak, **Boga** u njegovom potpunom, savršenom biću može da razume samo onaj koji je i sam **postao Bog** - ili koji nikad nije ispao iz **Boga. Boga može da razume samo Bog!**

Činjenica da čak i najprimitivniji čovek ima predstavu o Bogu pokazuje da u njemu obitava božanska **svest**, iako veoma nejasna i na

najnižem nivou. S druge strane, postati svestan u Bogu, razumeti **Boga** potpuno, i biti **Bog** znači postati potpuno jedinstven sa sopstvenim božanskim **ja**, s **Bogom** koji unutra obitava. To je lako reći, ali veoma teško učiniti! Pošto je čovek ispao iz svoje božanske **svesti**, on može samo da zamišlja Boga u skladu sa svojom sopstvenom ličnom moći razumevanja. Kako on može da zna kako izgleda pravo, živo **božanstvo** u svojoj savršenosti kad njegova moć imaginacije odgovara samo nivou na kome je on lično, izdvojen kao što jeste od svog jedinstva, i ispao, kao što jeste, iz svoje božanstvenosti? Kako može konačno da razume beskonačno, smrtno besmrtno, privremeno večno?... Kako može jedno zamišljeno biće da razume, doživi i postane istovetno s večnim, istinskim **bićem** - Bogom?

A ipak, čovek mora da **ga** dosegne! Njegova večna čežnja, njegova neutaživa žudnja mu pomaže i tera ga napred u pravcu njegovog božanskog **ja**. Čovekov razum - najveći, ali najopasniji dar koji je dobio od Boga - podiže most preko naizgled neosvojive provalije između onog što je lično i smrtno i onog što je bezlično i večno. Kroz svoj razum čovek je podlegao iskušenju da ispadne iz božanskog jedinstva sa svojom sveću. Ali, upravo zbog toga, njegov razum mu pruža mogućnost **da povрати svoju svest u puno jedinstvo s božanstvom**. Pomoću razuma čovek je u stanju **da razume** istinu, a kad razume, on će tragati i nastaviti da traga i pokušava sve dok jednog dana ne uspe da neđe jedini put za ostvarenje svog **ja**.

Ostvarenje znači biti nešto. Jer dokle god mislimo o nečemu ili pričamo o tome, **mi nismo** to. Možemo da mislimo o mački, ili o lavu, ali to ne znači nikako da smo postigli ostvarenje, da smo **postali** mačka ili lav. Isto tako, možemo da mislimo o **nama** a da nismo naše božansko, stvaralačko **ja!** Misliti o nečemu znači biti osvojen od toga. Jer ako pošalješ jednu jedinu misao, ti - mislilac - si povezan samo mišljenjem s predmetom svoje misli. Ti si **povezana** s njim, a ne istovetna s njim. Ti još nisi ono što je u tvom razumu. Tvoj razum pripada tebi; to je čudesno oruđe, ogledalo u kome možeš da sve projektuješ i u kome možeš sve da prepoznaš, ali tvoj razum nisi ti! Razum je izvan tebe. Stoga ono što možeš da učiniš sa svojim razumom nisi ti sam, nije ostvarenje.

Kad čovek traga za **Bogom** izvan sebe, on često možda "misli" o **Bogu**, može da se "moli" **Bogu**, može da "voli" **Boga** celim svojim bićem, ali sve to ne znači da je postao istovetan s **Bogom**. Jer čovek ne može nikad da pronađe **Boga** tražeći ga izvan sebe!

Stvaralac u čoveku je čovekovo sopstveno **ja** čija je poslednja manifestacija, najdalja od njegovog sopstvenog središta, njegovo malo "ja", njegova sopstvena "ja-svest". Lično "ja" u njemu je slika Boga koja se ogleda u materiji - u telu. Tako, kad čovek teži da se vrati **Bogu** i ponovo uspostavi svoju istovetnost s njim, on mora da sledi *isti* put sa svojom svešču: ***on mora da izvlači svoju svest sve više i***

više iz svog sopstvenog malog ličnog "ja" - dublje i dublje u sebe - okrećući se svom sopstvenom istinskom ja, svom stvoritelju, sve dok svesno ne prepozna sebe u Njemu. Ali to ne znači da biće - osoba - prepozna sebe u tom stanju. Kao zamišljeno biće, ono nema pravo postojanje i ne

može stvarno da postigne samospoznaju. Naprotiv, ***stvoritelj se prepoznaje u stvorenom, u osobi.*** To je ***jedina mogućnost*** da se nadvlada stanje odvojenosti i vraćanje svesti u stanje jedinstva: pojedinac prestaje da misli o sebi i umesto toga postaje on sam, prepoznaje sebe. U tom stanju, prepoznavalac, prepoznato i prepoznavanje su jedno isto. Ja - stvoritelj - prepoznajem svoje ja u sebi!

Čovek može da doživi **Boga** samo na ovaj način. To je ***uskrnuće!*** U tom stanju on prepoznaje da ga je njegovo sopstvenojta stvorilo i da ga stalno stvara, dakle da je njegovo sopstveno **ja** njegov stvoritelj. On isto tako shvata da je ***jedno jedino ja tvorac celokupne vasione!*** Kao rezultat ove božanske samospoznaje on istovremeno doživljava stvaralačku kosmičku sve-svest. U isto vreme kad postiže **samo-spoznaju**, on postiže **spoznaju svega, sveznanje!**

Ovo božansko stanje koje ***stvoritelj sam prepoznaje*** može takode da se doživi simbolično brojevima:

Bog u svom stanju mirovanja u samom sebi je 1 u 3i3u 1.1 i 3 su još uvek neraskidivo jedinstvo.

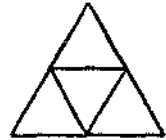
U oblasti geometrije, oblik jednostraničnog trougla je simbolična slika Boga u kojoj su prepoznavalac, prepoznati i prepoznavanje jedno te isto: ***1 u 3 i 3 u 1.***

Svaki oblik je ispoljavanje sile koja ga je sagradila. Tako je svaki oblik slika stvaralačke sile koja ga gradi i prebiva u njemu. Božanstvo u svom praiskonskom stanju ***mirovanja u sebi*** se uvek ispoljava u obliku trougla. Trougao predstavlja savršenu harmoniju i savršenu ravnotežu pošto sva tri njegova ugla leže na tačno istom odstojanju jedan od drugog. S druge strane, kad vid **Boga** na koji mislimo kao o onom koji "miruje u sebi" izađe iz trodimenzionalnog stanja, izvan

vremena i prostora i uđe u tri dimenzije, on postaje *stvaralački* vid Boga i uvek se ispoljava u broju **4**. Dok brojevi 1 i 3 obrazuju jedinstvo u *božanstvu*, oni ostaju **3** u **1** i **1** u **3**. Ali kad izrone iz božanskog stanja jedinstva, *oni se odvajaju*, i iz **1** u **3** izranja **1** i **3**, i to čini **4**. Jednakostranični trougao sadrži, skrivene u sebi, **4** manja jednakostranična trougla.

Ovaj zakon takode sadrži tajnu ključnog broja trodimenzionalnog sveta: broja **7**.

Sad, pokušaj da zamisliš kako prva energija ispoljavanja izvire iz nedimenzionalnog stanja i pojavljuje se u tri dimenzije. Zatvori oči i ja ću projektovati tu istinu u tvoju svest."

Radim šta mi Ptahhotep kaže, zatvaram oči i usmeravam svoju pažnju na unutra. Iznenada vidim jednu *tačku* i čujem Ptahhotepov glas:

"Da bi se neka sila pojavila iz nedimenzionalnog stanja i ispoljila se, potrebna joj je *polazna tačka*. Tačka je nedimenzionalna, još nije izronila iz jedinstva, ali je neophodna za ispoljenje. Jer tačka se sastoji samo iz jednog faktora, ona nosi u sebi broj jedinstva, broj **1**.

Kad sila čije je prvo ispoljavanje bila tačka izroni iz nedimenzionalnog stanja i deluje tokom izvesnog vremenskog perioda, tačka se kreće i obrazuje *liniju*."

Unutrašnjim okom vidim kako tačka postepeno postaje linija i čujem Ptahhotepov glas.

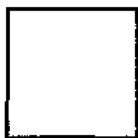
"Rada se prva dimenzija - dužina. U svojoj suštini, linija je beskrajna i tako, kao prvo ispoljenje, takođe predstavlja i broj **1**. Ali u svetu ispoljavanja, svetu gde sve uvek ima početak i kraj, linija uvek mora da uključuje tri faktora, polaznu tačku, krajnju tačku i prostor koji se prostire između njih dve. Tako linija predstavlja broj **3**, ključni broj za 1-dimenzionalni svet.

Sad, mora da si zapazila da ne postoji mogućnost ispoljavanja ili nalaženja broja **2** u *jedinstvu*. U stvari, posle prvog ispoljenja tačke, koja predstavlja samo **1** jedini faktor, odmah smo skočili na tri faktora -*bez broja 2*. Kad se jedan tačka kreće, bez obzira kako malo, da bi obrazovala čak i najtananiju, najkraću liniju, mi već imamo posla s **3** faktora, a ne **2**. Linija u *beskraju*, naravno, predstavlja broj **1**; ali kad ima *početak* i *kraj*, ona automatski predstavlja broj **3**.

Da bi se pojavio broj **2**, mora da postoji *cepanje jedinstva*. Broj **2** može da se rodi samo kad se dve celine postave jedna kraj druge. Ali

s obzirom da ništa nema nikakvo pravo postojanje izvan jedinstva, ***jedinstvo mora da projektuje neki odraz izvan sebe***. Tako se pojavljuje **fizija**, odvajanje, koje znači smrt jedinstva. Zato je reč "sumnja" - koja predstavlja neku vrstu cepanja u nečijem umu i duši - tako blisko povezana s rečju za 2. To je istina u svakom jeziku.

Hajde da sad posmatramo kako se druga dimenzija pojavljuje iz prve. Linija se sastoji iz niza tačaka. Pretpostavljajući da je stvaralačka energija aktivna u svakoj od tih tačaka s istom silom i u istom vremenskom periodu, svaka od tih tačaka se kreće izvan sebe u drugu dimenziju; svaka od njih postaje linija, i iz celine tih linija stvara se ravan: jednakostraničan četvorougao.

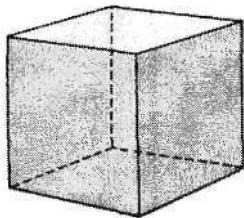

Rađa se druga dimenzija - širina.

Četvorougao je **četiri** u **jednom** i **jedno** u **četiri** i tako se sastoji iz pet faktora: četiri *ispoljene* linije: polazne linije, završne linije, desne i leve bočne linije i petog faktora: neispoljenog polja okruženog tim linijama. I tako je ključni broj dvodimenzionainog sveta **broj pet**.

Ali stvaralačke sile nastavljaju da deluju. Ravan se takođe sastoji iz tačaka, i ako ista sila deluje na spolja iz svake od tih tačaka u istom pravcu i tokom istog vremenskog perioda, sve te tačke ulaze u treću dimenziju, i iz ravni se rađa **kocka**.

Rada se treća dimenzija - visina.

Kocka je **šest** u **jednom** i **jedan** u **šest** i sastoji se od sedam faktora: **šest ispoljenih graničnih ravni i sedmog, neispoljenog faktora, njenog kubičnog sadržaja**. **Ključni broj trodimenzionalnog sveta je broj sedam**.

Kao što vidiš, osnovni oblik materije je kocka. Razni kristali se grade u saglasnosti s ovim zakonom, i u njima možeš naći ili samu formu kocke - kao što je slučaj sa solju, na primer - ili osnovne elemente kocke u raznim vidovima i varijacijama. Ako sad ispitamo karakteristike kocke, takođe ćeš razumeti zakone varijanti.

Počinjući od jedne od ugaonih tačaka kocke, pokušaj da nađeš ravan u kojoj se sadrže sve tri dimenzije kocke. Ako samo presečeš ravno kroz nju, dobijaš ravan koja sadrži samo dve dimenzije kocke. Da bismo našli ravan koja sadrži sve tri, moramo da počnemo u jed-

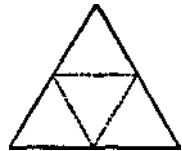
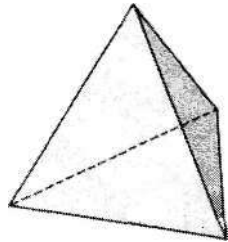
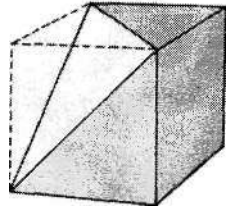
nom uglu i napravimo presek koso do suprotnih ugaonih tačaka. Tako se odseca jedan ugaio kocke.

Ako nastavimo na isti način, odsecamo sva četiri ugla kocke i ono što ostaje je jedan veoma različit oblik: **tetraedar**, čije strane su omeđene s četiri ravnostrana trougla.

Dakle, sad vidiš da je u kocki skriven jedan oblik s potpuno različitim zakonima, jer taj oblik se sastoji ne od kvadrata, već od četiri trougla. Kad bismo oborili ta četiri trougla u jednu ravan, oni bi obrazovali jedan jedini jednakostranični trougao, simboličnu reprezentaciju **Boga**.

Baš kao i jedankostranični trougao koji sačinjava njegov ogrtač, tetraedar je samo otelovljenje harmonije i ravnoteže. Pošto je svaka od njegovih ugaonih tačaka podjednako udaljena jedan od druge, u tetraedru ne postoji napetost ili pritisak, već pre jedno stanje mirovanja u ravnoteži. Pomoću kontrasta, ugaone tačke kocke, baš kao i kvadrata, leže na različitim rastojanjima jedna od druge, a to znači da i u kvadratu i u kocki postoji stanje večitog naprezanja. Materija u našem trodimenzionalnom svetu je sačinjena u obliku kocke, ali ona u sebi sadrži skrivenu formu tetraedra koja se zasniva na božanskoj ravnoteži. Materija ne može da postoji bez božanske sadržine.

Ceo trodimenzionalni svet je sagrađen na istom ovom zakonu, sasvim svejedno da li se oblik o kome se radi smatra neživom materijom ili živim bićem. Bilo da je dati oblik biljka, životinja ili čovek, telo svakog od njih je podložno zakonima trodimenzionalnog sveta. Međutim, skriveno i nevidljivo u tom telu je više, božansko ja - život - večno **biće!** Samo čovek je u stanju da ispolji svoje više ja - to jest **Boga** - preko svojih misli, reči i dela, kad poistoveti svoju svest ne sa svojim telom, nego sa njegovim duhovnim sadržajem, sa svojim ja. Dokle god se neka osoba poistovećuje samo sa svojim telom, ona je kao **kocka** u tome što otkriva samo karakteristike materije, sabijajući božanski stvaralački princip u pritajeno, neispoljeno stanje. Niko i

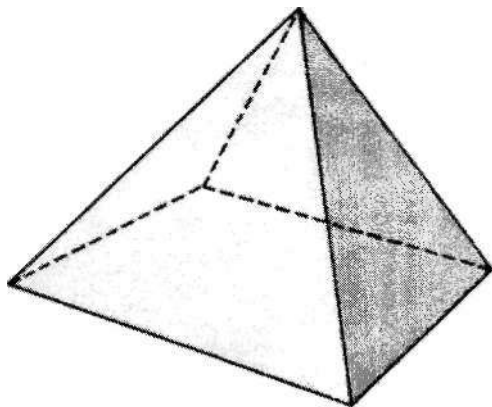

ne sumnja da tetraedar - božansko ja - tako različito od spoljnog oblika kocke, prebiva unutra!

S druge strane, osoba koja koristi svoje telo, svoje misli, reči i dela samo da bi **ispoljavala** božanski stvaralački princip, ostavljajući karakteristike svog fizičkog postojanja - svoju osobu - u neispoljenom stanju - takva osoba, da nastavim da upotrebljavam istu slikovitost u govoru, je kao isečena **kocka** čiji su uglovi i unutrašnji sadržaj okrenuti na spolja tako da unutrašnji trouglovi - jednakostranični trouglovi božanskog tetraedra - postaju vidljivi.

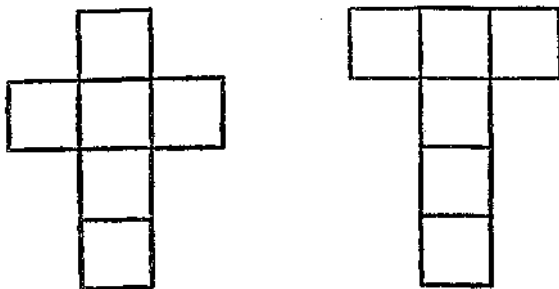
Takva osoba koristi materijalni, kockasti oblik samo kao sigurnu bazu u trodimenzionalnom svetu, dozvoljavajući da njena težina počiva na toj bazi.

A oblik isečene kocke izvrnute na spolja je **piramida**. **Tako vidimo da je piramida simbolična forma Bogočoveka**, koji otkriva svoju božansku, nesebičnu prirodu i potpuno ispoljava **Boga** na zemlji. Spasenje zemlje, oduhovljenje materije je završeno u osobi **Bogočoveka**. **Božansko ja** - stvoritelj - je postavljeno u potpunom veličanstvu na svoj presto i vlada nad materijom, nad telom.

Putem kontrasta, simbolična predstava materijalističkog čoveka koji koristi svoj razum u službi svog materijalnog bivstvovanja je **krst** - ili "T" - načinjen od četiri kvadrata koja sačinjavaju površinu kocke. Na tom krstu, ili na tom "T", tajno, unutrašnje, božansko **ja** je razapeto.

Oblik piramida: Satana

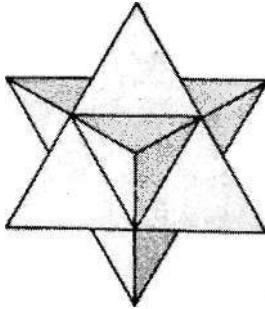

U takvim osobama božanstvu je oteta njegova moć. Ono ne može da se ispolji i podložno je zakonima materijalnog sveta. Ono je razapeto na dvema velikim gredama trodimenzionalnog sveta - vremenu i prostoru - i umire na tom krstu materije. Njegova smrt, međutim, nije konačna! Čak i u svesti koja je potonula do najnižeg nivoa božansko stvaralačko**ja** ponekad doživljava uskrsnuće i spašava ljudsko biće koje pati. Materijalistički čovek, u svom neznanju, preko razapinjanja sopstvenog višeg **ja - Boga** u sebi - stvara sebi neprestana mučenja i patnje; on postaje kriminalac koji je takođe raspeta pored onog božanskog. Bolovi ga bude; njegova svest je oživljena, i s uskrsnućem njegovog božanskog **ja**, on doživljava sopstveno **spasenje** zato što **prepoznaje** sebe u **njemu!**

Pripadnici božanske rase koji su pobešli u udaljene kutke zemlje nosili su te simbole sa sobom gde god da su išli, objavljujući čovečanstvu tajnu, skrivenu istinu u njima. U svakom delu zemlje ljudi će naći te simbole u kamenu, metalu ili pečenoj glini, u raznim veličinama, velike ili male. Većina ljudi će verovati da oni predstavljaju osobu koja je razapeta, a samo nekolicina će prepoznati da ta predstava simbolizuje božanski stvaralački princip razapet na dve grede vremena i prostora.

Piramide će i dalje stajati hiljadama godina, objavljujući čovečanstvu najuzvišenije istine koje su u njim ugrađene. Ljudi koji imaju oči i uši će otkriti i prepoznati ta osnovna načela istine, mada možda neće biti u staju da pojme sve matematičke i astronomske zakone piramida, i nekolicina visoko razvijenih osoba će čak moći da dosegne objavljenu istinu. S druge strane, za primitivne umove piramida će uvek biti zagonetka - baš kao i Sfinga - sve dok ne dostignu nivo kad će biti u stanju da reše svoju sopstvenu zagonetku.

Ali, hajde da se sad vratimo razmatranju kocke! Pre nekoliko minuta počela si s jedne strane kocke i presekla je tako daje jedna ravan sadržavala sve tri dimenzije. Na taj način odsecaš jedan ugao kocke; potom još tri ugla. Ali, počinjući s drugih ugaonih tačaka kocke mogla bi da učiniš još četiri preseka i otkrila bi da kocka ne sadrži samo jedan tetraedar, nego dva, jedan u drugom, svaki tačni odraz onog drugog. Ta dva tetraedra predstavljaju krajnji unutrašnji zakon prepoznatljivog sveta: neraskidiv odnos između dve komplementarne polovine - pozitivne i negativne - koji, sadržavajući samog sebe jedan u drugom, obrazuju savršenu ravnotežu i borave, kao stvaralački duh, na desnoj ruci i levoj ruci božanstva. U stvaranju oni vladaju kao dva suprotna zakona: zakon duha i zakon materije.

Duh je život, materija je otpornost. Zakon duha je isijavanje, davanje, nesebičnost. Zakon materije je usisavanje, hlađenje, paraliza.

Postoji samo jedno jedino biće koje je u stanju svesno da kombinuje ta dva zakona: čovek. On je veza koja spaja svet duha i svet materije. On je u stanju da živi u jedno isto vreme po zakonima oba sveta. Njegove misli, reči i dela mogu da budu čin davanja, zračenja nesebičnosti i sveobuhvatne ljubavi. S druge strane, njegovo telo pripada materijalnom svetu i živi po zakonima materije. ***Na pravom mestu i upravo vreme, svaki zakon je božanski, ali suprotno je satansko.***

Bez otpornosti materije stvaranje bi bilo nemoguće, U neispoljenom ***božanstvu*** sve stvaralačke sile i dalje miruju u jedinstvu, u potpunij opuštenosti i ravnoteži, ***predstavljajući samo potencijal, samo mogućnosti moći.*** Stvaranje počinje kad se jedna sila izdvoji iz jedinstva i postavi se na suprotnoj strani od tvorca kao **otpornost.** To je

"prvorodeni sin" Boga, duh otpora koji *otac* šalje da deluje vekovima i vekovima kao negativan i suprotni pol od njega samog, da nosi frekvencije stvaranja, i odupirući im se da omogući da se dogodi stvaranje. Ovaj duh otpora je suprotni pol manifestujućem aspektu Boga. Pomoću svojih centripetalnih, hladećih i zgušnjavajućih karakteristika on je uzrok stvaranja materije.

Uzmimo na primer kamen. Moć koja ga čini kamenom i drži ga u jednom komadu je upravo onaj isti zakon otpornosti koji teži da ohladi, očvrsne i održi sve u jednom komadu. Dokle god se ovaj zakon manifestuje u materiji i *kao* materija, zakon deluje umesto nje i shodno tome na božanski način. Ali inertna materija postaje živa materija kad se božanski *duh, ja*, zaodene u materiju i postane telo. To ja, *život*, prodire u inertnu materiju, i iz zakona materije javlja se živi duh: reflektovana slika koja je mogla da postane duh samo zahvaljujući činjenici da je *Bog*, kao *ja* živih bića, udahnuo svoj sopstveni život u materiju, je *satana*. *Tako možeš da vidiš daje satana zakon materije oživljen kroz božanski duh.* Satana se nalazi mrtav u materiji, *kao njen zakon*, sve dok ga sopstvenim životom božanski duh ne oživi.

Kad god se čovečija svest poistoveti sa zakonima materije tako da mišljenje, reči i dela, umesto da služe božanskom zakonu, služe zakonu materije, *čovek oživljava satanu*, čovek sam postaje satanski. Bez čoveka satana ne može da postoji; jer bez *ja* u čoveku satana je samo nesvesna sila, neophodni prirodni zakon materije.

Satana može da oživi samo u svesti osobe koja ispoljava zakon materije, zakon telesnog, u svom duhu; koja poistovećuje svoju svest sa svojom osobom, sa svojom nižom prirodom, sa porivima i nagonima koji obitavaju u njegovom telu, s nagonom za samoodržanjem i produženjem vrste. Takva osoba ispoljava centripetalnu, zgušnjavajuću silu materije kao *duhovne osobine* kao što su *pohlepa, zavist, taština, nemilosrdnost i sebičnost.* Nijedno živo biće nikad nije srelo satanu *samog po sebi*, jer *bez čoveka satana uopšte ne postoji.* Bez čoveka satana je samo zakon materije. Možemo da sretnemo živog satanu samo u ljudskom biću; samo u ljudskom licu možemo da prepoznamo satanu kao *izraz* tog lica.

Kad se posle smrti tela takve osobe *ja* izdvoji, satana ostaje u lešu kao zakon materije. On je postao satana kroz oživljujuću moć tog *ja u svesti.* Ali svest osobe koja se poistovetila sa zakonima materije i tako i sama postala satanska *umire sa satanom i postaje nesvesna po-*

sle smrti. Satana je uvlači, svog roba, u nepokretnu materiju, u tamu, u gubitak svesti, u sebe.

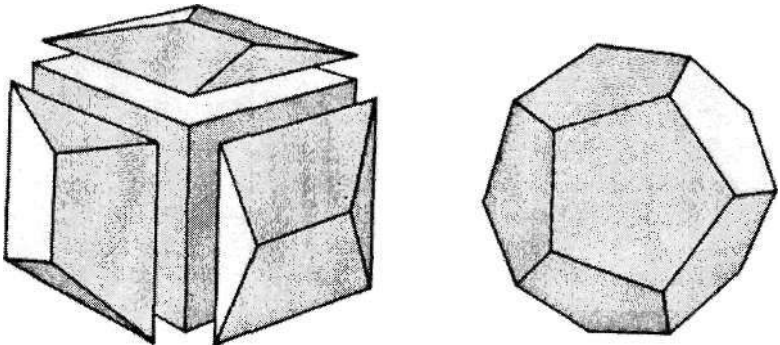
S druge strane, svest osobe koja se poistovetila sa zakonima božanskog duha i služila tom zakonu ostaje budna i živa i pošto se telo odstrani; oslobođena svojih okova, slobodna od izolacije materije, ona se utapa u večnu **svetlost**, u **Boga**.

Dva tetraedra koja se sadrže jedan u drugom predstavljaju dva pola stvaranja u potpunoj ravnoteži. Sve stvaranje - svet nemira i kretanja - zasniva se na toj božanskoj ravnoteži. To je unutrašnji zakon koji deluje kroz sve oblike i stoga i u kristalizaciji materije. Kako si i sama mogla da vidiš, praiskonski oblik materije, kocka, je sagrađena oko božanskog tetraedra. Trouglovi koji čine lica tetraedra su istovetni s ravnima koje spajaju ugaone tačke kocke. Čovek takođe, u svom unutrašnjem biću, ima jednu ravan kontakta s božanskim ja. I zato on može da nađe svoje sopstveno biće samo u sebi, nikad usmeravajući pažnju prema spoljnom svetu.

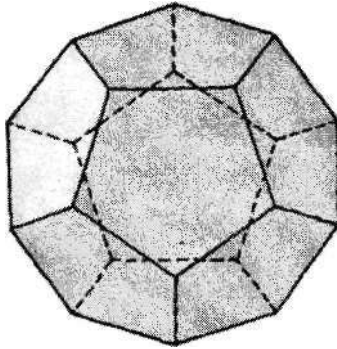
Kad čovek usmeri svoju pažnju prema spoljnjem svetu, on biva uteran, u skladu s božanskim zakonom, u sve više i više duhovnih zatvora, sve dok posle mnogo jada i mučenja ne nađe **božanstvo**.

Ali, hajde da sad ispitamo različite vrste formi kristala koji se zasnivaju na obliku kocke.

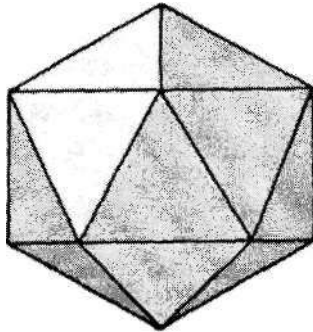
Uzmimo šest geometrijskih oblika koji imaju oblik kućnog krova i osnovnu površinu tačno jednaku licu kocke, onda postavimo tih šest oblika na lica te kocke na takav način da se njihove različite ivice graniče jedna s drugom.

Oblik piramida: Satana

Na taj način obrazuješ geometrijsko telo koje mi zovemo **petougani dodekaedar** koji se sastoji od **dvanaest jednakostraničnih petougla**. Petougani dodekaedar otkriva dalje zakone dugog puta svesti. Ali mi sad želimo da pogledamo zaključak koji se otkriva u poslednjoj kristalnoj formi u ovom nizu: **ikosaedru** sastavljenom od **dvadeset jednakostraničnih trouglova**.

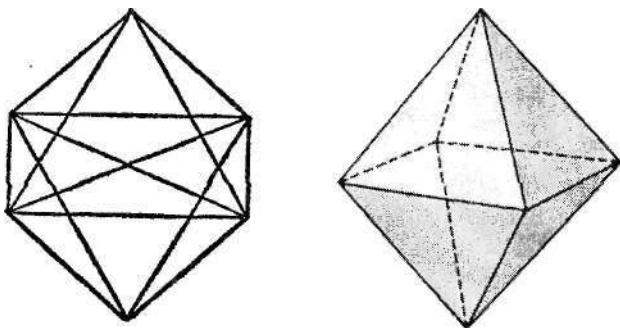

Tako polazeći od tetraedra možemo da razvijemo ukupno **četiri** pravilna kristalna oblika s jednakim površinama: tetraedar, kocku, petougani dodekaedar i ikosaedar.

Moguće je obrazovati pravilne kristalne oblike samo od trouglova, četvorougla i petougla: od trouglova tetraedar, oktaedar i

ikosaedar; od kvadrata jedino kocku; od petougla samo petougaoni dodekaedar.

Izuzev oktaedra ti si već upoznata sa svim tim geometrijskim telima. Možeš da konstruišeš oktaedar crtajući tri podjednako dugačke linije, pojednu u svakoj od tri dimenzije - dužini, širini i visini - pod uglom od 45 stepeni na taj način da je sredina te tri linije istovetna. Kad spojiš krajnje tačke te tri linije, obrazuješ osam troglova koj čine oktaedron. Tako vidiš da se **oktaedron** sastoji iz dve piramide spojene osnovama, od kojih jedna stoji normalno, a druga naopako.

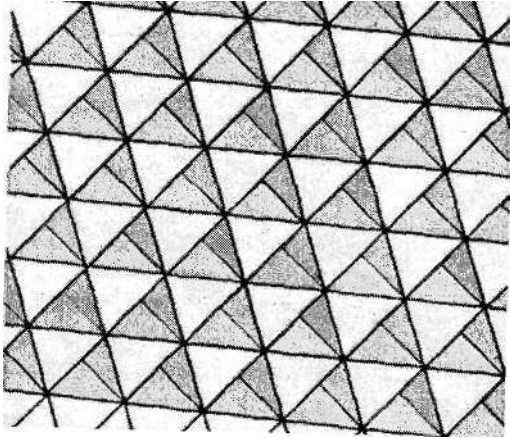

A sad dobro obrati pažnju. Ako presečemo oktaedron ravnima na jednakim rastojanjima jednu od druge i provučemo ih u sve tri dimenzije, stvaramo bezbrojne male oktaedrone. Ali ti oktaedroni **ne ispunjavaju prostor u velikom oktaedronu. Naprotiv, prostori između malih oktaedrona stvaraju male tetraedrone upravo kao što si zapazila u prostoru unutar kocke.** Možeš da поделиš prostor na bezbrojne veće ili manje oktaedrone, a mali tetraedroni između će uvek biti tu. Tako možeš da vidiš da se u svakoj od njegovih tačaka trodimenzionalni prostor zasniva na božanskom tetraedronu koji predstavlja savršenu harmoniju i savršenu ravnotežu.

Na upravo isti takav način sve vidljivo stvaranje oslanja se u svakoj od njegovih tačaka na **božanstvu** koje stoji iznad svih ispoljavanja, počivajući neispoljeno u sebi samom. **Bog je svuda prisutan!**

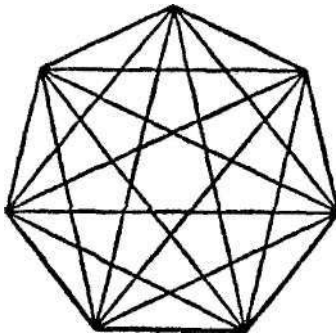
Ali hajde da se sad vratimo na različita geometrijska tela koja su sadržana jedan unutar drugog ili se nalaze jedan iznad drugog: tet-

Oblik piramida: Satana

raedar, kocku, petougaoni dodekaedar i ikosaedar. Evo još nekih zakona koji se otkrivaju njihovim odnosima.

Ako uzmemo polu broja lica svakog od geometrijskih tela o kojima smo govorili - tetraedra, kocke, petougaonog dodekaedra i ikosaedra, dobijamo brojeve 2, 3, 6 i 10. Ako pomnožimo te brojeve, dobijamo broj 360, broj stepeni u krugu. A ako saberemo te brojeve, dobijamo 21, broj mogućih veza između sedam faktora ključnog broja trodimenzionalnog sveta, broja 7!"

Ptahhotep prestaje da govori, a ja stojim pred njim nemo i sa strahopoštovanjem.

Sad možeš da ideš, dete moje," kaže Ptahhotep, "dosta ti je za danas. Sledeći put govorićemo o četiri strane piramide. One sadrže dalje istine. Ako hoćeš da postignes potpunu samospoznaju, one su ti veoma važne."

Klanjam se i odlazim.

4. I vidjeh, i gle, silan vjetar dolažaše od sjevera, i velik oblak i oganj koji se razgorijevaše, i oko njega svjetlost, a ispred ognja kao jaka svjetlost;

5. Ispred njega još kao četiri životinje, koje na oči bijahu nalik na čovjeka;

6.I u svake bijahu četiri lica, i četiri krila u svake;

10.I lice bijaše u sve četiri lice čovječije i lice lavovo s desne strane, a s lijeve strane lice volujsko i lice orlovo u sve četiri.

12.I svaka iđaše pravo naprema se; iđahu kuda duh iđaše, i ne okretahu se idući.

14.I životinje trčahu i vraćahu se kao munja.

15.I kad gledah životinje, gle, točak jedan bijaše na zemlji uza svaku životinju prema četiri lica njihova.

16. Obličjem i napravom bijahu točkovi kao boje hrisolitove, i sva četiri bijahu jednaka, i obličjem i napravom bijahu kao da je jedan točak u drugom.

17. Kad iđahu, iđahu sva četiri svaki na svoju stranu, i idući ne skretahu.

18.I naplaci im bijahu visoki strahota; i bijahu naplaci puni očiju uokolo u sva četiri.

20. Kuda duh iđaše, onamo iđahu, i podizahu se točkovi prema njima, jer duh životinjski bješe u točkovima.

22. A nad glavama životinjama bijaše kao nebo, po viđenju kao kristal, strašno, razastrto ozgo nad glavama njihovijem.

26.I ozgo na onom nebu što im bijaše nad glavama, bijaše kao prijesto, po viđenju kao kamen safir, i na prijestolu bijaše po obličju kao čovjek.

27.I vidjeh kao jaku svjetlost, i u njoj unutra kao oganj naokolo, od bedara gore, a od bedara dolje vidjeh kao oganj i svjetlost oko njega.

28. Kao duga u oblaku kad je kiša, taka na oči bijaše svjetlost unaokolo. To bijaše viđenje slave Božije na očima; i kad vidjeh, padoh na lice svoje, i čuh glas nekoga koji govoraše. *

Jezekilj, I

ČETIRI LICA BOGA

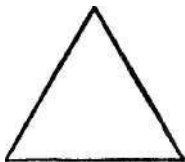
Ponovo stojim pred Ptahhotepom.

"Dete moje," počinje on, "danas ćeš naučiti šta su četiri lica Boga. Mnogo, mnogo će ti pomoći da ih prepoznaš u *sebi*. Četiri lica Boga su u svemu što je stvoreno. Sve stvoreno - *uključujući i tebe samog* - sagrađeno je na njegova četiri lica.

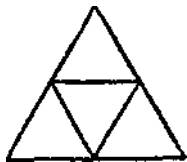
"Život u vidljivom svetu, počevši s gigantskim suncima sistema svetova pa se spuštajući sve do najsitnije praživotinje, samo je kruženje *oko* četiri lica i *u* četiri lica Boga.

Ti znaš zašto mi uvek predstavljamo božanstvo u njegovom praiskonskom *stanju počivanja u sebi* kao jednakostranični trougao.

Bog u njegova tri vida *je jedan u tri i tri u jednom*. Ali to stanje - baš kao i jednakostranični trougao - nosi u sebi mogućnost *broja četiri*. Kad se tri vida osnovnog broja *jedan* razdvoje - "*jedan u tri*" postaje "*jedan i tri*". Na taj način rođen je broj *četiri*.

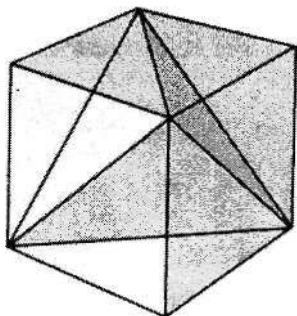

Baci pogled na jednakostranični trougao: u njemu vidiš samo jednu *celinu* koja ima tri strane, tri vida. Ali on sadrži, skriven i neispoljen, broj *četiri*, jer jednakostranični trougao može da se podeli u četiri manja jednakostranična trougla.

Kad trougao izađe iz neispoljenog u ispoljeno stanje *u trodimenzionalnom svetu*, obrazuje se tetraedar.

Kao što si već videla, prvi praiskonski oblik materijalnog ispoljavanja - kocka - sadrži u sebi tetraedar skriven i neispoljen.

Četiri trougla koja sačinjavaju lica tetraedra su površine veze između božanskog i materijalnog, pošto su istovetne s unutrašnjim površinama odsečenih uglova kocke.

Kad okrenemo trouglove tetraedrona *na spolja* uz pomoć uglova kocke, tako manifestujući trouglove tetraedrona, proizvodimo četverostrani oblik piramide čije su četiri strane, u jedno isto vreme, *četiri trougla tetraedrona okrenuto na spolja* i odsečeni uglovi kocke okrenuti na spolja.

Četiri strane piramide simbolizuju četiri lica Boga, od kojih svaki sam po sebi ispoljava tri vida prvog izvora, božanstvo *u miru u sebi* koje stoji iznad svega stvorenog. Piramida otkriva živu stvarnost, živi zakon, u kome se **Bog** uvek i apsolutno ispoljava u materijalnom svetu, i zato što je tako on naseljava sve što je stvoreno.

Iz svake tačke vasiona **Bog** se ispoljava četverostruko. U svaki od četiri pravca zemlje i neba on zrači s različitim uticajem. I pošto se ti tokovi sile, koji počinju u jednoj tački a ipak su veoma različiti, svi rađaju iz rajskog jedinstva, možemo o njima da govorimo slikovito kao o četiri velike reke koje izviru u centru raja, gde su ukorenjeni drvo života i drvo poznavanja dobra i zla, i koje ističu u spoljni svet u četiri razlilčita pravca.

Otkrićeš to četverostruko ispoljavanje u svemu što je stvoreno, najuočljivije u četiri karakteristike velikih strujanja vazduha, vetrovima. Čak i najgluplja osoba zna da vetrovi koji dolaze iz četiri ratličita pravca imaju potpuno različite efekte.

Severni vetar je suv, hladan, s umirujućim i parališućim uticajem. U mnogim delovima sveta on čak vodu čini tvrdom kao kamen.

Južni vetar uvek donosi vrelinu i ima dejstvo da budi i okrepljuje. Istočni vetar je hladan, osvežavajući.

Zapadni vetar donosi toplinu i vlagu - u mnogim mestima kišu. On deluje tako da zamara i uspavljuje.

To je nešto što si već znala, jer svako dete primećuje različite uticaje četiri glavna vetra. Ali, da li si ikad razmišljala o tome kako je to moguće? Da li si se ikad pitala kako se dešava da strujanja vetra mogu da počnu od jedne iste tačke na površini zemlje i da imaju različita dejstva u zavisnosti od *pravca* u kom duvaju? Ako, se na primer, neki vetar diže upravo ovde gde smo, gde osećamo da je vazduh tako prijatan i blago topao, i ako on duva na jug, on očigledno dolazi sa severa za ljude koji žive u zemljama južno od nas. On im donosi hladno vreme i ima umirujući efekat na sva živa bića. Ali kad vetar krene odavde gde smo i duva ka severu, to je *južni* vetar za ljude koji žive severno od nas. On im donosi toplo vreme i deluje podsticajno na reproduktivne organe svih živih bića. Kako je moguće i za hladni i za topli vetar da potiču sa jedne te iste tačke na površini zemlje - umirujući i podsticajni vetar - donoseći vlagu i kišu ljudima na jednoj strani, a suvo vreme ljudima na drugoj? Sve to zavisi od *pravca* u kome vetar duva.

Vidiš, *to* je zakon koji mi zovemo *četiri lica Boga*.

Prvo lice - severno lice -je *vatreno* i ima okrepljujući uticaj. Zato južni vetar donosi *vrelinu* i podstiče živa bića da začnu novi život.

Drugo - zapadno lice -je *vazdušasto* i pro hladno. On sve čini *pokretnim*, zato je istočni vetar osvežavajući.

Treće lice Boga - njegovo istočno lice -je *puno isparenja*, vlažno i mlako. Ono donosi težinu, nepokretnost, toplotu, *vlagu* i taloženje, čineći sva živa bića pospanim. Njihova svest se povlači u njihova tela.

I na posletku četvrto lice -južno lice Boga -je hladno. Ono ima stežuće, zgrušavajuće, kristališuće, *materijalizujuće* dejstvo. Ono donosi hladnoću i smiruje nerve.

Prva i najvažnija manifestacija četiri lica *Boga* je *vatrena*, zato što dejstva drugih ispoljavanja - drugih lica - zavise od ovog. Vrsta vatre određuje da li vreme postaje vruće, toplo, pro hladno ili hladno. *Zato je vatreno lice Boga otac drugih*. Kao rezultat njegovog zračenja, pojavljuju se različita specifična stanja: toplo i suvo zajedno proizvode gasovito *vazdušasto* stanje; pro hladno i vlažno *vodeno*; dok *hladno* proizvodi teško, *zemaljsko stanje*.

Otkrićeš da taj zakon deluje svuda ovde na zemlji, u svakom drvetu, u svakoj biljci. Uzmi, na primer, ma koju kuću. Južna strana koja prima strujanja od severnog lica Boga je topla i biljke rastu najbolje na toj strani. Severna strana je hladna, istočna strana je suva a zapadna strana je uvek vlažna. Kad god stvaramo kišu u piramidi, talog pogađa sve zgrade sa zapada.

Taj četvorostruki vid se može naći ne samo u glavnim vetrovima, već u svemu što je stvoreno. Pogledaj drveće. Severna strana - izložena zračenju sa prohladnog, južnog lica Boga - je uvek pokrivena mahovinom. Jesi li se ikad pitala zašto ljudsko biće ima samo jedno lice, i to prema napred? U pravcu u kome nam je lice mi smo vatreni, dajemo, dok kad okrenemo leđa nečemu mi smo prema tome hladni. Naši udovi, takođe, su svi usmereni prema napred, i mi možemo da zračimo našu snagu volje samo u pravcu u kom nam je okrenuto lice. A zašto najbolje spavamo kad ležimo u pravcu sever -jug? Zašto sve životinje leže tako? Zašto su čak i ptičija gnezda i mravinjaci sagrađeni u pravcu sever -jug? Životinje nemaju razum da razumeju razloge zašto, ali osećaju uticaj umirujućih zračenja koja dolaze sa severa i oživljujućih strujanja sa juga. Oni instiktivno osećaju da je najbolje za cirkulaciju njihove sopstvene životne struje kad grade svoja gnezda u pravcu sever - jug i kad tako spavaju.

To je tajna onog zbog čega neka osoba koja traga za vezom sa Bogom i koja se moli treba da se okrene licem ka severu ili istoku, a nikad ka jugu ili zapadu. Na severu i istoku čovek nalazi podsticaj koji vodi njegovu svest ka poistovećenju s njegovim čulnim nagonima.

Dejstva božijeg četvorostrukog zračenja su uvek ista širom cele vasionne. Svaka tačka u vasioni - a to uključuje, naravno, i svaku tačku na licu zemlje - uvek prima tačno isto zračenje iz bilo kog datog pravca. ***Četiri lica Boga nikad ne mogu da se okrenu niti zamene. Ona uvek stoje nepromenljiva, postojana, okrenuta u svom prvobitnom pravcu.***

Gde god da su išli pripadnici božanske rase, podučavali su sinove ljudi toj dubokoj istini na razne načine u zavisnosti od osobina ljudi oko njih. Ovde gde ljudi razumeju geometrijske oblike i mogu da pojme istinu razumski, mi smo izrazili istinu o četiri lica Boga u obliku piramide. Ali ima i drugih rasa ljudi više sklonih da pojme božanske istine kao duhovna iskustva. Pripadnici naše rase koji su pobjegli u takve zemlje sagradili su **gigantske figure od kamena** da predstave

božanstvo u obliku ljudske figure koje sedi kao trougao i ima glavu s četiri lica, po jedno da gleda u svakom pravcu.

Obe predstave otkrivaju istu činjenicu: gde god božanski stvaralački princip ostavlja svoje bezvremeno bezprostorno stanje neispoljeno da bi izašlo u trodimenzionalni svet i postalo materija, on se ispoljava - **čak i dok zadržava svoja**

tri vida - u broju **četiri**. Oblik piramide pokazuje se jasno u tome što svaka od njene četiri strane, stojeći na kvadratnoj osnovi, obrazuje **trougao** koji predstavlja tri vida Boga. Tako piramida manifestuje **četiri** puta **tri**: broj dvanaest.

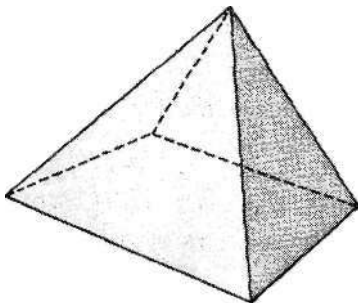
A to nam donosi još jednu istinu.

Kako možeš da vidiš iz simbolične predstave u obliku piramide, svako od četiri lica Boga sadrži tri božanska vida. To za posledicu ima **dvanaestostruko ispoljavanje** koje je prisutno u svakoj tački vasiona i deluje u svemu što postoji, počevši od pojedinih bića koja žive na planeti i idući preko planeta do sunaca i sistema sunaca, širom vasiona, upravo kao mali krugovi u većem i veći krugovi u još većim, i tako dalje u beskonačnost. Dakle, ako razumeš jedan od tih krugova, razumećeš unutrašnju strukturu celokupne vasiona i svakog pojedinog bića u njoj; **jer celokupna vasiona se zasniva na tom dvanaestostrukom ispoljavanju Boga**.

Ali pre no što nastavimo, moraš da shvatiš da je **sve što mi, ljudska bića, možemo da primetimo našim organima čula s naše lične tačke gledišta - to jest, sa spoljne strane - tačno suprotno od onog što postoji u božanskom stanju bivstva**. Sve što možeš da vidiš kad gledaš u njega spolja - bilo odozgo bilo odozdo, sprema ili otpozadi, s desna ili leva - pretvara se u svoju tačnu suprotnost čim prestaneš da **gledaš u njega** i počneš da **budeš to**. Kad **gledaš** u nešto, ti si u **dvojnomo odnosu** prema tome. Ti, posmatrač, i ono što vidiš ste dva različita pola. Ali kad **jesi** nešto, ti si u **monističkom stanju, u božanskom jedinstvu**.

Da ti pokažem na jednom primeru, hajde da uzmemo jedno slovo, recimo slovo "E". U kom pravcu ide to slovo?"

"Ono ide s leva na desno, Oče," odgovaram ja.

"Dobro," kaže Ptahhotep, "sad, kad ja nacrtam isto to slovo na tvojim grudima tako da si *ti to slovo*, ti si u stanju jedinstva s njim, u slanju bivstva s njim. U kom pravcu ono sad ide?"

"S desna na levo, Oče," odgovaram ja.

"Da, upravo suprotno. Dođi sad sa mnom i pokazaću ti još nešto." Ptahhotep me vodi pod dve velike kružne ploče koje vise sa plafona i služe kao lampe. One obe imaju istih dvanaest slika, ali one teku u suprotnom redosledu i gledaju u suprotnom smeru. Na prvoj ploči sve slike imaju glave prema centru, dok su na drugoj sve prema obodu. I niz s desna na levo na jednoj je upravo suprotan od niza druge.

Ptahhotep me vodi do prvog kruga i pita: "Kad vidiš slike u krugu s pravom stranom naviše?"

"Uvek, s bilo koje tačke sa strane, Oče."

Onda me Ptahhotep vodi do sledećeg kruga i pita: "Kako vidiš ove slike?"

"Sve one imaju glave naniže, tačno suprotno od slika u drugom krugu, i sve one su u suprotnom redosledu," kažem ja.

"Sad pokušaj da nađeš tačku s koje možeš da vidiš sve te slike s pravom stranom naviše i s pravim redosledom."

Gledam u figure i pošto *želim* da ih vidim kako treba - s glavom naviše - nehotice stupam do tačke koja je tačno *ispod*, i shodno tome tačno *u centru* diska... i iznenada sve figure kao da menjaju položaje! Sad sve stoje s pravom stranom naviše i u ispravnom redosledu. Okrećem se oko sebe polako, nastavljajući da stojim u centru... Svaka svakcijata figura je s pravom stranom naviše. Ali kad se pomerim makar i jedan korak na stranu, one su ponovo u pogrešnom smeru! Zakoračujem natrag u centar. Svesno i duboko potresena, doživljavam *stanje bivstva*... Shvatam šta to znači... uzbuđenje zbog otkrića me skoro ošamućuje.

Videći kako sam uzbuđena i dirnuta, Ptahhotep se smeši. "Da li sad razumeš," pita on, "zašto je lično uvek upravo suprotno *od božanskog*? Da li razumeš zašto ljudsko pismo ide s leva na desno dok *božansko ide s desna na levo*?"

"Da, Oče moje Duše," zamuckujem drhteći od uzbuđenja. "Razumem."

Ptahhotep me uzima za ruku - oh, kako me brzo moćna snaga te blagoslovene ruke smiruje - i vodi me do velike table na kojoj vidim razne geometrijske figure.

"Zemlja", nastavlja on, " prima dvanaestostruko zračenje sile četiri lica Boga iz pravca raznih sazvežđa. Zajedno ta sazvežđa nas okružuju kao neki točak. Mi taj ogromni točak zovemo *"zodijak"*.

Zahvaljujući dejstvu zračenja zodijaka zemlja uopšte i može da postoji. Njihove vibracije su se susrele u jednoj tački u prostoru vasiona, izazivajući mešanje u talasima energije i vodeći kondenzaciji... materijalizaciji. Malo pomalo kroz taj proces materijalizacije nastala je naša Zemlja. Pošto je sunce igralo veliku ulogu u tom procesu, Zemlja je rasla u polju sile sunca i postala njegov satelit. Ona prima svoju životnu energiju od Sunca, ali isto tako stalno prima zračenja od zodijaka i svojih sestrijskih planeta našeg sunčevog sistema.

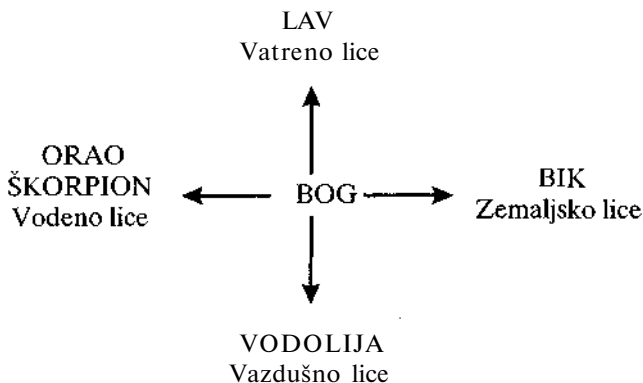
Baš kao i sva nebeska tela, zemlja predstavlja materijalizaciju svih tih raznih zračenja, i zato za svaki korak zemaljskog stvaranja postoji oblik materijalizacije koji prvenstveno ispoljava specifičnu energiju velikog vasionog točka odgovarajuću obliku materijalizacije o kome se radi. To će reći da u formacijama stenja, minerala, biljaka, životinja i ljudskih bića ovde, na zemlji, postoje materijalizovana zračenja svakog pojedinog sazvežđa zodijaka, kao i svake pojedine planete.

Četiri lica Boga

Imena znakova zodijaka karakterišu zemaljske oblike koji su materijalizovane manifestacije sazvežđa o kojima se radi. Kad, na primer, vidiš lava, treba da se setiš da je na životinjskoj ravni on materijalizovano zračenje posebnog zodijačkog znaka koga zovemo "Lav". Ali u isto vreme ima minerala, biljaka i ljudi koji su sačinjeni od iste energije, ali na mineralnoj, biljnoj ili ljudskoj ravni.

Pošto je ime svakog pojedinog znaka zodijaka takođe i ime oblika stvorenog materijalizovanim zračenjem s tog zodijačkog znaka, to ime je očevidno najprikladnija **jedna reč** kojom će se savršeno okarakterisati zračenje s tog sazvežđa.

Četiri lica Boga - to jest četiri osnovne tačke - u zvezdanom svodu, **u božanskom stanju bića**, su:

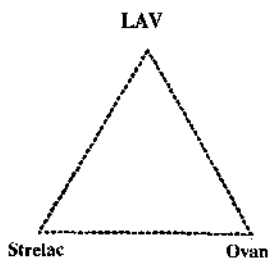
Svako lice Boga, svaka osnovna tačka nebeskog svoda, sadrži u sebi tri vida neispoljenog **božanstva**, i tako postaju **dvanaest znakova zodijaka**:

Tri **vatrena** vida prvog lica **Boga**, prve grupe, otkrivaju se u tri sazvežđa po imenu **Ovan, Lav i Strelac**.

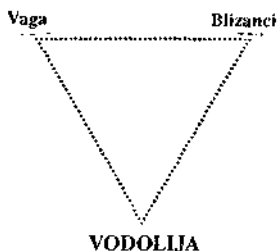
Lav je prvo ispoljenje Boga i shodno tome **veliki otac celokupnog zodijaka**. Zato sva tri ispoljenja prvog lica Boga imaju **očinski**, životodavni karakter.

Ovan zrači vatru mladosti, plodnu moć mladog oca koji prodire u nedra prirode, budi novi život i pokreće. **Ovan** je moć proleća koja je po svom uticaju isto tako divlja i nehajna, tako pohotljiva kao i sam ovan.

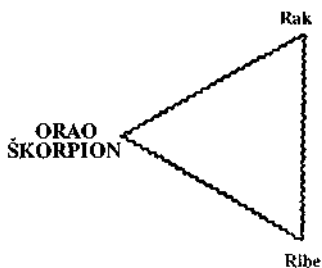
Inicijacija

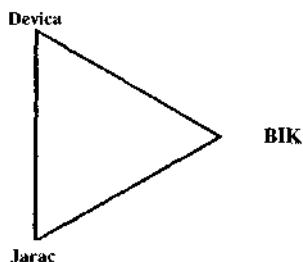
I
Vatreni trougao

II
Vazdušni trougao

III
Vodeni trougao

IV
Zemljani trougao

Lav je vatra savršeno razvijenog, dostojanstvenog i uglednog čoveka, zrelog oca koji zrači svoju stvaralačku moć, ljubav i toplinu prema svoj svojoj deci dok ih odgaja s brigom punom ljubavi. Lav je moć *leta*.

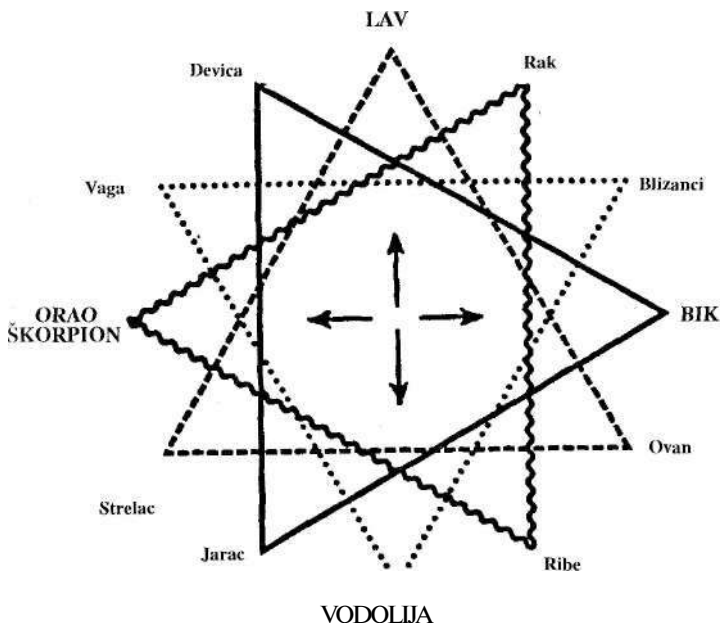
Kentaur (Strelac) je biće koje je neraslo svoju životinjsku prirodu, nadvladalo svoje fizičke žudnje i usmerilo svoju svest ka uzvišenom cilju. Njegovo zračenje je vatra duha mudrog i blagog oca koji nastavlja da pomaže svojoj zreloj deci svojom duhovnošću, valjanim mislima i razboritim savetom. *Kentaur* ili *Strelac* je duhovna vatra misli, moć podmaklih godina, *zime*.

Tri vida druge grupe, *zemaljsko-materijalnog* lica *Boga*, su: *Bik*, *Devica* i *Jarac*. Sve tri manifestacije ovog lica *Boga* otkrivaju *majčinski* karakter.

Četiri lica Boga

U proleće bik stoji na zelenoj livadi, i sva priroda je okićena divnom odećom mlade na dan venčanja, spremne da primi svu plodnu moć svog mladoženje. Zračenje zodijackog znaka **Bika** omogućava zemlji da **primi** vatrenu životnu silu i pusti je da **se ukoreni**. Tako je božansko seme u stanju da se otelovi u zemaljskom telu. **Bikovo** zračenje omogućava božanskomja, stvaralačkom principu, **logosu**, **da postane telesan**. **Bik** budi moć začeca u materiji - u ženki vrste - prizivajući **mladu** da bude spremna. **Bik** predstavlja onaj vid uvodnog materinstva u kome je buduća majka spremna da začne.

Devica je neukaljana kraljica nebesa, boginja majka prirode koju mužjak nikad nije dotakao a ipak je trudna s bezbrojnim bićima koja se rađaju iz njenog božanskog tela. Moć znaka **Devica** je plodnost prirode i zato se ona prikazuje kako nosi u ruci klas žita s pet zrna. U mističnom svetu **Devica** je ljudska duša koja, očišćena od sve zemaljske nečistoće, postaje neokaljana i prima božansko seme od duha **Boga**. Tako ona čeka božansko dete u kome su oba principa - **božanski** i **materijalni** - smešani u savršeno jedinstvo. Tako je **Devica** trudna, noseći vid materinstva.

Četiri lica boga u božanskom stanju bića.

Treći vid zemaljskog lica Boga je **Jarac**, Ta životinja živi u predelu najčvršće materije na zemlji, kamenju, stenama i oblucima. **Centripetalna** sila zakona materije izaziva da materija dostigne najviši stepen tvrdoće i shodno tome da se **kristalizuje**. U kristalu materija nadvladava sebe samu, gubeći svoje prvobitne karakteristike neprozirnosti i postajući potpuno providna. U kristalu materija otkriva prvobitne geometrijske oblike stvaralačke sile. Dete je takođe zgusnut, kristalizovan oblik božanske stvaralačke životne sile. Kroz zakon materije, kroz centripetalnu, sažimajuću **moć koncentracije**, dostignuće božanskog **ja**, božansko dete - svest - rađa se u duši čoveka.

Dokle god čovek poistovećuje svoju svest sa svojim animalnim instiktima nalik je staji u kojoj životinje žive. U toj staji, okruženo životinjama, mora da se rodi božansko dete - božanska svest. To se događa preko koncentrišućeg dejstva znaka **Jarca**. Jedini put koji može da vrati čoveka u jedinstvo, u izgubljeni raj, je put koncentracije. Zato se rođenje božanskog deteta slavi u mesecu kad sunce stoji u **znaku Jarca**. Zračenje tog centra sile pomaže čoveku da u potpunosti ispolje i postignu **božansko u** materiji i **kroz** materiju - u telu. **Jarac** je porođajni vid materinskog.

Tri vida treće grupe, **gasovito** lice **Boga**, su **Blizanci, Vaga i Vodolija**. Gasovito stanje sjedinjenja koje izvire iz ovog zračenja daje **pokret**. Zato su ova tri sazvežđa povoljna za ispoljavanje sila koje zahtevaju slobodan i neometan pokret. One su **duhovne** po karakteru.

Znak **Blizanaca** nosi u sebi dve polovine drveta poznavanja **dobra** i **zla**. Njegovo zračenja ima uticaja u dva pravca. Ono izaziva da čovek gleda levo i desno da bi sakupio znanje i iskustvo. Ono izaziva da se čovekov put kroz život razgranava kao grana drveta. Čovek kreće da traži znanje na najvećim stranputicama koje vode u raznim pravcima. Tražeći iskustvo, ljudi žele da vide sve, čuju sve, nauče sve. Zračena sila **Blizanaca** se ispoljava kao nagon za učenjem.

Zračenje sazvežđa **Vage** tera sve u ravnotežu. Sva iskustva koja je čovek sakupio se postavljaju na tasove vage i mere. Ono što je vredno se zadržava; šta je bezvredno odbacuje se. Uticaj **vage** je harmonija, razvijanje čovekovih moći razlikovanja i opažanja i dovođenje dvostranih sila **Blizanaca** u ravnotežu. Znak **Vage** zrači zakon ravnoteže i pravde u trodimenzionalni svet. On je ispoljavanje zakonodavnog znanja.

Sazvežđe *Vodolije* zrači znanje koje je sakupljeno pod znakom *Blizanaca*, izmereno u *Vagi*, utvrđeno kao vredno i uzakonjeno. Zračena energija tog znaka ne podnosi nikakve smetnje ni prepreke i ne zna ni za kakve granice. *Vodolija* daje, prenosi blaga na druge, neumorno prosipa vodu života iz svog suda, puštajući da njeni talasi teku do najudaljenijih svetova. Ti talasi su sveoživljavajuće visoke frekvencije duha. *Vodolija* je ispoljavanje neometanog duha oslobođenog svih okova.

Tri vida treće grupe, vodenog lica *Boga*, su: *Rak*, *Orao (Škorpija)* i *Ribe*. Tri ispoljenja ovog lica *Boga* imaju emotivni karakter koji se ispoljava u osećanjima.

Zodijački znak *Rak* simbolizuje malo vode u rupi u kojoj rak živi. Pošto uhvati svoj plen napolju, on se povlači u svoju rupu da ga svari. Svest koja je usmerena prema spolja da bi našla duhovnu hranu povlači se da svari i preobrazi svoj plen - utiske koje je sakupila - u pročišćena i organizovana iskustva. Zračena sila zodijačkog znaka *Raka* ispoljava se kao samoposmatrajuća, samoanalizirajuća svest pojedinca koji traga za istinom.

Znak *Škorpije - Orla* predstavlja veliku prekretnicu kad se crv koji gamiže preobražava u orla koji visoko leti, oslobođen, biće koje se probudilo i postalo svesno u božanskom *ja*. Crv - *Škorpija* - mora da se ubije da bi postala orao. Zato ovo sazvežđe ima dvojno ime. U svom neoslobođenom stanju on se zove *Škorpija* po životinji koja može sebe da ubije sopstvenom žaokom; u svom oslobođenom stanju on se zove *Orao*, simbolišući slobodnu dušu koja leti visoko iznad materijalnog sveta kao božanski soko *Horus*.

Zračenje ovog sazvežđa je pokretna sila, sila života, koja se ispoljava u ovom obliku kroz vodu - kroz telesne tečnosti. Ta sila omogućava duhu da se zaodene u materiju da bi se iznova rodio u telu. Ta energija je prvobitna zmija iskušenja, koja zavodeći primamljuje duh u materiju i prouzrokuje njen pad iz rajskog jedinstva. Kad se, međutim, umesto da deluje na materijalnoj ravni ta sila transformiše i preobražava, postajući čisto duhovna, seksualna žudnja se preobražava u uzdižuću silu koja pomaže paloj svesti da se vrati u rajsko jedinstvo. ***Bez te sile nijedna svest koja je ispala iz jedinstva ne može da pronade put kojim će se vratiti u Boga!*** Voda ovog sazvežđa je kao močvara u kojoj se skriveno vrenje nastavlja i preko koje, a da u stvari ne gore, igraju male vatrene svetlosti litalice.

Ribe žive u beskrajnom okeanu. Iako ponekad stižu do površine, one ponovo zaranjaju i nestaju u neizmernim dubinama. Prava priroda čoveka je slična okeanu. Njegova svest je na površini, ali daleko veći i dublji deo njega leži u nesvesnom odakle potiču razlozi i koreni njegovih misli, reči i dela.

S druge strane, osoba koja je dostigla iskupljenje i ostvarila potpuno i savršeno poznavanje sebe, čija svest je posvećena u njegovom božanskom *ja* i postigla ostvarenje u svom *ja*, više nema podsvest i nadsvest. To će reći da više ne postoji deo njega koji je nesvestan. Slikovito govoreći on pliva, potpuno svestan, u dubinama bezgraničnog okeana božanske *sve-svesti*. Ono što neoslobođena osoba prepoznaje - ili vrlo često ne prepoznaje - kao "nesvesno", postalo je njegov dom i deo u kome je on savršeno svestan. Dva ispoljenja pola - muško i žensko - su isto tako srećna kao dve bezbrižne ribe u okeanu savršene harmonije. Uticaj znaka *Ribe* je oslobađanje, utapanje ličnog u bezlično, u dubine bezgraničnog *ja*, u božansko i neraskidivo *jedinstvo jednog bića koje je sve*. Veliko delo oslobađanja se završava zračenjem ove sile, oduhovljenje materije je ostvareno.

Vidiš, tri vida svakog trougla su povezana; počinjući na materijalnoj ravni, oni napreduju naviše u pravcu oduhovljenja.

Ali, ne postoji samo odnos između tri vida svakog lica *Boga*; četiri trougla su u stvari tako povezana da su njihova središta istovetna. Na taj način oni sačinjavaju zodijački krug dvanaest otkrovenja, takvih da razni vidovi četiri trougla obrazuju međusobno povezani niz stupnjeva u razvoju i napretku. Zatim, postoji još i treća veza između pojedinih sazvežđa, naime ona između *suprotnih sazvežđa, od kojih je svako komplementarna polovina druge*.

Najpre, hajde da raspravljamo o odnosu stupnjeva u razvoju.

Niz prirodno počinje sa sazveždem *Ovna*, pošto početak svih izražavanja života - i otuda početka proleća - leži u *Ovnu*. Ali treba da obratiš pažnju na činjenicu da postoje dva "početka proleća", jedan *apsolutan* i jedan *relativan*. *Svako ispoljavanje života - uključujući i zemlju i sva bića koja na njoj žive - nosi u sebi "apsolutan početak proleća" ili "tačku proleća". Ta apsolutna prolećna tačka je nezavisna od spoljnog sveta. S druge strane, relativna prolećna tačka zavisi od položaja zvezda u nekom datom trenutku. Tako zbog raznih kretanja zemlje ona ne ostaje na istom mestu, već stalno menja svoj položaj*. Ući ćemo u sve to detaljnije kasnije.

Znaci zodijska teku ovim redosledom: **Ovan, Bik, Blizanci, Rak, Lav, Devica, Vaga, Škorpija - Oraj, Kentaur, Jarac, Vodolija, Ribe.**

Sve što se zgušnjava u materiju se ispoljava na materijalnoj ravni i prolazi u svom sopstvenom životnom veku kroz puni krug zodijska. Život pojedinog ljudskog bića je jedan veliki period koji je podeljen na manje periode - detinjstvo, mladost, zrelost i starost: oni se sa svoje strane razbijaju u još manje periode: godine, godišnja doba, mesece, nedelje i, najzad, dane.

I svi kraći periodi čovekovog života - dani, godine i tako dalje - takođe prolaze kroz pun krug zodijska. Njegovo rođenje odgovara **Ovnu**. Zatim, jedan za drugim, on prolazi kroz sve znake zodijska, dostižući zrelost u **Lavu** i umirući pod znakom **Riba** kad nestaje s materijalne ravni. Upravo na isti taj način počinju naši dani s buđenjem iz sna i pojavljivanjem na svetu. Dan se razvija, dostiže zrelost i tačku kulminacije u podne a onda počinje da opada. Posle daljih promena dolazimo do večeri kad napuštamo svoja tela da bismo se odmorili i spavali, povlačeći svoju svest u **sebe** i padajući u san - baš kao što činimo na kraju naših zemaljskih života kad napuštamo svoja tela poslednji put. Svaki period ima svoj početak, razvoj, kulminaciju, opadanje i nestanak.

Pojedini znaci Zodijska imaju sledeće osnovne karakteristike:

Ovan se brine za to da se nešto uopšte pojavi ili rodi u ovom svetu, a to podjednako važi i kad pravo vreme rođenja ne pada pod znak **Ovna!** To je zato što svako rođenje, bez obzira na spoljni svet i naravno bez obzira na razna sazvežđa, nosi u sebi moć početka, a tu moć mi zovemo **Ovan** i napolju, u zvezdanom svodu, i unutar svakog pojedinog bića. To je **apsolutna** strana **Ovna** u svakom stvorenom obliku. A taj odnos je potpuno isti sa svim drugim sazvežđima, sa svim ispoljavanjima života, i sa svim vidovima četiri **lica Boga**. Uvek postoji jedno unutrašnje, **apsolutno** ispoljenje, i jedno spoljno, **relativno** ispoljenje.

Posle rođenja svako novo biće mora da pusti korene gde god da je. To ono čini uz pomoć **Bika**. Novo biće uzima hranu i vari je. To mu obezbeđuje materijalnu vezu koja ga spaja sa spoljnim svetom i stvara put snabdevanja hranom za njegovo telo.

Pod uticajem znaka **Blizanaca**, novo biće počinje da sakuplja iskustvo, i njegov put počinje da se razilazi i deli računajući se svakojako kao grane nekog drveta. Biće se razvija u različitim pravcima i stiče opsežno znanje.

U **Raku** ono se ponovo povlači u svoju kuću da svari svoje duhovne tekovine - iskustva koja je sabrao. Počinje da se razvija njegovo unutrašnje jezgro.

Kroz životodavni, vatreni uticaj **Lava**, biće sazreva i stiče dostojanstvo. Ono razvija svoje moći i sposobnosti i ispunjava svoju zemaljsku dužnost začinjanja nove generacije. Ono postaje otac porodice.

Devica donosi žetvu. Čovek donosi plodove svojih napora u svoj ambar. U dubinama njegove duše razvija se božansko dete - **sveobuhvatna ljubav**.

U **Vagi** se mere njegova dela, pozitivno i negativno dato na poverenje i zaduženo jedno naspram drugog. Njegova pažnja se usmerava na obe strane, jednu svetovnu i drugu duhovnu. U sebi on postavlja ta dva sveta u savršenu ravnotežu, pokrećući delovanje unutrašnjeg, božanskog zakona koji stoji iznad i izvan svega što je relativno.

Znak **Škorpije** donosi sunčevu prekretnicu, veliki preokret. Čovek mora da oduhovi božansku stvaralačku moć koja se dotad ispoljavala u njemu kao pokretački instinkt i nagon. On sad mora da upotrebi tu božansku stvaralačku moć u službi drugih. To znači da mora potpuno da nadvlada svoju ličnost. On doživljava mističnu smrt svoje osobe, zatim uskrsnuće i besmrtnost u duhu. Od sad pa nadalje on prestaje da služi materijalizmu. Visoko iznad zemlje, u potpunoj duhovnoj slobodi, on leti kao **orao**, kao sveti soko **Horus**.

Kroz uticaj **Kentaura** on postaje veliki učitelj kao sam **Kentaur**, biće koje je nadraslo životinjski nivo, biće koje sad upotrebljava svoje životinjsko telo samo da bi brže doseglo veliki cilj koji jasno vidi pred sobom. Njegove misli presecaju kao munja teške oblake tmine i neukosti. On prenosi svoja iskustva dalje na sledeću generaciju.

U znaku **Jarca** u čovekovom srcu se rađa božansko dete - sveobuhvatna ljubav. Ono postaje istovetno s božanskim **ja** i svesno u njemu. Kako božansko dete koje je rođeno u njegovom srcu postaje vidljivo, čovek postaje bistar kao kristal. U svojim rečima i delima on otkriva sveobuhvatnu ljubav.

U **Vodoliji** biće prosipa i razbacuje svoja blaga. Ono je postalo sjajno, blistavo dete **Boga** koje je iznad i izvan seksualnosti. Zračeci sebe samog ono je izvor najviše božanski duhovne moći. Proces preobraženja i dematerijalizacije počinje.

U znaku **Riba** živo biće doživljava ponovno ujedinjenje sa svojom skrivenom komplementarnom polovinom. To znači, naravno,

da se materija raspada. Biće se vraća svom božanskom domu, *sveobuhvatnom jedinstvu, Bogu*. Njegova svest neosetno i postupno klizi u *kosmičku svest*, ono odbacuje svoje telo i završava svoj zemaljski život.

To je put koji sledi svaki pojedinac, čak iako možda još nije dosego najviše nivoe svesti. Stupnjevi razvoja mogu da se razlikuju, ali je krug razvitka uvek isti.

Hajde da sad pogledamo kako suprotni znaci Zodijaka dopunjuju jedan drugog:

Moćna, plahovita snaga *Ovna* se uređuje Zakonom *Vage* koja ukroćuje *Ovnove* slepe sile i usmerava ih u prave kanale.

Nevestinska moć znaka *Bika* dopunjava i zadovoljava instinktivni stvaralački nagon *Škorpije*.

Materinska je sila *Raka*, povlačeći se u zaklon sopstvenog ognjišta i doma, komplementarna "druga polovina" kristališućeg, porođajnog zračenja *Jarca*. Novorođeno dete pripada majci.

Očinsko zračenje *Lava* nalazi svoju "drugu polovinu" u detinjasloj moći *Vodolije*. Otac izdržava, štiti i obrazuje dete.

Mladić u znaku *Blizanaca* sa svojom željom da uči, prima znanje za kojim žudi od velikog učitelja, *Kentaura*.

Nebeska *Devica*, noseći božansko dete u svojoj svetoj materici, prima hranu od mističnog sveta dve *Ribe*.

Sad razumeš zračenja četiri lica *Boga* u raznolikim uticajima različitih sazvežđa. Ali da bi razumela život vasiona i živote nebrojenih živih bića - uključujući i svoj - treba da znaš da krug otkrovenja, sa svojih dvanaest centara moći, deluje na svaku tačku vasiona nezavisno od sazvežđa. A pošto se četiri lica *Boga* nikad ne mogu okrenuti, svako sazvežđe zrači različita zračenja moći u raznim pravcima neba. Tako je zračenje određeno večnim, nepromenljivim *pravcem* u kom su okrenuta četiri lica.

Uzmimo na primer sazvežđe *Lava*. U pravcu juga ono emituje zračenje karakteristično za lava, dok prema suprotnoj strani, severu, ono zrači moć *Vodolije*, u zapadnom pravcu zračenja *Device*, prema zapadu - severo-zapadu zračenje *Vage*, i tako dalje, različito zračenje u svakom pravcu.

Sad razumeš da ta zračenja nisu zavisna od *mesta grupe zvezda*, već pre *od pravca* iz koga dolaze. Upravo kao što vetar ima različita dejstva u zavisnosti samo od pravca u kome duva, ne od mesta sa kog kreće.

A sad evo još jedne važne činejnice: pošto se sve ispoljava **ka spoljnoj strani iz sopstvenog središta**, i pošto četiri lica **Boga** zrače potpuno podjednako i nepromenljivo iz svake tačke, sve - bilo da je to centralno sunce, neko sunce, neka planeta, biljka, životinja, praživotinja ili ljudsko biće - je uvek u središtu **dva** točka: u središtu velikog **vasionskog točka** i - pošto je njegovo središte istovetno sa središtem pojedinog bića o kome se radi - takođe u središtu nečijeg neispoljenog bića, nečijeg sopstvenog **unutrašnjeg točka**.

Mi **primamo** zračenja velikog vasionkog točka sa spoljne strane, dok se zračenja našeg sopstvenog točka **emituju** iznutra.

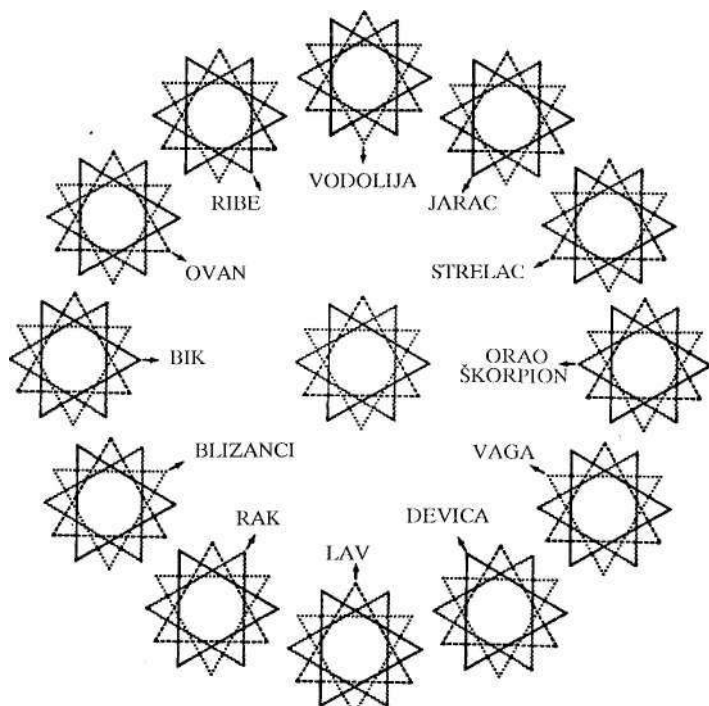
Mi smo istovetni sa položajem zemlje koja je ispala iz božanskog bića. Zemlja nije centralna tačka u vasioni, već pre satelit sunca, koji kruži oko sunca i okreće se oko svoje ose. Zato mi u vasioni sve vidimo kao tačnu suprotnost od onoga što je ono u stvarnosti, u božanskom stanju bića. Viđen s našeg položaja na zemlji, ceo zvezdani svod - sa svim njegovim kosmičkim sistemima, solarnim sistemima i planetarna - izgleda kao da se okreće oko nas. A u stvarnosti se događa suprotno. Ne obrće se zvezdani svod oko nas, već se pre naša zemlja okreće oko sunca, naše sunce sa celokupnim našim sunčevim sistemom se kreće u većoj orbiti oko kosmičkog sunca, a ono - sa celim svojim kosmičkim sistemom - se kreće oko centralnog sunca, i tako dalje u sve većim orbitama i sve većim kosmičkim sistemima, dalje i dalje u beskraj.

I čak i život nebeskih tela u kosmičkim sistemima nije ništa drugo do pokret i razvoj u velikim nebeskim krugovima četiri lica **Boga**, u **Zodijaku**. **Asamo se seti da svaka pojava, svaki stvoreni oblik, bez obzira gde da je u vasioni, nosi u sebi i veliki kosmički točak i svoj sopstveni mali točak, svejedno da li je to praživotinja, biljka, životinja, ljudsko biće ili nebesko telo**. Smatraćeš da se to podrazumeva samo po sebi kad shvatiš da **svaka tačka vasiona zrači isto dvanaestostruko ispoljavanje četiri lica Boga - a da ona ne mogu da promene svoj položaj**.

Zračenje energije koju primamo od velikog kosmičkog točka dolazi nam sa spoljne strane; zato mi vidimo pogrešnu stranu kruga, baš kao odraz u ogledalu božanskog stanja bića (vidi ilustraciju).

Pošto je zvezdani svod, viđen s našeg stajališta na zemlji, uvek u pokretu, neprestano se događa i odgovarajuća promena u sastavu zračenja koje dopire do zemlje sa svih bezbrojnih zvezda koje se kreću svojim pojedinačnim stazama u ogromnom kosmičkom točku.

Svaki stvoreni oblik - uključujući i svako ljudsko biće - ima svoju sopstvenu - **posebno sastavljenu strukturu sila** sačinjenu od istih stvaralačkih sila koje zrače sa zvezda u vasioni. U trenutku rođenja struktura sila pojedinčevog sopstvenog malog zodijaka je istovetna sa strukturom sila u velikom kosmičkom zodijackom točku. A to nas dovodi do još nečeg što treba da znaš, naime, **da živo biće može da se rodi tek kad se te dve strukture sila međusobno potpuno poklope.**

-Položaj zemlje u četiri lica Boga koja nikad ne mogu da se okrenu -

Do kraja svog života na ovom svetu čovek je stalno izložen novim utiscima, novim iskustvima i svakojakim drugim uticajuma. Dok sabira iskustvo njegovo sopstveno unutrašnje sazvežđe se prilagođava u velikom stepenu. Mnoge sile se razvijaju, mnoge druge se

potiskuju u pozadinu, zavisno od reakcije pojedinca na svoje postupke i iskustva. ***Unutrašnje sazvežđe koje biće ima u trenutku svoje smrti je utisnuto neizbrisivo u njegovu dušu, i ona ne može da se reinkarnira sve dok zvezdani svod, u svom stalnom kretanju, ne uđe u isto sazvežđe.*** Zato se neki ljudi reinkarniraju posle vrlo kratkog vremena dok drugi možda moraju da čekaju hiljadama godina dok se položaj zvezda ne poklopi sa onim koji nose u duši.

Sva bića koja se rađaju u trodimenzionalnom svetu svakog trenutka tokom večnosti završavala su svoju prethodnu inkarnaciju pod istim položajem zvezda kao što je ona koja je postojala u trenutku njihovog rođenja u ovoj inkarnaciji. ***Položaj zvezda smrti u jednoj inkarnaciji i položaj zvezda rođenja u sledećoj su uvek potpuno istovetni. S druge strane, položaj zvezda pri rođenju i položaj zvezda prilikom smrti nisu nikad istovetni, zato što se pojedino živo biće o kome se radi menja kroz iskustva koja ima.*** Ali svako biće - uključujući i čoveka - nosi u sebi otisak sazvežđa koje je vladalo u trenutku njegovog rođenja, i nosi taj otisak kroz ceo svoj život. To sazvežđe sadrži sopstveni lični točak tog bića u kome su skriveni njegov kasniji razvoj i karakterne promene.

Zato, ako želiš da upoznaš unutrašnji zvezdani položaj sila pri rođenju koje su oformile neko živo biće i koje deluju u njegovoj duši, u njegovom telu, u njegovom celokupnom biću - ***i shodno tome takođe u njegovoj sudbini*** - moraš da izračunaš položaj koji su zvezde imale u trenutku njegovog rođenja.

Zbog postojanog kretanja zvezda na nebu odnosi između dva točka - kosmičkog i individualnog - se stalno pomeraju. Energetski centri u kosmičkom točku - sazvežđa, fiksirane zvezde i planete - i skriveni centri moći individualnog točka se udaljavaju od istovetnih modela koje su imali u trenutku rođenja. Posle izvesnog vremena ti obrasci moći unutar ta dva točka mogu ponovo da se približe jedan drugom. Zato u životu svakog pojedinca ima povoljnih i harmoničnih odnosa u određenim periodima i nepovoljnih i neharmoničnih odnosa u drugim. Kao rezultat toga, bića o kojima se radi ponekad otkrivaju harmonične - pozitivne karakteristike i neharmonične - negativne karakteristike u drugim periodima. A pošto je sudbina odraz karaktera kao u ogledalu i rezultat postupaka pojedinca, njegov život ponekad uzima povoljni pravac, a u drugim prilikama nepovoljan.

Svi oblici života su podložni tim silama, *a samo jedno biće ima mogućnost da vlada nad svim tim energijama i silama koje deluju širom vasione, u okviru sopstvenog bića i u okviru sopstvene sudbine. To biće koje ima sposobnost da gospodari tim silama po svojoj volji je čovek. Ali on može da gospodari njima samo kad ih je svetan, kad ih prepoznaje u sebi i kad ih savlada!*

Dokle, god čovek *ne prepoznaje te sile u sebi, on je isto toliko njima na milost i nemilost kao svi nesvesni oblici života koji su direktno u vezi sa svim tim stvaralačkim silama i hteli ne hteli pod njihovom vlašću. Samo ljudsko biće koje je postiglo sposobnost samospoznaje je u stanju da se u svojoj svesti uzdigne iznad tih sila. Umesto da bude njima na milost i nemilost nesvesno, on je u stanju da im upravlja ili da ih prenosi u preinačenom i potpuno izmenjenom obliku. Kad je čovek u stanju da preinači stvaralačke sile u sebi, on je takođe u stanju da preinači sile koje deluju u okviru njegove sudbine i da tako upravlja svojim životom.*

Sad razumeš zašto je neophodno i važno znati o dvanaestostrukom zračenju sila četiri lica *Boga* u sebi, i zašto je bitno naučiti da se one kontrolišu. *Kad shvatiš da je samo tvoje telo i materijalni deo tvog bića sazdan od tih sila, dok naprotiv tvoje božansko ja stoji iznad njih i u stanju je da njima upravlja* - ti ćeš i sama ponovo steći vlast nad tim ogromnim stvaralačkim moćima, istu vlast koju si izgubila kad si se rodila u materijalnom svetu. Kad to shvatiš, možeš da oslobodiš svoje *ja* koje je u tvom telu raspeto na dve velike grede materijalnog, trodimenzionalnog sveta -*vreme i prostor*. Tvoje *ja* koje je bilo potisnuto i gurnuto u tvoju podsvest se oslobađa, vaskrsava iz svoje naizgled smrti i ponovo se ustoličava. Ta misterija života se simboliše krstom s božanskim obličjem raspetim na njemu, predstavljajući drugi vid *Boga*. Stvaralački princip se zaodeva u materiju i vekovima čini vrhunsku žrtvu uzimanja na sebe obeležja materijalnog sveta da bi ga oživeo i ispunio svoj veliki zadatak oduhovljenja materije potpunim otkrivanjem duha u materiji."

EPOHE SVETA

Stojim pred Njim. *On* počinje: "Zemlja i njeni stanovnici nisu još svesni sila koje dopiru do zemlje iz vasiona i održavaju je. Stoga stanovnici zemlje nisu u stanju da vladaju tim silama ni da ih preobražavaju po svojoj volji. Zemlja prima ta zračenja iz vasiona i uranja u njih i kupa se u tim talasima energije. Sve što se događa na zemlji je direktna reakcija na delovanje tih zračenja... neka vrsta odjeka koji je rezultat njihovog međusobnog delovanja.

"Sunce pojačava do ogromnog stepena zračenja određenog sazvežđa u kome stoji u bilo kom datom trenutku i zrači svoju silu na zemlju istovremeno sa zračenjima sazvežđa o kome je reč. Ta činjenica ima veze sa načinom na koji postaju četiri godišnja doba.

Kretanja zemlje nam daju utisak ne samo da se zvezdani svod okreće oko nas, već takođe da se odigravaju i druga kretanja. Jedno od najvažnijih kretanja zemlje je da njena osa opisuje površinu kupe. Dok jedna od krajnjih tačaka zemljine ose ostaje relativno fiksirana, druga opisuje krug. **Zbog tog kretanja prolećna tačka u kosmičkom točku se polako pomera. Viđena sa zemlje ona izgleda kao da se kreće unazad.**

Vreme koje je potrebno da zemljina osa prede punu koničnu putanju - pomerajući se od prolećne tačke u zodijskom krugu i vraćajući se na početnu tačku - odgovara broju od **25 920 zemljinih godina.** Mi to zovemo jednom kosmičkom godinom. Podeljen na dvanaest taj broj nam daje jedan kosmički mesec, uglavnom **2 160 zemljinih godina,** vreme koje je potrebno da prolećna tačka prođe kroz jedan zodijski znak.

Vibracije iz vasiona imaju tako veliki uticaj na zemlju da čak utiču i na istoriju sveta. Vodeće ideje u religiji, nauci i umetnosti su sve rezultat zračenja određenog sazvežđa u kome se kreće prolećna tačka tokom jednog kosmičkog meseca. Otelovljene duše na zemlji -

to jest čovečanstvo - mora uvek da ostvari jednu novu epohu stižući do prekretnice u ljudskom razvoju i ustanovljavajući sebe u idejama tog vremena.

Jedna nacija je grupa duša, otelovljenje određenih koncentracija energije. Svaka epoha donosi zemlji različitu grupu duša, različitu rasu, i kada ta rasa ispuni svoj zadatak da ostvari nove ideje i razvije novu civilizaciju tokom jednog kosmičkog meseca, ona napušta zemlju da bi se dalje razvijala na drugoj planeti. U svakoj rasi, naravno, uvek ima pojedinaca koji pre kraja tog doba ne uspeju da "dostignu pravi stepen". Oni se zadržavaju, kao mutljag u piću, i moraju da nastave da se razvijaju na zemlji. To je razlog zbog koga neka nacija doživi iznenadno propadanje posle postizanja visokog civilizacijskog nivoa. Posle visoko razvijenih otaca nacije slede degenerisani potomci slabe volje, i nacija koja je nekad visoko cenjena postepeno pada u nemoć, oslabivši i izgubivši ugled. Ti potomci su talog nacije koja je dostigla najviši stepen zemaljskog razvoja, postala oduhovljena, i napustila zemlju.

Materijalni svet je postao zato što je došlo do mešanja u božanski stvaralačkim zračenjima koja prelaze kosmički prostor, i ta mešanja su izazvala zgušnjavanja, stvrdnjavanja, materijalizacije. Kad bi nebeska tela primala čiste, netransformisane vibracije božanski stvaralačke sile, to bi kao rezultat imalo trenutno poništenje sve materije. Učvršćene zvezde - sunca - su veliki transformatori koji preobražavaju stvaralačke vibracije sa svih nebeskih tela i šalju ih u talasnim dužinama i frekvencijama koje zemlja može podneti. Transformisani talasi stižu do nas sa fiksiranih zvezda koje obrazuju sazvežđa zodijaka. Tako kad želimo da predstavimo najviše božansko zračenje energije mi biramo simbolični oblik sazvežđa s najjačim uticajem na zemlju, a to je uvek "sazvežđe koje čini epohu" kroz koje prolazi prolećna tačka u to vreme.

Mi sad živimo u dobu u kome prolećna tačka ulazi u sazvežđe **Bika. Bog (Ptah)** nam se otkriva u zračenju tog sazvežđa i zato se božanstvo koje se pojavljuje u zemljinoj atmosferi predstavlja u obliku **bika**, u obliku božanskog **bika Apisa**. Komplementarno sazvežđe **Škorpije - Orla** se predstavlja kao zavodnica - zmija koja gamiže po zemlji - ili u obliku božanskog sokola **Horusa**. Ti znaš da je ta energija, dokle god je zemaljska i dokle god se ispoljava na niskoj ravni vezujući duh za materiju, zmija koja mami čoveka vraćajući ga u

dalja otelovljenja. S druge strane, kad se ta sila oduhovi, ona pomaže čoveku da doživi, dok je još u telu, najviši stepen duhovnosti.

Mi koristimo zmiju *koja stoji uspravno* kao **simbol inicijacije**, kao gospodaricu drveta spoznaje i saznanja. Posvećenik je *orao* u visokom letu koji je oduhovio zmiju - moć nagonskih pobuda - i manifestovao je kao duhovnu moć kroz svoj intelekt. Posvećenik je tako instrument *božanstva* koje se otkriva kroz zodijački znak *Bika*. Zato se u našoj epohi te životinje smatraju "svetim životinjama" širom sveta. Sad razumeš zašto posvećenici menjaju svoje predstave *Boga* da bi ih uskladili sa sazveždem u koje pada prolećna tačka u nekom datom vremenu. Iznad i iza svih tih simbola, naravno, uvek stoji neispoljeni Prvi Uzrok - *božanstvo koje počiva u sebi*.

Sazvežđe *Bika* pripada trostrukom ispoljenju u kome lice Boga ima zemaljsko - materijalno dejstvo - stezanja, okupljanja i učvršćivanja. To znači da su sada sile koje grade materiju i deluju u njoj one koje stanovnici zemlje mogu najlakše da iskoriste i koje su im najdostupnije. Naš zadatak je da *savladamo materiju* materijom, što znači *savladati materiju energijama koje sačinjavaju suštinu materije*. Mi koristimo frekvencije materije, te nevidljive i neizmerno moćne sile - drugim rečima, *duh materije* - da bi savladali samu materiju. Mi punimo materiju zavetnog kovčega celom oktavom tih energija i tako upravljamo zakonima materije - silama gradnje i razaranja, materijalizacije i dematerijalizacije - kao i težinom materije koju možemo da nadvladamo ili povećamo po svojoj volji.

S vremenom naše istine će procvetati. Ali tada će zemlja, pošto se nebeska kretanja i promene nastavljaju, postepeno izaći iz ovih područja vasiona u kojima određene specifične energije zajedno deluju da bi stvarale našu sadašnju epohu. Malo po malo neke od tih energija će se smanjiti dok će se nove pojaviti, i tako će se celokupni model vibracija koje utiču na zemlju postepeno pomeriti. To, naravno, znači da će se ljudi koji se rađaju i ulaze u život na zemlji postepeno menjati. Doći će vreme kad oni više neće razumeti naše istine. Simboli i reči koje mi koristimo da izrazimo misterije zakona stvaranja će izgubiti svoju sadržinu, postajući prazne ljuštore tokom hiljada godina. Čovečanstvo će morati da uči kroz nove zadatke i da savlada nove prepreke u svojim postignućima.

Ti već znaš šta će se dogoditi kad poslednji visoki sveštenik posveti poslednjeg kandidata vrednog našeg znanja. Pošto da tom novom posvećeniku zavetni kovčeg i palicu života, poslednji vrhovni

svćenik će zaključati sebe i svog pomoćnika u velikoj piramidi, preprečiti ulaz iznutra kamenom koji odgovara otvoru... onda će njih dvojica dematerijalizovati svu našu opremu i uređaje i na posletku sebe da bi spasili naše tajne da ne padnu u nedostojne ruke. U međuvremenu će poslednji posvećenik, koji će se iznići iz naroda kome je suđeno da stvori novo doba u istoriji zemlje, spasti zavetni kovčeg i palicu života i dati da se oni iznesu iz ove zemlje. On će objaviti svom narodu ideje novog doba u kome će prolećna tačka prolazili kroz sazvežđe **Ovna**. Dva komplementarna sazvežđa **Ovna** i **Vage** će vršiti najjači uticaj tokom tog perioda."

"Dođi, mala moja kćeri," kaže Ptahhotep. "Staviću ruku na tvoju glavu, i videćeš slike vremena koja će doći."

Ptahhotep me vodi do ležaja na kome neofiti, pod njegovim vođstvom, uvežbavaju sposobnost da sele svoju svest slobodno u vremenu, namerno pronalazeći prošlost i budućnost da bi ih doživeli kao sadašnjost.

Ptahhotep mi naređuje da legnem i čim je položio ruku na moje čelo u glavi mi se javlja dobro poznati osećaj zujanja i trnaca. Odmah u sledećem trenutku vidim slike koje mi, simboličnim jezikom snova, pokazuju **značaj** događaja u dalekoj budućnosti.

Vidim odaju za prijem Faraona - neznanu dvoranu i nepoznatog Faraona koji nije posvećenik kao moj otac, već ima zračenje veoma niskog nivoa. Ispred njega su dva lepa, dostojanstvena muškarca - dva brata s plemenitim, veličanstvenim crtama lica. Iz njihovih zračenja prepoznajem da je jedan posvećenik, dok je drugi samo dovitljivi vešt govornik. Posvećenik je nem dok njegov brat koristi svoju govorničku moć. On pokušava da ubedi Faraona da treba da oslobodi ljude njihovog naroda koji rade kao robovi u službi Faraona i da ih pusti da napuste zemlju pod vođstvom ova dva čoveka. Faraon je tvrda srca i odbija. On zahteva čudo. Onda brat koji govori uzima svoj palicu i baca ga na zemlju ispred Faraona. Istog trenutka palica se pretvara u zmiju koja puzi po zemlji. Faraon zove svoje vraće da odgovore ovom čoveku. I oni bacaju svoje palice na zemlju i one se takođe pretvaraju u zmije. Ali prva zmija proždire sve zmije vraća.

Tumačim viziju. Palica predstavlja intelekt, moćno oruđe. Ali kad je intelekt vezan za zemlju i primoran da služi čisto materijalističkim ciljevima, on postaje zmija koja gamiže po zemlji, podmukla zavodnica koja mami čoveka navodeći ga na sebičnost. Dva plemena brata se bore nesebično za svoj narod. U njihovim rukama lu-

kavost se pretvara u mudrost koja uništava sve sebične argumente podlih vrača.

Sad se vizija menja. Bezbožnost i sebičnost Egipćana izaziva nove bolesti i nedaće koje su sve ozbiljnije. Ali Faron i dalje ne popušta. On i dalje odbija da oslobodi narod iz ropstva. Najzad se na njega spušta najveća od svih nesreća. Sve prvorodene ljudi i životinja, čak i iz Faraonovog domaćinstva, ubijaju Božji anđeli u jednoj jedinnoj noći. ***Samo one koji su jeli meso jagnjeta i napisali svoja imena jagnjećom krvlju na svojim pragovima anđeli ne ubijaju.***

Šta znači ovaj simbol? U novoj epohi koja upravo dolazi komplementarna sazvežđa ***Ovna*** i ***Vage*** će biti dominantna. Tokom vremena u kome uticaj sazvežđa ***Ovna*** još nije dostigao punu snagu, to će biti uticaj ***mladog ovna***, drugim rečima jagnjeta. U svojoj krvi ljudi koji slede ovog posvećenika imaju sile koje odgovaraju zračenju ***sazvežđa Ovna***. Oni su prethodnici nove epohe, "izabrani narod", sposoban da objavi čovečanstvu stare istine u novom obliku.

Oni koji su ispunili svoju sudbinu u staroj epohi moraju sad da odu. Njihov zadatak je završen. Božji anđeli ih pozivaju kući.

Zatim vidim jednu novu viziju. Moćni posvećenik vodi svoj narod iz Egipta. A pošto je ***Ovan vatreni znak***, plameni stub ide ispred njega da mu pokaže put. On izvodi svoj narod iz duhovne tmine koja preovladava u Egiptu na kraju ovog doba. Ali Faraonovo srce ponovo otvrdnjava. On žali što je dozvolio ovim ljudima da slobodno napuste njegovu zemlju. Sa celom svojom vojskom kreće u žestoku poteru za beguncima. Ali veliki posvećenik, da bi zaštitio svoj narod, ponovo koristi svoju palicu života. On usmerava na Faraonovu vojsku frekvencije ultra materije koje uveliko pojačavaju zemljinu silu teže. Iznenada Faraon i svi njegovi ratnici, bojna kola i životinje postaju tako teški kao da su ukorenjeni na mestu gde stoje. Njihova ogromno pojačana težina vuče ih neodoljivo dole, u zemlju. I pošto se sve to događa na obali mora, veliki talasi mora se konačno valjaju preko Faraona i cele njegove vojske.

Zapanjena sam! Ne zbog delovanja palice života, već zbog životinja! Videla sam tako čudne i izuzetne životinje u Faraonovoj vojsci. Neke od njih su vukle ratnička bojna kola, dok su druge nosile ratnike na svojim leđima. Životinje su izgledale kao zebre, ali su bile veće i različite boje - braon, bele, sive i čak crne! Nikad nisam videla takve životinje! Da li bi to mogle da budu životinje o kojima je otac jednom govorio? Veličanstvene su to životinje!

Ali, vizija se menja. Posvećenik luta s svojim narodom kroz "pustinju", u uvek teškom prelaznom periodu između dve epohe. Različita doba nikad nisu oštro odvojena jedno od drugog, već pre postepeno utiču jedno u drugo. Otuda postoji prelazni period u kome delovanja dva sazvežđa - starog i novog - izgledaju oslabljena zbog međusobnog mešanja. Stare ideje više ne zadovoljavaju novu generaciju, dok stare generacije nisu u stanju da prihvate i razumeju nove ideje. Veliki broj ljudi okreće leđa starim, okoštanim idejama, to jest, idejama sazvežđa **Bika**. Ali te ideje nemaju više snagu odraslog bika. Naprotiv, uveliko oslabljena, njihova snaga je snaga malog bika, teleta. U simboličnom jeziku snova, duh je uvek **zlato**, i tako u mojoj viziji budućnosti vidim narod posvećenika **kako igra oko zlatnog teleta i obožava ga**.

U međuvremenu veliki posvećenik je "na planini" i govori "oči u oči s Bogom". On je u najvišem stanju svesti, istovetan s **Bogom**. On je nosilac volje **Boga**. Božja je volja da on objavi nove ideje svom narodu kroz dva religiozna simbola, žrtvenog jagnjeta, simbola sazvežđa **Ovna**, i dve ploče s deset Božjih zapovesti, simbola sazvežđa **Vage**.

Žrtveno jagnje je božansko **ja** koje, zaodenuo u materiju, dopušta sebi da bude raspeto na dve velike grede trodimenzionalnog sveta, **vremenu** i **prostoru**, tako odbacujući sopstveni život da bi spasao zemlju kroz njeno oduhovljenje.

Dve ploče zapovesti, kao one u našem hramu, na glavi svetog sokola **Horusa**, simbola božanskog ja, stvaralačkog principa koji prelazi prostor, stoje kao simboli za unutrašnju strukturu sebe koja se ispoljava u duši kao moralni zakoni.

Više od dve hiljade godina te božanske istine će biti vodeće ideje i religiozni simboli naroda. Te božanske istine će biti izazov nove epohe.

Kad posvećenik donese završene ploče zapovesti i vidi svoj narod kako ukazuje poštovanje zlatnom teletu, dobija takav napad besa da treska ploče o zemlju i razbija ih na komade dok traži od **Boga** da kazni neposlušan narod.

Onda su naišle otrovne zmije, simboli zavodnice, pokretačka sila sazvežđa **Škorpije**. Zmije padaju s neba i ujedaju ljude koji obožavaju zlatno **tele**. Otrovnii ujedi prouzrokuju velike patnje. Posvećenik se sažali na nesrećne ljude. Na sredini njihovog logora on podiže dve grede u obliku jednog "T" i postavlja bronzanu zmiju koja visi sa

njega s *glavom naviše*. To je simbolična predstava drveta spoznaje i saznanja, drveta zmije. Više ne gmižući po tlu, nego dignute glave, zmija prestaje da bude velika zavodnica koja namamljuje ljude u telo i postaje simbol najviše mudrosti koja vodi ljude natrag u jedinstvo, **Bogu**. Svim bolesnim ljudima koji pogledaju u tu bronzanu zmiju ubrzo ponovo postaje dobro.

Tumačeći viziju ja shvatam da se ljudi koji ne mogu ili neće da prihvate ideje nove ere razboljevaju duhovno. Oni više ne nalaze mesto među ljudima i upadaju u dubok duhovni sukob. Mogu da se izleče samo ako se odvedu natrag u središnu tačku svog sopstvenog bića gde stoji drvo zmije. Kad pogledaju to drvo - a da ne jedu od njegovih plodova - oni prepoznaju božanske istine a da ih ne koriste za svoje sopstvene sebične ciljeve, i bivaju izleženi. Mudrost i nesebično sveznanje leče svaku duševnu bolest.

Vizije budućnosti se nastavljaju. Veliki posvećenik vodi ljude u visinu do praga nove epohe, do granica *obećane zemlje*. Onda se on penje i ulazi u planinu i nestaje. Niko nikad ne nalazi njegovo telo. Ja znam da se on dematerijalizovao baš kao što su se poslednji posvećeni visoki sveštenici dematerijalizovali svojim tajnim instrumentima i uređajuma u velikoj piramidi.

Izabrani narod koji je pozvan da objavi i ostvari ideje nove epohe luta dalje, čuvajući mudrost i tajna učenja svog velikog učitelja. Ali malo pomalo zavetni kovčeg gubi svoju čarobnu moć i nije više ostao ni jedan posvećenik da ga ponovo napuni svojom palicom života...

Kosmički mesec prolazi i zemljina osa prolazi jednu dvanaestinu puta oko površine svoje konične orbite. Polako prolećna tačka prelazi u znak **Riba**. Ponovo su ljudi nemirni. Oni više ne mogu da nađu istinu u istrošenim, neoriginalnim idejama prethodnog doba. One liče na stado ovaca bez pastira. U tom prelaznom periodu rađa se jedan avatar, ovaploćenje - **sin Boga** - veliki učitelj buduće epohe, s vrhovnim zadatkom da otkrije veliku tajnu stvaranja omogućujući **Bogu** da hoda *otelovljen* po zemlji.

Ovaj **sin Boga** je zemaljski lik božanskog žrtvenog jagnjeta. Baš kao što božansko *kosmičko* ja žrtvuje sebe, uzimajući na sebe materiju trodimenzionalnog sveta i večno raspeće dve velike grede *vremena i prostora*, na isti takav način ovaj **Sin Boga** koji ispoljava u potpunosti božansko **ja** u svom ljudskom telu, mora da prihvati osvetu duha materije dok prolazi kroz smrt u rukama neukih ljudi.

Osoba koja se u svojoj svesti poistovećuje sa svojim telom nalazi se u unutrašnjoj tmini i liči na štalu sa životinjama - životinjsko-fizičkim nagonima - koji žive u njoj. U toj štali i u toj tmini - isto kao i u tmini noći - rađa se božanska dete, *svest o sebi*. Dve vrste ljudi prepoznaju božansko dete i klanjaju se pred njim: jednostavni, obični, nepismeni i neobrazovani koji još ne znaju za dileme intelekta i koji žive u saglasju s prirodom, pastiri, na primer; i oni koji znaju i posvećenici koji su već prevalili dug put intelekta, nadvladali svoju raniju sklonost prema intelektualnoj vičnosti, i naučili da gledaju na stvari svojim unutrašnjim pogledom na isti način kao mudraci i mistici *Istoka*.

Religiozni simboli nove ere su *Ribe* i *Devica*, dva komplementarna znaka. *Sin Boga* bira svoje saradnike među drugim *ribarima*. On plaća taksu koju duguje zemlji zlatnim novčićem koji uzima iz usta "ribe". On izvlači za čovečanstvo hranu svog učenja iz ta dva komplementarna znaka. Ali njegova učenja čuju ljudi različitih stupnjeva razvitka. Onima koji su se već probudili u duhu i dakle dostigli peti nivo - duhovnu ravan - tih "pet hiljada ljudi" su oni kojima on daje sva svoja učenja, dve *ribe* i *pet vekni*, pet zrna pšenice na klasu u ruci *device* u njenoj simboličnoj predstavi. Ali čak i tih "pet hiljada" ljudi koji su već probuđeni u duhu ne mogu potpuno da prime njegove najuzvišenije ideje, čak ne ni u celoj epohi! Od hrane koju daje ostaje *dvanaest* korpi punih ostataka. To znači da čovečanstvo mora da nauči tajne "sebe" u svakoj predstavi dvanaest znakova zodijaka. Da bi razumelo i doseglo te uzvišene istine, čovečanstvu je potrebno dvanaest epoha, dvanaest doba, to jest jedna puna kosmička godina - 25000 zemaljskih godina.

Svima onima koji su bili u stanju da se uzdignu u svojoj svesti samo do četvrte ravni - "četiri hiljade ljudi" - *sin Boga* ne razdeljuje sve istine dva znaka zodijaka kao hranu, već samo "neke" ribe i pet vekni. Ali čak i te "neke" ideje su previše za njih da progutaju, i preostaje *sedam* korpi ostataka. Materijalistički nastrojani ljudi moraju prvo da nauče tajne sedam ravni pre no što budu spremni za kosmičke istine *sebe*.

Znak *Riba* pripada vodenom trouglu. Otuda u ovoj epohi čovečanstvo mora da se suprotstavi izazovu *vode*. Ono mora da osvoji vodu vodom. I pred mojim zaprepašćenim pogledom vidim mašinu pomoću koje ljudi koriste vodu transformisanu u vodenu paru. I vidim velike brodove - kao gradove! - koji prelaze preko mora

ogromnom brzinom. I njih pokreće moć vode transformisana u vodenu paru. Čovečanstvo polaže ispit: pobeđuje **vodu vodom**.

I u medicinskoj nauci voda dominira slikom kao terapijsko sredstvo. Svuda vidim postrojenja za kupanje, banje i medicinske kupke koje koriste vodu za sve vrste lečenja i tretmana: kupke u slanoj vodi, kupke u blatu, hladne i topke kupke, obloge i mnoge druge primene vode za lečenje fizičkih bolesti. Ljudi čak koriste lekovitu moć rose hodajući bosu po vlažnoj travi.

Zatim, pred kraj ove ere kad se prolećna tačka približi sledećem sazvežđu - sazvežđu **Vodolije** - ljudi dolaze do tehničkih otkrića i prave izume zasnovane na talasnim energijama. To je jedan od ranih uticaja propupele ere **Vodolije**, doba tehničkih dostignuća. Zračenje sazvežđa **Vodolije**, koje ne poznaje granice i briše sve prepreke na svom putu, otkriva se u idejama i društvenim konceptima čovečanstva. Na kraju ere **Riba** te nove energije izazivaju velike revolucije u mestima gde ljudi na njih reaguju najsilnije. Vidim hiljade ljudi iz vladajuće klase kako sede u zatvoru, dok duh s obeležjima novog nastupajućeg doba odrubljuje glavu ili na drugi način ubija nebrojene ljude više klase.

Jedna vizija iz vremena kad energije **Vodolije** deluju punom snagom pokazuje mi da veliki učitelj ove epohe ukida sve granice između tri dominantne religije. Svojom sopstvenom ličnošću on dokazuje da je unutrašnja bit svake religije jedna te ista istina, jedan te isti Bog. Granica između religije i nauke takođe nestaje, pošto ljudi otkrivaju da je sve, čak i materija, kretanje talasa. Oni uče da su jedine razlike između ispoljavanja duha i materije razlike u frekvenciji, dok je u svojoj suštini **sve** samo ispoljavanje jednog, jedinstvenog, primarnog izvora svih sila, **Boga**. **Sve je talas**, baš kao što pokazuje simbolična predstava sazvežđa **Vodolije**: nebesko biće koje prosipa vodu iz svog krčaga.

Duhovna kretanja na zemlji pokazuju ovaj uticaj. Nauka otkriva teoiju "talasa", i ja vidim bezbrojne izume zasnovane na talasima. Vidim slike ljudi, predela i predmeta - slike načinjene delovanjem svetlosnih talasa. Vidim različite vrste naprava koje odašilju talase. Talasi prodiru u materiju i otkrivaju njenu čvrstinu. Ima talasa koji pokazuju koji elementi su prisutni u materiji planeta i fiksiranih zvezda, električni talasi, talasi zvuka, svetlosti i mirisa. Medicinska nauka prestaje da upražnjava tretmane vodom u korist tretmana zasnovanih na **talasima**. Sve vrste talasa, od infra-crvenih do ultra-

ljubičastih, kratki talasi i još kraći talasi, čak još prodorniji talasi i frekvencije... svi u službi nauke!

Sazvežđe **Vodolije** pripada vazdušnom licu **Boga**. I čovečanstvo pobeđuje vazduh **vazduhom**, energijama dobijenim iz materije u vazdušnom stanju. Vidim ljude kako se kreću od parne mašine do drugih mašina koje rade na gas. I potom moj zaprepašćeni pogled prati ogromne skakavce visoko u vazduhu, napravljene ljudskom rukom, koji nose ljude u svojim trbusima! Te mašine pokreće snaga gasa: **Vazduh** pobeđuje **vazduh**...

Preko komplementarnog znaka **Lava** ljudi ponovo prepoznaju najjače ispoljenje Boga na zemlji. Sunce, veliki **Ra**, je opet priznato kao prvobitni izvor svih ispoljavanja zemaljske energije. Ponovo ljudi postaju obožavaoci sunca, mada ne u religijskom smislu. Uticaj **Lava** pokazuje se i na jednoj drugoj ravni. Dejstvo **Vodolije** je da ukida sve granice, sva ograničenja. Ali nedostatak granica bez usredsređujuće središnje tačke, znači mentalno oboljenje, duhovnu smrt. Neograničenost **Vodolije** bi delovala na nesvesne mase kao mentalna bolest koja bi se prenosila kroz celokupno čovečanstvo, izazivajući anarhiju i kaos, i razarajući sve. Preko komplementarnog znaka **Lava**, međutim, vlast se usredsređuje u pojedinim osobama - diktatorima - koji grupišu ljude oko sebe i vode ih.

U ovoj epohi ljudi otkrivaju saobraćaj i opštenje s drugim planetama. Granice i prepreke nestaju, a s njima i izolovani položaj zemlje u kosmičkom prostoru. A kako nestaju i granice među državama, celim čovečanstvom se upravlja iz jednog centra. "Jedna štala, jedan pastir".

Večni točak nastavlja da se kotrlja, i zemlja prelazi u novu epohu, pod znakom **Jarca** i njegovog komplementarnog sazvežđa, **Raka**.

Ljudi usmeravaju svoju pažnju ponovo na zemlju, primećujući da, iako je njihovo znanje možda veoma veliko, oni i dalje znaju veoma malo o svojoj čudesnoj majci, majci zemlji., U ovoj epohi oni rešavaju problem pobeđivanja **zemlje**. Znak **Jarca** pripada zemaljskom licu **Boga**. Ljudi konstruišu specijalnu mašinu koja se zasniva na istom principu kao i naš zavetni kovčeg. Njome oni vladaju težinom materije. To jest, mogu da savladaju silu zemljine teže, ili, preko ultra- materijalnih zračenja, mogu da je ogromno uvećaju. Ljudi komuniciraju jedni s drugima direktno kroz zemlju - u dubi-

nama planina- u kratkim pravim linijama, umesto da idu dugim putem oko zemlje. Ta njihova nova mašina zrači energiju koja dematerializuje sve ispred sebe, tako se krećući napred brzo, slobodno, bez prepreka i ometanja. U isto vreme ona izbacuje zgušnjavajuća i otvrdnjavajuća zračenja iza sebe vraćajući materiju zemlje u svoje prvobitno stanje. Ljudi su pobedili materiju materijom, energijom ultra-materije. To im omogućava da prodru u dubine zemlje i upregnu u službu čovečanstva ogromne sile i energije koje tamo besne kao praiskonski vulkani.

Kombinacija dva zodijačka znaka *Jarca* i *Raka* ima jak uticaj na duhovni život čovečanstva. Veliki učitelj ove epohe otkriva čoveku misteriju neizmernih izvora moći skrivenih u dubinama ljudske duše. Oni koji drže ključeve tih izvora moći poseduju sposobnosti koje neuki ljudi nazivaju "natprirodnim". Širom zemlje vidim javne škole gde se čak i mala deca uče da steknu takve više sposobnosti kroz onu vrstu vežbi koju smeju da upražnjavaju samo kandidati za sveštenstvo u našim hramovima. To uzvišeno i čudesno znanje širi se u sve većim krugovima, stižući do sve većeg broja ljudi.

Vizije iznenada blede, pošto se vraćam u normalnu svest. Još uvek ležeći na ležaju, skoro sam ošamućena od doživljavanja budućnosti koji izazivaju strahopoštovanje. Ptahhotep stoji ispred mene i pomaže mi da ustanem. On za danas završava svoje poduke:

"Kako vidiš, stanovnici zemlje primaju inicijaciju u malim grupama, a onda u sve većim i većim, od kojih su sve povezane jedne sa drugom. Neka osoba može da bude posvećena individualno u toku svog životnog veka, a jedna *nacija* može da primi inicijaciju ako prokrci svoj put do najvišeg nivoa razvoja i ispuni svoj zadatak ovde, na zemlji. Konačno će ceo svet primiti inicijaciju obišavši do kraja pun krug četiri lica *Boga*, iskusivši korak po korak sve stupnjeve inicijacije u sistematskom razvoju, i najzad postižući potpuno oduhovljenje - izbavljenje od materije. Mereno prema standardima zemaljskog vremena, vekovi i vekovi će biti potrebni da bi se dostigao taj razvitak. Bezbrojno mnogo puta će zemlja morati da prođe kroz zodijački krug, i u zemaljskim i u kosmičkim godinama. Pokazao sam ti samo najsitniji deo tog izuzetno dugog puta razvoja. Istorijski čovečanstva na zemlji nije predmet slučajnosti ili udesa. Za tebe je važno da znaš da se svaki stupanj razvoja odigrava po božanskom providenju, pri čemu se sledi božanski plan. Čovek može da pređe taj

beskrajno dugačak put u jednom jedinom životu ako usredsredi svoju volju samo na taj cilj."

Dok mi daje svoj blagoslov, Ptahhotep kaže: "Vrati se sutra; imam važne stvari da ti kažem."

ZAVRŠNE PRIPREME

Sutradan jedva čekam večer da se javim Ptahhotepu. S druge strane, dovoljno sam napredovala u samokontroli da ne dozvolim da ispuštim uzde iz ruku bez obzira na bilo kakvu količinu pritiska koju nešto spolja možda vrši na mene. Potpuno svesna posmatram kako spoljni događaji utiču na moje nervne centre, i jednostavno odbijam da se moji nervi uznemire kad ja to ne želim. U trenutku kad počinje njihova prirodna reakcija, ja se svojom svešću ubacujem između njih i radnje koju su oni počeli da preduzimaju, i svesno zapovedim celom svom nervnom sistemu da postane miran i hladan kao komad čelika.

Ali sad, pošto mi je Ptahhotep rekao da ima nešto važno da mi kaže, jedva mogu da sprečim srce da brže lupa svaki put kad pomislim na to, a mislim o tome često.

Najzad dolazi večer i ja prolazim kroz dugu kolonadu stubova do njegove sobe za primanje. Potpuno sabrana, ponovo stajem pred njega.

Ptahhotep me prima kao što to uvek čini. Njegovo plemenito lice zrači nešto neopisivo uzvišeno, i tako ja nemam nikakvog načina da saznam da li ima nešto specijalno na umu.

"Mala moja kćeri," počinje on, "napredovala si do tačke kad je sposobnost tvog uma da kontroliše sve prirodne sile u tvom telu učinjena potpuno svesnom. Od sad pa nadalje od tvoje volje zavisi da li daješ da neka sila dođe do izražaja ili ne. Ni u umu ni u duši ni u telu nisi više rob prirode. Ali, moram da ti skrenem pažnju da i dalje postoji mogućnost da ponovo postaneš rob. Ako *svesno* primenjuješ svoju volju, niko i ništa te ne može sprečiti da sačuvaš svoju slobodu... ili da dozvoliš sebi da te ponovo porobe sile koje izviru iz tvog sopstvenog *ja*. Božja je volja- i stoga i zakon - da svaki duh ima potpunu slobodu volje. Niko ne sme da prekrši tu slobodu. Zato nikad ne treba da prestaneš da vršiš stalnu samokontrolu i samoanalizu.

Ti si sad zrela za inicijaciju. Ali seti se da sveznanje i svemoć koji ti se poveravaju inicijacijom uključuju njima srazmernu odgovornost. Pažljivo i promišljeno moraš sad konačno da odlučiš da li želiš da budeš posvećena i da, kroz inicijaciju, preuzmeš na sebe ogromnu odgovornost.

Ostani kod kuće tri dana i uvežbavaj potpuno ćutanje. Ako i dalje budeš rešena da prođeš kroz inicijaciju, tvoj otac će te dopratiti ovde četvrtog dana, dana mladog meseca, da bi mogla da izvršiš završne pripreme.

Volela bih da Mu kažem da sam već rešena, ali primećujem da je on potpuno svestan moje rešenosti. Ipak, moramo se pridržavati pravila, zato se ja ponovo klanjam i odlazim.

Koristim ta tri dana prvenstveno i uglavnom da se oprostim od svega za šta sam lično vezana. Znam da ću biti potpuno drugačija osoba kad se vratim kući iz hrama kao posvećenik.

Ponovo tumaram po bašti gde sam nekad šetala s majkom među cvećem. Pronalazim sva omiljena mesta svog detinjstva gde sam se igrala i kasnije sanjerala o životu i kakav će on biti. Na svim tim mestima stojim neko vreme u tišini, opraštajući se sa svakim drvetom i svakim cvetom, i istovremeno se opraštajući od male devojčice koja je nekad tu bila tako srećna. Onda posećujem zlatne ribice u velikom jezeru. Imala sam običaj da ih hranim kad sam bila tako mala da sam jedva mogla da idem, a jedna vitka, nežna osoba odevena u belo uzimala bi me za ruku da me sačuva da ne padnem u vodu. Danas ponovo osećam to tanano, belo, nebesko biće kraj sebe. Mi smo i dalje blisko povezane i ja znam da u skladu sa zakonima inkarnacije, baš kao što mi je, kao vrata između drugog sveta i ovog, pomogla da se rodim, ona će mi pomoći ponovo da pređem sa ovog sveta na sledeći. Najzad dolazim do dvorišta s lavovima gde se opraštam od svojih omiljenih lavova. Dok ne budem posvećena, dopušteno mi je da uđem u to dvorište samo u prisustvu čuvara. Danas me on prati poslednji put; kao posvećenik i ja ću takođe imati moć nad svim životinjama i neće mi više biti potrebna njegova zaštita.

Ovde se drže samo lavovi koje koristi kraljevska porodica. Jedan od njih je veličanstvena životinja koja uvek sedi pored oca za vreme njegovih audijencija kao simbol njegove nadljudske moći. Zatim su tu lavovi koji vuku našu kočiju, i najzad dve lično moje životinje, Šugar i Šima. Obojici je otac lav koga otac ima uz sebe u svojim audijencijama. Oni su obojica podjednako inteligentni, izuzetno osetlj-

ivi, divni primerci svoje vrste. Obojica me vole baš kao da sam lavica a ne žena. Šu-Gar je posebno lud za mnom i uznemiri se i postane ljubomoran kad god pomilujem Šimu. Moram da pazim da se njegova ljubav ne pretvori u slepi ljubomorni bes. To bi bilo opasno! Dok ulazim u dvorište, Šu-Gar mi trči u susret i ćuška svoju moćnu glavu pod moju ruku kao poziv da mu počeškam vrat i uši i pogladim mu grivu. Zatim, kao i obično, pokušava da me lizne po licu dok se ja izmičem što je moguće veštije da ga ne uvredim i naljutim. Pružam mu parče vrućeg mesa, i dok ga on proždire, koristim trenutak da popapšem Šimu i da i njemu dam parče mesa.

Trećeg i poslednjeg dana otac i ja izlazimo pre zalaska sunca u vožnju kočijama s lavovima. Jurimo okolo s ogromnim zadovoljstvom. U skladu s Ptahhotepovim uputstvima, ja ne smem da govorim, ali čak i bez tog naređenja, mi i inače ne bismo razgovarali. Razumemo se bez reči. Istina je kao nevidljivi čovek. On može sebe učiniti vidljivim samo ako obuče odeću. Ako obuče mnogo odeće koja mu je široka, dobijamo njegovu veoma nesavršenu sliku. Što manje odela nosi, što mu je tanja i tesnija odeća, tačnija je njegova slika koju dobijamo. Ali, bez obzira kako dobro njegova odeća otkriva njegov oblik, ona ga ipak *pokriva*, i mi vidimo *samo odeću a nikad samu nevidljivu osobu*.

Isto je tako sa istinom! Što *manje* reči koristimo da izrazimo istinu - to jest, da je pokrijemo i učinimo vidljivom - to je bolje prepoznamo. A samom činjenicom da izražavamo istinu rečima, da je pokrivamo rečima, mi istovremeno sprečavamo sebe da vidimo *samu istinu* u njenoj neposrednosti, njenoj nagoti, njenom istinskom biću. Za ljude koji ne mogu da zavire u umove onog drugog i da vide misli jedan drugom, reči su jedino sredstvo komunikacije koje poseduju. Ali oni nikad ne vide šta onaj drugi misli i šta bi hteo da kaže... samo reči o tome. Ali mi, otac i ja, vidimo jedan drugog! Zašto bismo pokrivali naše misli i naše duše rečima? Mi smo *tu* jedan za drugog i uživamo u jedinstvu *postojanja!*

Lavovi jure napred... mi se vozimo u tišini... oboje znamo šta ti poslednji dani znače.

Rano ujutru tog velikog dana opraštam se od Menu i Bo-Gara. Menu plače tako beznadežno kao da idem na sopstvenu sahranu. Ona ima zlokobno predosećanje da će se desiti nešto strašno. Prosto nema načina da je utešim. Mali Bo-Gar nema pojma šta se dešava, ali i on gorko plače zato što me vidi da odlazim i zato što Menu plače.

Dok krećem da ga grlim, on se baca na kolena preda mnom i obgrljava mi kolena. Iz same dubine duše viče: "O, Kraljice, draga moje Kraljice, ne zaboravi šta ti se sad zaklinjem: bilo kad, na bilo kom mestu kad budeš u opasnosti, ja ću te spasti! Čak i ako budem na drugom kraju sveta, doći ću do tebe! Zapamti, Bog mi je svedok, spašću te!"

Dragi mali Bo-Gar! On će me spasti! Ali, od čega? Ako Ptahhotep smatra da sam pripremljena i spremna za inicijaciju, kako bih mogla da dođem u opasnost? I zašto dečak kaže da bi čak došao *s drugog kraja sveta* da me spase? On je sad ovde sa mnom; kako bi ikako mogao da ode tako daleko? Ali, ne mogu da razmišljam o njegovim rečima, jer je došlo vreme. Grlim ih oboje, onda odlazim u očeve odaje.

Otac me prima s tužnim i ozbiljnim izrazom lica, i ja vidim da je povučen duboko u sebe. Da li i on vidi nešto zlokobno i zloslutno u mojoj budućnosti? Grli me, s ljubavlju mi stavlja ruku na glavu i blagosilja me. Onda polazimo.

Ptahhotep nas čeka u svojoj maloj sobi za primanje. Pre no što uđemo, za trenutak se u dugoj kolonadi pojavljuje Ima. Njegovo anđeosko lice sija, oči mu se smeše na mene s ohrabrenjem, i zatim ponovo nestaje. Znam da će me njegova ljubav takode pratiti u teškim. časovima izazova koji mi predstoje. Otac me vodi do Ptahhotepa. Uzima me za ruku i stavlja je u Ptahhotepovu ruku. Još jednom mi upućuje pogled pun ljubavi i zatim izlazi iz sobe.

"Draga moja kćeri," kaže Ptahhotep, "jedan veliki krug zakona u kome se tvoja sudbina ispoljava u svetu vremena i prostora se danas zatvara. Taj krug - tvoja svetovna karijera - je bio već određen i utvrđen samog onog trenutka kad si po prvi put ispala iz božanskog jedinstva, baš kao što bumerang, u trenutku kad se baci, ima u sebi sile koje određuju vrstu kruga koji će napraviti, koliko visoko će se dići, koliko vremena će njegov let potrošiti, i kad će se vratiti na početnu tačku.

Tvoj sadašnji karakter i tvoja sudbina su sagrađeni istim tim silama. I jedan i drugi su rezultat uzroka i posledice, akcije i reakcije, postupaka i iskustava kroz bezbrojne živote u kojim se *ja* ispljavalo tokom dugih, dugih perioda vremena. Sve te akcije i reakcije, postupci i iskustva su se iskristalisali u tvojoj sadašnjoj ličnosti i karakteru. Tvoj karakter određuje tvoju sudbinu i stoga i tvoju budućnost. *Ja* zrači svoje stvaralačke sile kroz sito karaktera u otelovljenje, i kroz slikotvorne sile u dubinama duše, te energije stvaraju *slike sna*. One

se projektuju prema spolja u materijalni svet gde se ispoljavaju kao tvoja "osoba" i tvoja "sudbina".

Ja zrači u svako ljudsko biće iste stvaralačke sile. Činjenica da se toliko mnogo različitih slika sna i toliko mnogo različitih osoba i sudbina pojavljuje iz tih istih stvaralačkih sila je rezultat različitih uticaja kojima su ljudi izloženi od svog pada iz rajskog jedinstva.

Da li buduće projekcije **ja** koje se još nisu materijalizovale već i dalje čekaju materijalizaciju u dubinama duše - u podsvesti - postaju "stvarnosti" na materijalnoj ravni ili samo ostaju "slike sna" zavisi od **ravni s kojom čovek poistovećuje svoju svest. "San" je takođe i "stvarnost", samo u nematerijalnom, slikotvornom energetskom svetu, dok je ono što se događa na zemlji i što ljudi zovu "stvarnost" takođe samo "san", projekcija sebe, sjedinom razlikom da je to niža projekcija koja deluje u materijalnu ravan, i učinjena vidljivom u atmosferi zemlje.** Sudbina je tako otelovljena projekcija budućnosti, materijalizovani san.

Čim neka osoba dopusti volji svog **ja** - volji **Boga** - da vlada, ono što se događa na materijalnoj ravni, u takozvanoj "stvarnosti", je ono što **on sam svesno želi**. Stoga on takođe upravlja svojom sudbinom. To je zato što **ja** neke osobe ima moć da uzme te njene snove koje čekaju u njenoj podsvesti na materijalizaciju i preobraze ih u duhovnu energiju. S druge strane, istog trenutka kad se neka osoba poistoveti sa nebitnim silama koje se pojavljuju, ne iznutra iz njenog **ja**, već iz njene niže prirode, njenog tela, i u trenutku kad prepozna te sile kao svoju sopstvenu volju, ono što se događa nije ono što **ona sama želi** nego što njeno telo želi, mada ona može biti potpuno ubeđena da je to njena "sopstvena" volja. Na taj način ona gubi kontrolu nad svojom sudbinom, i potpuno je na milost i nemilost slepih sila kobi. U tom slučaju "slike sna" i projekcije koje leže pritajene u njenoj podsvesti neizbežno i s apsolutnom sigurnošću se pretvaraju u "stvarne" događaje na zemaljskoj ravni.

U tvojoj inicijaciji, pre no što se ponovo probudiš iz svoje fizičke svesnosti u božansku **kosmičku-ja-svest**, energije koje si stvorila kroz svoja dela i njihove reakcije tokom vekova i vekova i koje sad čekaju u tvojoj podsvesti na vreme da se materijalizuju - kao seme budućih događaja **-pojaviće se u tvojoj svesti kao snovi**. Ti ih ne možeš uništiti zato što one izlaze iz stvaralačkih sila. Ali možeš da sprečiš da se te energije spuste i pretvore u stvarnost na nivou materijalnog sveta. Možeš to da učiniš ako ti sama, **svojom svešću, siđeš do dubina svoje**

duše, gde se te sile kriju u pritajenom stanju, i ako ih probudiš u život u svojoj svesti i sama iskusiš te snove kao punu stvarnost. "Da iskusiš" znači da privučesh sile koje su bile poslate natrag u svoju svest i doživiš ih kao ***stanja svesti***. Na taj način unutrašnja napetost u okviru tih sila se ***poništava***. Energije onda slabe, gube svoju moć i bivaju uništene.

U svojoj inicijaciji doživećeš celu svoju budućnost kao niz različitih stanja svesti - kao slike sna - a da nisi svesna ni vremena ni prostora. Na taj način ti ćeš postati oslobođena od svog tela i potpuno bezlični instrument ***Boga***. To je zato što svaki posvećenik ima dužnost da nastavi da radi na zemlji da bi pomogao drugim ljudima da izađu iz okova materije, iz okova tela, iz kandži slepe kobi, natrag u božanski duhovno stanje jedinstva. Sve i svako što je palo u odvojenost i u materiju pomoću toga što je postalo otelovljeno mora da nađe svoj put natrag u izgubljeni raj, natrag u božansko stanje jedinstva.

Ali kad jedan posvećenik deluje u suprotnom pravcu, to jest, kad koristi svoje visoke duhovne energije da stvori lične stvarnosti za sebe usmeravajući vrhovne, stvaralačke, sve-prodiruće sile iz svoje božanske svesti u svoje telo, on pada niže od obične osobe koja čini istu stvar sa svojom svešću koja je ispala iz božanskog jedinstva. Običan čovek usmerava u materiju samo one sile koje izviru iz njegovog materijalnog bića. On doživljava fizičke sile u svom telu, i za njega to ne predstavlja pad. On ispoljava sile na nivou s kojeg dolaze. ***Materijalne sile ostaju na materijalnom nivou.***

Posvećenik, s druge strane, ne radi samo sa fizičkim silama, i kad usmeri svoje duhovne energije u telo, on pada iz svog uzvišenog stanja i pada nisko. ***Što je viša energija, to on niže pada.***

Zato treba da zapamtiš da kao posvećenik - ako hoćeš to da postaneš - ne možeš da činiš "nekažnjeno" stvari koje obični ljudi mogu da čine zato što kao posvećenik zračiš i stavljaš u pogon božanske sile, a ne ljudske. Ako usmeravaš te sile u svoje telo, sagorevaš svoje nervne centre i zaranjaš u najniže dubine kao kometa koja pada.

Tvoje pripreme vežbe su te razvile do mere da možeš da razumeš te istine. Zato sada, s punom svešću, možeš da mi daš svoj odgovor. Da li imaš hrabrosti da prihvatiš te zakone, opasnost i veliku odgovornost; da li želiš da primiš inicijaciju, ili bi radije da se povučesh i proživiš svoj zemaljski život prema zakonima ljudskog postojanja?"

Izvesno vreme ja ćutim. Onda, ozbiljna i rešena, odgovaram: "Oče moje Duše, tokom godina u kojima sam se pripremala imala sam dovoljno vremena da odlučim da li ću da izaberem hram ili svetovni život. I tokom ova poslednja tri dana ponovo sam se usredsredila na ovo pitanje i ni na šta drugo. Jedina moja čežnja je za božanskim praiskonskim stanjem. Potpuno sam rešena. Preklinjcm te da me posvetiš!

"Pa neka bude," kaže Ptahhotep, "i nek Bog bude s tobom! Sad pođi za mnom".

On me vodi u jedno drugo krilo hrama gde žive neofiti. Tu me predaje jednom mladom svešteniku, poglavaru među onima koji tu stanuju, koji nas čeka. Vidala sam ga ranije. Okrećući se k meni, Ptahhotep kaže: "Ti ćeš sad pripremiti svoje telo i dušu za inicijaciju. Na dan kad mesec postane pun, dođi kod mene u zalazak sunca."

Oboje se klanjamo, i On odlazi.

Sveštenik me vodi u ćeliju gde provodim nekoliko sledećih dana sama, posvećujući se isključivo svojim vežbama. Svrha tih vežbi je da podigne čistotu mojih misli, moje duše, krvi i tela do što je moguće višeg stepena. Čak i tokom godina kad sam išla u školu za neofite morala sam da se pridržavam veoma strogog režima ishrane, da bi nove ćelije koje se stalno proizvode u telu bile hemijski čistije od onih koje zamenjuju, i da bi moja telesna tkiva razvila dovoljnu otpornost da budem u staju da podnesem najviše vibracije. To je zato što bilo koja hemijska promena u materiji menja njenu otpornost na sile koje se u nju uvode. Sad taj proces dolazi do kraja. Dopušteno mi je da jedem samo izvesno specijalno korenje i trave. Moram da ih temeljno sažvaćem, i dopušteno mi je samo da progutam sok koji mogu da žvakanjem iscedim iz njih. Te travke i korenje su tako odabrani da neki od njih teže da ojačaju i podstaknu organe za izlučivanje, dok drugi imaju sličan uticaj na srce i nerve, da ceo moj organizam ne bi oslabio.

Kao posledicu ove nove discipline u ishrani, osećam se svakim danom koji prođe sve lakša. Za nekoliko dana ja čak osećam da uopšte nemam telo. S druge strane, moja mentalna bistrina i sposobnost koncentracije se povećavaju do stepena koji nikad ranije nisam upoznala. U celom svom životu nikad nisam bila u stanju da mislim tako jasno... nikad nisam bila u stanju da prozrem duhovnu istinu s takvom iskonskom kristalnom jasnoćom kao sad. Samo uzdržavajući se od hrane, bez korišćenja trava koje jačaju, čovek takođe može da

dostigne visok stepen mentalne bistrine. Ali nervi mogu da se oštete u tom procesu. Mada oni postaju preosetljivi tokom posta, u isto vreme su uveliko oslabljeni. Korišćenjem ovih trava sve negativne sirane uzdržavanja od hrane se uklanjaju.

Jedan po jedan dani prolaze...sve dok ne dođe dan punog meseca. Povučena duboko u sebe, idem da se javim Ptahhotepu. Ulazim baš kad sunce nestaje ispod horizonta.

"Sledi me," kaže Ptahhotep i vodi me napolje.

Ptahhotep me vodi kroz hram oko žrtvenog stola i dalje preko velikog kamenog zida. Gigantski kameni blokovi se međusobno uklapaju u dlaku precizno. Sad znam zašto. Ptahhotep zakoračuje preko srednjeg koji se polako ljulja na spolja, otkrivajući jedan otvor u zidu. Iza njega leži široko kameno stepenište koje vodi naniže. Silazimo do dna stepenica, onda idemo duž dugačkog prolaza. Moj osećaj za pravac i izvesno osećanje u plućima kažu mi da hodamo pod zemljom. Veoma iznenađuje, međutim, što nema ni buđi ni plesni, i vazduh je svež i čist, čak s mirisom ozona u sebi. Na kraju ovog podzemnog prolaza stižemo do drugog stepeništa koje vodi naviše. Pošto smo se uspeli uz njega, Ptahhotep me vodi kroz dalje prolaze, neke široke, neke uske. Prolazimo kroz odaje različite veličine koje sadrže čudne i nerazumljive naprave, onda se penjemo uz još više stepenica. Najzad ulazimo u jednu veliku sobu.

Svi su ti prolazi i odaje - uključujući i ovu - sjajno osvetljene kao po danu, a ipak nigde ne mogu da vidim izvor svetla. Izgleda kao da svetlo dolazi iz samih kamenova. Oprema u ovoj sobi je tako tajanstvena da mi odmah zaokuplja punu pažnju. Odaja je blistavo svetla. Vidim veliko, čudno, prizmatično nešto što mi daje utisak da je napravljeno ne od čvrste materije, već od svetla... neke vrste koncentrisanog, očvrslog svetla. Ova koncentrisana svetlosna masa takođe isijava običnu svetlost. Zato je odaja tako svetla.

Jednom kad sam bila u poseti grnčaru, imala sam prilike da zavirim kroz gviru u njegovoj užarenoj peći. U njemu je nekoliko keramičkih posuda stajalo u redu, sve su blistale od belog usijanja i sve su bile potpuno providne. Mogla sam sve da ih vidim, jednu pravo kroz drugu. Sve one su takođe isijavale svetlost. A ovaj veliki misteriozni prizmatični oblik isijava svetlost upravo na isti takav način. Da, svetlost - ali *ne i toplotu!*

Ali u ovoj odaji ima i drugih nerazumljivih predmeta. Oni su načinjeni od tako čudnog materijala i u tako izuzetnim oblicima da

ne mogu ni da počnem da zamišljani u koju svrhu bi mogli da posluže. Ali nemam vremena da ih proučavam, jer sam potpuno obuzeta pitanjem svoje inicijacije, kako će se odigrati i šta ću doživeti.

Ptahhotep me vodi u najudaljeniji ugao odaje gde otkrivam jedan prazan kameni sarkofag. "Do sad," primećuje moj vodič i učitelj, "uvek si slušala **šta** je inicijacija, ali ne znaš **kako** se ona odigrava.

Za vreme inicijacije telo kandidata je podvrgnuto višoj frekvenciji no što je ona koja odgovara njegovom stepenu svesti. Tako on **postaje svestan na tom višem nivou!**

Samo osoba koja je pripremljena kroz dugotrajnu i strogu obuku može da bude posvećena na taj način u višu silu, u viši nivo svesti, a da se ne povredi. Samo takva osoba je u stanju da upravlja svojim telom uz pomoć svog intelekta, razumevanja i snage volje, i da podesi svoje nerve na više frekvencije.

Kao što već znaš, životinje nisu u stanju da promene ni model življenja ni stanje u kom žive. Zato nisu u stanju da podnesu više frekvencije no što su njihove sopstvene. Na primer, kad bi majmun bio podvrgnut struji iste frekvencije kao što je čovečja, on bi uginuo za nekoliko minuta od "kapi", prolazeći kroz neiskazane grčeve dok umire.

Čovek, međutim, može da se prilagodi, do obima jedne oktave, različitim vibracijama i podnese te vibracije a da ne umre. Na taj način, jedna prosečna osoba, posle odgovarajuće fizičke pripreme i obuke, mogla bi da bude podvrgnuta bez povrede struji jednog genija, drugim rečima, struji petog stepena. On bi osetio nebesko blaženstvo. To je zato što svaka viša vibracija, dokle god je podnošljiva, izaziva uveseljavajuće osećanje sreće. Potom, međutim, vibracija postaje mučenje zato što nervi nisu sposobni da podnesu preteranu struju. Niže vibracije od vibracija pojedinca o kome se radi izazivaju utučenost, strah i malodušnost. Kad bi jedna prosečna osoba, zbog toga što žudi za blaženim stanjem koje je jednom iskusi, kasnije mogla da dostigne stanje inicijacije u peti stepen i doseže do njega često kroz strpljivo i uporno uvežbavanje, nervi i ćelije njenog tela bi postepeno postali tako očvrslili i preobraženi da bi ona zaista mogla da se uzdigne jedan stepen naviše i stvarno postane genije. Ona bi nastavila da doživljava postojan dotok intuitivnog saznanja.

Osećanje blaženstva povezano s višim stanjem svesti je poznato svakoj osobi koja je obdarena intuicijom, i svako ko pije vino ili

koristi druge stimulanse traga za istim blaženim osećajem povezanim s većim protokom struje kroz nerve. Ali veštačka stimulacija je uvek praćena potištenošću koja baca osobu još niže nego što je bila ranije.

U velikoj *inicijaciji*, sve struje sile koje se slažu sa sedam nivoa svesti uvode se u telo, počevši s najnižom i krećući se progresivno naviše do samih najviših božanski stvaralačkih sila. Kandidat se posvećuje u sve te sile *i postaje svestan na svim nivoima*. Da bi jedan kandidat bio spreman da prođe kroz ovu inicijaciju i izađe iz nje živ, njegova svest -a s njom njegova moć otpornosti - mora prethodno da dostigne šesti nivo. Za svako biće čija svest nije dosegla tu ravan, čin inicijacije bi sigurno značio smrt.

Na taj način, uz pomoć struje sile, kandidat postiže sedmi, božanski nivo koji nikad ne bi bio u stanju sam da dostigne. Niko ne može da postigne inicijaciju na božansko - stvaralačkoj ravni samo svojim naporima bez pomoći. Ovde on prolazi kroz veliki prelaz iz svog prethodnog - negativnog - uzimajućeg stava u pozitivni stav davanja. Bez obzira kako se možda trudi da to učini, nijedno ljudsko biće ne može da prođe kroz taj prelaz samo i bez pomoći, mada su mnogi sposobni da se sopstvenim naporima razviju do stepena kad su potpuno spremni za inicijaciju na sedmoj ravni. U takvim slučajevima polaganje sveštenikove ruke je sve što je potrebno da se posvete u božansku kosmičku-ja-svest. Nikad više takvi posvećenici ne ispadaju iz božanske svesti, pošto su prošli kroz ceo krug totalne svesti, stičući sve neophodno iskustvo dok su to činili, i ostaje da se postigne samo ponovno ujedinenje njihove dve komplementarne polovine, od kojih je svaka postala savršeno svesna. Samo ta poslednja pomoć treba da se da spolja. Od onda pa nadalje oni žive u stanju neprestane Bogo-svesti.

Kroz inicijaciju u našem hramu, međutim, moguće je da kandidati budu posvećeni u božanski sedmi stepen čak iako se nisu razvijali celim putem naviše do sedmog nivoa u pripravnosti za njega. Kao preduslov za takvu inicijaciju, oni mora da su postali svesni konačno na šestoj ravni, i mora da su odgovarajuće pripremili telo. Preko te spoljne pomoći za inicijaciju, njihov put do istinskog *ja* je otvoren, i u činu inicijacije njihova svest je povezana s božanskim protokom moći.

Ti kandidati posle inicijacije nisu u stanju da nastave da žive u božanskom stanju svesti. Oni padaju natrag u svoje prethodno

stanje. Ali oni se sećaju blaženstva koje su iskusili u inicijaciji, i kako je njihov put do Boga bio za njih otvoren, oni uživaju mogućnost da dostignu sedmu ravan razvitka brže i lakše samo sledeći dug put zemaljskog iskustva i ljudskog razvoja svesti. Inicijacija u hramu je tako u stanju da vrati mnogo više ljudi blaženstvu Ujedinjenja s božanskim ja nego što bi to bilo moguće bez te pomoći.

S druge strane, postoji opasnost da neka osoba posvećena na ovaj način, posle inicijacije i pre no što je u stanju da postane Bogovećevik sopstvenim naporima možda ne bude u stanju da se odupre zemaljskim iskušenjima i tako padne niže nego u prvom padu. Za neposvećene nema te opasnosti. Ako, bez inicijacije, neka osoba završi krug življenja dugom stazom smrtnika celim putem do kraja, do velikog *cilja*, dok se ne vrati domu u Edenski Vrt, ne ostaje ništa u iskustvu, ništa nepoznato u njoj. Ona postiže božansku ravan pošto je stekla iskustvo na svim nivoima, na taj način postepeno brišući svoju ličnost. Da bi se to postiglo, međutim, živom biću je potrebno celo doba stvaranja.

Božja je volja da velika inicijacija u hramu i dalje bude dostupna čovečanstvu još neko naredno vreme uprkos ovoj opasnosti. Nebrojani ljudi su već iskupljeni na ovaj način i vraćeni *Bogu*, i još će mnogi biti. A mali broj koji ponovo padne posle svoje inicijacije će se reinkarnirati u potonjim vremenima kad čovečanstvo bude ostavljeno samo svojim sopstvenim sredstvima. Oni će se sećati velikih istina koje su doživeli kroz inicijaciju i objaviće te istine bližnjima svojim rečima, zapisima i delima.

Tajna velike inicijacije će biti čuvana u hramu još neko vreme. Ali kad sve više i više zemaljski nastrojenih ljudi dođe na vlast u nastupajućim vremenima, mi ćemo zatvoriti piramidu inicijacije kamenim blokovima iznutra i dematerijalizovaćemo sve u odaji za inicijaciju. Tajna božanski stvaralačke energije neće pasti u neposvećene ruke. Hiljade godina kasnije, kad ljudi prodru u piramide, neće naći ništa - apsolutno ništa - čak ne ni ljudske kosture.

Ima mnogo duša na zemlji danas koji ispunjavaju preduslove za veliku inicijaciju. Naša je dužnost da posvetimo sve te kandidate ako, uprkos našem upozorenju, *tri puta ponove* svoju želju da budu posvećeni.

U inicijaciji kandidat postaje svestan na svakoj ravni stvaranja. Svi nesvesni delovi njegove svesti postaju svesni; on nema "podsvest" niti "nadsvest". Za vreme inicijacije svest kandidata postaje celok-

upna, totalna *sve-svest*. Krug koji počinje s njegovim osvešćivanjem u materiji - u telu - trenutak kad ispada iz jedinstva, se zatvara. Kandidat se svesno ujedinjuje sa svojom sopstvenom komplementarnom polovinom koja je prethodno bila uvek prisutna kao nesvesni deo njegove duše, kao negativna slika, neko strano biće, i koji zbog svoje privlačne moći sebe ispoljava kao čežnje, moćne nagone i nemir u njegovom telu. Svest se vraća u jedinstvo, i više ne postoji komplementarna polovina, jer je i *komplementarna polovina takođe učinjena svesnom*. To ponovno ujedinjenje mi zovemo "mistično venčanje".

Venčanje uvek znači jedinstvo pozitivnog i negativnog. Na zemlji, međutim, "venčanje" znači uzaludni pokušaj da se postigne ujedinjenje s drugim bićem u telu. Ali mistično ujedinjenje duha se odigrava *u svesti* i donosi potpuno, neprekidno ispunjenje; jer ujedinjenje sa sopstvenom komplementarnom polovinom znači ujedinjenje s *Bogom*. Krug se ponovo zatvara!

Ljudsko telo je tako sagrađeno da sadrži specijalne nervne centre za svaku oktavu vibracija. S druge strane, ti nervni centri su raznosiči i odašilju kroz nervni sistem vibracije koje primaju iz viših centara. S druge strane, oni deluju kao transformatori kad prenose dalje vibracije do sledećeg, nižeg nervnog centra.

U običnom ljudskom biću ti transformatori u nervnim centrima deluju odvojeno od njegove svesti. Zato on ne može da ih kontroliše. Prirodni zakoni upravljaju njime a da on ne zna šta se događa u njegovom telu i u njegovoj duši, u njegovoj podsvesti.

U inicijaciji kandidat mora da svesno doživi visok protok struje u svih sedam glavnih nervnih centara i moći koje im odgovaraju. Svojom svešću on se prvo spušta na najniži delokrug stvaranja. On mora da iskusi sile koje tu vladaju i da postane njihov gospodar. *To je njegov prvi test*. Kad ga uspešno položi, penje se za jedan stepen u drugu oktavu vibracije, prepoznajući i doživljavajući je da bi joj zagospodario. To je *drugi test*. Onda se penje u treću, četvrtu, petu, šestu i najzad u sedmu oktavu vibracija. Kad je položio sve te testove i uspeo da svesno ostane gospodar u svim tim sferama - tada je postao posvećenik.

Svesnost je svetlo, nesvesnost je mrak. Kad vidimo svetlo iznad nas na zemlji, kažemo da je *dan*. Tako je svako stanje svesnosti "dan" Boga; jer u svakoj svesnosti, od najniže ravni materije pa do Bogočovečije *ja* svesnosti, *Bog se prepoznaje* na različitim nivoima. Na svim tim "danima" - na svim nivoima svesti, postoji aktivnost, nemir, pok-

ret, izuzev na sedmom "danu" Boga gde nema aktivnosti, nema pokreta, nema delanja! Na sedmom "danu" stvaranje prestaje zato što je na tom danu potpuno jedinstvo i savršena ravnoteža. Onda Bog **počiva u sebi!**

Kada, posle inicijacije, jedan posvećenik uspe da postane svestan ponovo u večnom **biću** i doživi to božansko stanje ponovo tokom meditacije, i kad dovoljno često uspeva da se tako uzdigne sopstvenom moći sa svoje uobičajene šeste ravni do sedme božanske ravni, s vremenom on učvršćuje svoj položaj konačno na tom nivou svesti, i božanska stvaralačka ravan je ona koju on živi iz dana u dan. Onda i samo onda on postaje **Bogočovek**. Samo osoba koja, u svojoj svesti **jeste sam mir i spokoj**, tako da sve što on čini, misli i oseća ističe prirodno iz tog božanskog stanja, ispoljavajući Božju volju uvek i pod svim okolnostima, uvek zračeći samo pozitivne - dajuće sile božanske **ljubavi** - samo takva osoba je zaista Sin Boga, **Bogočovek!** Ptah-hotep!

Bogočovek svesno ispoljava i kontroliše svih sedam nivoa stvaranja. Ali njegova svest se poistovećuje samo sa sedmom, božanskom ravni, ne sa nižima. On ih poznaje, ovladava njima, koristi ih - ali **ne jede** od tih plodova drveta poznavanja dobra i zla! On svesno ostaje u **Bogu**, u rajskom stanju. On ujedinjuje u sebi svih sedam ravni u božanskom jedinstvu: on je materija, ima telo, on je biljka: pokreće svoje telo, ishranjuje ga i brine o njemu kao o dobrom instrumentu; on je životinja: ima nagone i osećanja; on je čovek: ima intelekt i moć logičnog razmišljanja; on je genije: ima intuiciju i deluje s ravni uzroka; on je prorok: stoji iznad vremena i prostora, vidi budućnost i prošlost, voli celokupnu vasionu nesebičnom, sveobuhvatnom ljubavlju, pomaže svim bićima na putu ka spasenju iz okova sveta; i on je Bogočovek: on je sveznajući i svemoćan; on je ono što jeste, večno **biće, sam život, Bog!**

Posvećenici, kao što možeš videti, nisu svi istog nivoa. Većina njih dostigne sedmi nivo tek posle daljeg razvoja. Zato ima različitih nivoa u sveštenstvu. Dužnosti visokog sveštenika može da ispunjava samo onaj koj je dosegao sedmi stepen Bogočoveka sopstvenom moći, ne više **očekujući i primajući** najvišu božansku moć - na način na koji je kandidat očekuje i prima za vreme svoje inicijacije. Naprotiv, visoki sveštenik sam **zrači i predaje** tu najvišu božansku moć.

Šest od sedam nivoa svesti primaju svoje stvaralačke vibracije, životnu moć, od sedmog nivoa, od **Boga**. Čak i posvećenik koji je u

stanju da dostigne sedmi božanski stepen samo za vreme svoje inicijacije, i dalje očekuje i prima stvaralačku moć života od sedmog nivoa, od **Boga**. Samo **Bog** i oni koji su postali istovetni s **Bogom** su istinski izuzetno darežljivi u svojim zračenjima.

Materija, s druge strane, kao negativni odraz slike Boga, samo prima.

Sva bića na drugim nivoima primaju odozgo i prenose na nivoe ispod sebe.

Biljka ima oživljujuće dejstvo na materiju, dok s druge strane prima petostruko s nivoa inteligencije iznad sebe. Životinja predaje dvostruko nivoima ispod sebe, dok naprotiv prima trostruko od onih iznad. Čovek pruža trostruko nivoima ispod sebe i prima trostruko od onih iznad, pošto njegova svest stoji u sredini sedam ravni. Pošto je svest genija na petoj ravni, ravni uzroka, on zrači svoje stvaralačke sile preko četiri nivoa niže, dok prima silu samo od dve najviše. Prorok - posvećenik - šalje svoje blagotvorne vibracije bićima na pet nižih nivoa svesti i dobija svoju moć s božanskog nivoa. On i dalje živi u dvojnomo odnosu s **Bogom**. Samo osoba koja je dostigla savršenu *kosmičku svest* sopstvenim naporima emituje pozitivno i samo pozitivno zračenje, u svim pravcima, životodavno i darežljivo prema celoj vasioni. On živi u **Bogu**, u monističkoj svesti *sebe*.

Već si naučila da je **davanje** - zračenje - zakon Boga, duha, dok je uzimanje - skupljanje - zakon materije.

Svaka frekvencija ima moćni i prodirući uticaj na nivoe ispod sebe, dok naprotiv nema uticaja na one iznad. Ako uzmeš dvoje ljudi na različitim nivoima razvitka osoba na nižem nivou, mada može biti "loša" osoba u očima ljudi oko sebe, može da naudi osobi na višem nivou samo preko svojih postupaka, ali nikad ne preko svog zračenja, pošto njene moći nemaju uticaja na nivoe iznad njegovog. S druge strane, njeno zračenje, naročito njeno "zlo oko", može da naudi na nivoima ispod njenog nivoa svesti. Jedan posvećenik, s druge strane, može da prenese svoju uzvišenu čarobnu moć na svako živo biće bez izuzetka.

Tokom inicijacije, božanski stvaralačka sila će proticati kroz tvoj kičmeni stub, stižući do svakog od sedam glavnih nervnih centara redom, i ti ćeš doživeti tu moć kao stanje svesti na svakom nivou. Ali veoma brižljivo upamti ovo što ti sad kažem: ***Kad postaneš svesna u jednoj oktavi i vibraciji, ti si u suglasju sa tom frekvencijom, i ceo njen delokrug predstavlja za tebe apsolutnu "stvarnost". Kad položiš test u***

jednom nivou, probudićeš se u sledećoj sferi i shvatiti da si samo sanjala na nižem nivou. Ali ako ne položiš test, to jest, ako poistovetiš sebe sa događajima i ne uspeš da ostaneš gospodar u njima, sve te slike sna ostaju za tebe stvarne, i moraćeš da doživiš sve njih do samog kraja kao stvarne događaje u svetu vremena i prostora. To bi značilo da bi tvoje telo umrlo ovde u ovom kovčegu i ti bi morala da nastaviš da sanjaš svoje sopstvene slike sna u bezbrojnim reinkarnacijama, na dugom putu smrtničkog postojanja, tokom mnogo hiljada godina dok bi se postepeno upinjala da se popneš sa tog nižeg nivoa na koji bi pala.

Razlika između sna i stvarnosti je jedino da se ono što prihvataš na jednom nivou svesti kao stvarnost odmah pretvara u san kad se probudiš na višem nivou svesti i shvatiš da to uopšte nije bila stvarnost, već samo projekcija *sebe*, drugim rečima, san. Svaki san je stvarnost dok veruješ da je stvaran. Jedna jedina stvarnost, jedina objektivna stvarnost koja postoji je *ja: Bog!*

Kad položiš sve testove, doživljavaš sve živote koje bi morala da doživiš kao pala duša na zemlji. Oslobođena vremena i prostora, doživljavaš ih kao snove, budeći se na sledećem nivou svesti. Končno se budiš na sedmom nivou, *u kosmičkoj svesti sebe*. U tom božanskom stanju postaješ jedno s poslednjom i najvišom i jedinom stvarnošću, *sa sobom, sa Bogom*. To više nije buđenje, već uskrsnuće!

Tada si oslobođena od svoje "ličnosti" - koja je isto tako samo projekcija - oslobođena od svoje lične sudbine. Iskupljena si. Posle toga ćeš obavljati dužnosti sveštenice u hramu. Zatim, ako kroz dalju vežbu uspeš da se uzdigneš do sedmog nivoa sopstvenim naporima, držeći sebe na tom nivou u stalnom stanju svesti, postići ćeš božanstvo Bogoosobe. Onda ćeš biti dostojna da postaneš visoka sveštenica u hramu."

"Oče moje Duše," pitam Ptahhotepa, "rekao si mi da je moguće da neka osoba padne s više svesti čak i pošto bude posvećena. Takođe si mi rekao da jedan posvećenik, kad se poistoveti sa svojim telom i tako usmeri svoje više energije u svoje telo, pada niže od obične osobe koja živi u fizičkoj stvarnosti. Još nešto što si mi rekao je da kandidat, za vreme inicijacije, doživljava *celu svoju buduću sudbinu*, baš kao što je predviđeno od trenutka kad je prvi put pao celim putem natrag do njegovog povratka u božansko jedinstvo. Dakle, kako je moguće da jedan posvećenik, koji je sanjao sve događaje i nedaće i iskušenja svoje sudbine i koji je, za vreme inicijacije, uspešno položio sve testove koji bi mogli kasnije da izazovu njegov

ponovni pad - kako je moguće da takav posvećenik kasnije padne u trodimenzionalni svet vremena i prostora? Ako je video celokupnu svoju sudbinu celim putem do kraja kao san, zašto nije takođe sanjao o svom padu kao delu svoje buduće sudbine?"

"Kad se baci bumerang," odgovara Ptahhotep, "kako će on leteti i koliko dugo će mu biti potrebno da završi svoje kružno putovanje su važni momenti koji su već poznati u trenutku kad je bačen. Tako on nosi u sebi ceo svoj let kao svoju nepromenljivu buduću sudbinu. Međutim, bilo bi moguće da ga neka spoljna sila zahvati u sredini njegove orbite i vrati ga na početnu tačku i cilj u kraćem vremenu i kraćom putanjom. Ali, pošto on zadržava svoj originalni oblik i težinu, on i dalje nosi u sebi mogućnost da bude bačen ponovo i da napravi novi let, zato što je ta mogućnost data **zahvaljujući njegovom obliku i težini**.

Jedan posvećenik koji je postigao inicijaciju uz pomoć spoljne pomoći nalik je na taj bumerang. On je sanjao celu svoju buduću sudbinu sve do kraja, do svog povratka u božansko jedinstvo, ali je doživeo te uslove **samo u svojoj svesti**. Njegova ličnost i njegove lične okolnosti, koje izviru iz njegovog karaktera i sudbine, i dalje ostaju u materijalnom svetu. Svojom inicijacijom on **nije** završio svoj sadašnji život, baš kao što ćeš i ti, posle svoje inicijacije, i dalje biti kći Faraona i zastupnica Kraljice. A ako jedan posvećenik nije skupio sva neophodna zemaljska iskustva pre svoje inicijacije, ako nije upoznat sa svim stvaralačkim silama u sebi i nije naučio da ih kontroliše, on je do izvesne mere još uvek neiskusna **kad se vrati kući u božansko stanje jedinstva**. To znači da nije još potpuno oslobođen od ličnog sklopa svojih moći i njegova ličnost nije još potpuno poništena.

U međuvremenu, dok takav jedan posvećenik ne bude u stanju da dosegne sedmi nivo sopstvenim naporima i zadrži u sebi trajno stanje svesti, on nosi u sebi mogućnost i opasnost da ponovo padne iz svog uzvišenog stanja svesti **i pokrene potpuno novi točak sudbine**. Pošto je postao **svestan** u božanski stvaralačkoj moći, međutim, čak iako uz spoljnu pomoć, **ta** ogromna moć ga ponovo baca, i on mora da prođe kroz mnogo veći krug nego što je to bio slučaj posle njegovog prvog pada pre **no što je postao svestan** u božanskoj moći. Crno-magičari, na primer, koji su razorili dom sinova Boga, pali su na najniži nivo stvaranja. Oni sad postoje kao planine, kamenje i stenje na zemlji i moraju da se mučno probijaju svojim putem naviše kroz vekove i vekove putem svesti od nepokretne materije kroz carstvo

biljaka i životinjskog života ponovo do ljudskog nivoa. Neki od njih su pali samo do biljnog ili životinjskog nivoa, dok su drugi pali samo do jednog od drugih nivoa ljudskog postojanja. Putanja koju neko biće prelazi u materijalnom svetu traje jednu određenu količinu vremena, **ali pojedina bića mogu uvek da prođu taj krug za kraće vreme** i stignu do cilja hiljadama ili čak milionima godina ranije. To je, međutim, moguće samo čoveku. Samo čovek, zahvaljujući **svesnom korišćenju intelekta**, može da doživi **stanja svesti bez obzira na vreme**. Životinje i biljke nisu to u stanju. Sad razumeš zašto i životinje moraju da pate! Kao i sve drugo na zemlji, one su ograničena ispoljavanja svesti palih duša koje su nekad živele na višoj ravni.

U inicijaciji sve negativne sile koje su se obelodanile u padu s višeg nivoa svesti su stavljene u protivtežu pozitivnim silama. "Dugovi" se tako plaćaju. Pošto uspešno prođeš svoju inicijaciju, ući ćeš u **stanje bez sudbine**. Dokle god izražavaš Božju volju, nećeš imati sopstvenu ličnost i shodno tome ni sopstvenu sudbinu. Bićeš oslobođena zakona akcije i reakcije. Ali ako se poistovetiš u svojoj svesti sa svojom ličnošću, sa svojim telom, stvorićeš za sebe novi točak sudbine i ponovo biti podvrgnuta nebrojenim reinkarnacijama.

Sad znaš sve posledice inicijacije. I pitam te ponovo i poslednji put, imaš li hrabrosti da ideš do kraja s inicijacijom?"

Sa savršenim samopouzdanjem odgovaram: "Da!"

Tada u odaju ulazi jedan visok, dostojanstven čovek. Poznajem ga. To je sveštenik najvišeg nivoa, takođe visoki sveštenik, Ptahhotepov predstavnik. On korača prema meni. Zatim mi Ptahhotep pokazuje rukom da uđem u sarkofag i legnem u njega.

Činim kako zapoveda.

Dok ležem u sarkofagu, Ptahhotep baca na mene poslednji pogled, pun beskrajne ljubavi, i zatim dva sveštenika podižu kameni poklopac i stavljaju ga preko mene. U mrklom mraku ležim tu zatvorena u kamenom kovčegu.

INICIJACIJA

Kao i obično, posmatram šta se dešava.

Ništa se ne dešava.

Ležim u kamenom kovčegu i zurim u tamu.

Tamu? To u stvari nije tama, jer u sredini mog vidnog polja zapažam zelenkasto fosforescentno svetlo. Oko njega tačkice svetlosti kao da bijesnu i iščeznu. Posmatram te tačkice svetlosti i pokušavam da pogodim odakle dolaze i kuda idu.

Iznenada primećujem da tačkice svetlosti, tamo gde se pojavljuju, nisu tako zgusnute kao ranije. Naprotiv, baš u sredini, gde je pre bilo zelenkasto fosforescentno svetlo, postoji jedan prazan prostor kome se nijedna tačkica ne približava. One ostavljaju sve više i više prostora oko tog mesta koje je, zbog potpunog odsustva svetlosti u njemu, kao ugajl crna rupa kroz koju zavirujem u *ništavilo...*

Onda primećujem dve tačke svetla koje se pojavljuju u tom potpunom, mrtvom mraku. Polako, one se približavaju i zure u mene kao dva oka. Ja ne vidim oči; one nemaju ni svetlosti ni boje, a ipak sam primorana da ih vidim. Ja *znam* da dva oka zure u mene. Ta dva oka ne pripadaju telu. Ona su središta sile tokova energije koje deluju nevidljivo. Te mutne, crne energije napadaju tačkice svetlosti. Ta sila usisava tačkice svetlosti, uništava ih. Jedan obris se pojavljuje, stvarajući granicu oko te prazne, mračne rupe koja zrači tu nevidljivu silu. Pred mojim užasnutim očima, postepeno se pojavljuje lice, jezive crte lica jednog čudovišta, silueta koja je prepoznatljiva samo zato što je tamo gde je ona apsolutno ništavilo - negativna slika.

Znam, jednostavno znam da je to bestelesno čudovište samo *Zlo*. Vidala sam njegove užasne grimase kako povremeno pilje kroz ljudska lica kao *izrasi* tih lica. A sad je ovde *uzrok* tog izraza, samo biće, bez ljudskog lica, bez tela!

Ili je uvek bilo prisutno, samo ga ja nisam primećivala...?

To bestelesno lice liči na glavu jarca. Obris jasno pokazuje oblik rogova nad dugim, usiljenim licem koje se završava kozjom bradi-

com. Ili su možda sva ta obličja samo **zračenja nevidljive sile**? Oči tog bića, postavljene tako blizu jedno drugom, deluju zastrašujuće, kao virovi bez dna koji nezadrživo povlače sve dole, u dubinu, u potpuno uništenje.

Kroz ta dva zlokobna oka, čudovište sad zrači sve svoje strahovite moći na mene i u mene. Te užasne oči prodiru kao svrdlo u mene, i kroz mene, kroz celo moje biće, gutajući me neodbranljivo kao da me usisava neki džinovski vir.

Potpuna panika obuzima mi srce. Postajem bespomoćna pred navalom užasa. Približavajući se, njegove oči sve dublje prodiru u mene. Mogu da osetim njegovo satansko biće - da li je to sam **Satana**? - biće koje me potčinjava svojoj sili. Monstrum me prekriva, guta me i u trenutku ja više nisam ja. **Ja sam Ono**. Njegov strašni obris je na mom licu, njegovo nematerijalno telo u mom telu, njegovo demonsko zračenje je krv u mojim venama. Od tog đavoljeg, paklenog osećanja celo moje biće postaje hladno i ukočeno. Telo mi se grči u užasnim trzajima.

I duboko u meni **ONO** mi govori, bez reči, kroz moć koja proizvodi reči, **kroz značenje** reči: "Sad te imam! Sad si u mojoj vlasti! Sad vidiš da nisi bila u stanju da me potisneš iz svoje svesti. Uprkos tvojim naporima da to učiniš, ipak sad pripadaš meni! Ti i ja smo jedno. Nema više ničeg što nas razdvaja. Ja sam "ja" u tebi, i ti si "ja" u meni. Ti si podložna mojim zakonima hlađenja, grčenja i očvršćivanja. Da li osećaš kako ti se telo savija, kako povlačiš kolena naviše sve do grudi? Noge su ti sad ukrštene i tvoja stopala su pritisnuta tesno uz tvoje telo, tako tesno kao da su ti tabani spojeni s telom. Sad ti glava pada na grudi, gurajući se tesno između tvojih pesnica - bliže - još bliže! Baš kao da si u majčinoj utrobi! Tako je, a sad si se skupila i zgrčila u samo jedan komad. Postaješ sve hladnija i tvrda sve dok se ne pretvoriš u mali, okrugli kamen! Kamen - čvrst, tvrd i mrtav! Ali ti i dalje imaš svoju svest i znaš da si mrtva, da si okamenjena u ovo parče stene, da ti jesi to parče stene, ti si uzidana u njega - u beskrajnom vremenu - u bezvremenoj večnosti...

Osvrni se oko sebe i vidi planine koje dopiru do neba. Da li vidiš sve te stene i kamenje i oblutke? Nemoj samo da gledaš njih, pogledaj **u** njih. Pogledaj u njihovo biće. Možeš li da vidiš da su sve te stene okamenjena ali **svesna** bića kao što si ti, izložena žarkim sunčevim zracima, besnim olujama i mrazovima koji lome?... Svaki stvor, svaka životinja, svako ljudsko biće hoda po tebi i svim drugim kameno-

vima. Prolećne bujice vas odvlače u podivljale vode, i vi se tarete i stružete jedan o drugog u tim virovitim brzacima... beskrajno vreme... bezvremena večnost..."

Užasnuta, doživljam sve što *onaj zli* kaže, To je zaista pakao. Živa i svesna, a ipak zatvorena i nepokretna, urasla u taj grob, bez ikakve mogućnosti da dam makar i znak života... biti težak, mrtvi kamen!... *Biti?*

Ne! *Ja nisam* to! *Ja* sam samo zarobljena, sahranjena u tom kamenu, ali *ja nisam* kamen. *Moje ja nije materija! Ja sam* nedimenzionalno *ja*, duh izvan bilo kakvog pojma o vremenu i prostoru!

I unutrašnjom snagom duha, baš kao što sam naučila da govorim njome u mojim telepatskim vežbama, bez tela, bez usta, govoreći u duhu, ja bezglasno vičem na čudovište: "Ne! Ja nisam ti, i ti nisi "ja"! Mi smo zauvek razdvojeni našim bićima, jer ti si smrt, a "*ja*" sam *život!* Mi nikad ne možemo da budemo istovetni jedan s drugim! Ti sa tvojim zakonom grčenja i otvrdnjavanja, ti si negativ, slika u ogledalu - karikatura - večnog izvora sveg života, *božanstva koje počiva u sebi!* Ti nisi strašna prikaza. Ti nisi čudovište. Ti nisi "onaj zli". Ti nemaš nezavisno postojanje. Božansko *ja* te je stvorilo i nastavlja večno da te stvara kad god se zaodene u materijalni omotač, u telo. Ti si unutrašnje biće materije, ti si zakon koji održava materiju; tako ti imaš vlast nad mojim telom, zato što si morao da ga izgradiš po naređenju mog *ja* kad sam se *ja* rodila u ovom materijalnom svetu i postala ličnost. Ali ti nemaš moći nada mnom, nad mojim stvaralačkim *ja*; jer ti nisi ništa drugo do *zakon materije koji je oživeo kroz moj duh. A ni ja nisam ti*, nego *sam ja ono što sam ja* i ti si takođe ono što sam ja! Tvoja suština je grčenje, a na duhovnoj ravni, u svesti, grčenje se ispoljava kao *strah*. I ti moraš da nestaneš, zato što se *ja ne plašim!*"

Dejstvo mojih neizgovorenih, bezglasnih reči je užasavajuće! Oko mene postaje potpuno mračno, i planine se odronjavaju sa zagušujućim treskom nalik na grmljavinu. Stene i kamenovi padaju, zemlja se otvara, potpuni haos besni oko mene... samo ja stojim čvrsto na nogama u toj kataklizmi...

Dok se sve polako smiruje i ja polako osvešćujem, shvatam da sam samo imala strašan san. Kako je dobro probuditi se iz takvog košmara...

Moje prvo osećanje je osećanje izuzetne gladi i žeđi, ali ne želim da traćim vreme u jelu i piću je r moj cilj je *Bog*. Želim da idem dalje što je brže moguće.

Gledam oko sebe. Ja sam u prostranoj sobi osvetljenoj blagim crvenkastim svetlom. Prijatni ljudi lepog ponašanja nude mi primamljive poslastice u divnim zdelama i božanska pića u veličanstvenim zlatnim posudama. Oni pokušavaju da me ubede da jedem i pijem s njima. Smešim se. Zadovoljstva ukusa nikad za mene nisu predstavljala iskušenje. Zašto bih sebi dopustila da me na putu do **Boga** zadrže glad i žeđ?

Zahvaljujem im na prijateljskom pozivu i idem dalje. Veoma čudno, ja više nemam nikakav osećaj gladi i žeđi, ali i dalje ne mogu da razaznam gde sam i šta se događa oko mene. Očigledno je, međutim, da je sve oko mene u stalnom, haotičnom kretanju. Još jedno od mojih prvih utisaka o ovom mestu je čudan miris u vazduhu... miris pregrejanih ljudskih tela... ne baš neprijatan, ali meni ipak odvratn.

Malo pomalo oči mi se navikavaju na prigušeno svetlo. Ja sam u nekoj vrsti podzemne pećine gde se veliki broj muškaraca i žena razvlači u neredu po sofama ili ljulja i naginje, čvrsto se grleći, igrajući i praveći izuzetno čudne pokrete. Posmatram ih s rastućim zaprepasćenjem. Da li su pijani? Ili mentalno poremećeni? Svakako, ja sam viđala životinje u toku sezone parenja kad priroda stvara novu generaciju. Ali, čak i kad su tako zažarene da im celo telo gori i drhti od strasti, one nikad ne gube dostojanstvo... nikad se ne ponašaju kao ovi ljudi ovde. I sveštenice, takođe, koje služe u hramu ljubavi, ispunjavaju svoje dužnosti s uzvišenim stavom duhovne posvećenosti jer znaju da radeći to polažu žrtvu na oltar božanske ljubavi. Kako mogu ljudi da padnu tako nisko da unize vrhunski božanski ljubavni čin i načine od njega cilj sam po sebi? Najzad, oni su poštovani, ugledni ljudi - načinjeni po slici i prilici Boga! - a ipak se ponašaju kao da su izgubili razum. Prepoznajem neke od njih kao ljude od položaja, državnike i dvorske dame, ali oni me ne vide. Nemaju ni oči ni uši ni za koga i ni za šta osim za sebe same. Spoljni svet je za njih prestao da postoji. *Oni su potpuno zatvoreni... zavravljeni u svojoj mašti!*

Oni i razgovaraju jedan sa drugim, ali izgleda da su ti muškarci i žene zaboravili da je govor duhovna manifestacija čoveka. Oni koriste govor da bi izrekli nešto sasvim nemoguće, nešto potpuno nelogično. Na primer, čujem jednog muškarca, dok igra sa svojom partnerkom u tesnom zagrljaju, kako je pita opet i opet: "Da li si moja?"

"Da, dragi, samo tvoja!" odgovara žena, i oni nastavljaju da igraju. Malo kasnije isti par prolazi pored mene i ja čujem muškarca

kako, s polusklopljenim očima, ponovo - možda po stoti put - pita ženu: "Da li si moja?"

"Da, dragi, jesam," odgovara žena isto tako neumorno. Šta je to njima? Zar nije dovoljno jednom postaviti pitanje i dobiti odgovor? Zašto moraju to da ponavljaju sto puta? I kako je besmisleno pitati neku osobu tako nešto! *Čovek pripada samo sebi*. On je slobodno biće s neotuđivim pravom samoodlučivanja. Dakle, kako je ovaj muškarac pomislio da može da *poseduje* ženu? Jedva da je moguće posedovati lava. Ako čak i te kraljevske životinje imaju svoju nezavisnost, kako može ovom čoveku da padne na pamet da ta žena "pripada njemu", i zašto je to pita sto puta? Da li je on duševno oboleo? A možda i ta žena koja nastavlja da odgovara na njegovu glupost? A možda i svi ti drugi muškarci i žene koji se ponašaju na isto tako neumoguć način?

U ovom kritičnom trenutku jedan visoki muškarac širokih ramena prilazi meni. Izgleda da može da mi čita misli, jer odgovara na moje unutrašnje pitanje: "Lepa gospo, zar ti ne znaš da je to ljubav?"

Ljubav? Naravno da ja znam šta je ljubav! To je divna, uzvišena svetinja kad dva živa bića vole jedno drugo s potpunom posvećenošću, a ne samo sa strasnom željom za posedovanem! Ali u srcima ovih ljudi ja ne vidim ljubav! Vidim samo da su izgubili razum... ta strast, ta groznioca koja otupljuje i umrtvljuje one najtananije, najosetljivije nervne centre stvorene za prenošenje duhovnih otkrovenja, drži ih potpuno u svojoj vlasti. Ti ljudi treba da budu spaseni i probuđeni iz svog polusvesnog stanja! Prilazim jednoj veoma mladoj ženi, grabim je za ruku i vičem joj u uvo: "Probudi se! Ne dopusti da ti strast otupi i zamrači svest! Ti si duh, a ne telo! Ne dozvoli da te tvoje telo unizi! Ne dopusti sebi da se spustiš niže od životinje. Probudi se, čuješ li? Probudi se i odlazi odavde! Spasi se dok ne bude prekasno!"

Mlada žena zuri u mene kao kroz veo - kao mesečar. "Pusti me na miru," kaže ona. "Hoću da budem srećna!" I s tim nastavlja da igra.

O, kako je slepa! Kako bi uopšte mogla da se nada da će naći sreću kroz fizički zagrljaj *bez duhovnog sadržaja*? Sreća je nešto što se doživljava u svesti; sreća je u *sebi*. Kako bi uopšte mogla da se nada da će naći sreću kroz prostu bezvrednu igru tela?

"Sad prosto zaboravi na kratko svoj razum," kaže čovek, "ti nisi merodavna da sudiš zato što to nikad nisi probala. Igraj sa mnom i videćeš i sama." To govoreći, on me grli i odvlači u gužvu uskovitlanih ljudi, ponašajući se isto toliko budalasto kao i svi drugi ljudi...

Igram s njim i posmatram sebe s velikom radoznalošću... Da li ću i ja postati tako zatrovana, tako zanesena bliskim kontaktom kao ovi siroti zaostali ljudi oko mene? Ali jedino što primećujem je kako je za mene izuzetno neprijatna blizina ovog muškarca. Dah mu je vreo, i nalazim da je vrlo odvratno što mi diše u lice i niz vrat. Izdahnuti vazduh je korišćen vazduh! Zašto bih ja udisala vazduh koji je on već iskoristio? Zatim, miris njegovog tela i njegovog znoja mi je takođe krajnje neprijatan. Želim svež vazduh. Želim da odem sa ovog gnusnog mesta.

Dok pokušavam da pobegnem od njega, ovaj čovek se iznenada menja. Pretvara se u divovski, užareni vatreni duh. On više nema telo. On je samo silni plamen koji pokušava da me potčini sebi. On me okružuje, pokušavajući da silom prodre u moja usta... u moje telo. Ali moć kojom zračim, moć moje jasne i trezvene svesti, drži ga podalje. On ne može da me dosegne. Na to reaguje postajući topliji, veći, žudniji. Postaje ogroman, prostirući se širom cele sobe, proždirući svojom vatrom koja sažiže sve te ljude opijene strašću. Niko ne preostaje... Ništa više... samo more plamenova koji proždiru i uništavaju sve...

Ali ja ostajem nedirnuta, nepovređena, i **ja sam ono što sam ja!**

Onda čujem gromovni glas iz plamena: "Pobedila si...položila si svoj test, ali, pazi se! Nisi pobedila zato što si jača od mene. Ne možeš da budeš jača, zato što sam ja **vatra tvog sopstvenog ja**. Nisi se zapalila samo zato što tvoja čistota i tvoj **nedostatak iskustva** stoji između tebe i mene. Tvoje telo i njegova čula još uvek su uspavani. To je ono što te štiti. Ali, pripazi se, mi ćemo se opet sresti... **mi ćemo se opet sresti!...**" I sa tim sve nestaje - vatra, odaja, dim - sve... i ja ponovo ostajem sama...

"Srešćemo se opet?" ponavljam te poslednje reči. "Ne plašim te se! Čak i da je moje telo buknuo u vatrenu strast, to ne bi dodirnulo moje **ja**. **Ja** stoji iznad svega fizičkog..."

Ali, šta je to bilo? Zar nije zvučalo kao prezrivi smeh?

Osvrćem se da vidim odakle je mogao da dođe taj glas. Čineći to, primećujem da sam na livadi zelenoj kao smaragd, i da mi se približava neki nepoznati oblik. To je obličje nekog lepog, dobro građenog muškarca, poluzaklonjenog velom izmaglice. Volela bih da vidim kroz maglu... Volela bih da vidim divno obličje koje ona skriva... Volela bih da odagnam maglu... ali ne mogu. Ali me taj čovek zanima i zato pitam: "Ko si ti?"

Onda se lepi čovek primiče i glasom koji na mene ostavlja dubok utisak šapuće mi na uvo: "O, slatka moja voljena! Tražim te dugo, dugo, celu večnost, otkako smo pali iz Edenskog Vrta i razdvojili se jedan od drugog. Najzad sam te našao! Dođi mi u naručje! Dođi, položi svoju dragu glavicu na moje grudi! Dođi i hajde da se ujedinitimo u božanskom jedinstvu, hajde da utopimo naša bića u nebeskom blaženstvu! Kako je divno što nisi popustila pred životinjskim nagonom tela! Kako je veličanstveno što si se sačuvala čista i nedirnutu za mene! Ti pripadaš meni i ja pripadam tebi. Mi dopunjavamo jedan drugog potpuno! Da li osećaš neodoljivu moć koja nas povezuje i privlači nas sve bliže i bliže? Dođi, hajde da se ujedinitimo u ljubavi, ti, najdraže od svih stvorenja, moja jedna i jedina nebeska nevesto. Volim, te!"

Čujem njegov glas, vidim njegov muževan korak, osećam ogromnu silu koja zrači iz njega ka meni... A ipak, on je stranac. Ja ga ne poznajem! Kako bi on mogao biti moja komplementarna polovina? Ne! Čovek nikad ne nalazi svoju komplementarnu polovinu izvan sebe. Ptahhotep kaže da je naša komplementarna polovina uvek iza ispoljenog oblika kao lik u ogledalu *u neispoljenom stanju*. Ne! Ni jedno ljudsko biće ne može biti moja komplementarna polovina. I zašto je taj čovek zaklonjen u gustoj magli?

"Ne znam ko si ti," odgovaram mu, "ali, ko god da si, prevario si se! Ti *nisi* moja komplementarna polovina. I moraćeš da potražiš svoju drugde ako misliš da ćeš je naći igde u spoljnom svetu. Niko ne može da nađe svoju komplementarnu polovinu negde izuzev u sebi. U svetu oko nas moguće je naći samo *projektovane slike slične nečijoj istinskoj komplementarnoj polovini*. Ali ni ja ni ti ne možemo postati potpuni uz pomoć slike, projekcije. Samo božansko jedinstvo *sebe* može da donese blagoslovenu sreću! Ja ću naći svoju komplementarnu polovinu u *sebi!*"

"Da nađeš svoju komplementarnu polovinu u *sebi*," kaže lepi muškarac, "značilo bi da si ti, u svojoj svesti, već istovetna s božanskom sobom. Kako očekuješ da doživiš posledicu pre uzroka? Božansko ja je rajsko stanje jedinstva kroz koje možeš da se vratiš samo postajući jedno sa svojom komplementarnom polovinom. Kako očekuješ da to postigneš bez mene, svoje komplementarne polovine? Zaboravljaš da si ti polovina celine, a da sam ja druga polovina."

"Mi smo žive slike u ogledalu jedno drugog, i mi pripadamo jedno drugom. Ti me nosiš u svojoj podsvesti, baš kao što ja nosim

tebe u svojoj, i čak i ne želeći mi tražimo jedan drugog neodoljivom privlačnom snagom koja potiče od toga što pripadamo jedan drugom u rajskom stanju. Tokom vekova i vekova naša sudbina nas spaja opet i opet sve dok ne osvestimo jedan drugog unutar nas samih i doživimo jedan drugog potpuno u telu kao i u duši. Samo u toj božanskoj istovetnosti mi možemo zaista da budemo sveukupna svesnost celine - višeg sebe! Kako očekuješ da budeš u stanju da se vratiš rajskom jedinstvu bez mene? Kako misliš da bi mogla da izbegneš da se suočiš sa činjenicom da mi takođe pripadamo jedan drugom na zemaljskoj ravni? Kako očekuješ da stekneš iskustvo koje ti je apsolutno potrebno bez mene?"

Ali ja odbijam da dozvolim da se na mene utiče. "Bez obzira koliko pokušavaš da me ubediš, ja te i dalje ne želim! Što se mene tiče, dovoljno je znati da si ti prisutan u nesvesnom delu mogza, i ja želim da se upoznam sa tobom samo u sebi samoj, ne u spoljnom svetu. Idi svojim putem i pusti mene da idem svojim!"

Na te moje reči lepi čovek uzmiče i počinje da iščezava kao jutarnja izmaglica na suncu. I, dopirući iz sve veće i veće daljine, k meni se vraća njegov glas - taj glas koji je ostavio tako dubok utisak na moje srce: "Nastaviću da te tražim na zemaljskoj ravni... *tražim... tražim...*" Glas mu nestaje u daljini i iznenada je sve tiho.

Ali ima i dalje nečeg što hoću da saznam, zato vičem za njim: "Zašto je oko tebe tako gusta magla, tako gusta da me sprečava da te vidim oči u oči?"

Iz daleka u daljini čujem glas koji se gubi kao da je odjek otkucanja mog sopstvenog srca: "Gusta magla pokriva *tvoje oči, ne mene!*" To je tvoj nedostatak iskustava... to je ono što te štiti od mene. To ti je pomoglo da mi se odupreš. Ali mi ćemo se opet sresti... opet sresti..."

Još uvek ima mnogo toga što bih htela da pitam i ja trčim prema mestu gde je on nestao. Ali više ga ne vidim. Okrećem se da se vratim na divnu livadu, ali ne mogu da nađem put. Gusta magla prekriva sve gde god da pogledam. Bez obzira kako se silno trudila, prosto ne mogu da vidim kroz nju. Ipak znam da više nisam sama. Čujem glasove ljudi oko sebe i znam da postoji neka veza između tih ljudi i mene. Razni događaji slede jedni druge u kojima ja igram važnu ulogu. Čujem glasove koji mi govore, i ponovo prepoznajem glas koji mi se obraćao iz maglovite figure i načinio na mene tako dubok utisak. Shvatam da to biće, u raznolikim oblicima, opet i opet pripada meni, ali kako i gde?... šta svi ti glasovi govore? I šta ja odgovaram?

Ne mogu to sasvim da razaberem. Kao da magla pokriva moje uši kao i moje oči. Tu i tamo vidim ponešto, ali pre no što prepoznam šta je to, ono ponovo nestaje u magli. Jednom vidim kulu, i znam da neko živi u njoj kao zatvorenik - on ima isti glas kao maglovita figura i ja žurim da pokušam da mu prokrijumčarim nešto za jelo. Ja sam ćerka čuvara, i moram da se pazim da me neko ne primeti. Ali neka neodoljiva sila me privlači zatvoreniku. Znam da moram da mu pomognem...

Onda sve ponovo nestaje u maglama oko mene. Dok pokušavam da se ponovo snađem, iznenada ugledam velike, obojene kamene ploče tik ispred svog lica. Perem ih i ribam dok ne postanu čiste. Čujem glas iz magle koji zvuči kao da je moj, neprestano pitajući: "Jesi li pronašla, dete moje drago?" Stičem utisak da je to staro, istrošeno telo, umorno. Potom to čudno osećanje nestaje, a magla se - na moju veliku radost - podiže.

Ponovo stojim na zelenoj livadi. Sunce sija, zračeci umerenu toplotu, a sad je tu čak i nežni prijatni povetarac. Ima još nečeg što je takođe čudno. Kako magla nestaje i ja opet vidim tlo pod nogama, primećujem da su mi stopala kao i tlo na kome stoje mnogo *dalje i niže* nego što su ikad ranije bili. ***To znači da sam izrasla i postala mnogo viša!*** Kako je to čudno! U mojim godinama više se ne raste. Dakle, kako je moguće da sam ja porasla? I kako čudnovatu haljinu imam na sebi! Stvarno je smešna! I gde su mi sandale? A moje ruke? Kako su se mnogo promenile! Sve je tako neobično, tako iznenađujuće, kao da ja ***nisam ja, kao da sanjam!***

Ali moja svest je bistra. Budna sam. Ne sanjam! Gledam uokolo. Nedaleko vidim šumu, i dok joj se približavam, jedna kuća postaje vidljiva među drvećem. Ali kako čudna kuća! Mesto mi izgleda poznato, a ipak znam da nikad nisam videla takvo drveće u celom svom životu, niti takvu kuću. Ne! To drveće nije čak ni iz daleka slično našim palmama...

Kuća stoji na brdu, i dok se penjem uz stepenice kroz šumu koja vodi do nje, znam da kuća pripada meni. Ali kako? Nikad nisam videla takvu kuću, a ipak mi je poznata. Nije napravljena od kamena, a krov joj je kos umesto ravan. Dok ulazim u kuću, znam da mi je svaka soba poznata, tako da idem pravo u "moju sobu". Dok stupam u malu sobu s belim okrećenim zidovima, stojim ispred prozora nekoliko trenutaka da bih uživala u veličanstvenom pogledu. Vidim da su i kućica i lepa zelena livada visoko na planinskoj kosi s pogledom na

široku ravnicu u dubini. U podnožju planine jedna široka reka teče kraljevski s velikim brodovima koji plove po njenoj površini. Čudno, oni nemaju ni jedra ni vesla, a ipak se kreću veoma brzo, mnogo brže nego naši brodovi. Ima još nešto što ne razumem: zašto svi imaju veliku crnu cev koja štrči uvis i bljuje gusti crni dim.

Sunce je zašlo, i sumrak se širi preko doline poda mnom. U daljini gde - imam čudan osećaj da sam ranije često gledala napolje na tu stranu - ima mnogo malih seoca, a između njih i nad njima vidim male bljeske munje. Opet i opet... a posle svakog bljeska dolazi prasak groma, baš kao što grom udara iz velike piramide. Posmatram te bljeske svetlosti i tu grmljavinu neko vreme, sve dok iznenada iza sebe ne začujem reski zvuk zvonjenja. Okrećem se prema maloj napravi koja ispušta taj zvuk, podižem čudno oblikovani deo te naprave i pritiskam njegov deo na uvo. Sve to izgleda kao da se samo po sebi podrazumeva, kao da sam navikla da to činim dugo, dugo vremena; ali znam tačno da nikad ranije u životu nisam videla takvu stvar. Dok držim mali crni deo naprave uz uvo, ponovo čujem glas... glas koji mi je govorio iz maglovite figure: "Ljubim ti ruke, draga, kako si?"

"Hvala, dobro," odgovaram, "ali volela bih da se vratim kući. Da li bi možda mogao da dođeš da me sutra pokupiš? Neprijatelj je već sasvim blizu. Svake večeri vidim pogotke. Oni se zastrašujućom brzinom sve više približavaju. Volela bih da budem kod kuće sa svima vama."

"U redu," odgovara glas onog čoveka opet, "doći ću sutra da te uzmem. Ali zar ne bi bilo razumnije kad bi ostala u šumi? Ovde u gradu nas bombarduju danonoćno, i postaje sve gore."

"Ne," odgovaram, "hoću da se vratim i da budem kod kuće sa svima vama ostalima. Brinem se za kuću i za imovinu ovde, ali kad se približi opasnost, želim da budem sa vama ostalima. Molim te, vodi me kući!"

"Dobro," čujem opet iz one naprave. "Vidim da si dovoljno hrabra. Sutra popodne ću doći i pokupiću te. Spakuj sve svoje stvari pre toga. Dovidjenja, draga moja. Ljubim te neprestano. Laku noć."

"I ja tebe ljubim. Laku noć," odgovaram i vraćam napravu tamo gde je pre bila.

Ko je to bio? Kako to da čujem njegov glas kako mi govori kroz jedan čudno oblikovan deo neke naprave? Kako to da ga čujem *fizičkim sluhom* umesto preko unutrašnje duhovne veze? Jedna mi-

sao mi bljesne kroz um: da li je možda sve to što sad doživljam samo vizija? Možda je to samo san? Samo test moje *hrabrosti!*

Ne, nažalost, to nije san - koliko god bih možda volela da se probudim iz ove stvarnosti, baš kao što sam se ranije probudila iz sna i našla se na sred divne zelene livade. Da, to je bio san, ali sad sam potpuno budna i moram da se nosim sa svakojakim stvarima... neumitno. Vazduh je težak od straha i užasa... tako težak da ljudi jedva mogu da dišu. Neprijatelj se približava sa svih strana. Ako se ovo nastavi još nekoliko dana, grad će biti opkoljen. A stalno slušamo tako neverovatno užasne priče od izbeglica koje su uspele da pobegnu iz okupiranih područja. Ali mi smo u Božjim rukama, i ja smirujem svoje uznemireno srce i nerve mišlju da je sve što se događa za dobro, jer *ništa ne može da se desi bez Božje volje*. A Božja volja je uvek dobra -apsolutno uvek!

Počinjem da brzo pakujem svoje stvari.

Sledećeg popodneva gledam kroz prozor i vidim našeg psa kako trči niz planinsku kosu strelovito brzo, kao munja. Tako znam da mi dolazi muž. Nekoliko minuta kasnije stižu, moj muž i naš pas. Naš pas je tako srećan. On neprestano skače uvis, da pozdravi mog muža, čak do ramena, od čistog oduševljenja i uzbuđenja. Ja takođe istrčavam da ga sačekam i mi se grlimo s nežnom ljubavlju. Živimo zajedno skoro dvadeset godina i zaljubljeni smo jedno u drugo isto kao i na dan kad smo se venčali.

Muževljevo držanje i ponašanje, njegov glas i dodir njegove ruke su tako umirujući. On je sama hrabrost, sigurnost, pouzdanost.

"Nadam se da se ne plašiš?" pita me s osmehom.

"Ne," odgovaram dok stežem ruke oko njegovog mišićavog vrata. "**Bog** će biti s nama!" Privijam se čvrsto uz njega za trenutak, naslanjajući glavu na njegova široka ramena.

Dok počinjemo da pakujemo prtljag u kola, stajem nepomično za trenutak. Kakva je ovo vrsta automobila, kočije ili kola? Iznenada se sećam da sam navikla da putujem u jednoj sasvim različitoj vrsti kola, ali se onda ponovo smešim jer je ovo ona koju takođe veoma dobro znam. Naravno, to je auto mog muža, ali kako je čudno što on ide sam od sebe, bez *lavova* upregnutih ispred njega...

Prelazim rukom preko čela. Jesam li potpuno poludela? Lavovi! Lavovi ispred automobila? I to ovde, u ovoj zemlji? Da, zaista, bilo je nekih vrlo lepih lavova u zoološkom vrtu, ali su oni odavno usmrćeni zbog bombardovanja. Bilo bi opasno da se neka od divljih zveri oslo-

bodila zato što je bomba oštetila njen kavez. Ne mogu da razumem odakle mi takve ideje kao ove o lavovima i drugim nemogućim stvarima... egipatskim piramidama koje ja sigurno poznajem samo sa fotografija! Da li sam možda postala žrtva prevelikog uzbuđenja?

Vozimo se kući. Utrčavam u stan. Baš kad se spremam da otvorim vrata, ona se sama otvaraju, i tu, sijajući od radosti - oh, kako li je, zaboga, on dospeo ovde? -je mali Bo-Gar! Ali on više nije mali. On je porastao, mada je sasvim mlad. Smeši se slatko kao i uvek, klanja se preda mnom i ljubi mi ruku.

"Kako je dobro, kako veoma dobro videti da si se vratila kući, moja kraljice!" kaže on tiho.

Ali ja stojim tu gledajući ga s čistim zaprepašćenjem: "Bo-Gar, ti si ovde? Kako si dospeo ovde?" pitam.

Sad je na njega red da bude iznenađen: "Ali ti znaš da živim ovde poslednje tri godine... u tvojoj kući. Zašto pitaš?"

Prosto ne mogu da razumem... on nije sasvim onakav kakvog poznajem. Već je odrastao, a ipak znam da je on u stvari još uvek dete... ili treba da bude još uvek dete! Ali zašto? Pošto je on došao iz svoje daleke otadžbine, ja ga baš i ne poznajem. A čak i tada je već bio odrastao mladić. Zašto imam čudno osećanje da je on tek dečak od deset ili dvanaest godina? Zašto se opet osećam kao da sanjam?

A evo ga i moj muž. Ceo stan je pun cveća... kako ljupko od njega da mi poželi dobrodošlicu kući posle svih ovih godina što smo u braku, na isti ljubak način kao što je činio prvih nekoliko dana našeg medenog meseca.

Posle večere sedimo pored čudne, povelike drvene kutije u kojoj govori ljudski glas. Glas nam kazuje poslednje ratne novosti, zajedno s pravilima i uputstvima koja treba da sledimo. Kako čudno!... to je još jedna materijalizacija mentalnog procesa, kao telepatska naprava tamo, u maloj kući u šumi. Ptahhotep, moj dragi učitelj, takođe emituje visoka energetska zračenja kroz atmosferu zemlje svake večeri. Sve ljude, dok spavaju, potpomažu i snaže njegove moći i ljubav. Ali njegova zračenja dosežu u same dubine ljudskih bića, ne samo do *spoljnih ušiju* kao vibracije niskih frekvencija koje dolaze iz ove čudne male drvene kutije ovde.

Onda svi idemo na spavanje.

I u mnogo noći koje će uslediti iznenada nas budi strašan zvuk: sirene zavijaju po celom gradu! Mi skaćemo iz kreveta, uvlačimo se u cipele, toplo donje rublje, kućnu haljinu, krzno, toplu maramu oko

glave... grabimo mali kofer s nakitom i novcem i stari album sa simboličnim mističnim crtežima. Jurimo niz stepenice, moj muž i ja, dole u podrum. Na stepeništu srećemo moju mlađu sestru s novorođenom bebom u naručju, njenim trogodišnjim dečakom i dvogodišnjom devojčicom. Druga vrata se otvaraju ka stepeništu, drugi ljudi izlaze - prebledeli i povučeni i tihi - da nam se pridruže u maršu naniže. Kad stignemo u prizemlje, otvaraju se jedna vrata i izlazi jedan stari čovek sa snežno belom kosom i bradom. Te oči! Gde sam ranije videla te oči? I kao bljesak munje, iznenada ponovo vidim lepu figuru očevog generala - onog koji je svojim sposobnostima tako dobro napredovao u službi - *Tis-Ta!* Njegove oči! A kako je on došao ovde? I kako je star! I kako to da mu ja sad šapućem: "Oče dragi, da li si dovoljno toplo obučen?" On se smeška i ohrabrujuće mi maše rukom: "Da, da, ne brini!" I svi idemo dalje da nađemo svoja mesta u podrumu.

Neprijatelj se sve više približava; čelični obruč koji je iskovao oko našeg grada se sve više steže.

Jednog popodneva otvaraju se vrata i -ulazi Ima. Kako se desilo daje on ovde? ... I to obučen u ovu odeću? Grlim ga i pitam: "Kakvo je to odelo?"

On me gleda s podjednakim iznenađenjem. "Kakvo pitanje, mama!" kaže. "Kakvo odelo? Pa, majko, ponašaš se kao da me prvi put vidiš u njemu! Pilotska uniforma! Ali to znaš već dugo!"

Stojim tu zbunjena kao da ću se probuditi iz još jednog sna. Da, naravno, pilotska uniforma. A on je moje drago, moje jedino dete! A ipak znam daje to Ima. Svakako da njega poznajem! Ima! Da li je on stvarno moj sin? Još uvek mogu jasno da ga vidim u njegovoj sveštениčkoj odori. *On* mi je davao časove koncentracije. Čak i tad njegovo zračenje je bilo snažno i čisto kao čelik... Poznajem ga... ali on ne poznaje mene i ponaša se kao da nikad nije imao nikakve veze sa hramom. "Majko," kaže, "moja jedinica se seli na drugo mesto, pošto naši avioni ne mogu više da dejstvuju sa ovog aerodroma. Kad bismo ostali ovde imalo duže, svi bismo bili uništeni s našim avionima. Selimo se negde u provinciju. Ne znam kad ću te opet videti."

Od panike mi postaje hladno oko srca. Već sam se navikla da znam da mi je sin u stalnoj opasnosti. Kad je otišao u vojno vazduhoplovstvo, osetila sam kao da sam na mestu ostala mrtva. Hodala sam beživotno uokolo po stanu, osećajući se kao da sanjam neki strašan san. Kako bi to mogla biti stvarnost? Kako bi majke stvarno mogle da

šalju svoje sinove, svoje zdrave, mlade, krepke sinove u taj masovni pokolj? To je sigurno samo ružan san u kome su ljudi postali tako izopačeni i niski da ubijaju jedan drugog najjezivijim oružjem koje se može zamisliti... i to ubijaju upravo najzdravije, najjače, najspremnije mladiće... mladiće koji bi trebalo da začnu novu, snažnu, zdravu generaciju ljudi. Ti mladi ljudi su prvi koji će biti ubijeni jednostavno zato što se smatraju "sposobnim" za vojnu službu. Slabi i bolešljivi ostaju kod kuće i pošto je tako baš su oni ti koji mogu da postanu očevi. Većina zdravih mladih ljudi je pobijena u borbama. To je najbrži put do potpune degeneracije celokupne ljudske rase. A ljudi su već potonuli tako duboko da čak i ne priznaju tu činjenicu! Ni iz kog drugog razloga do iz slepe mržnje i straha jedan od drugog, ljudi ubijaju najbolju i najzdraviju generaciju!

San! Noćna mora!

Onda, malo po malo, moj osećaj za stvarnost se vraća, i ja predajem svoje dete **Bogu!** Ništa ne može da se desi bez Božje volje, a što god da se desi dobro je zato što **Bog** to tako želi. Izravnanje!... Sve što se događa je samo traganje i težnja za vraćanjem u ravnotežu... nazad u raj! Te reči mog učitelja, Ptahhotepa, i sve drugo što me je **On** naučio u velikoj piramidi ostavile su tako dubok utisak na mene da mi je to dalo hrabrosti da nastavim da živim, da nastavim da obavljam svakodnevne dužnosti, uprkos strašnoj spoznaji da moje dete i milioni drugih koriste jedni druge kao mete u toj masovnoj klanici.

Ali sad sam znala da ćemo se rastati kad on ode iz grada, jer nas je neprijatelj skoro potpuno opkolio. A da li će **on** ili **mi** izaći iz ovog masovnog pokolja živi, ili da li ćemo se ponovo videti u ovom životu - to je sve bila velika nepoznanica...

A ipak ja ne mogu, ne smem da osećam bol, zato što mi nije dopušteno da se povežem ni sa kim na takav način da moja sreća zavisi od njega! U ovom mladom čoveku koga sam nosila pod srcem da bi mogao ponovo da se rodi, u ovom mladom čoveku koji je sad moj sin, ja ne volim telo. Nije njegovo fizičko ispoljenje ono što volim, već **Bog** u njemu! Njegovo božansko **ja** je sagradilo to telo - baš kao i tela svih ljudi, životinja, biljaka i čak nepokretne materije - da bi bilo u stanju da se izrazi. Dakle, ispoljenje bezličnog božanstva je ono što volim u ličnosti svog sina, u njegovom lepom telu. Sve stvoreno je ispoljavanje **jedinog i jedinog Boga**; dakle, zašto bih ja sad drhtala zbog mogućnosti da "izgubim" **ovo** posebno ispoljenje **Boga**? Zašto bih se tresla na pomisao da ga više ne vidim? Možda zato što su njegova krv

i meso od moje krvi i mesa? Ali moje *ja* i njegovo *ja* su isto *ja* - i uopšte nisu krv i meso.

Ja moram da uđem u moje sopstveno *ja* i postanem potpuno svesna u njemu; onda sam istovetna sa ja moga sina - i u isto vreme sa *ja* cele *vasione*, i tako ne mogu da izgubim ništa i nikoga! Za mene ne može da bude nikakve razlike u tome da li su oni koji koji umiru od moje krvi i mesa ili potpuni stranci, zato što isto *ja Boga* menja jedno od mnogih svojih tela kad god neko živo biće umre, bilo daje to telo mog jednog jedinog deteta ili nekog koga uopšte ne poznajem. Ja *moram* potpuno da savladam svoju krv i meso koje sad oseća tako strašan bol... O, Bože, daj mi snage da položim ovaj test! *Čak iako nisam još postigla kosmičku svest*, daj mi snage da se ponašam kao da živim svakog trenutka u tom božanskom stanju svesti!

Kolena mi se tresu dok prilazim sinu, grlim ga i kažem: "Dragi moj mali dečko, moje jedno, moje jedino dete, zbogom! Stavljam te u *Božje* ruke... On neće napustiti ni tebe ni nas. Samo pamti da sve prolazi osim istinske ljubavi. Čak i sad se mi volimo zato što smo jedno u *Bogu*. To nas je duhovno jedinstvo - ta istinska ljubav - spojila ovde na zemlji. Mi ne možemo da izgubimo jedno drugo! Mi ćemo naći jedno drugo i sresti se ponovo... ako ne u ovom životu, onda u sledećem, ili u drugom obliku života. Gde god možda odemo, naša ljubav će nas ponovo spojiti. Zbogom, dragi moj. U teškim vremenima koja dolaze drži se te nevidljive sile koja stoji između nas i nikad nas ne napušta. Sile koju zovemo *Bog!*"

Nijedno od nas ne plače. Držimo jedno drugo u dugom, toplom zagrljaju punom ljubavi. Ljubim njegovo glatko, mlado čelo. On me privija na grudi i odlazi. Mašem mu kroz prozor. On mi maše u otpozdrav, zatim nestaje.

Večeras slavimo Božić. Topovi grme neprestano, ali mi ipak pripremamo sve što možemo da bismo proslavili taj dan što je lepše moguće. To meni ne znači mnogo, jer u večnosti nema Božića, nema praznika i nema vikenda. Svaki dan je praznik - sveti dan - zato što je u *Bogu* večnost jedan neprekidni sveti dan. Ali moj muž voli da proslavlja Badnje večer. On je srećan kad može da mi priredi prijatna iznenađenja, i voli da i njega iznenade. On već ukrašava drvo u primaćoj sobi, a Bo-Gar mu pomaže.

Nekoliko poslednjih nedelja Bo-Gar živi sa nama. Čak i da je hteo da ide kući uveče, u poslednje vreme ne bi mogao zbog teških bombardovanja. On živi u sobi koju je moj sin ispraznio.

Pre nekoliko godina Bo-Gar je napustio svoju otadžbinu daleko na Orijentu. Došao je na zapad da podučava ljude u ovom delu sveta drevnoj nauci svojih predaka koja omogućuje ljudima da dovedu telo pod vlast duha. Pošto su ratne nestašice onemogućile da se dođe do kamena ili bronzne za vajanje, moj atelje je ostao prazan i ja sam ga prepustila Bo-Garu za odaju u kojoj će davati časove. Od početka našeg poznanstva on se ponašao kao da je naše rođeno dete, i sad su on i moj muž ukrašavali jelku u savršenoj slozi.

Ja sam sa kuvaricom i pokušavam da smislim način i sredstva da pripremimo "praznički" jelovnik od zaliha hrane koje smo uspeli da nabavimo s tako mnogo teškoća. Danas smo pozvani s celom porodicom na večeru za Badnje veče kod oca, a sutra treba da budemo u stanju da sami poslužimo Božićnu večeru.

Onda zvoni zvono na vratima. Moj mladi rođak uleće unutra, sav pobledeo i potresen. "Ester," kaže on, "neprijatelj je potpuno opkolio grad, i njihove trupe vrše iznenadni pokret. Ne dolaze s druge strane grada gde smo ih očekivali, već ulaze pi nastojnikova porodica svi znali šta nas čeka.

Naša vila se nalazi na padini brda. S prozora možemo da vidimo daleko niz ulicu u pravcu iz koga dolaze neprijateljske trupe. Sve je mirno za sada. Moj muž kaže da mogu da prođu sati pre no što neprijatelj stigne blizu nas. Zato predlaže da proslavimo Božić odmah, zatim silazi kod oca gde smo pozvani da se pridružimo ostatku porodice za večerom. Tako ćemo svi biti zajedno kod oca i možemo da sačekamo i motrimo na dalje događaje.

Moj muž pali sveće na Božićnoj jelki. Ja mislim na sina koji možda baš u ovom času mora da učestvuje u vazdušnom napadu. Poveravam ga Božijoj brizi. Svi se zdravimo, razmenjujemo poklone, ostavljamo sve da leži gde se zateklo i žurno silazimo u očev stan.

"Deco," kaže otac, "hajde da brzo jedemo, jer ćemo možda uskoro morati da se sklonimo u podrum."

Sedamo. Kao što je običaj otkako mi je majka umrla, njena stolica stoji na jednom kraju stola, prazna, i jedna sveća gori umesto nje. Zamišljeni, tihi i mirni večeramo. Svi osećamo da uskoro dolazi neko svečano, tužno vreme kad ćemo se naći oči u oči sa sudbinom. Dok još traje večera, proleće bomba sa silnim treskom tik kraj naših prozora. Zgledamo se.

"Hajde da odmah nastavimo da jedemo," kaže otac, "možda ćemo moći da završimo večeru."

Jedemo što je brže moguće, ali eksplozije se sve više približavaju i sve su češće.

Čuje se zvono na vratima. Oficiri federalne vojske stoje pred vratima. "Postavićemo top u baštu," kaže jedan od njih, "i smesličemo naše jedinice u vašu kuću. Dajte nam ključeve od svih stanova u zgradi." Muž ustaje da provede oficire po kući. Čujemo leđnu posebno jaku eksploziju. Cela kuća se trese kao da je zemljotres.

Nekoliko minuta kasnije muž se vraća. "Oče," kaže on, "bolje da siđemo u podrum. Garaža je pogođena. Oštećen je kotao za centralno grejanje. Moramo da ga isključimo i ispumpamo vodu. Siđite svi, u stanu su vam sad životi u opasnosti. Neprijateljske trupe mora da su sad veoma blizu. Oficiri kažu da je neprijatelj već stigao do druge strane ulice. Borbe neće dugo trajati ali ipak moramo da očekujemo da ćemo sledećih nekoliko dana provesti u podrumu."

Razborito i potpuno mirno otac kaže: "Neka sve žene i deca siđu. Ja ću da završim sa večerom. Molim vas, donesite kafu."

Znamo da sa ocem nema prepirke. Moja mlađa sestra ustaje i uzima u naručje svoju bebu. Ja uzimam njenog dečkića za ruku, a druga moja sestra uzima malu devojčicu. Zajedno silazimo niz stepenice u podzemno sklonište. Moj brat, moj muž i Bo-Gar ostaju s ocem da popiju kafu.

Eksplozije su i dalje sve glasnije i snažnije. Dok sedimo u podrumu, osećamo da se kuća trese iz temelja svaki put. Posle nekog vremena, otvaraju se teška gvozdена vrata i ulaze muškarci. Prišavši mi, muž mi šapuće tiho da niko drugi ne čuje: "Postavljaju top u našu baštu i nameravaju da brane našu kuću do poslednjeg. Odbijaju da predaju grad. Naša kuća je na ključnom mestu za njih. Ako je neprijateljske trupe zauzmu, neće biti načina da se zaustave odavde pa naniže, sve do reke. Možemo da očekujemo da će se boriti do poslednjeg čoveka. Samo se nadam da to neće dugo trajati. Grad je potpuno opkoljen i svaki dalji otpor će samo produžiti besmisleno razaranja. Idem da dovedem vratara da mi pomogne da spustim sve duške da bismo mogli malo da odspavamo." I, rekavši to, odlazi.

Čak i posle najduže noći dolazi svitanje, i tako se i ova noć završava. Gvozdена vrata se stalno otvaraju i zatvaraju, pošto naši muškarci dolaze i odlaze. I vojnici povremeno ulaze da pokušaju da se malo ogreju. Napolju besni mećava i termometar je na 15 stepeni ispod nule. I u našem podrumu je hladno. Sedimo tu u svojoj odeći

koju možemo da obučemo ispod bundi. Sad nigde u kući nema grejanja. Vojnici su samo dečaci. Viši oficiri sa svirepom ravnodušnošću naređuju im, prebledelim i drhtavim od hladnoće i straha, da krenu u bitku. Jadna deca! Nemaju više od šesnaest ili osamnaest godina i već su odvučeni od kuće... u ovaj masovni pokolj!

Pokušavamo da se odmorimo, ali mala beba tako glasno i dugo vrišti da niko od nas ne može ni oka da sklopi.

Sutradan ujutru ulazi otac koji izgleda iznenađujuće bled. "Deco," kaže, "glavni vod za vodu je pogođen. Štedite. Nema više vode u kući." Rekavši to izlazi. Čujemo muškarce kako razgovaraju o mogućnosti da se donese voda s nekog drugog mesta. Sva voda u slavinama po celoj kući je ispuštena u lavore i kade. Ovde dole, u našem skloništu od vazdušnog napada, imamo veliko drveno bure puno vode za gašenje vatre. Da li ćemo morati da pijemo tu staru, ustajalu, smrdljivu vodu? Moja mlađa sestra me gleda ispitivački. Znam da misli na svoju novorođenu bebu! Otkako joj je muž nestao, izgubila je mleko. Od onda njena beba se hrani kuvanom hranom. Ali za to moramo da imamo vodu! A bebina bočica mora da se dobro ispere između oborka. Pokušavam da utišam njene strepnje šapućući: "Pada sneg, topićemo sneg da dobijemo vodu."

Muž me čuje i poziva me u prostoriju izvan skloništa. "Da li shvataš koliko malo vode možeš da dobiješ iz snega? Vojnici odnose svu našu vodu. Ukoliko ne želimo da umremo od žeđi, moraćemo da nabavimo vodu od nekud. Možemo da izdržimo dugo bez hrane, ali nedostatak vode škodi srcu. Moramo da imamo vodu. U kući ima dvadeset šest odraslih ljudi, a ne možemo čak ni pasulj da skuvamo ako nemamo vodu. Idem napolje da pokušam da nađem vodu negde u komšiluku," kaže on i odlazi.

Malo kasnije vraća se i izveštava: "Kuće duž cele ulice su takođe bez vode. Moraćemo da odemo s vedrima i donesemo vodu iz sledeće obližnje ulice."

"Molim te, nemoj da ideš," odgovaram mu. "Mitralska vatra je suviše strašna, a top i avioni takođe neprestano gađaju. Mogli bi da te pogode. Ostani ovde i sačekaj."

Moj muž se smeši: "Ne budi dete. Prvi svetski rat nije vođen vodenim pištoljima, a ja sam ipak izašao iz njega čitav. *Bog* nas neće napustiti. Šta god da se desi desilo bi se u svakom slučaju."

Grlim ga i on nestaje iza podrumskih vrata.

Vraćam se u sklonište i sedam. I čekam. Mirna i hladna - čekam. Ako je Božja volja da se moj muž vrati, nijedan metak ga neće pogoditi. Ako nije, onda je to *moralo* tako da bude.

"Stvari nikad nisu loše; loše je kako misliš o njima." Čujem glas u srcu. Kažem sebi da stotine i hiljade, čak milioni žena čekaju negde, baš kao i ja, moleći se za svoje muževe. Ti muževi su ljudi kao i moj muž. Činjenica da moja osoba voli njegovu osobu tako duboko je ispoljenje sebe koje je isto u svakoj osobi. Kad se dvoje ljudi vole, to znači da doživljavaju *ujedinjenje sebe* u svojoj svesti. Oni osećaju da pripadaju jedan drugom zato što su jedno u *sebi*.

Umirujem svoje uzdrhtalo srce, ali ono i dalje drhti. "Smiri se," kažem mu. "Mirno... samo kucaj polako i smireno. Sad diši lagano i duboko -još dublje - i još dublje... ostani mirna! Svi mi moramo jednog dana da napustimo telo. Stotinu godina od sad neće biti važno ko je otišao prvi."

Vreme i *prostor* su izmišljotine uma. A duh, *ja*, stoji iznad intelekta, iznad svih misli, iznad svakog pojma o vremenu i prostoru. Diši mirno i pravilno i ne misli ni na šta...samo budi..."

Ne znam koliko dugo tu sedim kad se vrata otvaraju i pojavljuje se moj muž s dvanaest litara vode. Voda! Divna voda! Svi mi, dvadeset šestoro ljudi, imaćemo je dovoljno da potraje jedan dan! Ja ne ustajem i ne bacam mu se oko vrata. *Ne, veliki trenuci su uvek veoma jednostavni!* Nema jecanja, nema suza i nema velikih reči. S mesta gde stoji, deleći vodu na porcije, muž me gleda. Pogledi nam se susreću i savršeno se razumemo. Mislim u sebi, odlaganje. Za koliko dugo?

Sedimo u podrumu, u mraku. Napolju se gromovna paljba naslavlja bez prestanka. Zemlja se trese pod nama, i moramo da se držimo za klupu da ne tresnemo na pod. Topovi i tenkovi deluju postojano baražnom vatrom. Avioni grme iznad glava. Bombe padaju s urlikom i eksplodiraju! Baražna vatra se i dalje natavlja! Koliko dugo sedimo ovde, u podrumu? Do sad sam izgubila svaki osećaj za vreme. U podrumu nema ni dana ni noći. Uvek je mračno. Mutno svetlašće je sve što smemo da upalimo. Dugo nemamo struje, i moramo da štedimo našu zalihu ulja. Kad god baražna vatra stane na pola sata, izlazimo u drugu podrumsku prostoriju da nešto pojedemo. Srećni smo što smo tu smestili zalihu životnih namirnica za slučaj opasnosti. Ali veoma često moramo naglo da prestanemo da jedemo i pojurimo natrag u zaklon, jer našu kuću sad gađaju i sa druge strane. Posle svakog

pogotka, čujemo kako crepovi i grede padaju sa krova i viših zidova na plafon iznad nas. Nikad ne znamo da li će se od sledeće eksplozije obrušiti plafon i sve nas žive zatrpati.

Jednog dana zaglušujuća eksplozija pravi veliku rupu u zidu susjedne sobe u podrumu. Srećom, to nije u našem skloništu. Kasnije, za vreme zatišja u baražnoj vatri napolju, moj muž izlazi da vidi šta se desilo. Ogromna rupa zjapi u podrumskom zidu. Sjajni sunčev sjaj koji prodire kroz nju tera nas oboje da zatrepćemo. Crepovi i cigle leže svuda oko nas. Iverci drveta, parčići stakla... sve pokriveno debelim slojem prašine... a na jednom kraju grede koja štrči iz opšteg nereda i zbrke jedna kokoška, takođe pokrivena teškim slojem prašine, stoji tu na jednoj nozi, mirno kao da se ništa nije dogodilo. To je jedno od očevih pilića, jedino preostalo. Jadna životinja! Kako li grozno mišljenje mora da ima o nama, ljudskim bićima! Nekoliko dana kasnije kuvareva veština pretvara kokošku u ukusnu supu. Dok je jedemo, primećujemo kako je teško bila povredena. Njena nožna kost je prostreljena i deo noge nedostaje. Zato je tamo stajala na jednoj nozi. Sa kakvim stoičkim strpljenjem i ravnodušnošću je trpela tako povredena, čak i ne kokodaknuvši da iskaže koliko pati.

Sat za satom sedimo i dalje u skloništu. Da li će baražna vatra napolju ikad prestati? Držim sestrinog dečkića na krilu. Telo mi je hladno od straha, jer iako ljudsko biće može da se suoči sa smrću s mirom i spokojem u duhu, telo se buni. Ne znamo da li će nas možda pogoditi bomba, da li ćemo biti živi zatrpani, ili ćemo umreti od žeđi. Dečkić me moli: "Pričaj mi neku priču, tetka Ester, pričaj mi neku priču." I ja mu satima pričam priče da bi ćutao. U ruci drži automobilčić igračku i moj je zadatak da ga stalno ponovo navijam. Dok se igra, on peva jednu pesmicu. Ona mi zvuči tako poznato... kako se beše zove? Sad se sećam. To je pesma koju peva prasence, "Ko se boji vuka još?", u jednom od filmova Volta Diznija... Oh! Kako sam srećna što je ovde u podrumu mrak. Niko ne može da vidi da sam izgubila kontrolu nad sobom i da mi se velike suze kotrljaju niz obraze. *Bože! O, Bože!* Ti si ovde sa nama! Tvoja tajna poruka nam kaže svima da ne smemo da se plašimo! "Tetka Ester, pričaj mi još malo, kaži mi šta se onda desilo! Zašto si prestala da mi pričaš priču?" pita mali Petar. Privijam dragog dečkića uz grudi i nastavljam s pričom: "I majka jarića se vraća i..."

Posle naizgled beskrajnih sati baražna vatra se zaustavlja. Baš kao što radi već dan za danom, moj muž odlazi da uzme vodu. Kad se

vratu, maše mi. "Ester," kaže on sav potresen i glasom koji drhti od uzbuđenja, "upravo sam bio gore u našem stanu. Divan nameštaj koji si sama izrezbarila i sve tvoje divno izvajane figure su potpuno uništeni. U jednoj sobi nema poda, u drugim nema zidova. Mi više nemamo dom..." I siroti dečko mi pada na rame plačući i jecajući kao beba.

Ja ga grlim zajedno s njegovim teškim zimskim kaputom. "Ne plači! Važno je samo da smo živi! Još uvek smo živi i nepovredeni usred sveg ovog razaranja. Uvek mogu da napravim nove figure. Ne brini za materijalne stvari. Život je iznad svega!"

On s mukom pokušava da se obuzda: "Toliko, toliko mnogo sam voleo sve tvoje rezbarije... ceo stan...! A sad je sve nestalo... sve je nestalo..."

"Nema veze, čak i ovaj pakao će se jednog dana okončati." Za trenutak naslanjam glavu na njegova široka ramena. Grlimo se nežno, onda se ja vraćam u mračni zaklon. Nema vremena da se bude sentimentaln.

Bo-Gar dolazi i šapuće: "Sta se desilo? Čuli smo da se krov i zidovi obrusavaju gore gde je vaš stan." Kažem mu šta mi je muž upravo ispričao. Bo-Gar, uvek smiren, uvek nasmejan, sav je uzbuđen: "Idem gore" Moram da spasem moje slajdove i filmove o Jogi. Moje životno delo će biti uništeno ako oni propadnu. Idem gore."

"Bo-Gar, ne smeš. Neprijateljski snajperisti će te pogoditi za minut. Neću te pustiti da ideš gore."

Moj brat čuje naš razgovor. "Idem ja gore s Bo-Garom," kaže on. "Pomoći ću mu." Zajedno odlaze iz podruma... mi nestrpljivo čekamo. Minut za minutom prolazi... četvrt sata... sat... i dalje čekamo.

Najzad se otvaraju vrata i ulaze Bo-Gar i moj brat, prašnjavi i prljavi, ali sijajući od sreće što su uspeli. U rukama drže dragocene kutije sa slajdovima i rolnama filma. Brat nam kaže: "Zidovi su sve zatrpali, ali orman je i dalje stajao u uglu na malom delu poda. Morali smo da priđemo ormanu, ali nije ostalo ništa od poda da po njemu idemo. Samo jedna gvozdена greda. A morali smo da pazimo da nas ne vide snajperisti prekoputa ulice. Zato smo obojica legli i puzili preko grede. Bo-Gar je otkopao sve kutije iz ormara i predao ih meni, jednu za drugim. Sad imamo sve!"

Mi smo svi srećni što su nam se dvojica muškaraca vratila. Bo-Gar skriva svoje dragocenosti u jednom uglu da niko ne može da ih nađe. Baš u sledećem trenutku skoro smo oboreni s nogu. Za-

glušujuća eksplozija potresa ono što je ostalo od kuće. Još jedan napad! Čujemo avione kako urlaju iznad glava, bombe, mine, granate, šrapnele svih veličina kako udaraju u zemlju i zidove oko i iznad nas. Eksplozije se sve više približavaju, i posle svake od njih čujemo crepove i cigle i šut kako nam se ruši iznad glava. Baražna vatra je tako neprekidna da zvuči kao neka divovska, kosmička mašina za šivenje. Svakog trenutka sledeća granata može da udari i probije plafon iznad nas, našu poslednju zaštitu, i oduva nas sve u drugi svet. Sedimo tu nemi i hladni u tom strašnom iščekivanju, u smrtnom strahu i strahu od smrti. Koliko dugo mogu da izdrže zidovi? Potom, divovski udar, tako silan da ceo podrumski pod igra pod nama... i očeva sobarica iznenada počinje da vrišti u nervnom napadu. Druge sluškinje počinju takođe da vrište. Ja skačem na noge i vičem iz petnih žila: **"Mir! Mir! Bog je ovde! Bog je ovde!"**

Eksplozija sledi eksploziju, tako su glasne da jedva mogu da mi čuju glas, ali ja nastavljam da vičem. Prosto moram da vičem iz petnih žila: **"Bog je ovde! Hajde da svi mi, svako od nas, misli samo na Boga, ni na šta drugo, samo na Boga! Bog neka je s nama! Bog!- Bog!- Bog!"** I jedan po jedan ostali mi se pridružuju dok zajedno ponavljamo: **"Bog je ovde... Bog... Bog... Bog..."**

Niko od nas ne zna koliko dugo se ovo nastavlja. Malo po malo pakao se smanjuje. Eksplozije postaju manje učestale, i najzad napoljuje tišina. Čujemo vojnike kako vuku nešto teško. Izlazim da pogledam. Na stepenocama su tela koja leže nepomično. Na podu je krv. Prepoznajem nekoliko mladih vojnika. Samo pre jednog sata oni su tražili da se ugrelu kod nas u skloništu, pričajući nam o svojim domovima i porodicama koji su daleko. Jadni njihovi roditelji! Čekaju uzalud da njihova deca dođu kući! Moj sin! Gde bi siroti dečak mogao sad biti? U kom odeljku pakla?

Onda grabimo da pojedemo neki zalogaj. Znamo da moramo da iskoristimo priliku svakog trenutka mira. Moramo da ojačamo otpornost svog tela... dok imamo nešto da pojedemo... dva muškarca izlaze da donesu vode...

Koliko dugo sedimo ovde u skloništu? Prošle su nedelje i nedelje otkako smo u ovoj paklenoj baražnoj vatri. Moj muž se seća: "U Doberdou, u Prvom svetskom ratu, i mi smo bili uhvaćeni u baražnu vatra. Ali svakih četrdeset osam sati smo se menjali. Ljudi su mislili da čovečiji nervi ne mogu da izdrže duže od toga. Nikad nisam ni sanjao da ću jednog dana ostati u beskrajnoj unakrsnoj vatri, zajedno sa ženama i decom, nekoliko nedelja i bez ikakvog olakšanja!"

Svi sedimo tu u krznu i teškim zimskim kaputima. Niko od nas nije mogao da se svuče još otkako smo sišli u ovu tamnicu. Mali Petar mi leži u naručju. Jednom rukom držim stalno mali kofer u kome su novac, moj nakit i kutija kolača iz zalihe hrane za odojče u slučaju da moramo da bežimo. Svi smo spremni da skočimo. Vila do naše je zapaljena bacačima plamena. Moj muž je svima izdao naređenje da svakog časa budu spremni da beže. Ne znamo kad bi neprijatelj mogao da nam zapali kuću i istera nas bacačima plamena. Bežati, ali gde? Nemamo nikakvu predstavu o tome. Samo napolje i dalje odavde. Našeg komšiju i njegovog sina su pogodili snajperisti dok su pokušavali da pobegnu iz zapaljene kuće. Samo je njegova žena izašla napolje živa. Puzala je i vukla se na stomaku celim putem do četvrtе kuće niz ulicu gde su je ljudi primili unutra.

Čekamo u pripravnosti, moja mlađa sestra sa svojom bebom... moj otac snežno bele kose umotan u svoju veliku crnu bundu, porodica moje starije sestre, moj brat, naša posluga - svi držeći svoju najdragoceniju imovinu - svi spremni da skočimo i bežimo.

Onda je za kratko napolju opet mirno. Voleli bismo da malo odspavamo. Moji nervi gore a glava kao da će mi se raspući. Zatvaram oči i pokušavam da povučem i opozovem svoju svest i da zaspim. Ali onda beba počinje da vrišti svojim piskavim prodornim glasom. Sestra pokušava da je umiri, ali ona nastavlja da plače i vrišti bez i trenutka predaha. Uzimam bebu od sestre i pokušavam sve što mi pada na pamet, ali ona nastavlja da plače... plače očajnički. Ponovo predajem dete sestri, a ono i dalje nastavlja da plače... plače...

U mraku, Bo-Gar se sapliće prilazeći sestri, podiže dete, drži ga nežno u naručju i počinje da pevuši neku melodiju iz svoje daleke otadžbine. To je melodija koju njegovi zemljaci koriste da upravljaju zmijama. Dete se odmah smiruje. Pošto se mir vraća u naš podrum, svi padamo u san, onako kako sedimo tu. Samo je Bo-Gar budan, drži bebu u naručju i pevuši svoj egzotičan napev.

Još prolaze dani - ili su to nedelje? Čak se i ne trudimo da se upitamo. Iza zaštitnog zida naše bašte moj muž struže i sakuplja malo snega, donosi vedro dole i brije se u susednoj podrumskoj prostoriji. On ne pristaje da se odrekne svojih navika. Svi drugi muškarci imaju čupave brade. Samo se moj muž i Bo-Gar i dalje briju dan za danom usred ovog pakla.

Onda moj muž seda kraj nas. Novi napad počinje i mi izdržavamo mučenje satima bez prestanka. Moja sestra donosi bebi bočicu

i daje joj njen obrok. Četiri puta dnevno ona se penje gore do svog stana i kuva za svoju bebu, uprkos pljuskajućem metaku koji lete oko nje. Pošto joj se dete najelo, ona mi prilazi i pita me, isto kao što pita svakog dana: "Misliš li da se završilo?"

"Ne," odgovaram šapatom. "Prosto osećam da se još nije završilo." Trenutak kasnije jedna mina se rasprskava tik iznad naših glava. Još jednom čujemo kako padaju crepovi i cigle i malter i drvo. Plafon koji nas štiti izdržava eksploziju. Ali još koliko dugo? Sedimo tu tiho, a ja pitam *Boga* u sebi: "Treba li da se spremim da umrem? Moj horoskop kaže da ću umreti pri rušenju zgrade. Da li je to sad? Da li ću umreti, ili da nastavim da se borim za život?"

Onda iznenada usred mraka ugledam viziju: brdašce, i na njemu sveću, malenu kao što su sveće na Božičnoj jelki, kako gori tananim plamenom. Onda, baš pred mojim očima, brdašce počinje da raste, pretvarajući se u veliko brdo pokriveno smaragdno zelenom travom. A malena sveća pretvara se u baklju koja gori sjajnim jakim plamenom.

Vizija nestaje, ali ja znam da još neću umreti. Moraću da budem ta baklja. Moraću da donesem ljudima svetlost - svetlost - *svetlost, svetlost!*

Noću beba plače bez prestanka dok je Bo-Gar ne podigne i uspava je uspavankom. Dok pokušavamo da zaspimo, u blizini eksplozira mina, a potom osećam kako kao led hladan vazduh ulazi u naš zaklon. Muškarci skaču da vide šta se događa. Podrumski zid se obrušio ostavljajući rupu koja zjapi. Svi mislimo na nastupajući napad. Čakamo. Šapućem svojoj mladoj sestri: "sad je kraj. Ujutru će naša vila biti zauzeta."

"Da," odgovara, "i ja mislim, ili ćemo inače svi umreti."

Moj muž šapuće: "Ima u dan sedam nedelja kako sedimo ovde u skloništu..."

Čudno, neprijateljski top je prestao da puca. Ni bombe ne padaju. Čujemo samo neprekidne mitraljeske rafale. Sedajući do mene, muž mi šapuće na uvo: "To znači daje pešadija sasvim blizu nas. Prestali su da koriste poljske topove da ne bi pogodili sopstvene trupe. Neprijateljski vojnici mogu da ušetaju svakog trenutka."

Popodne izlazim da vidim gde je otac. Kad zakoračim iz skloništa i pogledam napolje kroz vrata kuće, vidim strane vojnike koji trče ka nama iz izgorele vile u komšiluku. "Oče, oče, i svi vi ostali," vičem vraćajući se trkom, "neprijatelj je tu!"

Svi trčimo natrag u sklonište baš kad neprijateljski vojnici upadaju kroz vrata s puškama na gotovs.

Mrtva tišina! Mi i oni gledamo se za trenutak koji izgleda kao večnost. Kao da je i samo vreme stalo...

Svi vojnici su obučeni u široke bele kapute. Napolju je sve pokriveno snegom. Vojnici izgledaju kao deca koja glume u Božićnoj priredbi.

Onda, rečju koju ne razumemo, njihov vođa pokazuje na žene. Razumemo da moramo da se pomerimo na desno, i radimo tako. Onda, drugom nerazumljivom rečju, on pokazuje na muškarce, koji svi odmah moraju da podu s jednim od vojnika. Nema vremena za nežne oproštaje! Muškarci su otišli, a mi žene ostajemo same sa stranim vojnicima. Sa puškomitraljezima na gotovs oni zaviruju u svaki ugao podruma, tražeći bilo koga od naših jedinica ko bi se mogao tu kriti. Jedan mladi vojnik prilazi kolicima gde spava beba. Čim je ugleda, suze mu naviru na oči. S beskrajnom nežnošću izgovara neku nepoznatu reč na stranom jeziku. Ipak, razumemo: "Mala beba..." Onda gleda u nas i pokazuje u pravcu svoje otadžbine, govoreći nam jezikom znakova da i on ima "malu bebu" kod kuće...

Osećam se pomalo utešena jer primećujem da su i ovi vojnici prijatna, dobrodušna ljudska bića.

Sad dolazi jedan oficir, seda na stolicu i govori nam jednim evropskim jezikom: "Mi vas nećemo povrediti. Mi smo jurišne jedinice... sinovi ljudi koji sad pripadaju jednoj istrebljenoj klasi. Ali, čuvajte se, mi moramo da krenemo dalje. Iza nas doći će drugačiji vojnici. Oni nisu kao mi. Čuvajte se!"

Kasno popodne ponovo počinje pucnjava. Ali sad paljba dolazi od vojnika naše zemlje. Oni žele da povrate našu kuću. Ponovo sedimo nepomično u mračnom podrumu i slušamo užasne borbe koje se nastavljaju u obližnjim kvartovima napolju, na ulici. Iznenada se začuje još jedna zaglušujuća eksplozija praćena strujanjem hladnog vazduha koji dopire do nas. Eksplozija je raznela teški gvozdeni kapak podrumskog prozora. Kroz otvoren prozor kuršumi pljušte na nas kao grad. Svi skačemo na jednu stranu, pribijajući se uza zidove, ali tako nismo u stanju da se pokrenemo. U tom položaju svima su nam životi u opasnosti. Jedan jedini korak može da znači smrt. Teški gvozdeni prozorski kapak *mora* da se zatvori!

Gledam oko sebe. Sve žene i deca traže zaklon priljubljujući se uza zid kraj prozora. U trenutku kad se bilo koja od nas pojavi ispred

prozora, kiša metaka pljušti na nas. Ova situacija je neodrživa. Kapak ***mora da se zatvori!***

Osećam čudnu hladnoću u sebi. Svaki moj nerv je hladan, tako sleđen da sebe uopšte ne osećam. "Plašiš se?" postavljam sebi pitanje. Ne! Ko bi se to plašio u meni kad se osećam kao da čak i ne postojim? Ja samo znam da sam ja ta koja mora da zatvori gvozdeni kapak! Ipak, posmatram sebe radoznalo. Kakvo je osećanje biti u takvom položaju? Sta čovek doživljava? Kako priroda reaguje u ljudskom biću kad moramo da budemo heroji protiv svoje volje?...

U jednom uglu podruma stoji težak štap sa zakrivljenom drškom. Ležeći priljubljena na podu, puzim polako i oprezno do štapa. Zatim, dohvativši njegov donji deo, puzim natrag prema prozoru. Dok izvodim ovaj manevar, čudnovata misao mi bljesne kroz glavu: ***Kandidati u piramidi moraju da polože test "prkošenja smrti"! Može da i ja sad polažem taj isti ispit ovde, u skloništu? Može da je sve ovo samo san za vreme moje inicijacije u piramidi?***

Dok oprezno puzim natrag prema prozoru, moj razum odgovara: "Da, lako je bilo kandidatima u piramidi! Oni su znali da samo polažu test u inicijaciji. Ali ovi kuršumi nisu snovi! Oni stvarno ubijaju! Koliko je mnogo jadnih mladih vojnika baš ovde već izgubilo život!

Ipak, prozorski kapak mora da se zatvori, ***i to baš iz tog razloga!***

Klečeći ispod prozora i držeći štap u pripravnosti, iznenada skačem uvis i provlačim ruku i štap kroz prozor. Onda, primetivši da je gvozdeni kapak od eksplozije širom otvoren, vidim da moram da provučem glavu i rame kroz prozor da bih dohvatila ivicu kapka zakrivljenom drškom štapa. Moram da se propnem i istegnem sve dok mi se ne učini da mi celo telo produžuje. Najzad dohvatam kapak i povlačim ga polako, sigurno, na unutra. Sad mi moje sestre priskaču u pomoć, vuku teški, gvozdeni kapak na mesto i zatvaraju ga čvrsto ga zabravivši.

Dobro izvedeno! Sve veoma jednostavno. Bez uzbuđenja, bez teatralnosti, bez glume. A ipak, kako je to čudno! Sve do sad snajperisti preko puta ulice su zasipali kišom kuršuma naš prozor na najmanji znak života. A ipak, tokom celog mog manevra da zatvorim gvozdeni kapak, nisu ispalili ni jedan jedini metak. Možda su bili sprečeni da pucaju, ili prosto nisu hteli da pucaju jer su videli da sam žena? "Tetka Ester," moli mali Petar, "pričaj mi još jednu priču..."

I tako nastavljam da pričam priče satima...

Sutradan smo mi, žene, morale da bežimo iz naše bombardovane kuće. Noć u međuvremenu je bila noć neopisivog užasa. Jedva mogu da poverujem da takve stvari stvarno mogu da se dogode. Osvajanje neke države je kao susretanje muške i ženske sile **u jednom nasilnom braku**. Naša zemlja osvaja drugu, na silu ulazi u telo druge. Krv teče. Pojedini stanovnici umiru kao ćelije oskrnavljenog tela, a ipak novi život se rađa iz tog susreta... novi svet, nova tvorovina. Susret je okrutan i nasilan, baš kao što je uvek i stvaranje novog, života. Ali priroda samo gleda napred u budućnost, voljno žrtvujući bezbrojne pojedine ćelije i stvorenja da bi postigla svoj cilj da stvori novi život. I novi život se stvarno rađa, i na duhovnom i na materijalnom nivou, iz bliskog susreta dve države, one pobedničke i one pobeđene. Iz braka dve države izrasta jedna nova civilizacija. Ćelije tela ove dve države se susreću i mešaju, rađajući decu s nekim od karakteristika obe rase. Priroda stvara hibridne rase i pojedince koji predstavljaju prelaz, ublažavanje i premošćavanje čvrstih granica između rasa i nacija.

Moja je sudbina bila da spoznam tu činjenicu te noći u skloništu od vazdušnog napada bombardovane kuće. Bila sam primorana da gledam i vidim da je nasilni brak dve nacije veoma surov i izaziva mnoge lične tragedije. **Ima** je bio taj koji me je spasao od sudbine koja je zadesila skoro sve žene u toj kući te noći. Kad je jedan od vojnika počeo da me vuče s mog sedišta u ugao skloništa, prisiljavajući me da ga sledim, rekla sam mu natučajući njegov jezik: "Ja - majka, sin u ratu - i ti imaš majku kod kuće, molim te, odlazi.."

U polupijanom pogledu jadnog mladića čije telo je bilo zatrovano "jurišnim pilulama" bljesnuo je izraz razumevanja. Videla sam da je **primoran** da pomisli na svoju rođenu majku. Onda me je, pokretom koji je odavao razočaranje i bes, gurnuo nazad pod klupu i pojurio iz podruma.

Sledećeg jutra osetili smo neku unutrašnju zapovest da pobegnemo iz bombardovane kuće. Osetili smo vodstvo neke više sile. Iz razloga koji su bili iznad naše moći poimanja, ona nas je spasla od sudbine koja je čekala sve žene - bez izuzetka - u ruševinama kuće.

Sve se dogodilo kao u nekom haotičnom snu.

Posle pet sedmica u mraku, naglo izlazimo na sjajnu sunčevu svetlost, tako sjajnu da naše oči to jedva mogu da izdrže. Osvrćem se unazad da bacim pogled na našu divnu veliku vilu... gomilu šuta... povrh koje su slomljene grede čiji rascepani krajevi štrče ka nebu!

Onda trčimo preko ulice, provlačeći se između leševa i šuta, do stepenica. Moja sestra nosi svoju bebu. Dok je posmatram, vidim je da pada niz stepenice propadajući u dubok sneg. Trčim do nje, pomažem joj da ustane, onda se sama preturam s dečkićem koga držim za ruku. Pod snegom su žičane prepreke! Dok pokušavamo da se popnemo preko njih s decom, jedan postariji vojnik neprijateljske vojske podiže dečkića preko žičane barijere, zatim pomaže svim ostalima od nas da predu, ženama i deci, jednom za drugim. Ja sam poslednja. Ne možemo da razgovaramo sa vojnikom. Ne bismo se razumeli. Ali gledamo se u oči i ja mu srdačno stežem ruku s iskrenom zahvalnošću. On mi uzvraća stisak ruke. Onda nastavljamo dalje, trčeći napred-nazad u cik-cak u potrazi za zaklonom od mina koje još uvek eksplodiraju i od metaka koji padaju oko nas. Deca vrište iz sveg glasa. Sneg je predubok za malog Petra; zato ga svom snagom vučem za sobom, ispruženog po zemlji, jer ne može da hoda. S vremena na vreme zaustavimo se ispod neke terase da dođemo do daha i da ugrejemo dečije ruke duvajući u njih. Zatim trčimo dalje, jedva znajući kojim putem idemo, terani napred... ili vođeni... nekom unutrašnjom silom.

I kao san je što nas konačno nekako primaju u jednu kuću gde nas jedan dobronamerni oficir neprijateljske vojske štiti od nasilja od ruku svojih drugova. Pošto postajemo dobri prijatelji, on mi kaže: "Mama, čuvaj se! *Jedan* dobar vojnik, *deset* rđavih vojnika! Ne bi vam svi ljudi u našoj vojsci pružili zaštitu kako ja to činim. Pazite se kad dam naređenje za pokret!"

Da, mi znamo da nisu svi neprijateljski vojnici tako humani! Imamo iza sebe iskustva naše prve noći, i nikad ih nećemo zaboraviti!

A muškarci su nestali... svi izuzev oca koga smo uskoro ponovo našli. Mirno, bez uzbuđenja, ne obraćajući pažnju na topovsku paljbu oko sebe, stari gospodin je prošetao kroz tu scenu masovnog pokolja i dok je svima ostalima oteto sve što su posedovali - krzno, kaput, rukavice, novac, sat, penkalo i sve ostalo što čovek može da ponese sa sobom - moj otac je stigao zdrav i čitav u kuću jednog starog prijatelja, a da ga nijedan vojnik nije ni pipnuo. Njegovo moćno zračenje je čak delovalo i na neprijateljske vojnike i držalo ih podalje od njega.

Onda, nekoliko dana kasnije, čuje se kucanje na vratima te nepoznate sobe u nepoznatoj kući gde živi četrnaestoro ljudi, vo-

jnika, izbeglica i nas, žena i dece. Kucanje na vratima - i pred nama stoji Bo-Gar, u pohabanom odelu, s krvavim stopalima. Posle svega što je prošao, čudo je da je još živ. Komšije su mu rekle u kom pravcu su videli da bežimo. On nas je ponovo našao...

Nekoliko dana kasnije vraća se moj brat, takođe u ritama. I on je morao da putuje nekoliko stotina kilometara. Negde je pronašao cipele za sebe, obe za levu nogu, i nosio ih sa svojim uobičajenim dostojanstvom. Živ je, samo je to važno...!

Kako dani prolaze, i dalje nemam nikakve vesti od mog muža. Izgleda da ne mogu da iz glave izbacim misao da sam ga videla jednog dana, u viziji, kako bespomoćno leži u snegu kraj puta... Šta mu se moglo dogoditi?

Posle dugih nedelja uzaludnog čekanja, najzad pronalazim muža, teško ranjenog, u kući jednog dobrodušnog farmera. Moja vizija nije bila pogrešna...

Prolaze nedelje, prolaze meseci. Gladni smo i ne znamo gde ćemo naći sledeći obrok. Ali, jednog dana, rat je završen!

Pokušavamo da neke sobe u ruševinama kuće osposobimo za stanovanje. Bo-Gar i ja radimo danonoćno da bismo nabavili nešto za jelo u ovo vreme strašne gladi. Moj muž mora da leži na leđima tokom mnogo dugih meseci dok se dovoljno ne oporavi da bi mogao da oprezno hoda s dva štapa. Kakva sreća što sam ja vajarka! Zidam, vadim vrata iz ostataka zidova i pomeram ih tamo gde su nam potrebna. Sastavljamo ramove za prozore. Pošto nemamo staklo, pokrivamo ih debelim pak-papirom. Kopajući po šutu s naših deset prstiju, noktima, vadimo nekoliko upotrebljivih šerpi i tiganja, plus neko iskrivljeno i obijeno srebrno posuđe.

Bo-Gar i ja uspevamo da pozajmimo tovarna kola i da pomoću njih dovezemo kući nekoliko centi uglja, vukući celim putem kao dva snažna konja. Niz brdo nam je teško da zaustavimo kola da nam ne pobegnu; uzbrdo je potrebno sve naše guranje i vučenje da bismo ih doveli do vrha gde stižemo ponovo do nivoa ulice i možemo da kaskamo lako i veselo. Zatim čistimo ostatke nameštaja, koristeći raznovrsne rasparene delove da napravimo nove komade.

Nastavljamo da zakucavamo i ekserima spajamo stvari sve dok najzad nismo u stanju da opet otvorimo našu "Školu Joge" u ruševinama našeg starog doma. Bo-Gar daje časove fizičkih vežbi koje je naučio od Mentuptaha, dok ja podučavam ono što sam naučila u Egiptu od Ptahhotepa.

Ponovo prolaze meseci, i malo po malo problem nalaženja hrane postaje nešto manje naglašen. Naši učenici koji imaju rođake koji žive na selu donose nam povremeno šaku brašna, nekoliko krompira, jaja, i tu i tamo čak i pomalo butera. Ali ja i dalje nemam vesti od sina...

Onda, jednog dana, posle godinu i po dana čekanja, neko zvoni na ulaznim vratima. Otvaram vrata - i Ima stoji preda mnom!

Pomislila bih da u takvim slučajevima majka i sin padaju jedno drugom oko vrata glasno plačući i jecajući. Ali ne! Gledam ga iznenađeno, onda se grlimo mirno i ozbiljno. Ispuštam dugi uzdah olakšanja. On je živ i nije osakaćen. Samo jedan ožiljak na njegovom lepom, visokom čelu pokazuje da je doživeo avionsku nesreću.

Ali ja sam i dalje duboko utučena! Poznajem Imu dovoljno dobro da bih znala da za njega nema mesta u ovoj zemlji gde su sad na dnevnom redu prostota, grubost, glupost i krajnji nered. A čovek može da podnese takve uslove bez prekomernog ugrožavanja života i zdravlja samo ako sačuva unutrašnji mir, savršenu veru u Boga i - ako ćuti! A Ima neće ćutati! On ne razume da mi više nismo u hramu gde preovlađuju ljubav i istina i nesebičnost i gde svako može da kaže svoje mišljenje slobodno, bez opasnosti da bude pogrešno shvaćen.

Ima neće moći da se snađe u ovom svetu. On neće podnositi nepravdu, i želeće da se bori protiv paklenog duha koji sad ovde vlada! Naizgled, on je zaboravio *ko* je, ali ipak je zadržao svoju plemenitost, časnost i hrabrost i očekuje da sinovi ljudi pokazuju iste vrline. On *čvrsto ostaje* pri tome da veruje u *ljude*, i potisnuo je u nesvesni deo svog bića svoju nesavladivu veru u Boga.

Siroti Ima moraće da doživi razočaranje za razočaranjem. Zašto potiskuje svoju veru u Boga? Zašto *odbija* da veruje u Boga? To je razlog što je izgubio svoje samopouzdanje! Vidim da mora da je doživeo ozbiljan mentalni slom, ali kad i gde? I zašto me pritiska taj čudan osećaj da sam ja bila uzrok tog mentalnog sloma - strašnog razočaranja?

Znam da je negde, nekad, on izgubio veru *zbog mene*, ali uzalud tražim razlog. Jedino što znam s apsolutnom sigurnošću je da je na *meni* da ga povedem natrag Bogu, i zato je on postao moj sin. *Ja* moram da probudim njegovo samopouzdanje, koje je istovetno s njegovim *pouzdanjem u Boga*, i da ga ponovo učinim svesnim tog pouzdanja, zato što sam ja kriva što ga je izgubio. Moram da shvatim da su duboka ljubav i poverenje koje on gaji prema *meni* samo projekcija dubokog pouzdanja u Boga koje je u nesvesnom delu njegove

duše. On mora doći do toga da shvati da treba da prepozna i voli **Boga** u svakoj osobi. Osoba je samo spoljni omotač, maska kroz koju se Bog ispoljava.

Ima mora da nauči da je ono što **voli** u bilo kojoj osobi, i šta smatra dobrim, lepim i istinitim u bilo kome, **Bog**, a ne ta osoba. A to se odnosi i na mene koju on voli - znam to - više od bilo koga na ovom svetu. Na meni je da dovedem tu ljubav u njemu natrag Bogu. On mora da shvati da u meni takođe voli **Boga**, i da je moja osoba samo instrument kroz koji se **Bog** iskazuje u obliku materinske ljubavi. Ima ima tek da nauči da je u svakoj osobi koja voli njega u stvari Bog taj koji ga voli, a ne ta osoba. Kad shvati te činjenice, bolje će razumeti mene i sve ostale i čak i samog sebe. Onda neće više doživljavati razočaranja!

I dolazi noć kad moje jedno jedino dete, osoba koju ovde, na zemlji, volim najviše, živi u neugrejanjanoj sobi tokom neuobičajeno hladne zime kad se živa na termometru zadržava na 20 stepeni ispod nule nedelju za nedeljom. Moje jedno i jedino dete nema čak ni toplo ćebe i jedva da ima nešto da pojede. Mogla bih lako da mu obezbedim zagrejanu sobu, mogla bih da mu dam hranu i sve drugo što mu treba. Ali znam da to ne smem! **Znam da je za njega važnije da ne izgubi dušu nego da ne izgubi telo! Iz ljubavi prema njemu moram da budem surova!**

Klečim u mraku u svom krevetu i obraćam se svom **Bogu**: "**Ti** budi sa njim, o **Bože**, i pusti ga da ponovo nađe **sebe** i **tebe**. Neka nađe put koji vodi do **tebe**, i neka nikad ne skrene sa njega! Probudi ga, probudi **sebe** u njemu, o **Bože**, jer **ti** takođe živiš u njemu i **ti** moraš da se probudiš u njemu da bi on mogao da se probudi, jer moja snaga je nedovoljna. On mora da postane svestan. Ukoliko to ne učini izgubljen je, a **ti** znaš jedan i jedini put koji on treba da sledi da bi prepoznao **tebe**, o Gospode moj **Bože**, u **sebi**. Ti znaš zašto se on oseća kao da je napušten od **svih**... zašto je ubeđen da sam ga čak i **ja** napustila.

On mora da se oseća razočaran u svakog, on mora da izgubi nadu u svakog da bi našao **tebe**... da bi postao **svestan u tebi - svestan sebe!** **Ti** znaš, o **Bože**, da ja ne vidim nijednu drugu mogućnost da ga spasem. Ne mogu i ne smem više da pokazujem svoju ljubav prema njemu. On mora da nađe **tebe** sopstvenim naporima. Ja sam samo slabo ljudsko biće, moj Gospode, a **ti** si **Bog**, sama **Ljubav**. **Ti** ga voliš više nego što ja mogu da ga volim. **Ti**, o, **Bože**, si uvek uz njega. Voli ga

sada svojom božanskom ljubavlju... sad kad ja moram da budem surova!

Brini se za njega i sačuvaj ga da ne izgubi zdravlje tokom ove svoje sadašnje borbe... dok prolazi kroz ovu školu. **Ti** znaš da on je on grešan prema svom zdravlju zato što više nema poverenja u sebe... zato što u podsvesti želi da umre... da se ubije. Brini se za njega, otvori njegove duhovne oči i nemoj da ga napustiš, **nemoj da ga napustiš, namoj da ga napustiš...**"

I tako nastavljam svake noći...

Jedne noći, dok opet klečim u krevetu u tami, spremajući se da govorim s **Bogom** o svom detetu, dešava se nešto čudno: na moje veliko zaprepašćenje, oko mene počinje da se osvetljava. Postaje sve svetlije i svetlije, i u sve većem sjaju vidim jedan izuzetan pejzaž. Jednu visoku planinu sa strmom, kamenom, uskom stazom koja vodi uz nju. Znam da ta staza vodi do cilja- do **Boga**. Bez oklevanja počinjem da idem njome.

Staza vodi kroz prijateljski kraj, uspinjući se sve više i više. Penjem se neumorno sve dok se očaravajući zeleni pejzaž ne nađe iza mene i postepeno stižem do negostoljubivog predela visokih planina.

Staza postaje sve strmija, uža i kamenitija, ali se ja penjem sa zaprepašujućom lakoćom, tako lako kao da klizim.

Nenaseljen predeo leži iza mene. Moj vidokrug se proširuje i ja vidim sve daleko ispod sebe. Ali nema vremena za osvrtnje, i ja nastavljam. Posle mnogih krivina, uski puteljak se završava ispred kratkog stepeništa sa sedam stepenica. Svaki stepenik je dvaput viši od prethodnog.

Pod kristalno plavim nebom stojim tu sasvim sama ispred tih sedam stepenica i znam da moram da se uspnem uz njih.

S dubokim uzdahom i s verom u snagu koju je Tvorac podario svakom od svoje dece - snagu koja je u mom slučaju ostala neumanjena i čak se povećavala dok sam se uspinjala uz tu dugačku stazu - prilazim stepenicama.

Prvi stepenik je nizak. Moram da savladam **težinu svog tela** da bih se podigla na njega. Uspevam s lakoćom.

Drugi stepenik je nešto viši i budi otpornost mog tela. Odavno sam savladala **sile tela**, i tako mi ni ovaj stepenik ne predstavlja problem.

Treći je **primetno viši**. Da bih ga savladala moram da savladam svoja **osećanja**. Kad postanem gospodar svojih osećanja, nalazim se na trećem stepeniku.

Dok se suočavam s četvrtim stepenikom, koji je iznenađujuće visok, misli *sumnje* me obuzimaju; "Kako ću moći da se popnem uz njega? Imam li dovoljno snage?" Onda shvatam da me moje *sumnje* oslabljuju, koče. Ali sumnja je u misli! Dakle, moram da savladam svoje *misli* da bih zagospodarila sumnjom. Zahvaljujući svojoj dugoj obuci i svojim vežbama u hramu, znam šta treba da uradim; skupljam svu svoju duševnu snagu, ja *sam* apsolutna vera u Boga, i ne mislim ni na šta drugo. I gle - kako moje misli nestaju, i moje sumnje takođe nestaju. I evo me na četvrtom stepeniku.

Čudno, osećam da sam porasla i postala mnogo veća dok sam se uspinjala uz ove stepenice. Svaki put kad sam se popela na jedan stepenik, porasla sam još malo, i sad sam mnogo veća nego što sam bila na početku. Sad se suočavam s petim stepenikom koji je, iako sam mnogo porasla, tako visok da mogu da se popnem samo koristeći obe noge i obe ruke. Dok se izvlačim s velikom teškoćom, iznenada otkrivam, na svoje veliko iznenađenje, da više nemam telo. Sve u meni i oko mene što je bilo *materijalno* je nestalo, i ja sam nevidljivi *duh*.

Šesti stepenik je veoma, veoma visok, i čeka me nova teškoća. Ja nemam telo, nemam ruke kojima bih se držala i nemam noge kojima bih se odbacila. Kako bih mogla da se tu popnem?

Osvrćem se oko sebe da nađem neki način da to učinim, i dok se osvrćem, iznenada vidim kako se ceo svet pruža podom! Zemlja za zemljom... grad za gradom, koji izgledaju kao igračkice... i kuće s bezbrojnim ljudima koji žive u njima. Beskrajna ljubav prema svima njima me obuzima i boli me dok mislim na sve ljude koji će morati da putuju dugom, napornom stazom spoznaje... na sve nebrojene ljude koji napipavaju svoj put napred u mraku, zatočeni u sopstvenoj sebičnosti kao što sam ja to nekad bila...

I, čudo nad čudima! - u trenutku kad mi *sveobuhvatna* ljubav preplavljuje srce, uzdižem se i nalazim se na šestom stepeniku.

Sad stojim pred poslednjim i najvišim od svih stepenika. Visok je isto koliko i ja. Toliko čeznem da se tu uspnem i ta želja mi ispunjava celo biće. Uzalud. Jednostavno ne znam šta da radim. Nemam ruke, nemam noge ni snagu mišića tela kojom bih se izvukla. Ali moram da se popnem tu po svaku cenu. Gore na vrhu naći ću *Boga*, i rešena sam da ga pogledam oči u oči.

Stojim i čekam, ali ništa se ne događa.

Dok gledam oko sebe, otkrivam na svoje veliko iznenađenje da nisam sama. Baš u tom trenutku jedno biće slično meni stiže do šes-

tog stepenika i moli me da mu pomognem da se popne na sedmi. Ja razumem njegovu ogromnu želju, i - zaboravljajući sopstvenu žudnju da dospem na sedmi stepenik - pokušavam da mu pomognem da stigne do svog cilja.

Ali istog onog trenutka kad zaboravljam na svoju sopstvenu želju, iznenada otkrivam da sam **ja** na vrhu sedmog stepenika - ne znam kako - i moj saputnik nije više tu. Nestao je bez traga. On je bio **iluzija** koja mi je pomogla da zaboravim svoju poslednju sebičnu želju. Dokle god bih želela da uzdignem sopstvenu ličnost, ne bih nikad bila u stanju da savladam stepenik koji je bio **visok kao i ja sama**.

Stigla sam! Vidim obličje nebeskog bića, bržeg od munje, satkanog od zaslepljujućeg svetla. Moju komplementarnu polovinu! Njegova neodoljiva privlačnost me privlači k njemu, i - puna ushićenja i ispunjenja - utapam se u potpuno jedinstvo s njim u njegovom srcu. Shvatam da je On uvek bio ja i ja uvek On, dvojna projektovana slika mog božanskog, istinskog **ja**. U tom dvojnog stanju uvek sam se suočavala s **Bogom** kao bićem odvojenim od mene same, i osećala sam **Njega** kao "Tebe". Sad, u rajskom jedinstvu, osećam da će ta nevidljiva moć koju sam dosad uvek zvala "**Bog**" postati u sledećem trenutku **ja sama**. Disk satkan od vatre počinje da se okreće oko mene. I u toj nepokretnoj osi - u mom kičmenom stubu - mojoj istinskoj **pravoj prirodi -ja** -prebivam.

I osećam kako moj kičmeni stub gori kao luk u belom usijanju, kao most sačinjen od životne struje, zračeci sjajnom svetlošću kroz sedam centara sile - oživljavajući moje telo.

Onda, van svih pojmova o vremenu, istovremeno vidim beskrajno dug lanac različitih oblika života u kojima sam bila otevljena tokom vekova i eona dok sam putovala dugom stazom razvitka od svog prvog pada iz rajskog jedinstva do sadašnjeg trenutka. Vidim da su moji bezbrojni životi bili, jesu, i biće neraskidivo vezani sa životima istih duša. Iz događaja prošlih života izranjaju novi odnosi, nove veze, novi razvoji, svi dopunjavajući jedan drugog i uklapajući se savršeno kao kamenčići u velikom mozaiku.

Prepoznajem niti koje me vezuju s mojom komplementarnom polovinom, s Ptahhotepom, s Atotisom, s Imom i Bo-Garom i mnogim, mnogim drugim ljudima. Jasno vidim kako nas te niti povezuju vekovima i stolicima, kako nam duše naprednije od nas pomažu, kako mi pomažemo jedni druge i one manje napredne u velikom zadatku oduhovljenja zemlje, u razvijanju naše svesti u materiji, u telu.

Iskustva koja donosimo jedni drugima u svim tim životima pomažu da se proširi i produbi svest u telu, dok tela koja naseljavamo postepeno postaju sve duhovnija, sve savitljivija, odgovornija prema volji i zračenju duha, dok najzad telo ne postane poslušan sluga *sebe*, više ne izdvajajući niti zamračujući ni jedan jedini zrak svetla od duha. Razumem tajnu piramide, jer sad sam i sama postala piramida, koristeći materiju - telo - samo kao čvrstu podlogu, ali neprestano ***ispoljavajući božanstvo!***

Onda sve oko mene, zemlja, nebo, cela vasiona - sve se utapa u jedno jedino divovsko vatreno more. Ogromni plamenovi me opkoljavaju. Za trenutak osećam kao da ja, sa celokupnom vasionom, bivam uništena. Bljesci munje praskaju i pucketaju kroz moje vene, kroz celo moje biće, dok me vatra sagoreva. A onda, iznenada, sve se menja: vatra me više ne sagoreva već ***sam ja sama ta nebeska vatra, prodirem u sve, oživljavam sve, sagorevam sve!*** Poplava svetla me okružuje, ali ta poplava svetla izvire u meni. ***Ja sam*** izvor tog svetla i svega drugog što ***jeste***. Zemlja više na mene nema uticaja. Njena privlačnost koja me drži u lancima nestaje. Lebdim u ***ništavilu***. Moje biće više nema granica. ***Ja sam*** sada ono što privlači sve, a ništa više ne ograničava ***mene*** - ništa više ne privlači ***mene***...

Tragam za onima koje volim, jer znam da oni ne mogu biti uništeni, ali tražim ih uzalud, u ***ništavilu*** oko mene. U praznini nema ničega sem mene, tako da moram da skrenem svoju pažnju na unutrašnjost.

Gle, upravo dok to činim shvatam da ***svi i sve žive u meni!*** Vasiona je u ***meni***, jer sve što ***jeste živi u meni***. Sve što jeste to ***sam ja***. U svemu što volim, ***ja volim sebe samu***. I iznenada shvatam da je sve što sam oduvek ***verovala*** da ne volim, bilo ono što još nisam prepoznala u sebi! Sad kad prepoznajem sebe savršeno, volim ***sve i svakog*** podjednako, jer ***ja sam jedno*** s njima, ***ja sam "ja" u svačemu, u svemu!***

Ja sam ispunjenje, život - sjajno, večno, besmrtno ***biće***... nema više nikakve borbe, nikakvog žaljenja, nikakve patnje - nema propadanja, nema kraja, nema smrti! ***U svemu što se rađa ja - besmrtna - začinjem novi oblik života, i u svemu što umire ja - besmrtna - povlačim se u sebe, natrag u večno, stvaralačko, božanska ja.***

Shvatam da ***vreme*** i ***prostor*** postoje samo na spoljnoj površini stvorenog sveta koji je kao disk koji se okreće omamljujućom brzinom. ***A ja, u sebi, sam bezvremena, besprostoma večnost.*** I dok ***počivam u sebi*** moje večno ***biće*** ispunjava ***prostor*** i sve što živi u njemu:

JA SAM JEDINA STVARNOST, JA SAM ŽIVOT, JA SAM ONO ŠTO SAM!

Počivam u sebi i osećam beskrajni *mir*... ali u ovom prostoru jedan poziv dopire do mene i primorava me da se vratim u moje napušteno telo. Palim reflektor svoje svesti i prepoznajem glas koji govori mom biću, dobro poznati, dragi, ljubljani glas mog učitelja *Ptahhotepa*. *On* me poziva da se vratim...

I ja iskoračujem iz mog nebeskog *ja* i ponovo navlačim odeću mog ličnog "ega". Ali nosim sa sobom svest o tome ko *sam ja*...

Opet sam ljudsko biće, ali u srcu nosim božansko *ja* koje se ovestilo u meni - Boga - i od sad će to božansko *ja* delovati kroz moju ličnost... i polako otvaram oči.

Pogled mi se sreće s tamno plavim, božanskim očima mog učitelja *Ptahhotepa*. Njegove oči zrače istom svetlošću, istom ljubavlju i istim mirom koje sam upravo doživela za vreme blaženog stanja u mojoj inicijaciji... istom svetlošću, istom ljubavlju, istim mirom koje sad nosim u sopstvenom srcu.

Ne mogu da prevalim nijedan zvuk preko usana. Još uvek sam nesposobna da nađem vezu između sebe i svog tela.

Ali nije potrebno da govorim, jer znam svaku misao i želju svog učitelja. Mi smo u duhovnom jedinstvu, u *Bogu*. Mi smo jedno isto!

On stavlja svoju levu ruku na moje srce, i ja polako osećam kako mi se život vraća u telo. Duboko udišem, i obnovljena, preporođena životna struja protiče kroz moje obamrle udove. Srce mi ponovo snažno kuca. Postepeno ponovo stičem kontrolu nad svojim telom.

Ptahhotep i njegov zastupnik mi pomažu da se uspravim i sednem i polako izađem iz kovčega. Stajem nesigurno na noge. Ptahhotep i drugi visoki sveštenik me uzimaju za ruke i izvode iz niše gde stoji kovčeg inicijacije. Onda vidim da su svi posvećenici iz hrama, sveštenici i sveštenice, okupljeni u velikoj dvorani gde se čuva zavetni kovčeg. Svi me iščekuju. I dok me dva sveštenika izvode, oni me pozdravljaju svetom rečju i tajnim pozdravom posvećenika:

"OM"...

U tom krugu vaskrslih ja stojim tu kao novorođena beba. Imam isto telo kao i pre. A ipak sam novo biće. Nalazim sebe u drugom svetu: više ne vidim sve spolja, već istovremeno i unutrašnje biće, srž oko koga je sagrađen spoljni oblik, središte kome spoljni oblik samo služi kao ispoljenje.

Stojim u krugu vaskrslih. Moje unutrašnje biće vibrira u tonalitetu svete reči - božanske mantre. I uz pomoć ove neopisive vibracije, u tom čarobnom zvuku, ja doživljam u svojoj sopstvenoj fizičkoj svesti božansko *jedinstvo sebe* sa svim tim posevćenicima i sa celom *vasionom*. Svi su oni došli, svestenici i sveštenice, da me pozdrave posle mog vaskrsnuća i da izraze božansku beskrajnu ljubav. Moj otac, Atotis, je takođe tu, i nosi jednostavnu belu odoru posvećenika. Onda je tu blagi učitelj Mentuptah, i moj dragi brat Ima. U trenutku kad vidim njegove plemenite crte lica, njegove oči se obasjaju osmehom, i ja se setim svih svojih slika sna, najtežeg testa inicijacije, testa odricanja - napuštanje svega - i testa surove ljubavi! Ima, ti nežno voljeni, da li znaš da si u mojoj viziji u inicijaciji ti bio razlog što sam položila najteži od svih testova?

Kraljevska prilika jedne postarije sveštenice sad istupa iz kruga posvećenika. Ona predaje Ptahhotepu jednu odoru, i oni me zajedno odevaju u moju svešteničku odeću. Onda ona predaje Ptahhotepu ukras za glavu, znak posvećenika, i *On* stavlja zlatnu traku na moju glavu. Na prednjoj strani je zlatni prsten sa zmijskom glavom, simbol stvaralačke životne energije, preobražene i oduhovljene. Sad, najzad, ja mogu da nosim to obeležje, ne samo kao kraljica, nego i kao posvećenik!

Sad sam sveštenica u najnižem činu sveštenstva. Na meni je da stignem do viših činova korak po korak sve dok ne budem zaslužila da mi se dozvoli da koristim palicu života.

Ptahhotep mi prilazi, stavlja mi ruku na glavu i blagosilja me. Onda me *on* uzima za ruku i vodi me do posvećenika. Prvo, naravno, do drugog visokog sveštenika. I on mi stavlja ruku na glavu i blagosilja me. Onda stupam pred mog dragog oca i osećam kako, kroz ruku, uliva svu ljubav iz svog srca na mene. I tako, u skladu sa njihovim činom, stajem ispred svih posvećenika jednog za drugim i primam njihov blagoslov. Najzad stajem ispred Ime koji je primio inicijaciju kratko vreme pre mene. I on me blagosilja, a ja osećam da mu ruka drhti...

Zatim me Ptahhotep vodi do Zavetnog kovčega. Klečim pred njim. Po prvi put u mom životu dopušteno mi je da ga dodirnem. U svakoj kapi krvi osećam vatrenu moć koja ističe iz Zavetnog Kovčega i uliva se u moje telo. Udišem duboko - u svoje najskrivenije biće - i sad sa probuđenom svešću, *u mom telu*, doživljam ispunjenje rajskog jedinstva - svemoć i sveznanje u *Bogu*... Razumem i doži-

vljavam značenje **bivstva**. Kudgod da okrenem reflektor svoje svesti, tu je jasnoća i svetlost. U sjajnoj blistavosti poslednje i najuzvišenije životne istine stoje mi pred očima. Doživljam potpunost, svemoć koja dolazi kroz vodstvo božanske stvaralačke sile u moje **ja**.

Ptahhotep me ponovo uzima za ruku i vodi me natrag kroz odaje kroz koje smo došli ovde... natrag kroz prolaze, kroz kamena vrata, nazad u hram. Posvećenici dolaze za nama. U hramu čekaju svi neofiti, i na mene je red da činodejstvujem kao sveštenica po prvi put. Stojim pred oltarom s Ptahhotepom, dok ne dođu svi neofiti, jedan po jedan, da prime moj blagoslov. Na svakog stavljam desnu ruku, i svaki prima moj blagoslov u dubokoj tišini. Najzad prilaze deca iz škole za neofite, među njima moj mali usvojeni sin, Bo-Gar. On kleči preda mnom, gleda me s odanošću, zatim savija glavu i prima moj blagoslov.

O, Bo-Gar, moj mali Bo-Gar, kako si neobičnu ulogu igrao u mojoj viziji u inicijaciji!...

S tim se završava moja prvo sveštениčko činodejstvovanje u hramu. U maloj ćeliji koju sam koristila tokom svojih priprema za inicijaciju, Ptahhotep me ostavlja samu. Posle propisanog vremena potpunog mirovanja, ponovo mi je dopušteno da jedem laku hranu i pića.

Dugo sedim na ležaju nesposobna da se otresem utiska čudnih vizija koje sam doživela za vreme inicijacije. Kako užasne slike! Kako sam srećna što sam se probudila i otkrila da ti snovi nisu stvarni! Kako je bilo moguće da nosim takve slike u sebi i tako da se desi da ih sanjam? One prosto ne mogu biti stvarne! Potpuno je nemoguće da ljudi postanu tako izopačeni i niski da se ubijaju s takvom svirepošću i tako paklenim oruđima! Podrum, to užasno sklonište iz mog sna! A ipak znam za večni zakon da neko biće može da zamišlja samo slike koje bi mogle zaista da postoje u stvarnosti! **Šta god neko može da zamisli, može da se materijalizuje! Kad to ne bi bilo tako, on ne bi ni mogao da to zamisli!**

Ali te užasne slike! Te divovske ptice kojima upravljaju sinovi ljudi, koje lete iznad glava sa zastrašujućom rikom, često se penjući tako visoko da se više ne mogu videti, i bacajući zla jaja na zemlju! Videla sam svojim očima kako ta jaja uništavaju sve u širokom prečniku od mesta gde udare u zemlju. Sa zaglušujućom eksplozijom, ona su obarala cele kuće.... kako je to bilo moguće?

I zašto bi sinovi ljudi stavili svoj razum u službu paklenog besmisla?

I kako sam čudne naprave videla i koristila u mojim vizijama u inicijaciji! Čula sam ljudske glasove kako govore s ogromnih udaljenosti, i drugi su čuli moj glas na isti način. Kako bi se Ima smejaio kad bih mu ispričala da bi ljudi mogli da komuniciraju na velikim udaljenostima uz pomoć takvih naprava umesto da koriste mnogo jednostavnije metode mentalne telepatije. On bi sigurno hteo da mu dam detaljno objašnjenje konstrukcije takve jedne naprave. A to ne bih mogla! Baš kao što ne bih mogla da dam opis unutrašnje konstrukcije palice života ili Zavetnog Kovčega na način koji bi omogućio nekome da načini takve naprave. A ipak, oni postoje! I na isti način ja znam da ova telefonska naprava može da postoji! I Ima! Ti čisti, istinski Božji slugo, u mom snu u inicijaciji i ti si morao da upravljaš takvom jednom velikom gvozdenom pticom! Ti i svi oni lepi, zdravi mladići - morali ste da idete u velikom broju, kao začarani, da ubijate druge i dopuštate sebi da vas ubijaju... kako si mogao da se složiš sa tim ludilom? Kako si mogao da slušaš takve neljudske naredbe?

I ko je bio onaj strastveni muškarac koji je bio "moj muž" u mom snu u inicijaciji? ... kako je blizak bio mom srcu. On je bio moj najbolji prijatelj! A ipak, on nije znao ko sam ja, i ja ne znam ko je on.

I tako ponovo doživljam svaku pojedinu sliku iz mojih snova u inicijaciji. Prepoznajem sve ljude koji su bili moji roditelji, braća i sestre, prijatelji i neprijatelji u mom sadašnjem životu ovde, u Egiptu. I često me ti čudni odnosi teraju da se nasmešim...

Dolazi večer, i dan se završava svetkovinom u kojoj učestvuju svi sveštenici, sveštenice i neofiti. Faraon je takođe prisutan, i pošto je rođacima novog posvećenika dopušteno da prisustvuju svetkovini inicijacije, moja draga stara Menu je ovde sa nama ostalima! Dok ulazim u vrt, ona trči k meni brzo koliko njeno teško telo može da je nosi. Sijajući od sreće, grli me i jeca sa olakšanjem od potajne brige: "Oh, kako je dobro što te opet vidim živu! Reci mi, hoćeš li me i dalje voleti, sad, kad si sveštenica? Mogu li da nastavim da živim sa tobom?"

Milujem je po dragoj, staroj glavi i utišavam njene bojazni: "Menu, Menu, naravno da te volim. Naravno da možeš da ostaneš sa mnom. Sad me čak i veća ljubav veže za tebe."

U ZVANJU SVEŠTENICE

Sveštenice u hramu imaju različite dužnosti koje odgovaraju njihovim različitim sposobnostima. Neke podučavaju hramovne plesačice. Neke pomažu nespokojnim dušama umrlih koje besciljno lutaju uokolo u zemljinoj atmosferi. U svetom snu sveštenice im pomažu na njihovom putu ka daljem duhovnom razvitku.

Bez pomoći oni bi stagnirali stotinama, možda hiljadama godina, jer bez čulnih organa, oni nemaju prilike da sabiraju iskustva niti da stupe u vezu sa drugim bićima. Oni su okrenuti sebi i ne nalaze puta kojim bi se kretali napred. Sveštenice pronalaze nespokojne duše, prodiru u njihova bića snagom ljubavi, i zahvaljujući njihovoj unutrašnjoj istovetnosti prosvetljaju njihovu svest zamislama koje im pomažu da pronađu rešenje i izlaz iz svog stanja. Te sveštenice tako obavljaju dvostruki zadatak. One pomažu dušama koje lutaju da napreduju i istovremeno pročišćavaju zemljinu atmosferu.

Ima sveštenica koje delaju u pravcu razvijanja zdravijih, lepših i duhovnijih mladih ljudi posvećujući ih u misterije fizičke ljubavi. One uče mladiće da preobrazu svoj fizički nagon kroz moć duha i da teže višem duhovnom ujedinjenju - svetoj tajni. One takode podučavaju mladiće koji treba da se ožene ovoj svetoj moći, tako da oni mogu da prenesu tu energiju svojim ženama posle braka i tako začnu uzvišenu i plemenitu decu.

Konačno, neke sveštenice obavljaju iste dužnosti kao i sveštenici. One podučavaju grupe neofita, daju im uputstva za vežbe u koncentraciji, i primaju ljude kojima je potreban savet u vezi sa posebnim problemima. Čim te sveštenice dostignu neki viši čin sveštenstva, dopušteno im je da koriste palicu života pri lečenju bolesnih. Na taj način sveštenica može da postane vrhovna sveštenica. Ja sam određena u tu grupu.

Zaista sam oduševljena mojim zadatkom! Prosto je divno posmatrati umove i duše svojih učenika kako se razvijaju korak po korak i ispoljavaju sve više i više božanskog. Za mene je to kao da posmatram komad neprozirnog materijala koji postepeno postaje providan, puštajući da božanski stvaralački princip prosija kroz njega. Svakog dana to doživljavam sa svojim dragim neofitima. Takođe uživam i da se brinem o ljudima koji dolaze u hram da potraže savet u spornim pitanjima duha ili tela. Primam ih u svojoj maloj ćeliji, istoj onoj koju mi je Ima dodelio kad sam prvi put došla u hram.

U takvim prilikama ljudi mi pokazuju svoje "drugo" lice, lice koje niko drugi ne vidi... lice koje često ni sami ne poznaju. Ja vidim to unutrašnje lice u svakom biću, i veoma je poučno slušati o svim različitim događajima i iskustvima koji su oblikovali taj unutrašnji lik u skladu sa zakonom akcije i reakcije. O, kad bi samo svi mogli da vide svoj sopstveni unutrašnji lik i lik drugih ljudi. Nikad ne bi mrzeli jedni druge, i nikad se ne bi plašili jedni od drugih! Oni nisu rđavi ljudi! Oni često naude jedan drugom, čine drugima rđave stvari, čak i surove stvari, zato što veruju da će drugi učiniti zlo njima i pokušavaju da se odbrane unapred iz čistog straha. Na taj način oni drugima daju pravi razlog da veruju da oni postupaju sa zlim namerama.

Ali kad bi neko samo mogao da ubedi oba učesnika takvih "rđavih postupaka" da nijedan ne postupa sa zlom namerom i da se obojica samo plaše jedan od drugog, obojica bi odahnuli od olakšanja i pružili jedan drugom ruku. Ljudi su neuki i slepi. Oni ne vide jedan drugog, i to je razlog za sve neprijateljstvo i ratovanje na zemlji. Nema ničeg lepšeg no biti u stanju otvoriti zaslepljene oči i videti kako u njima zablista sjajni pogled razumevanja i saznanja.

Pored ovog rada, meni je dopušteno da budem prisutna kad Ptahhotep ili njegov zamenik koriste palicu života da leče bolesne. Oni stižu rano ujutru, dolaze sami ili uz pomoć prijatelja ili rođaka koji ih dovode u hram. Ptahhotep onda uvodi novu životnu silu u njihova bolesna tela. Često vidim kako palica života potpuno izleći slomljene kosti ili užasne rane za samo nekoliko trenutaka, ostavljajući samo zadebljalo mesto u kosti i sićušan ožiljak koji pokazuju gde je bila rana ili prelom. Baš kao što dva parčeta metala mogu da se varenjem spoje u jedan komad pomoću toplote, slomljene kosti se popravljaju palicom života, i duboke rane u mišićima, ligamentima, krvnim sudovima, nervima i koži ponovo srastaju. S podjednakom brzinom ta palica života može da izleći najozbiljnije upale pluća, bu-

brega ili drugih organa. Velika je zaista naklonost i milost **Božja** kad je dao čovečanstvu na dar ovo sredstvo za povraćaj zdravlja.

Pored mojih dužnosti u hramu ja nastavljam da obavljam i dužnosti supruge Faraona. Baš kao što sam činila i u prošlosti, sedim kraj oca na prijemima pri svetkovinama i drugim javnim događajima. U takvim prilikama imam mnogo mogućnosti da posmatram ljude s dvora i sve ostale koji prisustvuju tim uzvišenim svetkovinama. Ponekad primamo glasnike ili poslanike iz stranih zemalja. Oni su potpuno različiti od sinova ljudi kod nas. Boja njihove kože, njihova fizička građa i oblik njihovih glava su svi različiti, i oni zrače različitim silama. Oni nam ponekad donose divne predmete na dar, predmete koji su sasvim nepoznati u našoj zemlji. Životinje koje nikada ranije nisam videla, dragocene dragulje, odeću, divno obojeno posuđe. Otac je uređio da dođu umetnici iz nekih od tih dalekih zemalja da podučavaju naše mlade ljude u hramu. S druge strane, neki od naših umetnika i mudraca su otputovali daleko u strane zemlje da predaju našu umetnost i nauku. Otac mi je rekao da ćemo jednog dana mi posetiti te velike zemlje.

Od svoje inicijacije takođe smem da idem u vožnju kočijama sama s lavovima. Kroz inicijaciju dobila sam sposobnost da uvodim svoju snagu volje u nervne centre drugih živih bića, tako ih dovodeći potpuno pod svoju vlast. Ja sad kontrolišem u svom sopstvenom telu aktivirane nervne centre koji su još uvek pritajeni i nerazvijeni u sinovima ljudi, i mogu da šaljem prodorna zračenja snage volje koja druga takva živa bića pretvaraju u nesvesna oruđa moje volje.

Nikad ne zaboravljam, međutim, da je **Božji najuzvišeniji** dar čoveku pravo na samoodređenje, i znam da to pravo ne sme nikad da se pogazi. To bi bila crna magija! Zato nikad ne koristim svoju snagu volje protiv neke osobe. Veoma često bi bilo tako lako pomoći nekom čoveku da reši neki težak problem samo kad bih ga ispunila svojom voljom! Ali to bi značilo da ću ja preuzeti odgovornost na sebe i rešenje problema bi bilo moje, a ne njegovo. Na taj način bih mu oduzela mogućnost da položi test. Svaka osoba mora da rešava svoje probleme, jer samo na taj način može da stiče iskustvo, razvijajući svoju snagu volje i šireći vidokrug svoje svesti.

Životinje su direktno podložne prirodnim silama. One nesvesno i instiktivno izvršavaju volju prirode i ne poseduju nikakvo samoodređenje. Zato ja mogu potpuno da podvrgnem lavove svojoj volji. Divno je kako te veličanstvene životinje odmah izvršavaju moje

zamisli. One reaguju na najmanji podsticaj moje volje, i često imam osećaj da pripadaju mome **ja** isto toliko koliko i moje ruke i noge. Isto božansko **ja** je život svakog živog bića, a "ljubav" koju životinje osećaju nije ništa drugo do nesvesnost koja teži da postigne jedinstvo **sebe** na najnižoj, fizičkoj ravni svesti.

Dete koje prolazi kroz fazu buđenja svesti takođe pokušava nesvesno da postigne to isto jedinstvo i istovetnost stavljajući u usta sve što može da dohvati ručicama. Životinje imaju isti taj nagon. Jedinstvo i ljubav između mene i mojih lavova su toliko veliki da oni vole da mi uzmu ruku ili čak glavu u čeljusti kao da hoće da me pojedu. Naravno, ne ujedaju, i njihovu igru ne treba shvatiti ozbiljno. Mogu da razumem da kad, na primer, pojedu gazelu, **oni samo slede svoju nagonsku težnju za jedinstvom**. Nagon za samoodržanjem ima isti izvor kao i nagon za održanjem vrste: stremljenje ka božanskom stanju jedinstava.

Zato su ispoljavanja oba ova nagona tako bliska i često se prepliću. Priroda koristi ovu iskonsku težnju ka jedinstvu da bi stvorila potomstvo kroz nagon za rađanjem i produženjem vrste i da bi sačuvala telo kroz zadovoljenje gladi. To je razlog što meso koje lavovi dobijaju od svojih čuvara nikad nije tako ukusno kao meso koje trgaju sa tela sveže ubijenog plena; jer u ovom činu oni nesvesno doživljavaju neki oblik ujedinjenja sa živima - sa samim životom. Mrtvim mesom oni mogu da zadovolje samo svoju glad, a ne i svoje podsvesno stremljenje ka jedinstvu.

Nalazim veliko zadovoljstvo u tome da provodim vreme sa svojim lavovima. Uzbudljivo je posmatrati kako te kraljevske životinje ispoljavaju sva obeležja božanskog **Ra** - sunca - transformisanog u životinjski nivo. Mali Bo-Gar, takode, deli sa mnom zadovoljstvo uživanja u lavovima, baš kao što je u saglasju sa mnom u svemu što uradim ili kažem. Kako se dobro sećam beskrajnog strpljenja koje je moj otac pokazivao kad me je učio kako da stojim uspravno u kočiji koja juri preko neravnog tla. Na mene je red da Bo-Gara učim istoj tehnici. On je veoma vešt, instiktivno pravi ispravne pokrete, i posle kratkog vremena u stanju je da me prati čak i u dugim vožnjama.

Za vreme mirnijih perioda otac i ja se povlačimo u našu malu kuću za odmor na obali mora. Bo-Gar ide sa nama, i nas troje uživamo u suncu i pesku i vodi. I otac voli da provodi vreme sa dečkićem, i nama je uzbudljivo da posmatramo kako se njegova čista duša razvija kao veličanstveni cvet. Jednom, pošto smo posmatrali

Bo-Gara poduže vreme, otac ga zove da priđe blizu. Čim je Bo-Gar prišao dovoljno blizu da se na miru razgovara, otac ga pita: "Pa, Bo-Gar, da li bi voleo da radiš sa mnom?"

Bo-Gar pada na kolena pred ocem, i sklopivši ruke u znak najdubljeg poštovanja, odgovara: "Gospodaru, posvetiću ceo svoj život zadatku koji mi poveriš da bih ga bio vredan."

Otac lako dodirne dečaka po glavi. "Ustani, Bo-Gar," kaže on, "radiceš sa nama u velikom zadatku spasenja zemlje. Samo radi ono što ti kažu učitelji u hramu, i jednog dana ćeš biti naš saradnik. Ustani... ne moraš da se bacaš na zemlju preda mnom."

Bo-Gar ne može da se uzdrži od radosti. I skače uokolo kao majmunče. Onda pokušava da bude dostojanstven kao odrastao čovek dostojan očevog poverenja. Najzad otrčava dole do obale da traži školjke. Kad sam ostala sama s ocem, pitam ga: "Oče, sad kad sam posvećena, kad sam se uzdigla iznad nivoa vremena, mogu da gledam u prošlost i budućnost isto kao i ti, ali i dalje ne mogu da razaznam ništa u svojoj budućnosti. Zašto je to tako? Jedina važnost koju pridajem budućnosti je razvoj koji će me dovesti u mom napredovanju do poslednjeg, najvišeg, božanskog nivoa. Ali molim te, objasni mi zašto mogu da vidim budućnost svih ostalih osim svoje. Kad usmerim svoju svest prema svojoj sopstvenoj budućnosti, ispred očiju vidim samo maglu."

Otac me gleda, smeši se i čeka.

Uzvracam mu osmeh i odgovaram mu u mislima. Razumemo se. Njegov pogled mi govori: "Sta tražiš? Ako ne vidiš budućnost, to jednostavno znači da je tako suđeno da bi mogla valjano da izvršiš svoj zadatak. Ne brini se oko toga, nego čini sve da dostigneš sopstvenim naporima najviši nivo do kog si stigla uz Ptahhotepovu pomoć tokom inicijacije."

Kad nas naše dužnosti pozovu da se vratimo u grad, dani prolaze kao i pre, i ja provodim nešto svog vremena u hramu, a nešto u palati. Volim svoj rad. On me potpuno zadovoljava. Ipak, celog dana se krećem s radosnim iščekivanjem kad ću moći da se povučem u sebe - u Boga - kad se završe moje dnevne dužnosti.

Svaki put se okrećem unutra s rešenošću da dostignem najviši nivo sopstvenim naporima, i stvarno se približavam sve više savršenom ispunjenju. Ipak, svaki put kad se vratim u svoju ličnu svest, ustanem razočarana. Još jednom shvatam da nisam uspela da postignem poslednju i najvišu stvarnost koju sam doživela u inicijaciji i koja

mi u sećanju gori kao neugasivi plamen. Moja jedina uteha u takvim trenucima je što jedva čekam da učestvujem u večernjim molitvama i meditacijama s Ptahhotepom.

Ptahhotep, njegov zastupnik, sveštenici i sveštenice - svi posvećenici - sastaju se u hramu pri zalasku sunca. Sedimo u krugu, s Ptahhotepom i njegovim zastupnikom koji sede dijametralno suprotno jedan drugom i tako obrazuju dva pola. Svi mi ostali obrazujemo dva polukruga sa svake strane. Potrebno nam je neko vreme da oslobodimo svoje duhovno telo od nečistoća koje smo neizbežno upili za vreme naših kontakata sa sinovima ljudi. Onda Ptahhotep pruža svoje blagoslovene ruke prema svojim susedima na obe strane. Svi mi ostali se takođe hvatamo za ruke, tako obrazujući kolo kroz koje Ptahhotep i njegov zamenik uvode struju najvišeg, vrhovnog, božanskog stepena u naša tela. To nam pomaže da doživimo vrhunsko stanje božanskog jedinstva. Na taj način naši nervi razvijaju otpornost mnogo brže nego što bi kad bi bili zavisni samo od naših sopstvenih energija. Ti trenuci blaženstva, doživljeni svakodnevno za vreme naših večernjih molitvi, daju značenje i sadržaj celom mom životu.

O, Bože! Daj mi snage da stignem do tebe svojom svešću sopstvenim naporima!

MI ĆEMO SE OPET SRESTI

Jednog dana dvor se sprema da proslavi jedno veliko primanje. Pre nekog vremena otac je poslao svog zapovednika, Tis-Taa, zajedno s mnogim zvaničnicima, velikim brojem trupa i brodovima punim poklona i robe za trampu, kao poslanika u jednu daleku zemlju. Tamošnji vladar je primio naše velikodostojnike veoma srdačno i ubrzo potom poslao svoje trupe koje su nosile poklone i robu za trampu u našu zemlju. Danas ćemo da proslavimo dolazak tih stranih trupa.

Menu me doteruje i oblači u najlepšu haljinu, i s uobičajenim ceremonijama Ru-Ka mi donosi kraljičin nakit. Onda me dvojica starijih velikodostojnika prate do oca, i mi hodamo kroz duge kolonade stubova praćeni celim dvorom. Tako u koloni izlazimo na terasu ispred palate. U punom svom dostojanstvu i lepoti, Faraon zauzima svoje mesto na svom zlatnom prestolu na sredini terase. S desna mu je njegov lav za prijeme, dok mu ja sedam sleva i malo ispred, skoro na ivicu terase. Plemići sedaju na propisana mesta s naše leve i desne strane prema svom činu i položaju.

Onda počinje veliki prijem. Trupe strane sile marširaju u dugoj prazničnoj procesiji. Njihov vođa i njegova svita stupaju pred terasu i klanjaju se pred nama s ispruženim rukama. Onda njihov vođa drži lep govor na našem jeziku da nam kaže kako je njihov vladar željan da postigne dugotrajni savez sa nama. Onda doziva svoje nosače da nam donesu darove.

Posmatram tu scenu koja se menja odozgo i gledam muškarce u vođinoj sviti. Svi sjajno građeni, oni nose svoje ceremonijalne odore i vojnu opremu. Stranci su krupni, snažni i veoma mišićavi muškarci širokih ramena. U našoj zemlji samo su potomci rase Sinovi Boga tako visoki i snažni kao ovi strani vojnici, ali su mnogo vitkiji, okret-niji i gipkiji. Ptahhotep, otac i neki od drugih potomaka Sinova Boga

kao što su Ima, Mantuptah, Imhotep i neke sveštenice imaju lepa i snažna tela, ali oni su uzvišeni, dostojanstveni, puni duhovnosti. Manje robusni, oni ne liče toliko na sjajne životinje.

Nikad pre u svom životu nisam videla ljude kao što su ovi stranci. Uopšte mi se ne sviđaju! U našoj zemlji navikla sam da vidim fino izvajane crte lica koje odražavaju duhovnost, naročito među potomcima rase Sinova Boga, i čak i u mešanoj rasi. Ovi stranci imaju nepravilne crte koje čine da izgledaju kao životinje! Naročito uši! Naše uši su male, uske i fino izvajane s resicom odvojenom od vrata. Ovi stranci imaju velike, široke uši, priljubljene uz vrat, kao majmuni. A ono što na nas ostavlja utisak kao posebno čudno je njihova crvena kosa! Njihova lica, šake, ruke i noge su pokrivene mnoštvom dlačica koje sijaju kao zlatne niti na suncu. Oni su samouvereni, i kad govore ili se smeju otkrivaju niz divnih, belih, blistavih, jakih zuba. Ali i ta odlika me takođe podseća na životinje! Oni zrače velikom snagom, ali ne duhovnom snagom. Ne! Ne sviđa mi se njihov izgled!

Vidim da naši gosti iz strane zemlje smatraju nas isto toliko čudnim kao što mi mislimo da su oni. I njima se ne dopada naš izgled. Vidim da njihove oči još nisu otvorene za duh. Oni nisu u stanju da cene, čak ni da zapaze bilo kakve nežne, tanane, produhovljene oblike. Oni vide samo da su ljudi u našoj zemlji manji od njih. Čitajući njihove misli mogu da vidim da nas nipodaštavaju.

Navikla sam da vidim da se u očima muškaraca bljesne iskra zavidljenosti kad me gledaju. Ovi stranci se dive mojoj haljini i mom nakitu uopšte ne primećujući da sam ja lepa! Mogu vrlo dobro da vidim da su radoznali u vezi sa mnom, kraljicom ove zemlje, i zure u mene kad god imaju priliku, a ne primećuju da sam lepa! Da, znam da sam nasledila majčin mali rast, ali lepota jedne žene ne zavisi od njene veličine! Ali ovi muškarci, ti čudni ratnici iz jedne udaljene zemlje, misle da žena mora da bude krupna i debela da bi bila lepa. Posmatram sebe kao što uvek činim. Da li su se osećanja sujete pojavila u meni? Ne! Daleko od toga! Samo sam nezadovoljna što su oni tako neuki, nezreli i sirovi, kao narod iz najniže klase sinova ljudi u našoj zemlji.

Svim tim ljudima toliko nedostaje kulture i uglađenosti, uključujući i njihove vođe i plemiće koji ih prate. Jedan od njih stoji ispred terase, pravo ispred mene. Mora da je neki visoki oficir, zato što je pristupio stojeći u najvećoj blizini njihovog zapovednika. Sad stoji usred grupe vojnika i zuri u mene neprestano. Uglovi njegovih

usana otkrivaju potcenjivački stav. To kako se ponaša zaista ne priliči osobi od položaja. Kako može muškarac da zuri u ženu tako drsko? U celom našem dvoru samo Ru-Ka je drzak kao ovaj momak, ali čak ni on ne može da sakrije divljenje prema mojoj lepoti. Ali ovaj stranac samo zuri bezobrazno bez i najmanjeg divljenja! Ipak, ja suzbijam u sebi svako osećanje sujete. Oprezna sam i držim sebe pod stalnom kontrolom!

Okrećem se da ponovo posmatram svečanost. Opčinjena vojnim igrama koje izvode ovi vojnici, moram da priznam da poseduju fizičku snagu nepoznatu u našoj zemlji. Njihova rasa je potekla od polukrvnog Sina Boga koji je ispoljavao uzvišenu božansku moć svog oca u krvi, a ne u duhu, i tako je postao div. Njegovi potomci su stupali u mešovite brakove s primitivnim ljudima i razvili su rasu krupnih kostiju s ogromnom snagom mišića. Oni nisu ni iz daleka tako pokretljivi i brzi kao naši vojnici, ali mogu da izvedu veštine koje zahtevaju takvu snagu da bi to premašilo sposobnosti naših vojnika. Za vreme tih vojnih igara ja s vremena na vreme bacam pogled dole na drskog stranca ispred sebe. On i dalje zuri u mene neumorno. Zaista, bio bi stvarno podsticajan zadatak uvesti jednog tako neprosvećenog, crvenokosog stranca u misterije duha... pomagati mu korak po korak da otvori svoje unutrašnje oči... omogućiti mu da vidi lepotu duhovnosti žene umesto samo njenog tela.

Nekoliko dana ja sam tako zauzeta našim gostima iz strane zemlje da nemam vremena da idem u hram. Svetkovine i ceremonije prate jedna drugu brzo se smenjujući. Izložbe, izleti i gozbe... i u svim tim događajima moj je zadatak da zauzimam svoje mesto kraj oca u obavljanju dužnosti domaćina i domaćice. Menu je u svom elemntu, oblači me u sve lepše haljine, sve veličanstvenije odore. Bo-Gar je, međutim, ozlojeđen i ražalošćen jer nemam vremena za njega. Ru-Ka dolazi često sa svojim nosačima nakita da mi donese nove tvorevine draguljarskog zanata.

Izdržavam sve ovo zato što je to moja dužnost. Međutim, u svom velikom srebrnom ogledalu gledam svoj lik s nestrpljivom radoznalošću, pitajući se šta će onaj stranac imati da kaže o mojoj novoj haljini ili mojim novim draguljima. Naročito kad smo se otac i ja i ceo dvor jedanput odenuli po uzoru na naše goste iz strane zemlje da bismo pokazali prijateljski stav prema njima. Stvarno moram da se nasmejem kad vidim kako čudno otac izgleda u tom neobičnom

ruhu! A ja? Neće li naš crvenokosi gost iz strane zemlje da smatra da sam lepa čak i u ovoj odeći?

Jer ja sam se do sad upoznala s njim! Otac me je predstavio njegovom zapovedniku i svim oficirima s činom, uključujući i "njega", i sad se ja svakog dana nalazim u društvu tih poslanika iz strane zemlje. Vladar njihove zemlje, u pripremama za ovu ekspediciju, izabrao je samo ljude koji su uspeli da nauče naš jezik za vrlo kratko vreme. Tako možemo da vrlo ugodno razgovaramo s našim gostima i da razmenjujemo ideje s njima. Ali ja se osećam nelagodno u prisustvu **ovog** stranog gosta iz tuđine koji je tako drsko zurio u mene tokom cele prijemne ceremonije. A srce mi lupa brže kad shvatim da on ima **potpuno isti glas kao muškarac koji se pretvorio u vatreni duh u mom snu!** Kako je to čudno!

Ti stranci su čudnovati ljudi, nedostaje im vaspitanje i obrazovanje, ali uopšte nisu glupi! Oni žive u bliskosti s prirodom, i mada **razumski** ne poznaju unutrašnje, stvaralačke zakone i suštinu stvari, znaju mnogo zahvaljujući svojim sopstvenim neposrednim iskustvima. Izvanredno je posmatrati kako se neka istina, koju mi jasno vidimo i saznajemo u našem duhu kroz unutrašnju kontemplaciju, javlja u ovim ljudima kao prosto verovanje ili sujeverje!

Kad ne znaju izvor i uzrok neke sile, oni zamišljaju da ona potiče od nekog nevidljivog bića, i onda daju ime **Bog** sopstvenim izmišljotinama. I tvrdoglavo ostaju pri tome da zovu ta izmišljena bića iz bajke "bogovima". Misle da sve bolje znaju. Kad neko pokuša da im kaže istinu i objasni stvarne činjenice, oni samo zatresu glavom i nasmeju se snishodljivo. Naravno, ja ne smem da im kažem nijednu hramovnu tajnu, ali ipak sam pokušala da objasnim našem stranom gostu sile koje izazivaju munje i grmljavinu u oluji. Znala sam da mi neće biti dopušteno da mu kažem kako visoki sveštenik koristi Zavetni Kovčeg u piramidi da izazove munje i kišu... blagoslovenu kišu koja sprečava da naša zemlja postane potpuno gola. Ali sam pokušala da mu objasnim da grmljavina potiče od susreta dve suprotne sile i da može i sam da izazove istu pojavu udarajući dva kamena jedan o drugi.

Na ovo mi je on uputio prezriv pogled, govoreći da dobro zna da je munja strela "vrhovnog boga", i da "mali demoni" žive u nekom kamenju i da se naljute i ispaljuju male bljeskove munje kad god ih uznemire. Kad sam pokušala da mu dam pravo objašnjenje ove pojave, našla sam da mu je um potpuno zatvoren. U izvesnom smislu

svejedno je da li smatramo da je munja "stela vrhovnog boga" ili "susret pozitivnih i negativnih sila". Ali ako ovi ljudi nastave da veruju u svoja praznoverja i sve svoje razne izmišljene bogove, nikad neće naučiti da upravljaju silama prirode i zauvek će ostati robovi svog sujeverja. U svakom slučaju, uspela sam da se naš strani crvenokosi gost zainteresuje za moja objašnjenja raznih prirodnih pojava dovoljno da bi uvek bio željan da čuje još. Rekao je da bi voleo da ga ja podučavam; zato će dolaziti u hram svakog dana, a ja ću ga uputiti u najniži nivo znanja.

Posle zalaska sunca Menu mi pomaže da obučem svoju svešteničku odeću. Zatim, pod teškim velovima, obe idemo do hrama. Jedan neofit je dopratio našeg gosta, oficira, do moje male ćelije u zidu hrama gde me on očekuje. Menu ostaje u dvorištu hrama, a ja ulazim u svoju ćeliju. Stranac je već tamo! Stojeći tu, naslonjen na zid ćelije, pozdravlja me sa svojim uobičajenim nadmoćnim osmehom. Taj osmeh me nervira! Kako se usuđuje da me gleda tako? On nije iznad mene ni u kom pogledu. Samo zato što je fizički krupniji i snažniji, on neuko pretpostavlja da je nadmoćan u svakom pogledu. Nema ni najmanjeg pojma o tome da je snaga uma iznad svega. Ali, pokazaću mu ja! Snagom svog uma pobiću tog drskog, crvenokosog diva. I pored sve svoje fizičke snage biće poražen, a putem svoje duhovne moći ja ću izaći kao pobednik!

Stranac se duboko klanja, ali ja jasno vidim da to radi bez ubeđenja. Ovde, u našoj zemlji, ljudi me takoreći obožavaju. Oni znaju da sam ja posvećena sveštenica, sluga **Božiji**. Stranac takođe zna da sam ja sveštenica u hramu, ali on ne zna šta znači "inicijacija". On ne zna da naše znanje nije sistem verovanja zasnovanih samo na ljudskim izmišljotinama, već pre neposredna spoznaja istine... božansko **sveznanje!** Ali, ja ću mu otvoriti oči! Objasniću mu misteriju čoveka i vasiona. Uvešću ga u misteriju stvaranja.

"Ako želiš da stekneš istinsko znanje," kažem mu, "moraš prvo da naučiš da poznaješ sebe. Moraš da znaš **šta si ti sam**. Kad naučiš šta si ti sam, otkrićeš da su sve istine vasiona skrivene u tvom sopstvenom biću. Tako, kroz tu samospoznaju, saznaćeš sve tajne sveta. Prvo reši veliku zagonetku naše sfinge, zagonetku samog čoveka! Moraš da spoznaš šta si ti!"

Stranac me u početku gleda pažljivo, ali onda počinje da se smeška.

"Trebalo da naučim šta sam ja? To znam već vrlo dugo! Zašto bi to trebalo da bude tako velika tajna? Ali meni se čini, o, kraljice, da **ti** ne znaš šta sam ja, i zato ti **ja** kažem: ja sam muškarac!" I na to se od srca nasmeje, pokazujući sve svoje velike bele zube. O, bože! Kakvo je on dete! Njegov smeh je tako zarazan da ne mogu a da se i sama ne nasmejem.

"Ja vrlo dobro znam da si ti muškarac..." odgovaram mu. Ali ne mogu čak ni da završim rečenicu, jer me crvenokosi džin prekida nepristojno: "Meni se čini, kraljice, da ti ne samo što ne znaš da sam ja muškarac, već da čak i ne znaš **šta je muškarac**. Ja nisam sveštenik i ne mogu da čitam ljudske misli kao što ti možeš, ali ja poznajem žene, i mogu da vidim nešto što ti uopšte ne znaš - ili si zaboravila - a to je šta si ti! Ti ne znaš da si ti žena! Kako misliš da možeš da pokušaš da me naučiš unutrašnjim tajnama čoveka i vasiona kad čak ne znaš ni tu prostu činjenicu koju svi drugi mogu da vide?"

"Ja vrlo dobro znam da sam ja žena," odgovaram s dostojanstvom. Stranac se drsko smeši, ali ja nastavljam neuznemireno: "Spoljni oblik je samo ogrtač unutrašnjeg bića. Kad neko poznaje unutrašnje biće i kad neko **jest**e unutrašnje biće, on koristi spoljni oblik samo kao instrument **ali se ne poistovećuje s njim!** Telo je samo ruho **sebe**. I ti nosiš odeću, a ipak ti nisi ta odeća. Na isti takav način nosiš telo koje može biti žensko ili muško, ali tvoje **ja** stoji iznad pola i nije ni muškarac ni žena. **Ja** je tvorac. Osoba, fizičko, materijalno ispoljenje je samo jedna polovina istinskog bića. Druga polovina je zaostala u nesvesnom, neispoljenom stanju. A da li je ispoljenje muško ili žensko zavisi samo od toga koja se polovina otelovila. Kad neka osoba osvesti obe polovine svog bića i doživi ih svesno, onda postaje istovetna sa svojim **ja**, i onda nosi u sebi i muški i ženski princip u potpunoj ravnoteži."

"Ali ipak, njeno telo je ili muško ili žensko, zar ne?" pita on.

"Da, zaista," odgovaram. "Materijalna pojava može da bude samo jednostrana, jer kad god se dve strane utope u jedinstvo, nema ničeg fizičkog. Ujedinjenje dve komplementarne polovine, utapanje dve strane bi značilo potpuno poništavanje materije, potpunu dematerijalizaciju tela. Neko može da bude dvopolan samo u duhu."

"Kraljice," odgovara gost iz tuđine, "ima samo jedno u svim tim tvojim lepim rečima što stvarno mogu sasvim jasno da razumem... tačka u kojoj se potpuno slažem sa tvojim "tajnama", naime, da je moja fizička pojava, kako si se ti tako jezgrovito izrazila, samo jedna

polovina celine. U prošlosti sam često tražio - i nalazio - komplementarnu polovinu, ali nikad nisam bio poništen dok sam to radio! Možda zato što nikad nisam našao pravo jedinstvo? Ali čak i kad bi to značilo uništenje, ja bih nastavio da tražim svoju *istinsku, komplementarnu polovinu*. Ja sam muškarac, i moja druga polovina može biti samo žena koja mi pruža potpunu i savršenu sreću. Za takvu ženu ja bih rado položio život!"

Osećam u telu toplinu od navale krvi koja mi nadire u glavu. Suočena s takvim načinom mišljenja ja sam potpuno nemoćna. Kako mogu da mu objasnim da je svetovna sreća koju on traži u ženi samo prolazna i da nije u stanju da zadovolji njegovu besmrtnu dušu?

Završavam raspravu za danas. Njemu treba vremena da svari nove istine koje sam mu darovala.

I usledile su mnoge večeri u kojima se borim s njegovom neukošću. Rešena sam da mu pomognem da napreduje, i brinem se na razne načine da mu kažem prave reči da raspirim božansku iskr u plamen i probudim njegovo više ja. Kad se ujutru probudim, on mi je već u mislima. Sećam se svega o čemu smo razgovarali prethodne večeri i usredsređujem svoje razmišljanje tokom dana na lekciju koju ću mu dati uveče. Često tokom tih dana jurim kroz okolinu sa svojim lavovima, ali sad je to bez Bo-Gara. Bo-Gar se pokunji dok ide svom učitelju Imi na časove. Ima pokušava da ga uteši svakojakim poklonima i svim ostalim što dečakovo srce želi. Žao mi je što vidim da je Bo-Gar tako tužan, ali potrebno mi je vreme da budem sama sa svojim mislima.

Posle jedne od mojih vožnji kočijama, dok se opraštam sa svojim lavovima u lavljem dvorištu, pljeskam ih po glavi i provlačim im prste kroz grivu. Dok to radim, iznenada mi pada na pamet da naš gost, oficir iz tuđine, ima tačno istu boju kose kao lavovi! Kad bih ga pomilovala po glavi, isti gusti pramenovi crvene kose bi mi klizili niz prste! O, kako volim ove lavove!

Te večeri kažem našem gostu svoje zapažanje o tome kako ima istu boju kose kao lavovi.

"Kraljice," kaže on, "mogu li nekom prilikom da pođem s tobom u vožnju kočijama? Kad bih mogao da vidim da možeš da vladaš lavovima svojom snagom volje, počeo bih da verujem u tvoje nadljudske moći!" i smeje se podrugljivo.

"Gde si čuo da ja imam nadljudske moći?"

"Svi sa kojima razgovaram obožavaju te kao boginju. Svi veruju da si nadzemaljsko biće. Ali ja ne verujem!"

Osećam se povređeno. "Šta ti misliš o meni?" pitam, primećujući pomalo ozlojeđeno da mi srce jako tuče dok čekam na odgovor. U tom istom trenutku, brzo kao munja, Ptahhotepov lik se neočekivano pojavljuje pred mojim unutrašnjim okom, s izrazom upozorenja na svom plemenitom licu.

"Ne! Ne! Ostavi me na miru," odgovaram unutrašnjem liku. "Nisam u opasnosti!"

A spolja nastavljam da slušam šta stranac kaže: "Dakle, želiš da znaš šta ja mislim o tebi? Zašto želiš da čuješ to od mene? Ako si tako visoko iznad svega zemaljskog, zašto bi te zanimalo šta se dešava u jednoj jadnoj zemaljskoj glavi kao što je moja? I, najzad, ti možeš da čitaš ljudske misli, zar ne?"

"Da, mogu da pročitam tvoje misli, ali ja hoću da vidim da li si iskren prema meni," odgovaram ja. Ali dok to činim, svesna sam jednog nelagodnog osećanja. Nemam vremena da otkrijem šta to osećanje znači, jer me stranac ponovo pita: "Dakle, ti hoćeš da znaš da li sam ja iskren prema tebi? Zašto se ne upitaš prvo *da li si ti iskrena prema samoj sebi?*"

Ostajem bez reči. Prosto ne znam šta da odgovorim. Godinama sam stvarala naviku samoposmatranja da bih pronašla motive svih svojih misli i postupaka. Uverena sam da sam iskrena prema samoj sebi i shodno tome iskrena prema ostatku sveta, uključujući i njega. Madutim, njegove reči mi donose iznenađenje koje me postiđuje. Da li bi on mogao biti u pravu? da li mi zaista nedostaje harbrosti da se iskreno suočim sa svim svojim mislima i osećanjima? Odlučujem da ispitujem sebe još temeljnije, ali u svakom slučaju usredsrediću sve svoje napore da ne bih bila poražena u borbi sa njim. Moram da izađem kao pobednik. Ne smem da dopustim da nekakav stranac pomisli da sam slabija od njega! Ne smem da dozvolim da misli da je iznad mene!

Sutradan idemo zajedno u vožnju kočijom. Pre nego što smo ušli, stranac staje pored lavova i ispruža svoju čupavu crvenu glavu prema meni. "Hoćeš da probaš da opipaš i vidiš da li je ista kao lavlja? Ako oni nemaju ništa protiv da im miluješ grivu, možda ću i ja biti u stanju da to podnesem," kaže on smejući se od srca, pri čemu smeh izbija između dva savršena niza belih zuba.

On je stvarno jedno veliko dete. Ne ponaša se tako iz nedostatka poštovanja i ne mogu da se ljutim na njega. Moram i ja da se nasmejem, i kad čuvar mojih lavova ne bi stajao u blizini, zaista bih mu razbarušila kosu.

I tako se to nastavlja, dan za danom. I brzo se primiče vreme kad će stranac morati da se vrati u svoju otadžbinu. U pogledu mnogo toga mogla bih da budem zadovoljna. Kao "žena" bih čak mogla da uživam u pobedi likujući što se njegov stav toliko promenio. On je odbacio svoje nadmoćno držanje i čeka po ceo dan svakog dana da dođe veče da bismo mogli da budemo zajedno. Shvatam da se nikad nije stvarno osećao nadmoćno, i da je njegovo oholo ponašanje bila u stvari neka vrsta samoodbrane koja bi ga sačuvala od potpune predaje. Nije želeo da se odrekne svoje muške gordosti.

On mi se divio od prvog trenutka kad me je ugledao, i moja sujeta, koja me je isprva naterala da provodim vreme u njegovom društvu, sad bi mogla da bude potpuno zadovoljena. A ipak, ja *nisam* zadovoljna. Naprotiv, muči me uporna zebnja. Ali svaki put kad analiziram svoja osećanja, ta zebnja mi pruži uveravanje da moje zanimanje za njega ne potiče od ženskog nagona moje niže prirode. Jer ja stalno posmatram i proveravam sebe! Menu kaže da pokazujem sve nepogrešive znake zaljubljenosti i presrećna je što ja konačno "cvetam". Ali, ona nije u pravu! Ona nije u poziciji da prosuđuje zato što posmatra sve sa svog zemaljskog gledišta. Ona ne može da razume da ja ne mogu i ne smem nikad da se zaljubim... i da sad nisam zaljubljena!

Kako bih ikad mogla da se zaljubim u tog neotesanog, razbarušenog crvenokosog diva? On nije moj tip. Fizički, on mi se čini čudan, čak i odbojan. U trenucima svog samoispitivanja često sam se pitala da li bih mogla da poželim da imam njegovo dete. Bože sačuvaj! Dete sa takvim ušima i tako nezgrapnim koščatim telom? Nikad! U svakom slučaju znam pouzdano da ne bih nikad želela da imam njegovo dete! Dakle znam da nisam zaljubljena. Samo želim da on nađe *Boga*. Ja sam živo zainteresovana za svakog od mojih đaka, i baš iz tog razloga mislim na njega tako često i s takvom usredsređenošću sve svoje pažnje. Ali on još nije našao *Boga*. U tome nisam još uspela! Zato se osećam tako tužnom i uznemirenom kad shvatam da će uskoro napustiti ovu zemlju, i da ga možda više nikad neću videti u ovom životu...

Onda se sve događa brže od munje...

Naše poslednje zajedničke večeri idem u hram da ga vidim i da se oprostim od njega. Kao i obično, on je naslonjen na zid. Ali sad ne pokušava da izgleda tako nadmoćno kao kad me je tu čekao po prvi put. Sad me čak i ne gleda, nego stoji tu zureći u prazno.

"Šta nije u redu?" pitam ga.

"Samo pokušavam da smislim kakvog je za mene imalo smisla da dolazim ovde da te vidim svake večeri. Sta si htela od mene, ti lepa kraljice bez srca? Kakvu sam korist imao od svega što si mi ispričala kad je to poslužilo samo tome da me unesreći? Pričala si i pričala o tome kako moram da nađem sebe, ali svakom od svojih reči i postupa paka pomagala si da sebe potpuno izgubim. Bio sam hrabri, neustrašivi borac, nikog se nisam plašio, a sad sam postao rob. Rob sićušne žene koja mi jedva dopire do ramena! I sad se plašim budućnosti. Kako ću moći da živim bez tebe?"

Topao talas sreće preplavljuje moje biće. Trudim se da zamislim da je to samo moja sujeta. Ali osećam potres! U početku sam stvarno želela da on prizna moju žensku lepotu i moć, i čim sam to postigla htela sam da iskoristim svoju moć nad njim da mu pomognem dalje na unutrašnjem putu. Trudila sam se svakojako da probudim **ja** u njemu. Ali umesto toga, on se zaljubio u mene. Nisam želela da idem tako daleko! Ja ne želim zemaljsku ljubav. Želela sam da stvorim sa njim daleko uzvišenije jedinstvo, jedinstvo **sebe**. Želela sam da ga povedem do **Boga!** Ali ništa nije vredelo što sam iznosila najdublje istine iz svog unutrašnjeg bića... On me vidi samo kao ženu. On ne može ili neće da se uzdigne iznad čulnog. On ne vidi **mene**. On ne shvata da ne voli **mene**. Ja za njega u stvari ne postojim. On voli samo moje telo, spoljni ogrtač koji je samo ispoljenje mog istinskog ja. Kako užasno! Kako ponižavajuće!

"Vidi," kažem drhteći, "nije imalo nikakvog smisla što si dolazio ovde da me vidiš, jer se mi jednostavno ne razumemo. Mi ne možemo da se nađemo. Ja želim da ti pomognem da se uzdigneš na duhovnu ravan, a ti želiš da me srozaš na nivo tela. Nije imalo nikakvog smisla ovoliko se truditi. Vрати se u svoju otadžbinu s mirom, i nikad se više nećemo sresti!"

Na te reči, navire mu krv u glavu. Njegovo lice, vrat... celo telo mu postaje tamno crveno, tako tamno da mu kosa izgleda svetlija od kože. Oči mu bljeskaju kao užareno ugljvlje, i s užasom i zaprepašćenjem vidim kako se celo njegovo duhovno telo pretvara u silni plamen. Onda, a da nisam imala vremena da se odbranim, on

me grabi za ruku, držeći je kao u gvozdenim klještima, privlači me na svoje moćne grudi, grli me, gura mi glavu unazad, pritiska svoja usta na moje usne s takvom silinom da gubim dah. Onda mi ljubi lice, vrat i ponovo usne, a između svojih vatrenih poljubaca šapuće promuklo: "Dakle, ne želiš više da me vidiš? Ali **ja** želim da vidim tebe, i mi ćemo se opet sresti... srešćemo se opet."

Kad sam videla kako mi se primiče njegovo podivljalo lice, osetila sam talas smrtnog straha. Htela sam da ga odgurnem i da pobegnem, ali kad me je zatvorio u svom moćnom naručju i pritisnuo svoje vatrena vrela usta na moje usne, celo moje unutrašnje biće zahvatila je njegova vatra. Izgubila sam vlast nad sobom, i bez otpora prepustila sam se neodoljivom osećanju zadovoljstva i zanosa koji su izvirali iz mog straha i preplavljivali me. Sad shvatam da ga volim... da sam ga volela od prvog trenutka... celim svojim telom i dušom... celim svojim bićem volim ga strasno i uvek ću ga voleti!

Vatra me obuzima kao da dolazi iz nekog džinovskog vulkana. Vreli plamenovi me preplavljuju... proždiru me... osećam kao da je moja kičma most od užarenog ugljevlja, koji drži sedam zapaljenih baklji. Ali sad nisam više u nepokretnoj osi mog kičmenog stuba, ne više u središnjoj tački iz koje moje istinsko **ja** zrači vatru života. Naprotiv, moja svest je pala u moje razbuktalo telo, i varničenje, praskanje, bljesci munje jure mi kroz vene... kroz celo moje biće. Svi moji nervi su zažareni, sve moje misli izbrisane. One sagorevaju moju svest...poništavaju me...Onda mi se svest pomračuje i sve nestaje...

Malo po malo ponovo dolazim k sebi... polako otvaram oči... vidim kamene zidove oko sebe. Ležim na podu svoje male ćelije.

Sama sam... okružena grobnom tišinom.

Nemam nikakvih misli. Nemam ništa više o čemu bih mislila...

Potištena i slomljena, ustajem, pokrивam klonulu glavu velom i napuštam ćeliju.

Duga kolonada je mračna i naizgled pusta. Posle nekoliko koraka vidim jednu tamnu figuru kako se naslanja na zid preko puta: Ima! On stoji tu kao da je od kamena, zureći u mene s neopisivo divljim pogledom u očima. Čak i u mraku mogu to da vidim... moram to da vidim. On gleda pravo u mene... pravo kroz mene. Zatim se okreće i odlazi polako u suprotnom smeru.

Bez ijedne misli u glavi vraćam se u palatu. Menu, koja je zaspala u jednom uglu dvorišta hrama, prati me, kao i obično u tišini, izuzev što povremeno glasno zevne.

Klečim na kolenima pred Ptahhotepom.

Ne govorim. On razume moje neizgovorene reči, čak i kad ćutim...

"Oče moje Duše, spasi me! Odstrani ovu vatru iz mog tela, vrati mi moju slobodu! Ne mogu i neću da dalje ovako živim...

Izgubila sam sebe, uništena sam, nemam više vlast nad sobom, ne mogu više da mislim šta činim; moje misli upravljaju mnome i glava mi se cepa od njih.

Pomozi mi, Oče moje Duše, pomoz mi da se vratim do nebeskih visina gde caruju duhovna jasnoća, čistota i sloboda. Vрати mi moja krila da bih mogla da opet letim sa tobom u visine kao stvaralačka moć Boga, božanski soko Horus, koji leti kroz vasionu stvarajući nove svetove.

Otvori opet nebesa za mene, Oče moje Duše, pusti me da opet čujem muziku sfera... muziku koja sad živi samo u mom sećanju, dok u meni caruje samo grobna tišina jer moje su uši gluve.

Otvori opet moje duhovne oči, Oče moje Duše, jer one su sagorele: vidim svetlost nebesa i blistavost Boga samo u svom sećanju, dok je u meni samo tmina jer moje su unutrašnje oči oslepele.

Otvori za mene kapiju mog nebeskog doma gde sam nekad posedovala sva blaga duha koja sad žive samo u mom sećanju, Oče moje Duše, jer pala sam i postala jadni zemaljski prosjak.

Otvori opet za mene sreću i mir u božanskom jedinstvu onih koji su našli spasenje, Oče moje Duše... jedinstvo koje je sad za mene samo sećanje, jer pala sam u divljinu, u pustinju, progonjena i mučena neprestano gorućim nemirom pocepanosti na dva dela.

Položi svoju blagoslovenu ruku na moju glavu i dopusti mi da se oslobodim od tamnica vremena... dopusti mi da postanem opet u večnoj sadašnjosti osoba kakva sam bila... osoba koja zaista jesam... osoba koja ne mogu više da *budem* u varljivom svetu privida.

"Oče moje Duše, spasi me, spasi moju dušu! Pusti me da ponovo čujem tvoj glas, kao glas Boga u meni, jer više ne čujem tvoje odgovore. Ja sam slepa i gluva, izgubila sam svoja nebeska krila, postala sam kao neko ko je progнан, proteran u izgnanstvo. Primi me natrag, Oče moje Duše, primi me natrag u jedinstvo blaženih, jer ne mogu da nastavim da živim ovako! Spasi me, Oče moje Duše, spasi me, ti Božiji čoveče, ne ostavljaj me, ne ostavljaj me... ne ostavljaj me..."

Ali ne čujem nikakav odgovor.

Izgubila sam sve. Moj razum, koji je uvek bio tu da mi pomogne da idem napred, zamagljen je; samo se maglovite misli šunjaju kroz moj um kao umorni putnici.

Na svom krevetu u palati ležim s jednom jedinom mišlju u glavi: da umrem! Ne mogu da nastavim da živim, neću da nastavim da živim! Ja sam samo senka sebe same. Kroz izmaglice mojih misli, mutna lica se pojavljuju da me progone: Menu, koja beznadežno plače, i Bo-Gar... Oči Bo-Gara pune beznada...

Želim da umrem!... Da umrem!

Nekad sam bila gospodar svog tela i mogla sam da ga napustim namerno kad mi je volja. Sad to pokušavam - ali bezuspešno! Ne mogu da napustim svoje telo. Kao da sam prikovana za njega, ne mogu da ga napustim. Postala sam zatočenik u tamnici materije.

Želim da idem do Zavetnog Kovčega! On će sagoreti moje telo baš kao što zračenje sagoreva mrtve žrtvene životinje u hramu... tako potpuno da čak ni trag pepela ne ostaje.

Stavljam svoj veo i žurim u hram, kroz veliku dvoranu, dalje do vrata koja se otvaraju u podzemi prolaz u veliku piramidu. Ali ne mogu da prođem. Ispred kamenih vrata natrčavam na jedan nevidljivi zid. Počinje da mi svanjava u mom zamagljenom umu: najniža frekvencija Zavetnog Kovčega, *ultra materija!* Materijalizovana mržnja! Mada potpuno nevidljiva, ona štiti zabranjeno područje bolje nego najjači zid. Ponovo pokušavam da se probijem kroz nevidljivu prepreku, ali neverovatno čvrst zid ultra materije me nemiłosrdno zaustavlja.

Nema milosti za mene... nema milosti...

Polako se vraćam kroz dugački prolaz hrama, pored moje male ćelije. Bez razmišljanja, ulazim u nju i sedam na kamenu klupu. Tonem u sećanja... soba se proširuje, sa svih strana čujem odjek večnosti, i u meni izranjaju slike: jedna figura, umotana u mutnu maglu, prilazi mi... Prepoznajem je: maglovita figura koju sam videla u

svojoj viziji kad sam bila posvećena. Ona mi prilazi sasvim blizu; onda iz nje bukne plamen, cela figura počinje da gori i postaje vatreno biće koje me neodoljivo grli, obuhvata me i prodire u mene tako da i se i ja zapalim i počinjem da gorim. Onda čujem njegov glas koji mi šapuće: "Rekao sam ti da ćemo se opet sresti. Ti pripadaš meni, nikad me se nećeš osloboditi, opet ćemo se sresti... u beskrajnom vremenu i u bezvremenoj beskonačnosti mi ćemo se opet sresti... opet sresti..." i odjek tog glasa nastavlja da ponavlja hiljadama i hiljadama puta: "opet sresti...opet sresti...opet sresti..."

"Ne!" vičem, "neću, mrzim te!"

"Dokle god me mrziš, voliš me i ja imam moć nad tobom! Ne možeš se tako lako osloboditi... opet ćemo se sresti," odjek nastavlja da poziva...

Dok čujem taj glas kako odzvanja hiljadama puta iz svakog pravca u praznoj sobi, tako silno da sam vazduh bukvalno vibrira od njega, znam da mi maglovita figura šapuće i gleda me glasom i očima kojima više ne mogu da odolim. U svim beskrajnim životima kojih sam bila u stanju da se se tim u viziji koju sam imala tokom inicijacije, uvek sam tražila isti taj glas i iste oči u svim glasovima koji su mi se obraćali i u svim očima koje su me gledale i u bezbrojnim muškarcima koje sam sretala u svim tim nebrojenim životima. U svim tim muškarcima ja sam tražila **tog** muškarca koga volim večnom ljubavlju i svakom kapi svoje krvi, jedinog muškarca, "mog" muškarca: sliku i priliku moje komplementarne polovine...

Onda mi još jedna slika sevne kroz misli, slika čoveka koga ne volim kao svoju komplementarnu polovinu, već kao **sebe**: Imu! Njega ne bih mogla da volim zemaljskom ljubavlju zato što sam oduvek bila jedno s njim u **Bogu**. Mi smo spojeni večnom ljubavlju božanskog **jedinstva**. Otići ću do njega sada, reći ću mu sve, on će me razumeti! Jedinstvo koje me vezuje za njega vodiće me kao svetlost u mojim budućim putovanjima; to jedinstvo će obasjavati moju zamračenu stazu da bih mogla da nađem put kojim ću se vratiti u božanski dom koji sam izgubila, **Bogu**.

Istrčavam kao luda iz svoje ćelije. Tražim ga u školi neofita gde priprema kandidate za inicijaciju; tražim ga svuda, zavirujući u svaku sobu. Ali ga nigde ne nalazim. Iznenada se pojavljuje mladi sveštenik koji mi je pomagao u poslednjim pripremama pre inicijacije.

"Da li tražiš Imu?" pita on.

"Da, gde ga mogu naći?"

"Nećeš više ovde naći Imu. On je napustio hram u potpunom očajanju. Potpuno je izgubio kontrolu nad sobom, jer njegova vera nije bila u **Boga** iznad svega, nego u **jednu ženu!** Odjurio je odavde u užasnom stanju. Niko od nas nije mogao da ga zaustavi. Rekao je da će radije živeti sa crnačkim plemenima nego da i dalje živi ovde u hramu, jer ga divljaci neće razočarati. "Divljaci ne lažu; oni se ne pretvaraju da su različiti od onog što stvarno jesu!" bile su njegove poslednje reči pre no što je pobjegao. Nikad više nećeš naći Imu."

Stojim ukočena i nema od užasa. Oh, Ima! I tebi sam donela nesreću i očajanje! Pakao u meni iznenada postaje sto puta užasniji zbog ove vesti. A ipak, znam da mladi sveštenik nije u pravu. **Ja ću ponovo naći Imu!**Ako ne u ovom životu, onda u budućem! Sve prolazi; samo istinska ljubav nikad ne umire, i ta divna ljubav stoji iznad i izvan svih razlika pola, ta ljubav duhovnog jedinstva će nas s potpunom sigurnošću dovesti, Imu i mene, da se opet sastanemo!

Vraćam se u palatu znajući pouzdano samo jedno - da **moram** umreti. Čak i da nisam sveštenica, čak i da nisam posvećena, ne bih mogla da nastavim da živim; ali sad kad znam da sam povukla sa sobom u pakao svog najboljeg prijatelja, moje mentalno mučenje postaje neizdrživo. Sve moje misli i sva osećanja ustuknu na pomisao da nastavim da živim. Želim da uništim sebe, i opet i opet činim vrhunski napor da napustim svoje telo.

Ali ne mogu! Ne mogu da umrem! Moram da nastavim da i dalje nosim u sebi vatru koja me sagoreva i razara mi nerve. Ne mogu da pobegnem od sebe. Kad legnem potpuno iscrpljena da nađem olakšanje i odmorim se malo, osećam na grudima težinu kao planinu. Jedva mogu da dišem. Pred mojim sklopljenim očima vidim zaslepljujuću vatru i plamenove, crvene pucketave plamenove kao kosu stranca... kao razbarušenu grivu lavova...

Lavovi! Da, lavovi, otići ću k njima.

I oblačim se kao da se pripremam za vožnju kočijom.

Čuvar me pušta da odem kod lavova, jer zna da mi je od moje inicijacije otac dopustio da sama izlazim u vožnju s lavovima.

Idem do svojih lavova. Oni me dočekuju s pognutom glavom i naboranim nozdrvama. Namirisali su nepoznat miris na meni; primećuju čudno i strano zračenje koje prijanja uz mene. Prilazim Šimi i milujem ga po glavi. Su-Gar ispušta glasni urlik, i polako se približava spremajući se da skoči. Bes i ljubomora mu sevaju u očima, i nagon samoodržanja se budi u meni. Pokušavam da hitnem svoju

volju na Šu-Gara baš kao dok sam ga vodila svojom snagom volje za vreme naših vožnji. Ali drhteći od užasa shvatam da ne mogu više da hitnem svoju volju. Moja volja je osakaćena i mrtva, i lavovi skaču. Dok se okrećem da pobegnem, u trenutku vidim tri užasnuta čoveka kako trče prema meni: Tis-Ta, Bo-Gar i čuvar. Svom snagom trčim bežeći iz lavljeg dvorišta. Osećam po vratu vrela lavlji dah; osećam kako me dodiruje njegova njuška... a onda udarac po glavi - ali nastavljam da trčim; vidim vrata kroz koja moram da utrčim u oblast gde lav više neće imati moć nada mnom; i u vratima vidim nežnu, bledu figuru moje *majke!* "*Majko!*" Vičem i trčim bez daha jer znam da ću biti bezbedna u njenom naručju. Majka me čeka sa svojim blagim osmehom i raširenih ruku. Napregnuvši se do krajnjih granica, dotrčavam do nje... i padam joj u naručje. Lav nestaje - spašena sam...

Onda sve postaje mračno i znam samo jedno: ja sam u majčinom naručju i ona mi je pomogla da pređem prag. Osećam se dobro... odmaram se... uživam u ljubavi majke koju tako dugo nisam videla, uživam u spokojstvu ljubavi...

Iznenada neka velika i neodrediva sila usmerava moju svest u nekom pravcu i ja se budim. Ležim na sarkofagu i ne osećam svoje telo. Svest mi je zamagljena; znam samo da hoću da ustanem, a ne mogu. Onda vidim Ptahhotepa i njegovog zastupnika kako stoje kraj mene, i Ptahhotep je taj koji me blago, nežno zadržava. Moram da ostanem licem prema zemlji. Ja sam u svom duhovnom telu koje je i dalje povezano čarobnom niti sa mojim materijalnim telom od krvi i mesa i kosti. Moje telo leži balsamovano u sarkofagu, i ja ležim na njemu, u istom položaju, u svom duhovnom telu. Ptahhotep i njegov zamenik su pored mene; vidim ih u njihovom duhovnom telu... vidim blistave centre moći koje su njihove oči sagradile u njihovim materijalnim telima i kojima gledaju u materijalni svet. Ptahhotepova dva centra moći sad zrače plavičasto fosforescentno svetlo na mene, u mene, koje prodire u celo moje biće, i san me savladava.

Dvorana i dva visoka sveštenika nestaju. Ponovo se odmaram u majčinom naručju. Sad shvatam da se ne odmaram u njenom naručju, nego u dve struje sile koje su nekad sagradile njene ruke kao i celo njeno telo i koje su zračile iz njenog tela kao ljubav; te sile me nose i ispunjavaju moju namučenu dušu ljubavlju, spokojem i osećanjem sigurnosti.

Iznenada, neki neprijatan zvuk me snažno trgne iz ovoga... oštar prasak koji moje duhovne uši prvo zapažaju kao udarac. Tražeći nje-

gov uzrok, primećujem da je to praskavi zvuk dok gonič robova pucketa bičem u pravilnim vremenskim razmacima. On to čini da bi održao korak robova dok vuku moj sarkofag koji lagano klizi po šinama kao saonice. Mora da sam upravo napustila palatu.

Hoću da poskočim, ali ne mogu. Ne mogu uopšte da pomerim noge. Od vrata do nožnih prstiju sam čvrsto vezana. Ležim tu kao da sam isklesana iz jednog kamenog bloka, s rukama prekrštenim na grudima, s nogama koje su ravno ispružene i paralelne jedna s drugom. U tom položaju mogu da gledam samo naviše i ispred sebe. U pravcu mojih stopala vidim sjajna, znojava leđa ljudi, pognutih napred, dok me vuku dalje ritmičnim korakom. Iznad njihovih leđa, u daljini, vidim jednu građevinu od belog kamena, i u njenoj strani jednu tamnu, crnu tačku kao neka otvorena vrata. Sa svojim blistavim belim zidovima građevina se oštro ocrtava na tamno plavom nebu. Dok me ljudi vuku dalje, ona se polako približava, i tamna tačka se povećava. Gledam gore u nebo koje je tako tamno plavo da izgleda skoro crno. Dve velike ptice kruže bez glasa iznad mene - Rode? Ili ždralovi?

Sad je kamena građevina veoma blizu, a tamna tačka veoma velika... da... to je zaista otvor. Oh, sad znam... Mi smo u Gradu Mrtvih! Mene unose u grob! Ljudi stupaju u otvor i nestaju u mraku... Sad crni otvor klizi nad mojom glavom... I posle zaslepljujućeg sunčevog sjaja, svet oko mene iznenada postaje mračan; sve se gubi; potpuna, kao ugalj crna tmina me pokriva! Neiskazani užas me obuzima, i u srcu iznenada dozivam Ptahhotepa: "Koliko dugo?... Koliko dugo moram da ležim zarobljena ovde?" I sad jasno čujem njegov glas - glas Ptahhotepa - koji mi govori ovu rečenicu:

"Tri... hiljade... godina..."

Čudovišni strah, beznađe i užas me stežu, držeći me kao u mengelama, i iz tog straha iznenada se ponovo pojavljuje čudovište koje je iskazivanje zakona materije. Vidim njegovo mrtvačko, podrugljivo ružno lice kako mi se ceri, a njegov oštar pogled me probada prodirući duboko u mene i vezujući me za mumiju što je nekad bila ja.

Onda mi čudovište kaže: "Dakle, sad si pod mojom vlašću! Vidiš, najviše i najniže je uvek odraz jedan drugog. *Savršenost koja počiva u sebi samom* i *večna ukočenost* su dve strane istog *božanstva*. Htela si da postaneš svesna u *savršenstvu koje počiva u sebi samom*, a sad si pala u *ukočenost!*

Da, smrtne ostatke posvećenika balsamuju sveštenici u hramu da bi božanska moć koju zrače njihova tela mogla i dalje zadugo da deluje, kao baterija. Njihov duh je slobodan; u svojoj svesti oni nisu pričvršćeni za zemlju. Ali ti si se vezala za svoje telo. Telesnom ljubavlju uvela si božansku moć u sebi u svoje niže nervne centre i sagorela si sebe. Na taj način, tvoja svest zajedno sa tvojim duhovnim telom se vezuju za tvoje materijalno telo: ti si moj zatočenik zauvek! Dok je duhovno telo posvećenika, kroz čin balsamovanja, vezano za njegovu mumiju, njegova svest je u **večnosti**. Ali ti si prognana u **beskonačnosti!**

Večnost je večna sadašnjost; beskonačnost je večna budućnost koja se nikad ne može doseći i nikad ne postaje **sadašnjost**.

Večnost nikad nije imala **početak** i tako nikad neće imati **kraj**. Večnost je bezvremena **sadašnjost** koja nema ni prošlost ni budućnost. Beskonačnost pak znači ispadanje iz **večnosti** u budućnost, bez **sadašnjosti**.

Htela si da učestvuješ u oduhovljenju sveta. Sad oduhovi, ako možeš, ovu malu grudvu zemlje koja je bila tvoje telo! Ha, ha, ha! Sveštenica leži ovde, a njena svest nije ništa više do komad kamena!

Sad prolaziš kroz prvi test inicijacije: **u stanju svesti materije s ljudskom svešću!** Samo probaj da se oslobodiš ako možeš! Ti si moj zarobljenik! Ne možeš da pobegeš od mene zato što si i **ti** postala **ja**. U tvojoj inicijaciji **ti** si pobedila **mene** zato što sam morao da prepoznam, suočen s tvojom božanski duhovnom **svešću**, da ne bih postojao bez **ja**. Tako sam morao da priznam da sam ja **ti**. Ali sad je obrnuto: **ti** si u svojoj svesti postala materija. Ti si se poistovetila sa svojim telom i ipak si duh kao što sam ja, naime, duh materije. Prema tome, **ti** si postala **ja!**

Ti si moj zarobljenik u beskonačnosti... u tami... zarobljena u tom telu koje si bila i koje zbog balsamovanja ne može da se raspadne i dopusti ti da se oslobodiš. Biće to tvoja kazna, da posmatraš kako se ta mumija - koja sad čuva tvoju lepotu zbog procesa balsamovanja - postepeno smežurava i postaje slika i prilika mene. Htela si da budeš **besmrtna u duhu večnosti**, a postala si **neuništiva** u toj mumiji u celu beskonačnost, u beskonačnost... beskonačnost..."

Bespomoćna sam. Moram da slušam. Ležim tu sa svojim duhovnim telom neraskidivo vezanim za moju mumiju. U očajanju, pokušavam da pobeegnem u **nesvesnost**, ali ne mogu! Moram da ležim

tu potpuno svesna, a da nemam nikakvog pojma o **vremenu** dok ono prolazi pored mene.

Vreme! Šta si ti, o, vreme! Ti postojiš samo do one mere do koje smo mi, ljudska bića, nesrećni! U sreći nema vremena: naša svest je nepomična; pojam o vremenu nestaje. Tek kad je sreći kraj iznenada shvatamo da dok je naša svest lebdela bezvremeno u večnoj sadašnjosti, vreme je jurilo napred. Vreme počinje s našim padom iz sreće, iz raja. Ali ni nesreća takođe ne poznaje vreme, jer što se osećamo nesrećnijim, to vreme sporije prolazi; minuti se čine kao sati, i u trenucima najvećeg očajanja, kad patnje i muke postanu neizdržive, svaki trenutak postaje beskonačnost; **vreme staje!** O, kako je Satana u pravu! Ono najviše i ono najniže su kao dva blizanca, baš kao stvarnost i njen odraz, privid. Sreća je bezvremena **večnost**, a suprotno, nesreća, je beskrajno vreme - beskonačnost.

Ležim tu i nemam ništa, baš ništa, sa čim bih uporedila ili izmerila vreme! O, drvo poznavanja dobra i zla! Sad razumem tvoju istinu **da je prepoznavanje moguće samo kad možemo da poredimo!**

Kako mogu da znam koliko je vremena prošlo kad ne mogu da vidim sunce, taj božanski hronometar... kad nemam nikakvog pojma kako se danom doživljava vreme u ovom mraku? Čega ovde ima da mi pokaže vreme kad se ništa ne dešava, kad oko mene caruje samo otvrdnuta tmina? Kako bih mogla da znam išta o vremenu kad više nemam srce koje je nekad merilo ritam života u mojim grudima i sad bi mi svojim pulsom pružilo neku predstavu o vremenu? Da li ležim ovde nekoliko minuta i da li to već izgleda kao večnost? Ili nedeljama... godinama... ili vekovima... milenijumima? Šta je minut, a šta je milenijum? Kako bih mogla da znam razliku?

Osećanje užasa i straha ne ostavlja me ni za jedan jedini trenutak. Nemam više pluća kojima bih duboko udahnula, kojima bih crpla svežu moć iz večnog izvora... kojima bih merila vreme njihovim disanjem. Ne mogu niotkud da očekujem pomoć za moju namučenu dušu... Muke i stradanja nemaju kraja... nemaju kraja... nemaju kraja...

MAGLA I PONOVRNO BUĐENJE

Vreme je proticalo brojčanikom velikog kosmičkog sata, po obodu divovskog točka stvaranja... dalje i dalje mada ja nisam imala nikakavu predstavu da ono prolazi...

Činilo mi se da ležim tu vekovima i milenijumima, ukočena i nepomična... kao da paklene muke nikad neće prestati... sve dok najzad nije došao trenutak u kome sam osetila kako mi se približava neka sila... sila veća i jača od veze koja je držala moju svest za moju mumiju, i koja je, sad potpuno isušena i smežurana, postala strašna slika duha materije. Ta nova sila me je vukla neodbranljivo u nekom pravcu. Posle svih paklenih stradanja i muka izgubila sam svest.

Dvoje ljudi, u duhu srodnih meni, ujedinili su se i pružili mi priliku da nasledim telo odgovarajuće prirodi i stepenu moje duboko pale svesti.

Pošto sam pala kao žena, morala sam da se rađam opet i iznova kao žena sve dok ponovo ne dosegnem nivo sa kog sam pala. Dospevala sam u okruženja gde sam sretala samo polusvesne ljude... gde su moji postupci i postupci ljudi oko mene bili vođeni strastima i životinjskim nagonima... gde sam nalazila samo grubost, svirepu sebičnost i odsustvo bilo kakve ljubavi.

Proživela sam nekoliko beznačajnih života jedan za drugim, sve u maglovitom, poluživotinjskom stanju svesti, koji su svi služili samo da probude moj emotivni život. Beda i neprestani rad budili su i glačali moje otupele i bezosećajne nerve. Muškarci su u tome uvek igrali veliku ulogu. Muškarci iz čijih je tela uvek izbijala ista strasna vatra fizičkih nagona koja me je sagorevala. Opet i opet sretala sam vatrene oči i šapćući glas duha satkanog od vatre kog sam prvi put srela u svom trećem iskušenju. I opet i opet bila sam primorana da igram s duhom u pećini čulnosti i strasti gde su ljudi pretvarali svetinju rađanja u samoživi cilj sam po sebi... i morala sam da nastavljam

da igram sa tim duhom sve dok više nisam mogla da stojim na umornim nogama... Želela sam da budem "srećna" i nastavljala sam da tražim ljubav... nastavljala da tražim jednog i jedinog čoveka koga bih mogla voleti i koji bi mogao da me voli, otelovljenje moje komplementarne polovine. Ali nalazila sam samo razbuktalu čulnost i bezdušne strasti koje nikad nisu mogle da me zadovolje. Išla sam dalje i dalje, tragajući za srećom opet i opet u naručju muškaraca, pokušavajući da nađem *onog* koga volim... onog sa kojim bih mogla da doživim istinsku *ljubav*...

Ti životi su bili niz neprestanih razočaranja. Sudbina me je gonila i terala napred, a duša mi je pretrpela tako mnogo udaraca da su moje patnje progorele sloj ravnodušnosti oko mojih nerava i postepeno budile moju uspavanu svest. Stalno uzbuđenje omogućilo mi je da razvijam svoj nervni sistem korak po korak i podignem ga za barem jedan stepen u svakom od ovih života. Tako, kroz stradanja, *večna ljubav* mi je omogućila da pročistim i oplemenim svoje nerve i ponovo povećam njihovu otornost.

U svakom od tih života, međutim, nosila sam u sebi neprestanu težnju da nađem ponovo one ljude za kojima sam svesno tragala svakom kapi krvi mada nisam više mogla da ih se setim... ljude kao što sam ja! Ljude sa kojima bih se osećala "kao kod kuće"... ljude kojima sam stvarno pripadala svakim damarom svoga bića: Ptahhotepa, Atotisa, Imu i Bo-Gara... ali ih nisam nalazila! Tu i tamo poverovala bih da sam srela ovog ili onog od njih. Ljubav i sećanje bi buknuili u meni, ali onda bi izmaglice prekrile jasnu sliku, i ja sam ih ponovo gubila. Ponekad sam čula nekog slugu Božijeg kako govori o velikom učitelju, "*Sinu Boga*", i nejasno bih se prisećala da sam negde, nekad, u mutnoj prošlosti, nekako bila bliska tom uzvišenom biću... čula njegovo učenje, njegovu živu reč, i u mojoj jednoj duši pojavila bi se sila koja je težila da me odvuče daleko gde su takva bića "na svome". Ali ti trenuci nikad nisu dugo trajali; jer bi me sudbina uvek odgurnula dalje napred, surovi udarci razgonili sećanja, i ja bih ponovo sve zaboravljala.

Fizička i duhovna lišavanja koja sam bila primorana da podnosim pročišćavala su moja ograničena čula sve dok moji nervi nisu bili u stanju da izdrže najviše vibracije nesebične ljubavi. Zatim, postepeno, nebeski zrak božanske ljubavi je počeo da prosijava kroz životinjske strasti fizičkih nagona. I u mom sledećem životu ta divna ljubav odagnala je zauvek magle koje su zasenjivale moj duhovni vid.

Zatim, kad sam se rodila kao napušteno dete, sluškinja, već sam u svom srcu nosila nesebičnu, božansku ljubav. Ali sad su morali da se probude moji viši moždani i nervni centri da bih bila u stanju da naučim da izražavam i koristim duhovne sposobnosti. Ponovo sam srela muškarca s plamenim očima i dobro poznatim glasom... muškarca koji je nekad bio crvenokosi stranac. Na svom putu kroz brojne živote on je i sam nastavio da se razvija. Volela sam ga, morala sam da ga volim da bih sakupila poslednja iskustva ljubavi muškarca i žene. U svojoj ljubavi prema njemu, međutim, uvodila sam samo fizičke sile u telo i to nije predstavljalo pad. Konačno nas je naša zajednička sudbina spojila kao prosjake, i ogromni potres podsećanja podstakao je moj još uvek otupeli duh na dalju aktivnost. Moje duhovne oči su se otvorile. Ali potres je bio tako veliki da se moje telo slomilo i ja sam istog trenutka umrla.

U skladu sa zakonom nasleđa rođena sam, nekoliko vekova kasnije, od dvoje čistih ljudi ispunjenih ljubavlju čiji su životi bili povezani s mojim vekovima i milenijumima.

I ponovo sam otvorila moja dva ljudska oka u ovom životu na zemlji i gledala na svet oko sebe sa svim svojim prethodnim iskustvom...

Iste frekvencije vibracija grade ista spoljna obličja. I pošto sam, svojim sadašnjim duhovnim sazveždem u ovom životu, ponovo dostigla nivo Faraonove ćerke, takođe ličim na nju i spolja. Ali pošto sam postala jača duhom i snagom volje, imam krupnije, jače kosti nego što sam imala u prethodnom životu u Egiptu. S druge strane, oblik, boja i izgled - izraz - očiju su ostali isti.

Kad napravim pregled svog sadašnjeg života idući unazad sve do rođenja, sve mi je jasno! Tokom svog prethodnog života u Egiptu bila sam svesna svoga **ja**, a sad, u ponovo probuđenom stanju u kome sam ponovo svesna svoga **ja**, oživljavaju moja sećanja iz tog poslednjeg značajnog života u kome mi je svest bila na istom nivou.

Moje poslednje iskustvo iz tog života, doživljaj zatvorenosti u kovčegu - bio je moj poslednji utisak. Užas koji sam osetila tada uticao je na moju dušu tako duboko da je to bilo prvo čega sam se ponovo setila u ovom životu.

Ali čak i mnogo ranije, tokom mog detinjstva, nesvesna ili polusvesna sećanja su mi se vraćala.

Strašno razočaranje koje sam doživela kad sam počela da shvatam da moj otac nije najveći čovek u zemlji... moje ubeđenje da moji

drugi, ljubljene roditelji nisu moji pravi roditelji - to su bila moja prva, polusvesna sećanja na moj raniji život.

Grudvice masnoće na mojoj supi i moja neprestana potraga za ujedinjenjem u mom krugu prijatelja - to je bila moja čežnja za blaženstvom u *jedinstvu sebe* - kako sam to doživela u hramu.

Čudne poze koje sam uvežbavala kao mala devojčica kod kuće a da nikad nisam imala prilike da vidim takve vežbe, poze koje je naš prijatelj, vrativši se sa Istoka, nazvao "Hata Joga vežbe", to su bila sećanja na vežbe koje sam upražnjavala u hramu sa Mentuptahom. Taj sistem vežbi bio je deo tajnog znanja koje su spasli "Sinovi Boga" kad su pobjegli u Indiju, gde su ga sačuvali i održali veliki učitelji sve do naših dana.

Užasan san koji mi se ponavljao mnogo godina, u kome me lav juri i tako mi je blizu da mogu da osetim na vratu njegov vreli dah... san koji je ispunjavao moje detinjstvo strahom i užasom, bio je moje prvo sećanje na moje poslednje utiske tog života u Egiptu... utiska smrti kojom sam tad umrla.

A "giganti", "divovi" i "polubogovi", koji svojim ogromnim sposobnostima stoje daleko iznad sinova ljudi i o kojima moj otac - moj dragi otac u sadašnjem životu - ne zna ništa jer se ne seća: Ptahhotep, Atotis... Sinovi Boga... gde ste vi?... *Gde ste vi?*

I ja dozivam nemo u svojoj duši, onako kako sam nekad naučila da radim u hramu pred svojim nežno voljenim i duboko poštovanim učiteljem, visokim sveštenikom Ptahhotepom... i skrećem svoju pažnju na unutra da bih čula odgovor...

Isprva se iznenada nađem u mračnoj praznini. Ali ja sam potpuno svesna u tom mraku i znam da je reflektor svesti najveća svetlost, i jedina svetlost koja može da prodre kroz svaki mrak. I ja podstičem svetlost moje svesti da radi na ovom zadatku sa još većom usredsređenošću!

Gde ste, vi bića kojima ja pripadam, bića na koja ličim... bića prožeta skroz na skroz sveobuhvatnom ljubavlju, bića koja me razumeju. Vi koji me nikad niste ostavili, koji me nikad niste napustili, čak ni u vreme mog najdubljeg pada, gde ste? Gde ste?"

Onda u tami počinjem da nazirem zelenkasto fosforescentno svetlo. Ono postaje sve jasnije i jasnije dok izgleda kao da se sve više približava, i uskoro vidim da to svetlo uzima oblik mog dragog učitelja *Ptahhotepa*. Shvatam da se moje ja sad projektuje u malu sobu naše šumske kuće, u osobi u kojoj sam doživela, u svojoj viziji za

vreme inicijacije, stvaralačko **ja** koje je iznad svih stvorenih oblika. U vremenu trodimenzionalnog sveta protekao je samo jedan tren. A u tom trenu videla sam sve pojave koje su bile skrivene u meni kao **mogućnosti ispoljavanja** i koje su se ispoljile na materijalnoj ravni, od najnižeg, nesvesnog stupnja materije do najvišeg stupnja **sebe** ispoljenog u materiji.

Ptahhotep i dalje stoji preda mnom, gledajući me pogledom punim božanske ljubavi. Taj pogled... neodoljiva reka moći koja taj pogled **jeste** razgoni poslednje zaostale magle ispred mojih očiju i omogućava mi da doživim ponovo kao **večnost**, kao bezvremenu **sadašnjost**, sve što postoji u mojoj sadašnjoj svesti kao **prošlost**...

Gledam dugo i duboko u oči mog učitelja, u ta dva bunara života, i s osećanjem beskonačne radosti otkrivam da razumem njegove neizgovorene reči. **Ponovo sam. stekla duhovnu sposobnost!** Mi razumemo jedan drugog kao nekad u Egiptu!

Poskočila bih i bacila mu se na grudi, ali **ON** diže desnu ruku i zadržava me. Njegove oči mi govore: "Ne dodiruj me! Ti znaš da ja nisam u zemaljskoj ravni i da možeš da me vidiš samo zato što si poderala svoju svest na duhovne vibracije u kojima ja živim i krećem se i imam svoje postojanje. Kad bi htela da me dodirneš, ti bi svoju svest potisnula na nivo tvojih taktilnih nerava, spustila bi se na nivo materije, i moj lik bi se odmah izgubio iz tvog vidokruga. Ah od sad ćeš biti u stanju da usmeriš svoju svest na više frekvencije i nađeš me upravo kao što si to nekad bila u stanju da činiš za vreme one bivše projekcije tvog **ja** koju zoveš svojim otelovljenjem, ili svojim životom, u Egiptu."

Stojim mirno i veoma vladam sobom zato što ne želim ni u kom slučaju da izgubim ovo sadašnje stanje u kome mogu da vidim Ptahhotepa svojim duhovnim okom. Ali duša mi je tako puna radosti da sumnjam da moje srce i nervi mogu da izdrže taj napor. Ponovo Ptahhotep diže desnu ruku i pušta da reka moći uplovi u moje srce. Odmah srce počinje opet normalno da mi lupa, i mogu da razgovaram s njim bez reči.

"Oče moje Duše, sad razumem da moj sadašnji život proizilazi iz svih dela u prethodnim životima. Razumem odnose između ljudi i događaja. Ali još uvek ima nekoliko pitanja bez odgovora. Znam, na primer, da je moje jedno jedino dete Ima. A takođe razumem i šta je on hteo da mi oprostí kad je bio bolestan, u groznici i delirijumu kao

mali dečko. Ali kako je došlo do toga da veruje da je nekad bio crnac?"

Kroz Ptahhotepov usredsređeni pogled pojavljuje se odgovor kao niz slika. U Iminoj duši dogodila se velika tragedija. U trenutku kad je video šta se desilo između mene i crvenokosog stranca, bio je užasno razočaran. Progonjen gorućim nemirom, pobegao je iz hrama u divljine Afrike u crnačka plemena. Iznenada vidim sliku: Ima kakvog sam poznavala u Egiptu, ali sad u tropskom predelu, okružen mnogobrojnim crncima. On zrači božansku ljubav među tom primitivnom decom ljudi, i oni osećaju i instinktivno razumeju tu ljubav, baš kao životinje. Ima ih podučava, leči njihove bolesne, pomaže im u svakom pogledu, dok domoroci uzvraćaju njegovu ljubav i brigu detinjastim obožavanjem. U krajnjem očajanju on najzad uzima jednu crnkinju za ženu i dopušta sebi da ga zanese fizička ljubav. Malo po malo svest mu tone sve dublje i dublje u telo, a svakodnevna borba za opstanak u džungli uvlači ga sve dalje i dalje u život na ljudskom nivou. Umire sa sveću usmerenom ka ljudskim problemima i ljudskim brigama, i budući da je zaposeo sebe nežno voljenim pripadnicima svog crnačkog plemena, poistovećujući se sa njima u svojim mislima, reinkarnirao se u sledećem životu kao crnac u skladu sa zakonom privlačenja. U svoj sledeći život uneo je istu onu haotičnu nisku svest u koju je potonuo kao rezultat svog beznada i stepen koji je dosezao živeći na nivou životinjskih instinkta. Međutim, njegova inteligencija je isijavala kroz njegovo fizičko telo, i on je postao omiljeni i visoko poštovani član svog plemena. Imao je i ženu i decu. U njegovoj inkarnaciji kao pripadnika tog crnačkog plemena mogu da ga prepoznam samo po pogledu i očima. Vidim ga kako ide u lov u džungli, penje se na drveće da osmatra i čeka životinje koje prolaze, zatim ih ubija i odnosi kući. Jednog dana, dok ponovo lovi u džungli, napada ga tigar, on se junački bori, ali najzad biva ubijen. Vidim njegovu ženu, uzburjanu vriskom i zvukom strašne borbe, kako juri u džunglu da pomogne svom mužu... onda vizija bleđi, i ja vidim samo Imino stanje posle smrti. Njegova neprestana čežnja za mnom vodi ga nesvesno - u njegovom bestelesnom stanju - sve bliže i bliže meni. Oboje, i Ima i ja, prešli smo dug put otkako smo bili zajedno u Egiptu, ali do sad nismo bili dovoljno zreli da se ponovo nađemo.

Sad konačno stižemo do nivoa na kome možemo da se ponovo nađemo bez opasnosti fizičke ljubavi. Volja da se sačuva čistota naše ljubavi po svaku cenu i uprkos svim iskušenjima, zajedno sa zak-

onom nasleđa, prouzrokovala je da se Ima rodi kao moje dete. U ovom životu on takođe mora da ponovo stekne jasnu duhovnu viziju koju je nekad imao. I pošto mene treba direktno kriviti što je on izgubio veru, ja moram da budem ona koja će ga vratiti na put ka **Bogu**. Ali još nije vreme za to. On je još uvek dete.

"Oče moje Duše," pitam opet Ptahhotepa, "gde je Atotis, tvoj brat i moj otac u Egiptu? Čeznem da opet stupim u vezu s njim, i sigurna sam da me ni on nikad nije napustio."

Odmah se pred mojim duhovnim očima pojavljuje lik sjajnog čoveka, onog koji je u poslednje vreme bio najveći učitelj i tumač najuzvišenijih, najdubljih istina. Pročitala sam knjige koje su objavili negovi učenici na osnovu njegovih predavanja. Dok sam čitala te knjige bila sam duboko dirnuta zato što sam posle svake rečenice koju sam pročitala osećala s potpunim ubeđenjem da poznajem čoveka koji je to izjavio, da sam u dubokoj vezi sa njim, da znam sve njegove misli i da mu pripadam! Znala sam da nikad neću imati prilike da ga sretnem pošto je umro u jednoj dalekoj zemlji dok sam još bila devojčica.

Često sam zurila dugo i pažljivo u sliku te čudesne osobe koja je posedovala nadljudske moći u svakom pogledu. Bila sam sigurna da sam negde, nekako videla njegove oči i pre... negde, nekako sam osetila njegov božanski pogled kako počiva na meni. Nisam znala zašto sam često trčala ka njemu u svojim snovima, trčala tako brzo da su mi kosa i haljina letele za mnom na vetru, i zašto sam mu se bacala u naručje, na njegove velike, široke grudi, vičući "Oče! Oče!" iz čiste radosi što ga ponovo vidim. A pošto bih se probudila, nisam znala ni zašto sam **njega** zvala "Oče" u svom snu, ni zašto sam tako mnogo plakala da mi je jastuk bio mokr...

Ptahhotep se smeši: "Da li se sad sećaš?"

"Da, Oče moje Duše, sad se sećam. On mi je jednom rekao, kad smo bili na obali mora u Egiptu: "Biće vremena kad ću ja biti na zemlji dok ti ne živiš u telu, a takođe će biti vremena kad ćeš ti živeti u telu na zemlji dok ja delujem samo na duhovnoj ravni da bih dao svoj udeo u velikom zadatku oduhovljenja..."

Gde je on sad, Oče moje Duše? Gde je on sad?"

I ja razumem Ptahhotepov duhovni odgovor: "Dok je bio još na zemlji, obećao je da neće napustiti svoje učenike posle smrti. Obećao je da će nastaviti veliko delo upućivanja čovečanstva u drevne istine.

Ti i Bo-Gar ste oboje njegovi - naši - saradnici, mada niste svesni toga. Kasnije ćete biti svesni saradnici."

"Bo-Gar? Da li on ponovo živi na zemlji? Gde je on? Da li ga već poznajem u ovom životu? Da li sam ga možda srela, a da ga nisam prepoznala?"

"Sačekaj," odgovara Ptahhotep, "on živi u dalekoj zemlji gde je i Atotis bio reinkarniran. Seti se da je obećao da će doći kod tebe s drugog kraja sveta i spasti te ako dospeš u opasnost, doći će kod tebe baš u pravo vreme."

"Opasnost, Oče?" pitam. "Kakva opasnost?"

"Sećaš li se šta sam ti ispričao u Egiptu baš pred tvoju inicijaciju: ako padneš, moraš da doživiš sve svoje snove iz inicijacije u stvarnosti na zemlji, jer snovi nisu ništa drugo do stvarnosti u nematerijalnom, energetskom svetu čovečanstva koja stvara vizije. A ono što zoveš "stvarnost" je takođe samo "san"...samo projekcija sebe koja je usanjana u materijalnu ravan, u atmosferu zemlje. A svi testovi koje nisi uspela da položiš jednom, ili čak nekoliko puta, dolaze opet i opet u tvom životu da bi ponovo mogla da postaneš posvećenik, korisni saradnik u velikom planu. Jedan stari prijatelj će ti pomoći da prođeš kroz mistična vrata. Mladi sveštenik koji ti je pomagao da se pripremiš za inicijaciju ponovo živi na zemlji. Kad dođe vreme on će se pojaviti, da ti pomogne na tvom putu prema cilju."

"A kako je Tis-Ta, Atotisev General, postao moj dragi, voljeni otac u ovom mom sadašnjem životu?"

"Predugo bi trajalo da ti ispričam sve razloge koji su igrali ulogu u tom krajnjem ishodu. Ali evo onih glavnih: ti znaš da je najveća moć u ljudskoj duši **čežnja**. Kad god je svest neke osobe gonjena čežnjom - tu se on reinkarnira. Kad te je napao tvoj lav nekad u Egiptu, troje ljudi koji su videli napad želeli su da te spasu: Tis-Ta, Bo-Gar i čuvar lavova. Bo-Gar je trčao za tobom kad je video da si izašla iz palate, i u očajanju je utrčao u lavlje dvorište da te spase.

U tom trenutku Tis-Ta je upravo uprezao svoje lavove. Kad je video da se tvoj lav okrenuo na tebe, potrčao je prema tebi da te zaštiti. Ali lav te je prvi dohvatio i strašnim udarcem te oborio. Dok su trojica ljudi uspeli da te oslobode iz lavljih šapa, telo ti je bilo tako povređeno da je bilo nemoguće vratiti te u život. Tis-Ta je podigao tvoje raskomadano telo u svoje naručje i uneo te u palatu dok je Bo-Gar trčao uz njega gorko plačući.

Tis-Ta je bio častan, ispravan čovek koji je voleo Faraona i tebe odano i bez ikakvih skrivenih pobuda. Dok je nosio tvoje telo na umoru u svom naručju, srce mu se stezalo od beskrajnog sažaljenja... nosio te je kao neko jadno malo dete, baš kao da si njegovo dete. Žalio te je kao što bi otac osećao ljubav i žaljenje za svojom sopstvenom ćerkom. Zatim, tvoje poslednje iskustvo u tom životu bilo je kad si ugledala Tis-Taa i potrčala k njemu tražeći pomoć. I ta osećanja koja ste oboje imali jedno prema drugom bila su **najdublji** razlog što ste u kasnijem životu doživeli odnos oca i deteta. Ali pored mnogih drugih slučajnih razloga, postoji još jedan važan razlog zašto si postala njegovo dete; da bi bila u stanju da prođeš kroz inicijaciju ponovo u ovom životu, apsolutno si morala da naslediš visoko razvijene nervne i moždane centre otvorene i pristupačne duhovnom otkrovenju.

Kad bi mogla da pratiš unazad dugi lanac uzastopnih generacija koje su sledeći jedna drugu potekle od Tis-Taa koji je nekad živeo u Egiptu, videla bi da je lanac živih ćelija koje su se prenosile s generacije na generaciju od čoveka koji je nekad bio Tis-Ta - tvoj sadašnji otac - neprekinut sve do sada! Drugim rečima, tela svakog od Tis-Taove dece razvijala su se od žive ćelije s Tis-Taovog tela, i tela njihove dece su se sva razvila od žive ćelije. I tako je to išlo iz generacije u generaciju sve dok nisu rođeni otac i majka tvog sadašnjeg oca i dok živa, plodna ćelija nije postala ponovo dostupna kao prenosnik duha koji je nekad bio Tis-Ta da bi se on reinkarnirao u istom naslednom lancu.

Ima mnogo dubljih odnosa između dece i roditelja - neki potiču od najranijih vremena - no što bi današnji naučnici koji proučavaju te zakone čak mogli i da sanjaju. Oni vide samo telo. Ali iznad i izvan fizičkog, postoje zakoni koji dopiru do viših, duhovnih odnosa, **slični privlače slične!** Pored svih drugih razloga koji su u to uključeni, ti si u stvari mogla da se rodiš ponovo samo kao Tis-Taovo dete zato što su vaši karakteri toliko slični. Postoji veoma dobar razlog zašto svi primećuju veliku sličnost u karakteru između tvog oca i tebe. Ali ti ne ličiš na njega zato što si njegovo dete; ***ti si postala njegovo dete zato što si bila slična njemu!*** Naravno, ličiš na njega takođe i fizički po građi, držanju, kosturu i crtama lica. ***Sile koje su slične grade oblike koji su slični!***

Ako razumeš nasledni lanac živih ćelija, takođe razumeš zašto tvoj otac ima istu crnu kosu i oči kakve je imao u onom životu davno u

Egiptu. Boje i oblici su takođe manifestacije duha! Daleki potomak Tis-Taa, moreplovac koji je putovao u zemlje daleko od Egipta, doneo je u ovu zemlju sposobnost da ostavi u nasleđe fizički te oblike i boje. Čak i pošto su vekovi prošli, neki davno zaboravljeni, davno izgubljeni boja ili oblik mogu opet da se pojave u naslednom lancu. Zato roditelji, mada oboje možda imaju svetao ten, mogu neočekivano da dobiju tamnokoso, tamnoputo dete.

Same duše koje se rađaju u tim čudnovato neprimerenim telima bi mogle da pokažu kako su došle do takvog nasleđa kad bi bile svesne. U većini slučajeva, međutim, one dolaze do toga da razumeju svoje poreklo i svoje zadatke u životu tek mnogo kasnije. I dobro je da je tako, jer ako se dete u današnje vreme seća svog prethodnog života i drugima priča o tome, ljudi ga odmah smatraju mentalno poremećenim, ili u najboljem slučaju sanjalicom ili lažovom.

Ali dosta ti je bilo za danas, dete moje, sad se vrati u svoju fizičku svest. Posle velikog potresa od sećanja, tvojim nervima je potreban potpuni mir da ne bi oboleli."

Malo po malo vizija Ptahhotepa bleđi. Tokom nekoliko trenuta koja i dalje vidim božanski pogled njegovih blistavih očiju. Onda se **On** gubi iz mog pogleda, i ponovo je svuda oko mene mrak. Palim svetlo svoje svesti s pitanjem: ***Gde sam ja?***

Kao da odgovaraju na moje pitanje, iz mraka se pojavljuju beli zidovi, potom obrisi raznih predmeta. Boje i oblici postaju jači i jasniji, dok se sve opet ne pretvori u ono što je bilo i ja shvatam da sam u maloj sobi našeg šumskog kućerka.

Da! Ja sam u maloj sobi našeg šumskog kućerka! To je stvarnost. Ali kad sam bila posvećena u Egiptu i kad je moje telo ležalo u kame-nom kovčegu, kad je moja svest doživljavala kao snove sve živote koji su dremali u pritajenom stanju u mom **ja**, ti snovi su bili isto toliko stvarnost za mene kao što je i sadašnja činjenica da sam u našem kućerku potpuna "stvarnost" za mene. ***Ko mi može reći šta je istina: da li sam samo sanjala ovde, ovde u šumskom kućerku, da sam nekad, pre hiljada i hiljada godina, živela u Egiptu i bila posvećena tamo, ili možda sanjam sad, za vreme svoje inicijacije u Piramidi, da sam u našoj maloj šumskoj kolibi, i da li je ceo moj život koji ja smatam stvarnošću ništa drugo do lanac slika sna u mojoj svesti koji mi pruža priliku da uspem da se suočim sa izazovima, jednim za drugim?*** Moj sin sad - i Ima u Egiptu? Koji od njih je stvarnost? U snovima koje sam imala tokom inicijacije videla sam tako haotične, užasne slike da zaista ne mogu

dobro da se setim. Ipak, sve te nemoguće stvari u mojim snovima u inicijaciji su bile potpuna stvarnost. Ja i sad još uvek vidim slike iz tih snova. Videla sam Imu kao odraslog u pilotskoj uniformi - zatim druge slike nas kako sedimo zajedno sa mnogo drugih ljudi u nazgled beskrajnim periodima vremena u zaklonima od vazdušnih napada, i sećam se da sam videla strane vojnike kao da smo okupirani... potom našu kuću svu u ruševinama... onda drugi haotični, potpuno besmisleni, nemogući snovi. Kako užasno! Verovatno sam sanjala sve to zato što novine uvek pišu o mogućnosti da izbije neki drugi svetski rat.

I tako pokušavam da sredim misli...

Dugo sedim nepomično u svojoj sobi sve dok moja kućepaziteljka, draga devojka, ne uđe i upita:

"Šta da vam spremim za večeru?"

"Ništa, hvala, Beti. Idem pravo u krevet. Danas sam malo umorna," odgovaram.

"Da! To dolazi od mnogo razmišljanja. Stvarno bi trebalo da stanete sa svim tim čitanjem i razmišljanjem. Nadam se da se nećete razboleti, tako ste bleđi."

Povlači prekrivače na mom krevetu, kaže laku noć i odlazi.

I dok se spremam da se dobro odmorim te noći, shvatam da je moj učitelj Ptahhotep bio u pravu kad mi je rekao u mojoj viziji da je mojim nervima potreban potpuni mir. Zaista jeste.

RU-KA I DVANAEST PILULA

Sve što se potom dogodilo došlo je tako brzo da je u mom sećanju izgledalo kao san.

Počela sam da prenosim na ljude oko sebe istinu koju sam naučila od Ptahhotepa u hramu. Sve više i više ljudi je dolazilo na moja predavanja, kao žedne lualice u divljini, tražeći da crpu vode koje ulivaju život i da utaže žeđ dubokim tajnama posvećivanja u božanskoga. Od tog vremena pa nadalje moj rad je isti: stojim na početku beskrajno duge staze, dok na drugom kraju stoji sjajno obličje satkano od svetlosti - stvaralačko *kosmičko ja* - čekajući svakog putnika raširenih ruku. Ja stojim tu i pokazujem put bezbrojnim ovčicama koje tragaju za svetlom i nastavljaju da lutaju jedna pored druge, polako napred... stalno napred prema obličju od svetla... baš onako kako sam sve to videla u mojoj viziji u Dolomitima. Napolju, u trodimenzionalnom svetu, moja *Karma* -koja je oblikovala moj karakter i sudbinu - kreće se napred prema zakonima vremena i prostora. Bila sam sama sa svojim zadatkom, bez vodiča od kog bih mogla da dobijem savet, baš kao što svi koji žele da se razviju u nezavisnog, veštog, pouzdanog saradnika u velikom planu moraju da budu sami. Samo u retkim prilikama, kad sam stizala do neke velike prekretnice u svom životu, primala sam opet pomoć i uputstva od viših sila koje upravljaju razvojem zemlje. Čak i tad ipak sam morala da rešavam sve svoje probleme. Međutim, kako su godine prolazile, tu i tamo dešavalo se nešto što bi me podsetilo na moja iskustva u Egiptu.

Jednom, kad sam bila u jednoj dalekoj zemlji po prvi put da bih učestvovala u jednoj velikoj međunarodnoj konferenciji, srela sam nekog koga sam poznavala u Egiptu. Po dolasku ušla sam u prostoriju u kojoj se već okupio dobar broj učesnika zasedanja. Ja sam zaista mislila na sve drugo, samo ne na sećanja iz mog života u Egiptu, ali u toj odaji videla sam čoveka koga sam odmah poznala, i

iz čistog iznenađenja srce je počelo brže da mi lupa. Bio je to Ru-Ka! Čovek je ustao, i mada sam se uzdržala da čak ni grčenjem mišića ne pokažem svoje iznenađenje, on je pokazao iznenađenje kad me je ugledao. Zatim se poklonio i predstavio se: "Evalt /Juelt?) Klmke". Rukovali smo se. Stajali srno tu u tišini jedan trenutak, zatim je on rekao veoma zbnunjeno: "Čudno! Ko ste vi u stvari? Imam najčudnije moguće osećanje... baš kao da bi trebalo da se poklonim pred vama s ispruženim rukama, sve do poda! Veoma čudno!" Pogledao me je ispitivački. "Zašto imam to osećanje?"

Odgovorila sam: "Vi ste bili ministar za finansije u vladi mog oca u Egiptu," i nasmešila sam se. Oni oko nas su se od srca nasmejali. Mislili su da se šalim. Ali gospodin Juelt Klimke se nije smejao. Nastavio je da me gleda ispitivački, zbnunjeno, i tokom celog zasedanja koje je trajalo nekoliko dana stalno me je zvao "Kraljice". Opet i opet, dok je gledao u mene tako ispitivački, promrmljao bi: "Čudno... veoma čudno!" I u svim našim sastancima za vreme zasedanja razgovarali smo kao dva stara prijatelja.

Jedan drugi događaj otprilike u istom periodu mog života ističe se veoma oštro u mom sećanju: jedne jesenje večeri otišla sam na spavanje kao i obično. Sanjala sam nešto sasvim nevažno kad mi se sasvim iznenada učinilo da sam okružena sjajnim svetlom. Onda je u mom snu jedan automobil naišao jureći i zaustavio se tik ispred mene. Dva čoveka koja su bila obučena u belo i izgledala kao doktori izašla su iz njih. Jedan od njih mi je pristupio, izvukao iz džepa instrument nalik na kašiku i upotrebio ga da iskopa moje defektno oko iz duplje. Drugi čovek je izvukao malu staklenu bočicu, otvorio je i izvadio veliki, okrugli beli disk koji je ličio na pilulu. Držeći pilulu blizu mene da bih je videla, rekao je: "Nemojte se plašiti. Neću da ubacim ovaj disk u vašu očnu duplju. *Dvanaest* ovakvih će morati da se potroši i onda ćete dobiti oko nazad. Zato nemojte da vas plaši pomisao da ćete sad biti naizgled slepi na ovo oko." Onda je ubacio pilulu u moju praznu očnu jabučicu, zatvorio mi kapak i previo mi desno oko komadom bele tkanine.

Probudila sam se rano ujutru i htela da ustanem. Onda sam primetila da ne mogu ništa da vidim obolelim desnim okom. Kao da je neka daska stavljena ispred njega. Otrčala sam do ogledala da pogledam oko. Drugim okom, koje je još bilo zdravo, mogla sam da vidim da mi je jabučica desnog oka posivela i postala potpuno neprozirna. Znala sam da je to katarakt. Nekoliko godina razvijao se polako u

mom desnom oku, ali njegovo napredovanje je bilo sporo i neprimetno, i koliko juče sam još uvek mogla da vidim prilično jasno. Bio je potpuno neprimetan spolja. A ipak, sad, u periodu od samo jedne noći, sočivo u desnom oku se kristalisalo u katarakt!

"Nemojte se plašiti..." Glas mog posetica iz sna odzvanjao mi je u sećanju. Ne, neću se uplašiti! Samo ću morati da otpočnem ponovo niz hodočašća od jednog do drugog profesora, i pre ili kasnije jedan od njih će mi operisati oko. Odavno sam naučila da nije ni od kakve koristi plašiti se, ali kakvo je značenje onih belih pilula?... I šta se misli pod idejom da će njih dvanaest morati da se potroši da bih povratila vid. Kako to može biti?

Išla sam kod raznih čuvenih profesora. Po njihovom nepodeljenom mišljenju, moje desno oko je moglo odmah da se operiše, ali su svi rekli da postoji opasnost da ću posle toga uvek morati da nosim tamne naočare. To je zato što će oni morati da odseku deo dužice što bi očnoj jabuci dalo oblik ključaonice, i pošto sam već imala trideset pet godina mislili su da moje oko više neće biti u stanju da podnese izlaganje većem svetlu kroz povećanu jabučicu. Zato su mi savetovali da pričekam sa operacijom, i ja sam poslušala njihov savet. Nastavila sam da radim ali nisam mogla da se naviknem da radim s jednim slepim okom. Katarakt mi je mnogo smetao.

Došlo je leto i, kao i obično, otišli smo da provedemo raspust u našoj porodičnoj vili na jezeru. Tu sam upoznala jednog katoličkog biskupa koji mi je rekao da treba obavezno da odem u Beč i da mi oko pregleda jedan svetski poznat profesor koga je on lično poznao. "On koristi drugačije metode od drugih lekara," rekao je biskup. "Idite kod njega i potražite njegov savet. **Ja sam sluga Božiji, i možda vam Bog daje savet kroz moja usta**" Do tog doba već sam dobila toliko saveta u vezi s mojim okom da sam postala skoro imuna na njih. Ali biskupove reči "možda vam Bog daje savet kroz moja usta" ostavile su na mene dubok utisak.

Kad je došla jesen, otac je pošao sa mnom kod profesora u Beč. On je savetovao hitnu operaciju. "Treba da odstranite taj ružni, neugodni katarakt iz oka što je brže moguće. Bez sumnje, psihološki će loše za vas uticati ako to ne učinite."

"Zar mi oko neće mnogo stradati zbog toga što ćete morati da odsećete parče dužice?" pitala sam.

Gledao me je dugo i ispitivački, zatim proverio moje reflekse i počeo da razgovara o mom vajarskom radu, pitajući me svašta što

nije imalo nikakve veze s mojim okom. Onda je iznenada rekao: "Neću da odsečem nimalo od dužice. Možete da budete sigurni da vam oko neće biti osetljivo na svetlost."

"U tom slučaju, hajde da izvršimo operaciju što je pre moguće," odgovorila sam.

Nedelju dana kasnije našla sam se u sanatorijumu, spremajući se za operaciju koja je trebalo da se izvrši sutradan.

Bilo je divno jesenje veće, i pre no što sam otišla na spavanje, prišla sam prozoru da pogledam napolje i osmotrim divan grad poda mnom. Kad sam povukla zavesu na jednu stranu da pogledam kroz prozor, videla sam veliki beli disk punog rneseca kako se polako penje na nebo na istoku. Odmah sam prepoznala veliku belu pilulu koju mi je doktor dao u mom snu. Bio je *to pun mesec!* Doktor mi je rekao: "Dvanaest će morati da se potroši..." Dok mi je srce tuklo od uzbuđenja, počela sam da računam vreme koje je proteklo od tog neobičnog sna. Naravno - dvanaest punih meseci je prošlo od tog vremena! Znala sam da će mi operacija povratiti vid!

Sutradan ujutru ležala sam na operacionom stolu, i za zapanjujuće kratko vreme operacija je bila završena. Svetio je zablistalo u mom oslepelom oku, i trenutak kasnije videla sam doktorovu ruku ispred njega. "Šta vidite?" čula sam da pita profesor.

"Vašu blagoslovenu ruku, profesore," odgovorila sam, i trenutak kasnije na oba oka mi je stavljen zavoj. Dok su me na kolicima odvozili iz operacione sale, čula sam otvaranje i zatvaranje vrata i nežni očevo glas: "Kako je bilo, Ester?"

"Dobro, oče," odgovorila sam, "opet mogu da vidim..."

Operacija oka mi je donela mnogo zanimljivih iskustava, od kojih je najveće otkrovenje bilo to što sam naučila nešto više o onim vibracijama koje zovemo "svetlost": naime, da su te vibracije "svetlost" samo za naše oči, i to zdrave oči. U drugim slučajevima svetlost je ogromna sila, dovoljno velika da ubije čoveka, ili čak i snažnija bića. *Sve to zavisi od odnosa između osetljivosti kože živog bića i jačine svetla.* Evo šta se desilo: nekoliko časova posle operacije, profesor je ušao i rekao: "Nemojte se prestrašiti kad vam skinem zavoj s oka. Moram da vidim kako ono reaguje na svetlost zapaljene sveće."

Pomislila sam: "Zašto bih se prestrašila?" Doktor je skunuo zavoj i rekao: "Sad, molim vas, otvorite oko."

Očekivala sam da vidim zapaljenu sveću kad otvorim oko. Umešto toga, videla sam samo mrak, ali sam osetila strašan udarac na ne-

davno operisanom oku. Trгнуvši glavu unazad, ponovo sam zatvorila oko. Nisam mogla da shvatim šta se dogodilo. Moj doktor se nasmejao s ohrabrenjem: "Zar vam nisam rekao da se ne prestrašite? Mrežnjača vašeg oka je sad tako osetljiva da ne prima svetlosne zrake kao svetlost, nego reaguje kao da je dobila oštar udarac. Samo nastavite da se odmarate. Vratiću se za nekoliko sati da vam ponovo pregledam oko. Dosad sve ide baš kako treba," rekao je i otišao.

Ostala sam sama u svom mraku, s mnogo vremena za razmišljanje. Šta je to svetlost? Kako to da ista svetlost koju opažam zdravim okom kao treperavi plamen sveće može da mi izazove toliki bol kao da sam udarena pesnicom? Nisam uopšte videla "svetlo", već sam osetila tako jak šamar da mi je glava odletela unazad. Iz toga sam bila primorana da zaključim da kad bi postojala bića čija bi koža bila isto tako osetljiva kao mrežnjača na mom nedavno operisanom oku, ona bi mogli da budu udarena s velike daljine, možda čak i ubijena, kad bi se na njih upravila svetlost reflektora.

I obrnuto, sigurno je moguće zamisliti da bi mogla da postoji neka vrsta svetla - da bi bilo jednostavnije možemo ga nazvati "ultra svetlo" - koje je mnogo jače po svom dejstvu od "svetlosti" koju smo mi navikli da vidimo našim ljudskim očima, koje bi, u zavisnosti od osetljivosti naše kože, moglo da nas udarcem obori na isti način kao što bi obična svetlost delovala na neko stvorenje s kožom koja je osetljiva kao i dužica mog nedavno operisanog oka.

Shvatila sam da je sve relativno, pitanje odnosa koji postoji između sile koja deluje i otpora na koji nailazi. To se uklapalo u shvatanje da mogu da postoje beskrajno raznoliki oblici života na različitim planetarna i nebeskim telima širom vasiona. Neko biće slično čoveku koje živi na Uranu ili Neptunu, zbog mnogo većeg rastojanja između tih planeta i sunca u poređenju s rastojanjem između zemlje i sunca, moglo bi imati kožu tako beskrajno osetljivu na svetlost kao što je moje nedavno operisano oko; i kad bi takvo jedno biće na jednoj od tih udaljenih planeta trebalo da "vidi" na sunčevoj svetlosti na isti način kako mi vidimo ovde, na zemlji, njegove oči bi sigurno morale da budu neizmerno osetljivije na svetlost nego što su naše. Ali, da li je potrebno da idemo tako daleko? Nebrojena bića koja žive u dubinama okeana imaju takve oči - i sposobnosti koje mi čak ne možemo ni da počnemo da razumemo - zato što jednostavno nismo mogli da postanemo u tako gustom mraku.

U tom smislu nastavila sam da premišljam o bezgraničnim mogućnostima beskrajnih svetova i o različitim oblicima života koje možda sadrže. I što sam više razmišljala o tim pojavama, to mi se srce, suočeno sa moći večnog *bića* koga zovemo *Bog*, sve više ispunjavalo dubokom poniznošću...

Ova operacija oka donela mi je još jedno veoma zanimljivo i vredno iskustvo. Preko njega sam naučila da *oči uzimaju svetlost ne samo za sebe već za celo telo, isto kao što to čine pluća s vazduhom i kiseonikom. Svetlost je sila!*

Trećeg dana posle operacije profesor je ušao s medicinskom sestrom i rekao: "Sad je došao trenutak da ustanete i pridete i sednete u ovu fotelju. Samo obujte papuče, a sestra i ja ćemo vam pomoći."

Uvredila sam se. "Doktore," rekla sam, "ja nisam bolesna! A od tri dana ležanja u krevetu sigurno nisam tako oslabila da ne mogu sama da se uspravim i krećem. *Meni* ne treba da pomažete."

"Dobro," rekao je doktor, "hajde ustanite sami - ako možete!"

Počela sam da ustajem iz kreveta. Ali čekalo me je veliko iznenađenje! Moje ruke i noge su bile tako slabe, tako nemoćne, da bih pala na pod da me sa obe strane snažne ruke nisu dohvatile i zadržale. Noge su mi visile kao mlitave krpe i leđa su mi bila isto tako mlitava i nemoćna. Zato, potpuno suprotno od onog što sam očekivala, bilo mi je stvarno drago što mi pomažu da ustanem iz kreveta i da dođem do fotelje. Kako to?

Onda sam čula kako se profesor srneje. "Vidite da niste mogli sami da ustanete? To je samo zato što ste puna tri dana bili u potpunom mraku. Kada nekome iznenada uskrate svetlo, on tako brzo izgubi snagu da ubrzo ne može više sam da se pridigne. Uskoro ćete moći ponovo da otvorite oči, i kad se to desi, videćete da vam se snaga brzo vraća. Jedan od najvećih problema za vreme rata bio je kako pomoći oslepelim vojnicima, ne toliko zbog njihovog mentalnog stanja, već zbog potpune nemoćnosti koja je uvek neizbežno pratila njihovo slepilo. Ljudska duša je tako čudesno oblikovana da čovek uvek nađe način i sredstvo da preživi čak i tako strašnu nesreću kao stoje iznenadno slepilo, i čak može da nastavi da otkriva nove radosti u životu ili nove vidove starih zadovoljstava. Ali naši najveći problemi izvirali su iz činjenice da ti jadni mladići dugo nisu bili u stanju čak ni da stanu na noge. Nije nam bilo moguće da im vratimo blagoslov svetlosti. Ali hvala Bogu na prilagodljivosti i savitljivosti tela; s vremenom koža slepog čoveka preuzima ceo zadatak da obezbedi svetlost u celom njegovom telu. Problem slepila je uvek

najnaglašeniji odmah pošto zadesi žrtvu, jednostavno zbog slabosti izazvanoj iznenadnim odsustvom svetlosti."

Čitala sam. Otkako mi je oko obolelo počela sam da razumem značenje slepila mnogo, mnogo bolje nego što bi mogao neko ko ima dva zdrava oka. Sad, kroz svoje iskustvo, uspela sam da razumem ovaj odlomak iz Biblije:

"Svetio telu je oko. Ako je, dakle, oko tvoje zdravo, sve će telo tvoje svetlo biti; a ako oko tvoje ne valja, sve će telo tvoje tamno biti. Ako je dakle, svetlost koja je u tebi, tama, kolika će biti tama?" (Po Mateju, 6: 23, 24).

I srce mi je krvarilo još više pri pomisli da čovečanstvo čak nije zadovoljno slepilom koje se pojavljuje u prirodi. Naprotiv, ljudi i sami odlaze da vode ratove u kojima bezbrojni inače zdravi ljudi oslepe ili obogalje! Kad će čovečanstvo biti dovoljno zrelo da odbije da sluša političare tirane bez savesti koji potpisuju objave rata?

Dve nedelje kasnije profesor me je uveo u mračnu sobu da mi pregleda oba oka. S veoma jakim sočivom ispred oka koje je oprisao bila sam u stanju da pročitam sve što je stavio ispred mene, čak do najsitnijih slova. Onda, na moje zaprepašćenje, ovaj uvaženi stari profesor je skočio uvis, zgrabio me obema rukama i bacio me visoko iznad glave. On je bio tako šaramntan stari momak da stvarno nisam mogla da shvatim šta je to ušlo u njega i zašto se tako čudno ponaša. Kad me je nežno spustio na pod, s licem koje je sijalo od sreće, rekao je: "Tehnika koju sam koristio pri operaciji vašeg oka do sad je bila korišćena samo na deci i mladima do dvadesete godine. Posle tog uzrasta postoji opasnost od upale mrežnjače koja bi vodila do potpunog gubitka vida tog oka. Kako se možda sećate, pri našoj prvoj konsultaciji, promatrao sam vas pomno i zapazio vašu izuzetnu vitalnost i pokretljivost. Refleksi su vam takođe bili veoma dobri, i, kako uvek radim, sledio sam svoju intuiciju. S hrabrošću koja je poticala od mog ubeđenja, operisao sam vas kao da ste još uvek dete. Tako sad znate zašto sam tako srećan. Operacija je potpuno uspela. Vaša tkiva su još uvek dovoljno mlada da prođu kroz ovu tešku operaciju i povrate se u sjajnu formu. Tako sad možete da idete kući s dva zdrava oka - i s mojim srdačnim čestitkama!"

Zahvalila sam mu se na ljubaznosti, i oprostili smo se. Dok sam putovala prema kući, razmišljala sam o dvanaest "pilula" koje je trebalo potrošiti pre no što se svetlost vrati u moje oslepelo oko. I sad se vratila.

Faraon Kefren

Muzeju Kairu

Faraon je lik samog Boga, kojem kreativni princip, Horus, prikazan u liku sokola, šapuće Božansku Istinu. Onaj koji je iniciran čuje njegov glas i pokorava mu se.

POJAVLJUJE SE MLADI SVEŠTENIK

Prošlo je nekoliko godina u kojima smo moj muž i ja živeli prijatno i srećno, a ljubav koju smo osećali jedno za drugo nije se izmenila. Ja sam nastavljala da radim kao vajarka, s mnogo zadataka, a u slobodno vreme primala sam sve više i više ljudi koji su dolazili kod mene na fiziološke konsultacije. Nekoliko puta nedeljno držala sam predavanja iz samospoznaje i razumevanja, zasnovana na tajnom znanju koje mi je Ptahhotep pružio u Egiptu. A kad god bih htela da se odmorim od napora, uvek je tu bio moj dragi klavir.

Svakog dana vežbala sam duhovnu Jogu i čak stekla sposobnost da padnem u dubok trans, ali poslednja, najviša vrata na mom putu ostajala su za mene zatvorena i završena. Pošto sam dostigla izvestan stepen duhovnog razvoja, otkrila sam da je put ka potpunom ostvarenju mog *ja* zakrčen preprekom kao zidom koji ne mogu da probijem svojom svešću. Svake godine provodila sam nekoliko meseci živeći sama u našoj šumskoj kolibi i vežbajući jogu. Male voćke koje sam zasadila pre mnogo godina sad su bile veliko, snažno, dobro razvijeno drveće - a ja sam i dalje vežbala s nesmanjenom prilježnošću; ipak, čuvari tajne kapije odbijali su da mi oslobode prolaz.

Još jednom je došla jesen, i ja sam otišla iz našeg kućerka u šumi da bih provela dan u gradu i proslavila očevo sedamdeseti rođendan sa celom porodicom, našim rođacima i našim mnogobrojnim prijateljima.

Sutradan ujutru, dok sam se spremala da otputujem natrag u našu šumsku kolibu, zazvonio je telefon. Jedna postarija prijateljica me je pitala šta radim tog popodneva. Rekla sam joj da sam slobodna.

"Poznati pisac sa kojim sam učila u Indiji pod vodstvom Maharišija je došao i odseo kod mene. Ako te zanima, navrati danas po podne i moći ćeš da razgovaraš sa njim," rekla je moja prijateljica.

Tog popodneva zazvonila sam na ulaznim vratima moje prijateljice. Zakoračivši u salon ugledala sam po prvi put čoveka koji ja stekao svetsku slavu preko svojih knjiga o jogi i velikim jogijima u Indiji. Na prvi pogled, bila sam preneražena. Tu, ispred mene, sedeo je - mladi sveštenik koji mi je pomagao u poslednjim pripremama za inicijaciju u mom davnom životu u Egiptu!

Razmenili smo nekoliko komentara u kojima sam pomenula da sam pročitala njegove knjige i da vežbam jogu već dugo ali da još nisam u stanju da doznam najviši cilj. Naišli su drugi gosti i mi smo se ubrzo uključili u opšti razgovor koji je potrajao dugo te večeri. Nije više bilo prilike da s njim nasamo porazgovaram. Na odlasku sam pomislila: "Dakle, ništa se nije desilo..." potajno sam se nadala da će mi čuveni "beli jogi" pomoći da napredujem na svom mističnom putu.

Sledećeg jutra prijateljica mi je ponovo telefonirala da mi kaže da pisac želi sa mnom da razgovara nasamo. "Ako imaš vremena, naiđi opet danas popodne," pozvala me je.

Ušavši u njen salon našla sam čuvenog pisca kako sedi na sofi u lotus pozici. Kad sam i ja sela, upitao me je: "Šta želite od mene?"

"Nemam nikakvih želja," odgovorila sam. "Živim potpuno zadovoljno u savršenom unutrašnjem miru."

"Zašto ste onda došli kod mene? Šta očekujete od mene?"

"Želim stvarnost," rekla sam.

Pošto je ćutao jedan trenutak, pisac me je pogledao i upitao.

"A vaš savršeni unutrašnji mir, nije li to stvarnost?"

"Da, zaista, to je stvarnost, ali ja tražim i više. Osećam se kao Mojsije koji je video obećanu zemlju, ali nikad nije stigao tamo. Verujem da i ja mogu da je vidim, ali bih volela da uđem u nju. Nisam zadovoljna što je samo vidim spolja i što vidim šta je unutra; hoću da i sama uđem unutra."

Nasmešio se. "Da," rekao je, "vi stojite ispred velikih vrata s rukom na kvaci. Izuzetno je retko da neko može da napreduje do tačke koju ste vi dostigli potpuno sami i bez pomoći učitelja. Vi ste verovatno bili posvećeni u nekom prethodnom životu, i sad treba samo da načinite poslednji korak kroz kapiju koja vas razdvaja od velikog cilja."

Gledam u jogija. Zar se ne seća da je bio sveštenik u drevnom Egiptu i tamo me poznavao? - pomislila sam. Ili bi samo više voleo da ne govori o tome? Iz njegovog neprozirnog pogleda nisam mogla da dokučim.

"To već znam," odgovorila sam, "i želim da prođem kroz ta vrata čak i ako moram da ih provalim pesnicom."

"A da li verujete da vam ja mogu pomoći?" upitao je.

"Ako sam spremna za to, da, sigurno možete da mi pomognete."

"A ako ste spremni za to, verujete da vam ja mogu pomoći?" pitao je opet.

"Da," čvrsto sam odgovorila.

Onda, kao da je čekao ovaj odgovor, pokazao je na stolicu preko puta mesta gde je sedeo i rekao: "Sedite tamo, zatvorite oči i zamislite sebe usredsređeno u svom srcu."

Učinila sam kao što je rekao, zatvorila sam oči i koncentrisala se na svoje srce. Onda, sa zatvorenim očima, videla sam jaku žutu struju sjajne svetlosti kako ističe iz jogijevog solarnog pleksusa obuhvatajući me kao krug, zatim okružujući njega opet kao velika cifra osam.

Istovremeno sam osetila da dolazim u svojoj koncentraciji do tačke koju sam tako često bila u stanju da dostignem u prošlosti a da nisam bila u stanju da idem dalje. A sad sam osetila neku veliku moć, meni tuđu, koja dopire u moju svest i nosi me napred, kao kroz vrata, u beskrajnu dubinu iza...

Svaki pojam o vremenu je nestao, i nisam imala ni najnejasniju predstavu o tome koliko je vremena prošlo kad sam ponovo začula glas belog jogija: "Sad možete da otvorite oči."

Dok sam to radila, shvatila sam koliko sam bila daleko od zemaljske fizičke svesti. Nije mi se pričalo jer mi se činilo da je suviše bilo šta reći.

"Uspostavio sam kontakt između vašeg ličnog ja i nad-ja," rekao je pisac, "zato što ste spremni za to. Od sada, kad god imate neko pitanje, koncentrišite se na mene, i dobićete odgovor istog dana."

"O vašoj ličnosti ili o višem ja?"

Nasmešio se i nije ništa rekao. Savršeno sam razumela: Bilo je potpuno beskorisno protračiti i jednu jedinu reč razgovarajući o "ličnosti".

Od tog dana nalazila sam se u grupi ljudi koji su se sastajali u prijateljičinoj kući i meditirali pod vodstvom jogija.

Posle nekoliko nedelja napustio nas je da bi nastavio svoja putovanja. Ponovo sam bila sama i živila sam u spoljnom svetu kao i pre.

Posle oko pola godine sedela sam sa jednom grupom prijatelja i slušala kako jedan iz grupe govori o crnoj magiji. Rekao je da su crnomagičari izabrali nekoliko učenika koje koriste kao slepa oruđa da izvršavaju njihovu volju bez otpora. Tim učenicima gospodari crnomagičar, oni gube svoju nezavisnost potpuno, i na kraju bivaju uništeni.

Sutradan ujutru, dok sam se sećala tih reči, počela sam da se pitam nije li mi nedostajalo opreznosti u mom susretu s čuvenim "belim jogijem". I da jesam bila ubeđena da je on bio "beli mag", ako želimo da ga bilo kako nazovemo, ali sam se ja ipak potpuno prepustila njemu s blaženo nevinim poverenjem. Nije li on ipak bio crno magičar? - ili beli? Kako mogu da znam? Kako može iko da zna da li ima posla s "belim" ili "crnim" magom? To pitanje me je stvarno brinulo...

Tog popodneva bili smo u poseti jednom od starih školskih drugova moga muža. Dok smo neobavezno razgovarali, on nam je ispričao kako je baš tog dana listao stranice neke stare knjige, i kako je pri tome nabasao na veoma zanimljivo poglavlje o razlici između belih i crnih maga:

"Beli mag, kad želi da pomogne nekom od svojih učenika da napreduje, vezuje **svog učenika za sebe u obliku osmice**. Na taj način, on ostavlja učeniku njegovu punu nezavisnost, **jer i učitelj i učenik obrazuju središnje tačke, svaki u svom posebnom krugu**. Naprotiv, crni mag oduzima učenikovu nezavisnost **uzimajući ga u krug sa sobom** na takav način da je crni mag u centru kruga a učenik na samoj periferiji, na isti način kao što satelitova orbita obrazuje prsten oko sunca."

Slušala sam tu priču s najdubljim uzbuđenjem. Naš prijatelj nije imao pojma da mi daje odgovor koji sam tražila. Nikome nisam pomenula taj problem. A ipak sam dobila odgovor istog onog dana kad mi je pitanje iskrslilo!

Više ja - Bog - uvek nađe ljudska usta kad ima za nas poruku. Za ja ne postoji nikakva prepeka.

IMA I BO-GAR

Onda je došao veliki rat.

Obojica muškaraca koji su mi pripadali navukli su uniforme. Moj muž je mobilisan u službu u jednoj od najvećih vladinih industrijskih fabrika koje su došle pod vojnu upravu. Morao je da prihvati tešku odgovornost kao zapovednik.

Jednog dana smo sedeli zajedno za stolom. Vrata su se otvorila i unutra je ušao naš sin - u uniformi ratnog vazduhoplovstva.

Učinilo mi se se kao da mi se tlo izmaklo pod nogama i da padam u provaliju. U našem krugu prijatelja svi odlični mladi ljudi koji su otišli u vazduhoplovstvo su ubrzo potom završili na groblju. Čudno, u trenutku kad je ušao noseći svoju pilotsku uniformu, imala sam čudnovato osećanje da sam ga već ranije videla u takvoj uniformi. Ali nije bilo vremena da razbijam glavu oko toga *kad i gde* sam ga mogla videti - bila sam prosto užasnuta pri pomisli da je ušao u ratno vazduhoplovstvo. Države protiv kojih smo se borili imale su mnogo bolje avione od naših. Obarili su naše *stvarno najbolje* mladiće -jer samo stvarno najbolji su bili u stanju da prođu zahtevne fizičke i prijemne ispite - kao balone igračke. Baš u to vreme sam radila na jednoj velikoj kompoziciji za nadgrobni kamen za mladog letaća poginulog u borbi, jednog od sinovljevih drugova iz detinjstva. A evo me kako gledam u mog rođenog sina u vazduhoplovnoj uniformi.

"Kako si došao do te uniforme?" pitala sam ga.

"Vladina isporuka," odgovorio je ponosno, "položio sam prijemne ispite za vojno vazduhoplovstvo."

"Mislili smo da smo se dogovorili da uđeš u inženjerijske jedinice. Kako to da si sad u vojnom vazduhoplovstvu? Nijedan mladić ne može da uđe u vojno vazduhoplovstvo bez pristanka roditelja."

"Majko, s ratom koji je u toku, oni su prestali da zahtevaju roditeljski pristanak, kako možeš i sama da vidiš."

Ostala sam bez reči. Ništa nisam mogla da učinim. I došli su dani kad sam išla po stanu kao mesečar, obraćajući se **Bogu**. Moja moć nad mojim detetom je bila na izmaku. Morala sam da ga predam **Bogu**, i to sam učinila svesno. Bila sam prisiljena da shvatim da **Bog** voli mog sina više - mora da ga voli više iz prostog razloga što je **on Bog** - nego što ja, nesavršeno ljudsko biće, imam u svojoj moći da ga volim.

Bez obzira šta da se dogodi, govorila sam sebi, sigurno će izaći na dobro, čak iako bi meni moglo da izgleda kao nesreća u mojoj ljudskoj kratkovidosti. Morala sam **da postupam shodno snazi svoje vere u postojanje Boga!** Nisam mogla da pustim da mi srce drhti, i morala sam da vladam svojim nervima sa savršenom smirenošću, zato što sam bila prisiljena da razmatram sudbinu svog jedinog deteta s tačke gledišta velikog **božanskog plana**, izvan vremena i prostora, umesto sa svoje male ljudske tačke gledišta. I posmatrajući je na taj način, bila sam takođe primorana i da postupam u skladu s tim. Druge majke su se molile danonoćno za svoje sinove. Kako bih ja to mogla da činim? **Bog** ne dopušta sebi da ga ljudi ubede, i prema zakonu karaktera i sudbine znala sam da ma šta da se dogodi mom sinu - bez obzira šta - biće to sigurno najbolje iskustvo za razvitak njegove svesti. Da, **Bog** ga voli! Čak i više nego ja! - ta spoznaja mi je davala snage da i dalje živim.

Kako se rat otezao, život je postajao neka vrsta neprekidnog čekanja na kraj tog masovnog pokolja. Spolja, sve se dešavalo slično kao i ranije. Radili smo, i išli smo na koncerte, opere, pozorišne predstave i na društvena okupljanja kod prijatelja, ali sve to kao da je proticalo pored nas, jer u pozadini svih tih spoljnih događaja u našim životima uvek je bilo to isto neprestano čekanje... čekanje na kraj rata.

Nekoliko godina je tako proteklo, i sa sve većom jasnoćom ja sam mogla da vidim svojim unutrašnjim okom ogromni vojni parni valjak kako nam se približava sa istoka.

Jednog dana jedna prijateljica me je pozvala telefonom da mi kaže da bi htela da me upozna sa jednom veoma zanimljivom osobom. Bio je to jedan Indus, pravi jogi, dodala je. Ranije je često htela da me upozna sa "pravim jogijima", ali ja sam uvek veoma brzo otkrivala da su oni sasvim obični i prosečni ljudi. Uprkos svim tim iskustvima, ona je nastavila da se ponaša kao da je ubeđena da svaki Indus mora nekako da bude veoma visoko razvijeni jogi. To je bio dovoljan

razlog da baš ne budem uzbuđena zbog njenog novog "otkrića". Ne pristajući na odbijanje, navaljivala je da dođe da me vidi. I došla je, i ispričala mi dugačku priču o tome kako je videla sliku jednog mladog indijskog jogija u novinama, tražila ga svud po gradu bezuspešno, sve dok veoma upadljivom "koincidencijom" nije otkrila da Indus koga uzaludno traži po celom gradu od više od milion stanovnika, živi u drugom delu baš one iste zgrade u kojoj i sama stanuje! Bio je to ogroman, moderan blok stanova; tako da nije bilo čudo što se svi stanari ne poznaju.

Pošto sam je neko vreme strpljivo slušala, pokušala sam da skratim njenu dugu, dugu priču: "I sad, šta hoćeš od mene?"

"Prosto *moraš* da se upoznaš sa njim," rekla je. "Dopusti mi da ga dovedem ovde i da ti ga predstavim. On nikad ne izlazi, više voli da živi veoma povučeno. Ali kad sam mu ispričala kako svake nedelje držiš predavanje o joga filozofiji, odmah je izrazio spremnost da dođe i upozna te. Vidi neke njegove fotografije."

S površnim zanimanjem uzela sam fotografije koje mi je pružila, bacila pogled na njih - i izgubila dah: Bo-Gar! Dok mi je srce uzbuđeno lupalo, pregledala sam sve slike. Nije bilo ni najmanje sumnje! Prepoznala sam pogled tih velikih crnih očiju. Neverovatna čistota i detinjasti izraz celog lica - bio je to on! Ali on više nije bio mali dečak kakvog sam poznavala i kakvog sam se sećala dooko u duši. Sad je bio odrastao mladi čovek.

"Helen," rekla sam svojoj prijateljici, "sutra uveče imam vremena. Možeš da ga dovedeš."

Sutradan Helen je došla s Bo-Garom. Pili smo čaj i neobavezno razgovarali o svemu i svačemu, ali celo vreme dok smo to radili moje unutrašnja oko je videlo slike velike palate napravljene od ogromnih kamenih blokova, s jednom sobom u njoj - mojom sobom - s veličanstvenim nameštajem ukrašenim umecima od zlata, malim ležajem pokrivenim divnim životinjskim kožama, i na tim kožama jedan ljudski lik kako sedi, s nogama, rukama, šakama i ramenima koje mogu da vidim - samo glavu ne vidim zato što sam *ja* taj ljudski lik, koji sedi na životinjskim kožama, a kraj mojih nogu jedno dete, slatko živahno dete koje me sad gleda očima ovog mladog čoveka iz Indije.

I zašto me on zove "kraljica"?

Pitam ga.

"Zato što ste vi kraljica," odgovara on s ubeđenjem.

"Da! U pravu ste!" kaže moj muž. "Ona sigurno ume da zapoveda, naročito meni!" Na to se on smeje od srca, i svi mu se pridružujemo.

Ulazi moj sin, vidi gosta iz Indije i staje ukočeno, sledivši se od iznenađenja. Onda se trgne i ja ga predstavljam. I on i Bo-Gar gledaju jedan drugog dugo i ispitivački. Uspevam da prebrodim trenutnu zbunjenost ponudivši sinu šolju čaja. On seda i pridružuje nam se, ali uopšte ne može oka da odvoji od mladog Indusa.

Tako je Bo-Gar prvi put došao kod nas. Za veoma kratko vreme osvojio je srca svih u porodici. Moji roditelji i moj brat i sestra primili su ga kao da je novi brat među nama. On je otvorio svoju školu joge i pošto nije govorio naš jezik, zamolio me je da držim njegovim učenicima predavanja o jogi jednom nedeljno. Tako smo otpočeli naš zajednički rad.

Rat se otegao. U zimu smo svi nastavili sa svojim poslom kao i pre, a u leto smo se preselili u našu malu kuću u šumi. Bo-Gar je pošao s nama i živeo je u šumi po zakonima joge koje je naučio od svog učitelja.

Moj sin je do tog doba već imao jedan avionski udes za sobom. Čudom je preživeo samo s potresom mozga. Vremenom je ozdravio, samo mu je ostao ožiljak na visokom, lepom čelu da ga podseća na ovu nezgodu.

Jednog vrelog letnjeg dana, kad je veliki parni valjak sa istoka bio već blizu naših granica, moja draga, divna majka se iznenada srušila na pod. Kad smo pokušali da je ponovo podignemo, rekla je veoma razgovetno: "Kap - to je kap.."

Zatim je dugo ležala boreći se da s mukom izgovori jednu po jednu reč dok nam je pričala da oseća da joj je jedan strana tela već mrtva.

"A znate li," dodala je, "veoma je zanimljivo biti pola ovde a pola već na drugoj strani. Ja još vidim svakog od vas pola spolja, a pola kao da je iznutra. A mogu takođe da vidim i vašu buduću sudbinu. Čim mi bude bolje ispričaću vam to. Sad mi je veoma teško da govorim."

Već je živela veoma blizu svetlu duha. Kad god je neka od njenih prijateljica, kod kuće u nekom delu grada, pričala o njoj, ona bi nam rekla: "Sad je moja prijateljica, gospoda ta i ta, ovde sa mnom, i evo šta kaže..."

I majka bi nam rekla tačno, od reči do reči, šta govori njena prijateljica u nekom trenutku nekoliko kilometara daleko, što se

kasnije moglo potvrditi, do u najsitniju pojedinost. A takođe se često događalo da majka sedi u svom stanu i razgovara sa svojom negovateljicom a ja sam gore na drugom spratu i razgovaram o njoj sa mužem. Onda bi ona rekla negovateljici: "Moja ćerka Ester je sad ovde i evo šta kaže o meni..." I ponovila bi od reči do reči šta ja kažem o njoj u drugom delu kuće i dovoljno daleko da ne može da me čuje.

Jednog dana negovateljica me je pozvala da odmah dođem. Majka je pretrpela drugi udar.

Pojurila sam dole. Majka je ležala tu, nepomična i bleđa kao smrt, nesposobna da bilo šta kaže. Desnom rukom je pokazivala jezik, objašnjavajući mi da ne može više da ga pomera.

IZAZOVI SE PONAVLJAJU

Bila je to poslednja zima pre kraja rata.

Naš baštovan, koji se brinuo o našem voćnjaku, odavno je mobilisan u vojnu službu. Voćnjak je napušten i ja sam se preselila u našu šumsku kućicu da spasem šta se moglo spasti. Jedne noći probudio me je užasan zvuk. Sirene! U gradu!

Skočila sam iz kreveta. Iz trpezarije mogla sam da vidim grad u daljini. Desetine i desetine aviona tutnjalo je iznad moje glave u mraku. Vazduh je drhtao od zvuka njihovih motora. Iznenada je paklena drama počela da se odigrava u vazduhu iznad grada dok su avioni u nizu, jedan za drugim, bacali bombe u mase ljudi koji su dole živeli. Nebo je bilo obasjano eksplozijama bombi i požarima koje su one izazivale po celom gradu. Buka je postala zaglušujuća kad je, uz tutnjavu mašina i eksplozije bombi, gradski protivavionski top počeo da gađa u mete iznad glava što je bolje mogao. Gledano iz daleka, njihove vatre su ličile na sićušne crvene svetiljke koje se uspinju na nebo. S vremena na vreme mogla sam da vidim nešto što je ličilo na ogromnu zapaljenu baklju koja se obrušava, i znala sam da će negde neka majka uzaludno čekati da joj se sin vrati kući...

Ova predstava vatrometa koji oduzima dah potrajala je oko sat i po. Činilo mi se da stojim na prozoru čitavu večnost. Tamo dole, ispred mene, gde je međusobna igra svetlosti i grmljavine značila smrt i uništenje za hiljade ljudi, živeli su svi meni dragi. Svi izuzev mog sina koji je baš u tom času možda leteo kroz vazduh i predstavljao metu za druge jadne mladiće koji su leteli u mnogo boljim avionima, prisiljeni da pucaju u njega protivno svim svojim ljudskim nagonima, baš kao što je on prisiljen da puca u njih.

Odjednom sam osetila neku silu sa obližnjeg drveta koja mi je privukla pažnju. Pogledavši prema drvetu, videla sam dva zelena oka kako zure u mene. Sova! Čučala je tamo nepomična kao kip. Nikad

ranije nisam videla sovu u celom tom području. Kako je dospela ovde? Skoro nesvesno obratila sam joj se u duhu: "Draga ptico, nisi ti kriva što te sujeverni ljudi smatraju vesnikom smrti. Ipak, da li možda želiš da mi kažeš da svi meni dragi dole u gradu više ne žive na ovom svetu?"

Sova je istog časa doskakutala malo bliže meni na grani, naglo raširila krila i odletela u šumu.

Odmah sam znala da mi velika sila koja vlada i upravlja svime, kroz nestanak "ptice smrti" saopštava da su svi meni dragi još živi...

Da, svi *moji* dragi! Ali sve hiljade ljudi koji su poginuli te noći u gradu, i svi drugi koji ginu tokom ovog strašnog rata - svaka ta osoba je bila nekome draga! Zašto ti ljudi moraju da umru? Zašto ljudi ubijaju jedan drugog bez ikakvog smisla?

Paklena drama se ponavljala iz noći u noć.

U leto nekoliko nas se preselilo u našu malu kuću u šumi. Bo-Gar je pošao s nama. Za vreme noći punih užasa stajali smo svi zajedno na prozoru, gledajući bombardovanje grada pod nama. Ubrzo pošto bi sirene dale znak da nema opasnosti, telefonirao bi moj muž i saopštio ohrabrujuće vesti da su on i ostali koji su s njim u našoj kući u gradu svi živi i zdravi...

Kad je došla jesen ja sam ostala sama u šumskoj kući, nastavljajući da radim u voćnjaku i bašti. Svake večeri mogla sam da primetim koliko nam se neprijateljska artiljerija - o, ti jadni mladići koji su prisiljeni da budu naši "neprijatelji" - približila tokom dana.

Jedne večeri odlučila sam da se vratim u grad. Nek bude šta bude, rešila sam da u nastupajućim teškim časovima opsade i bombardovanja grada budem uz svoje voljene.

Onda je zazvonio telefon. Čudno! Iznenada sam osetila sa sigurnošću da sam već doživela istu tu situaciju nekad ranije! Znala sam unapred da će me muž baš sad pozvati, i znala sam od reči do reči šta ćemo reći jedno drugom. A sve vreme osećala sam se kao da sanjam.

I to isto čudno osećanje će se nastaviti tokom svih teških dana koji će nastupiti, dok se dani ne pretvore u nedelje, nedelje u mesece i meseci u godine! Opet i opet otkrivala sam da tačno znam šta će se dogoditi u sledećem trenutku, baš kao da sam već doživela sve te strašne stvari. Sve se prosto ponavljalo - znala sam! - ali nisam mogla da razumem gde i kako sam mogla ranije da doživim te situacije.

Pošto sam se vratila u grad, a sirene koje su zavijale noću me prisiljavale da se pridružim svim ostalima u kući u bezglavom bežanju u

podrum, i dok smo sedeli tu, svi mirno, strpljivo, ozbiljno i brinući se šta će se sledeće dogoditi - sve to vreme znala sam da sam negde nekako sve to već doživela. I tako će mi biti tokom svih noći, užasnih noći bombardovanja i vazdušnih napada.

Doživela sam to osećanje ponovnog peživljavanja prošlih događaja još jače jednog dana u kasnu jesen kad su se otvorila vrata i kad je ušao moj sin. Zašto sam bila iznenađena što ga vidim u vazduhoplovnoj uniformi? Da! Još uvek sam ga se sećala kao Ime, mladog sveštenika u Egiptu, ali sam takođe znala sve odnose koji nas povezuju. Ali u mom sećanju na njega u Egiptu on je nosio sasvim različitu odeću. Kako to da sam osećala da sam ga čak i u mom životu u Egiptu već videla u toj avijatičarskoj uniformi? Zašto imam osećaj da ništa što doživljavam nije "stvarnost", da samo sanjam sve ove slike, i da **doživljavam te snove u mom snu u inicijaciji u velikoj piramidi!**

Jasno se sećam svih odnosa iz mog života u Egiptu, ali bez obzira koliko se mnogo trudila, ne mogu da se setim doživljaja niti mojih snova u inicijaciji.

Kako je to čudno! **Kako neko može da se seća da se ne seća?** Ako ne mogu da se setim nečeg, onda ne mogu da znam da je to postojalo. Ali ja znam da sam doživela celu moju buduću sudbinu u vizijama tokom inicijacije u piramidi, i da su te vizije - ili slike sna - bile prilika da položim razne testove i da se suočim s određenim izazovima. Istina je da me je moj učitelj Ptahhotep upozorio da će se, ako padnem posle svoje inicijacije, sve probe kroz koje sam morala da prođem ponoviti na zemaljskoj ravni! Da! Neprestano imam neki osećaj da se ti događaji **ponavljaju!**

Godinama sam stvarala naviku da svakog jutra, kad se probudim, zapisujem snove koje sam sanjala tokom noći. Nisam pregledala te zapise više od godinu dana. Sad sam počela da ih čitam. I na moje veliko iznenađenje otkrila sam da su ti snovi koje sam zabeležila bili većinom snovi o događajima koji će se odigrati, događajima koje sam u stvari doživela kasnije, ponekad čak posle šest meseci ili godinu dana. U međuvremenu sam potpuno zaboravila same snove, i da nisam mogla da vidim i prepoznam sopstveni rukopis, ne bih verovala da sam **ja** sanjala te snove i zabeležila ih. Kako je bilo moguće, kad su se te stvari zaista dogodile, da ja nisam više mogla da se setim da sam ih unapred sanjala, i to u mnogim slučajevima čak do zapanjujuće preciznih detalja? Nalazila sam da je to ot-

kriće bukvalno zapanjujuće! Kakva to sila postoji u nama koja zna našu budućnost unapred s takvom tačnošću i govori nam o njoj unapred? I kako smo nesavršena bića mi koji razumemo tako malo o jeziku snova da ne možemo da se setimo da smo unapred sanjali izvesne događaje i situacije, čak i kad se san ponavlja na zemaljskoj ravni u našem spoljnom životu? Zaista ne zaslužujemo brigu i pažnju koje nam ta sila posvećuje dok nam, s beskrajnim strpljenjem, otkriva nove istine i znanja...

Kako bih mogla da objasnim da se sećam iz ranijeg života u Egiptu da sam videla sina u pilotskoj uniformi i da sam, kad je ušao, tačno znala da će se oprostiti od mene zato što će njegova jedinica biti premeštena na jedan aerodrom manje izložen neprijateljskom bombardovanju od ovog blizu našeg grada? Dok je govorio i dok sam mu odgovarala znala sam u sebi da sam doživela sve ovo nekad ranije... ponovo sam imala osećaj da samo sanjam...

Nisam se usuđivala da bilo kome ispričam o ovom doživljaju. Plašila sam se da će čak i moj sin - sam Ima - misliti da sam izgubila razum od sveg tog uzbuđenja. Činilo mi se da je mnogo bolje prećutati celu tu stvar.

I tako smo preživeli opsadu našeg grada. Sedam nedelja sedeli smo u našem podrumu, izdržavajući neprestana bombardovanja. Pošto je kuća iznad nas bombama i granatama pretvorena u hrpu šteta, bili smo prisiljeni da bežimo. Naša sudbina nas je bacala tamo amo kao list na vetru, i posle mnogih iskušenja i ispaštanja počeli smo da obnavljamo svoje živote. Svi smo svedeni na položaj prosjaka. Moj muž je bio ozbiljno ranjen, i prošlo je mnogo vremena pre no što je mogao ponovo da radi. Danonoćnim naporom s ne mnogo više alata no što su imali primitivni ljudi, Bo-Gar i ja smo oblikovali novi dom iz ruševina naše porodične kuće, i u njemu otvorili školu Joge...

Prolazili su meseci dok smo mi dugo i naporno radili. To su bila vremena kad smo naučili šta je glad. Nedelju za nedeljom postepeno smo se trošili, skupljajući se od ljudskih bića od krvi i mesa u žive kosture pokrivenne kožom. Čak ni dobri prijatelji ne bi uspeli da se prepoznaju kad bi se slučajno sreli na ulici. Strah - zlokobni novi strah - širio se stanovništvom, uvećavajući osećanje straha već prisutno u hiljadama namučenih duša: šta ćemo jesti sutra? Koliko dugo ćemo biti u stanju da nastavimo da radimo tako naporno a da se čak ni jedanput ne najedemo dovoljno? Koliko dugo možemo da nastavimo tako a da ipak sačuvamo zdravlje?

Plodno tlo naše zemlje rađalo je dosta od svega što nam je bilo potrebno, ali bili smo prisiljeni da gledamo kako bezbrojni teretni vozovi vijugaju svojim putem kroz okolinu i odnose našu bogatu žetvu u jednu drugu državu...

Onda, posle dugih, teških meseci, čak je i glad počela da jenjava. Sve češće i češće smo imali da pojedemo nešto hranljivo, i postepeno smo počeli da se gojimo. Ponovo dobri prijatelji i poznanici nisu uspevali da se prepoznaju na ulici. Svi smo se bili navikli da vidimo jedni druge tako mršave i ispijene, i veoma često, kad bismo prošli pored nekog na ulici, kroz glavu bi nam bljesnula misao da ta dobro uhranjena osoba upadljivo liči na nekog veoma mršavog prijatelja. Oboje bismo isto pomislili, zatim se osvrnuli, prepoznali se, i prsnuli u salve smeha od sreće što se ponovo susrećemo... Ali prošli su meseci pre no što smo se zaista ponovo upoznali sa svim našim prijateljima.... ponovo navikli na njihove normalne dimenzije.

Ja sam i dalje imala osećaj da sam sve to već doživela! To je bio osećaj koji je ostajao u meni gde god da sam išla i šta god da sam radila. Nije to značilo da mogu da predviđam budućnost. Naprotiv, bio je to samo uporan osećaj da se sve to već dogodilo baš na isti taj način nekad ranije. I pošto nisam bila u stanju da predvidim budućnost, nisam znala šta se dogodilo sa mojim sinom. Od onda kad se iznenada oprostio od nas nismo do njega imali vesti.

Godinu i po dana posle toga zazvonilo je zvono na ulaznim vratima. Otvorila sam vrata, i koga sam videla pred vratima nego mog sina! I ponovo sam imala taj čudan osećaj poznat psiholozima kao "*deža vi*". Znala sam da je to ponavljanje. Svi ti događaji su bili ponavljanja! Ali, kako je to moguće?

I jedne noći sve se razjasnilo!

Jednom, dok sam morala da prolazim kroz test "surove ljubavi" prema osobi koju sam ovde, na zemlji, najviše volela, prema mom sinu, klečala sam u krevetu u tami noći i pričala o njemu s Bogom, moleći *Njega* da pokaže mom sinu put kojim treba da ide. Ja sam sledila tu stazu koja, u nama, vodi do *Boga*, povlačeći svoju svest iz svoje spoljne ličnosti u svoje unutrašnje biće. Konačno sam pala u trans i iznenada se našla ispred sedam stepenika o kojima sam govorila ranije.

I ja skačem uvis, s jednog na drugi, lako, srećno, i radosno... I znam put... Sećam se... *O,Bože!*... Sećam se! Svi su ovi događaji, koje doživljavam kao "stvarnost" u svom životu na materijalnoj, zemaljs-

skoj ravni, oni koje sam doživela pre nekoliko hiljada godina u svojoj inicijaciji u piramidi. U to vreme svi ti događaji su počivali u dubinama moje duše kao nesvesne, još uvek pritajene energije, još uvek samo uzrok. To je zato što je sve što se događa ovde, na zemlji, materijalizacija dovršenog, ostvarenog **uzroka** koji čeka na duhovnom planu materijalizaciju. Kad neko postigne sposobnost da **svesno** dosegne do dubina sebe gde te energije čekaju svoje ostvarenje, taj doživljava **uzrok** istovremeno sa **posledicom - budućnošću** - kao potpunu i savršenu **sadašnjost!** *A sadašnjost, naš život, sve što nam se dešava, samo je prilika da se suočimo s probama i kušanjima i izazovima inicijacije. Prilika da olakšamo napetosti i poništimo pritiske koje smo nagomilavali u sebi, eonima i eonima godina, našim mislima i rečima i delima... napetosti i pritiske koji su uzrok naše sudbine, naše budućnosti. Do mere do koje smo u stanju da postanemo svesni tih napetosti i da ih prevaziđemo, mi oslobađamo našu ljudsku svest koja je vezana tim energijama i ograničena zato što je vezana, i poistovećujemo našu svest s istinskim božanskim ja koje čeka iza svakog ličnog osećanja ega... mi se poistovećujemo s Bogom... a to je*

INICIJACIJA!

ZAKLJUČAK

Posle iskustva od te noći znala sam da su napetosti i pritisci izbrisani iz moje duše... sve lično moraće da se odbaci. Nadvladala sam sebe samu! Ničeg više nije ostalo u meni da me vezuje za moju "ličnost". Sve lično moralo je da nestane.

To je počelo sa veoma čudnim osećajem koji me je pratio gde god da sam išla - kod kuće ili napolju - da ja u stvari nisam "tu". Nisam tu? Ali gde sam? To zaista nisam znala! Ali iznenada sam postala svesna činjenice da moje **ja** nikad nije bilo tamo gde se nalazila moja ličnost, moje telo. Naprotiv, moje ja se projektovalo iz neprostornosti u moju ličnost, i sad je moje **ja** počelo da se projektuje negde drugde, a ne na mestu gde je bilo moje fizičko biće. Ali gde?

U neku drugu zemlju!

Znala sam da ću otići daleko, da ću morati da odem daleko! Kad god duh, uzrok, prestane da bude prisutan, pojava, posledica, mora da ga prati gde god da je uzrok projektuje. Tu on može da nastavi da živi. Inače, pojava će nestati, to jest, umreti. Ali kako bih ja napustila zemlju? Niko ne može da dobije pasoš!

Vreme za moj odlazak još nije došlo. Prvo moraju da se odigraju drugi događaji.

Jedne noći probudila sam se iznenada. Videla sam oca kako stoji ispred mene i oprašta se sa mnom s osmehom na svom dragom, blagom licu. Razumela sam: vreme mu je da ode... Htela sam da poskočim i pitam ga zašto želi da ode i gde ide, ali on je nestao, i shvatila sam da se upravo budim.

Ocu je bilo osamdeset godina, ali je bio snažan i krepak telom i duhom. S uvek svežom i neumanjenom energijom i dalje je nastavljao sa svojim veoma odgovornim poslom u vladi. Ipak, ja sam znala da je njegov duh došao k meni da se pozdravi. Njegovo vreme na velikom kosmičkom satu je isteklo, i on će napustiti svoje telo.

Sutradan je već bio u bolnici, a svi mi ostali smo se okupili da se oprostimo s njim. On ili nije mogao ili nije želeo da govori. Dugim, dubokim i nežnim pogledom pogledao je redom svakog od nas u oči. Zatim je sklopio oči i nije ih više otvorio.

I ispratili smo drugi kovčeg iz naše porodice.

Moj sin je pokušavao sve što je mogao da bi našao posao. Uzalud. I dalje je pokušavao, opet i opet, ali uvek uzaludno. Najzad je došao do zaključka da za njega više nema mesta u našoj zemlji. I došao je dan kad je uzeo svoju gitaru - starog, dobrog saputnika koga nikad nije zapostavio ni u danima rata - i otišao u potragu za zemljom gde slobodan čovek koji želi da radi može da nađe dom. Ponovo smo se oprostili, ne znajući da li ćemo se ponovo sresti u ovom životu. Ali u dubini duše ja sam znala da ću ga ponovo videti. Znala sam da ćemo i dalje raditi zajedno u *Božijem vrtu...*

Zatim je nastupio poslednji čin.

Bo-Gar je upravo održao jedno javno predavanje. Kao i obično, publika je bila tako mnogobrojna da je policija morala da održava red.

Posle predavanja on se našao okružen ljudima koji su ga zasipali pitanjima, molili za autogram, i nisu ga puštali da ode kući. Dok se sve ovo dešavalo muž i ja smo stajali malo podalje od gužve i čekali. Iznenada se pojavio jedan oficir tajne policije i zatražio da razgovara sa mnom. Kad smo se pomerili na stranu, on je rekao: "Ja vežbam Jogu, i sa mnom cela moja porodica, tako da ja znam kako je to divan sistem. Međutim, i vi i Indus ste opasni zato što vas toliko mnogo ljudi sluša i radi kako kažete. Partiji se to ne sviđa. Zato ćete sad morati da odlučite da li da radite *sa* partijom i *za* nju, ili da odete iz zemlje. Pustićemo vas oboje da odete bez smetnji. Ali ako odbijete da idete, bićemo prisiljni da preduzmemo druge mere. Razmislite o ovom predlogu koju su mi moji suprotstavljeni zatražili da vam prenesem, i ponašajte se shodno tome. Vratiću se da čujem vašu odluku."

Bo-Gar je mogao slobodno da napusti zemlju sa svojim pasošem. Ali ja sam bila prinuđena da tražim dozvolu i podnesem molbu da mi dozvole ulazak u neku drugu zemlju. Uskoro sam bila uključena u beskrajnu poturu za izlaznom vizom i za ulaznim vizama... Najzad sam bila prisiljena da shvatim da mi je potpuno nemoguće da dobijem pasoš. Slali su me tamo - amo od jednog do drugog činovnika sve dok na kraju krajeva nisam konačno i defini-

tivno odbijena. A to je značilo da će tajna policija uskoro pribeći "drugim metodima". A svi smo znali šta to znači. Mnogi od naših prijatelja su već nestali zauvek, dok su drugi, pošto su pretrpeli užasna mučenja u zatvoru, bili pušteni, slomljenog duha i tela, samo da bi ubrzo potom umrli bednom smrću.

Onda je Bo-Gar rekao mom mužu: "Jedina mogućnost da spasete svoju ženu je da se razvedete od nje i dopustite mi da je izvedem iz zemlje kao svoju ženu. Na taj način će ona imati isti pasoš kao moj, i mi možemo legalno da napustimo zemlju. A vi ćete doći kasnije."

Moj muž je stegao Bo-Garovu ruku, ali nije bio u stanju da progovori. Velike suze zahvalnosti su mu navrle na izmučene oči...

Tako je došao dan kad sam se oprostila od svih ljudi koji su mi bili mili i dragi i krenula u nepoznati svet da stvorim dom gde god nas *Bog* bude odveo.

Bo-Gar je održao svoju reč: došao je s drugog kraja sveta da me spase!

Ponovo smo našli Imu, i zajedno putujemo dalje stopama Titana koji su nam pokazali put u inicijaciju, iskupljenje, u izgubljeni raj...

A kada tražim one koje volim, ja okrećem reflektor moje svesti ka unutrašnjosti, jer sve i svi žive u meni!

Ja - u jedno i isto vreme ***ja*** svih živih bića, i stoga i moje ***ja*** - ne poznaje nikakve stege; tako je cela vasiona ***u meni***, a moje ***ja*** ispunjava celu vasionu. Sve što ***jeste*** - to ***sam ja!*** U svemu što volim, ja volim ***moje ja***, jer jedino što ***mislimo*** da ne volimo je ono što još nismo uspeli da ***prepoznamo*** u sebi!

JAJE ŽIVOT I JEDINA STVARNOST, I KO GOD JE UPUĆEN U SEBE -I NA TAJ NAČIN USPEO DA UPOZNA SEBE POTPUNO - VOLI SVE I SVAKOG PODJEDNAKO, JER JE JEDNO SA NJIMA.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

159.96

HEJČ, Elizabet

Inicijacija / Elizabet Hejč; prevod s engleskog
Dubravka Greberanović. - (1.izd.). - Beograd: Esotheria, 1997
(Zemun: Galeb). - 439 str.; 21 cm
(Grifon: edicija okultne i epske fantastike)

Prevod dela: Initiation / Elisabeth Haich. -
Str. 9-10: Predgovor / Selvarajan Jesudijan.

ISBN 86-7348-019-1

ID=57047820